NAUJAS TESTAMENTAS

MÚSŪ

VIEŠPATIĖS IR IŠGANYTOJO

JĔZAUS KRISTAUS,

ing

LIEUTVIŠKAJĘ KALBĄ

IŠVERSTAS.

BERLYNE.

RAŠTAIS IŠSPAUSTAS PRIE TROWITZSCH IR SUNAUS.

1923.

Surašimas

visû knygû

Naujo Testamento.

EVANGĖLIA ŠVENTO MATTEUŠO.

PERSKYRIMAS I.

Šitos yra knygos giminês
Jēzaus Kristaus, sunaus Do-
vido, sunaus Abraómo.
2. Abraómui gimė Izaó-
kas; Izaókui gimė Jokubas;
Jokubui gimė Judas ir jo
brolei;
3. Judui gimė Parēzas ir
Zarag iš Tamarôs; Parēzui
gimė Ezronas; Ezronui gimė
Ramas;
4. Ramui gimė Aminada-
bas; Aminadabui gimė Naas-
sas; Naassui gimė Salmas.
5. Salmui gimė Boasas iš
Rakabôs; Boasui gimė Obē-
das iš Rutôs; Obēdui gimė
Jessas;
6. Jessui gimė karálus Do-
vidas; Dovidui karálui gimė
Salomonas iš Uriošaus pa-
čôs;
7. Salomonui gimė Roboa-
mas; Roboamui gimė Abias;
Abiui gimė Assas;
8. Assui gimė Jozapatas;
Jozapatui gimė Joramas; Jo-
ramui gimė Ožias;
9. Oziui gimė Jotamas; Jo-
tamui gimė Akazas; Akazui
gimė Ezekiošus;
10. Ezekiošui gimė Manas-
sas; Manassui gimė Amo-
nas, Amonui gimė Jozias;
11. Joziui gimė Jēkoniošus
ir jo brolei, čėse Babyloniš-
ko apkalimo.
12. Po Babyloniško apka-
limo Jēkoniošui gimė Seal-
tiēlis; Sealtiēlui gimė Zoro-
babēlas;
13. Zorobabēlui gimė Abiu-
das; Abiudui gimė Eliakims;
Eliakimui gimė Azoras;
14. Azorui gimė Zadoks;
Zadokui gimė Akins; Akinui
gimė Eliuds;
15. Eliudui gimė Eleazaras;
Eleazarui gimė Matanas;
Matanui gimė Jokubas;
16. Jokubui gimė Jozē-
pas, Mariôs vyras, iš ku-
riôs gimęs Jēzus, vadinams
Kristus.

17. O taip visos gimines nůg Abraomo iki Dovidui yra giminů keturolika. O nůg Dovido iki nuvedimui ing Babiloną giminů keturolika. O nůg nuvedimo ing Babiloną iki Kristui, giminů keturolika.

18. O gimimas Jēzaus Kristaus buvo toks: Nes kůmet Maria, Motina jo, pažadēta buvo Jozēpui, pirm ne kaip susiējo, rasta yra neščia iš Dvasês Šventôs.

19. Bet Jozēpas vyras jôs, būdamas teisus ir ne norēdamas ję apskelbti, norējo ję slapčiey apléist.

20. Ir kaip jis apie tatai dumójo, štay Angėlas Viešpatiês pasirodė jam sapnė, kalbēdams: Jozēpe, Sunau Dovido, nesibijok priimt Marią, moterį távo! Tai nes, kas prasidējo joje, yra iš Dvasês Šventôs.

21. Ir pagimdys sunų, ir praminsi vardą jo Jēzus. Tasai nes išganys žmones savo nůg jů grieků.

22. O tai vis stojosi, idant išsipilditu, kas yra pasakyta nůg Viešpatiês per Pránašą, kalbantį:

23. Štay Pana bus neščia ir pagimdys sunų, ir pramins vardą jo Emmanuel, tatai išsigulda: Dievas su mumis.

24. Jozēpas tada nubudęs iš miego, padárė, kaipo jam isákė Angėlas Viešpatiês, ir priēmė moterį savo.

25. Ir ne išpažino ję, net pagimdė pirmgimusį Sunų savo, ir pavadino vardą jo Jēzus.

PERSKYRIMAS II.

Kaip tada užgimė Jēzus Betleēme Judėôs, dienosa karálaus Erodo, štay išmintingieji nůg užtekējimo saulês atējo Jeruzalēmon bilodami:

2. Kur yra naujey gimęs karálus Žydů? Regējom nes žvaigzdę jo rytů šalije ir atėjom pasikloniot jamui.

3. Išgirdęs tada tatai karálus Erodas nusigando, ir visa Jeruzolima su jů.

4. O surinkęs visus vyrausus kunigus ir mokitojus žmonů dasitirinējo nůg jů, kur Kristus turējo užgimt.

5. O anie tarė jam: Betleēme Žydů žémėje; taip nes yra parašyta per Pránašą:

6. Ir tu Betleēme žémėje Judēôs, nieku budu esi mažiáusis tarp kunigaikščių Judēôs. Iš tavęs nes išeis vádas, kursai valdys žmones mano Izraėlaus.

7. Pavadinęs tada Erodas

slapčiey išmintingus, klausinėjo nůg jů tvirtay apie čėsą, kuriame pasirodė jiemus žvaigzdė.
8. O nusuntęs jůs ing Betleēmą, tarė: Eikit' ir kláuskite pilnay apie tą Vaikėlį; atrádę jį, pasakykit man, idant ir aš atėjęs pasikloniočau jamui.
9. Išklausę tada anię karálų nuējo: O štay ana žvaigždē, kurę regējo rytů šálije, védė jůs, net atējo ir stovējo ties vietà, kur buvo Bernēlis.
10. O kaip jie išvydo žvaigždę, pradžugo labay didžiu džiaugsmu.
11. Ir iėję ing namus, rado Vaikēlį su Maria, motina jo, o parpůlę garbę dávė jamui ir atvērę skarbus savo, dovanôjo jam dovanas, auksą, kodylą ir mirrą.
12. O budami pérsergēti nůg Dievo sapnē, idant ne gryštu Erodop, sugryžo kitu kelù ing žėmę savo.
13. Bet aniemus atstojus, štay Angėlas Viešpatiês pasirodė Jozēpui sapnē kalbēdamas: Kēlęs imk Vaikēlį ir motiną jo, ir bēgk ing Egyptą ir buk tén, iki kolay, pasakysu tav. Erodas nes jėškôs Vaikēlio, idant nužavintu jį.
14. Kurs kėlęs náktije, ēmė Vaikēlį ir Motiną jo ir nuējo Egyptan.
15. Ir buvo tén iki smertiês Erodo; idant išsipilditu, ką pasákė Viešpats per Pranašą, kalbantį: Iš Egypto pavadinau Sunų mano.
16. Památęs tada Erodas, jog buvo priviltas nůg išmintingujů, apsirustávo labay ir nusuntęs nužavindino wisus vaikēlus, kurie buvo Betleēmė ir ant visů rubežiů jo, nůg dviejů métů ir mažiaus, pagal čėsą, apie kurį ištyrė tvirtay nůg išmintingujů.
17. Išsipildė tada, kas pasakyta yra per Jeremiošų Pránašą, kalbantį:
18. Balsas girdētas yra Ramoj, raudojimas ir verksmas ir didis dejávimas: Rael apverkianti sunus savo ne priēmė palinksminimo, dēl to, jog jů nēra.
19. Bet numirus Erodui, štay Angėlas Viešpatiês pasirôdė Jozēpui per sapną Egypte,
20. Kalbēdamas: Kēlęs imk Vaikēlį ir motiną jo, o eik ing žėmę Izraēlaus; nes numirė, kurie jėškôjo dušiôs Vaikēlio.
21. Nubudęs tada, ēmė Vaikēlį savesp ir motiną jo ir atējo ing žėmę Izraēlaus.

22. Bet kaip išgirdo, jog Arkėlaus buvo karálum žémėje Judėos vietoje tėvo savo Erodo, bijójos ten nueiti. Bet gávęs prisákimą nůg Dievo sapnė, nuėjo ing šalis Galilėos.

23. O atėjęs tén, givéno mieste, kursai vadinamas yra Nazaret; idant išsipilditu, kas yra pasakyta per Pránašus, jog vadintas bus Nazarėniškis.

PERSKYRIMAS III.

Ir atėjo tů čėsu Jonas Krikštitojis apsakydamas (kozonį laikydams) pusčoje žémės Judėôs,

2. Ir kalbėdamas: Pakutavokit; nes Karalystė Dievo prisiartino.

3. Tas nes yra, apie kurį pasakyta yra per Izaiošų, Pránašą kalbąntį: Yra balsas šaukiančio pusčioje: Gatávikite kélą Viešpatiės, tiesus darykite takus jo.

4. O tas Jonas turėjo rubą savo iš plaukû verbludo, ir šikšnôs diržą aplink strėnas savo. Bet valgimas jo buvo žogai ir lauko medus.

5. Išėjo tada jop Jeruzalem ir visa Žydû žémė pas Jordaną,

6. Ir krikštiti buvo nůg jo Jordane, išpažindami griekus savo.

7. O išvydęs daug Parizeušû ir Sadduceušû ateinančiû krikštop savo, tárė jiems: Giminė angiû, kas parodė jums, idant išvengtumbit ateinantį narsą?

8. Atneškit tada vaisus vertus pakutôs.

9. Ir netikėkitės, jog galit pátys savimpį kalbėt: Tėvą turim Abraomą. Sakau nes jums, jog gal Dievas ir iš akmeniû prikélt vaikus Abraomui.

10. O jau ir kirvis pridėtas esti šakniesp médžio. Todėl kiekvienas médis, kursai ne neša gero vaisaus, iškirstas ir ing ugnį įmestas bus.

11. Aš tiesa krikštiju jus vandenimi pakutôsp, bet kursai ateit paskuy manę, stiprésnis yra, kurio aš ne esmi vertas kurpjû nešot: Tas krikštys jus Dvasė Šventa ir ugnimi.

12. Kurio vétiklė yra rankoj' jo, ir šlůs klojimą savo, ir surinks kviečius savo ing klůną savo, o pelus sudégis ne užgesama ugnimi.

13. Atėjo tada Jėzus iš Galilėôs Jordanop, Jonop, idant nůg jo aprikštitas butu.

14. Bet Jonas gynė jamui labay, sakydamas: Man rei-

kia, idant bučiau apkrikštitas nůg tavęs, ir tu ateini pas manę?

15. Bet atsakydamas Jēzus tárė jam: Testov nu taipo! taip nes reikia mums, idant išpilditumbim visą teisybę. Tada jis apsiēmė.

16. O Jēzus apkrikštitas išējo tůjaus iš vandens. O štay dangus atsivērė jamui, ir jis regējo nužengiančę Dvasę Dievo kaipo karvēlį ir ateinančę ant jo.

17. O štay balsas iš dangaus bilojo: Tas yra Sunus mano mielasis, kurio pamēgau.

PERSKYRIMAS IV.

Nuvestas tada buvo Jēzus nůg Dvasēs ing pusčę, idant butu gunditas nůg vélno.

2. O kaip kéturesdešimtis dienū ir kéturesdešimtis nakčiū pasnikávęs buvo, išalko potam.

3. O atējęs jop gunditojas, tárė: Jey esi Sunus Dievo, tark, idant tie ákmenis stotus důna.

4. Bet jisai atsakydamas tárė: Parašyta yra: Ne viena důna gyvas bus žmogus, bet kožnu žodžiu, kursai išeit iš burnōs Dievo.

5. Emė tada jį vélnas ing šventą miestą ir pastátė jį ant viršaus bažnyčiōs,

6. Ir tárė jam: Jey esi Sunus Dievo, nusiléisk žemyn! Nes parašyta yra, jog Angėlams savo prisakys apie tavę, ir nešos tavę ant rankū, idant ne pažeistumbei ant akmens kojōs tavo.

7. Tárė jam Jēzus: Vēl parašyta yra: Ne gundik Viešpatį Dievą tavo.

8. Emė jį vēl vélnas ant labay aukšto kalno ir parodė jam visas karalystes svieto ir jū šlovę

9. Ir tárė jam: Vis tatai důsu tav, jey půlęs pasikloniosi man.

10. Tárė tada jam Jēzus: Eik šalin, šėtone? nes parašyta yra: Viešpačiui Dievui tavo pasikloniosi ir jamui vienamui tarnáusi.

11. Tada atstojo nůg jo vélnas, o štay Angėlai atējo ir tarnávo jamui.

12. O kaip išgirdo Jēzus, jog išdůtas buvo Jonas, sugryžo Galilējon.

13. Ir palikęs Nazarėtą, atėjo ir givéno Kapernaume, kursai yra pas marias, rubéžůse Zabulono ir Neptalimo.

14. Idant išsipilditu, kas yra parašyta per Jzaiošu Pránašą, kalbantį:

15. Žémė Zabulono, ir žémė

22. Bet kaip išgirdo, jog
Arkėlaus buvo karálum žé-
mėje Judēos vietoje tēvo savo
Erodo, bijójos ten nueiti.
Bet gávęs prisákimą nůg
Dievo sapnė, nuējo ing šalis
Galilėos.
23. O atėjęs tén, givéno
mieste, kursai vadinamas yra
Nazaret; idant išsipilditu,
kas yra pasakyta per Prá-
našus, jog vadintas bus
Nazarēniškis.

PERSKYRIMAS III.

Ir atējo tů čēsu Jonas Krikš-
titojis apsakydamas (kozonį
laikydams) pusčoje žémēs Ju-
dėôs,
2. Ir kalbēdamas: Pakuta-
vokit; nes Karalystė Dievo
prisiartino.
3. Tas nes yra, apie kurį
pasakyta yra per Izaiošų,
Pránašą kalbąntį: Yra bal-
sas šaukiančio pusčioje: Ga-
távikite kélą Viešpatiês, tie-
sus darykite takus jo.
4. O tas Jonas turējo rubą
savo iš plaukû verbludo, ir
šikšnôs diržą aplink strēnas
savo. Bet valgimas jo buvo
žogai ir lauko medus.
5. Išējo tada jop Jeruzalem
ir visa Žydû žémė pas Jor-
daną,
6. Ir krikštiti buvo nůg jo
Jordane, išpažindami grie-
kus savo.
7. O išvydęs daug Parize-
ušû ir Sadduceušû ateinan-
čiû krikštop savo, tárė jiems:
Giminė angiû, kas parodė
jums, idant išvengtumbit
ateinantį narsą?
8. Atneškit tada vaisus
vertus pakutôs.
9. Ir netikēkitês, jog galit
pátys savimpį kalbēt: Tēvą
turim Abraomą. Sakau nes
jums, jog gal Dievas ir iš
akmeniû prikélt vaikus Abra-
omui.
10. O jau ir kirvis pridētas
esti šakniesp médžio. Todēl
kiekvienas médis, kursai ne
neša gero vaisaus, iškirstas
ir ing ugnį imestas bus.
11. Aš tiesa krikštiju jus
vandenimi pakutôsp, bet kur-
sai ateit paskuy manę, sti-
présnis yra, kurio aš ne es-
mi vertas kurpjû nešot: Tas
krikštys jus Dvasė Šventa
ir ugnimi.
12. Kurio vétiklė yra rankoj'
jo, ir šlůs klojimą savo, ir
surinks kviečius savo ing
klůną savo, o pelus sudégis
ne užgesama ugnimi.
13. Atējo tada Jēzus iš Gali-
lēôs Jordanop, Jonop, idant
nůg jo aprikštitas butu.
14. Bet Jonas gynė jamui
labay, sakydamas: Man rei-

kia, idant bučiau apkrikštitas nůg tavęs, ir tu ateini pas manę?

15. Bet atsakydamas Jēzus tárė jam: Testov nu taipo! taip nes reikia mums, idant išpilditumbim visą teisybę. Tada jis apsiēmė.

16. O Jēzus apkrikštitas išējo tůjaus iš vandens. O štay dangus atsivērė jamui, ir jis regējo nužengiančę Dvasę Dievo kaipo karvēlį ir ateinančę ant jo.

17. O štay balsas iš dangaus bilojo: Tas yra Sunus mano mielasis, kurio pamēgau.

PERSKYRIMAS IV.

Nuvestas tada buvo Jēzus nůg Dvasēs ing pusčę, idant butu gunditas nůg vélno.

2. O kaip kéturesdešimtis dienů ir kéturesdešimtis nakčių pasnikávęs buvo, išalko potam.

3. O atējęs jop gunditojas, tárė: Jey esi Sunus Dievo, tark, idant tie ákmenis stotus důna.

4. Bet jisai atsakydamas tárė: Parašyta yra: Ne viena důna gyvas bus žmogus, bet kožnu žodžiu, kursai išeit iš burnōs Dievo.

5. Emė tada jį vélnas ing šventą miestą ir pastátė jį ant viršaus bažnyčiōs,

6. Ir tárė jam: Jey esi Sunus Dievo, nusiléisk žemyn! Nes parašyta yra, jog Angėlams savo prisakys apie tavę, ir nešos tavę ant ranků, idant ne pažeistumbei ant akmens kojōs tavo.

7. Tárė jam Jēzus: Vēl parašyta yra: Ne gundik Viešpatį Dievą tavo.

8. Emė jį vēl vélnas ant labay aukšto kalno ir parodė jam visas karalystes svieto ir jů šlovę

9. Ir tárė jam: Vis tatai důsu tav, jey půlęs pasikloniosi man.

10. Tárė tada jam Jēzus: Eik šalin, šėtone? nes parašyta yra: Viešpačiui Dievui tavo pasikloniosi ir jamui vienamui tarnáusi.

11. Tada atstojo nůg jo vélnas, o štay Angėlai atējo ir tarnávo jamui.

12. O kaip išgirdo Jēzus, jog išdůtas buvo Jonas, sugryžo Galilējon.

13. Ir palikęs Nazarėtą, atėjo ir givéno Kapernaume, kursai yra pas marias, rubéžůse Zabulono ir Neptalimo.

14. Idant išsipilditu, kas yra parašyta per Jzaiošu Pránašą, kalbantį:

15. Žémė Zabulono, ir žémė

Neptalimo, pas kélą mariû anoje šalij Jordano ir Galilēôs pagonû.
16. Žmones, kurie sedējo tamsybėje, išvydo didę šviesybę; o sēdintiemus vietoje ir šešėlije smertiês, uštekējo šviesybė.
17. Nûg to čēso pradêjo Jēzus sakyt ir kalbêt: Prisiverskite! Nes prisiartino Karalystė dangaus.
18. O kaip váikščiojo Jēzus pas marias Galilēôs, išvydo dų brolų, Simoną, vadinamą Pétru, ir Andriejų, brolį jo, kurie mėtė tinklą mariosna (nes buvo žvejei).
19. Ir tárė jiems: Sekite manę, o padarysu jus žvėjais žmonû.
20. O anie tûjaus palikę tinklus, ējo paskuy jį.
21. O iš tén tolaus eidamas, išvydo kitų dų brolų, Jakubą, sunų Zebedėušo, ir Joną, brolį jo, laivēje su jû tēvu Zebedėušu, taisančius tinklus savo, ir pašaukė jûs.
22. O anie tûjaus palikę laivą ir tēvą savo, ējo paskuy jį.
23. Ir pérvaikščiojo Jēzus Galilēą, mokidamas iškalose jû, ir apsakydamas Evangēlią Karalystês, o gydidams visokias ligas ir visokias negales tarp žmonû.
24. Ir pérėjo garsas jo visą Syrią, ir vėdė jop visus ligónis, tuleròpomis ligomis ir mukomis apimtus, ir nûg vélno apsēstus, ir mēnesienôs ligà sergančius, ir stabu ištiktus, ir išgydė jûs.
25. Ir ējo paskuy jį didis pulkas žmonû iš Galilēôs ir iš dešimtiês miestû, ir iš Jeruzalês, ir iš žydiškôs žémês, ir iš anôs šaliês Jordano.

PERSKYRIMAS V.

O išvydęs Jēzus žmonēs, užējo ant kalno. O kaip sēdosi, atējo jop Mokitinei jo.
2. Ir atvēręs burną savo mokino jûs, kalbēdamas:
3. Palaiminti vargingieji dvasēje; nes jû yra Karalystė dangaus.
4. Palaiminti, kurie smutijas; anie nes bus palinksminti.
5. Palaiminti romus; nes jie paveldēs žémę.
6. Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybês; anie nes bus pasótinti.
7. Palaiminti mielaširdingieji; nes anie apturês mielaširdystę.
8. Palaiminti čystôs širdiês; nes jie Dievą regês.
9. Palaiminti pakajingieji;

nes jie vadinami bus vaikais
Dievo.
10. Palaiminti, kurie pérse-
kinējimą kenčią dêl teisybês;
nes jû yra Karalystė dangaus.
11. Palaiminti este, kada
žmones piktay kalbēs dēl ma-
nęs prieš jus ir pérsekios jus,
ir kalbēs vis piktą, melûdami.
12. Džiaugkitēs ir linksmin-
kitês, nês alga jusû apstinga
yra danguje. Taip nes pérse-
kiojo Pranašus, kurie buvo
pirm jusû.
13. Jús este druska žémês.
Jey tada druska pražudžia su-
rumą (pagend), ků sudis: Nie-
kam daugiaus ne derês, tiktay
idant butu išmesta ir nûg
žmonû butu sumindžiota.
14. Jus este šviesybė svie-
to. Miestas gulis ant kalno
negal pasislēpt.
15. Ney uždega žvakēs ir
deda ję po saiku, bet ant lik-
toriaus, o žiba visiems, kurie
yra namûse.
16. Taip te žiba šviesybė
jusû po akiû žmonû, idant re-
gētu jusû gerus darbus ir gar-
bintu Tēvą jusû, kursai yra
danguje.
17. Ne tikēkitēs, jog atējau
išrišt zokoną arba Prána-
šus. Ne atējau išrišt, bet
išpildit.
18. Nesa ištiesôs sakau ju-
mus: Iki koley praeis dangus
ir žémė, ne praeis viena jota,
arba viena žimélė rášto iš
zokono, iki vis išsipildis.
19. Kursai tada išriš vie-
ną iš tu mažiáusû prisáki-
mû ir taip mokis žmones, ma-
žiáusas bus vadintas Kara-
lystēj dangaus. Kursai bet
darytu ir mokitu, tas didis
bus vadintas Karalystēj'
dangaus.
20. Nes sakau jumus: Jey ne
bus teisybė jusû skalsésnė
(gerésnė) neng mokitu rašto
ir Parizeušu, ne ieisite ing
Karalystę dangaus.
21. Girdējot, jog pasakyta yra
seniems: Ne užmušk! O jey
kas užmuš, kaltas bus súdo,
22. Bet aš sakau jumus,
jog kiekvienas, kursai rustáu-
je be priežastiês ant brólio
savo, kaltas bus súdo. O jey
kas kalbēs broliui savo: Raka,
bus kaltas rodôs. Bet jey kas
kalba: Durnau, kaltas bus
péklôs ugniês.
23. Jey tada apieravotumbei
dovaną tavo ant altoriaus, o
tén atmintumbei, jog brolis
tavo tur ką prieš tavę.
24. Palik tada tén dovaną ta-
vo pas altorų, ir eik susidérink
pirm su brolu tavo, potam atē-
jęs apieravok dovaną tavo.
25. Suderēk su priešiniku
tavo greitay, pakoley dar esi
su jû ant kélo; idant potam

priešinikas ne padůtu tavę sudžiai, o sudžia padůtu tavę tarnui, o butumbei ɨmestas kalinėn.

26. Iš tiesôs sakau tav, ne išeisi iš tén, net atdůsi paskiausį pinigėlį (judikį).

27. Girdėjot, jog pasakyta yra seniems: Nedasiléisk bjaurenybês (ne péržengk venčiavonystês).

28. Bet aš sakau jumus, jog kiekvienas, kurs veizd ant moters, idant geistu jôs, tas jau dasiléido bjaurybês (péržengė venčiavonystę).

29. Jey tada piktina tavę dėšinė akis tavo, išplėšk ję ir atmesk ję nů savęs. Nes naudingiaus tav yra, idant viens iš sanariû tavo pražútu, neng jeyb visas kunas tavo ɨmestas butu ing péklôs ugnį.

30. Ir jey déšinė ranka tavo piktina tavę, atkirsk ję ir atmesk ję nůg savęs; nes naudingiaus tav yra, idant viens iš sanariû tavo pražútu, neng jeyb visas kunas tavo butu ɨmestas ing péklôs ugnį.

31. Vėl pasakyta yra: Kursai apleidžia moterį savo, tasai jei te důda gromatą atsiskyrimo.

32. Bet aš sakau jums: Kursai apléidžia moterį savo, net tiktay dėl bjaurenybês (prastojimo venčiavonystês), tas padáro, jog ji dasileidžia nečystátôs (venčiavonystę péržengia). O kas veda atskirtą, venčiavonystę péržengia.

33. Vėl girdėjot, jog pasakyta yra seniems: Ne prisiegk! Bet atdůk Viešpačiui prisiegas tavo.

34. Bet aš sakau jums: Idant nieku budu ne prisiegktumbit; ney per dangų, nesa yra sostas (krėslas) Dievo.

35. Ney per žémę, nesa yra krásė kojû jo, ney per Jeruzalem, nesa yra miestas didžio Karálaus.

36. Ney prisiegksi ant galvôs tavo; nes negali padaryt vieną plauką baltą arba jůdą.

37. Bet te esti kalba jusû: Taip, taip, ne, ne; o kas daugiaus yra, tai yra nůg pikto.

38. Girdėjot, jog pasakyta yra: Akį už akį, ir dantį už dantį.

39. Bet aš sakau jumus, idant ne priešintumbit piktámui; bet jey kas ištiktu dėšinę pusę véido tavo, padůk jam ir antrą.

40. Ir tam, kursai su tavim bilinėtu ir imtu rubą tavo, léisk jam ir ploščų.

41. O kursai tavę privérstu eit vieną mylą, eik su jû ir dvį.

42. Tam, kurs tavę prášo, důk; o kursai žyčija nůg tavęs, nesikreipk nůg jo.

43. Girdějote, jog pasakyta yra: Artimą tavo milěk, o neprietelaus tavo neapkęsk.
44. Bet aš sakau jumus: Milěkit neprietelus jusû; žegnokite tůs, kurie kéikia jus; gérdarykite tiemus, kurie jus neapykantoj tur; ir melskite už tůs, kurie jums piktybę dáro ir pérsekioja jus.
45. Idant butumbit vaikais Těvo jusû, kursai esti danguje. Nes jis daro tai, jog sáulė joušteka ant piktû ir gerû, ir nuléidžia lietų ant teisujû ir neteisujû.
46. Nes jey mylite tůs, kurie myl jus, kokiągį algą turite? Ar ir muitinikai tatai ne dáro?
47. Ir jey tikt brolus savo sveikisite, kągi ypačey darote? Argi ir muitinikai taip ne dáro?
48. Bukit tada tobulais, kaipo yra tobulas Těvas jusû, kursai yra danguj.

PERSKYRIMAS VI.

Dabokitěs, idant ne darytumbit almužnas jusû po akim žmonû, idant butumbit régimi nůg jû, kitaip ne turěsite algôs pas Těvą jusû, kurs yra danguje.
2. Toděl, kada darái almužną, ne trubik pirm savęs, kaipo dáro véidmainei iškalosa ir ant uličiû, idant butu pagirti nůg žmonu. Ištiesôs sakáu jums, jie atěmė algą savo.
3. Bet tu kad darái almužną, tene žino kairė ranka tavo, ką dárė děšinė tavo.
4. Idant almužna tavo butu slapčey; o Těvas tavo, kursai reg paslapčiosa, užmokěs tav regimay.
5. O kad meldies, ne buk kaipo véidmainei, nes anie roda stov ir meldžiasi iškalosa ir kiertěse (ant kampû) uličiû, idant butu régimi nůg žmonû. Ištiesôs sakau jums, jog atima algą savo.
6. Bet tu kad meldies, ieik ing kamarą tavo, o užrakinęs duris tavo, melsk Těvui tavo, kurs yra užslěptoj' vietoj'; o Těvas tavo, kursai rég' ing užslěptą vietą, užmokěs tav regimay.
7. O melzdami ne bukite daug kalbančieis, kaip pagónys; nes anie tariasi, jog děl savo daug kalbějimo bus išklausyti.
8. Ne bukite tada jiems lygus; nes žino Těvas jusû, ko reikaláujat, pirm ne kaip jús jį prášot.
9. Toděl taipo melskitěs: Těve musû, kursai esi danguje. Švęskis vardas tavo.
10. Ateik Karalystė tavo,

Buk valė tavo, kaip danguje,
taip ir ant žémės.
11. Dûnôs musû visû dienû
dûk mums šędien.
12. Ir atléisk mums musû
kaltes, kaip ir mes atléidžiam
saviemus kaltiemus.
13. Ir ne vesk mus ing pa-
gundimą, bet gélbēk mus
nûg viso pikto; nes tavo yra
Karálystė ir galybė ir šlovē
ant amžiû. Amen.
14. Nes jey atléisite žmo-
nēms jû nusidējimus, atleis
ir jums Tēvas jusû danguj-
esis.
15. Bet jey ne atléisite žmo-
nēms jû nusidējimus, ir Tēvas
jusû ne atleis nusidējimus
jusû.
16. O kad pasnikaujate, ne
bukit užsmútito véido kaip
véidmainei; nes anie pérverčia
véidus savo, idant butu régi-
mi nûg žmonû, jog pásnikauja.
Ištiesôs sakau jumus, atima
algą savo.
17. Bet tu kad pasnikáuji,
patepk gálvą tavo ir nu-
prausk véidą tavo.
18. Idant ne butumbei re-
gētas nûg žmonû, jog pasni-
káuji, bet nûg Tēvo tavo,
kursai yra užslēptoj' vietoj', o
Tēvas tavo, kursai rég ing
užslēptą vietą, atdûs tav re-
gimay.
19. Ne rinkkit sav skarbû ant
žémês, kur gadina kándys ir
rudys, ir kur vagys pakasa ir
vagia.
20. Bet rinkkit sav skarbus
danguj', kur negadina ney
kandys, ney rudys, ir kur va-
gys ne pakasa ir ne vagia.
21. Nes kur yra skarbas
jusû, tén est ir širdis jusû.
22. Akis tavo yra žvákė ku-
no tavo; jeygi tada akis ta-
vo butu tikra (prasta), visas
kunas tavo bus šviesus.
23. Bet jey akis tavo butu
pikta, visas kunas tavo tam-
sus bus. Jey tada šviesybė,
kuri yra tavije, esti tamsybė,
pati tamsybė kaip didė bus?
24. Nieks negal dviem po-
nam tarnáuti. Arba vieną ne-
apykantoj' turēs, o kitą milēs;
arba pas vieną pasiliks, o kitą
nieku vers. Negálite Dievui
tarnáuti ir mammonui.
25. Todēl sakau jums: Nesi-
rupinkite apie givátą jusû, ką
válgitumbite, arba ką gér-
tumbit; ney apie kuną jusû,
kû vilkētumbit. Ar ne giváta
jusû est prakilnésnė, nęgi
pénas (valgims), o kunas
už dangą (rubą)?
26. Veizdēkit ant paukščiû
po dangumi, jog jie ney sēja,
ney pjáuja, ney surenka klû-
nosna: O vienok Tēvas jusû
dangujesis pén jûs. Ar jús
ne este prakilnésni už jûs?

27. Ir kas iš jusû rupestingay dumodamas gal pridėt stůmenėsp savo ůlektį vieną?

28. O apie dangą kodēl rupinatēs? Dabokitēsi ant lilijû lauko, kaipo áuga: Ne dirba, ney verpja.

29. O aš sakau jumus, jog ney Salamonas visoj šlovēj savo ne buvo taip aprēdytas, kaipo viena iš tû.

30. Jey tada lauko žolę, kuri šendieną yra, o rytoj imétama yra ing pečų, Dievas taip dengia: Argi tada ne toli labjaus jus, o mažtikieji!

31. Todēl nesirupinkitēs, kalbēdami: Ką válgisime, arba ką gérsim, arba kůmi vilkēsime?

32. Nes viso to jėška pagonys. Žino nes dangujėsis Tēvas jusû, jog to viso reikaláujate.

33. Bet jėškokite pirmjaus Karalystēs Dievo ir jo teisybēs, tada vis tatai bus jums pridůta.

34. Dēlgito nesirupinkit apie rytišką dieną. Nes rytiška diena apie savo reikalus rupisis.

35. Pakánka kiekvienai dienai savo vargą turint.

PERSKYRIMAS VII.

Ne sûdikit, idant ne butumbit súditi.

2. Nes kokiu sudu sûdisite, tokiu súditi busite, ir kokia miera mierůjate, tokia atmierůta bus jums.

3. Bet ką regi krislą akije tavo brolio, bet ne matai rasto, kursai yra tavo akije?

4. Arba kaip tarsi broliop tavo: Išimk krislą iš akiês tavo! O štay rástas yra akije tavo?

5. Véidmaini, išimk pirm rástą iš tavo akiês, o potam veizdēk, idant išimtumbei krislą iš akiês tavo brolio.

6. Ne důkite švento šunims, ney meskit perlû (žemčugû) jusû kiaulēms, idant ne sumintu kojomis savo, ir sugryžę ne sudraskytu jusû.

7. Prašykit, tada bus jums důta; jēškokit, tada rasite, tusgénkit, tada bus jums atverta.

8. Nes kiekvienas, kursai prášo, ima; o kursai jēško, randa; o tam, kursai tusgéna, bus atdaryta.

9. O kursai žmogus yra iš jusû, kurs, jey prašytu sunus jo důnôs, argi důs jam ákmenį.

10. O jey prašytu žuviês, argi důs jam žaltį?

11. Jeygi tada jús budami pikti, vienok mokate důt géras dovanas vaikamus jusû, kaipgi ne toli labjaus Tēvas jusû, kurs yra danguje, dûs géras

dovanas tiemus, kurie prášo jį?

12. Vis tada, ką norētumbite, idant jumus darytu žmones, ir jús teipojau tatai darykit jiemus. Nes tatai yra zókonas ir Pránašai.

13. Ineikit per ankštus vartus! nes érdvi (platus) yra broma (vartai) ir platus yra kélas, kursai véda ing prapůlimą, o daug yra tû, kurie tům vaikščioja.

14. O ankšti broma, ir siauras kélas, kurs véda ing givátą, o maž yra, kurie jį randa.

15. O saugůkitēs nůg netikrû Pranašû, kurie ateina jusump rubůse avjû; bet viduj' yra plēšantieji vilkai.

16. Iš vaisû jû pažysite jůs. Ar renka iš erškiečiû ůgas vyno, arba iš usniû pygas?

17. Taipo kiekvienas géras médis gérus neša vaisus, bet médis piktas piktus vaisus neša.

18. Ne gal géras médis pikto vaisaus nešti; ney piktas médis géro vaisaus atnešti.

19. Kožnas médis, kursai ne átneša géro vaisaus, iškirstas ir ing ugnį įmestas bus.

20. O taip iš jû vaisû pažysite jůs.

21. Ne kožnas, kursai sáko man: Pone, Pone, ieis ing dangaus Karalystę, bet kas dáro valę Tēvo mano, kursai yra danguje.

22. Tuli man sakys anoj' dienoj: Viešpatie, Viešpatie, argi mes tavo vardana ne pranašávome ir tavo vardana vélnus ne išvarinējom, ir tavo vardan daugel stebuklû ne dárēm?

23. O tada aš išpažysu jiems, jog niekaday ne pažinau jusû; atstokite nůg manęs, kurie dárote neteisybę.

24. Kiekvieną todēl, kursai klauso tůs žodžius mano ir dáro jůs, prilygisu išmintingam vyrui, kursai pabudavójo savo namus ant ůlôs.

25. O nulijo lietus didis, ir atējo tvánas, ir putė vējai ir ištiko anus namus, bet ne pagruvo; nes buvo ant ůlôs nuremti (gruntavoti).

26. O kiekvienas, kursai klauso tû žodžiû mano, o ne dáro jû, prilygintas bus paikam vyrui, kurs pabudavójo, savo namus ant smiltiês.

27. O nulijo didis lietus, ir atējo didis vandů, ir putė vējai, o ištiko anus namus: Ir pagruvo, ir buvo didis jû pagruvimas.

28. Ir stojos, kaip pabaigė Jēzus tůs žodžius, jog stebējos žmónes iš jo mokslo.

29. Nes mokino jůs kaipo galybę turis, o ne kaip mokiti rášto.

PERSKYRIMAS VIII.

O kaip nůg kálno nužengė, ějo paskuy jį daug žmonû.
2. O štay, raupsûtas priějęs, pasikloniojo jam, bilodamas: Viešpatie, jey nori, gali manę apčystit.
3. O Jēzus ištiesęs ranką savo, dasilitějo jo, kalbėdamas: Noriu, buk apčystitas. Ir tůjaus buvo apčystitas jo raupsas.
4. Biloja tada jam Jēzus: Dabokis, idant niekam nesakytumbei! Bet eik, pasirodik kaplonui ir apieravok dovaną, kurią liepė Maižiešus ant ludijimo jiemus.
5. O kaip Jēzus inějo ing Kapernaum, atějo jop šimtinikas melzdamas jį,
6. Ir bilodamas: Viešpatie, tarnas mano gul namůse kaulliga sirgdamas ir sunkiey varginas.
7. O Jēzus tárė jam: Ateisu ir išgydisu jį.
8. O šimtinikas atsakydamas tárė: Viešpatie, ne esmi vertas, idant ineitumbei po mano stogu, bet tark tiktay žodį, o bus išgyditas tarnas mano.
9. Nesa ir aš esmi žmogus po valdžia kito, turis po savim žalnierus, ir sakau tam: Eik, o eit, o kitam: Ateik, o ateit; o tarnui manam: Daryk tatai, o dáro.
10. O išgirdęs tatai Jēzus stēbejos ir tárė tiems, kurie sékė jį: Ištiesôs sakau jumus: Israēlije neradau taip didžio tikějimo.
11. O sakau jums, jog daug ateis nůg užtekějimo ir nusileidimo sáulēs, ir sēdês su Abraomu, Izaoku ir Jokubu Karalystēj dangaus.
12. Bet vaikai Karalystēs ing tamsybes viršučiáusas bus išmesti. Tén bus verksmas ir griežimas dantû.
13. Ir tárė Jēžus šimtininkui: Eik, o kaipo intikějei, tesistoja tav. Ir pasveiko tarnas jo anoj' adynoj'.
14. O kaip atějo Jēzus ing namus Pétro, išvydo ůšvę jo ant pátalo gulinčią, turinčią karštinę (drugį).
15. Ir nutvērė ranką jôs, ir pámetė karštinė ję, ir atsikėlė, o tarnávo jiems.
16. O kaip vákaras buvo, atvedė jop daug apsēstû; ir išvárė piktas dvases žodžiu, ir visokius ligonis pasvéikino.
17. Idant išsipilditu, kas pasakyta yra per Jzajiošų Pránašą, kalbantį: Jisai ant saves ēmė silpnybes musû ir nešojo ligas musû ant savęs.

18. O regėdams Jėzus daug
žmonû aplink savę, liepė pér-
siirt ant kitôs šaliês mariû.
19. Tada priėjęs nekuris iš
mokitû rášto, tárė jam: Mo-
kitojau, sekiosu tavę, kur
noris eisi.
20. O Jėzus tárė jam:
Lapės tur urvus, o paukščiei
po daugumi lizdus; bet Su-
nus Žmogaus ne tur, kur
galvą savo priglaustu.
21. O kits iš jo mokintiniû
tárė jam: Viešpatie, pavélik
man pirm nueit ir pakàst
mano tėvą.
22. Bet Jėzus tárė jam: Eik
paskuy manę, o numirielei
te pakasa savo numirielus.
23. O kaip jis inėjo ing lai-
vą, iženge su jů ir Mokintinei
jo.
24. O štay didis sujudini-
mas stojos ant mariû, taip,
jog ir laivas apliejams buvo
nůg vilniû, o jis miegójo.
25. O priėję Mokintinei jop,
pabudino jį, kalbėdami: Vieš-
patie, gélbėk mus, žuvame.
26. Ir tárė jiems: Dėl kogi
bijotės, jús mažtikieji? Atsi-
kėlęs tada sudraudė vėjus ir
marias, ir tápo didis nutilimas.
27. O žmonės stebėjos kal-
bėdami: Koksaigi yra tasai,
jog jam yra paklusnus ir
vėjai ir marios?
28. O kaip anie pérsiyrė ant
kitôs šaliês žémėn Gergezė-
nû, atbėgo jam priešais du
apsėstu, išėję iš kapû, labay
baisus, taip, jog negalėjo eit
niekas anů kelu.
29. O štay šaukė kalbėda-
mi: Ką mes turim su tavim,
Jėzau, Sunau Dievo? Argi
atėjai vargint mus pirm čėso?
30. Bet ne toli nůg jû
buvo didis pulkas kiaulû
besigánančiû,
31. Tada prášė jį vélnai
kalbėdami: Jey išvarai mus,
pavélik mums ineit ing tą
pulką kiaulû.
32. Ir tárė jiems: Eikit! O
anie išėję inėjo ing aną pul-
ką kiaulû. O štay visas pul-
kas kiaulû skardžiey (didžiu
tranksmu) įsimetė mariosna,
ir pádvėsė vandenije.
33. Bet piemenis pabėgo ir
nuėję miestan, vis apsakė ir
tatai, kas tikos su anais ap-
sėstais.
34. O štay visas miestas
išėjo prieš Jėzų. O památę
jį meldė, idant išeitu iš jû
rubėžiû.

PERSKYRIMAS IX.

Tada įžengęs laivan pérsiyrė
ir atėjo miestan savo. O štay,
átnešė jam kaulligą sergantį,
gulintį ant pátalo.
2. O regėdamas Jėzus tikė-

jima jû, tárė kaulliga sergančiam: Duksêk (buk palinksmintas), sunau, atléisti tav yra griekai tavo.
3. O štay, nekurie iš mokitû rášto bilojo tarp savęs: Šis bluznija.
4. O Jėzus regēdamas dumas jû, tárė: Kodēl dumojate dáiktus piktus širdije jusû?
5. Nes kas pigiaus yra tarti: Atléisti tav yrą griekai, arba sakyt: Kélkis ir váikščiok?
6. Bet idant žinotumbit, jog Sunus žmogaus tur valdžią ant žémês, atléist griekus, tada tárė kaulliga sergančiam: Kēlęs paimk pátalą tavo, o pareik namůsna tavo.
7. Ir kēlęs parėjo namůsna savo.
8. Bet kaip išvydo žmones, stebējosi ir garbino Dievą, kursai dávė žmonėmus tokę galybę.
9. O eidamas iš tenai Jēzus, išvydo žmogų sēdintį ant muito, vadinamą Matteušu, ir tárė jam: Eik paskuy manę. Tada jis kēlęs ējo paskuy jį.
10. Ir nusidavė, kaip Jēzus sedējo už stálą namůse jo, štay daug muitinikû ir griešnujû atējo ir sēdos su Jēzu ir Mokitineis jo.
11. Tatai matydami Parizeušai, tárė Mokitiniems jo: Kodēl Mokitojas jusû valgo su muitinikais ir griešinikais?
12. O Jėzus tatai išgirdęs, tárė jiems: Sveikieji ne reikalauja liekoraus, bet tiktay ligonys.
13. Bet eikite, o išsimokikit, kas tatai yra: Mielaširdyste pasimēgstu, o ne apiera. Nesa neatējau vadinti teisujû, bet griešnujû prisivertimop.
14. Tada atējo jop Mokitinei Jono, kalbēdami: Kodēl mes ir Parizeušai taip dážney pasnikáujame; o Mokitinei tavo ne pásnikauja?
15. Ir bilójo jiems Jēzus: Kaip gal svodbôs žmones smutitis, kolay yra su jeis jaunikis? Bet ateis dienos, kada atimtas bus nůg jû jaunikis svodbôs, o tada pásnikaus.
16. Ir niekas ne dést naujo lopinio ant palaikio rubo. Nes anas uždētas lopinis (atplyšta nůg rubo) atima pilnumą rubo, ir piktésnis pérplēšimas tampa.
17. Ney pila jauną vyną ing senus sudus (rykus). Nes kitaip plyšta sudai (rykai), o vynas išteka; sudai (rykai) vēl genda: bet jauną vyną naujůsna indůsna pila, tada abejétas išsilaiko.
18. Kaip tatai jis su jeis kalbējo, štay atējo viens vyriausasis bažnyčiôs ir půlė

po akims jo, bilodamas: Duk-
tė mano dabar numirė, bet
eik ir uždēk ant jôs ranką ta-
vo, o atgys.
19. Kēlęs tada Jēzus, ējo
paskuy jį ir jo Mokitinei.
20. O štay, moteriškė,
kuri kentējo dvyliką métû
pludimą kraujo, atējusi iš
užpakalio, dasilitējo krášto
rubo jo.
21. Tárė nes pati savije:
Jey tikt dasilitēsu rubo jo,
sveika busu.
22. Bet Jēzus atsigrežęs
ir památęs ję, tarė: Duksēkis
(buk linksma) mano duktē,
tavo tikējimas tavę pas-
veikino. Ir pasveiko mote-
riškė nůg anôs adynôs.
23. O kaip atējo Jēzus na-
můsna vyrésnio ir išvydo
vamzdinikus ir žmones trenk-
smą dárančius,
24. Tarė jiems: Išeikit, nes
mergáitė ne numirė, bet
miegti. Ir jie jůkies iš jo.
25. Bet kaip išvaryti buvo
žmonės anie, iējęs nutvērė
jôs ranką, ir kēlės mergáitė.
26. Ir išējo tas garsas po
visą žėmę aną.
27. O kaip ējo Jēzus iš
ten, ējo paskuy jį du aklu
šaukdamu ir sakydamu:
Sunau Dovido, susimilk ant
musû.
28. O kaip ans iņējo na-
můsna, atējo jop tůdu aklu,
o Jēzus tarė jiems: Ar tikite,
jog galu tai jums padaryt?
Tárė jam: Ir labay Viešpatie.
29. Tada desilitējo akiû jû,
kalbēdamas: Te esie jumus
pagal tikējimą jusû.
30. Ir atsivērė jû akys. O
Jēzus uždraudė jiems labay,
bilodamas: Dabokitēs, idant
niekas to nežinotu.
31. Bet anie išéję apšlo-
vino jį po visą aną žémę.
32. O kaip anie išējo, štay
átvedė jop žmogų nežadžią
ir apsēstą nůg vélno.
33. O kaip išvarytas buvo
vélnas, prakalbējo ans nebi-
lys. Ir stebējos žmones kal-
bēdami: Niekada toks daiktas
ne pasirodė Izraēlėj.
34. Bet Parizeušai kalbējo:
Per vyriáusi vélnû išváro
vélnus.
35. Ir apváikščiojo Jēzus
visus miestus ir miestelus,
mokindamas iškalose jû, ir
apsakydams Evangėlią kara-
lystēs, ir gydidamas visokią
ligą ir visokias negales tarp
žmonû.
36. O regēdamas anus žmo-
nes pasigailējo jû, jog buvo
pailsusis, ir išbarstiti, kaip
avys ne turinčios piemens.
37. Tada bilojo Mokitiniems
savo: Pjutis tiesa yra didė,
bet darbinikû yra maž.

38. Melskit tada Viešpatį pjutiės, idant sústu, darbinikus ant pjutiės savo.

PERSKYRIMAS X.

O pavadinęs savęsp dvyliką Mokitiniû savo, dávė jiems galybę ant nečystujû dvasiû, idant jas išvarytu, ir idant išgyditu visokią ligą ir visokią negalę.
2. Bet vardai dvylikôs Apáštalû yra tie: Simonas, vadinamas Pétras, ir Andrējus, brolis jo, Jakobus, sunus Zebedējaus, ir Jonas, brolis jo,
3. Pilippas ir Baltramiejus, Tamošus ir Matteušas, ansai Muitinikas; Jokubas, sunus Alpiejaus ir Lebbėus, pramintas Taddėus.
4. Simonas Kananietis, ir Judošus Iškariotas, kursai ir išdawė jį.
5. Tůs dvylika siuntė Jēzus ir insakė jiems, bilodamas: Ant kélû pagonû ne užeikit, ney miestan Samaritonû ineikit.
6. Bet geriaus eikit avjump pražiuvusump iš namû Izraēlaus.
7. O eidami apsakykite, kalbēdami: Karalystė dangaus prisiártino.
8. Ligonis gydikite, raupsůtus apčystikite, numirielus prikelkite, vélnus išvarykite; dovanay ėmėt, dovanay ir důkit.
9. Ne imkit su savim ney aukso, ney sidabro, ney vário čeraslůsna jusû.
10. Ney maišelio kelan, ney dviejû jupû, ney kurpjû, ney lasdôs. Vertas nes yra darbinikas péno savo.
11. O ing kurį norint miestą arba miestélį ineisit, kláuskite, kas jampi butu to vertas, ir ténay givénkit, kolay iš ten išeisit.
12. O inēję ing namus, pasvéikinkit jůs.
13. O jeygu verti to butu anie namai, tė ateit ant jû pakájus jusû; bet jeygu ne butu verti, te sugryšta jusump pakájus jusû.
14. O jeygu kas ne priimtu jus, ney klausytu žodžiû jusû, išeidami iš anû namû arba iš ano miesto, nukratykite dulkes nůg jusû kojû.
15. Ištiesôs sakau jumus, lengvjaus bus žémei Sodomôs ir Gomorrôs dienoj' sůdo, ne kaip anam miestui.
16. Štay aš siunčiu jus kaipo avis vidun vilkû. Bukit tada protingi kaip žalčiei, o be klastôs, kaipo karvélei.
17. O saugokitēs žmonû. Nes išdůs jus ing rodą, ir surinkimůse savo nuplaks jus.
18. Vadžioti taipojau busite

prieš storastas (kunigáikš-
čius) ir karalus dēl manęs, ant
ludijimo jiems ir pagonims.
19. Bet kad padůs jus, ne-
sirupinkit, kaipo arba ką kal-
bētumbit. Důta nes bus jums
anoj' adynoje, ką kalbēsite.
20. Nes jús ne este, kurie
kalbate, bet Dvasė Tēvo ju-
sû, kuri kalba per jus.
21. Ir išdůs ant smertiês
brolis brolį, ir tēvas sunų;
ir kélsis vaikai prieš gimdy-
tojus ir užmuš jůs.
22. Ir busite neapykantoj'
tarp visû dēl mano vardo.
Bet kas iškęs ik gálui, bus
išganytas.
23. Kada pérsekios jus ta-
mè mieste, bēgkite ing kitą.
Nes ištiesôs sakau jumus, jog
ne apeisite miestus Izraėliš-
kus, net ateis Sunus Žmogaus.
24. Mokitinis ne est vyrés-
nis už mokitoją savo, ney tar-
nas už poną savo.
25. Pakánka mokitinui,
idant butu kaipo mokitojis, o
tarnas kaipo ponas jo. Jey
Viešpatį šeimynôs vadina
Beelzebubu, kaipogi daugiaus
namiškius jo taip vadys.
26. Todēl nesibijokite jû;
nes nieko nēra uždengta, kas
ne butu [illegible], ir nieko
pas[illegible] ne butu.
[illegible] tamsy-
[illegible] ėje; o
ką girdite ing ausį, sakykit
ant stogû.
28. O nesibijôkite tû, kurie
nužavina kuną, bet dušią nu-
žudyt ne gal: bet bijokitēs
labjaus to, kursai gal bey
dušią, bey kuną pražudyt
ugnije péklôs.
29. Ar ne perkamu yra du
žvirblu už vieną pinigélį?
Vienôk ney viens iš jû ne
nupuls ant žémês be valês
Tēvo jusû.
30. Ir plaukai taipojau gal-
vôs jusû yra visi paskaityti.
31. Nesibijokit tada. Gerésni
jús este už daugel žwirbliû.
32. Kožnas todēl, kursai ma-
nę išpažys po akims žmonû, ir
aš išpažysu jį po akims Tē-
vo mano, kursai yra danguje.
33. Bet kas užsigys manes
po akims žmonû, ir aš užsi-
gysu jo po akims Tēvo mano,
kursai yra danguje.
34. Ne tarkite, jog atējau
důt pakáją ant žémês. Nea-
tējau důt pakáją, bet kalaviją.
35. Nes atējau, idant suvai-
dičau žmogų prieš tēvą sa-
vo, ir dukterį prieš motiną
savo, ir marčią prieš ůsvę
savo.
36. Ir nēprieteleis žmogui
bus jo patiês naminikai.
37. Kas myl tēvą arba mo-
tiną labjaus ne kaip manę, ne
est manęs vertas. O kas myl

sunų arba dukterį labjaus ne kaip manę, ne est manęs vertas.

38 Ir kas ne ima ant savęs kryžiaus savo, ir ne eit paskuy manę, ne est manęs vertas.

39. Kursai randa dušią savo, pražudys ję. O kursai pražudo dušią savo dēl manęs, atras ję.

40. Kas jus priima, manę priima; o kas manę priima, priima tą, kursai manę siuntė.

41. O kas priima Pránašą vardana Pránašo, gaus algą Pránašo. O kas priima teisujį vardana teisojo, gaus algą teisojo.

42. O kursai pagirditu vieną iš tû mažiáusujû kupkéle tiktay šálto vandens vardana Mokitinio, ištiesôs sakau jums, ne prastos algôs savo.

PERSKYRIMAS XI.

Ir nusidavė, kaip pabaigė Jēzus dût prisákimus dvylikai Mokitiniû savo, išējo iš ten, idant mokitu ir apsakytu miestûse jû.

2. O Jonas išgirdęs kalinēje darbus Kristaus, nusiuntęs du iš Mokitiniû savo,

3. Tárė jam: Ar tu esi tas, kurs tur ateit, arba ar kito lauksime?

4. O atsakydamas Jēzus tárė jiemus: Nuéję apsakykit Jonui, ką girdite ir régite.

5. Aklieji rég, o raišieji vaikščioja, raupsûti apčystiti stojas, o kurtinei gird, numirielei kélasi iš numirusiû, o beturčiams Evangēlia apsákoma yra.

6. Ir išganitingas yra, kursai nesipiktina iš manęs.

7. O kaip anie nuējo, pradējo Jēzus biloti žmonump apie Joną: Ką išējot ing pusčią regēt? Ar nendrēs nûg vējo subûjamôs?

8. Bet ko išējot regēt? Ar žmogaus švelnais rubais apvilkto? Štay, kurie švelnus rubus nešioja, yra namûse karálû.

9. Bet ko išējot regēt? Ar Pránašą? Ištiesôs sakau jumus, jog daugiaus, neng Pránašąs.

10. Nes tasai yra, apie kurį parašyta: Štay aš siunču Angēlą mano pirm tavo véido, kursai prigatávis tavo kélą pirm tavęs.

11. Ištiesôs sakau jumus, iš tû, kurie gimė iš moterû, nesikēlė didésnis už Joną krikštitojį. Bet kurs mažiausis Karalystėj' dangaus yra, didésnis yra už jį.

12. O nûg dienû Jono krikštitojo iki šioley gvoltą ken-

čia Karalystė dangaus, o ku-
rie gvoltą dáro, pagáuna ję.
13. Visi nes Pránašai ir
zokonas pranašávo iki Jo-
nui.
14. O jeygi norit priimt,
jis yra Eliošus, kursai turējo
ateit.
15. Kas tur ausis ant kláu-
simo, te kláuso.
16. Bet kam prilygisu tą
giminę? Lygi yra vaikams sē
dintiemus ant turgavietēs o
šaukia drauginikump savo,
17. Kalbēdami: Žaidēm jums
ant vamzdžiû, o ne šokinē-
jot; giedojom giesmes gedu-
lingas, o ne verkēt.
18. Jonas nes atējo ney val-
gidamas, ney gérdamas; o jie
sako, jog vélną tur.
19. Sunus Žmogaus atējo
válgidamas ir gérdamas; o
sáko: Štay žmogus rijunas ir
girtûklė vyno, prietelis muiti-
nikû ir griešnujû. Ir tur dů-
tis súdit išmintis nůg sunû
savo.
20. Tada prádējo rugot (bart)
miestus, kuriůse daugiausey
nusidavė stebuklû jo, jog ta-
čaus ne buvo pasigérine.
21. Bēda tav Korazin, bēda
tav Betzaida! nes jey tokie
stebuklai nusidůtu Tyre ir Si-
done, kurie stojos jusimp,
senay butu prisiverte maiše
ir pelenůse.
22. Bet sakau jumus, leng-
vjaus bus Tyrui ir Sidonui
dienoj' súdo, ne kaip jumus.
23. O tu Kapernaum, kur-
sai iškéltas esi iki dangui,
nustumtas busi iki péklai.
Nes jey butu Sodomoj' tie
stebuklai nusidavę, kurie nu-
sidavė tavip, butu palikusi
iki šei dienai.
24. Bet sakau jums, jog
lengvjaus bus žémei Sodomôs
dienoj súdo, ne kaip tav.
25. Tů čēsu atsakydamas
Jēzus bilojo: Garbinu tavę
Tēve, Viešpatie dangaus ir
žémēs, jog paslēpei tatai iš-
mintingiems ir protingiems,
o apreiškęs esi kudikēliams.
26. Ištiesôs Tēve, taip nes
mēgos tav.
27. Visi dáiktai padůti yra
man nůg mano Tēvo. Ir nie-
kas ne pažysta Sunaus, tiktay
Tēvas; ney Tēvą kas pažy-
sta, tiktay Sunus, ir kuriam
Sunus nor apréikšti.
28. Eikit manęsp visi, kurie
este apsunkinti ir nuvarginti,
o aš padarysu atilsį jumus.
29. Imkit ant savęs mano
jungą, o mokikitēs nůg ma-
nęs, jog esmi romus ir pa-
karnôs širdiēs: O rasite átilsį
dušioms jusû.
30. Nes jungas mano yra
meilingas, o našta mano yra
lengva.

PERSKYRIMAS XII.

Tû čēsu ējo Jēzus Sabbatôs
dienoj per javus, o Mokitinei
jo išalko ir pradējo raškyt
(išpešti) varpas ir válgit.
2. O Parizeušai památę ta-
tai, tárė jam: Štay, Mokitinei
tavo dáro tatai, kas nedéra
daryt Sabbatoj'.
3. O ans tárė jiems: Ar
ne skaitēt tatai, ką padárė
Dovidas, kaip išalko ans ir
tie, kurie su jû buvo?
4. Kaipo ējo ing namus
Dievo ir dûnas paguldimo
válgė, kurias ne derējo jam
válgit, ney tiemus, kurie su
jû buvo, tiktay vieniemus
kaplonams;
5 Arba ar ne skaitēt zo-
kone, jog Sabbatose ir kuni-
gai Sabbatą baznyčioj' gvól-
tije (láužia), o ne kalti yra?
6. Bet sakau jumus, jog
če didésnis yra, ne kaip baž-
nyčia.
7. O jey žinotumbit, kas
tatai yra: Mielaširdystēs no-
riu, o ne apierôs, ne paskan-
dintumbit nekaltujû.
8. Sunus nes Žmogaus yra
Viešpats ir Sabbatôs.
9. O iš tén nuējęs, atējo
ing iškálą jû.
10. O štay buvo žmogus,
kąrsai turējo padžiuvusę ran-
ku; ir jie klausė jį kalbēda-
mi: Ar déra Sabbatoj' gydit?
Idant apskústu jį.
11. O ans tárė jiems: Kur-
sai žmogus butu iš jusû,
kurs turētu vieną ávį, o kad
ir toji inpultu dûbēn Sabba-
toj', kurs ne nutvertu jôs ir
ne ištráuktu?
12. Kiekgi žmogus prakil-
nésnis yra už ávį? Togidēl
déra Sabbatoj' geray daryt.
13. Tárė tada anam žmo-
gui: Ištiesk tavo ranką! O
ans ištiesė, ir buvo sugrá-
žinta sveikátosp kaip ir kita.
14. O Parizeužai išēję su-
siródijo prieš jį, kû budu
jį nužudytu.
15. Bet Jēzus pažinęs ta-
tai, išējo iš ten, ir ējo pas-
kuy jį didis pulkas žmonû,
ir išgydė jûs visus.
16. Ir uždraudė jiems, idant
ne apskelptu jo.
17. Idant išsipilditu, kas
yra parašyta per Ezajiošų
Pránašą, kalbantį:
18. Štay Tarnas mano, ku-
rį išrinkau. Mielasis mano,
kuriûmi mēgstasi dušia ma-
no; padēsu ant jo Dvasę ma-
no, o apsakys pagonims sú-
dą.
19. Ne barsis, ney šauks,
ney girdēs kas jo balso ant
uličiû.
20. Palužusôs nendrēs ne
dalauš, o rúkstančio lino

(grusdančo knato) ne už-
gesys, iki išves súdą ant pér-
galějimo?
21. Ir nusitikės ant vardo
jo pagónys.
22. Atvedė tada jop nůg
vélno apsěstą, áklą ir nežá-
džią, ir isgydė jį, taip jog
ans áklas ir nežádžias kal-
bějo ir regějo.
23. Ir stebějos visi žmones
ir tárė: Ar ne est tas sunus
Dovido?
24. Bet Parizeušai tatai iš-
girdę, tárė: Jis ne išváro
vélnus, kaip tiktay per Beel-
zebubą vyriáusajį vélnû.
24. Bet Jězus regědamas
jû dumas, tárė jiems: Kož-
na karalystė pérskirta prieš
savę, išpústita bus, ir kožnas
miestas arba namai pérskirti
prieš savę, ne apsistovės.
26. O jey šėtonas išváro
šėtoną, tada pats prieš savę
prieštaráuja: kaipogi pasto-
vės karalystė jo?
27. O jey aš išvarau vélnus
per Beelzebubą, per ką iš-
váro sunus jusû? Todėl anie
bus sudžiomis jusû.
28. Bet jeygu aš išvarau
vélnus per Dvasę Dievo, ta-
da atějo jusump Karalystė
Dievo.
29. Arba kaipo gal kas in-
eit namûsna stiprojo ir jam
paimti jo šarvus, jey ne
surištu pirmay aną stiprąjį
ir tůmet išplěšis namus jo?
30. Kas ne est su manim,
yra prieš manę. O kas ne
renka su manim, išbarsto.
31. Todėl sakau jumus: Visi
griekai ir bluznijimai atléisti
bus žmoněms, bet bluzniji-
mas prieš Dvasę Šventą ne
bus atléistas žmoněms.
32. Ir kursai norint ištartu
žodį prieš Sunų Žmogaus,
bus jam atléista; bet kas
kalbětu prieš Dvasę Šventą,
ne bus jam atléistą, ney šimè,
ney anamè ámžě.
33. Arba sodykit gérą médį,
ir vaisus jo géras bus; arba
sodykite piktą médį, ir vaisus
jo piktas bus. Iš vaisaus nes
pažystamas est médis.
34. Giminė angiû, kaipo
kalbėt gálite gérus dáiktus,
budami pikti? Ků širdis pilna
yra, tat burna kalba.
35. Géras žmogus išneša
gerus dáiktus iš géro skarbo
širdiės; o piktas žmogus iš-
neša piktus dáiktus iš pikto
skarbo.
36. Bet sakau jumus, jog
děl kiekvieno dyko žodžio,
kurį kalbětu žmones, důs děl
to rokundą dienoj' súdo.
37. Iš žodžiû nes tavo busi
teisintas, ir iš žodžiû tavo
busi apsúditas.
38. Atsákė tada nekurie iš

mokitû rášto ir Parizeušû, kalbēdami: Mokitojau, norim regêt nûg tavēs žénklą.
39. Bet ans atsakydamas, tárė jiems: Giminē pikta ir bjaurybês dasilaidzianti (iš prastójimo venčiavonystês gimusi) jēško žénklo, bet ne bus jei žénklas dûtas, tikt žénklas Jonošaus Pránašo.
40. Kaipo nes Jonošus buvo tris dienas ir tris naktis pilvè didžuviês (bangôs žuviês) taipo bus Sunus Žmogaus tris dienas ir tris naktis širdije (viduj) žémês.
41. Vyrai Ninivôs kélsis súde prieš tą giminę ir paskandys ję, dēl to, jog prisivertė po kozoniês Jonošaus. O štay če daugiaus yra, ne kaip Jonošus.
42. Karalienė nûg pietû kélsis súde prieš tą giminę ir paskandys ję; jog atêjo nûg kraštû žémês klausyt išmintiês Salamóno. O štay če daugiaus yra, ne kaip Salamonas.
43. O kada išējo nečysta Dvasė nûg žmogaus, vaikščieja po sausas vietas, ješkodama atilsiês, o ne randa.
44. Kalba tada: Sugryšu namûsna mano, iš kuriû išējau. O atējusi, randa jûs tuščius ir iššlûtus ir išdabintus.
45. Tada eina ir ima su savim kitas septynias Dvases, piktésnes už savę, o inêjusos givéna ten, ir tampa paskučiáusi dáiktai ano žmogaus piktésni, ne kaip pirmieji. Taipo bus ir šei piktai giminei.
46. O dar anam bekalbant su žmonêmis, štay, motina jo ir brolei jo stovējo laukė, norēdami pažádint jį.
47. O nekuris tárėjam: Štay, motina tavo ir brolei tavo stov laukė, norēdami kalbêt su tavim.
48. Bet ans asakydamas tárė tam, kursai jam pasákė: Kurigi yra motina mano, ir kurie yra brolei mano?
49. O ištiesęs savo ranką ant mokitiniû savo tárė: Štay motina mano ir brolei mano.
50. Nes kurs darytu válę Tēvo mano, danguje ēsančio, tasai yra brolis mano ir sesû ir motina.

PERSKYRIMAS XIII.

O išéjęs Jēzus anoj' dienoj, iš namû, sēdos prieg mariû.
2. Ir rinkos jop daugel žmonû, taip jog įžengęs laivan sėdējo. O visi žmones stovējo ant krášto.
3. Ir kalbējo jiems daugel dáiktû per prilyginimus, bi-

lodamas: Štay išėjo sėsėjas, idant sėtu.

4. O besėjent jam, pûlė nekurie pas kélą, ir atėjo paukščiei ir sulesė tai.

5. Kiti vėl pûlė ant ûlėtû vietû, kur neturėjo daug žémês, ir išdygo tûjaus, todėl, jog neturėjo gilumą žémês.

6. Bet kaip užtekėjo sáulė, patvieskė (pavyto), ir jog ne turėjo šakniês, padžuvo.

7. O kite pûlė tarp erškiečiû, ir užáugo erškiečiei ir nusmelkė jûs.

8. O kiti pûlė ant gérôs žémês ir išdavė vaisų, viens šimteropą, kits šėšis kartus dešimteropą, o kits tris kartus dešimteropą.

9. Kurs ausis tur ant klausimo, te kláuso.

10. Tada Mokitinei atéję jop tárė jam: Kodėl kalbi jiems per prilyginimus?

11. O jis atsakydamas tárė jiems: Jums dûta yra žinot paslėptines Karalystês dangaus, bet jiems ne dûta.

12. Nes tam, kurs tur, bus dûta, ir bus apstingésnis, bet kas ne tur, nûg jo atimta bus ir tai, ką tur.

13. Todėl kalbu jiems prilyginimûse; nesa regėdami ne rég, ir klausydami ne gird, ney supránta.

14. Ir išsipildo jûse pranašystė Izajiošaus, kuri kalba; Klausydami klausysit, o ne suprásit, ir regėdami regėsit, o ne pamatysit.

15. Nes širdis tû žmonû užtuko (užsikietavójo), ir girdėjo sunkey ausimis, ir užmerkė akis savo, idant jeib ne išvystu akimis, ir ne girdėtu ausimis, ir ne suprástu širdimis, ir ne sugryštu, o išgydičiau jûs.

16. Bet pašlávintos yra ákys jusû, jog rég, ir ausys jusû, jog gird.

17. Nes ištiesôs sakau jumus, jog daugel Pránašu ir teisujû geidė regėt tatai, ką jús régite, o ne regėjo, ir girdėt tatai, ką jús girdite, bet ne girdėjo.

18. Jús tada klausykit prilyginimą apie sėjėją.

19. Kad kas gird žodį apie Karalystę tą, o ne supránta, ateina piktasis, išgáuna, kas pasėta buvo širdijejo: Tas yra, kurs pasėtas buvo pas kélą.

20. Bet kurs pasėtas ant vietû ûlėtû, tas yra, kursai kláuso žodžio, ir priima jį tûjaus su džiaugsmu;

21. Bet ne tur šakniês savije, bet yra čėsingas. O kad ateina suspaudimas arba pérsekiojimas dėl žodžio, tûjaus piktinas.

22. O kursai pasėtas yra tarp erškiečiû, tas yra, kursai kláuso žodžio; bet rupestis šio

svieto ir vylus bagotystês už-
troškina žodį, ir tampa ne-
vaisingu.
23. O kursai pasētas yra ant
gérôs žémês, tas yra, kursai
klauso žodį Dievo ir išmáno,
tas atneša vaisų, ir atneša
viens šimteropą, kits šešis
kartus dešimteropą, o kits tris
kartus dešimteropą.
24. Kitą prilyginimą pasá-
kė jiemus, tarydamas: Pri-
lyginta yra Karalystė dan-
gaus žmogui, kursai pasējo
géra sēklą ant dirvôs savo.
25. O kad miegójo žmones, at-
ėjo neprietelus jo ir pasējo ku-
kálus tarp kviečiû ir atstójo.
26. O kaip uždygo žolē ir
išdavė vaisų, tada pasirodė
ir kukálei.
27. Potam tarnai Viešpatiês
priēję, tárė jam: Viešpatie,
argi ne pasējei géra sēklą ant
tavo dirvôs? iškurgi tada at-
sirádos kukálei?
28. O ans tárė jiems: Ne-
prietelus žmogus padárė ta-
tai. Ir tárė jam tarnai jo: Argi
nori tada, idant nueitumbim
ir išráutumbim jûs?
29. O ans tárė: Ne! idant
ráudami kukalus, ne išráu-
tumbite su jeis ir kviečiû.
30. Pérleiskite abejiems áugt
drauge iki pjutiês. O čēsu
pjutiês tarysu pjovējams: Su-
rinkite pirm kukalus ir su-
riškite pėdûsna ant sudėgi-
nimo; bet kviečius surinkit
klûnan mano.
31. Kitą prilyginimą pasákė
jiemus, kalbēdamas: Prily-
ginta yra Karalystė dangaus
garstyčiôs grudui, kurį ėmęs
žmogus pasējo ant dirvôs sa-
vo.
32. Kursai tiesą yra mažiausis
tarp visû sēklû, bet kad už-
áuga, didžiáusis yra tarp visû
viralû, ir stojas médis, jog
paukščiei dangaus atlēkę, liz-
dus dáro ant šakélû jo.
33. Kitą prilyginimą pasákė
jiemus: Prilyginta yra Kara-
lystė dangaus ráugui, kurį
ėmė moteriškė ir užraugino
trise mierûse miltû, iki apru-
go visas.
34. Vis tai kalbējo Jêzus
žmonump per prilyginimus;
o be prilyginimû ne kalbējo
jiemus.
35. Idant išsipilditu, kas
pasakyta yra per Pránašą,
kalbantį: Atdarysu burną ma-
no prilyginimûse ir išsakysu
dáiktus paslēptus nûg pra-
džiôs svieto.
36. Tada paléidęs Jêzus
anus žmones parējo namûs-
na, o Mokitinei jo priējo jop,
kalbēdami: Išguldyk mums
tą prilyginimą apie kukalus
anôs dirvôs.
37. O jis atsakydamas tárė

jiems: Tas, kursai sēja gérą
sēklą, yra Sunus Žmogaus.
38. O dirva yra svietas, o
géra sēkla yra sunus Kara-
lystês, o kukálai yra sunus
ano piktojo.
39. O neprietulus, kursai
pasējo jůs, yra vélnas. O pju-
tis pabaigoj' svieto, o pjovē-
jai yra Angėlai.
40. Kaipo tada surenka ku-
kalus ir sudégina ugnimi, tai-
po bus pabaigoj' šio svieto.
41. Sunus Žmogaus nusiús
Angėlus savo, o anie surinks
iš Karalystês jo visus papik-
tinimus, ir tůs, kurie dáro
neteisybę.
42. Ir imes jůs pečiun ug-
niês, ten bus verksmas ir
griežimas dantû.
43. Tada žibês teisieji kai-
po sáulė Karalystėj' Tēvo sa-
vo. Kas tur ausis ant kláu-
simo, te kláuso.
44. Vēl prilyginta yra Ka-
ralystė dangaus skarbui pas-
lēptam dirvoj', kurį rádęs
žmogus paslēpė, ir iš džiaug-
smo, kurį turējo iš jo, nueina,
pardůda, vis ką tur, ir perka
aną dirvą.
45. Vēl prilyginta yra Ka-
ralystė dangaus prakiejui
kupčiui, jēškančiam gražû
perlû,
46. Kursai rádęs vieną per-
lą labay brangę, parējo ir
pardavė vis, ką turējo, ir nu-
pirko ję.
47. Vēl prilyginta yra Ka-
ralystė dangaus tinklui ime-
stam ing márias, kursai vi-
sokias žuvis gáuna.
48. Kursai kad pilnas est,
ištráukia jį žvėjai ant krášto
ir sedēdami išrenka gerases
žuvis ing sudus (rykus), bet
supuvusas šalin meta.
49. Taipo bus ir pabaigoj'
svieto. Išeis Angėlai ir iš-
skirs piktůsus iš vidaus tei-
sujû.
50. Ir imes jůs ing pečių
ugniês. Ten bus verksmas ir
griežimas dantû.
51. Tárė Jēzus jiems: Ar
suprátot tai vis? Tárė jie
jamui: Taip Viešpatie.
52. O ans tárė jiems: Todēl
kiekviens mokitas rášto iš-
mokitas Karalystei dangaus,
lygus yra ukinikui, kursai iš-
neša iš skarbo savo naujus
ir senus dáiktus.
53. Ir stójos, kaip pabaigė
Jēzus tůs prilyginimus, išējo
iš ten.
54. O atējes ing tēviškę sa-
vo, mokino jůs iškaloj' jû, taip
jog stebējos labay ir kalbéjo:
Iš kur tam tokia išmintis ir
toki galybė?
55. Argi ne est tasai sunus
dailidês? Argi ne jo motina
vadinama yra Maria? O brolei

jo Jakubas ir Jozas ir Simo-
nas ir Judosas?
56. Ir séseris jo ar ne est
visos taipojau prieg musû?
Iš kurgi tada tam vis tai?
57. Ir pasipiktino iš jo. Bet
Jēzus táré jiemus: Ne est
Pránašas be šlovês, tiktay
têviškēj' savo ir namůse sa-
vo.
58. Ir ne dáré ten stebuklû
daugel, dēl jû netikējimo.

PERSKYRIMAS XIV.

Anů čêsu išgirdo Erodas Te-
trarka garsą apie Jēzų,
2. Ir táré tarnamus savo:
Tasai yra Jonas Krikštitojis;
ans iš numirusiû kēlęs, o todēl
tokie stebuklai per jį stojasi.
3. Nes Erodas sugávęs Jo-
ną, buvo surišęs jį ir įsodino
kalinėn, dēl Erodiadôs, pa-
čiôs Pilippo, brolio savo.
4. Nes Jonas kalbējo jam:
Nedéra tav turēt ję.
5. Bet kaip ans norējo jį
nužavint, bijójos žmonû, ne-
sa laikė jį už Pránašą.
6. Kaip tada buvo diena už-
gimimo Erodo, duktê Ero-
diadôs sokinêjo viduj' jû, ir
pamêgo ji Erodui.
7. Todēl žadējo jei su pri-
siega důt, ką tikt prašytu.
8. O ji pirm to įmokita bu-
dama nůg motinôs savo táré:
Důk man čonay ant bludo
gálvą Jono Krikštitojo.
9. Ir užsismútijo karálus, bet
dēl prisiegôs ir dēl drauge
sēdinčiû, liepė důt jei.
10. O nusiuntęs nukirsdino
Joną kalinēj',
11. Ir atnešta buvo galva
jo ant bludo ir padůta mer-
gélei, ir nunešė ję motinai
savo.
12. O atéję Mokitinei jo, átē-
mė kuną, ir paláidojo jį; o
nuéję pasákė tai Jēzui.
13. Tai Jēzus išgirdęs, at-
stójo iš ten laivè ing pústą
vietą skyru. O žmones tai iš-
girdę, ējo paskuy jį pēsti iš
miestû.
14. O Jēzus išéjęs išvydo
didį pulką žmonû ir pasigai-
lējo jû ir išgydė ligónis jû.
15. O kaip jau priējo váka-
ras, atējo jop Mokitinei jo,
kalbêdami: Tatai yra pústa
vieta, ir adyna jau prašóko.
Paléisk tus žmones, idant nu-
éję ing miestelus, pripirktu
sav válgimą.
16. O Jēzus táré jiems: Ne-
reikia jiems nueit. Jús jiems
důkit ką válgit.
17. Bet anie táré jam: Ne-
turim če, kaip tikt penkėta
dûnôs ir dvį žuvį.
18. O ans táré: Atneškit če
man jas.
19. Ir liepęs susêst žmonêms

ant žolės, ėmė penkėtą dunôs
ir dvį žuvį, o pavizdėjęs dan-
gun, dėkavojo ir sulaužida-
mas dávė dûnas Mokitiniems,
o Mokitinei žmonėms.
20. Ir válgė visi ir pasótinti
buvo, ir surinko, kas liko
trupučiû, dvylika karbû pil-
nû.
21. O tû, kurie válgė, buvo
apie penkis tukstančius vy-
rû, be moterû ir vaikû.
22. Ir tůjaus privertė Jė-
zus Mokitinus savo, idant
įžengtu laivan ir pérsiirtu
pirm jo ant antrôs šaliês, iki
kolay paléistu žmones.
23. O paléidęs nůg savęs
žmones, užžengė skyru ant
kálno, idant melstusi. O kaip
vákaras buvo, pats viens ten
buvo.
24. O laivas jau buvo viduj
máriû, metamas nůg vilniû;
nes vėjas buvo prieš akis.
25. Bet ketvirtoj' sargyboj'
naktiês atėjo Jėzus pas jůs,
vaikščiodamas ant máriû.
26. O išvydę jį Mokitinei
vaikščiojentį ant mariû, nu-
sigando, kalbėdami: Velóka
(Dvasė) tatai yra! ir šaukė
iš báimês.
27. Bet tůjaus kalbėjo su
jeis Jėzus, tarydamas: Bukit
linksmôs širdiês, aš esmi, ne-
sibijokit.
28. O Pétras atsakydamas
tárė jam: Viešpatie, jey tu
esi, liepk man ateit savęspi
ant viršaus vandenio.
29. O anas tárė: Eikš. O
Pétras išžengęs iš laivo, ėjo
ant viršaus vandenio, idant
ateitu Jėzauspį.
30. Bet išvydęs stiprą vėją,
nusigando, ir kad pradėjo
grimsti, prašuko, kalbėdams:
Viešpatie, gélbėk manę.
31. O Jėzus ištiesęs tůjaus
ranką, nutvėrė jį ir tárė jam:
O mažo tikėjimo, kodėl abe-
jojai?
32. O kad anie žengė lai-
van, nutilo vėjas.
33. O tie, kurie buvo laivė,
atėję parpůlė ties jů, tary-
dami: Ištiesôs tu Sunus Die-
vo esi.
34. O pérsiyrę atėjo ing žé-
mę Genėzaret.
35. O kaip vyrai anôs vie-
tôs pažino jį, išsiuntė ing
visą aną šálį ir atnešė jop
visus negálinčius,
36. Ir prášė jį, idant tikt
dasililėtu krášto rubo jo; o
visi, kurie dasilitėjo, pas-
veiko.

PERSKYRIMAS XV.

Tada atėjo Jėzausp mokiti
rášto iš Jeruzalês ir Pari-
zeušai, kalbėdami:
2. Kodėl péržengia Mokiti-

nei tavo ɨstátimus vyresnu-
jû? Nes ne nuprausia rankû
savo, kad válgo dûną.
3. Bet ans atsakydamas,
tárė jiems: Ir jús kodēl pér-
žengiate Dievo prisákimą dēl
jusû ɨstátimû?
4. Nes Dievas prisákė, kal-
bēdamas: Šienavôk (garbink)
tēvą tavo ir motiną tavo.
O kas kéiktu tēvą arba mo-
tiną, te miršta smertimi.
5. Bet jús sákot: Kas tartu
tēvui arba motinai: Dovaną
kokią norint aš darau, bus
tav naudinga. O ne šiena-
vôtu (garbintu) savo tēvą
arba savo motiną, bus ne-
káltas.
6. Ir už nieką pavertēt pri-
sákimą Dievo dēl jusû ɨsta-
timû.
7. Véidmainei, geray pra-
našávo apie jus Izajiošus kal-
bēdamas:
8. Žmonės tie ártinas ma-
nęsp su savo burną, ir gar-
bina manę lupomis; bet jû
širdis toly yra nûg manęs.
9. Bet dykay garbina manę,
mokɨdami mokslus, kurie yra
prisákimai žmonû.
10. O pavadinęs savęsp
žmones, tárė jiems: Klausy-
kit ir supráskit:
11. Ne tatai, kas eina ing
burną, išdergia (nečystą dá-
ro) žmogų, bet kas išeit iš
burnôs, tatai išdergia (ne-
čystą dáro) žmogų.
12. Tada atēję Mokitɨnei jo
tárė jam: Ar ne žinai, jog
Parizeušai išgirdę tą žodį
pasipiktino?
13. O ans atsakydamas tá-
rė: Visi čiepai, kurius ne
ɨsodino mano Tēvas dangu-
jesis, bus iššaknyti.
14. Paléiskit jûs. Akli va-
dai yra aklujû. O jey ák-
las vestu áklą, abu ɨpuls ing
dûbę.
15. O Pétras atsakydamas
tárė jam: Išguldyk mums tą
prilyginimą.
16. Ir tárė Jēzus: Ar da-
bar ir jús este kaipo neiš-
mintingi?
17. Ar dar ne išmánot, jog
tatai vis, kas ineina per bur-
ną, eit ing pilvą ir išsimeta
ing išeiga?
18. Bet kas išeina iš bur-
nôs, išeina iš širdiês, o ta-
tai išdergia žmogų.
19. Nes iš širdiês žmonû
išeina pikti padumojimai, o
žmogžudystes, venčiavony-
stês péržengimas, bjaureny-
bes (kekšávimas), vagystes,
neteisus ludijimai, bluzniji-
mai.
20. Tie yra dáiktai, kurie
pabjaurina žmogų; bet válgit
ne praustomis rankomis, ta-
tai ne apbjaurina žmogu.

21. O išėjes Jėzus iš ten
ėjo šalisna Tyraus ir Sidono.
22. O štay, moteriškė ka-
nanėiška išėjusi iš anû ru-
béziû, šaukė jop kalbėdama:
Viešpatie Sunau Dovido, su-
similk ant manes! duktė ma-
no sunkey mučijama estį nůg
vélno.
23. O ans jei neatsákė ney
vieno žódžio. Tada Mokitti-
nei jo priéję, prášė jį, tary-
dami: Paléisk ję, nes šaukia
paskuy mus.
24. Bet ans utsakydamas
tárė: Ne esmi siústas, kaip
tikt pražiuvusump avjump iš
namû Izraėlaus.
25. Bet ana priėjusi, půlė
po akims jo ir tárė: Vieš-
pátie, gélbėk manę.
26. O jis atsakydamas tárė
jei: Ne pridera důną vaikû
imt, o mest šunims.
27. O ana tárė: Taip, Vieš-
patie! O vienok ir šunys
válgo trupučius, kurie půla
nůg stálo jû ponû.
28. Atsákė tada jei Jėzus ir
tárė: O moteriške, didis yra
tavo tikėjimas. Tesistoja tav,
kaipo tu nori. Ir pasveiko
jôs duktė toj' pačioj' adynej'.
29. O išėjęs Jėzus iš ten,
atėjo ant máriû Galilėôs ir
užžengęs ant kálno, sėdos ten.
30. Ir atėjo jop daugel žmo-
nû, turėdami su savim rai-
šus, áklus, nebilus, lošus, ir
daug kitû, ir metė jůs po
kojû Jėzaus, o jis išgydė jůs.
31. Taip, jog stebėjos anie
žmonės, regėdami nebilus kal-
bančius, lošus sveikus, rai-
šus vaikščiojenčius, o áklus
réginčius. Ir garbino Dievą
Izraėlaus.
32. Bet Jėzus pavadinęs
Mokitinius savo, tárė: Gailůs
tû žmonû, nesa jau išbuvo
pas manę tris dienas, o ne tur
ką válgitu, ir ne noriu pa-
léist jůs nůg savęs išalkusus,
idant ne pailstu ant kélo.
33. Tada tárė jam Mokitinei
jo: Iš kur imtumbim tiek dů-
nôs toj' pusčioje, idant tokį
didį pulką žmonû pasotintum-
bim?
34. Ir tárė jiems Jėzus: Kiek
turite důnos? O anie tárė:
Septynėtą, ir mážumą žuvėlû.
35. Tada liepė susėst žmo-
nėms ant žémês.
36. O ėmęs aną septynėtą
důnôs ir anas žuvis, padie-
kavójęs láužė ir dávė Mo-
kitiniems savo, o Mokitinei
žmonėms.
37. Ir válgė visi ir pasó-
tinti buvo, ir surinko, kas
liko nůg trupučiû, septynis
karbus pilnus.
38. O tû, kurie válgė, buvo
apie kéturi tukstantis vyrû,
be moterû ir vaikû.

39. Tada paléidęs žmones žengė laivan ir atējo ing rubéžius Magdala.

PERSKYRIMAS XVI.

O Parizeušai ir Saduceušai priējo gundidami jį ir geidė nůg jo žénklo iš dangaus.

2. Bet ans atsakydams tárė jiems: Kad vákaras esti, sakote, giedra bus; dangus nes yra raudonas.

3. O rytą mėtą: Šendien bus piktas oras; nes dangus ukanas raudonoja. Véidmainei, dangaus véidą mokate nuvartot, o ne gálite suprásti žénklus tů čēsů?

4. Pikta ir bjaurybês dasiléidžianti (venčiavonystę péržengianti) giminė geidžia žénklo, bet ne bus jei ženklas důtas, kaip tikt žénklas Jonošaus Pránašo. O palikęs jůs nuējo.

5. O kaip pérsiyrė Mokitinei jo ant kito krášto, užmiršo imt důnôs.

6. Ir tárė jiems Jēzus: Dabokitēs ir saugokitēs ráugo Parizeušů ir Sadduceušů.

7. Bet anie dumójo tarp savęs sakydami: Dēl to, jog ne ēmėm důnôs?

8. Tatai Jēzus žinodams, bilójo jiems: Apie ką kalbate tarp savęs, o mažatikiejei, jog ne ēmėtė důnôs?

9. Dargi ne išmánote ir neátmenat anôs penketą důnôs ir anů penkių tukstančių žmonů, ir kiek dar karbů surinkot?

10. Ney anů septynėta důnů ir keturių tukstančių žmonů, ir kiek karbů surinkot?

11. Kaipo ne suprántate, jog ne sakiau jumus apie důną, kad sakau, idant saugotumbitēs rukštiês Parizeušů ir Sadduceušů?

12. Supráto tada, jog ne kalbējo, idant saugotus ráugo důnôs, bet nůg pamókslo Parizeušů ir Sadduceušů.

13. O kad atējo Jēzus ing šalis Cesarėôs Pilippo, kláusė Mokitinius savo, bilodams: Ką sako žmonės, ėsant Sunų Žmogaus?

14. O anie tárė: Vieni sako ėsant Joną krikštitojį, o kiti Eliešų, kiti vēl Jeremiošų, arba vieną iš Pránašů.

15. Ir tárė jiems: Bet jús ką sákote manę ėsant?

16. O Simons Pétras atsakydams tárė: Tu esi Kristus, Sunus gyvojo Dievo.

17. Tada Jēzus atsakydamas tárė jam: Išganytas esi Simone, sunau Jonošaus; nes kunas ir kraujas tatai tav neapreiškė, bet Tēvas mano, kursai yra danguje.

18. O aš teipajau sakau tav, jog esi Pétras, o ant tôs ůlôs pabudavosu bažnyčią mano; o bromos péklôs ne pérgalēs ję.
19. Ir důsu tav raktus Karalystês dangaus. Ką tiktay suriši ant žémēs, surišta bus danguje. Ką vēl išriši ant žémês, išrišta bus danguje.
20. Prisákė tada Mokitiniems savo, idant ne sakytu niekam, jį ēsanti Jēzų Kristų.
21. Nůg to čēso pradējo rodit Jēzus Mokitiniems savo, jog turētu eit Jeruzalėn, ir daug iškęst nůg vyresnujů ir prakilnésnů kunigů ir mokitů raštė, ir but nužavintas, ir kéltis tréčioj' dienoj' iš numirusiů.
22. O Pétras ēmęs jį ant šaliês, pradējo jį draust, kalbēdamas: Viešpatie susimilk ant sávęs, nieku budu ne ateis tai ant tavēs.
23. Bet jis atsigręžęs tárė Pétrui: Atstok nůg manęs šėtone, esi man papiktinimu; nes ne supránti to, kas yra Dievo, bet kas žmogišką.
24. Tada tárė Jēzus Mokitiniemus savo: Jey kas nor eit paskuy manę, te užsigina pats savę, ir te ima kryžių savo ir te eina paskuy manę.
25. Nes kas norētu užlaikyt gyvastį savo, pražudys jį; o kas prapuldis gyvastį savo dēl manęs, atras jį.
26. Nes ką padēs žmogui, noris visą svietą nupelnytu, o iškádą gáutu ant dušiôs savo? Arba kokį důtu žmogus átmainą už savo dušią?
27. Nes Sunus Žmogaus ateis šlovēje savo Tēvo su Angėlais savo. O tada užmokês kiekvienam pagal jo darbus.
28. Ištiesôs sakau jumus: Yra nekurie iš tů, kurie če stov, kurie ne ragáus smertiês, net išvys Sunų Žmogaus ateinantį karalystėj savo.

PERSKYRIMAS XVII.

O po šēšiů dienů ēmė Jēzus Pétrą ir Jokubą ir Joną, brolį jo, ir užvedė jůs skyru ant áukšto kálno.
2. Ir pérmainytas (péršviestas) buvo po jů akiů, ir žibējo véidas jo kaip sáulė; o rubai jo bálti stôjos kaipo šviesybė.
3. O štay pasirodė Maižiešus jiems ir Eliošus, kalbēdamu su jů.
4. O Pétras atsakydamas tárė Jēzui: Viešpatie, gér mums če buti; jey nori, tay padarysim če tris čētras,

tav vieną, Maiziešui vieną, ir
Eliošui vieną.
5. O anam bekalbant, štay
šviesi debesis užtėmė jůs. O
štay balsas iš debesiês kal-
bėjo: Tas yra Sunus mano
mielas, kurio mėgstu; to klau-
sykite.
6. O Mokitinei tai išgirdę,
půlė ant savo véido ir bijójos
labay.
7. Tada Jėzus priéjęs jump
dasilitėjo jůs ir tárė: Kélki-
tės ir nesibijokit!
8. O anie pakėlę savo akis nie-
ko neregėjo, tikt Jėzų vieną.
9. O kad žengė nůg kálno,
prisákė jiems Jėzus, kalbė-
dams: Ne sakykit to regėji-
mo niekam, iki kélsis Sunus
Žmogaus iš numirusiû.
10. Ir kláusė jį Mokitinei jo,
kalbėdami: Kagi tada kalba
mokiti rašte, jog tur ateit
pirm Eliošus?
11. O Jėzus atsakydams tá-
rė jiems: Eliošus tiesa ateis
pirm ir vis pataisys,
12. Bet sakau jums, jog Elio-
šus jau atėjo, vienok ne pa-
žino jo. Taip turės kentėti
nůg jû ir Sunus Žmogaus.
13. Supráto tada Mokitinei,
jog kalbėjo jiemus apie Joną
Krikštitoji.
14. O kad atėjo žmonump,
atėjo jop žmogus ir půlęs prieš
jį ant kelû tárė:
15. Viešpatie, susimilk ant
sunaus mano, nes mėnesienôs
ligà serga ir didę tur kančią;
nes dažnay půla ing ugnį ir
tankey ing vandenį.
16. O atvedžiau jį Mokiti-
niump tavo, o negalėjo jį pa-
gydit.
17. O Jėzus atsakydamas
tárė: O netikinti ir pérversta
giminė, pakolay dar busu su
jumis? Kolay pakęsu jus? At-
veskit jį če manęsp.
18. Ir draudė aną vélną Jė-
zus, ir jis išėjo iš jo, ir pa-
sveiko vaikas nůg tôs adynôs.
19. Atėję tada Mokitinei Jė-
zausp skyru tárė jam: Kodêl-
gi mes jį negalėjom išvaryt?
20. Bet Jėzus tárė jiems:
Dėl netikėjimo jusû. Ištiesôs
nes sakau jumus, kad turė-
tumbit tikėjimą kaipo gar-
styčiû grudą ir tartumbit ta-
mui kálnui: pérsikelk iš če
tenay! tada pérsikels, ir nie-
kas ne bus jums negálimas.
21. Bet ta giminė ne išeit,
kaip tikt per maldą ir pasni-
kávimą.
22. O kad laikės Galilėoj',
tárė jiems Jėzus: Sunus Žmo-
gaus išdůtas bus rankosna
žmonû,
23. Ir užmuš jį, ir kélsis
tréčioj' dienoj'. O anie nusi-
smútijo labay.
24. O kaip atėjo ing Kaper-

naum, priėjo Pėtrop tie, kurie
rinko mézlevas ir tárė: Ar
ne důda Mokitojas jusû méz-
levû?
25. Ir tárė: Důda. O kad in-
ėjo namůsna, pranóko jį Jė-
zus, kalbėdamas: Kas régis
tav Simone? Karálei ant žé-
mês nůg ko ima muitą arba
důnį? Nůg savo sunû, arba
nůg svetimû?
26. Tárė jam Pėtras: Nůg
svetimû. Ir Jėzus tárė jam:
Vaikai tada yra valni.
27. Bet idant jůs ne piktin-
tumbim, eik pas marias, mesk
méškerią, o tą žuvį, kuri pir-
miaus jei isikabis, imk, o at-
vėręs nasrus jôs rasi statėrą,
kurį ėmęs důk už manę ir už
savę.

PERSKYRIMAS XVIII.

Toje adynoj' atėjo Mokitinei
Jėzausp, kalbėdami: Kasgi
yra didžiáusas Karalystėje
dangaus?
2. O Jėzus pavadinęs vai-
kėlį pastátė jį viduje jû
3. Ir tárė: Ištiesôs sakau
jumus, jey ne prisiversite, ir
jey nesistosite kaip vaikai,
nieku budu ne ineisite Kara-
lystėn dangaus.
4. Kas tada nusižémis kaipo
tas vaikėlis, tas yra didžiáu-
sas Karalystėj' dangaus.
5. O kas priima vieną tokį
vaikėlį vardane mano, manę
priima.
6. Bet kas papiktina vieną
iš tû mažujû, kurie tik ing
manę, naudingiaus jam butu,
idant užkabintas ant kaklo jo
butu akmů melnyčiôs ir nu-
skandintas butu gilybėje má-
riû.
7. Bėda svietui dėl papik-
tinimû. Nes tur ateit papik-
tinimai. Bet bėda tam žmo-
gui, per kurį ateit papiktini-
mas.
8. Jey tada piktina tavę
ranka tavo arba koja tavo,
atkirsk ję ir atmesk nůg sa-
vęs. Geriaus tav yra ineit ing
givátą raišam arba lošam, ne
kaip turėdams dvį rankį arba
dvį kojį, imestas butumbei
ing ámžiną ugnį.
9. Ir jey akis tavo piktina
tavę, išgriešk ję ir atmesk
ję nůg savęs. Geriaus tav yra,
vienà akè ineit giváton, ne
kaip turėdams dvį akį imestas
butumbei ing péklôs ugnį.
10. Dabokitės, idant ne pa-
niekintumbit ney vieną iš tu
mažujû. Nes sakau jumus,
jog Angėlai jû danguje vi-
sadôs véizdi ant véido mano
Tėvo, kurs yra danguje.
11. Sunus nes Žmogaus atė-
jo, idant išganytu tatai kas
pražuvus buvo.

12. Kas régis jumus: jey
kursai žmogus turētu šimtą
avjû, o jey viena iš jû pa-
klystu, ar ne paliekt devynû
dešimtû ir devynû ant kalnû,
o nuéjęs ne jēškotu pakly-
dusôs?
13. Ir jey stojas, jog rastu
ję, ištiesôs sakau jumus, jog
labjaus džiaugias iš jôs, ne
kaip iš devynû dešimtû ir
devynû anû nepaklydusû.
14. Taipo ir ne est valė Tē-
vo jusû, kursai yra danguje,
idant pražútu vienas iš tû
mažujû.
15. O jey susigriešitu prieš
tavę brolis tavo, eik graudénk
jį tarp tavęs ir jo patiês. Jey
paklausys tavę, laimējei broli
tavo;
16. Bet jeygu ne paklausys
tavęs, priimk dar vieną arba
dų savęsp, idant burnoje
dviejû sviedkû (ludininkû)
arba trijû stotûs kožna prova.
17. O jey ne paklausytu jû,
pasakyk surinkimui. O jeygu
ir surinkimo ne klausytu, tó
esie tav kaipo pagonis ir
muitinikas.
18. Ištiesôs sakau jumus,
ką tiktay surišite ant žémês,
bus surišta ir danguj', ir ką
išrišite ant žémês, bus iš-
rišta ir danguje.
19. Vêl sakau jumus, jey
du iš jusû suderêtu ant žémês
dêl kožno daikto, kurį prašy-
tu, stosis jiemus nûg Têvo
mano, kursai yra danguje.
20. Kur nes susirinkę yra du
arba trys mano vardaną,
esmi ten viduj' jû.
21. Tada priējęs jop Pétras,
tárė: Kiek kartû broliui mano,
kursai prieš manę susigrie-
šijo, atléisu? Ar ganà iki
septynû kartû?
22. Ir tárė Jēzus jamui: Sa-
kau tav, ne septynis kartus,
bet septynis déšimtis ir sep-
tynis kartus.
23. Togidēl prilyginta yra
Karalystė dangaus žmogui
karálui, kursai norējo rokun-
dą turêt su tarnais savo.
24. O kaip pradējo rokûti,
atêjo jop vienas, kurs buvo
jam kaltas déšimtis tukstan-
čius talentû.
25. O kaip ne turējo, ko atdût,
liepė Viešpats jo, jį pardût,
ir moterį jo ir vaikus, ir vis
ką turējo, o užmokêt skolą.
26. Tarnas tada ansai par-
pûlęs, meldė jį, bilodamas:
Viešpatie, pakentêk man, o
vis tav atdûsu.
27. O Viešpats ano tarno
pasigailējęs, išléido jį, ir
skolą jam atléido.
28. Bet tasai tarnas išéjęs
rádo vieną iš savo draug-
tarnû, kursai kaltas buvo
jam šimtą grášiû; o nutvēręs

smaugė jį, kalbēdamas: Užmokêk man, ką kaltas esi.

29. Parpůlęs tada drauginikas kojump jo meldė jį, kalbēdamas: Pakentêk man, o atdůsu tav vis.

30. O jis ne norējo, bet nuéjęs įmetė jį kalinėn, ik užmokētu skolą.

31. O kad išvydo draugtarnai jo tatai, kas nusidavė, nusismútijo labay, o nuéję, apsákė savo ponui vis, kas stójos.

32. Pavadinęs tada jį jo Viešpats, tárė jam: Tarne piktasis, visą skolą atléidžiau tav, kadángi manę meldei.

33. Argi ir tav ne derējo susimilt ant drauginiko tavo, kaip ir aš susimilau ant tavęs?

34. O apsirustávęs Viešpats jo, padavė jį mučitojams, ik užmokētu vis, ką jis jam buvo káltas.

35. Taipo padarys jums ir Tēvas mano dangujésis, jey ne atléisite iš širdiês jusû kiekviens savo broliui jo nusidējimû.

PERSKYRIMAS XIX.

Ir stójos, kaip pabaigė Jēzus tůs žodžius, išējo iš Galilēôs ir atējo ing rubéžus Judēôs, aną šálį Jordano.

2. Ir ējo paskuy jį daug žmonû, ir išgydė jůs ten.

3. Tada atējo jop Parizeušai, gundidami jį ir kalbēdami jam: Bau déra žmogui, skirtisi nůg moteriês savo dēl kokiôs priežastiês?

4. Bet ans atsakydamas tárė jiemus: Ar ne skaitēt, jog tas, kursai nůg pradžiôs sutvērė žmogų, vyrą ir moterį padárė jůs?

5. Ir tárė: Todēl apléis žmogus tēvą ir motiną, o pristos moteriesp savo, ir bus tůdu vienas kunas.

6. Todēl jog ne est du, bet vienas kanas. Ką tada Dievas suglaudė, žmogus te nesskiria to.

7. Tárė jamui: Kamgi tada prisákė Maižiešus, důt atsiskirimo gromatą, nůg jôs atsiskirti?

8. Atsákė jiems: Maižiešus pavélijo jumus skirtis nůg moterû jusû, dēl užkietinimo jusû širdiês, bet nůg pradžiôs ne buvo taip.

9. Bet aš sakau jumus, jog kurs skirias nůg moteriês savo, net tiktay dēl bjaurybēs (kekšystês), o kitą vestu, dasilaidžia bjaurybês (prastoje venčavonystę); o kursai véda atskirtą, dasilaidžia bjaurybês (prastoje venčavonystę).

10. Mokitinei jo táré jam:
Jey taipo yra su vyru ir su
moterim, tada ne déra vesti.
11. O jis táré jiems: Ne
visi tą žodį išmáno, bet tik-
tay tie, kuriemus yra důta.
12. Nes yra nekurie išro-
miti, kurie taip gimė iš ži-
váto motinôs; ir yra kiti romi-
ti, kurie žmonû išromiti yra;
yra dar nekurie išromite, ku-
rie patys savę išromijo dēl
Karalystês dangaus. Kas gal
tatai išmanyt, te išmáno.
13. Atnešė tada jop vaikē-
lus, idant uždētu ant jû ran-
kas ir melstu; o Mokitinei
draudė jůs.
14. Bet Jēzus tárė: Láukitēs
nůg vaikėliû, o ne drauskit
jůs eit manęsp! Tokiû nes
yra Karalystė dangaus.
15. O uždējęs ant jû rankas,
išējo iš ten.
16. O štay, priéjęs vienas
tárė jam: Géras Mokitojau,
ką gér darysu, idant turēčau
ámžiną givátą?
17. O ans tárė jam: Kodēl
vadini manę geru? Nieks ne
est géras, tiktay vienas Die-
vas. Bet jey nori ineit givá-
ton, laikyk prisákimus.
18. Ir jis tárė jam: Kurius?
O Jēzus tárė jam: Ne užmušk.
Ne péržengk venčavonystês.
Ne vogk. Ne kalbēk netei-
saus ludijimo.
19. Šienavok (garbink) tė-
vą tavo ir motiną, ir milêk
ártimą tavo kaipo pats savę.
20. Jaunikáitis tárė jam:
Vis tatai laikiau nůg mano
jaunystês. Kogi dar man
reikia?
21. Tárė Jēzus jam: Jey
nori but tobulas, eik, pardůk
lobį tavo ir důk ubagams, o
turēsi skarbą danguje, o atė-
jęs eik paskuy manęs.
22. O kad išgirdo tůs žodžius
jaunikáitis, nuējó užsismúti-
jęs, turējo nes daugel turto.
23. Tada Jēzus tárė Moki-
tiniems savo: Ištiesôs sakau
jumus, jog bagotas ne pigey
ineis Karalystėn dangaus.
24. Ir vēl sakau jumus: Jog
pigiaus yra verbludui péreit
per ausį adatôs, ne kaip ba-
gotam ineit Karalystėn Die-
vo.
25. O išgirdę tai Mokitinei
jo, nusigando labay, biloda-
mi: Kasgi tada gal but iš-
ganytas?
26. O Jēzus pažiurējęs ant
jû, tárė jiemus: Pas žmones
yra tatai negálima, bet Die-
viep visi dáiktai yra gálimi.
27. Atsakydamas tada Pé-
tras, tárė jam: Štay mes vis
palikom, o ējom paskuy tavę;
kasgi tada bus mums už ta-
tai?
28. O Jēzus tárė jiems: Iš-

tiesôs sakau jumus, jog jús, kurie ējot paskuy manę, atgimimè, kad Sunus Žmogaus ant sósto šlovês savo sēdês, ir jús sēdēsite ant dvylikôs sostû, súdidami dvyliką giminû Izraēlaus.

29. O kožnas, kurs paliekti namus, arba brolus, arba séseris, arba tēvą, arbą motiną, arba moterį, arba vaikus, arba dirvas, dēl mano vardo, tasai ims šimteropay ir apturês ámžiną givátą.

30. O daugel pirmujû bus paskiáusais; o daugel paskiausû pirmais.

PERSKYRIMAS XX.

Karalystė nes dangaus lygi yra gaspadorui, kursai labay anksty išējo samdit darbinikus vyničion savon.

2. O suderējęs su darbinikais savo po grašį ant dienôs, nusiuntė jůs vyničion savon.

3. O išéjęs ant tréčiôs adynôs išvydo kitus dykus stovinčius ant turgaus,

4. Ir tárė jiems: Ir jús taipojau eikit ing vyničią, o kas bus teisu, důsu jumus. Ir nuējo anie.

5. Vēl išéjęs apie šéštą ir devintą adyną, padárė taipojau.

6. O išéjęs ant liekôs adynôs, rádo kitus pateikáujenčius ir tárė jiems: Ką če stovite visą dieną pateikáudami?

7. Anie tárė jam: Dēl to, jog ne pasámdė musû neviens. Atsákė jiemus: Eikit ir jús ing vyničią, o kas bus teisu, imsit.

8. O kaip buvo vákaras, tárė Viešpats vyničiôs užveizdētojui savo: Atvadink darbinikus ir důk jiems algą, pradējęs nůg paskučiáusû iki pirmujû.

9. O kaip atējo tie, kurie pasamditi buvo liekoj' adynoj', ēmė kiekvięns po grašį.

10. O pirmieji atéję, tárês savę daugiaus gáusent, bet ēmė ir anie kiekviens iš jû po grášį.

11. O jie ēmę murmējo prieš gaspadorų,

12. Bilodami: Tie paskutinieji dirbo tiktay vieną adyną, o padarei jůs lygeis mumus, kurie sunkumą dienôs ir karštį kentējom.

13. Bet ans atsakydamas vienam iš jû tarė: Prietelau, ne darau tav abydôs. Argi ne suderējei su manim už grášį?

14. Imk, kas yra tavo, o eik! Noriu nes důt ir tam paskutiniam, kaipo tav.

15. Argi ne déra man daryt su tů, kas yra mano, ką noriu? Arba ar akis tavo yra pikta dēl to, jog aš esmi géras?
16. Taipo bus paskučiáusieji pirmaiseis, o pirmieji paskučiáuseis. Daug nes yra pašauktujû, bet maž išrinktujû.
17. O eidamas Jēzus ing Jeruzalem, ēmė su savim dvyliką Mokitiniû skyru ant kélo ir tárė jiems:
18. Štay, užžengiame Jeruzalėn, o Sunus Žmogaus bus išdůtas vyriáusiems kunigams ir mokitiems rašto; ir apsúdis jį ant smertiēs.
19. Ir išdůs jį pagonims, ant apjůkimo ir ant nuplakimo ir ant nukryžiavójimo; bet tréčią dieną kélsis.
20. Atējo tada jop motina sunû Zebedējaus, su sunumis savo, půlė ties jů ir prášė ką nůg jo.
21. O jis tárė jei: Ką nori? Ana tárė jam: Tark, idant tů du mano sunu sedētu vienas po tavo dešinēs, o kitas po kairēs Karalystėj' tavo.
22. Bet Jēzus atsakydamas tarė: Ne žinote, ką prášote. Ar gálite gért kieliką, kurį aš gérsu? ir krikštu but apkrikštiti, kuriů aš busu krikštitas? Tárė jam: Galime.
23. Tada tárė jis jiemus: Kieliką tiesa mano gérsite ir krikštu, kuriů aš busu apkrikštitas, busite jús apkrikštiti, bet sėdēt po dešinēs mano ir po mano kairēs, ne mano yra dáiktas, důt jumus, bet tiemus, kuriemus yra prigatávita nůg mano Tēvo.
24. O kaip tatai išgirdo anie dēšimtis, padyvijo labay aniem dviem broliam.
25. Bet Jēzus pavadinęs jůs savęsp, tárė: Žinote, jog kunigáikščiei giminû ponavója ant jû, o kurie vyriáusieji yra, valdžią tur ant jû.
26. Bet ne bus taip tarp jusû. Bet kas nor but tarp jusû vyriáusu, te est tarnas jusû.
27. Ir kas nor but tarp jusû pirmu, te est jusû tarnu!
28. Kaipo Sunus Žmogaus neatējo, idant tarnáutu jam, bet tarnáut, ir důt gyvastį savo ant išgélbējimo už daugel.
29. O kaip anie išējo iš Jerikaus, ējo paskuy jį daug žmonû.
30. O štay, du aklu sēdinčiu pas kélą, kaip išgirdo, Jēzų praeinantį, šaukė, kalbēdamu: Viešpatie Sunau Dovido, susimilk ant musû.

31. O žmones apdraudė jůs, idant tilētu; bet anie šaukė jů dangiaus, tarydami: Susimilk ant musû, Viešpatie Sunau Dovido.
32. O Jēzus apsistojęs pavadino jůs ir tárė: Ką norite, idant padaryčau jums?
33. Tárė jam: Viešpatie, idant akys musû atsivertu.
34. O Jēzus ant jû pasigailėjęs, dasilitējo akiû jû. Ir tůjaus tápo réginčios jû akys, ir ējo paskuy jį.

PERSKYRIMAS XXI.

O kaip prisiártino Jeruzalêsp, ir atējo Betpagēsp, kálnop Alyvû, tada nusiuntė Jēzus dų Mokitinių, kalbēdamas jiemus:
2. Eikite ing miestélį, kursai yra prieš jus, o tůjaus rasite aslyčią pririštą, ir asilaitį su jé. Atriškit ir atvéskit manęsp.
3. O jey ką kas tartu, sakykit: Jog Viešpats jû reikaláuja, o paleis jůs tůjaus.
4. O tai vis stójosi, idant išsipilditu, kas parašyta yra per Pránašą kalbantį:
5. Pasakykit duktérei Zion: Štay, Karálus tavo ateit tavęsp romus, sėdis ant aslyčiôs ir ant asiláičio asilyčiôs, kuri yra po jungo.
6. Tada Mokitinei nuėję padárė, kaipo prisákė jiems Jēzus.
7. Atvedė aslyčią ir asilaitį, ir uždējo ant jû rubus savo, ir užsódino jį ant jû.
8. O labay didis pulkas žmonû klójo savo rubus ant kélo; kiti vēl genējo šakas nůg médžiû ir klójo ant kélo.
9. O žmones pirm ir paskuy eidami šaukė, kalbēdami: Osianna Sunui Dovido! Pašlovintas yra, kursai ateit vardana Viēšpatiês. Osianna ant aukštybês.
10. O kaip inējo ing Jeruzalem, sujudo visas miestas, kalbēdamas: Kas tasai yra?
11. O žmones tárė: Tas yra Jēzus, Pránašas iš Nazaret Galilēôs.
12. Ir ējo Jēzus bažnyčion Dievo, ir išvárė visus perkančius ir pardůdančius bažnyčioj, ir išvertė stalus mainiņikû ir krases tû, kurie párdavė karvélus.
13. Ir tárė jiemus: Parašyta yra: Namai mano bus vadinti namai maldôs. Bet jůs padárēt iš tû lindinę razbáiņikû.
14. Tada atējo jop bažnyčion aklieji ir raišieji, ir išgydė jůs.
15. Bet kaip išvydo vyriausieji kuņigai ir mokiti rášto stebuklus, kurius dárė,

ir vaikus šaukenčius baž-
nyčioj' ir kalbančius: Osi-
anna Sunui Dovido, jie ap-
sirustávo
16. Ir táré jam: Ar girdi,
ką tie kálba? O Jēzus táré
jiemus: Ir labay! Ar ne skai-
tēt niekadôs, jog iš burnôs
neiškalbančiů ir žindančiů
prigatavijei sav garbę?
17. O palikęs jůs išējo iš
ten iš miesto ing Betanią,
ir ten pasiliko.
18. O ant ryto méto, kaip
sugryžo miestan, išalko.
19. O išvydęs pygôs médį
pas kélą, priējo jop ir nerádo
nieko ant jo, tiktay lapus, ir
táré jam: Te ne esie dau-
giaus ant tavęs vaisus ant
amžiů. Ir padžiuvo tůjaus
anas pygôs médis.
20. O išvydę tatai Moki-
tinei stebējos, kalbēdami:
Kaipo taip véikey padžiuvo
pygôs médis?
21. Bet atsakydamas Jēzus
táré jiemus: Ištiesôs sakau
jumus, kada turētumbite tikē-
jimą, o ne abejotumbite, ne
tiktay tatai darytumbite, kas
nusidavė pygôs médžiui, bet
norint ir tam kálnui tarytum-
bite, pérsikelk ir įsimesk ma-
riosna, tada stosis.
22. Ir vis, ką prašytumbite
maldoj' tikēdami, imsite.
23. O kaip atējo bažnyčion,
priéjo jop, kaip jis mokino,
vyriáusi kunigai ir vyrés-
nieji žmonů, kalbēdami: Iš
kokiôs valdžiôs tai darai? ir
kas tav dávė tą valdžią?
24. O Jēzus atsakydamas
táré jiemus: Ir aš taipojau
kláusu jus apie vieną žodį,
kurį jey jús man pasakysit,
ir aš taipojau pasakysu, is
kokiôs valdžiôs darau tůs
daiktus.
25. Krikštas Jono iš kur
buvo? iš dangaus, arba iš
žmonů? O anie dumójo patys
pas savę, kalbēdami: Jey pa-
sakysim, iš dangaus, tarys
mums, kodēlgi tada ne inti-
kējot jamui?
26. O jey pasakysim, iš
žmonů, bijomės žmonů; nes
visi Joną tur už Pránašą.
27. O atsakydami táré:
Nožinome. O ans táré jiemus:
Ir aš ne pasakysu jumus,
kokia valdžia tai darau.
28. Bet kas régisi jumus?
nekuris žmogus turējo dų su-
nų, o priējes pirmajį, táré:
Eik sunau, dirbk šędien vy-
ničioje mano.
29. Bet ans atsakydamas,
táré: Nenoriu. O potam su-
siprátęs nuējo.
30. O priējęs antrop, taipo-
jau táré. O tas atsákė ir táré:
Eimi Viešpatie, o ne nuējo.
31. Kurs iš tů dviejů iš-

pildė válę Tēvo? Tárė jam
anie: Pirmasis. Jėzus tárė
jiems: Ištiesôs sakau jumus,
jog muitinikai ir bjaurinikes
(kėkšios) pranoks Karalystėn
Dievo, nęg jús.
32. Jonas nes atējo jusump
ant kélo teisybês, o ne intikējot
jam; bet muitinikai ir
bjaurinikes (kékšios) intikējo
jam. O jús tai regēdami,
vienok ne prisivertēt, idant
intikētumbit jamui.
33. Klausykit kitą prilyginimą:
Buvo gaspadorus, kursai
isodino vyničią, ir aptvērė
ję tvora, ir iškasė toje spáustuvą
vyno, ir pabudavójo kůrą,
ir pasamdė ję kiemonims,
ir iškelavo ing svetimą žemę.
34. O kaip prisiártino mėtas
vaisû, nusiuntė tarnus
savo darbinikump vyničiôs,
idant surinktu vaisus jôs.
35. Bet vyničiôs darbinikai
sugávę jo tarnus, vieną sumušė,
o kitą nužudijo, o kitą
akmenimis užmušė.
36. Vēl nusiantė kitus tarnus,
daugiaus, ne kaip pirmujû,
ir padárė jiems taipojau.
37. O galáusey nusiuntė
pas jůs sunų savo, kalbēdamas:
Ben bijosis sunaus mano.
38. Bet darbinikai išvydę
sunų, tárė tarp savęs: Tas yra
tēvainis, eikim, užmuškim jį,
o tėvainystę jo apturėkim.
39. Tada nutvērę jį išmete
jį iš vyničiôs ir užmušė.
40. Kad tada ateis Viešpats
vyničiôs, ką padarys
tiems darbinikams?
41. Anie tárė jam: Piktus
piktay pražudys, o vyničią
pasamdys kitiems darbinikams,
kurie atdůs jam vaisus
tikrais čēsais.
42. Jēzus tarė jiems: Ar neskaitēt
niekadôs ráštůse?
Tas akmů, kuri átmetė budáunikai,
tápo galva sasparôs
(kampinis akmů). Nůg Viešpatiês
tai stójos, o stebuklinga
yra akise musû.
43. Todēl sakau jumus, jog
atimta bus nůg jusû Karalystė
dangaus, o důta pagonims,
išdůdantiems vaisus jôs.
44. O kas puls ant to akmens,
suduš. O ant ko ans
puls, sutrys jį.
45. O kaip vyriáusieji kunigai
ir Parizeušai girdējo
prilyginimus jo, supráto, jog
kalbējo apie jůs.
46. Ir norēdami sugáut jį,
bijójos žmonû, dēl to, jog anie
turējo jį už Pránašą.

PERSKYRIMAS XXII.

O Jēzus atsakydamas tárė
jiems vēl per prilyginimus,
kalbēdamas:
2. Prilyginta yra Karalystė

dangaus nekuriam karálui, kursai padárė sunui savo svodbą.

3. Ir nusiuntė tarnus savo, idant pavadintu pakviestujũ ant svodbôs, bet ne norėjo ateit.

4. Vėl išsiuntė kitus tarnus, kalbėdamas: Pasakykit pakviestiems, štay prigatávijau pietus mano, jáučiei mano ir pénamis galvijai yra pamušti ir vis gatava; eikit ant svodbôs.

5. Bet anie tai nieku verzdami, nuėjo, vienas ant savo dirvôs, o kits ant prekystês savo.

6. O kiti sugávę jo tárnus, išgėdino jůs ir užmušė jůs.

7. O kaip tai karálus išgirdo, apsirustávo, ir nusiuntęs karius savo ištieriojo (išmušė) anus razbáinikus, ir uždegė jũ miestą.

8. Tárė tada savo tarnams: Svodba tiesa yra gatava, bet pakviesti ne buvo tôs verti.

9. Todėl eikit ant krikštakelũ, o ką norint rasite, kvieskit ant svodbôs.

10. Tada anie tarnai išėję ant kelũ, surinko visus, kurius rádo, piktus ir gerus, ir pripildita buvo svodba svečieis.

11. O kad inėjo karálus, apžvalgyt svečius, išvydo ten nekurį žmogų neapvilktą svodbôs rubu.

12. Ir tárė jam: Prietelau, kaipo če inėjei, neturėdams svóldbiško rubo? O anas nutilo.

13. Tárė tada karálus tarnamus: Surišę rankas ir kojas jo, imeskit jį ing viršučiáusas tamsybes. Ten bus verksmas ir griežimas dantũ.

14. Nes daug yra pašauktujũ, bet maž yra išrinktujũ.

15. Nuéję tada Parizeušai susiródijo, kaipo jį prigáutu kalboje jo.

16. Ir nusiuntė jop mokitinius savo su Erodioneis, kalbėdami: Mokitojau, žinome, jog teisus esi ir kélą Dievo teisey mokini, ir neatboji ant nieko; nes ne véizdi ant asábôs žmonũ.

17. Pasakyk tada mums, kas tav régis? Ar déra ciecorui důt donį, arba ne?

18. Bet Jėzus pažinęs piktenybę jũ tárė:

19. Véidmainei, kodėl gundžiate manę? Parodikit man pinigą doniês. O anie padavė jam grašį.

20. Ir tárė jiems: Kieno tai yra ábrozas ir párašas?

21. Tárė jam: Ciecoraus. Bilójo tada jiems: Atdůkit tada ciecorui, kas yra cieco-

raus, o Dievui, kas yra Die-
vo.
22. Tatai išgirdę, nusiste-
bējo, o palikę jį nuējo šalin.
23. Toje dienoje atējo jop
Sadduceušai, (kurie kalba),
jog niera prisikēlimo iš nu-
mirusių), ir klausė jį, bilo-
dami.
24. Mokitojau, Maižiešus pri-
sákė, jey kas numiršta ne-
turēdamas vaikų, idant bro-
lis jo véstu jo moterį, it pri-
keltu sēklą broliui savam.
25. Jau tada buvo musimp
septyni brolei, o pirmas vé-
dęs moterį numirė; o neturē-
damas sēklős, paliko moterį
savo broliui savam.
26. Taipojau ir antras, ir
tréčias iki sékmam.
27. Galáusay paskuy visų
ir moteriškė numirė.
28. Prikēlime tada iš nu-
mirusių, katro bus motė iš
anų septynų, kadángi visi tu-
rējo ję?
29. O Jēzus atsakydamas
tárė jiems: Klejojate, ne ži-
nodami rášto, ney galybēs
Dievo.
30. Prikēlime nes ney vés,
ney tekēs, bet yra kaipo An-
gėlai Dievo danguj'.
31. O apie prikēlimą iš nu-
mirusių ar neskaitēt, kas pa-
sakyta yra jums nůg Dievo?
kalbančio:
32. Aš esmi Dievas Abra-
ómo, ir Dievas Izaóko, ir Die-
vas Jokubo, Dievas bet ne
esti Dievas numirusių, bet
Dievas gyvųjų.
33. O žmones tai girdēdami,
stebējos iš jo mókslo.
34. O Parizeušai išgirdę, jog
nutildė Sadduceušus, susirin-
ko draugén,
35. Ir paklánsė jį viens iš
jų, mokitojas zókono, gun-
didamas jį ir bilódamas:
36. Mokitojau, kursai yra
didžiáusis prisákimas zoka-
ne?
37. O Jēzus tárė jam: Vieš-
patį Dievą tavo milēk iš vi-
sős širdiēs tavo, ir iš visős
dušiős tavo, ir iš visős du-
mős tavo.
38. Tas yra pirmas ir di-
džáusis prisákimas.
39. O antras lygus yra ta-
mui: Milēk ártimą tavo kai-
po pats savę.
40. Ant tų dviejų prisákimų
kába visas zókonas ir Prá-
našai.
41. O kaip susirinko Pari-
zeušai, kláusė jůs Jēzus,
42. Kalbēdamas: Kas régis
jums apie Kristų? Kieno yra
Sunus? Tárė jam: Dovido.
43. Ir tárė jiems: Kaipogi
tada Dovidas jį vadina Dva-
sėje savo Viešpatimi, kalbē-
damas:

44. Táré Viešpats Viešpačui manam: Sėskis po déšinei mano, iki kolay paguldysu neprietelus tavo krasė (solelu) tavo kojû.

45. Jey tada vadina Dovidas jį Viešpatimi, kaipogi jis esti sunus jo?

46. O negalējo jam niekas atsakyt ney žódžio, ney dryso kas daugiaus jį nûg tôs dienôs kláusti.

PERSKYRIMAS XXIII.

Kalbējo tada Jēzus žmonump ir Mokitiniump savo,

2. Bilodamas: Ant sósto Maižiešaus sēd mokiti rášto ir Parizeušai.

3. Togidēl vis, ką sáko jumus saugot, saugokit ir darykit, bet pagal darbus jû ne darykit. Nes kalba anie, o ne dáro.

4. Nes riša naštas sunkes ir ne pakélamas, ir deda jas ant pečiû žmonû, bet jie ne nor jas pakrutit pirštu savo.

5. Ir visus darbus savo dáro, idant butu regēti nûg žmonû, ir plátina savo paminklo žénklus, ir ardvina kráštus sterblû ploščû savo.

6. Ir myl pirmas vietas ant večérijû, ir pirmas krases bažnyčiose,

7. Ir svéikinimus ant turgaus, ir idant vadintu jûs žmones: Mokitojau, mokitojau.

8. Bet jús nesivadinkite mokitojais ir vyrésneis. Viens nes yra Mokitojas jusû vyrésnis, Jēzus Kristus; o jús visi este brolei.

9. Ir ney viena ne vadykite jusû tēvu ant žémês; nes viens yra tēvas jusû, kursai yra danguje.

10. O te nevadina jus mokitojais vyrésneis; nes viens yra Mokitojas jusû vyrēsnis, Kristus.

11. Bet kas iš jusû yra didžiáusas, testov tárnas jusû.

12. O kas pasiáukštintu, tas bus pažémintas; o kas pasižémis, bus paáukštintas.

13. Bet bēda jums mokitiems rášto ir Parizeušams, jús véidmainei, jog užrakinat Karalystę dangaus žmonēms. Nes patys ten neieinate, ney ten einančius ineit daléidžiate.

14. Bēda jums mokitojams rášto ir Parizeušams, jús véidamainei, jog praryjate namus nášlû, o melzdatēs ilgomis maldomis. Togidēl apturēsit sunkésnį súdą.

15. Bēda jums mokitojams rášto ir Parizeušams, jús véidmainei, jog péreinat márias ir žémę, idant padary-

tumbit naują žydą. O kad
stójos, dárote jį vaiku péklôs,
du kartu daugiaus, nekaip
patys este.
16. Bėda jums vadams
akliems, kurie sákot: Kas
prisiekia per bažnyčią, nieks
tatai yra, bet kas prisiegktu
per áuksą bažnyčiôs, kaltas
yra.
17. Padúkę ir aklieji, kas
nes yra didésnis? áuksas,
arba bažnyčia, kuri pašven-
čia áuksą?
18. O kas prisiegktu ant
altoriaus, tatai nieks yra, bet
kas prisiegktu per dovaną,
kuri yra ant jo, kaltas yra.
19. Padúkę ir aklieji. Kas
nes yra didésnis? dovana,
arba altorius, kursai šven-
čia dovaną?
20. Todėl, kas prisiekia ant
altoriaus, prisiekia per jį, ir
aut to viso, kas yra ant jo.
21. O kas prisiekia per baž-
nyčią, prisiekia per ję, ir per
tą, kursai givéna toje.
22. O kas prisiekia per
dangų, prisiekia per sostą
Dievo, ir per tą, kursai sėd
ant jo.
23. Bėda jums mokitojams
rášto ir Parizeušams, jús
véidmainei, jog dešimtinę
důdate nůg mietû ir nůg any-
siaus ir nůg kmynû, o palie-
kate dáiktus prakilnésnus,
kas yra zokonė, súdą ir
mielaširdystę ir vierą. Tůs
dáiktus turėjot daryt, o anû
neapleist.
24. Akli vadai, kurie iš-
žindate ůdus, o verbludą
praryjate.
25. Bėda jums mokitojams
rášto ir Parizeušams, jús
véidmainei, jog apčystijate
iš viršaus kupką ir bludą,
o viduje pilni yra plėšimo ir
prašmáto.
26. Aklasis Parizeušau, ap-
čystik pirm tai, kas yra vi-
durije kupko ir bludo, idant
tai, kas yra viršuj', butu
čysta.
27. Bėda jums mokitojams
rášto ir Parizeušams, jús
véidmainei, jog este lygus iš-
baltintiemus grabams, kurie
iš viršaus ródosi gražus esą,
bet viduj' pilni yra káulû
numirieliû ir visokiôs bjau-
rybês.
28. Taipo ir jús régite iš
viršaus žmonėms but teisus,
bet viduj' pilni este véid-
mainystês ir neteisybês.
29. Bėda jums mokitojams
rášto ir Parizeušams, jús
véidmainei, jog budavojate
grabus Pránašu ir dábinate
grabû žymes teisujû.
30. Ir kalbate: Jey butum-
bim čėsė Tėvû musû buvę,
ne butumbime jû nůdelnikais

kraujůse (su jeis dalyvėje ant kraujo) Pránašû.

31. O taipo ludijate patys prieš savę, jog vaikais este tû, kurie užmušė Pránašus.

32. Jús taipojau dapildikite mierą tėvû jusû.

33. Žalčiei, giminês angiû, ir kaipogi galēsite išvengt nůg súdo ugniês péklôs.

34. Todēl štay aš siunčiu jusump Pránašus, ir išmintingus, ir mokitus rášto, o nekurius iš jû užmušite ir nukryžiavósite, o nekurius iš jû nuplaksite iškalose jusû, ir pérsekiosit jůs nůg miesto iki miestui.

35. Idant ateitu ant jusû visas teisus kraujas, išlietas ant žémês, nůg kraujo teisaus Abēlo, iki kraujui Zakariošaus, sunaus Barakiošaus, kurį užmušēt tarp bažnyčiôs ir altoriaus.

36. Ištiesôs sakau jums, vis tatai ateis ant tôs giminēs.

37. Jeruzalem, Jeruzalem kuri užmuši Pránašus ir kuri nužudai akmenims tůs, kurie yra siusti tavesp: Kiek kartû norējau vaikus tavo surinkt, kaipo surenka višta vištėlus po sparnais savo: O jús ne norējot.

38. Štay namai jusû pústi bus palikti.

39. Nes sakau jumus: Jog ne regēsit manęs nůg to čēso, iki tarsite: Pašlovintas te est, kursai ateina vardana Viešpatiês.

PERSKYRIMAS XXIV.

O išėjęs Jēzus iš bažnyčiôs ējo. O Mokitinei jo atējo jop, idant paroditu jam budavonę bažnyčiôs.

2. Ir Jēzus tárė jiems: Ar ne régite viso to? Ištiesôs sakau jums, neliks če akmů ant akmens, kursai ne butu išgriáutas.

3. O kad sedējo ant Alyvôs Kálno, atējo jop Mokitinei jo skyru, kalbēdami: Pasakyk mums, kada tie dáiktai bus? ir kursai bus ženklas atējimo tavo ir pabaigôs svieto?

4. O atsakydamas Jēzus tárė jiems: Dabokitēs, idant kas ne išvadžiotu jusû.

5. Nes daugel mano vardan ateis, sakydami: Aš esmi Kristus, ir prigáus daugel.

6. Ir išgirsite kariones ir garsus (šauksmus) apie kariones. Dabokitēs, idant ne išsigastumbit. Nes visi tie daiktai tur pirma but, bet dar ne yra če gàlas.

7. Kélsis nes giminė prieš giminę, ir karalystė prieš karalystę, ir bus bádai ir ma-

rai ir drebėjimai žémês viē-
tomis.
8. Bet visi tie dáiktai tikt
pradžia yra bēdû.
9. Tada išdůs jus ing var-
gą, ir užmuš jus; ir neapy-
kantoj' busite visose gimi-
nēse dēl mano vardo.
10. O tada daugel pasipik-
tis ir išdůs kits kitą ir ne
apkés kits kitą.
11. Ir kélsis daug ne tikrû
Pránašû ir išvadžios daugel.
12. Ir jog neteisybė viršų
gaus, méilė daugiůse išáuš.
13. Bet kas iškés iki gálo,
tas bus išganytas.
14. O ta Evangēlia Kara-
lystês apsakyta bus po visą
svietą, ant ludymo visoms
giminēms, o tada ateis gá-
las.
15. Kad tada išvysit bjau-
rybę išpústijimo, kurs yra pa-
sakytas nůg Danielaus Prá-
našo, stovinčia ant šventôs
vietôs, (kas skaita, te iš-
máno).
16. Tada tie, kurie bus Ju-
dēoj', te bêga ant kalnû.
17. O kas yra ant stógo, te
ne nukůpa, idant ką imtu iš
namû savo.
18. O kas yra ant dirvôs,
te negryšta atgalôs, idant
imtu rubus savo.
19. O bēda neščioms ir žin-
dančioms tose dienose.
20. Todēl melskite, idant ne
butu bēgimas jusû žiemoj,
arba Sabbatoj';
21. Tůmet nes bus didis su-
spaudimas, koks ne buvo nůg
pradžiôs svieto iki šiolay, ney
potam ne bus.
22. O jey ne butu nutrum-
pitos dienos anos, ne butu
išganytas ney viens kunas.
Bet dēl išrinktujû bus nu-
trumpitos dienos anos.
23. Tada jey jums kas tartu:
Štay, če yra Kristus, arba te-
nay, tada ne tikēkit.
24. Nesa kélsis ne tikri
Kristus ir Pránašai ir da-
rys didžius ženklus ir ste-
buklus, idant išvadzotu, taip
jey gal but, ir išrinktů-
sus.
25. Štay, aš jums tai pir-
ma apnašinau.
26. Jey tada tartu jums:
Štay yra pusčioje, ne iš-
eikit. Štay kamaroj', neti-
kēkit.
27. Kaipo nes žaibas išeit
nůg užtekējimo sáulês, o pa-
siródo ik nusileidimo, toks
bus ir atêjimas Sunaus Žmo-
gaus.
28. Kur nes bus maita, su-
sirinks ten ir erélei.
29. O tůjaus po suspaudimo
anû dienû aptems sáulė, o
mēnů ne išdůs šviesybês sa-
vo, o žvaigzdės puls nůg dan-

gaus, o galybės dangaus pa-
sikrùtis.
30. Tada pasirodis ant dan-
gaus zénklas Sunaus Žmo-
gaus. O tada raudos visos
giminės ant žémês, ir išvys
ateinantį Sunų Žmogaus ant
debesiû dangaus su dide ga-
lybe ir šlove.
31. Ir nusiús Angėlus savo
su triubà ir didžiu balsù, ir
surinks išrinktůsus jo nůg
keturiû vējû, nůg vieno dan-
gaus krášto iki antram.
32. O mokikitēs nůg pygôs
médžio to prilyginimo: Kad
jau šaka jo sprogsta ir lapus
išléidžia, pažystate, jog vá-
sara arti yra;
33. Taipojau ir jús, kad pa-
matysit tatai vis, žinokit, jog
arti yra ir durise.
34. Ištiesôs sakau jumus,
jog ne praeis šita giminē, iki
tatai vis stosis.
35. Dangus ir žémė praeis,
bet žodžei mano nieku budu
ne praeis.
36. O apie aną dieną ir
adyną nežino niekas, ney An-
gėlai dangaus, tiktay Tēvas
mano.
37. Bet kaipo dienose Noês,
taipo bus ir atējimas Sunaus
Žmogaus.
38. Kaipo nes dienose anose
pirm tváno válgė bey gērė,
moteres ēmė ir nutekējo už
vyrus, iki dienai anai, kurioj'
inējo Noe karoblin.
39. Ir ne atbójo, net atējo
tvánas didis, ir paēmė visus;
taipo bus ir atėjimas Sunaus
Žmogaus.
40. Tada bus du ant dirvôs:
Vienas bus imtas, o kitas pa-
liktas.
41. Dvi mals maltuvēj'; vie-
na bus imta, kita palikta.
42. Todēl budēkite! Neži-
note nes, katroj' adynoj' ateis
Viešpats jusû.
43. O tai žinokit, jog jey
žinótu gaspadorus, kurę ady-
ną ateitu vagis, tada budētu
ir ne léistu įsikàsti ing na-
mus savo.
44. Togidēl ir jús bukit
gatavi! Kurioj' adynoj' ne-
láuksite, ateis Sunus Žmo-
gaus.
45. Kursaigi tada yra vier-
nas ir protingas tárnas, kurį
pastátė Viešpats jo ant savo
šeimynôs, idant dûtu jiems
jû péną tikru čēsu?
46. Laimingas yra ans tár-
nas, kurį atējęs Viešpats jo
rastu taipo dárantį.
47. Ištiesôs sakau jumus
jog pastatys jį ant viso sa-
vo lóbjo.
48. Bet jey ans piktas tár-
nas tartu savo širdije: Vieš-
pats mano ilgay užtrùks su
savo atējimu,

49. Ir pradētu mušt draugtarnus savo, ir válgit ir gért su girtóklēmis:
50. Sugryš Viešpats ano tarno dienoj', kurioj' netikēsis, ir adynoj', apie kurę ne žinos.
51. Ir atskirs jį ir padês dalį jo su véidmaineis. Ten bus verksmas ir griežimas dantû.

PERSKYRIMAS XXV.

Tada prilyginta bus karalystė dangaus dēšimtiems pànoms, kurios ēmusos savo lampas išējo prieš jaunikį.
2. O penkios iš jû buvo išmintingos, o penkios buvo durnos.
3. Anos durnos ēmusos savo lampas, ne ēmė su savim aliejaus.
4. Bet išmintingos ēmė aliejaus savo indůse su savo lampomis.
5. O kaip jaunikis užtrùko ilgay su atējimu savo, visos užsnúdo ir užmigo.
6. O pusáunaktiês stójos šauksmas: Štay jaunikis ateit, eikit prieš jį!
7. Tada kēlėsi visos anos panos ir pritaisė savo lampas.
8. Bet durnos tarė išmintingoms: Důkit mums nůg jusû aliejaus; nes musû lampos gésta.
9. Bet atsákė išmintingos, kalbēdamos: Nieku budu, idant potam mums ir jums ne téktu. Bet eikit pardavējump, pirkitēs sav.
10. O kad nuējo pirkti, atējo jaunikis. O kurios buvo gátavos, inējo su jů ant svodbôs, ir duris buvo uždarytos.
11. Bet potam atējo ir kitos panos, kalbēdamos: Viešpatie, atverk mums!
12. O ans atsakydamas tárė: Ištiesôs sakau jums, ne pažystu jusû.
13. Budēkit todēl, nes nežinote dienôs, ney adynôs, kurioj' ateis Sunus Žmogaus.
14. Kaipo nes žmogus tolyn iškelaudamas, suvadino tarnus savo ir išdavė jiems lobį savo.
15. O vienam dávė penkis talentus, o antram dų, o kitam vieną; kiekvienam pagal savo pagalējimą; ir tůjaus tolyn iškelavo.
16. O nueidams, kursai ēmė penkis talentus, prekiávo jeis ir nupélnė kitus penkis talentus.
17. Taipogi ir tas, kursai ēmė du, nupélnė ir tas kitų dų.
18. Bet kursai ėmė vieną, nuėjęs iškasė důbę žémėj' ir paslēpė pinigus Viešpatiês savo.

19. O po ilgám čėsui atėjo
Viešpats anů tarnů ir rokun-
dą dárė su jeis.
20. Tada atėjęs tasai, kur-
sai ėmė penkis talentus, at-
nešė jam kitus penkis talen-
tus, kalbėdamas: Viešpatie,
davei man penkis talentus,
štay, kitus penkis nupelniau
jeis.
21. Ir tárė jam Viešpats
jo: Geray, géras ir viernas
tarne, ant mážo buvai vier-
nas, ant daugio pastatysu ta-
vę. Ineik linksmybėn Vieš-
patiês tavo.
22. O priējęs ir ans, kurs
ėmė dų talentų, tárė: Vieš-
patie, dų talentų davei man;
štay, kitų dų talentų nupel-
niau jeis.
23. Viešpats jo tárė jam:
Geray, géras ir viernas tarne,
jog ant mážo buvai viernas,
ant daugio pastatysu tavę.
Ineik linksmybėn Viešpatiês
tavo.
24. O priėjęs ir tas, kursai ėmė
vieną talentą, tárė: Viešpa-
tie, žinojau, jog esi žmogus
smarkus, kurs pjáuji, kur ne
sėjei, ir renki, kur ne barstei.
25. Pasibijojęs tada nuējau
ir paslėpjau tavo talentą ing
žémę; štay turi, kas tavo yra.
26. O Viešpats jo atsaky-
damas tárė jam: Tarne pik-
tasis ir tingini, žinojei, jog
pjáuju, kur ne sėjau, ir renku
ten, kur ne barsčiau.
27. Reikējo tav důt pinigus
mano tiemus, kurie pinigais
mainą́uje; o aš atējęs bučau
ēmęs tai, kas yra mano, su
nůmu.
28. Todēl atimkit nůg jo
tą talentą, o důkit tam, kur-
sai tur déšimtis talentů.
29. Nesa kožnam, kurs tur,
bus důta, ir turês apsčey;
bet nůg to, kursai ne tur, ir
tai, ką tur, bus atimta nůg jo.
30. O nenaudingą tárną
iméskit viršučiáusan tamsy-
bėn. Ten bus verksmas ir
griežimas dantů.
31. O kad ateis Sunus Žmo-
gaus savo šlovēje ir visi
šventi Angėlai su jů, tada
sēsis ant sósto savo šlovês.
32. Ir surinktos bus po jo
akim visos giminės, ir at-
skirs jas, vienas nůg kitů,
kaipo skiria piemů avis nůg
ožiů,
33. Ir pastatys avis po dé-
šinês savo, bet ožius po kai-
rês.
34. Tada tars Karálus tie-
mus, kurie bus po jo déšinês:
Eikit šen péržegnotieji Tē-
vo mano, apturēkit tēvainiš-
kay Karalystę, kuri prigatá-
vita yra jums nůg pradžiôs
svieto.
35. Alkanas buvau, o dávėt'

man válgit; troškau, o dávēt' man gért; svečiu buvau, o priēmēt manę;

36. Nůgas buvau, o apdengēt manę; sirgau, o atlankēt manę; kalinēj' buvau, o atējot manęsp.

37. Tada atsakys jam teisieji tarydami: Viešpatie, kada regējom tavę alkaną, o priválgidinom tavę? arba trokštantį, o dávėm tav gért?

38. Ir kada regējom tavę švéčią, o priēmēm tavę? Arba nůgą, o apdengēm tavę?

39. Arba kada regējom tavę ligonį, arba kalinēj', o atējom tavęsp?

40. O Karálus atsakydamas tars jiems: Ištiesôs sakau jumus, ką tiktay padárēt vienam iš tû mažiáusû broliû mano, man tai padárēt.

41. Tada tars ir tiemus, kurie bus po kairês: Eikit nug manęs, prakéiktieji ing ámžiną ugnį, kuri prigatávita yra vélnui ir jo Angėlams.

42. Nes alkau, o ne davēt' man válgit; ir troškau, o ne dąvēt' man gért;

43. Svečiu buvau, o ne priēmēt manęs; nůgas buvau, o ne apdengēt manę; sirgau ir kalinēj' buvau, o ne aplankēt' manę.

44. Tada ir anie atsakys jam kalbēdami: Viešpatie, kada regējom tavę alkanu, arba trokštančiu, arba švečiu, arba nůgą, arba ligonim, arba kalinēj', o ne tarnávom tav?

45. Atsakys tada jiems tarydams: Ištiesôs sakau jumus, ką tiktay nepadárēt vienam iš tû mažiáusû, ir man ne padárēt.

46. Ir nueis tie ing ámžinas mukas, bet teisieji ing ámžiną giválą.

PERSKYRIMAS XXVI.

Ir stójos, kada pabaigė Jēzus visas tas kalbas, tárė Mokitiniump savump:

2. Žinote, jog po dviejû dienû bus Velyka, o Sunus Žmogaus bus išdůtas, idant butu nukryžiavotas.

3. Susirinko tada vyriáusi kunigai ir mokiti raštė ir vyrésni žmonû ing dvárą aukščiáuso kunigo, kurį vadina Kaipošum,

4. Ir ródijo, kaip sugáutu Jēzų zdroda ir nužavintu.

5. Bet tárė: Ne šventēje, kad ne butu maištas tarp žmonû.

6. O kad buvo Jēzus Betanioj', namůse Simono raupsůto,

7. Priējo jop moteriškė, turēdama Alabastrą sudą (stiklą) labay brangiôs mostiês, ir

išliejo ant galvôs jo, kaip sedėjo už stálo.
8. O Mokitinei jo tai išvydę, papyko labay, tarydami: Kam toji patrota?
9. Ar ne galētu but pardůta toji mostis brangey, o galētu but důta ubagams?
10. Bet Jēzus suprátęs tai, tárėjiemus: Kodēl kvaršinate tą moteriškę? Géra ištiesôs man padárė dárbą?
11. Ubagus nes visados turit prieg savęs, bet manę ne visados turite.
12. Nesa ana išliejus tą mostį ant mano kuno, padárė tai ant mano palaidůjimo.
13. Ištiesôs sakau jumus, kur bus apsakyta šitą Evangėlia po visą svietą, ir tatai sakyta bus ant atmintiês jôs, ką ji padárė.
14. Nuējęs tada iš dvylikôs viens, vadinamas Judošus Iškariotas, aukščiáusump kunigump
15. Tárė jiems: Ką man důsite, o aš išdůsu jį? O anie atsvērė (ɨsulė) jam trisdéšimtis sidábrinɨkû.
16. O iš to jēškójo indoriaus čēso, idant jį išdůtu.
17. O pirmoj' dienoj' prieskēniû atējo Mokɨtinei Jēzausp, kalbēdami jamui: Kur nori, idant pritaisytumbim tav válgit Avinēlį Velykôs?
18. O ans tárė: Eikit miestan pas nekurį žmogų, ir pasakykit jamui: Mokɨtijas liepė tav pasakyt: Čēsas mano arti yra; pas tavę turēsu Velyką su Mokɨtineis mano.
19. Ir padárė Mokɨtinei, kaipo prisákė jiems Jēzus, ir prigatávijo Velykôs Avinēlį.
20. O kad buvo vákaras, susēdo pas stálą su dvylika.
21. O kaip válgė, tárė jis: Ištiesôs sakau jums, jog viens iš jusû išdůs manę.
22. O anie nusismútiję labay pradējo kiekviens iš jû kalbēt jam: Argu aš esmi, Viešpatie?
23. O ans atsakydamas tárė: Tas, kursai dážo ranką su manim ing bludą, išdůs manę.
24. Sunus Žmogaus eit tiesa, kaipo yra parašyta apie jį; bet bēda anam žmogui, per kurį išdůtas bus Sunus Žmogaus. Geriaus butu jam, kad tas žmogus ne butu gimęs.
25. O Judošus, kursai išdavė jį, atsakydamas tárė: Argu aš esmi, Mokɨtojau? Ans tárė jam: Tu pasakei.
26. O kad anie válgė, ēmė Jēzus důną, o pašlávinęs láužė ir dávė Mokɨtiniems ir tárė: Imkit, válgikit! tai yra kunas mano.

27. O ėmęs kiėliką, ir padie-
kavojęs dávė jiems, kalbėda-
mas: Gérkite iš to visi;
28. Nes tas yra mano krau-
jas, naujo Testamento, kursai
papralietas bus už daugel ant
atleidimo griekû.
29. Bet sakau jumus, jog ne
gérsu nůg šio čėso nůg to
vaisaus vyno liemeniės (mé-
džio), iki anai dienai, kad su
jumis gérsu naują karalystėje
Tėvo mano.
30. O kaip pagiedójo laup-
sės giesmę, išėjo ant Alyvôs
Kalno.
31. Tárė tada jiems Jēzus:
Jůs visi pasipiktisite manimi
šioje náktije. Nes parašyta
yra: Ištiksu piemenį, o avys
gardo bus išbarstytos.
32. Bet kad aš kélsůs iš nu-
mirusiû, pranoksu jůs Gali-
lėoną.
33. O Pétras atsakydamas,
tárė jam: Noris visi pasipik-
tintu tavim, aš niekados ne-
pasipiktisu.
34. Jēzus tárė jam: Ištiesôs
sakau tav, jog šioj' naktij'
pirm ne kaip pragys gaidys,
tris kartus užsigysi manęs,
35. Pétras tárė jam: Noris
turėčau ir mirt su tavim, ne
užsigysu tavęs. Taipojau kal-
bėjo ir visi Mokitinei.
36. Ejo tada Jēzus su jeis
ing dvárą, kursai vadinamas
yra Getsėmane, ir tárė Moki-
tiniemus: Sėdėkit če; net
nuéjęs pasimelsu ten.
37. O ėmęs su savim Pétrą
ir dų sunų Zebédėjaus, pra-
dėjo smútitis ir sielvartáut.
38. Tárė tada jiems Jēzus:
Dušia mano sielvartinga yra
iki smertiės. Bukit če ir bu-
dėkit su manim!
39. O maž pažigėjes půlė
ant savo véido, mélzdamas ir
kalbėdamas: Tėve mano, jey
gal but, te aplenkia manę
kielikas tas. Vienok ne kaipo
aš noriu, bet kaipo tu.
40. Tada atėjo Mokitiniump,
ir rádo jůs miegančus ir tárė
Pétrui: Taipo negalėjot budėt
su manim vieną adyną.
41. Jauskit ir melskitės, idant
ne ineitumbit ing pagundi-
mą. Dvasė tiesa stropi (no-
ringa), bet kunas yra silpnas.
42. Vėl ántrą kartą nuėjo
ir meldėsi, kalbėdamas: Tėve
mano, jeygi ne gal aplenkt
manę tas kielikas, net aš tą
gérčau, tesistoja tavo valė.
43. O atėjęs, rádo vėl jus
miegančius; nes akys jû bu-
vo apsunkitos miegu.
44. O palikęs jůs, vėl nu-
ėjo ir meldėsi tréčią kartą,
kalbėdamas tůs pačius žo-
džius.
45. Atėjo tada Mokitiniump
savump ir tárė jiems: Mie-

gokit ir atsiilsēkit: Štay, prisiártino adyna, o Sunus Žmogaus išdůtas bus rankosna griešnujů.

46. Kélkitēs, eikim, štay prisiártina, kursai išdůst manę.

47. O anam dar bekalbant, štay Judošus, vienas iš dvylikôs atējo, o su jů didis pulkas žmonů su kalavijais ir vézdais (kartimis), nůg aukščiausů kunigů ir vyrésnių žmonů.

48. O tas, kursai išdavė jį, dávė jiems žénklą, kalbēdams: Kurį norint pabučůsu, tas tai yra; gáukite jį.

49. O tůjaus priējęs Jēzausp tárė: Sveikas buk Mokitojau! Ir pabučávo jį.

50. Bet Jėzus tárė jam: Prietelau, ant ko če atējei? Priēję tada, métė rankas ant Jēzaus ir sugávo jį.

51. O štay, viens iš tů, kurie buvo su Jēzu, ištiesė ranką ir ištráukė kalaviją savo; o ištikęs tárną aukščiáuso kunigo, nukirto jam ausį.

52. Tárė tada jam Jēzus: Įkišk tavo kalaviją ing savo vietą. Visi nes, kurie ima kalaviją, pražus nůg kalavijo.

53. Argi tu tari, jog ne galēčau dabar melst mano Tēvą, o statytu man daugiaus ne kaip dvyliką pulků Angēlů?

54. Bet kaipo išsipilditu raštai, kurie kalba, jog taip reikia stotis?

55. Toj' adynoj' kalbējo Jēzus pulkui: Išējot kaipo ant razbáiniko su kalavijais ir vézdais sugáuti manę. Aš kožną dieną sedējau jusimp mokidamas bažnyčioj', o ne sugávot manę.

56. Bet vis tai stójos, idant išsipilditu ráštai Pránašů. Pabēgo táda visi Mokitinei ir paliko jį.

57. O anie sugávę Jēzų, védė jį Kaipošausp aukščiáusop kunigop, kur susirinko mokiti rášto ir vyresnieji.

58. Bet Pétras ējo paskuy jį iš tólo iki dvárui aukščiauso kunigo. O inéjęs vidun, sēdosi pas tarnus, idant išvystu gálą.

59. O vyriáusi kunigai ir vyrésni, ir visa roda jēškójo neteisaus ludijimo prieš Jēzų, idant galėtu išdůt jį ant smertiēs, bet ne rádo;

60. Ir noris atējo ten daugel neteisů luditojů, tačaus ne jokio ne rádo.

61. Bet galáusey atējo du neteisu luditoju ir tárė: Tas kalbējo: Galu bažnyčią Dievo suardyt, o trimis dienomis aną vēl pabudavoti.

62. O aukščiáusas kunigas kēlęs, tárė: Argi nieko ne atsakai, ką tie ludija prieš tavę?

63. Bet Jēzus tilējo. O aukščiáusas kunigas atsakydamas, tárė jam: Aš prisiekiu tavę per gyvajį Dievą, idant pasakytumbei mums, bau tu esi Kristus, ans Sunus Dievo.

64. Jēzus tárė jam: Tu pasakai. Vienok sakau jumus, nůg šio čēso regēsite Sunų Žmogaus sēdintį po déšinēs galybēs Dievo ir ateinantį ant debesių dangaus.

65. Pérplēšęs tada aukščiáusas kunigas rubus savo, kalbējo: Bluznija Dievą. Ant ko dar reikaláujame ludinikus? Štay, dabar girdējot jo bluznijimus.

66. Kas régisi jumus? O anie atsakydami tárė: Kaltas yra smertiēs.

67. Spjáudė tada ing véidą jo ir mušė jį per burną.

68. O kiti mušė jį kumsčiomis, kalbēdami: Pranašáuk mums, Kristau, kas yra, kursai ištiko tavę?

69. Bet Pétras sėdējo laukė priangije. Tada nekuri merga priējo jop, kalbēdama: Ir tu buvai su Jēzumi Galilēišku.

70. Bet anas užsigynė po akim visų, kalbēdams: Nežinau, ką sakai.

71. O kad ans išējo priesienin (priangin), išvydo jį kita merga ir tárė ing tůs, kurie ten buvo: Ir tas buvo su Jēzumi Nazarēnišku.

72. Tada užsigynė jis antrą kartą su prisiega, kalbēdamas: Ne pažystu to žmogaus.

73. O po mažōs válandōs, kurie stovējo ten, priēję Pétrui tarė: Ištiesōs ir tu esi iš tų viens, nes ir kalba tavo išdůst tavę.

74. Pradējo tada prasikéikti ir prisiegot: Ne pažystu to žmogaus. O tůjaus pragydo gaidys.

75. Ir atminė Pétras žodžių Jēzaus, kurius jam buvo pasákęs: Pirm ne kaip gaidys pragys, tris kartus užsigysi manęs. O išējęs laukan verkė karčiey.

PERSKYRIMAS XXVII.

O kaip buvo rytométas, inējo rodan vyrisáusi kunigai ir vyrésni žmonių prieš Jēzų, idant jį nužavintu.

2. O surišę jį védė jį ir padavė Pontskamui storastai Pilotui.

3. Judošus tada, kursai jį išdavė, regēdamas, jog buvo apsúditas, gailēdams sugrážino trisdéšimtis sidabrinikus

vyriáusiemus kunigams ir vyrésniemus žmonû,
4. Kalbēdamas: Sugriešijau, išdavęs nekaltą kraują. Bet anie tárė: Kas mums dēl to? Tu veizdēkisi.
5. O pamétęs bažnyčioj' anus sidábrinikus ējo šalin, ir nuējęs pasikorė.
6. Bet vyriáusi kunigai ēmę sidábrinikus tárė: Ne dera jůs dēt skarban, dēl to, jog yra mokestis (pinigai) kraujo.
7. O susirodiję pirko už jůs dirvą půdžiaus, ant pakasimo svetimiems.
8. Togidēl praminta yra ana dirva, dirva kraujo iki šei dienai.
9. Išsipildė tada, kas yra pasakyta per Jeremiošų Pránašą kalbantį: Ir ēmė trisdéšimtis sidábrinikû, mokestį apvertinto, kurs apvertintas buvo nug vaikû Izraēlaus,
10. Ir dávė jůs už dirvą půdžiaus, kaip man Viešpats paskyrė.
11. O stovējo Jēzus prieš storastą. O storasta kláusė jį, kalbēdamas: Tugu esi ans karálus Žydû? O Jēzus tárė jam: Tu sakai.
12. O kad skundė ant jo vyriáusi kunigai ir vyrésni, ne atsákė nieko.
13. Tárė tada jam Pilotas: Argi ne girdi, kaip daug dáiktû prieš tavę ludija?
14. Bet ans neatsákė jam nieko ney ant vieno žódžio, taip jog stebējos storasta labay.
15. Bet ant šventēs paprátęs buvo storasta, išléist žmonēmus vieną iš kaliniû, kurį norētu.
16. O tů čēsu turējo labay ženklingą kalinį, vadinamą Barabbošų.
17. O kad susirinko, tárė jiems Pilotas: Katrą norite, idant jums išléisčau? Barabbošų, arba Jēzu, kurį vadina Kristumi?
18. Žinójo nesa, jog iš neapykantōs išdavė jį.
19. O kad sedējo ant súdo krásēs, nusiuntė jop motē jo, kalbēdama: Ne turēk ne jokio dárbo su tů teisůju. Nes šędien daugel nukentējau sapnē dēl jo.
20. Bet vyriáusi kunigai ir vyrésni ikalbējo žmones, idant prašytu Barabbošaus, o Jēzų nužavintu.
21. O storasta atsakydamas tárė jiemus; Katrą norite, idant jums iš tû dviejû išléisčau? O anie atsákė: Barabbošų.
22. Pilotas tárė jiems: Kagi tada padarysu su Jēzumi, va-

dinamu Kristus? Visi tárė jam: Te est nukryžiavotas.

23. Bet storasta tárė: Kagi tada pikto padárė? O anie šaukė jo labjaus, kalbēdami: Te est nukryžiavotas.

24. O regēdamas Pilotas, jog nieko negalējo, bet dar jů labjaus tranksmas stójos didésnis, ėmė vandenį, numazgójo rankas po akim žmonů kalbēdamas: Nekáltas aš esmi kraujo to Teisojo. Jús veizdēkit.

25. O visi žmones atsakydami tárė: Kraujas jo te est ant musů ir ant vaiků musů.

26. Išléido tada jiems Barabbošų, bet nuplakęs Jēzų, padavė jį, idant nukryžiavotas butu

27. Tada zalnierei storastiški atvédę Jēzų su savim ing súdo namus, surinko ant jo visą rotą.

28. O nuvilkę jį aprēdė jį ploščiumi šarloto.

29. O nupynę vainiką iš erškiečių uždējo ant gavlôs jo, ir dávė nendrę déšzinėn rankon jo, o puldami ant kélů savo prieš jį, apjůkė jį, kalbēdami: Sveikas buk karálau Žydů.

30. O spjáudidami ant jo, ėmė aną néndrę ir mušė jį gálvon jo.

31. O kaip buvo apjukę jį, nuvilko jam ploščių ir apvilko jį rubù jo, ir védė jį, idant nukryžiavotas butu.

32. O išeidami rádo žmogų iš Cyrénôs, vardu Simoną, tą privertė néšt jo kryžių.

33. O atéję ant vietôs, vadinamôs Golgata, kurę vadina vieta lavonů galvů (kaukolů),

34. Dávė jam gérti uksůsą sumaišytą su tulžimi. O paragávęs nenorējo gért.

35. O kad nukryžiavójo jį, padalijo rubus jo ir métė burtas, idant išsipilditu, kas pasakyta yra per Pránašą: Padalijo tarp savęs rubus mano, o apie dangą mano métė burtas.

36. O sėdēdami sergējo jį ten.

37. Ir pastátė viršun jo galvôs jo kaltę, parašytą: TAS IRA JĒZUS, KARALUS ŽYDU.

38. Nukryžiavotu taipojau buvo su jů du piktadēju, vienas po déšinês, o kitas po kairês.

39. O tie, kurie ējo pro šálį, bluznijo jį, lingůdami gálvomis savo,

40. Ir kalbēdámi: Tu, kursai suardai bažnyčią, o trimis dienomis ję pabudavoji, gélbēk pats savę. Jeygu esi Sunus Dievo, nužengk nůg kryžiaus.

41. Taipojau ir vyriáusi
kunigai su mokitais rašto ir
vyrésneis apjůkdami jį kal-
bējo:
42. Kitus gélbējo, o pats
savę ne gal išgélbēt. Jeygu
yra karálus Izraēlaus, te nu-
žengia dabar nůg kryžiaus,
o tikēsime ing jį.
43. Nusitikējo Dievui, te
gélbti dabar jį, jeygu jį mei-
láuja. Sákė nes, Sunus Dievo
esmi.
44. Taipojau ir piktadējai,
kurie buvo nukryžiavoti su
jů, nutraukė jam (apjůkė jį).
45. O nůg šéštôs adynôs
stójos tamsybė po visą žémę
iki devintai adynai.
46. O apie devintą adyną
šaukė Jēzus didžiu balsu, kal-
bēdamas: ELI, ELI, LAMA
SABAKTANI? Tatai yra:
Dieve mans, Dieve mans, ko-
dēl apmiléidei?
47. Bet nekurie iš tû, kurie
ten stovējo, išgirdę tai, kal-
bējo: Tas šaukia Eliošaus.
48. O tůjaus viens iš jû
bēgęs ēmė kempinę, o pri-
pildė uksůsu, ir uždējęs ant
néndrēs dávė jam gért.
49. Bet kiti kalbējo: Pa-
láuk, dabokimēs, bau ateis
Eliošus, idant jį gélbētu.
50. O Jēžus vēl šaukdamas
didžiu balsu, atdavė Dvasę.
51. O štay, uždanga baž-
nyčiôs pérplyšo pusiáu, nůg
viršaus iki ápačiai; ir dre-
bējo žémė, o ůlos skéldējo.
52. Ir atsivērė grabai; ir
daugel kunû šventujû, kurie
užmingę buvo, kēlės:
53. O išējęs iš grábû po
prikēlimui jo inējo ing miestą
šventą ir pasirodė daugie-
mus.
54. Tada šimtinikas, ir tie,
kurie su jû saugojo Jēzų, iš-
vydę drebējimą žémês ir ta-
tai, kas stójos, išsigando di-
dey, kalbēdami: Ištiesôs, tas
buvo Sunus Dievo.
55. O buvo ten daug mo-
terû besidabojančiu iš tólo,
kurios buvo atējusos paskuy
Jēzų Galilēon, tarnáudamos
jam;
56. Tarp kuriû buvo Maria
Magdalėna, ir Maria, motina
Jokubo, ir Jozês, ir motina
sunû Zebedējaus.
57. O kaip buvo vákaras,
atējo žmogus bagotas iš Ari-
matijôs, vardu Jozēpas, kur-
sai taipojau Mokitinis Jēzaus
buvo.
58. Tas atējęs Pilotop prášė
kuną Jēzaus. Liepė tada
Pilotas, idant důtu jam aną
kuną.
59. O Jozēpas ēmęs aną
kuną ivinió jo jį ing čystą
prastyrią.
60. Ir padējo jį ing naują

savo grabą, kurį buvo iškaldinęs iš ůlôs; o užritęs didį akmenį angôsp grábo nuējo šalin.
61. O buvo ten Maria Magdalēna, ir kita Maria, kurios sėdējo prieš grábą.
62. O antroj' dienoj', kuri est po prisigatávijimo, susirinko vyriáusi kunigai ir Parizeušai Pilotop.
63. Kalbėdami: Pone, atmenam, jog ans išvadžiótojas pasákė, kad dar gyvas buvo. po dienû triû kélsůs iš numirusiû.
64. Liepk tada apveizdēt grábą iki tréčiai dienai, idant atējęs potam Mokitinei jo náktij', ne pavogtu jį ir ne pasakytu žmonēmus, jog kēlęs iš numirusiû; o paskutinė klaidė (klástą) piktésnė bus, nęgi pirma.
56. Pilotas tarė jiems: Patys turite sargus; eikit, apveizdėkit, kaipo žinot.
66. O anie nuėję apsodino grábą sargais, ůžpečétiję ákmenį.

PERSKYRIMAS XXVIII.

O po vákaro Sabbatôs, kaip praáušo pirma diena Sabbatôs, atējo Maria Magdalēna, ir kita Maria, apžvalgyt grábą.
2. O štay, stójos didis drebējimas žémēs. Angėlas nes Viešpatiēs nužengęs iš dangaus priējo ir nurito ákmenį nůg duriû, ir sēdos ant to.
3. O véidas jo buvo kaipo žaibas, o rubas jo baltas kaipo sniegas.
4. O tie, kurie sergējo grábą, drebējo nusigandę labay, ir stójos, kaipo butu numirę.
5. Bet Angėlas atsakydamas tárė moterump: Nesibijokite jús; nes žinau, jog jēškote Jēzaus nukryžiavóto.
6. Nēra jo če: Kēlės nes, kaipo pasákė. Eikit, apveizdėkit vietą, kur gulējo Viešpats.
7. O ėję skubrey pasakykit Mokitiniemus jo, jog kēlės iš numirusiû. O štay, pranoksta jus (pirm jusû eit) Galilēon; ten išvysit jį. Štay, pasakiau jumus.
8. Tada išējusos umay nůg grábo su báime ir su didžiu džiaugsmu tekējo, idant pasakytu tai Mokitiniemus jo.
9. O kad ējo pasakyt Mokitiniemus jo, štay susitiko su jomis Jēzus kalbėdamas: Pasvéikintos bukit! O anos priējusos jop, nutvērė kojas jo ir pasikloniojo jam.
10. Tárė tada joms Jēzus: Nesibijokite; eikit, pasakykit broliemus mano, idant eitu Galilēon, o ten išvys manę.

11. O kad anos nuējo, štay nekurie iš sargû atējç miestan apsákė vyriáuiemus kunigamus vis, kas stójos,
12. Kurie susirinkç su vyrésneis ir susirodijç, davė zalnieriams daugel pinigû,
13. Bilodami: Pasakykit: Mokitinei jo atējç náktij', išvogė jį, mumus be miegant.
14. O jey tai išgirstu storasta, mes jį pērkalbēsime, o jus be rupesčiû padarysim.
15. O anie ēmç pinigus padárė, kaipo pamokė jůs. O ta kalba išsiplátino tarp Žydû iki šei dienai.
16. Bet vienolika Mokitiniû nuējo Galilēon, ant kalno, kur Jēzus paskyrė jiemus.
17. O išvydç jį, pasiklonìojo jam, bet nekurie abejávo.
18. Bet Jēzus priējçs jump tárėjiems, kalbēdamas: Dûta man yra visoki galybė ant dangaus ir ant žémės.
19. Eidami tada mokikit visas gimines, krikštidami jas vardana Tēvo, ir Sunaus, ir Dvasês Šventôs, mokidami jus saugot viso to, ką prisakiau jumus.
20. O štay, aš esmi su jumis per visas dienas, iki pábaigai svieto. Amen.

EVANGĖLIA ŠVENTO MARKAUS.

PERSKYRIMAS I.

Pradžia Evangēliôs Jēzaus Kristaus, Sunaus Dievo.
2. Kaipo parašyta yra Pránašůse: Štay, aš siunčiu mano Angėlą pirm tavo véido, kursai pagatávis tavo kélą pirm tavçs.
3. Yra balsas šaukenčio pusčioje: Taisykite kélą Viešpatiês, tiesus darykite takus jo.
4. Jonas krikštijo pusčioje, ir apsákė krikštą prisivertimo ant atleidimo griekû.
5. Ir išējo jop visa žémė Judeôs, ir Jeruzalemitonis; o visi buvo nůg jo krikštiti upēje Jordano, išpažindami griekus savo.
6. Bet Jonas vilkējosi plaukais verbludo, o diržas buvo aplink jo strēnas, o válgidavo žogus ir medų medinį.
7. Ir sákė kalbēdamas: Eiti paskuy manęs stiprésnis už

manę kuriam ne esmi vertas, pasilenkęs atrišt diržą jo kurpjû.
8. Aš tiesa jus krikštiju vandenim, bet ansai krikštis jus Dvase Šventa.
9. Ir stójos tose dienose, jog atējo Jēzus iš Nazarēto Galilēôs, o apkrikštitas yra nůg Jono Jordanè.
10. O tůjaus iššengęs iš vandens išvydo atvertus dangus, ir Dvasę, kaipo karvélį, ant jo nužengenčią.
11. Ir stójos balsas iš dangaus: Tu esi Sunus mano mielasis, kuriůmi pasimėgau.
12. O tůjaus Dvasė pavárė jį puščiona.
13. Ir buvo tenay puščioje per keturesdešimtis dienû, budamas gunditas nůg šētóno, o buvo su žvērimis; o Angėlai tarnávo jam.
14. Bet potam, kaip Jonas buvo padůtas kalinēn, atējo Jēzus Galilēon, apsakydams Evangēlią Karalystês Dievo o kalbēdams:
15. Išsipildė čēsas ir prisiártino Karalystė Dievo. Prisiverskite, o tikēkit Evangēliai!
16. O vaikščiodams pas márias Galilēôs, išvydo Simoną ir Andriejų, jo brolį, beléidžiančius tinklus ing marias (nes buvo žvējai).
17. Ir tárė jiems Jêzus: Eikit paskuy manę, o padarysu jus žvējais žmonû.
18. O anie tůjaus palikę savo tinklus nuējo paskuy jį.
19. O iš ten maž pažigējęs išvydo Jokubą, Sunų Zebedējaus, ir Jona, jo brolį, o anie laivè taisė tinklus savo.
20. Ir tůjaus pašaukė jůs. O anie palikę tēvą savo Zebedēję laivè su darbinikais, nuējo paskuy jį.
21. Potam ējo Kapernauman; o tůjaus Subbatoj' inējęs Jēzus iškalon mokino.
22. Ir jie stebējos iš mókslo jo. Nes jisai jůs mokino kaipo turys valdžią, o ne kaipo mokiti rášto.
23. O buvo iškaloj' jû žmogus, turys Dvasę bjaurę, kursai šaukė,
24. Kalbēdamas: Ak, kągi mes su tavim turim, Jēzau Nazarêniškis? Atējei, idant mus sugaišintumbei. Pažystu tavę, kas esi; tu esi Šventasis Dievo.
25. Ir sudraudė jį Jēzus kalbēdams: Nutilk, o išeik iš jo.
26. Tada parplēšusi jį Dvasė bjauri, šaukė didžiu balsu ir išējo iš jo.
27. Ir nusigando visi, taip,

jog kláusė tarp savęs, kalbėdami: Kas tai yra? Koksai tai yra naujas pamokslas? Jog su galybe ir dvasėms bjauroms liepja, o klausančios yra jam.
28. Ir išėjo jo garsas greitay po visą šáli, gulinčę aplink Galilēôs.
29. O išėjęs tůjaus iš iškalôs, atėjo namůsnà Simono ir Andriejaus, su Jokubu ir Jonu.
30. O ůšvė Simono gulėjo, turėdama karštinę (drugį), apie kurę jam tůjaus pasákė.
31. Tada priėjes pakêlė ję, nutvėręs ranką jôs. O tůjaus pametė ję kraštinė, ir ji tarnávo jiems.
32. O kad buvo vákaras ir sáulė léidos, gabéno jop visus negálinčius ir nůg vélno apsėstus.
33. O visas miestas susirinko pas duris;
34. Ir išgydė daug negálinčiû tulerópomis ligomis ir išvárė daug vélnû, o ne pérleido kalbėt vélnams, nes jį pažino.
35. O labay anksty pirm aušrôs kėlęs išėjo ir nuėjo ant pustôs vietôs, o tenay meldėsi.
36. Ir nuėjo paskuy jį Simonas ir tie, kurie buvo su jů.
37. O atrádę jį táré jam: Visi tavę jėško.
38. Ir tárė jiems: Eikim ing artésnius kiemus ir miestelus, idant ir tenay apsakyčau. Nes dėl to atėjau.
39. Ir apsákė iškalose jû, po visa Galilėą, ir išvárė vélnus.
40. Tada atėjo jop raupsůtas, melzdamas jį ir puldams prieš jį ant keliû, o kalbėdamas jam: Jeygu nori, gali manę apčystit.
41. Bet Jėzus pasigailėjęs, ištiesė ranką, o dasilitėjo jo, ir tárė: Noriu; buk apčystitas.
42. O kada tai Viešpats ištarė, tůjaus nůg jo atstójo raupsai ir buvo apčystitas.
43. O labay jam uždraudęs Jėzus, tůjaus jį išléido.
44. Ir tárė jam: Veizdėk, idant niekam ne sakytumbei, bet eik, o pasirodik kunigui, ir apieravok už apčystijimą tavo tatai, ką prisákė Maižiešus ant ludijimo jiemus.
45. Bet ans nuėjęs pradėjo daug apsakyt ir išplátint tus dáiktus, taip, jog jau negalėjo Jėzus regimay ineit miestan, bet buvo laukė ant pústû vietû, ir susiėjo jop iš visur.

PERSKYRIMAS II.

O vėl atėjo po kelû dienû ing Kapernaum, ir išgirdę, ji ėsantį namie,

2. O tůjaus susiējo jû taip
daug, jog sutilpt negalējo, ney
pas duris, ir apsákė jiems žodį.
3. Tada atējo jop nėšdami
kaulliga sergantį, kurį kė-
turi nėšė.
4. O kad jop negalējo prieit
dēl žmonû, práplēšė stogą,
kur buvo Jēzus, o atdengę
nuleido virvėmis lovą, ant
kuriôs gulējo kaulliga sergąs.
5. O regēdamas Jēzus jû
tikējimą, tárė kaulliga ser-
gančiam: Sunau, atleisti tav
yra tavo griekai.
6. O buvo ten nekurie iš
mokitû ráštė sėdēdami ir
dumodami savo širdije:
7. Kodēlgi tasai taip kalba
bluznijimą? Kasgi gal grie-
kus atléist, kaip tikt viens
Dievas?
8. O tůjaus Jēzus pažinęs
dvasēj' savo, jog taip savimp
dumójo, tárė jiems: Kogidēl
taip dumojat širdise jusû?
9. Kasgi pigiaus yra tart
kaulliga sergančiam: Atleisti
tav yra griekai, arba tart,
kélkis ir imk pátalą tavo, o
vaikščiok?
10. Bet idant žinotumbit, jog
Sunus Žmogaus tur valdžią
ant žémês, atléist griekus,
(tárė kaulliga sergančiam):
11. Tav kalbu: Kélkis, o imk
tavo lovą, o eik namûna tavo!
12. O ans tůjaus kēlęs ir
ēmęs savo pátalą išējo po
akim visû, taip, jog visi
stebējos ir gárbino Dievą,
kalbēdami: Niekada nieko
tókio ne regējom.
13. Ir jis išējo vēl máriump;
o visi žmones atējo jop; ir
jis mokino jůs.
14. O eidams pro šalį, iš-
vydo Levį, Sunų Alpējaus,
sēdintį pas muitą, ir tárė
jam: Eik paskuy manes! O
ans kēlęs ējo paskuy jį.
15. Ir stójos, kad Jēzus sė-
dējo už stálo jo namůse, jog
daug muitinikû ir griešnikû
drauge sedējo su Jēzumi ir jo
Mokitineis. Nes daug jû bu-
vo ir váikščiojo paskuy jį.
16. O mokiti raštė ir Pa-
rizeušai regēdami jį, jog
válgė su muitinikais ir grieš-
nikais, kalbējo Mokitiniump
jo: Kasgi yra, jog jis su
muitinikais ir griešnikais
válgo ir géra?
17. O išgirdęs tatai Jēzus
tárė jiems: Ne reikaláuja
sveiki gyditojo, bet tie, kurie
negal. Ne atējau vadint tei-
sujû, bet griešnujû prisiver-
timop.
18. O Mokitinei Jono ir Pa-
rizeušû daug pasnikavo; o
atėję kalbėjo jop: Kogidēl
Mokitinei Jono ir Parizeušû
pásnikauja, o tavo Mokitinei
ne pásnikauja?

19. Ir jis táré jiems: Argi gal sunus svodbôs pásnikaut, koley su jeis yra jaunikis? Koley su savim jaunikį tur, negál pásnikaut.
20. Bet ateis dienos, kad nůg jû bus atimtas jaunikis, o tada pasnikáus tose dienose.
21. O niekas ne indeda lopinio gelumbês naujôs ing palaikį rubą; kitaipo ansai naujas lopinis átima pilnumą nůg palaikio rubo, ir stojas piktésnis pérplēšimas.
22. Ir nieks ne pila naujo vyno ing senus indus, nes kitaip vynas naujas plēšia indus, ir išteka vynas, o indai genda, bet naujas vynas tur but ipiltas ing indus naujus.
23. Ir stójos, jog ėjo Jēzus Sabbatoj' per javus, ir pradējo Mokitinei jo raškyt (išpešti) varpas.
24. Ir Parizeušai bilójo jam: Štay, ką tie dáro Sabbatoj', ko ne dera daryt.
25. O ans jiems táré: Argi niekados ne skaitēt, ką padáré Dovidas, kaip jam prireiké, ir išálko ir tie, kurie buvo su jů?
26. Kaipo iėjo ing namus Dievo čēsu Abjatáro vyriáuso kunigo, ir válgė dûnas paguldimo, (kurias niekam ne derējo válgit, tikt kunigams), o dávė ir tiemus, kurie su jů buvo?
27. Priegtam táré jiems: Sabbata dēl žmogaus padaryta, o ne žmogus dēl Sabbatôs.
28. Dēl to Sunus Žmogaus yra ponas ir Sabbatôs.

PERSKYRIMAS III.

Ir inējo vēl iškalon, o buvo ten žmogus, kursai turējo padžiuvusę ranką.
2. Ir tykojo jo, ar jis jį Sabbatoj' išgyditu, idant jį apskústu.
3. Ir táré anam žmogui, kurs turējo padžiuvusę ranką: Če stokis!
4. Ir táré jiems: Ar déra Sabbatoj' geray daryt, ar piktay? Žmogų gélbēt, arba nužavint? O anie tilējo.
5. Tada pavizdējęs ant jû rusčiey, ir nusismutijęs dēley kietumo jû širdiēs, tárė anámui žmogui: Ištiesk tavo ranką. Ir ištiesė; ir sugrąžinta yra jo ranka sveikátôsp, kaipo ir kita.
6. Tada išėję Parizeušai tůjaus padárė rodą su Erodionais prieš jį, kaipo jį nužavintu.
7. Bet Jēzus su Mokitineis savo atstójo máriump; o daug

žmonû ėjo paskuy jį iš Galilêôs, ir iš žémês Żydiškôs,
8. Ir iš Jeruzalês, ir iš Iduméôs, ir iš anôs šaliês Jordano, ir iš tû, kurie gyvéna aplink Tyrą ir Sidoną; didė daugybė, girdēdami, kaipo didžius dáiktus dárė, atējo jop.
9. Ir liepė Mokitiniems savo, idant laivą jam turētu visados gátavą dēl žmonû, idant jį ne spáustu.
10. Nes jis daug jû gydė, taip jog ant jo pûlė, idant jo dasilitētu, kurie tiktay turējo ligas.
11. O dvases bjauros kad jį památė, pûlė prieš jį ir šaukė, bilódamos:
12. Tu esi Sunus Dievo. Bet ansai labay draudė, idant jį ne apréikštu.
13. Ir užžengė ant kálno, ir pavadino tûs, kurius pats norējo, ir atējo jop.
14. Ir įstátė jû dvyliką, idant su jû butu, ir jûs išsiústu apsakyt Evangēlią,
15. Ir idant turētu galybę, išgydit ligas ir išvaryt vélnus.
16. Simoną, kuriamui davė vardą Pétras,
17. Ir Jokubą, Sunų Zebedējaus, ir Joną brolį Jokubo, kuriems dávė vardą Boanerges, tatai est; sunus perkuno.
18. Ir Andrieją, ir Pilippą, ir Baltramieją, ir Matteušą, ir Tamošą, ir Jokubą, sunų Alpējaus, ir Tadeušą, ir Simoną Kananietį.
19. Ir Judošą Iškariotą, kursai ir išdavė jį.
29. Ir ėjo su jeis namûp. Ir susirinko vēl žmonęs, taip, jog negalējo ney dûnôs válgit.
21. O kad tatai girdējo jo savieji, atējo, idant jį sugáutu; nes kalbėjo, jog iš rázumo išeis.
22. O mokiti rášto, kurie buvo atėję iš Jeruzalês, kalbējo: Jog tur Beelzebubą, o per kunigaikštį vélnû išvaro vélnus.
23. Ir suvadinęs jûs kalbējo jiems prilyginimûse: Kaipogi gal šėtonas šėtoną išvaryti?
24. O jeygu karalystė pati tarp savęs bus pérskirta, negal pastovēt ana karalystė.
25. Ir namai jey patys tarp savęs butu pérskirti, ne apsistôs anie namai.
26. Taipojau jey šėtonas kéliasi pats prieš savę ir esti pérdalytas, negál apstovėt, bet ima pábaigą
27. Nieks negál šarvus galuno (stiprojo), inėjęs namûsna jo, išgáut, jey pirm galuną aną ne surištu, o potam namus jo išplēš.
28. Ištiesôs sakau jumus: Jog visi griekai sunums

žmonû bus atléisti, ir bluznijimai, kureis bluznitu;

29. Bet kas bluznija prieš Dvasę Šventą, ne tur atleidimo ant ámžiû, bet káltas yra ámžino súdo.

30. Nes kalbējo, tur Dvasę bjaurę.

31. Atējo tada brolei ir motina jo, o stovēdami laukè, nusiuntė jop ir liepė jį pavadint.

32. O žmones sėdējo aplink jį ir tárė jam: Štay, tavo motina ir tavo brolei jēško tavęs laukè.

33. Bet jis jiems atsákė, kalbēdamas: Kasgi yra mano motina ir mano brolei?

34. O pavizdējes aplink ant tû, kurie aplink jį sėdējo, tárė: Štay mano motina ir brolei mano.

35. Nes kas tiktay darytu norą Dievo, tas yra mano brolis ir mano sesû ir mano motina.

PERSKYRIMAS IV.

Ir pradējo vēl mokit prieg máriû, ir susirinko jop daug žmonû, taip jog įžengęs laivan sėdējo ant mariû, o visi žmones buvo prieg máriû ant žémês.

2. Ir mokino jûs daug dáiktû prilyginimûse, o kalbējo jiems pamoksle savo:

3. Klausykite: štay išējo sējėjas, idant sētu.

4. Ir stójos, kad sējo, jog viena pûlė pas kélą, o paukščei dangaus átlēkė ir sulesė ję.

5. Kita vēl pûlė ant vietôs ûlētôs, kur neturējo daug žémês, ir greitay išdygo, todēl, jog ne turējo gilumą žémês.

6. O kad užtekējo sáulė, patvieskė (pavyto) o jog šakniês neturējo, padžiuvo.

7. O kita pûlė tarp erškiečiû, ir išdygo erškiečei, ir nusmelkė ję, ir ne išdavė vaisaus.

8. Kita vēl pûlė ant žémês gerôs ir išdavė vaisų gražey išdykstantį ir áugantį, ir átnešė viena tris kartus dešimteropą, o kita šešis kartus dešimteriopa, o kita šimteriopą.

9. Ir kalbējo jiems: Kas tur ausis ant klausimo, te klauso.

10. O kad tiktay pats viens buvo, kláusė jį tie, kurie pas jį buvo su dvylika, apie tą prilyginimą.

11. O jis jiems pasákė: Jumus dûta, žinot paslēptines Karalystês Dievo, bet tiemus kurie yra svétimi (laukè), vis nusidûdas per prilyginimus,

12. Idant veizdēdami veizdētu, bet ne regētu, ir girdē-

dami girdētu, o ne išmanytu,
idant kada ne sugryštu, o
butu jiems griekai atléisti.
13. Priegtám tárė jiems: Ar
ne išmánote to prilyginimo?
O kaipogi išmanysite kitus
visus prilyginimus?
14. Sējėjas ans sēja žodį.
15. O kurie pas kélą, tie
yra, kuriemus sējamas žodis
yra, bet kada išgirdo, tůjaus
ateina šėtonas ir átima žodį
isėtą širdise jû.
16. Taipojau ir tie, kurie ant
ûlētôs vietôs pasēti est, tie
yra, kurie kad išgirdo žodį, tů-
jaus jį su džiaugsmu priima,
17. Bet ne tur šakniês sa-
vimpi, bet yra čēsingi; po-
tam kad ateina suspaudimas,
arba pérsekiojimas dēl žó-
džio, tůjaus pasipiktiną.
18. O kurie tarp erškiečiû
yra pasēti, tie yra, kurie
klauso žódžio.
19. Bet rupestis šio svieto,
ir vylus bagotystês, ir gei-
dulai kitû dáiktû išdygę už-
troškiną žodį, ir stojas be vai-
saus.
20. O kurie ant gerôs žémês
priēmė sēklą, tie yra, kurie
klauso žódžio ir priima jį ir
átnesa vaisų, viena tris kar-
tus dešimteriopą, o kitą še-
šis kartus dešimteriopą, o
kita šimteriopą.
21. Ant to kalbējo jiems:
Argi átneša žvákę, idant pas-
tatyta butu po saiko mierà
(ketvirčiu), arba po lova?
Argi ne todēl, idant ję ant
liktoraus uždētu?
22. Nes nēra nieko apslēpto,
kas ne turētu apsireikšt; ney
kas stojas uždengta, kas ne
išeitu régimay.
23. Jēy kas tur ausis ant
klausimo, te klauso.
24. Ir tárė jiems: Veizdē-
kite, ką klausote. Kokià mie-
rà saikot, tokià mierà bus ju-
mus atsaikēta; o bus jums
dar pridůta, kurie klausote.
25. Nes kas tur, bus jam
důta, o kas ne tur, ir tatai,
ką tur, bus nůg jo atimta.
26. Ir kalbējo: Toki yra Ka-
ralystėDievo, kaipo kada žmo-
gus ibertu sēklą ing žémę.
27. O miegotu ir keltus
dieną ir náktį; o sēkla iš-
dygtu ir užáugtu, anam ne-
žinant.
28. Nes pati žémė iš sa-
vęs vaisų išdůda, pirm žolę,
potám varpą, o potám grudą
varpoj'.
29. O kaip greitay pasiródo
vaisus, tůjaus ukinikas pri-
léidžia pjáutuvą, nes pjutis
prispējo.
30. Ant to tárė: Kam pri-
lygisime KaralystęDievo; ar-
ba kokiu prilyginimu ję iš-
réikšime?

31. Yra kaipo grudas gar-
styčiôs, kurs kad ɨsētas esti,
mažiáusas yra iš visû sēklû,
kurios yra ant žémês:
32. Bet kad esti ɨsētas, už-
áuga ir esti didžiáusas už
visus viralus, ir išdůda šakas
dides, taip jog po šešélu (pa-
vēsu) jo gal sav lizdus kráut
paukščei dangaus.
33. Ir per tulus tokius pri-
lyginimus kalbējo jiems žodį,
taip kaipo klausyt galējo.
34. O be prilyginimo ne kal-
bējo jiems; bet Mokɨtiniems
savo vis skyru išguldė.
35. Ir kalbējo jiems toj' die-
noj', kad jau buvo vákaras:
Pérsiirkim ant kitôs šaliês.
36. O paléidę žmones, ēmė
jį su savim taip, kaipo buvo
laivè, bet ir kiti laivai buvo
pas jį.
37. Tada pasikēlė didis su-
judimas nůg vējo, o vilnis
mušė ant laivo, taip jog jau
prisipylė.
38. O jis paskuygalij' (pa-
sturgalij') laivo miegójo ant
priegalvįo. Ir pabudino jį ir
kalbējo jam: Mokɨtojau, ne-
sirupini, jog žuvame?
39. O taip pabudęs sudraudė
vējus, ir tárė máriump: Nu-
tilk, nusistabdyk! Ir palóvė
vējas, ir stójos didis nutili-
mas.
40. Priegtam tárė jiems:
Kogidēl este taip báukštus?
Kaipogi ne turit tikējimo?
41. Ir bijójos didė báime, ir
kalbējo viens kitám: Kasgi
tai tas yra, jog jam ir vējas
ir mários esti paklusni.

PERSKYRIMAS V.

Tada pérsiyrė anašal máriû
ing žémę Gadarēnû?
2. O kad ans išējo iš lai-
vo, tůjaus jam priešais atējo
žmogus iš kapû, turys Dvasę
bjaurę.
3. Kursai turējo gyvénimą
kapůse, o negalējo jį nieks
ney lencugais surišt.
4. Todēl jog ans tankey bu-
dams pánčeis ir lencugais su-
rištas, lencugus sutráukė, ir
pánčius sutrynė, o negalējo
jį nieks nuvaldyt.
5. O visada dienoj' ir nák-
tij' ant kalnû kapůse buvo
šaukdamas ir akmenimis be-
simušdams.
6. Památęs tada Jēzų iš tó-
lo, bēgo ir pasikloniojo jam;
7. O šaukdams didžiu bal-
su, tárė: Ką turiu su tavim,
Jēzau, Sunau Dievo Aukš-
čiáuso? Užprisiekiu tavę per
Dievą, idant manę ne var-
gintumbei.
8. Bet jis jam kalbējo: Išeik
dvase bjauri iš to žmogaus.
9. Tada jį kláusė: Koki turi

vardą? O ans atsakydamas,
tárė: Vardas mano yra pul-
kas, nes musū yra daug.
10. Ir prášė jį labay, idant
jū ne varytu iš tōs šaliēs.
11. O buvo ten prieg kálno
didis gůtas kiaulū, besigá-
nančiujū.
12. Ir prášė jį anie visi vél-
nai, kalbēdami: Léisk mus
ing tas kiaules, idant ieitum-
bim ing jas.
13. Ir pavélijo jiems tůjaus
Jēzus. O bjauros Dvasės iš-
ējusos, inējo ing anas kiau-
les; ir šóko ansai gůtas skar-
džey máriosna (o buvo jū apie
dų tukstančių), ir nuskendo
máriose.
14. O anie, kurie kiaules
gánė, pabēgo ir pasákė tai
miestė ir ant laukū. Ir iš-
ējo, idant apžvalgytu tatai,
kas nusidavė,
15. Ir atējo Jēzausp ir pa-
mátė aną, kurs buvo apsēs-
tas, jog sėdējo apvilktas, bu-
dams gérame protė, kuriame
buvo pulkas velnū, ir bijójos.
16. O tie, kurie tatai regējo,
apsákė jiems, kas nusidavė su
anů apsēstu, ir apie kiaules.
17. Tada pradējo jį melst,
idant išeitu iš jū rubéžiū.
18. O kad ižengė laivan,
meldė jį ansai, kursai buvo
apsēstas, idant butu su jů.
19. Bet jam Jēzus ne pér-
leido, bet tárė jam: Eik namůp
savo pas tavůsus, o apsakyk
jiems, kaip tav didžius dáik-
tus padárė Viešpats, o kaipo
ant tavęs susimilo.
20. Tada nuējo ir pradējo
apsakyt dešimtůse miestůse,
kaipo jam didžius dáiktus
padárė Jēzus. Ir stebējos
visi.
21. O kad vēl Jēzus pérsiyrė
laivė ant kito krášto, susi-
rinko jop daug žmonū, o jis
buvo prieg máriū.
22. O štay, atējo nekursai
iš vyresniujū Iškalōs, vardu
Jairus; o išvydęs jį, půlė
kojump jo
23. Ir meldė jį didžey, kal-
bēdams: Kadángi duktē ma-
no miršta, todēl eik uždēk ant
jōs rankas, idant butu išgy-
dita, ir bus gyva.
24. Ir nuējo su jů. Ir ējo
paskuy jį daug žmonū ir
spáudė jį.
25. Tada nekuri žmona, ku-
ri kentė kraujo pludimą per
dvyliką métū,
26. Ir daug nukentējo nůg
daug gyditojū, ir išmito vis,
ką turējo, o nieko jei ne pa-
dējo, bet su jé dar labjaus
piktyn ējo.
27. Išgirdusi ta apie Jēzų,
atējo iš užpakalo tarp žmo-
nū, ir dasilitējo rubo jo.
28. Nes tárė: Jey tiktay

dasilitėsu rubo jo, busu iš-
gydita.
29. O tůjaus išdžiuvo vers-
mē jôs kraujo, ir pajuto ant
kuno, jog išgydita stójôs nůg
savo ligôs.
30. O tůjaus pažinęs Jēzus
pats ant savęs, jog iš jo ga-
lybė išējo, apsigręžė žmo-
nump ir tárė: Kas dasilitējo
rubo mano?
31. Ir pasákė jam Mokitinei
jo: Matai, jog tie žmones
spáudžia tavę, o kalbi, kas
manęs dasilitējo?
32. Ir pažiurējo aplinkuy,
idant pamatytu tą, kuri tatai
padárė.
33. Bet ana žmona su bái-
me ir su drebējimu, žinoda-
ma, kas jei stójos, priējo ir
půlė prieš jį, o pasákė jam
visą teisybę.
34. Priegtam jis jei tárė:
Duktē, tikējimas tavo tavę
pasveikino. Eik pakájuje,
o buk sveika nůg tavo ligôs.
35. O kad ans dar kalbējo,
atējo tarnai nůg vyrésnio
iškalôs, sakydami: Duktē
tavo numirė, kogidēl dar
vargini Mokitoją?
36. Bet Jēzus, kaipo tatai
tůjau išgirdo, ką anie kal-
bējo, tárė vyrésniop iškalôs:
Nesibijok, tikt tikēk.
37. Ir ne pérleido niekam
eit paskuy savę, tikt Pétrui,
Jokubui, ir Jonui, brolui Jo-
kubo.
38. O atējo ing namus vy-
résnio iškalôs, ir památė te-
nay trenksmą, ir verkenčius
ir labay raudůjančius.
39. Inējęs tada tárė jiems:
Kogidēl trenksmą dárot ir
verket? Ne numirė mergáitė,
bet miegt.
40. Ir jie apjůkė jį. Bet jis
išváręs visus, ēmė su savim
tēvą ir motiną mergaitês
ir tůs, kurie pas jį buvo,
ir inējo ten, kur mergáitė
gulējo.
41. O nutvēręs ranką anôs
mergáitês tárė josp: Talita
kumi! kas išsiguldo: mergáit
(tav kalbu) kélkis!
42. O tůjaus mergáitė kē-
lēsi ir váikščiojo. Nes buvo
dvylikôs métû. Ir jie nusi-
stebējo didžiu stebējimu.
43. Tada jiems prisákė di-
dey, idant to nieks ne iš-
tirtu. Ir liepė, idant jei důtu
válgit.

PERSKYRIMAS VI.

O išējęs iš ten atējo tē-
viškėn savo. Ir ējo paskuy
jį jo Mokitinei.
2. O kad atējo Sabbata, pra-
dējo mokit iškaloj'. O daug
jû klausydami stebējos ir
kalbējo: Išgikur tamui tatai

vis? O koki tatai išmintis,
kuri jam est dũta? Jog ir
tokios galybės stojasi per
rankas jo!
3. Argi tas ne est dailidė,
sunus Mariôs, ir brolis Joku-
bo ir Jozēpo ir Judo ir Simo-
no? Argi če nēra ir seserũ
jo musimpi? Ir pasipiktino
iš jo.
4. Bet Jēzus tárė jiems: Ne
est Pránašas be garbês, kaip
tikt tēviškėj' savo, ir tarp
giminiečiũ, ir namůse savo.
5. Ir negalējo tenay pada-
ryt nejókio stebuklo, neng
tiktay jog nekuriems ligo-
niems uždēdams savo rankas
jůs išgydė.
6. O stebējos dēl jũ netikē-
jimo. Ir apváikščiojo aplink
miestelus, mokidams.
7. Tada suvadinęs savęsp
dvyliką, pradējo jůs po dų
išsiústi, ir dávė jiems ga-
lybę ant nečystũ dvasũ.
8. Ir liepė jiems, idant nieko
ne imtu ant kélo, tiktay lazdą;
ney kolytôs, ney důnôs, ney
čeréslan pinigũ;
9. Bet idant apsiáutu kur-
pēmis; o ne apsivilktu dviem
rubam.
10. Priegtam kalbējo jiems:
Kur tiktay ineisit ing namus,
tenay pasilikit, iki kolay iš
ten išeisite.
11. O kurie tiktay jus ne
priimtu, ney jusũ klausytu;
išėję iš ten nukratykit dul-
kes nůg jusũ kojũ, ant ludiji-
mo ant jũ. Ištiesôs sakau
jums, lengvjaus bus Sodomai
ir Gomorrai dienoj' súdo, ne
kaip tokiam miestui.
12. Tada išėję apsákė, idant
žmones prisiverstu.
13. Ir išvárė daug vélnũ,
ir daug ligoniũ aliejum tépė
ir gydė jůs.
14. O išgirdo apie tatai
karálus Erodas (nes vardas
jo išsiplátino), ir tárė: Jonas
Krikštitojas kēlęs iš numi-
rusiũ, todēl stebuklai stojas
per jį.
15. O kiti kalbējo: Eliošus
tai yra. Kiti vēl sákė: Prá-
našas tai yra, arba kaip
viens iš Pránašũ.
16. Bet išgirdęs tatai Ero-
das tárė: Tasai yra Jonas,
kurį aš nukirtau; tasai kēlės
iš numirusiũ.
17. Nes tasai Erodas nu-
siuntęs sugávo Joną ir iso-
dino jį kalinėn, dēl Erodia-
dôs, moteriês Pilippo, savo
brólio, jog ję buvo védęs.
18. Nes Jonas kalbējo Ero-
dui: Ne dera tav turēt pačę
tavo brólio.
19. O Erodiada tykojo ant
jo ir norējo jį nužavint; bet
ne galējo.
20. Nes Erodas bijójos Jo-

no, žinodams, jog buvo vyras teisus ir šventas, ir dabójosi ant jo, klausydams jį daug dárė, ir rods klausydavo jį.
21. O kaip atējo diena patogi, Erodas dienoje savo užgimimo pritaisė večėriją kunigaikšiziams ir etmonams, ir vyrésniems Galilēôs.
22. O kad įējo duktē Erodiadôs, ir šokinējo, ir pamēgo Erodui ir drauge sėdintiemus, tárė karálus mergáitei: Prašyk manę, ko nori, o důsu tav.
23. Ir prisiekė jei, ką tiktay manę prašysi, důsu tav, iki pusei karalystês mano.
24. Ana tada išējusi tárė savo motinai: Ko turiu prašyt? O ana tárė: Gálvą Jono Krikštitojo.
25. O ji skubindama inējusi véikey karálauspi prášė, kalbēdama: Noriu, idant man dabar důtumbei ant bludo gálvą Jono Krikštitojo.
26. O Karálus nusismútijo labay; vienok dēl prisiegôs ir dēl drauge sēdinčiû, ne norējo jei atkalbēt.
27. O tůjaus nusiuntęs karálus kotą, liepė atnéšt gálvą jo. O ans nuējęs nukirto jį kalinēj'.
28. Ir átnešė gálvą jo ant bludo, o dávė ję mergáitei; o mergáitė dávė savo motinai.
29. Ir kaip tatai išgirdo jo Mokitinei, atējo, ir ēmė kuną jo ir padējo jį ing grábą.
30. O Apáštalai susiēję Jēzauspi, apsákė jam vis, ir ką dárė, ir ką mokino.
31. Ir tárė jiems: Eikit jús vieni skyru ant pústôs vietôs, o atsiilsēkit maž. Nes jû daug buvo, kurie atējo ir atgalôs ējo, taip jog ne turējo gana čēso, idant válgitu.
32. Ir jis yrės laivu ing pústą vietą skyru.
33. O žmones regējo jůs nueinančius, ir pažino jį daug, ir susibēgo ten pēsti iš visû miestû, ir pralenkė jůs, ir susirinko pas jį.
34. O išējęs Jēzus išvydo daug žmonû, ir pasigailējo jû, jog buvo kaip ávys neturinčios piemenies, ir pradējo jůs mokit daug dáiktû.
35. O kad jau diena pabaigon ējo, priējo jop jo Mokitinei ir kalbējo: Šita vieta yra pústa, o jau diena praējo.
36. Paléisk jůs, idant nuēję aplinkuy ing kiemus ir miestelus, pripirktu sav důnos; nes ne tur ką válgit.
37. O ans atsakydams tárė jiems: Důkit jús jiems válgit. Ir jie tárė jam: Ar nuéję pirksim důnôs už dų šimtų

grášiû, o dûsim jiems válgit?
38. O ans jiems tárė: Kiekgi dûnôs turite? Eikit ir veizdēkit. O anie dasižinoję, pasákė: Penketą, ir dvį žuvį.
39. Tada jiems liepė, idant visus eilomis pasodintu ant žalôs žolês.
40. Ir pasisēdo eilē pas eilę če po šimtą, šičon vēl po penkis dēšimtis.
41. O ēmęs penketą dûnôs ir dvį žuvį, pavizdējęs dangun, šlávino, ir suláužė dûnas ir dávė Mokitiniems savo, idant dētu prieš jûs. Ir anas dvį žuvį padalijo tarp visû.
42. Ir válgė visi ir pasotinti buvo.
43. Ir surinko trupučiû dvylika karbû pilnû, ir iš anû žuvû.
44. O buvo tû, kurie válgė dûnas, apie penkis tukstančius vyrû.
45. Ir tûjaus privertė Mokitinius savo, idant ižengtu laivan ir pirm jo nueitu per márias Betsaidosp, iki kolay jis paléistu žmones.
46. O paléidęs jûs nuējo ant kálno, idant mélstusi.
47. O kad buvo vákaras, buvo laivas viduj' máriû, o jis viens buvo ant žémės.
48. Ir regējo, jog nuvargo irklais dirbdami (nes vējas jiems buvo prieš akis); o apie ketvirtą sargybą naktiês atējo pas jûs, vaikščiodams ant máriû, ir norējo jûs pralenkti.
49. Bet anie památę jį vaikščiojantį ant máriû, tarēs, jog buvo velûka (dvasė), ir šaukė.
50. (Nes visi jį regējo ir nusigando.) Bet tûjaus kalbējo jis su jeis, ir tárė jiems: Duksēkit (ne nusigaskit), aš esmi; nesibijokit.
51. Ir ižengė pas jûs ing laivą, ir nutilo vējas. O jie tarp savęs labay dyvijosi ir stebējos.
52. Nes ne supráto to stebuklo su dûnomis daryto. Nes širdis jû buvo užkētusi.
53. O pérsiyrę atējo ing žémę Genēzaret, ir prisiyrė kráštop.
54. O kad išējo iš laivo, tûjaus jį pažino.
55. Nutekēję ing visas aplink ēsančias šalis, pradējo atnešt ligonis ant patalû, kur tiktay išgirdo jį ēsantį.
56. O kur tiktay jis iējo miestélûsna, arba miestûsna, arba kiemûsna, če padējo ant uličiû ligonis ir meldė jį, idant tikt dasilitētu krášto jo rubû; o kiek tiktay jû dasilitējo jo, buvo išgyditi.

PERSKYRIMAS VII.

Tada susirinko jop Parizeušai ir nekurie mokiti raštė, kurie buvo atėję iš Jeruzalês.
2. O išvydę nekurius iš jo mokitinių, jog nečystomis rankomis (tatai est ne praustomis) válgė dūną, peikė tatai.
3. Nes Parizeušai ir visi Żydai neválgo, jey gerayrankū ne nupraustu, laikydami įstátimą vyresniujū.
4. Ir iš turgaus parėję, jey ne nusipraustu, ne válgo; ir kitū dáiktū daug yra, kurius priėmė laikyt, kaipo mazgojimą kubkū ir kanaukū ir variniū rykū ir stalū.
5. Patam jį kláusė Parizeušai ir mokiti raštė: Kodėl tavo Mokitinei ne váikščioja pagal įstátimą senujū, bet nepraustomis rankomis dūną válgo?
6. Tada ans atsakydams tárė jiems: Geray Izaiošus apie jus véidamainius pranašavo, kaipo parašyta: Žmones tie gárbina manę savo lupomis, bet jū širdis toly yra nūg manęs.
7. Bet dykai manę garbina, mokidami pamokslus ir įstátimus žmonū.
8. Nes jús apléidžiat prisákimus Dievo ir laikot įstátimus žmonū, mazgojimą kanaukū ir kubkū; ir daug kitus tokius tiemus lygus dáiktus dárote.
9. Kalbējo jiems taipojau: Jús iškey átmetat prisákimą Dievo, idant jusū įstátimus užlaikytumbit.
10. Nes Maižiešus pasákė: Šienavok (garbink) tēvą tavo ir motiną tavo, o piktay kalbąs prieš tēvą arba motiną, te numiršta smertimi.
11. Bet jús kalbate: Jey žmogus tartu tēvui arba motinai: Korban (tatai yra dovana) kuri norint bus nūg manęs, tav naudinga yra, tas geray daro.
12. Ir ne pérleidžiate jam nieko daugiaus daryt savo tēvui arba motinai savo;
13. Nieku versdami žodį Dievo įstátimais jusū, kurus įstátēt. Ir daug kitus dáiktus tiems lygus dárote.
14. O suvadinęs visus žmones kalbējo jiems: Klausykite manęs visi, o išmanykit:
15. Nēra nejokiū dáiktū iš viršaus, kurie ineina ing žmogų, kas jį galētu išdergt (nečystą daryt), bet tatai, kas išeina iš jo, tatai yra, kas išdergia žmogų.

16. Jey kas tur ausis ant
klausimo, te klauso.
17. O kad inējo ing namus
nůg anû žmouû, kláusė jį Mo-
kitinei jo apie tą prilyginimą.
18. Tada jiems tárė: Taipo-
jau ir jús ne išmintingi este?
Ar ne išmánote, jog vis kas
iš viršaus ineina ing žmo-
gų, negál jį išdergt (nečy-
stą daryt);
19. Nes ne ieina ing širdį
jo, bet ing pilvą ir išeigon
išeina, čystijanče visus vál-
gimus.
20. O pasákė: Kas išeina
iš žmogaus, tatai išdergia
žmogų.
21. Nes iš vidaus širdiês
žmogaus išeina piktos du-
mos, svetmoterystes (péržen-
gimas venčiavonystês), pa-
laidávimai (kekšystė), žmog-
žudystes,
22. Vagystes, godulystes,
piktenybes, vylus, negēda,
akis pikta, bluznijimas, pui-
kybė, paikybė.
23. Visi tie pikti dáiktai iš-
eina iš vidaus ir išdergia
(nečystą dáro) žmogų.
24. O iš ten kēlęs ējo ant
rubēžiû Tyro ir Sydono. O
įėjęs namûsna, ne norējo,
idant kas žinotu, bet pasi-
slēpt negalējo.
25. Nes išgirdusi apie jį
žmona, kuriôs duktē turējo
nečystą dvasę, atējo, ir par-
pulė kojump jo.
26. O ta žmona buvo Gry-
kiškė iš Syropeniciôs gimi-
nês, ir meldė jį, idant vélna
išvarytu iš duktêrs jôs.
27. Bet jei Jēzus tárė: Te-
gul pirmjaus vaikai pasiso-
tina. Nes ne geray est, dûną
vaikamus imt o mest šu-
nims.
28. O ana atsakydama, tárė
jam: Taip yra, Viešpatie. Vie-
nok ir šunyčei ēda po stalu
nůg vaikû trupučiû.
29. Ir tárė jei: Dēley to
žódžio eik; išējo vélnas iš
duktêrs tavo.
30. O kad ana parējo na-
mûsna savo, rádo, jog vélnas
išējo, o duktē gulējo ant lo-
vôs.
31. O išējęs vėl iš rubéžiû
Tyro ir Sydono atējo máriump
Galilēôs, vidurim rubéžiû dé-
šimtiês miestû.
32. Ir átvedė jam kurtinį
ir sunkey kalbantį, o meldė
jį, idant ant jo ranką už-
dētu.
33. O ēmęs jį Viešpats ypa-
čey nůg žmonû, indējo pir-
štus savo ing jo ausis, o spjo-
vęs dasilitējo jo liežuvjo.
34. O pavizdējęs dangun at-
sidusávo ir tárė jop: Epata!
tatai est: Atsivérk!
35. Ir tûjaus atsivērė ausys

jo ir išsirišo rišys jo liežuv-
jo, ir iškalbējo geray.
36. Tada jiems uždraudė,
idant to niekam ne sakytu.
37. Bet ků ans labjaus jiems
užsákė, tů daugiaus anie tat
nášino, ir per mierą labay
stebējos, kalbēdami: Geray
vis padárė; nes dáro, jog kur-
tinei girdi, ir nežadžios kal-
ba.

PERSKYRIMAS VIII.

O tame čēse, kad didis pul-
kas buvo, o ne turējo ką vál-
git, suvadinęs Jēzus Mokiti-
nius savo, tárė jiems:
2. Gáilůs tû žmonû; nes jau
tris dienas pasiliekt pas ma-
nę, o ne tur ko válgit.
3. O jey jůs paléisu išál-
kusus ing namus jû, pails
ant kélo. Nes nekurie iš jû
iš tólo atējo.
4. Tada jam atsákė Moki-
tinei jo: Iškurgi tůs kas ga-
lês pasótint důna če puščio-
je?
5. Ir jis kláusė jůs: Kie-
kagi turite důnû? O anie
pasakė: Septynētą.
6. Ir liepė žmonēms sēstis
ant žémês. O ēmęs aną septy-
nētą důnû, padiekavojęs láu-
žė ir dávė Mokitinēms savo,
idant jiems padētu, ir anie
padējo žmonēms.
7. Turējo taipojau ir ne daug
žuvėlû, kurias padēkavojes,
liepė ir anas padėti žmonēms.
8. Válgė tada ir pasotinti
buvo. Ir surinko, kas liko
trupučiû, septynis karbus.
9. O buvo tû, kurie válgė,
apie keturis tukstančius. Ir
paléido jůs.
10. O tůjaus įžengęs laivan
su Mokitineis savo, atējo ing
šalis Dalmanutû.
11. Ir išējo Parizeušai ir
pradējo susiklausinēti su jû,
jēškodami nůg jo ženklo iš
dangaus, o gundidami jį.
12. Tada atsidusávęs dva-
sēj' savo tárė: Kogidēl ta gi-
minē žénklo jēško? Ištiesôs
sakau jumus, jog ne bus důtas
ney joks žènklas šei giminei.
13. Ir palikęs jůs, įžengė
vēl laivàn ir persiyrė ant kitôs
šalies.
14. O buvo užmiršę Moki-
tinei imt su savim důną ir
ne turējo su savim nieko dau-
giaus, tikt vieną důną lai-
ve.
15. Tada jiems prisákė kal-
bēdams: Dabokitēs, o saugo-
kitēs ráugo Parizeušû ir raugo
Erodo.
16. Ir jie kalbējo tarp sa-
vęs ir tárė: (apie tatai kal-
ba), jog ne turim důnôs.
17. Tatai pažinęs Jēzus, tárė
jiems: Apie ką kalbate, jog

ne turit dûnôs? Ar dar ne
dabojat ir ne išmánot? Argi
dar jús turit širdį apjékusę?
18. Akis turēdami ne régi-
te, ir ausis turēdami ne gir-
deti ir ne átmenat?
19. Kad aną penkétą dûnû
laužiau tarp penkiû tukstan-
čiû žmonû, kiekgi karbû pil-
nû surinkot? Jie táré jam
Dvyliką.
20. O kad anas septynias dû-
nas láužiau tarp keturiû tuk-
stančiû žmonû, kelisgi karbus
trupučiû surinkote? O anie
táré: Septynis.
21. O ans jiems taré: Kai-
pogi tada ne išmánote?
22. Potam atējo Betsaidon.
Ir átvedė jop áklą, melzdami
jį, idant dasiltētu jo.
23. O nutvēręs ranką ano
áklo, išvedė jį iš miestélio.
Ir spjovęs ant akiû jo, uždējo
ant jo rankas, ir kláusė jį,
bau ką regētu?
24. O ans pavizdējęs auk-
štyn táré: Regiu žmones, net
regiu, jog váikščioja kaipo
médžei.
25. Potam vêl uždējo ran-
kas ant akiû jo ir padárė,
idant aukštyn regētu; ir pas-
véikintas yra ant regējimo,
taip jog vis šviesey regē-
jo.
26. Ir parsiuntė jį namûs-
na savo kalbēdams: Ir ing
tą miestélį ne užeik ir nie-
kámui iš miestélio ne sakyk.
27. Tada išējo Jēzus ir jo
Mokitinei ing miestelus mie-
sto Cezariôs Pilippo; ir ant
kélo kláusė savo Mokitinius,
kalbēdams jiems: Kągi manę
ēsant sáko žmonės?
28. O anie jam atsákė: Vie-
ni Joną Krikštitojį; o kiti
sako ēsantį Eliošų; o kiti,
vieną iš Pránašû.
29. Bet ans jiems táré: O
jús ką manę ēsant sakote?
O atsakydams Pétras táré
jam: Tu esi Kristus.
30. Ir uždraudė jiems, idant
to niekam ne sakytu.
31. Ir pradējo jûs mokit,
jog Sunus Žmogaus tur daug
kentēt ir atmestas but nûg
vyresnuju žmonû, nûg vyriau-
sujû kunigû ir mokitû rášto,
o but užmuštas. O po trijû
dienû kéltis iš numirusiû.
32. O tatai kalbējo iškey.
Tada jį Pétras ēmęs ant ša-
liôs, pradējo jį graudént.
33. Bet ans atsigręžęs, o
pavizdējęs ant Mokitiniû sa-
vo, sudraudė Pétrą, biloda-
mas: Atstok nûg manes, šē-
tone; nes ne supranti tatai,
kas yra Dievo, bet kas yra
žmonû.
34. O suvadinęs pulką su
Mokitineis savo, táré jiems:
Kursai nor eit paskuy manę,

te užsigina pats savę, o te ima savo kryžių, o te seka manę.
35. Nes kas norētu užlaikyt gyvastį savo, pražudys jį; o kas pražuditu gyvastį savo manęs dēl ir dēl Evangēliôs, tas jį išlaikys.
36. Nes kas padēs žmogui, norint visą svietą nupelnytu, o iškádą apturētu ant dušiôs savo.
37. Arba kokią dûs átmainą žmogus už savo dušią?
38. Nes kas gēdētus manęs ir mano žodžiû šioje giminėj' palaidáujančioj' (iš péržengimo venčiavonystês gimusoj') ir griešingoje, ir Sunus Žmogaus gēdēsis to, kad ateis šlovēj' savo Tēvo su Angėlais šventais.

PERSKYRIMAS IX.

Ir bilójo jiems: Ištiesôs sakau jumus, jog yra nekurie iš tû, kurie če stov, kurie ne ragáus smertiês, iki koley išvys karalystę Dievo atenčę galybēj'.
2. O po šešiû dienû ēmė su savim Jēzus Pétrą ir Jokubą ir Joną ir užvedė jûs ant áukšto kálno pačius vienus skyru ir pérsimainė po akim jû.
3. O rubai jo stójos skaistus ir labay bálti, kaipo sniegas, kaipo velētojas ant žémês negál išbáltint.
4. Ir išvydo jie Eliošų su Maižiešum, kurie kalbējo su Jēzumi.
5. O atsakydams Pétras, tárė Jēzui: Mokitojau, geray čonay mums but. Togidēl padarysim če tris čētras, tav vieną, o Maižiešui vieną, ir Eliošui vieną.
6. Nes ne žinójo, ką kalbējo; nes išgandìti buvo.
7. Ir stójos débesis, kuri jûs užtemė. O atējo balsas iš debesiês, bilodams: Tas yra Sunus mano mielasis; to klausykite.
8. O tûjaus apsidairę, nieko daugiaus ne regējo, tikt vieną Jēzų su savim.
9. O kad anie nužengė nûg kálno, prisákė jiems, idant to niekam ne sakytu, ką regējo, iki koley Sunus Žmogaus kélsis iš numirusiû.
10. O jie užláikė tá žodį pas savę, kláusdamēs tarp savęs. kas tatai butu, kéltis iš numirusiû?
11. Ir klausė jį, kalbēdami: Kagi tada mokìti ráštė sáko, jog Eliošus pirmjaus tur ateit.
12. O ans atsakydamas tárė jiems: Eliošus tiesa ateis pirmjaus ir pataisys vis, kaipo parašyta apie Sunų Žmo-

gaus, jog turės daug nukentēt, o nieku paverstas but.
13. Bet jums sakau, jog Eliošus ir atējo, ir jie padárė jam, ką tiktay norējo, kaipo apie jį parašyta yra.
14. O atējęs Mokitiniump, išvydo žmonû didę tulybę aplink jůs, ir mokitus rášto vaidą turinčius su jeis.
15. O tůjaus žmonės visi išvydę jį, išsigando; ir susibēgę pasvéikino jį.
16. Ir kláusė mokitus ráštė: Apie ką pasiklausate tarp savęs?
17. O atsakydams vienas iš anû žmonû tarė: Mokitojau, atvedžiau tavęsp mano sunų, kursai tur dvasę nežadžią.
18. Ta, kur tiktay jį sugáuna, plēša jį, o jis putůja ir griežia savo dantimis ir džiusta. Ir kalbējau Mokitinēms tavo, idant ję išvarytu, bet ne galējo.
19. Bet ans atsakydams, tárė jam: O giminē netikintiji, koleygi busu su jumis ir koleygi jus késu? Atvéskit jį manęsp.
20. Ir átvedė jį jop. O kaipo tiktay jį išvydo, tůjaus jį dvasė parplēšė. O ans půlęs ant žémês, vartēs putůdams.
21. Priegtam pakláusė Jēzus jo tēva, bau jam tatai senay prisitiko? O ans pasákė: Nůg jaunystês;
22. Ir dažnay blaškydavo jį ing ugnį ir ing vandenį, idant jį nužavintu. Bet jey ką gali, gélbēk mus, pasigailējęs musû.
23. Bet jam Jēzus tárė: Jey galētumbei tikēt; visi dáiktai yra gálimi tikinčiamui.
24. O tůjaus prašukęs tēvas ano jaunikáičio su ašaromis, tárė: Tikiu, Viešpatie; tu gélbēk mano netikējimą.
25. O regēdams Jēzus, jog žmonės susibēgo, sudraudė aną nečystą dvasę, kalbēdams jei: Dvase nekalbanti ir negirdinti, aš tav liepju, išeik iš jo, o ne ieik daugiaus ing jį.
26. Tada šaukė ir labay jį plēšusi išējo. Ir stójos ans žmogus, kaipo numiręs, taip jog jû daug kalbējo, jog numirė.
27. Bet Jēzus nutvēręs jo ranką pakēlė jį. Ir jis kēlēs.
28. O kad iējo ing namus, kláusė skyru Mokitinei jo: Kogidēl mes ję negalējom išvaryt?
29. O jis jiems tárė: Šita giminē vélnû kitaipo negál išeit, tiktay per maldą ir pasnikávimą.
30. O iš ten išējęs, ējo per

Galilēją; bet ne norėjo, idant
kas žinotu.
31. Nes mokino mokitinius
savo, ir kalbējo jiems: Sunus
Žmogaus bus išdůtas ing
rankas žmonû, ir užmuš jį;
bet kada bus užmuštas,
dienoj' tréčioj' kélsis iš nu-
mirusiû.
32. Bet anie to dáikto ne
išmánė, vienok bijójos jo
pasikláust.
33. Potám atējo Kapernau-
man. O budams namie, kláusė
jûs: Apie kągi jús ant kélo
su savim kalbējote?
34. Bet anie tilējo. Nes
kalbējo tarp savęs ant kélo,
kas iš jû butu didésnis.
35. O sēdęs, pavadino dvy-
liką ir kalbējo jiems: Jey
kas nor but pirmésnis, bus
tarp visû paskučiáusas ir
tarnas visû.
36. O ēmęs vaikėlį pastátė
jį viduj' tarp jû. O ēmęs ant
alkunû jį, tárė jiems:
37. Kas tikt vieną iš to-
kiû vaikėliû priima vardan
mano, manę priima. O kas
manę priima, ne manę prii-
ma, bet tą, kursai manę si-
untė.
38. Tada jam atsákė Jonas,
tarydams: Mokitojau, regē-
jom vieną vardè tavo vélnus
išvárantį, kurs ne váikščiojo
paskuy mus, ir gynēm jam,
todēl, jog ne váikščiojo pas-
kuy mus.
39. Bet Jēzus tárė: Ne už-
drauskit jam. Nes niekas ne
esti, kurs darytu stebuklus
mano vardan, idant galētu
tůjaus kalbēt piktay apie
manę;
40. Nes kas ne esti prieš
mus, su mumis yra.
41. Nes kas jus pagirditu
kubka vandeno mano vardan,
dēl to, jog este Kristaus;
ištiesôs sakau jums, ne pra-
stôs algôs savo.
42. O kas papiktintu vieną
iš tû mažujû, kurie ing ma-
nę tik, toly jam geraus butu,
idant užkabintas butu akmů
melnyčiôs ant jo káklo ir ing
márias butu imestas.
43. O jeygu tavę piktintu
tavo ranka, atkirsk ję. Nes
geraus yra tav, lošam ineit
ing givátą, neg abi ranki
turēt, o eit péklon ing aną
ugnį neužgésamą,
44. Kur kirmēlė jû ne mir-
šta, o ugnis jû ne užgésa.
45. O jeygu tavę koja ta-
vo piktintu, atkirsk ję. Nes
geraus tav raišam ineit gi-
váton, neg abį kojį turēdams
butumbei imestas ing peklôs
ugnį neužgésamą,
46. Kur kirmēlė jû ne mir-
šta, ney ugnis užgésta.
47. O jeygu akis tavo tavę

piktintu, atmesk ję nůg tavęs.
Nes geraus tav, vienà ake
ineit karalystėn Dievo, nęg
dvį akį turēt ir but įmestas
ing ugnį peklôs,
48. Kur kirmėlė jû ne mir-
šta, o ugnis ne užgésta.
49. Nes kiekvienas tur ugni-
mi pasúditas but, ir kiekviena
apiera druska sudžiama yra.
50. Géra yra druska. Bet
jeygu druska pagenda, kůgi
ję pasúdisite? Turēkitegi
druską patys savimpi, o tu-
rēkit pakájų tarp savęs.

PERSKYRIMAS X.

O kēlęs iš ten, atējo rubé-
žump Judēôs, anąšal' Jor-
dano. Ir susiējo vēl jop žmo-
nės, ir mokino jůs vēl, kaipo
turējo páprotį,
2. Tada priējęs Parizeušai
kláusė jį: Ar déra vyrui skir-
tis nůg moteriês?
3. O tai dárė gundidami
jį. Bet jis atsakydamas tárė
jiems: Kągi jums prisákė
Maižiešus?
4. O anie tárė: Maižiešus
pavélijo parašyt gromatą at-
siskyrimo ir skirtis nůg jôs.
5. O atsakydamas Jēzus,
tárė jiemus: Dēl kietumo
širdiês jusû parášė jums tą
prisákimą.
6. Bet nůg pradžiôs sutvē-
rimo vyrą bey moteriškę
sutvērė jůs Dievas.
7. Dēl to apléis žmogus
tēvą savo ir motiną ir pri-
stos moteriesp savo,
8. Ir bus anůdu vienas ku-
nas. O tada jau ne est du,
bet vienas kunas.
9. Ką tada Dievas suglaudė,
žmogus tegul ne pérskiria.
10. O vēl namůse Mokitinei
jo apie tatai jį klauses.
11. Ir jis tárė jiems: Kas
tiktay apléistu moterį savo,
o paimtû kitą, dasiléidžia
bjaurybês (péržengia venčia-
vonystę) prieš ję.
12. O jey moteriškė aplei-
stu vyrą savo, o uš kitą nu-
tekētu, bjaurybę dáro (per-
žengia venčiavonystę).
13. Ir átnešė jop kudikėlus,
idant jû dasilitētu. Bet Mo-
kitinei draudė tůs, kurie jůs
jop néšė.
14. Tatai památęs Jēzus
apsirustávo ir tárė jiems:
Léiskit kudikėlus prieit ma-
nęsp, o neužginkite jiems.
Nes tokiû yra karalystė Dievo.
15. Ištiesôs sakau jumus,
kursai ne priima karalystês
Dievo kaipo kudikėlis, ne
ineis ing ję.
16. Ir imdams jůs ant al-
kunû savo ir dēdams ant jû
savo rankas, péržegnojo jůs.
17. O kaip jis išējo ant

kélô, atbēgo vienas ir pûlęs
prieš jį ant kélû, kláusė jį:
Géras mokitojau, ką turiu da-
ryt, idant apturėčau givátą
ámžiną?
18. Bet jam Jēzus tárė: Ko-
dēl manę vadini geru? Nie-
kas ne est géras, tikt vie-
nas Dievas.
19. Prisákimus moki: Ne
daryk bjaurybês (ne péržengk
venčiavonystês). Ne užmušk.
Ne vok. Ne kalbēk netei-
saus ludijimo. Nieko ne pri-
gáuk. Šienavok (garbink) tē-
vą tavo ir motiną tavo.
20. O ans atsakydamas
tárė jam: Mokitojau, vis
tatai laikiau nûg mano jau-
nystês.
21. O Jēzus pavizdējęs ant
jo, ìsimilējo jį ir tárė jam:
Vieno dar reikia tav. Eik,
pardůk ką turi ir důk uba-
gams, o turēsi skarbą dan-
guje, o atējęs, sék manę,
ēmęs kryžių ant savęs.
22. O jis užsismútijęs dēl
to žódžio, nuējo nuludęs. Nes
turējo daug lobjû.
23. O pažiurējęs Jēzus ap-
linkuy, tárė Mokitiniump sa-
vo: Kaipogi vargey tie, ku-
rie tur bagotystę, ìeis kara-
lystėn Dievo.
24. Tada Mokitinei nusigan-
do iš tû jo žodžiû. Bet Jē-
zus vēl atsakydams tárė
jiems: Vaikēlei, kaip ne pigu
yra tiems, kurie tur paduksį
(nusitik) ant bagotystês, ìeit
karalystėn Dievo.
25. Pigiaus yra verbludui
péreit per ausį adatôs, nęgi
bagóčui ìeit karalystėn Die-
vo.
26. O anie to daugiaus nusi-
gando, kalbēdami tarp savęs:
Kasgi gál tada but išgany-
tas?
27. O Jēzus pažiurējęs ant
jû, tárė: Žmonēsa tai negáli-
mas dáiktas, bet ne Dieviep.
Nes Dieviep visi dáiktai yra
gálimi.
28. Ir pradējo Pétras kalbēt
jop: Štay, mes palikom vis,
o nuējom paskuy tavę.
29. O Jēzus atsakydamas
tárė: Ištiesôs sakau jumus,
niekas ne esti, kurs paliktu
namus, arba brolus, arba sé-
seres, arba tēvą, arba moti-
ną, arba motę, arba vaikus,
arba dirvą dēl manęs ir dēl
Evangēliôs,
30. Idant ne turētu šimte-
riopay atimt šime čēse na-
mus ir brolus ir séseres ir
motinas ir vaikus ir dirvas,
su pérsekējimu, o busenčia-
me amžė givátą ámžiną.
31. Bet daug pirmû bus
paskutineis, o paskutiniû pir-
mais.
32. Bet buvo ant kélo už-

žengdami Jeruzalēmon. O Jē-
zus ējo pirm jů, ir jie stebējos,
o eidami paskuy jį bijójos.
O jis ēmęs vēl aną dvyliką,
pradējo jiems sakyt, kas jam
turētu prisitikt;
33. Kalbēdams: Štay, už-
žengiame Jeruzalēmon, o Su-
nus Žmogaus bus išdůtas vy-
résniems kunigams, ir mo-
kitiems rášto, ir nusúdis jį
ant smertiēs, ir išdůs jį pa-
gonims.
34. O anie jį apjůks ir nu-
plaks jį ir spjaudis ant jo ir
užmuš jį, bet tréčią dieną kél-
sis iš numirusiů.
35. Tada priējo jop Joku-
bas ir Jonas, sunus Zebedē-
jaus, kalbēdami: Mokitojau,
norime, idant mums padary-
tumbei, ką tavę prašysime.
36. O ans jiems tárė: Ką
norite, kad jums padary-
čau?
37. O anie jam kalbējo:
Důk mums, idant vienas po
tavo déšinês, o kitas po kai-
rēs tavo sėdētumbim šlovēj'
tavo.
38. Bet jiems Jēzus tárė:
Nežinot, ko prášote. Argi
gálite gért kieliką, kurį aš
geriu, ir krikštu, kuriů aš
krikštijamas esmi, but ap-
krikštiti?
39. O anie jam tárė: Gáli-
me. O Jēzus jiems tárė:
Kieliką tiesa, kurį aš geriu,
gersite, ir krikštu, kuriů aš
krikštijamas esmi, apkrikš-
titi busite;
40. Bet sėdēt po mano dé-
šinês arba po kairês mano,
ne mano dáiktas yra důt, bet
bus důta tiemus, kuriems yra
prigatávita.
41. O išgirdę anie dešim-
tis, pradējo rustáuti ant Jo-
kubo ir Jono.
42. Bet Jēzus suvadinęs jůs,
tárė jiems: Žinote, jog tie,
kurie régiasi valdžią turēt
ant giminů, viešpatáuje ant
jů; o didieji tarp jů galybę
tur ant jů.
43. Bet ne taip tur but tarp
jusů, bet kursai tikt norētu
but didis tarp jusů, bus tár-
nas jusů.
44. O kas tiktay iš jusů
norētu but pirmas, bus tar-
nas visů.
45. Nes ir Sunus Žmogaus
ne atējo, idant jam butu tar-
náuta, bet kad tarnáutu ir
idant důtu savo gyvástį ant
atpirkimo už daug žmonů.
46. Tada atējo ing Jėriką,
o kad jis ējo iš Jėrikôs, ir
Mókitinei jo, ir pulkas didis,
sunus Timeušo Bartimeušas,
áklas sėdējo pas kélą uba-
gáudams.
47. O išgirdęs, jog yra Jē-
zus, ansai Nazarēniškasis,

pradėjo šaukt, kalbėdams: Jėzau, Sunau Dovido, susimilk ant manes!
48. Ir draudė jį daug jû, idant tilėtu. Bet ans tû daugiaus šaukė: Sunau Dovido, susimilk ant manęs!
49. Tada sustojęs Jėzus, liepė jį pavadint. Ir pavadino áklą, kalbėdami jam: Duksėk (buk linksmas), kélkis; vadina tavę.
50. O ans pamétęs ploščų savo, kēles ir atėjo Jėzausp.
51. Ir atsakydamas Jėzus tárė jamui: Ko nori, kad tav padaryčau? O áklas jam tárė: Mokitojau, idant regėčiau.
52. O Jėzus jam tárė: Eik, tikėjims tavo tavę sveiku padárė! O tûjaus regėt pradėjo, ir ėjo ant kélo paskuy Jėzų.

PERSKYRIMAS XI.

O kad prisiartino Jeruzolimosp, ir Betpagėsp ir Betaniosp, Kálnop Alyvôs, nusiuntė dų Mokitiniû savo ir tárė jiems:
2. Eikite ing miestélį, kursai yra prieš jus, o tûjaus iėję tenay, rasite asiláitį pririštą, ant kurio niekas iš žmonû ne sėdėjo; atriškitegi jį, o atvėskit.
3. O jeygu jums kas tartu: Kamgi tai dárote? pasakykit, jog Viešpats jo reikaláuja, o tûjaus jį čonay atsiús.
4. Ejo tada ir atrádo asiláitį pririštą pas duris lauke, kur kélas skiras, ir atrišo jį.
5. Tada ne kurie iš anû, kurie ten stovėjo, kalbėjo: Ką dárote, jog atrišate asiláitį?
6. O anie jiems tárė, kaipo jiems buvo liepęs Jėzus. Ir léido jûs.
7. Atvedė tada asiláitį Jėzausp ir uždėjo ant jo rubus savo, ir jis užsėdo ant jo.
8. O daug jû klójo rubus savo ant kélo. Kiti vėl kirto šakėles nûg medžiû ir klójo ant kélo.
9. O kurie pirm ir paskuy ėjo, šaukė, kalbėdami: Ozianna, pašlávintas, kursai ateiti vardan Viešpatiės!
10. Pašlávinta Karalystė Tėvo musû Dovido, kuri ateit vardan Viešpatiės, Ozianna aukštybėje!
11. Ir įjójo Jėzus Jeruzolimon ir atėjo bažnyčion. O pérveizdėjęs vis, kaip jau buvo vákaro adyna, išėjo Betanion su dvylikais.
12. O antroj' dienoj', kada ėjo iš Betaniôs, išalko,
13. Ir památęs iš tólo pygôs médį, turintį lapus, atėjo, jey ką ant jo rastu. O kad

jop atėjo, nieko ne rádo, tikt
lapus. Nes ne buvo čēsas
pygoms.
14. O atsakydams Jēzus
tárė jam: Tegigul daugiaus
amžinay niekas iš tavęs ne
válgo vaisaus. O girdėjo ta-
tai jo Mokitinei.
15. Ir atėjo Jeruzalēmon. O
įėjęs Jēzus bažnyčion, pra-
dėjo varyti laukan pardů-
dančius ir perkančius baž-
nyčioj' ir išvertė stalus tû,
kurie pinigais prekiávo, ir
krases tû, kurie pardavė
karvēlus.
16. O ne pérleido, kad
kas turētu néšt indą per
bažnyčią,
17. Ir mokino kalbėdamas
jiems: Argi ne parašyta yra,
jog mamai mano, namai mal-
dû bus pavadinti nůg visû
giminû? O jús jůs padárēt
lindinę razbáinikû.
18. O girdėjo tatai mokiti
raštė ir vyrésni kunigai, ir
jėškójo, kaipo jį nužavintu.
Bet jo bijójos, todēl, jog visi
žmones stebėjos ant pomókslo
jo.
19. O kad atėjo vákaras,
išėjo iš miesto.
20. O anksty eidams pro py-
gôs médį, památė, jog iš
šakniês padžiuvo.
21. Tada atminęs Pétras,
tárė jam: Mokitojau, štay
pygôs médis, kurį prakéikei,
padžiuvo.
22. O Jēzus atsakydamas
tárė jiems: Turēkit tikėjimą
Dieviep.
23. Nes ištiesôs sakau ju-
mus, jog jey kas tiktay tartu
tam kálnui: Pasikélk, o isi-
mèsk máriosna! o ne abejotu
širdije savo, bet tikētu, jog
stosis, ką kalba, stosis jam,
ką tiktay tars.
24. Togidēl sakau jums:
Apie ką tiktay jusû maldoje
prašysit, tikēkit, jog imsite,
o stosis jumus.
25. O kad stovite melzda-
mēsi, atléiskit, jey ką prieš
ką turite, idant ir Tēvas ju-
sû, kursai yra danguje, atléi-
stu jums nusidėjimus jusû.
26. Nes jey jús ne atléisite,
ir Tēvas jusû, kursai yra dan-
guje, ne atléis jums nusidē-
jimus jusû.
27. Ir atėjo vēl Jeruzoli-
mon. O kad jis váikščiojo
po bažnyčią, priėjo jop vy-
riausieji kunigai, ir mokiti
raštė, ir vyrésni,
28. Ir kalbêjo jop: Iš ko-
kios galybês tai darai? O kas
tav dávė tą galybę, idant
tatai darytumbei?
29. Tada Jėzus atsakyda-
mas tárė jiems: Pasikláusu
ir aš jus vieno dáikto; at-
sakykite man, o pasakysu

jums, iš kokiôs galybês ta-
tai darau.
30. Krikštas Jono, ar iš
dangaus buvo, ar iš žmonû?
Atsakykit man.
31. Ir jie dumójo apie tatai
tarp savęs kalbēdami: Jey
pasakysim, iš dangaus, ta-
rys, kogidēl jam tada ne
tikējote?
32. O jey pasakysim, iš
žmonû, bijomēs žmonû. Nes
visi Joną turējo už tikrą Prá-
nasą.
33. Ir atsakydami táré Jē-
zui: Ne žinome. Jēzus taipo-
jau atsakydams táré jiems:
Ir aš jums ne pasakysu, iš
kokiôs galybês tai darau.

PERSKYRIMAS XII.

Ir pradējo jiems kalbêt pri-
lyginimůse: Žmogus vienas
įsodino vyničią, ir aptvērė ję
tvora, ir įkasė spáustuvą, ir
pabudavójo kůrą, ir pasamdė
ję vyničiôs darbinikams ir ing
švetimą žémę iškelavo.
2. Ir nusiuntė, kad tů buvo
čēsas, tarną savo vynični-
kump, idant nůg darbinikû
vyniciôs rinktu vaisus anôs
vyničiôs.
3. Bet anie sugávę jį su-
mušė, ir parsiuntė tuščią.
4. Ir vēl nusiuntė pas jůs
kitą tarną, kurį taipojau anie
akmenimis sukulę, gálvą jo
išrónijo, ir parsiuntė sugê-
dintą.
5. Ir vēl nusiuntė kitą tar-
ną, bet ir tą užmušė, ir daug
kitû, iš kuriû vienus suplakė,
o kitus nužavino.
6. O turēdams dar vienatijį
savo mielajį Sunų, nusiuntė
galáusay jump ir tą, kalbê-
dams: Ben bijosis Sunaus
mano.
7. Bet anie vyničiôs darbi-
nikai kalbējo tarp savęs: Ta-
sai tēvainis yra. Eikim, už-
muškim jį, o bus musû tê-
vainystė.
8. Ir ēmę jį užmusė, o iš-
metė šalin iš vyničiôs.
9. Kągi tada padarys Vieš-
pats anôs vyničiôs? Ateis,
o pražudys anus darbinikus,
o důs vyničią kitiems.
10. Argi ne skaitêt to ráš-
to? Akmů, kurį átmetė budáu-
nikai, tas stójos gálva sąspa-
rôs (kampinis akmů);
11. Nůg Viešpatiês tatai
stójos, o yra dáiktas stebu-
klingas akise musû.
12. O rupinos, kaipo jį su-
gáutu, bet bijójos žmonû.
Nes supráto, jog prieš jůs
aną prilyginimą pasákė. Ir
palikę jį nuējo.
13. Ir nusiuntė jop nekurius
iš Parizeušû ir iš Erodionû,
idant jį sugáutu kalboje.

14. O anie atėję, tarė jam:
Mokitojau, žinome, jog esi
téisus, o neatboji ant nieko.
Nes ne veizdi ant asábôs
žmogaus, bet tiesoj' kélą Die-
vo mokini. Ar déra důt doni
ciecorui, argu ne? Argi tu-
rime ję důt, argi ne důt?
15. O ans pažinęs kitrybę
jû, tárė jiems: Kogidēl manę
gundžiate? Atnéškit man
grášį, jeib jį regēčau.
16. Tada anie jam átnešė.
O jis jiems tárė: Kieno tai
yra ábrozas ir párašas? O
anie jam atsákė: Ciecoraus.
17. Ir atsakydamas Jēzus
tárė jiems: Atdůkite tada,
kas yra ciecoraus, ciecorui,
o kas yra Dievo, Dievui. Ir
stebējos iš jo.
18. Ir atējo jop Sadduceu-
šai, kurie kalba, jog nērą
iš numirusiû prisikēlimo, ir
kláusės jį, kalbēdami:
19. Mokitojau, Maižiešus
mums parášė, jog jey kie-
no brolis numirtu ir pa-
liktu moterį, o vaikû ne pa-
liktu, idant brolis jo paimtu
jo moterį, o prikeltu sēklą
brolui savo.
20. Buvo tada septyni bro-
lei, o pirmas paēmęs moterį,
pamirė ir ne paliko sēklôs.
21. O antras paēmęs ję, pa-
mirė, bet ir tas ne paliko sē-
klôs. Taipojau ir tréčias.
22. O taip ję paēmė anie
septyni brolei o ne paliko
séklôs. Galáusay po visû
numirė ir ana moteriškė.
23. Togidēl prisikēlime iš
numirusiû kad kélsis, kuriogi
ji iš jû bus moteriškė? Nes
septyni jû turējo ję per mo-
terį.
24. O Jēzus atsakydamas
tárė jiems: Argi ne todēl
klejojate, jog ne žinote rášto,
ney galybês Dievo?
25. Nes kada kélsis iš nu-
mirusiû, ney vés, ney už vyrą
nutekēs, bet esti kaipo An-
gėlai danguje.
26. O apie numirusus, jog
bus prikelti, ar ne skaitēt
knygose Maižiešaus, kaipo
Dievas jam iš krumo kal-
bējo ir tárė: Aš esmi Dievas
Abraomo, ir Dievas Izaoko,
ir Dievas Jokubo.
27. O Dievas ne esti Die-
vas numirusiû, bet Dievas
gyvujû; togidēl jús labay
klejojate.
28. O priējęs vienas iš mo-
kitu rášto, kursai girdējo, jog
jie tarp savęs susikalbējo,
regēdams, kaip jiems geray
atsákė, kláusė jį: Kuris yra
pirmjausas iš visû prisáki-
mû?
29. O Jēzus jam atsákė:
Pirmjáusas iš visû prisákimû
yra: Klausyk, Izrael, Ponas

Dievas musû, Ponas vienas
yra.
30. Ir milēk Poną Dievą
tavo iš visôs širdiês tavo, ir iš
visôs tavo dušiôs, ir iš visôs
tavo dumôs, ir iš visôs ta-
vo sylôs. Tas yra pirmas
prisákimas.
31. O kitas tamui lygus,
šitas est: Milēk savo ártimą
kaipo pats savę. Didésnio
prisákimo kito ant to nēra.
32. Ir táré jam ans mokitas
raštè: Mokitojau, ištiesôs
geray pasakei, jog vienas
yra Dievas, o nēra kito
prieš jį.
33. Ir milēt jį iš visôs šir-
diês, ir iš visôs dumôs, ir
iš visôs dušiôs, ir iš visôs
sylôs, o milēt ártimą kaipo
patį savę, daugiaus yra už
déginimo apieras ir visas
apieras.
34. O regėdams Jēzus, jog
ans išmintingay atsáké, táré
jam: Ne toly esie nůg ka-
ralystês Dievo. Ir ne dryso
jo niekas tolaus kláusti.
35. Ir Jēzus atsakydamas
táré, kad mókino bažnyčioj':
Kaipogi kalba Mokiti raštè,
jog Kristus yra sunus Dovi-
do?
36. Nes pats Dovidas per
Dvasę Šventą pasáké: Táré
Viešpats Viešpačiui maná-
mui: Sêsk po dešinês mano,
koley paguldysu neprietelus
tavo krasè kojû tavo?
37. Kadángi jį pats Dovidas
vadina Viešpaču, kaipogi ta-
da yra Sunus jo? O daug
žmonû rods jo klausydavo.
38. Ir kalbējo jiems pamoksle
savo: Saugokitēs nůg Mokitû
raštè, kurie nor ilgůse ru-
bůse váikščiot, o but svéi-
kinti ant turgaus,
39. Ir ant vyráusû sėdēt krá-
sû iškalose, ir pirmas vietas
turēt ant večėrijû.
40. Kurie praryja namus
nášlû, o tai po uždanga il-
gû maldû: Tie apturēs sun-
késnį súdą.
41. O Jēzus sėdēdams prieš
skarbinyčią, veizdējo, kaipo
žmonės mété pinigus skarb-
nyčion. Ir kaipo daug bagó-
čiû daug imété.
42. Ir atējusi viena našlė
ubagė, imetė dų smulkių pi-
nigēlu, kurie dáro pádujį (jů-
dikį).
43. Ir suvadinęs Mokitinius
savo, tárė jiems: Ištiesôs
sakau jumus, jog tą ubage
našlē daugiaus imetė, nęgi
tie visi, kurie imetė skarb-
nyčion.
44. Nes tie visi iš to, kas
jiems atliko, métė, bet ta iš
ubagystês savo vis, ką tu-
rējo, imetė, visą išlaikimą
savo.

PERSKYRIMAS XIII.

O kad ansai ējo iš bažny-
čiôs, táré vienas iš Mokiti-
niû jo: Mokitojau, veizdēk,
kokie tai ákmenis ir kokios
budavones?
2. O Jēzus atsakydamas táré
jam: Matai tůs didžus givé-
nimus? Ne bus paliktas ak-
mů ant akmenies, kursai ne
butu išgráutas.
3. O kad sėdējo ant kálno
Alyvôs prieš bažnyčią, kláusė
jį skyru Pétras, ir Jonas, ir
Andriejus:
4. Pasakyk mums, kada ta-
tai nusidůsis? ir koksai bus
žénklas, kada tai vis išsi-
pildis?
5. O Jēzus atsakydamas
jiemus, pradējo kalbēt: Da-
bokitēs, idant jusû niekas
ne išvadzůtu.
6. Nes daug jû ateis varde
mano, kalbēdami: Aš esmi
Kristus, ir daug jû išvadžůs.
7. Kad betaig išgirsite ka-
riones ir garsus apie kariones,
ne išsigąskite; nes reikia
taip but. Bet dar ne yra če
gálas.
8. Nes kélsis giminė prieš
giminę ir karalystė prieš ka-
ralystę, ir bus vietomis dre-
bējimai žémēs, ir bus bádai
ir išgąstis. O tatai yra prá-
džia bēdû.
9. Bet jús saugokit patys
savę. Nes jus padůs ing ro-
das ir ing surinkimą; muš
jus, o prieš storastas ir ka-
ralus dēl manęs statyti bu-
site, ing ludijimą ant jû.
10. Bet tarp visû giminû
tur but pirm to apsakyta
Evangēlia.
11. O kad jus nuves ir iš-
důs, nesisielokite pirm čēso,
ką tůrētumbit kalbēt, ney apie
tatai dumokite, bet kas jums
bus důta anoj' adynoj', tai
kalbēkit. Nes ne jús este,
kurie kálbate, bet Dvasė
Šventa.
12. Bet išdůs brolis brolį
ant smertiēs, o tēvas sunų;
ir kélsis vaikai prieš gimdy-
tojus ir gelbēs užmušt jůs.
13. O busite neapykantoj'
tarp visû dēl mano vardo.
Bet kas iškés iki gálui, tas
bus išganytas.
14. Kad tada išvysite bjau-
rybę išpustijimo, apsakytą
nůg Danielaus Pránašo, sto-
vinčia, kur stovēt ne tu-
rējo (kas skaito, te daboja):
tada tie, kurie bus Ju-
dēôs žémēj', te bēga ant
kálnû.
15. O kas bus ant stógo,
te ne lipa ing namus, ney
ineina, idant ką imtu iš na-
mû savo.
16. O kas bus ant lauko,

te ne gryšta atgalos, idant
imtu savo rubą.
17. Bet bēda neščioms ir
žindžančioms anose dienose.
18. Bet melskitēs, idant bē-
gimas jusû ne butu žiemoj'.
19. Nes bus tose dienose
tokie suspaudimai, kokie ne
buvo nůg pradžiôs sutvērimo,
kuri sutvērė Dievas iki šio-
ley, ir kokiû ne bus.
20. O jeygu Viešpats ne
butu patrumpinęs tas dienas,
ne butu ney viens kunas už-
laikytas. Bet dēl išrinktujû,
kurius išrinko, patrumpino
anas dienas.
21. O tada jeygu kas jumus
tarytu: Štay, če yra Kristus,
arba štay, tenay, ne tikēkit.
22. Nes kélsis neteisus
Kristus ir pránašai neteisus,
ir darys žénklus ir stebuklus
ant išvadžiojimo, jey gál
buti, ir išrinktůsus.
23. Jús bet sergėkitēs; štay,
jums vis apsakiau.
24. Bet tose dienose po sus-
paudimui anam aptéms sáulė,
ir mēnů ne išdůs šviesybēs
savo.
25. Ir žvaizdės dangaus
nupuls, o galybės, kurios yra
ant dangaus, pasikrutis.
26. O tada išvys Sunų
Žmogaus atentį débesise, su
galybe ir su šlove dide.
27. O tada nusiús Angėlus
savo, ir surinks visus savo
išrinktůsus nůg keturiû vējû,
nůg krášto žémēs iki kráš-
tui dangaus.
28. O nůg pygôs médžio
mokikitēs tą prilyginimą:
Kad jau šaka jo sprogsta
ir išléidžia lapus, pažystate,
jog arty yra vásara.
29. Taipojau ir jús, kad iš-
vysite, jog tatai stosis, pa-
žinkite, jog arty yra ir durise.
30. Ištiesôs sakau jums,
jog ne praeis ta giminė, iki
kolay tai vis stosis.
31. Dángus ir žémė praeis,
bet mano žodžei ne praeis.
32. Bet apie aną dieną ir
adyną nieks ne žino, ney An-
gėlai, kurie yra danguj', ney
Sunus, tikt Tēvas.
33. Veizdēkitegi, budēkit,
ir melskit; nes ne žinote,
kada tas čēsas bus.
34. Nes Sunus Žmogaus yra
kaipo žmogus, kursai toly
kelaudamas paliko namus
savo, ir padalijo valdžią tar-
namus savo; ir kožnam jo
darbą, ir vartinikui prisákė,
idant budētu.
35. Jáuskit tada (nes ne
žinote, kada Viešpats anû
namû ateis; ar vákarą, arba
pusiáu naktiēs, arba kad gai-
džei gieda, arba anksty).
36. Idant staigey atējęs,
ne rastu jus mieganěius.

37. O ką jums kalbu, visiems kalbu: Budėkite!

PERSKYRIMAS XIV.

O po dviejû dienû buvo Velykû šventė prieskėniû. Ir jėškójo vyriáusieji kunigai ir mokiti ráštè, kaipo jį vylumi sugávę nužavintu.

2. Bet kalbėjo: Ne ant šventês, idant ne butu maištas tarp žmonû.

3. O kad ans buvo Betanioj'namůseSimonoraupsůto, kad sėdėjo pas stálą, atėjo moteriškė turinti rykelį alabastro su mostimi nardo, labay brangę; o sukulusi sudėlį alabastro išliejo ję ant galvôs jo.

4. Ir apsirustavo nekurie patys savimpi, o kalbėjo: Kamgi stojas patrotijimas tôs mostiês?

5. Nes galėjo tatai but pardůta brangiaus ne kaip už tris šimtus grášius ir důt ubagams. Ir murmėjo ant jôs.

6. Bet Jėzus tárė: Důkit jei pakáją! Kodėl ję kvaršinate? Géra dárbą padárė ant manęs.

7. Visadôs nesa ubagus turite pas savę, ir kad tiktay norite, gálite jiems geray daryt, bet manę ne visadôs turite.

8. Ana padárė, ką galėjo; pasiskubino kuną mano aptepti.

9. Ištiesôs sakau jumus, kur tiktay bus sakyta ta Evangėlia po visą svietą, ir tatai, ką ji padárė, bus sakyta ant jôs atmintiês.

10. Tada Judošus Iškariotas, vienas iš dvylikôs, nuėjo vyriáusump kunigump, idant jiems jį išdůtu.

11. Kaip anie tatai išgirdo, pradžugo ir pažadėjo jam důt pinigus. Ir jis jėškójo čėso indoro, kaipo jį išdůtu.

12. Pirmoj' tada dienoj' prieskėniû, kad avinėlį Velykôs pamušė, tárė jam Mokitinei jo: Kur nori, kad nuėję prigatávitumbim, idant válgitumbei avinėlį velykôs?

13. Ir nusiuntė du iš Mokitiniû savo ir tárė jiems: Eikit miestan, o sutiks jus žmogus nešąs izboną vandenio; eikite paskuy jį.

14. O kur tiktay ieis, tarykite gaspadorui: Mokitojas sáko, kurgi yra gaspada, kur válgičiau avinėlį Velykôs su mano Mokitineis?

15. O ans jums parodis svetlyčią didelę pritiestą ir gátava; tengi prigatávikit mumus.

16. Ir nuėję Mokitinei jo

atējo miestan ir atrádo taip, kaip jiems buvo pasákęs, ir prigatávijo avinēlį Velykôs.
17. O kad buvo vákaras, atējo su dvylika.
18. O kad už stalo sedējo ir válgė, tárė Jēzus: Ištiesôs sakau jumus, jog vienas iš jusû išdůs manę, kursai valgo su manim.
19. Tada anie pradējo smutitis ir jop kalbēt kiekvienas skyru: Argi aš esmi? O kits: Argi aš?
20. Bet jis atsakydamas tárė jiems: Vienas iš dvylikôs, kursai su manim dážo ing bludą.
21. Sunus Žmogaus tiesa eina, kaipo apie jį parašyta. Bet bēda tam žmogui, per kurį Sunus Žmogaus bus išdůtas. Geraus jam butu, idant tas žmogus ne butu gimęs.
22. O kad anie valgė, ēmė Jēzus důną, o pašlávinęs, láužė ir dávė jiems, kalbēdamas: Imkit, válgikit; tatai esti kunas mano.
23. O ēmęs kieliką ir padēkavojęs dávė jiems. Ir gērė iš to visi.
24. Ir tárė jiems: Tai esti kraujas mano Naujo Testamento, kursai už daugel praliejams yra.
25. Ištiesôs sakau jumus, jog ne gérsu daugiaus nůg vaisaus vynmedžio, iki anai dienai, kad jį gérsu naujay karalystēj' Dievo.
26. O pagiedojęs laupsês giesmę, išējo ant kálno Alyvôs.
27. Potám jiems kalbējo Jēzus: Visi jús pasipiktisite manim šę náktį. Nes parašyta yra: Ištiksu piemenį, o bus išbarstytôs avys.
28. Bet kad kélsůs iš numirusiû, pranoksu jus Galilēon.
29. Bet jam Pétras pasákė: Norint visi pasipiktintu tavimi, bet aš ne.
30. Ir pasákė jam Jēzus: Ištiesôs sakau tav, jog šendien šioje náktij', pirmneng du kartu gaidys pragys, tris kartus manęs užsigysi.
31. Bet jis jû labjaus kalbējo: Kad su tavim turēčau ir mirt, ne užsigysu tavęs. Taipojau ir visi kalbējo.
32. Ir atējo ant vietôs, kurę vadino Getsėmane. Tada tárė Mokitiniump savo: Sēdēkit če, iki kolay nuējęs melsůs.
33. Ir ēmęs su savim Pétrą ir Jokubą ir Joną pradējo krupaut ir labay sielvartauti.
34. Ir tárė jiems: Labay sielvartinga yra dušia mano iki smertiês. Pasilikit čonay ir budēkite.
35. O paējęs maž, půlė ant žémês ir meldēs, idant jey galētu buti, péreitu ta adyna.

36. Ir táre: Abba, Tėve,
vis tav yra galima, attolink
nůg manęs tą kieliką. Vie-
nok ne ką aš noriu, bet ką
tu nori.
37. Tada atėjo ir rádo jůs
miegančius ir táre Pétrui:
Simone, ar miegsi? ar ne ga-
lėjei budėt ney vieną ady-
ną?
38. Budėkit ir melskit, idant
ne ineitumbit ing pagundi-
mą. Dvasė tiesa yra stropi,
bet kunas silpnas.
39. Ir nuėjęs vėl meldėsi,
tus pačius žodžius kalbė-
dams.
40. O sugryžęs rádo jůs vėl
miegančius (nes akys jů buvo
pilnos miego), o ne žinójo, ką
jam atsakyt turėtu.
41. Ir atėjo tréčią kartą, o
táre jiems: Dabar miegate
ir atsiilsite. Gana yra; atėjo
tą adyna. Štay išdůda Sunu
Žmogaus rankosna grieš-
niků.
42. Kélkitės, eikim! Štay,
kurs manę išdůda, arty yra.
43. O tůjaus, kaip ans dar
kalbėjo, atėjo Judošus, kur-
sai buvo vienas iš dvylikős,
o su jů didis pulkas su kala-
vijais ir su vėzdais, nůg vy-
riáusů kunigů ir nůg mokitů
raštė ir nůg vyrésnių.
44. O tas, kurs jį išdavė,
buvo dávęs jiems žénklą,
kalbėdams: Kurį tiktay pabu-
čůsu, tasai yra. Sugáukite
jį o véskit sargey.
45. O atėjęs tůjaus priėjo
jop ir táre: Mokitojau, Moki-
tojau! ir pabučávo jį.
46. Tada anie jį rankomis
nutvėrė ir sugávo jį.
47. O vienas iš tů, kurie
tenay stovėjo, ištráukęs ka-
laviją, ištiko tarną aukš-
čiáuso kunigo ir nukirto
jam ausį.
48. O Jėzus atsakydamas
táre jiems: Kaipo ant pikta-
dėjo išėjot su kalavijais ir
su vėzdais, idant manę sugau-
tumbit?
49. Kas dien budavau ju-
simpi bažnyčioj' mokidamas,
o ne sugávot manęs; bet rei-
kia, idant išsipilditu ráštai.
50. O apléidę jį visi pa-
bėgo.
51. O vienas kaškoksai
jaunikáitis ėjo paskuy jį, ap-
vilktas prastyria ant nůgo
kuno, ir sugávo jį jaunikái-
čei.
52. Bet ansai palikęs pra-
styrią, nůgas pabėgo nůg jů.
53. Tada átvedė Jėzų aukš-
čiáusop kunigop; o susiėjo
jop visi vyriáusieji kunigai
ir vyrésni ir mokiti raštė.
54. O Pétras ėjo paskuy jį
iš tólo iki dvarui aukš-
čiáusojo kunigo ir sėdėjo su

tarnais besišildidams pas ugnį.

55. Bet vyriáusieji kunigai ir visa roda jēškójo prieš Jēzų neteisaus ludijimo, idant jį ant smertiês padůtu, ir ne rádo.

56. Nes daug jû neteisey ludijo prieš jį; bet ludijimai jû ne sutiko.

57. Tada nekurie atsikēlę neteisey ludijo prieš jį, kalbēdami:

58. Mes girdējom jį, jog kalbējo: Aš sugriáusu tą bažnyčią rankomis padarytą, ir trimis dienomis kitą ne rankomis padarytą pastatysu.

59. Bet ir taipo ne suderējo ludijimas jû.

60. Tada stovēdams viduje aukščiáusas kunigas, kláusė Jēzų kalbēdams: Ar ne atsakai nieko? kasgi tai yra, ką tie prieš tavę ludija?

61. Bet ans tilējo ir nieko ne atsákė. Vēl jį kláusė aukščiáusas vyskupas ir tárė: Tugu esi ansai Kristus Sunus ano Pašlávintojo?

62. O Jēzus tárė: Aš esmi; ir išvysite Sunų Žmogaus sēdintį po déšinês Galybês Dievo ir ateinantį su debesimis dangaus.

63. Tada aukščiáusas kunigas pérplēšęs savo rubus tárė: Kągi bereikia mums daugiaus ludinikû?

64. Girdējote bluznijimą. Kas jumus régėsi? O anie visi apsúdijo, vertą jį ēsant smertiês.

65. Ir pradējo ne kurie ant jo spjáudit ir uždengt véidą jo ir mušti jį per burną ir kalbēt: Pranašáuk! O tarnai mušė jį kumsčomis ing véidą.

66. O kad Pétras buvo dvarè žemay, atējo viena iš mergû aukščiáusojo kunigo,

67. O išvydusi Pétrą besišildžiantį, pažiurējo ant jo ir tárė: Ir tu taipjau buvai su Jēzu Nazarēnišku.

68. Bet ans užsigynė, kalbēdams: Ne pažystu jo, o ne žinau, ką tu kalbi. Ir išējo laukan ing priangį; o gaidys pragydo.

69. Ir merga išvydusi jį vēl pradējo sakyt tiems, kurie tenay stovējo: Tas yra vienas iš jû.

70. O anas vēl užsigynė. O vēl po mažôs valandôs tie, kurie ten stovējo, tárė Pétrui: Tikray iš jû esi, nes tu esi Galilietis, ir kalba tavo toki yra.

71. O ans vēl pradējo kéiktis ir prisiegti, kalbēdamas: Ne pažystu to žmogaus, apie kurį kalbate.

72. Tada antrą kartą gai-

dys pragydo. Ir atminė Pé-
tras ant žódžio, kurį jam buvo
pasákęs Jēzus: Jog pirmneng
gaidys dų kartų pragys, tris
kartus manęs užsigysi. O pra-
dējo verkti.

PERSKYRIMAS XV.

O tůjaus anksty susirodiję
vyriáusieji kunigai su vy-
résneis ir su mokitais raštė
ir su visa roda, surišo Jē-
zų ir védė jį ir padavė Pi-
lotui.
2. Ir kláusė jį Pilotas: Tu-
gu esi Karálus Žydu? O ans
jam atsakydamas tárė: Tu
sakai.
3. Ir skundė ant jo vyrés-
nieji kunigai dēl daug dáiktû.
4. Tada jį vēl kláusė Pilo-
tas, kalbēdamas: Ar nieko
ne atsakai? Štay, kaipo dēl
daug dáiktû ludija prieš
tavę.
5. Bet Jēzus tačiaus nieko
ne atsákė, taip, jog Pilotas
stebējos.
6. O ant šventês buvo pa-
prátęs jiems išléisti kalinį
vieną, kurį prašytu.
7. Bet buvo vienas, kurį
vadino Barabbas, sugáutas
su maištinikais, kurie buvo
maištė žmogžudystę padárę.
8. Ir užžengę žmonės pra-
dējo prašyt, idant padary-
tu taip, kaipo jiems visadôs
darydavo.
9. Bet Pilotas jiems atsákė,
kalbēdams: Argi norite, iš-
léisu jums Karálų Žydû?
10. Žinójo nesa, jog jį iš
neapykantôs išdavė vyrésni
kunigai.
11. Bet vyrésnieji kunigai
pérkalbējo žmones, idant
jiems geriaus Barabbošų iš-
léistu.
12. O atsakydamas Pilotas,
vēl jiems tárė: Kagi tada
norite, idant tamui padary-
čau, kurį vadinate Kará-
lumi Žydû?
13. O anie vēl šaukė: Nu-
kryžiavok jį.
14. O Pilotas tárė jiems:
Kagi ben pikto padárė? Bet
anie jû labjaus šaukė: Nu-
kryžiavok jį.
15. O taip Pilotas norēdams
žmonēmus intikti, išléido
jiems Barabbošų, o Jēzų
nuplakęs padavė, idant butu
nukryžiavotas.
16. Bet kareivei (zalnierei)
įvedė jį dváran, tatai esti,
ing súdo namus, ir suvadino
visą kareivjû pulką.
17. O apvilkę jį purpura
(kanikà), ir nupynę vainiką
iš erškiečiû, uždējo ant jo.
18. Ir pradējo jį svéikint,
kalbēdami: Buk pasvéikintas
Karálau Žydû.

19. Ir mušė gálvą jo nén-
dre ir spjáudė ant jo, o pů-
linėdami ant kėlû, meldėsi
jo.
20. O kaip jį išjůkę buvo,
nuvilko jam purpurą (kani-
ką), ir apvilko jį jo tikrais
rubais, ir vėdė jį, idant jį
nukryžiavotu.
21. Ir privertė pro šalį ei-
nantį nekurį Simoną iš Cy-
renėôs, kursai ėjo iš dirvôs
(lauko), tėvą Aleksandro ir
Rupo, idant nėštu kryžių
jo.
22. Ir atvedė jį ant vietôs
Golgata, kas išsiguldo: Vieta
galvû lavonû (kaukolû viėta)
23. Ir dávė jam gėrt vyną
su Myrra. Bet jis ne priėmė.
24. O kad jį nukryžiavójo,
pėrdalijo rubus jo, mezdami
ant jû burtas, ką kas turėtu
imt.
25. O buvo tréčia adyna,
kad jį nukryžiavójo.
26. Buvo taipojau antrašas
kaltês jo parašytas: KARA-
LUS ŽYDŮ.
27. Nukryžiavôjo taipojau
su jů du piktadėju, vieną po
déšinês, o kitą po jo kairės.
28. Ir išsipildė ráštas, kurs
sako: Su piktadėjais yra pas-
kaitytas.
29. O tie, kurie pro šalį
váikščiojo, bluznijo jį, lin-
gůdami gálvas savo, o kal-
bėdami: Ey, kursai suardai
bažnyčią, o trise dienose ją
atbudavoji.
30. Gélbėk pats savę, o nu-
žengk nůg kryžiaus.
31. Taipojau ir vyrésni ku-
nigai apjůkdami bilójo tarp
savęs su mokitais rášto, kal-
bėdami: Kitus gélbėjo, o pats
savę gélbėt ne gal.
32. Tegu nužengia dabar
Kristus, ans karálus izraėliš-
kis, nůg kryžiaus, idant regė-
tumbim ir intikėtumbim. Tie
taipojau, kurie su jů buvo nu-
kryžavoti, apjůkė jį.
33. O kad buvo apie šéštą
adyną, stójos tamsybė ant
visôs žémês iki adynai de-
vintai.
34. O apie devintą adyną
šaukė Jėzus didžiu balsu,
kalbėdamas: Eli, Eli, Lamma
Sabaktani! Tatai išsiguldo:
Dieve manas, Dieve manas,
kodėl manę apléidei?
35. O nekurie iš tû, kurie
tenay stovėjo, tatai išgirdę,
kalbėjo: Štay Eliošaus va-
dina.
36. Potám bėgęs viens pri-
pildė kempinį uksůsu, o už-
dėjęs ję ant néndrês padavė
jam gért, kalbėdams: Důkit
pakáju, žiurėkim, bau ateis
Eliošus, nuimt jį.
37. O Jėzus prašukęs bal-
su didžiu átdavė dvasę.

38. Ir pérplyšo uždanga bažnyčiôs pusiáu, nůg viršaus iki apačiay.

39. Tada regēdamas šimtinikas, kursai stovējo prieš jį, jog taip šaukdamas átdavė dvasę, tárė: Ištiesôs, tas žmogus buvo Sunus Dievo.

40. Buvo taipojau ir moteres iš tólo veizdinčios, tarp kuriû buvo ir Maria Magdalēna, ir Maria Jokubo mažojo, ir Jozēpo motina, ir Salomė;

41. Kurios dar budamos Galilēoj', váikščiojo paskuy jį, o tarnávo jam; ir daug kitû, kurios su jů buvo Jeruzolimon nuējusos.

42. O kad jau buvo vákaras (kadángi buvo diena prigatávijimo), kurs yra pirm Sabbatôs,

43. Atejęs Jozēpas iš Arimatios, viežlibas rodôs ponas, kuris taipojau pats láukė karalystēs Dievo, drasey inējo Pilotop ir prášė kuną Jēzaus.

44. O Pilotas stebējos, jog jau buvo numiręs, ir pavadinęs šimtiniką kláusė jį, ar senay numirė?

45. O ištyręs nůg šimtiniko, davė kuną Jozēpui.

46. O ans pirkęs prastyrią, ir nuėmęs jį iviniójo prastyrian ir paguldė jį ing grábą, kursai buvo iškaltas iš ûlēs, ir užrito ákmenį ant duriû grábo.

47. Bet Maria Magdalēna, ir Maria motina Josēs veizdējo, kur buvo padētas.

PERSKYRIMAS XVI.

O kad praējo Sabbata, Maria Magdalēna, ir Maria, motina Jokubo, ir Salomė, pripirko kvépjančiû daiktû, idant atéjusos teptu jį.

2. O labay anksty vienoj dienoj Sabbatû atējo grábop, kaip sáulė užtekējo.

3. Ir kalbējo tarp savęs: Kas mums atris ákmenį nůg duriû grábo?

4. O pavizdējusos išvydo, jog buvo akmů atristas; nes buvo labay didis.

5. Ir iėjusos ing grábą išvydo jaunikáitį sēdintį po dēšinės, apvilkta baltu rubu, ir nusigando.

6. Bet ans joms bilójo: Ne nusigáskit! Jēzaus jēskot, ano Nazarēniškio nukryžavóto; kēlēs iš numirusiû, nēra jo če; štay vieta, kur buvo padētas.

7. Bet eikit, o pasakykit Mokitiniems jo, ir Pétrui, jog jis jůs pranôks ing Galilēą; tenay jį išvysite, kaipo jums pasákė.

8. O Išėjusos véikey pabėgo nůg grábo. Nes apėmė jas drebėjimas ir išgąstis, o niekam nieko ne sákė, nes bijójos.

9. O Jėzus kėlęs iš numirusiû anksty, pirmoj dienoj sabbatôs pasirodė pirmjáusay Mariai Magdalėnai, iš kuriôs buvo išváręs septynis vélnus.

10. O ana nuėjusi apsákė tiems, kurie su jů budavo, kurie sielávo ir verkė.

11. O anie išgirdę, jog gyvas esti, o jog yra regėtas nůg jôs, ne tikėjo.

12. Potám taipojau dviem iš jû einantiem pasiródė kitoniškame pavéiksle, kad ėjo ant lauko.

13. O tie nuėję apsákė kitiems; tiems taipojau ne tikėjo.

14. Potam taipojau aniems vienolikams drauge sėdintiemus už stalo pasirodė jis ir barė jû netikėjimą ir kietumą širdiês, jog tiems, kurie jį regėjo prisikėlusį, ne tikėjo.

15. Ir tárė jiems: Eidami po visą svietą, apsakykit Evangėlią visokiam sutvėrimui.

16. Kas intikês, o bus apkrikštitas, išganytas bus; bet kas ne intikês, bus paskanditas (pražudytas).

17. O žénklai, kurie séks tůs, kurie tik, yra tie: Vardė mano vélnus išvarys, naujais liežuvjeis kalbės;

18. Žalčius pravarys, o norint ką smertišką gértu, ne iškádis jůs; ant negálinčiû rankas uždės, o jie geryn eis.

19. O taip Viešpats palovęs su jeis kalbėti, imtas yra aukštyn dangun, ir sėdos po dėšinės Dievo.

20. O anie išėję apsákė visur. O viešpats jiems padėjo ir žodį pastiprino sékančeis stebuklais.

EVANGĖLIA ŠVENTO LUKOŠAUS.

PERSKYRIMAS I.

Kadangi daugel apsiėmė aprašyti nusidavimus apie tůs dáiktus, kurie musimp išsipildė.

2. Taip kaipo mums padarė tie, kurie nůg pradž ôs

patys regējo ir tarnai žódžio
buvo:
3. Taipojau ir man ger rodēs,
kursai vis tatai ištyriau iš
pradžiōs su aštru dabojimu
ir pridērinčiay (davadnay)
tavęsp rašyt, geriáusasis Teo-
pile.
4. Idant pažintumbei tei-
sybę tû dáiktû, kuriû išmo-
kitas esi.
5. Buvo dienose Erodo, ka-
rálaus Judēōs, kunigas ne-
kursai, vardu Zakariošus, iš
eilōs Abiošaus; o motē jo
buvo iš dukterû Aarono, ku-
riōs vardas buvo Elzbēta.
6. O buvo abudu teisu po
akims Dievo, váikščiodamu
visûse prisákimûse Viešpa-
tiēs be nûtartiēs;
7. O ne turējo vaikû, todēl
jog Elzbēta buvo nevaisinga,
ir abudu buvo pasénusu mé-
tûse savo.
8. Bet stójos, kad užveizdē-
jo urēdystę kunigišką eiloje
savo urēdystēs po akim Die-
vo,
9. Pagal budą tarnávimo
kunigiško, pripûlė jam eilą,
idant darytu rúkimą, nuējęs
ing bažnyčią Viešpatiēs.
10. O visa daugybė žmonû
buvo laukė besimelsdama
adynoj' rúkimo.
11. Tada jam pasiródė An-
gėlas Viešpatiēs, stovēdamas
po déšinei altoriaus, ant ku-
rio rukino.
12. Ir nusigando Zakario-
šus išvydęs jį, ir báimė apē-
mė jį.
13. Ir tárė jam Angėlas:
Nesibijôk, Zakariošau; nes
tavo malda yra išklausyta,
O Elzbēta, motē tavo, pagim-
dys tav sunų, ir pramysi
vardą jo Jonu.
14. Iš kurio turēsi džiaug-
smą ir linksmybę, ir dau-
gel jû džiaugsis iš jo užgi-
mimo.
15. Nes bus didis po véidu
Viešpatiēs. Vyno ir gērimo
stipro ne gers, bet Dvasė
Šventà bus papilditas tûjaus
živatė savo motinōs,
16. O daug iš vaikû Izra-
ēlaus sugražis Ponop Dievop
jû.
17. Ir jisai eis pirm jo dva-
sēj' ir galybēj' Eliošaus, idant
verstu širdis tēvû sunump, o
neklaužadus protop teisujû;
idant pritaisytu Viešpačui
tobulus žmones.
18. Ir tárė Zakariošus An-
gėlop: Kû budu tai pažysu?
Nes aš esmi sénas, o motē
mano paséno métûse savo.
19. O atsakydamas Angėlas
tárė jam: Aš esmi Gabriēlis,
kursai po véidu Dievo stov-
ju, o siústas esmi, idant
kalbēčau tavęsp, ir idant

praneščau tav tą linksmą viesti (žinę).

20. O štay stosies nežadžia ir negalėsi iškalbėt iki anai dienai, kurioj tatai stosis, todėl, jog ne itikėjei žodžiams mano, kurie išsipildys savo čėsu.

21. O žmonės láukė Zakariošaus ir stebėjos, jog ilgay užtrùko bažnyčioj'.

22. O išėjęs ne galėjo jump kalbėt; ir jie pažino, jog regėjimą mátė bažnyčioj. Nes jiemus per žénklus rodė ir pasiliko nežadžiu.

23. Ir stójos, kad išsipildė dienos jo tarnávimo, parėjo namûsna savo.

24. O po anû dienû tapė neščia Elzbėta, motė jo, ir slapės per penkis mėnesius, kalbėdama:

25. Taip man Viešpats padárė dienose, kuriose ant manęs pavizdėjo, idant atimtu mano apgėdinimą tarp žmonû.

26. Mėnesije šeštame nusiústas buvo Angėlas Gabriėlis nûg Dievo ing miestą Galilėôs, kurį vadina Nazaret,

27. Panospi pažadėtospi vyrui, kuremui vardas buvo Jozėpas, iš namû Dovido; o vardas panôs, Maria.

28. O inėjęs Angėlas jospi tárė: Buk pasvéikinta, malonės pilnoji. Viešpats yra su tavim; pašlávinta tu tarp moterû.

29. Bet ana išvydusi jį išsigando iš jo žodžiû ir dumójo, koksai tatai butu pasvéikinimas?

30. Ir tárė jei Angėlas: Nesibijok, Maria; nesang radai malonę Dieviep.

31. O štay busi neščia živatė ir pagimdysi sunų ir vadysi vardą jo JĖZUS.

32. Tas bus didis, o Sunum Aukščiáuso bus vadintas. Ir dûs jamui Ponas Dievas sostą Dovido, jo Tėvo;

33. Ir karaláus ant namû Jokubo amžinay; o karalystės jo ne bus galo.

34. Tárė tada Maria Angėlop: Kaip tai bus, nes aš vyro nepažystu?

35. O atsakydamas Angėlas tárė jei: Dvasė Šventa nužengs ant tavęs, o galybė Aukščiáuso užtems tavę. Todėley kas iš tavęs Šventas užgims, vadintas bus Sunus Dievo.

36. O štay Elzbėta giminietė tavo ir ji yra taipojau neščia sunumi senátvėj savo. O tas yra jei mėnû šeštas, kurę vadina ne vaisinga.

37. Ne bus nes Dievip ney viens dáiktas negálimas.

38. Ir táré Maria: Štay esu tarnáitė Viešpatiês, tegu nusidůst man pagal žodžius távo. Ir nuējo nůg jôs Angėlas.

39. Tada kēlusi Maria tose dienose nuējo ing šalis kalnůtas su pasiskubinimu, miestan Judôs.

40. O inējus namůsna Zakariošaus, pasvéikino Elzbētą.

41. Ir stójos, kaip tiktay išgirdo Elzbēta pasvéikinimą Mariôs, šokterējo kudikėlis živatė jôs; ir papildita buvo Elzbēta Dvasė Šventa,

42. Ir prašuko didžiu balsu, tarydama: Pašlovinta esi tu tarp moterû, ir pašlovintas vaisus tavo živáto.

43. O iš kurgi man tai, jog atējo motina mano Viešpatiês manęsp'.

44. Nes štay, kaip išgirdau balsą tavo pasvéikinimo ausise mano, šokterējo kudikėlis iš džiaugsmo mano živatė.

45. O pašlovinta, kuri itikējo; nes išsipildys tie dáiktai, kurie jei yra apsakyti nůg Viešpatiês.

46. Tada táré Maria: Garbink dušia mano Viešpatį.

47. Ir tesilinksmin dvasė mano iš Dievo mano Išganytojo,

48. Jog pavizdējo ant nužéminimo savo tarnáitês; štay nes nůg to čēso pašlovintą manę vadys visos giminės.

49. Nes man padáré didžius daiktus tas, kursai stiprus yra, ir šventas várdas jo,

50. Ir kurio mielaširdystė esti nůg giminês ik giminei ant tû, kurie jo bijosi.

51. Paródė stiprybę savo pétimi savo, ir išbarstė puikus dumose širdiês savo.

52. Nustúmė silingůsus nůg jû sósto, o paáukštino nužémintus.

53. Alkstančius papildė gērais dáiktais, o bagočius paléido tuščius.

54. Priēmė Israēlį, vaiką savo, atmindams ant mielaširdystês savo.

55. Kaipo kalbējo musû tēvump, Abraomui, ir sēklai jo ant ámžiû.

56. Ir pasiliko Maria pas ję per tris mēnesius; o potam sugryžo namop savo.

57. O Elzbētai išsipildė čēsas pagimdimo, ir pagimdė sunų.

58. O išgirdo susiedai ir gentys jôs, jog Viešpats jei padárė didę mielaširdystę, ir džiaugēsi su jé.

59. Ir stójosi, kad ašmoj' dienoj' atējo, idant apipjáusti-

tu vaikėlį, ir pavadino jį vardu jo tėvo, Zakariošumi.
60. Bet atsakydama motina jo tárė: Ne taip, bet pavadintas bus Jonu.
61. Ir jie tárė jei: Ney vieno nēra giminēj' tavo, kurį vadintu tů vardu.
62. Ir pamójo ant jo tėvo, kaipo norētu jį vadint.
63. O jis liepęs sav padůt tobličelę parášė, tarydams: Jonas yra jo vardas. Ir stebējos visi.
64. O tůjaus atsivērė burna jo ir jo liežuvis, ir kalbējo, garbindams Dievą.
65. Ir atējo báimė ant visû susiedû, ir po visas kalnůtas šalis Judēôs iširéiškė visi tie žodžei.
66. Tada visi, kurie tatai girdējo, dējo tai ing širdį savo, tarydami: Kas bus iš to vaiko? Nesa buvo su jů ranka Viešpatiês.
67. O Zakariošus, jo tėvas, pripilditas budams Dvasė Šventà, pranašávo, tarydams:
68. Pašlovintas teest Ponas Dievas Izraēlaus, jog atlankė ir padárė atpirkimą žmonēms savo,
69. Ir pastátė mums rágą išgánimo, namůse savo tarno Dovido;
70. Taip, kaipo kalbējo per burna šventû Pránašû savo, kurie buvo nůg amžiû.
71. Jog jiems turējo důt išgélbējimą nůg musû neprieteliû, ir iš rankû visû, kurie musû nekentējo.
72. Idant padarytu mielaširdystę su tēvais musû, ir atmintu ant sándario (sudērējimo) savo švento,
73. Ir prisiegôs, kuri prisiekė Abraomui, tėvui musû, mums tai důti.
74. Idant mes jam be báimês, iš rankû neprieteliû musû budami išgėlbeti, tarnáutumbim
75. Šventybėj ir teisibėj po véidu jo per visas dienas musû givátôs.
76. O tu vaikēli, Pránašu Aukščiáusojo pavadintas busi; nes eisi pirm véido Viešpatiês, idant gatávitumbei kélus jo;
77. O idant důtumbei pažinti išgánimą jo žmonēms, per atléidimą jû griekû,
78. Per širdingą mielaširdystę musû Dievo, kuriojè atlankė mus užtekējimas iš aukštybês;
79. Idant apšviestu sėdinčius tamsybēj' ir šešēlije smertiês, ir kreiptu kojas musû ant kélo pakájaus.
80. O vaikėlis áugo ir sti-

prinos Dvasėj' ir buvo pus-
čioje, iki dienai pasiródijimo
savo Izraėlui.

PERSKYRIMAS II.

Ir nusidavė anose dienose,
jog išėjo įsákimas nůg cie-
coraus Augusto, idant butu
parašytas visas svietas.
2. O tas parášimas buvo
pirmas čėse Cyreniušo, sto-
rastos Syriôs.
3. Ir ėjo visi, idant pasi-
rašydintu, kiekvienas ing
savo miestą.
4. Ėjo taipojau ir Jozėpas iš
Galilėôs, iš miesto Nazaret,
ing žémę Judôs, ing miestą
Dovido, kuri vadina Betlėem,
todėl, jog jis buvo iš namû
ir giminės Dovido.
5. Idant butu parašytas su
Maria pasavinta (palubitaje)
savo moterim, kuri buvo neš-
čia.
6. Ir stójos, kad tenay buvo,
išsipildė dienos, idant pa-
gimditu.
7. Ir pagimdė sunų pirm-
gimį, ir suvystijo jį vystik-
lais, ir padėjo jį prakarte;
jog ne buvo jiemus vietôs
gaspádoj'.
8. Ir buvo piemenis toje
šalije, kurie laukė budėjo ir
turėjo sargybą náktije ant
gûto (kaimenės) savo.
9. O štay, Angėlas Vieš-
patiės stójos pas jůs, ir šlo-
vė Viešpatiės apšvietė jůs,
ir nusigando didžiu išgas-
čiu.
10. Ir tárė jiemus Angėlas:
Nebijókitės, nes štay apsa-
kau jums didį džiaugsmą,
kursai bus visiems žmo-
nėms.
11. Jog gimė jumus šen-
dieną Išganytojas, kursai
yra Kristus Viešpats, miestė
Dovido.
12. O tatai jumus bus žénk-
las: Rasite vakėlį vystiklů-
sna įvystitą ir padėtą pra-
karte.
13. Ir tůjaus su tů Angėlu
stójos daugybė dangaus
pulkû, garbinančiujû Dievą
ir bylančiû:
14. Garbė ant aukštybjû
Dievui, o ant žémės pakájus,
ir žmonėmus géra vale (pasi-
mėgimas).
15. Ir stójos, kad Angėlai
žengė nůg jû dangun, jog
anie piemenis tárė tarp sa-
vęs: Eikim ing Betlėem, o
apžvalgykim tą dáiktą, kur-
sai stójos, kurį mums Vieš-
pats apréiškė.
16. O taip pasiskubindami
atėjo ir rádo Marią ir Jo-
zėpą, ir aną kudikėlį gulintį
prakarte.
17. O išvydę tatai išplá-

tino, kas jiemus buvo pasakyta apie tą vaikēlį.
18. O visi, kurie girdējo, stebējosi tamui, ką jiems piemenis pasákė.
19. Bet Maria užlaikė visus tůs žodžius, nuvartodama jůs širdije savo.
20. Ir sugryžo piemenis šlovindami ir garbindami Dievą iš to viso, ką girdējo ir regējo, taip kaipo jiems pasakyta buvo.
21. O kad išsipildė dienos aštůnios, idant butu vaikēlis apipjáustitas, tada vardas jo pramintas yra JĒZUS, kursai buvo pramintas nůg Angėlo, pirmneng živatė prasidējo.
22. O kaip išsipildė dienos jôs apčystijimo pagal žókoną Maižiešaus, atnešė jį ing Jeruzalem, idant jį pastatytu Viešpačui.
23. (Taip, kaipo parašyta zokone Viešpatiês, jog kožnas vyriškas atverąs živátą, tur but šventas Viešpačui vadintas.)
24. Ir idant důtu apierą; pagal tatai, kas pasakyta yra zokone Viešpatiēs, porą kurklėliû, arba dvėjetą jaunû karvēliû.
25. O štay, buvo žmogus Jeruzolimoj, kurisi buvo varlu Simeonas; o tas žmogus buvo teisus ir Dievo bijąs, laukiąs palinksminimo Izraēliško; o Dvasė Šventa buvo jampi.
26. Ir buvo jam apreikšta nůg Dievo per Dvasę Šventą, jog ne turēs regēt smertiês, pirmneng regētu Kristų Viešpatį.
27. Tas atējo iš įkvēpimo Dvasės Šventôs bažnyčion. O kad gimdytojei įnešė vaikēlį Jēzų, idant padarytu pagal žókono budą už jį;
28. Tada ans ēmęs jį ant savo rankû, garbino Dievą, ir tárė:
29. Dabar leidi tavo tarną, Viešpatie, pekájuje eiti, pagal tavo žódį;
30. Nesa akys mano regējo tavo išgánimą,
31. Kurį pagatávijei po akim visû žmonû:
32. Šviesybę ant apšvietimo pagonims, o garbę žmonû tavo Izraēliškû.
33. O tēvas ir motina jo stėbējos iš tû dáiktû, kurie buvo sakyti apie jį.
34. Ir peržegnojo jûs Simeonas, ir tárė Mariosp motinosp jo: Štay, šis padētas yra ant nupůlimo ir ant prikēlimo daugio Izraēlije, ir ant žénklo, kuriam prieštaráus.
35. (Priegtam ir dušią ta-

vo péreis kalavijas), idant apreikštos butu dumos iš daugio širdžiû.

36. O buvo Anna Pranašēnė, duktē Panuēlo, iš giminês Asser. Ta buvo labay pasénusi, ir givéno su savo vyru septyneris métus nůg savo mergystês.

37. Ir budama našlė aštůnis déšimtis métû ir kétveris, kuri ne atstójo nůg bažnyčiôs, tarnáudama pásnikůse ir maldose Dievui náktį ir dieną.

38. Ta taipojau tą pačę adyną atējusi gárbino Viešpatį ir sákė apie jį visiemus, kurie láukė atpirkimo Jeruzalēje.

39. O kaip išpildė vis pagal zókoną Viešpatiês, sugryžo ing Galilēą, ing miestą savo Nazaret.

40. O vaikēlis áugo ir stiprinos Dvásēje, pilnas išmintiês. O malonė Dievo buvo ant jo.

41. Tada gimdytojai jo eidavo kožną métą ing Jeruzalem ant šventês Velykû.

42. O kad buvo dvylikôs métû, tada anie ējo ing Jeruzalem pagal pajunkimą šventês anôs.

43. O kad pasibaigė dienos anos, o jau sugryžo anie, bernēlis Jēzus pasiliko Jeruzalimoj, ir nežinójo Jozēpas ir motina apie jį.

44. Bet tarydamiesi, jį santį draugēje keláujančiû, nuējo dienôs kélą ir jēškójo jo tarp genčiû ir pažystamû.

45. O ne rádę sugryžo ing Jeruzalem, jēškodami jo.

46. Ir nusidavė, jog po trijû dienû rádo jį bažnyčioj' sēdintį viduj' mokitojû, besikláusantį jû, ir kláusantį jůs.

47. Ir stebējos visi, kurie girdējo, iš jo išmintiês ir atsákimû.

48. Ir išvydę jį, stebējos. Ir tárė jop motina jo: Sunau, kodēl mums tatai padarei? Štay, tavo tēvas ir aš gailēdamies jēškójom tavęs.

49. Ir jis tárė jump: Kasgi yra, jog manęs jēškójot? Ar nežinote, jog tůsė dáiktůse, kurie yra mano Tēvo, reikia man but?

50. Bet anie ne supráto tû žodžiû, kurius jiems bilójo.

51. Ir jis nuējo su jeis ir atējo ing Nazaret, o buvo jiemus paklusnus. O jo motina visus tůs žodžius užlaikė savo širdije.

52. O Jēzus áugo išminče ir métais, ir malonēj' prie Dievo ir žmonû.

PERSKYRIMAS III.

Mėtė penktame liekame viešpatávimo Tiberiušo ciecoraus, kad Pontskas Pilótas storastà buvo Judēôs, o Erodas Tetrarkà Galilēôs o Pilippas brolis jo Tetrarkà Iturēôs iš šaliês Trakonidôs, o Lizanias Tetrarka Abilynôs;

2. Kada vyriáusais vyskupais Annošus ir Kaipošus buvo, stójos žodis Viešpatiês Jonop Zakariošaus sunausp, puščioje.

3. Ir jis atējo ing visas šalis, gulinčias aplink Jordaną apsakydamas krikštą prisivertimo ant atléidimo griekû.

4. Kaip parašyta yra knygose pranašávimo Izaiošaus Pránašo, kalbančio: Balsas yra šaukenčio puščioje: Gatávikite kélą Viešpatiês, tiesus darykite takus jo!

5. Visokis klonis bus papilditas, ir kožnas kálnas ir kalnélis bus pažémintas, ir kreivos vietos bus lygôs; o aštrus kélas pramintas.

6. Ir išvys visokis kunas išgánimą Dievo.

7. Kalbējo tada žmonēms kurie išējo, idant butu apkrikštiti nûg jo: Giminē angiû, kas paródė jums, išbēgti nûg ateisenčio narso?

8. Neškit tâda vaisus vertus prisivertimo, o ne pradēkit kalbēt patys savimpi: Tēvą turim Abraomą. Nes sakau jums, jog Dievas gal ir iš tû ákmeniû prikélt vaikus Abraomui.

9. Jau nes ir kirvis šakniesp médžio pridētas esti. Todēl kožnas médis, kursai ne neša géro vaisaus, iškertamas ir ugnina įmetamas esti.

10. Ir kláusė jį žmonės, kalbēdami: Kągi tada darysim?

11. O ans atsakydamas tárė: Kas tur dvį jupį, te dûda tam, kurs ne tur; o kas tur péną, tegul taipojau daro.

12. Atējo taipojau ir muitinikai, idant butu apkrikštiti. Ir tárė jamui: Mokitojau, o mes ką darysim?

13. O jis tárė jiemus: Ne prašykit daugiaus, neng tatai, kas jumus statyta yra.

14. Kláusė jį taipojau ir zalnierei, bilodami: O mes ką darysim? Ir tárė jiemus: Niekam ne darykite gvoltą; nieką ne apkáltinkit neteisey, ir te pakanka jums jusû alga.

15. O kad žmonės láukė, ir dumójo visi širdise savo apie Joną, bau ne anas tai butu Kristus?

16. Atsákė Jonas, visiems kalbēdams: Aš tiesa jus

krikštiju vandenim; bet ateina stiprésnis už manę, kuriamui ne esmi vertas atrišt diržélį jo áutuvo; tas krikštys jus Dvasè Šventà ir ugnimi,

17. Kurio vėtiklė yra jo rankoje, ir iščystis savo klojimą, ir sugabęs kviečius klůnan savo, bet pélus sudégis ugnimi neužgésama.

18. O taip daug ir kitû dáiktû graudendamas apsákė žmonēms.

19. O Erodas Tetrarka, budamas pabartas nůg jo dēl Erodiadôs, moters jo brólio Pilippo, ir dēl visû piktû darbû kurius dárė Erodas;

20. Pridējo ir tat dar viršun viso, ir įsodino Joną kalinėn.

21. Ir stójos, kad krikštiti buvo visi žmonės, ir kad Jēzus buvo aprikštitas ir meldēs, jog dangus atsivērė,

22. Ir nužengė ant jo Dvasė Šventa pavéiksle kuniškame kaip karvēlis, ir stójos balsas, iš dangaus kalbąs: Tu esi Sunus mano mielasis, tavim pamēgau.

23. O Jēzus pradējo but kaip trijû dešimtû métû, budamas (kaip dumójo) sunumi Jozēpo, kurs buvo sunus Eli,

24. Sunaus Matato, sunaus Lėvi, sunaus Melki, sunaus Janne, sunaus Jozēpo.

25. Sunaus Matatiôs, sunaus Amoso, sunaus Naumo, sunaus Eslo, sunaus Naggio,

26. Sunaus Maat, sunaus Matatio, sunaus Semējaus, sunaus Jozēpo, sunaus Judôs,

27. Sunaus Joanno, sunaus Rėso, sunaus Zerobabēlo, sunaus Saaltielo, sunaus Nėri,

28. Sunaus Melki, sunaus Addôs, sunaus Kosamo, sunaus Elmodamo, sunaus Ér,

29. Sunaus Jozes, sunaus Eliezėro, sunaus Jorimo, sunaus Mattato, sunaus Lēvi.

30. Sunaus Simėono, sunaus Judôs, sunaus Jozēpo, sunaus Jonano, sunaus Eliakimo,

31. Sunaus Melējo, sunaus Mainano, sunaus Mattatos, sunaus Natano, sunaus Dovido,

32. Sunaus Jessė, sunaus Obėdo, sunaus Boaso, sunaus Salmono, sunaus Naassono,

33. Sunaus Aminadabo, sunaus Aramo, sunaus Esromo, sunaus Parėso, sunaus Judôs,

34. Sunaus Jokubo, sunaus Izaoko, sunaus Abraomo, sunaus Tare, sunaus Nakoro,

35. Sunaus Zaruko, sunaus Ragavo, sunaus Palėko, sunaus Ebėro, sunaus Sale,

36. Sunaus Kainano, su-

naus Arpaksado, sunaus Sėmo, sunaus Noe, sunaus Laměko,

37. Sunaus Metužalo, sunaus Enoko, sunaus Jarėdo, sunaus Maleleělo, sunaus Kainano.

38. Sunaus Enoso, sunaus Sėto, sunaus Adámo, tas buvo DIEVO.

PERSKYRIMAS IV.

O Jēzus pilnas Dvasês Šventôs sugryžo nůg Jordano ir nuvestas buvo nůg Dvasês pusčion.

2. Ir buvo gunditas nůg šėtóno keturias dėšimtis dienas. Ir ne válgė nieko tose dienose; o kad anos pasibaigė, tada potam išalko.

3. Ir tárė jam vėlnas: Jey Sunus Dievo esi, taryk tam ákmenui, idant důna stotus.

4. Bet Jēzus atsákė jam, tarydamas: Parašyta yra, jog ne viena důna gyvas bus žmogus, bet kožnu žodžiu Dievo.

5. Ir nuvedė jį vėlnas ant aukšto kálno ir paródė jam visas svieto karalystes akiês mirkterējime,

6. Ir tárė jam vēlnas: Visą tą valdžią tav důsu ir šlovę jû; nes esti man padůta, o kam aš noriu, důmi ję,

7. Jeygu tada pasikloniosi po mano akim, bus vis tavo.

8. O atsakydamas Jēzus tárė jam: Eik šalin nůg manęs, šėtone! Nes parašyta yra: Viešpatį Dievą tavo tu turi garbinti ir jamui vienamui tarnáuti.

9. Potam nuvedē jį ing Jeruzalem ir pastátė jį ant viršaus bažnyčiôs ir tárė jam: Jey esi Sunus Dievo, nusiléisk iš čo žemyn.

10. Nes yra parašyta: Jog Angėlamus savo prisákė apie tavę, idant sergētu tavę,

11. Ir jog tavę ant rankû nešiôs, idant nekaip ne pažeistumbei tavo kójôs ant akmens.

12. O atsakydamas Jēzus tárė jam: Pasakyta yra: Ne gundik Viešpatiês Dievo tavo.

13. O kad pabaigė visus pagundimus, vėlnas atstójo nůg jo ik čēsui.

14. Ir sugryžo Jēzus galybėj' Dvasês ing Galilēą. Ir išējo apiē jį garsas per visą aplink gulinčią žémę.

15. O jis mokino jû iškálose ir buvo garbintas nůg visû.

16. Ir atējo ing Nazaret, kur buvo užaugintas, ir inējo pagal savo budą dienoj' Sab-

batôs iškalon, ir kėlės, idant
skaitytu.
17. Ir padavė jam knygas
Pránašo Izaiošaus. O at-
vēręs knygas, rádo vietą,
kur buvo parašyta:
18. Dvasė Viešpatiês ant
manęs yra, todėl pátepė ma-
nę; idant apsakyčau Evan-
gēlią pavarguliams, siuntė
manę, gyditi sutrinusus šir-
dije, apsakyt kalinēms iš-
losávimą ir akliems regē-
jimą, išléisti suspaustus
valnystėna,
19. Apsakyti maloningą
mėtą Viešpatiês.
20. O užvēręs knygas ir
atdávęs tarnui, sēdos. O
visû akys iškaloj' su dabo-
jimu ant jo veizdējo,
21. Ir pradējo jiems kalbēt:
Šendiena išsipildė tas ráš-
tas ausise jusû.
22. Ir dávė jam visi ludi-
jimą, ir stebējos iš meilingû
žodžiû, kurie ējo iš jo bur-
nôs, ir kalbējo: Ar ne tas
yra sunus Jozēpo?
23. Ir jis tárė jiems: Tikray
man tarysite tą priekalbį:
Gyditojau, išgydik pats sa-
vę; kaip didžius dáiktus
girdējom, jog darei Kaper-
naume, padaryk ir če savo
tēviškēj.
24. Bet tárė: Ištiesôs sa-
kau jums, jog ney vienas Prá-
našas ne esti mielas tēviš-
kēj' savoj'.
25. Bet sakau jumus teisy-
bėj, jog daugel buvo nášlû
dienose Eliošaus Izraēlije,
kad uždarytas buvo dangus
per tris mētus ir šešis mē-
nesius, taip jog buvo didis
bádas per visą žémę,
26. Bet ney vienosp iš jû
buvo siústas Eliošus, tiktay
Sarepton, miestan Sidono,
moteriškėsp nášlėsp.
27. Ir daugel buvo raup-
sûtû Izraēlije čēse Elizeušo
Pránašo; o ney viens iš jû
ne buvo apčystitas, tikt
Naēmanas Sirionis.
28. Tada visi iškaloje kaip
tatai girdējo, pilni tapė
rustybês,
29. O pasikēlę išstumė jį
iš miesto ir užvedė jį ant
viršaus kálno, ant kurio bu-
vo pastatytas jû miestas,
idant jį žemyn numestu.
30. Bet jis pérējęs per jû
vidų, nuējo.
31. Ir nužengė Kapernau-
man, miestan Galilēôs, o te-
nay mokino jûs Sabbatôs die-
nose.
32. Ir jie stebējos iš mókslo
jo; nes stipras buvo jo žodis.
33. O iškaloj' buvo žmo-
gus, turis dvasę bjauro vél-
nio, ir prašuko didžiu balsu,
34. Kalbēdamas: Ak, ką

mes turim darbo su tavim, Jēzau Nazarēniškas? Atējei pateriot musû. Pažystu, kas esi, jog esi ansai Šventasis Dievo.

35. Ir sudraudė jį Jēzus, kalbēdamas: Nutilk, o išeik iš jo! Tada vélnas pamétęs jį vidun jû išējo iš jo, nieko jo ne pažeidęs.

36. Ir atējo báimė ant visû ir kalbējo tarp savęs, tarydami: Koks tatai žodis? jog su mace ir galybe prisáko nečystoms dvasēms, o jos išeina.

37. Ir išējo apie jį garsas per visas vietas aplinkôs šaliês.

38. O Jēzus kēlęs iš iškalôs, inējo namûsna Simono. Ten ûšvė Simono sirgo karštinė didė, ir jie meldė jį už ję.

39. Tada jis pas ję stovēdamas prisákė karštinei, ir ta pametė ję. O ana tûjaus kēlusi tarnávo jiems.

40. O sáulei nusiléidžent, visi, kurie turējo sergančius tuleropomis ligomis, átvedė jûs jop; o jis ant kiekvieno rankas dējo ir išgydė jûs.

41. Taipojau ir vélnai išējo iš tulû, šaukdami ir kalbēdami: Tu esi ansai Kristus, Sunus Dievo. Bet jis sudraudęs jûs ne davė jiems kalbēt, nes žinójo, jog jis esti Kristus.

42. O kad jau prašušo, išėjęs ējo ing pústą vietą, o žmonės jēškójo jo ir atējo pas jį ir užtrukinējo jį, idant ne eitu nûg jû.

43. O ans tárė jiems: Ir kitiems miestams reik man apsakyt karalystę Dievo; nes todēl atsiústas esmi.

44. Ir apsákė iškalose Galilēôs.

PERSKYRIMAS V.

Ir stójosi, kada žmonės jop veržēsi, idant klausytu žodžio Dievo, jog jis stovējo pas marias Genēzaret.

2. Ir išvydo du laivu stovinčiu prieg ežerą, o žvėjei išéję iš jû, plovė tinklus.

3. O inējęs ing vieną iš tû laivû, kuris buvo Simono, prášė jį, idant maž atsiirtu nûg krášto. O sēdęs mokino anus žmones iš ano laivo.

4. O kad palóvė kalbēti, tárė Simonui: Nusiirk ing gilumą, o užléiskit tinklus jusû ant žuklávimo.

5. O atsakydamas Simonas tárė jam: Mokitojau, per visą náktį dirbdami nieko ne gávom; vienok ant tavo žódžio užléisu tinklą.

6. O kad tai padárė, užsēmė jie žuvû didę daugybę, taip, jog tinklas jû plyšo;

7. Ir pamójo drauginikams,

kurie buvo kitame laivè, idant atėję padėtu jiems. Ir atėjo, ir pripildė abų laivų iki užsineriant (taip, jog bevéik nugrimzdo).

8. Tatai regėdamas Simonas Pétras, pripůlė kojump Jėzaus, bilodamas: Eik nůg manęs, Viešpatie; nes esmi griešnas žmogus.

9. Nes jį buvo báimė apėmusi ir visus, kurie drauge buvo, iš anôs laimôs žuvû, kurias užusėmė (gávo);

10. Taipojau ir Jokubą ir Joną, sunus Zebedėjaus, kurie buvo drauginikai Simono. Ir tárė Jėzus Simonui: Nesibijok. Nůg to čėso žmones gáudisi.

11. O anie išvilkę laivus ant krášto, vis palikę, nuėjo paskuy jį.

12. Ir stójos, kad buvo nekuriame miestè, jog ten buvo žmogus pilnas raupsû, kurs išvydęs Jėzų, půlė ant véido ir prášė jį, kalbėdamas: Viešpatie, jey nori, gali manę apčystit.

13. Tada ištiesęs ranką Jėzus dasilitėjo jo, bilodamas: Noriu; buk apčystitas. Ir tůjaus atstójo nůg jo raupsai.

14. Ir prisákė jam, idant to niekam ne sakytu, bet tárė: Eik, pasirodik kaplonui ir apieravok už tavo apčystijimą taip, kaipo Maižiešus isákė, ant ludijimo jiems.

15. Ir išėjo jů labjaus nůg jo ta kalba, ir susiėjo didė daugybė, idant jį girdėtu ir išgyditi butu nůg jo savo ligose.

16. Bet jis nuėjo ing pústą vietą ir meldėsi.

17. Ir stójos nekurioj' dienoj', jog anas mokino, o sedėjo taipojau ten ir Parizeušai ir mokitojai zokono, kurie buvo susiėję iš visû miestéliû Galilėôs, ir Judėôs, ir Jeruzalês. O galybė Viešpatiês su jů buvo ant jû išgydijimo.

18. O štay, átnešė vyrai lovoj' žmogų kaulliga sergantį ir jėškójo, kaipo jį inėštu ir pastatytu po akim jo.

19. Ir ne atrádę. kuriû dáiktu inešt jį dėl žmonû, užkopę ant stógo, per plitus nuléido jį su lova vidun, prieš Jėzų,

20. Kursai išvydęs jû tikėjimą tárė jamui: Žmogau, atléisti yra tav griekai tavo.

21. Tada pradėjo dumot mokiti raštè ir Parizeušai, kalbėdami: Kas tai esti, kurs kalba bluznijimą? Kasgi gal atléist griekus, kaipo tikt vienas Dievas?

22. Bet Jėzus pažinęs jû dumas, atsakydamas táré jiems: Kagi dumójat širdise jusû?

23. Kasgi yra pigiaus tarti: Atléisti tav yra tavo griekai, arba taryt: Kélkis ir vaikščiok?

24. Bet idant žinotumbit, jog Sunus Žmogaus tur valdžią ant žémês, atléist griekus, tarė kaulligaserganćam: Tav kalbu, kélkis, o ėmęs savo lovą eik namopi tavo!

25. O jis tûjaus kēlęs po akims jû ir ėmęs ant savęs pátalą, ėjo namûsna savo, garbindams Dievą.

26. Ir nusistebējo visi ir garbino Dievą, ir pilni buvo báimês, kalbēdami: Regējom šendien stebuklingus dáiktus.

27. O potam išējo jis ir išvydo mutiniką, vardu Lėvi, sēdintį muito vietoj', ir táré jam: Sék manę!

28. O ans viską palikęs ir kēlęs ėjo paskuy jį.

29. Ir pakēlė jam Lėvi pietus didžius savo namûse; o buvo didis suējimas muitinikû ir kitû, kurie su jeis už stálo sedējo.

30. Tada murmējo mokiti inraštė ir Parizeušai, kalbēdami Mokitiniump jo: Kodēl su muitinikais ir su griešnikais válgote ir gériate?

31. O Jêzus atsakydamas táré jiems: Ne reikaláuja sveikieji gyditojo, bet tie, kurie nesveiki yra.

32. Ne atējau vadinti teisujû, bet griešnujû prisivertimop.

33. O anie jam táré: Kodēl Mokintinei Jono tankey pásnikauja ir meldžias, taipojau ir Parizeušû, o tavo válgo ir géria?

34. O ans jiemus táré: Argi gálite padaryt, idant sunus svodbôs pasnikautu, pakolay su jeis yra jaunikis?

35. Bet ateis dienos, kad jaunikis atimtas bus nûg jû, tada tose dienose pásnikaus.

36. Pasákė jiems betaig ir prilyginimą: Jog ney viens naujo lopinio ne deda ant palaikio rubo; nesa kitaip ir naujas plēša, o ant palaikio ne dera lopinis naujas.

37. Ir niekas ne pila jauno vyno ing senus sudus; (indus) nes jaunas vynas pérplēša, indus ir vynas išteka, ir indai genda.

38. Bet jaunas vynas tur but įpiltas ing naujus indus, o taip abejétas užsilaiko.

39. Ir nieks gēręs séną, tû-

jaus nor jauno. Nes sáko: Gerésnis yra senasis.

PERSKYRIMAS VI.

Ir stójos antroj' Sabbatoj', jog ējo Jēzus per javus, ir Mokitinei jo raškė varpas, o trindami rankomis válgė.

2. Bet nekurie iš Parizeušû tárė jiems: Kodēl dárote tai, kas nedera Sabbatoj'?

3. O atsakydamas Jēzus tárė jiems: Argi ne skaitēt, ką padárė Dovidas, kada jis išálko ir tie, kurie su jû buvo?

4. Kaip inējo namûsna Dievo, o ēmė dûnas paguldimo ir válgė, o dávė ir tiems, kurie su jû buvo, kuriû ne derējo válgit, tiktay vieniems kunigams?

5. Ir tárė jiemus: Sunus Žmogaus esti taipojau Ponas ir Sabbatôs.

6. Ir stójos taipojau kitoj' Sabbatoj, jog inējo Jēzus ing iškálą ir mokino. O buvo ten žmogus, kurio dėšinė ranka padžiuvusi buvo.

7. Ir tykojo ant jo mokiti raštė ir Parizeušai, jeygu Sabbatoj' gyditu; idant rastu, apie ką jį apskústu.

8. Bet ans žinójo jû dumas ir tárė žmogui, kurs turējo padžiuvusę ranką: Kélkis, o stokis vidun! O jisai kēlęs stójosi.

9. Tárė tada jum Jēzus: Pasikláusu jus apie vieną dáiktą: Argi déra Sabbatoj' geray daryt, arba piktay daryt? gyvastį išlaikyt, arba pražudyt?

10. O paveizdējęs aplink ant visû tárė anam žmogui: Ištiesk tavo ranką! O jis taipo padárė, ir sugražinta esti jo ranka sveikátosp, kaipo ir kita.

11. Bet anie pilni budami padukimo, kalbējo tarp savęs, ką turētu padaryt Jēzui.

12. Ir stójos anose dienose, kad jis nuējo ant kálno, idant melstûs, ir buvo ten per náktį maldoje Dievop.

13. O kad buvo diena, suvadino savo Mokitinus, ir išrinko iš jû dvyliką, kurius taipojau pavadino Apáštalais.

14. Simoną, kurį praminė Pétrą, ir Andriejų, jo brolį, Jokubą ir Joną, Pilippą ir Baltramieju.

15. Matteušą, ir Tamošų, Jokubą, Sunų Alpējaus, ir Simoną, kurį vadina Zelotes;

16. Juda, brolį Jokubo, ir Judošų Iškariotą, kurs potam tapo zdrodža.

17. O nužengęs su jeis, stó-

jos ant lauko, ir daugybė jo Mokitiniû, ir didė tulybė žmonû iš visôs žémês Judēôs ir iš Jeruzalês ir nůg šaliês pamáriû Tyro ir Sidono.

18. Kurie buvo atēję klausytis jo ir kad but išgyditi nůg savo ligû, ir kurie buvo varginti nůg nečystû dvasû ir buvo išgyditi.

19. O visa tulybė jēškójo jo dasilitēt, nes ējo iš jo galybė ir pasveikino visus.

20. O pakēlęs savo akis ant Mokitiniû, bilójo: Išganytingi este pavargulei; nes jusû yra karalystė Dievo.

21. Palaiminti este, kurie dabar alkstate; nes busite pasótinti. Palaiminti este, kurie dabar verkiate; nes jûksitēs.

22. Palaiminti busiti, kada jus turēs neapykantoj' žmonės ir kada atskirs jus ir gēdis jus, ir várdą jusû išmes, kaip piktą, dēley Sunaus Žmogaus.

23. Džiaugkitēs toj' dienoj' ir linksminkitēs, nes štay, apstinga yra alga jusû danguje; nes taipogi Pránašamus dárė jû tēvai.

24. Bet bēda jums, bagočei! nes jau gavotė palinksminimą jusû.

25. Bēda jumus, kurie este pasótinti; nes álksite. Bēda jumus, kurie dabar jûkiatēs; nes sielositēs ir verksite.

26. Bēda jums, kada žmonės geray kalba apie jus; nes taipojau dárė netikriemus Pránašams jû tēvai.

27. Bet jumus sakau, kurie klausot: Mylēkit neprietelus jusû, geray darykite tiems, kurie jus neapykantoj' tur,

28. Žegnokite tůs, kurie jus kéikia, ir melskite už tůs, kurie jumus piktą dáro!

29. Tam, kursai tavę ištiktu ing dēšinę pusę tavo véido, pastatyk jam ir antrą. O tam, kursai imtu ploščų, ne gink ir jupôs.

30. Ir kožnam, kurs tavę prašytu, důk, ir jey kas átima, kas tavo yra, iš to nepajēškók.

31. O ką norite, idant jumus žmonės darytu, tatai taipojau ir jús jiemus darykite.

32. Nes jey mylite tůs, kurie jus myl, kokiągi dēkavonę turite? nes ir griešnikai myl jůs mylinčus.

33. O jey geray dárote tiemus, kurie jumus geray dáro, kokiągi dēkavonę turite? nes tatai taipojau ir griešnikai dáro.

34. O jey pažyčijat tiemus, nůg kuriû tikitēs atgáuti,

kokiągi dėkavonę iš to turite? nes ir griešnikai griešnikamus pažyčija, idant, kas lygù yra, atgáutu.

35. Bet vienok milėkit neprietelus jusû, ir darykite geray jiemus, ir pažyčikite, nieko uš tatai ne láukdami: O bus didė alga jusû, ir busite sunumis Aukščiáusojo; nesa jis yra malonus ant ne dėkingû ir piktû.

36. Togidėl bukite mielaširdingais, kaip ir jusû Tėvas mielaširdingas esti.

37. Ne súdikite, o ne busite súditi. Ne skandinkite (pražudikite), o ne busite paskandinti (pražuditi). Atléiskite, o bus jumus atléista.

38. Důkit, o bus jumus důta; saiką gérą, prikimštą, prikrėstą ir kaupiną důs prieglopstin jusû. Nesa tů saiku, kuriû saikėsit, bus jumus atsaikėta.

39. Ir pasákė jiemus prilyginimą: Ar gal áklas aklą vésti? Ar ne abudu důbėn ipuls?

40. Ne est mokitinis ant mokitojo savo, bet tobulas bus kiekvienas, jey bus kaip jo mokitojas.

41. O kogidėl krislą regi akije tavo brólio? o rásto, kurs yra akije tavoj', nesidaboji?

42. Arba kaipo gali tarti broliop tavo: Brolau, léisk, idant išimčau krislą, kurs yra tavo akije! O patsai rásto, kursai yra tavo akije, nesidaboji? Véidamaini, išmesk pirm rástą iš tavo akiês, o tada veizdėk, idant išimtumbei krislą, kurs yra akije tavo brólio.

43. Nes ne est médis géras, kurs piktą atneša vaisų; ney piktas est médis, kurs átneša gérą vaisų.

44. Nes kiekvienas médis iš savo vaisaus pažystamas esti. Nes ne renka pygû iš erškiečiû, ney iš usniû vyno kekes.

45. Žmogus géras iš géro skarbo savo širdiês išneša gérus dáiktus, o piktas žmogus iš pikto skarbo savo širdiês išneša piktus dáiktus; nes iš apsto širdiês kalba burna jo.

46. Kogidėl tada manę vadinate: Viešpatie, Viešpatie! ne darydami, ką kalbu?

47. Kiekvienas, kurs ateina manęsp, o klauso mano žodžiû ir dáro jůs: parodisu jumus, kamui jis esti lygus.

48. Lygus yra žmogui namus budavojančiamui, kurs giley iškasė, o uždėjo pundamentą (gruntą) ant ůlės.

O kad atējo tvānas, ištiko
upė anus namus, bet ne ga-
lējo jû pakrūtint; nes nurem-
ti (gruntavoti) buvo ant ûlês.
49. Bet kurs klauso, o ne
dáro, lygus esti žmogui, kurs
budavoja savo namus ant
žémês be grunto, ant kuriû
ištiko upė, ir pagriuvo tû-
jaus, o buvo pagriuvimas
anû namû didis.

PERSKYRIMAS VII.

O kad pabaigė visus savo
žodžius po ausimis žmonû,
inējo Kapernauman.
2. O nekurio šimtiniko tar-
nas sirgdamas jau mirt tu-
rējo, kurs jam buvo brangus.
3. Tas išgirdęs apie Jēzų,
nusiuntė jop vyresnius iš
Žydû, melsdamas jį, idant
ateitû ir išgyditu jo tarną.
4. O anie atėję Jēsauspi,
prášė jį didey, kalbēdami:
Vertas esti, idant tai jam
padarytumbei.
5. Nes myl giminę musû ir
pabudavójo mums iškálą.
6. Bet Jēzus ējo su jeis.
Ir kada ne toly buvo nûg na-
mû, nusiuntė anas šimtini-
kas jop savo prietelus, kal-
bēdamas jamui: Viešpatie,
nesivargink; nes ne esmi
vertas, idant ineitumbei po
mano stogu.
7. Togidēl ne turējau pats
savę už vertą, idant eičau
tavęsp; bet tark žodį, o bus
išgyditas mano vaikas.
8. Nes ir aš esmi žmogus
po valdžià pastatytas, turē-
damas po savim žalnierus, ir
kalbu tam: Eik! o eit; o ki-
tam: Ateik! o ateina; o tar-
nui mano: Daryk tatai! o dáro.
9. Tada išgirdęs tatai Jē-
zus stebējos, o atsigręžęs,
tárė žmonump, kurie ējo pas-
kuy jį: Sakau jums, jog ney
Izraēlije tokio tikējimo ne
radau.
10. O sugryžę namû tie,
kurie buvo nusiústi, rádo jo
tárną sveiką.
11. Ir stójos potam, jog
ējo ing miestą, kurį vadina
Nain; o ējo su jû Mokitiniû
jo daug, ir didė tulybė žmo-
nû.
12. O kad prisiártino var-
tump miesto, štay išnešė nu-
mirelį, sunų vienatijį savo
motinôs; o ta buvo našlê.
O su jé ējo daug žmonû to
miesto,
13. Kurę išvydęs Viešpats
pasigailējo jôs ir bilójo jei:
Ne verk!
14. O prisiártinęs, dasilitējo
grábo, o tie, kurie néšê, su-
stójo, ir jis kalbējo: Jauni-
káiti, tav kalbu, kélkis!
15. Ir jis sēdosi, kurs bu-

vo numiręs, ir pradējo kalbēti. Ir jis átdavė jį jo motinai.

16. Tada visus báimė apēmė, o gárbino Dievą, kalbēdami: Pránašas didis kēlēsi tarp musû, o Dievas atlankė savo žmones.

17. Ir išējo apie jį tasai garsas po visą Žydû žémę ir po visą apilinką šalį.

18. Ir pasákė Jonui Mokitinei jo tatai vis.

19. O pavadinęs du iš savo mokitiniû Jonas nusiuntė Jēzauspi, kalbēdamas: Ar tu esi tas, kurs ateit turējo? arba ar kito láuksime?

20. O kad atējo jop anie vyrai, tárė: Jonas Krikštitojas siuntė mus tavęsp, kalbēdamas: Tugu esi tas, kursai ateit, argu kito láuksime?

21. Toj' pačioj' adynoj' išgydė jis daug jû nûg ligû ir negalējimû ir nûg dvasû piktû, ir daug akliems dovanójo regējimą.

22. O atsakydamas Jēzus tárė: Nuéję apsakykit Jonui, ką regējot ir girdējot: Jog ákli régi, raiši vaikščioja, raupsûti ima apčystijimą, kurtin'ei girdi, numirēlei kelasi, o pavárguliams apsákoma esti Evangēlia.

23. O paláimintas, kursai ne pasipiktintu manimi.

24. O kad nuējo pasuntinei Jono, pradējo jis kalbêt žmonump apie Joną: Ko išējot puščion regêt? ar néndrês subûjančiôs nûg vējo?

25. Bet ko išējot regêt? argu žmogaus švelnais rubais apvilkto? Štay, tie, kurie brangiûse rubûse ir linksmybēj' givéna, yra namûse karálû?

26. Bet ko išējot regēt? ar Pránašą? Ištiesôs sakau jumus, jog ir daugiaus, ne kaip Pránašą.

27. Nes tasai est, apie kurį parašyta: Štay, aš siunčiu mano Angėlą pirm tavo véido, kurs pritaisys tavo kélą pirm taves.

28. Nes kalbu jums: Didésnio Pránašo iš tû, kurie iš moterû užgimė, nēra prieš Joną krikštitojį ney vieno; bet kas mažésnis yra karalystēj' Dievo, didésnis yra už jį.

29. Tada visi žmonės girdēdami tatai, ir muitinikai, gárbino Dievą, budami apkrikštiti krikštu Jono.

30. Bet Parizeušai ir žokono mokiti paniekino rodą Dievo patys prieš savę, ne budami apkrikštiti nûg jo.

31. Ir bilójo Viešpats: Kamgi tada prilygisu žmones tôs giminês? o kam esti lygus?

32. Lygus yra vaikamus, sēdentiems ant turgaus ir tarp

savęs kalbantiemus ir bylantiemus: Zaidēm jumus ant vamzdžiû, o ne šokinējot; mes apraudojom jus, o jús ne verkēt;
33. Nes atējo Jonas krikštitojas, ney dûnôs válgidamas, ney vyno gérdamas, o kalbate, jog vélną tur.
34. Atējo Sunus Žmogaus, válgidamas ir gérdamas, o kalbate: Štay žmogus rijunas ir girtůklė vyno, prietelis muitinikû ir griešniku.
35. Ir apsúdijama esti išmintis nůg visû sunû savo.
36. Ir prášė jį nekuris iš Parizeušû, idant su jů válgitu. O inējęs namůsna Parizeušaus, sēdosi.
37. O štay žmona, kuri buvo mieste griešna, ištyrusi, jog sēdējo namůse Parizeušaus, átnešė iš Alabastro sudēlį mostiês.
38. O stojosi iš užpakalo pas jo kojas, verkdama, pradējo laistit ášaromis kojas jo, o plaukais savo galvôs šlůstė, ir bučiávo jo kojas ir mostimi tepė.
39. O regēdamas tai Parizeušas, kurs buvo jį pakvietęs, kalbējo pats savimpi, tarydamas: Kad tas butu Pránašas, žinotu, kuri ir koki yra ta žmona, kuri jo dasilitējo, nes yra griešnikė.
40. O atsakydamas Jēzus tárė jam: Simone, turiu tav kašką pasakyt. O ans tárė: Pasakyk Mokitojau.
41. Turējo nekuris nůminikas dų skolinikų; vienas káltas buvo penkis šimtus grášiû, o kitas penkis dešimtis.
42. O kad jůdu abudu ne turējo, ků užmokêt, dovanójo abiem. Pasakyk man, katras iš jû labjaus jį milēs?
43. O atsakydamas Simonas tárė: Tariůs, jog tas, kuriamui daugiaus atléido. O anas jam tárė: Apsúdijei geray.
44. Ir apsigręžęs moteriškesp, tárė Simonui: Matai tą žmoną? Atējau namůsna tavo, vandenio ant kojû mano nedavei, bet ta ášaromis paláistė mano kojas ir plaukais savo galvôs apšlůstė.
45. Tu ne pabučiavai manę, bet ta, kaipo inējo, ne palóvė bučiot kojû mano.
46. Tu ne patepei alyvù galvôs mano, bet ta mostimi pátepė mano kojas.
47. Dēl to kalbu tav: Atléisti jei daug griekû, nes daug numilējo. O kamui maž atléista, maž myl.
48. O anas jei tárė: Atléisti tav yra tavo griekai.
49. Ir pradējo tie, kurie

draugo sėdējo, kalbėt tarp savęs: Kasgi yra tas, kursai ir griekus atléidžia?
50. Ir jis tárė jospi: Tikējimas tavo tavę išgánė! Eik pakájůje!

PERSKYRIMAS VIII.

Ir stójos potam, jog jis váikščiójo per miestus ir miestelus, apsakydamas ir per Evangēlią apnešdams karalystę Dievo. O anie dvylika buvo su jů.
2. Ir ne kurios moteres, kurias buvo išgydęs nůg piktujů dvasů ir nůg jů ligů, kaipo Maria, kurę vadina Magdalēna, iš kuriôs septyni vélnei išéję buvo;
3. Ir Joanna, motē Kuso, užveizdo Erodo, ir Zuzanna, ir kitů daug, kurios jam tarnáudavo iš savo lóbjo.
4. O kad susiējo didė tulybė žmonů, ir iš tulů miestů rangēs jop, tárė per prilyginimą:
5. Išējo sējėjas, idant sētu savo sēklą! O kad anas sējo, tada viena půlė pas kélą, ir paminta buvo, o paukščei dangaus sulesė ję.
6. O kita půlė ant ůlês, o kad išdygo, padžiuvo, todēl, jog drēgnumo ne turējo.
7. O kita půlė tarp erškiečiů, bet erškiečei drauge išdygo ir nusmelkė ję.
8. O kita půlė ant žémês gérôs: o kad išdygo, átnešė vaisų šimteriopą. Tai bilódamas šaukė: Kas tur ausis ant klausimo, tegul klauso!
9. Ir kláusė jį jo Mokitinei kalbēdami: koksai tai butu prilyginimas?
10. O anas jiems tárė: Jumus důta yra žinot paslēptines karalystês Dievo, o kitiems prilyginimůse; idant regēdami ne regētu, ir girdēdami ne išmanytu.
11. O tas prilyginimas toksai yra: Sēkla yra Dievo žodis.
12. O kurie pas kélą, tie yra, kurie klauso; potam ateit vélnas ir išima žodį iš jů žirdiês, idant itikēję ne butu išganyti!
13. O kurie ant ůlês, tie yra, kurie kad išgirsta, su džiaugsmu priima žodį; bet ne tur tie šakniês, nes iki čēso tiki, o čēsè pagundimo atstója.
14. O kurie půla tarp erškiečiů, tie yra, kurie klauso žodžio, bet nuēję nůg rupesčiů ir nůg turtů ir nůg raskašiů givátôs užtroškinti esti ir ne átneša vaisaus.
15. Bet tatai, kas půlė ant gérôs žémês, tie yra, kurie

širdije géroj' ir tikroj' girdėtą žodį paláiko ir vaisų átneša kantrume.

16. O niekas uždegęs žvakę ne dengia jôs indu, ney deda po lova; bet ję státo ant žibintuvês, idant tie, kurie ieina, regėtu šviesybę.

17. Nes nėra nieko paslėpta, kas ne turėtu but apreikšta, ir nėr nieko uždengta, kas ne butu žinoma ir kas ing šviesą ne pareitu.

18. Togidėl dabokitės, kaipo klausote. Nes kas tur, tam bus důta; o kas ne tur, ir tatai, ką regis, jog tur, bus nůg jo atimta.

19. Tada atėjo jop motina ir brolei jo, bet ne galėjo prieit jop dėl žmonû.

20. Ir pasákė jam, kalbėdami: Motina tavo ir tavo brolei stovi lauke, geizdami tavę regėt.

21. O jis atsakydamas tárė jump: Motina mano ir mano brolei yra tie, kurie klauso Dievo žodžio ir dáro jį.

22. Ir stójos vienoj' dienoj', jog jis iženge laivan ir Mokitinei jo, ir tárė jiems: Pérsiirkim ing antrą šalį mariû. Ir jie léidos.

23. O kad yrėsi, jis užmigo. Ir kėlėsi didis vėjas ant mariû; ir laivas prisipildino, taip, jog buvo pavojumė.

24. O priėję budino jį kalbėdami: Mokitojau, Mokitojau, pražuvame. O anas pabudęs sudraudė vėją bei vilnis vándenio, o nusiramdė, ir stójos nutilimas.

25. Tárė tada jiems: Kurgi yra tikėjimas jusû? O bijodamės stebėjosi, kalbėdami tarp savęs: Kasgi tas esti? jog ir vėjams isáko ir vandenims, o jam yra paklusnus.

26. Ir jie pérsiyrė ing šalį Gadarėnû, kuri yra ties Galilėá.

27. O kad išžengė ant žemês, prieš atėjo nekuris žmogus iš ano miesto, kurs turėjo vélnus nůg daug čėsû, ir ne vilkėjosi rubais, ir ne givéno namie, bet grábůse.

28. Tas išvydęs Jėzų, půlė po véidu jo, o prašukęs didžiu balsu tárė: Kągi aš turiu su tavim, Jėzau, Sunau Dievo Aukščiáusojo? Meldžiu tavę, ne vargink manę.

29. Nes liepė dvasei nečystai, idant išeitu iš ano žmogaus. Nes nůg daug čėsû jį pagáudė, o noris jį lencugais rišdavo ir pančiůse laikydavo, tačiaus anas sutráukęs pančius budavo nůg vélnọ ing pústynes varytas.

30. Ir kláusė jį Jėzus, kalbėdams: Koks vardas tavo?

anas tárė: Pulkas; nes daug
vélnû buvo iženge ing jį.
31. Ir prášė jį, idant jiems
ne lieptu eit ing prápultį
(bedugnį).
32. O buvo ten gûtas didis
kiaulû gánamû ant kálno, ir
prášė jį, idant jiems pavé-
litu ineit josna. Ir pérleido
jiemus.
33. O išėję vélnai iš ano
žmogaus, ējo ing kiaules. Ir
nušoko skardžey anas pul-
kas kiaulû umay máriosna
ir nuskendo.
34. O regēdami piemenis,
kas stójos, pabēgo, o nuējęs
pasákė tai miestè ir ant laukû.
35. Ir išējo, idant regētu
tatai, kas tikos; o atējęs Jē-
zausp, rádo žmogų aną, iš
kurio išējo vélnai, apvilktą
ir protè gérame, besēdintį pas
kojas Jēzaus, ir nusigando.
36. Apsákė tada jiemus tie,
kurie regējo, kaip buvo iš-
gyditas tas apsēstas.
37. Ir prášė jį visa tulybė
anôs apilinkôs šaliês Gada-
rēnû, idant išeitu iš jû; nes
apēmusi jûs buvo didė bai-
mė. O jis vēl sugryžo ižen-
gęs laivan.
38. Ir meldė jį ansai žmo-
gus, iš kurio išējo vélnai,
idant butu su jů. Bet Jēzus
atstátė jį, bilodamas:
39. Sugryšk namûsna ta-
vo, o apsakyk, kaip didžius
dáiktus tav padárė Dievas.
Ir nuējo apsakydams po visą
miestą, kaip jam didžius
daiktus padárė Jēzus.
40. Ir nusidavė, kad su-
gryžo Jēzus, jog jį priēmė
žmonės; nes visi láukė jo.
41. O štay, atējo žmogus,
vardu Jairus, o tas buvo
vyriáusas iškálôs, o parpůlęs
kojump Jēzaus, prášė jį,
idant ineitu namûsna jo;
42. Turējo nes dukterį vie-
natiją be maž dvylikôs métû,
kuri jau mirt turējo. Ir nusi-
davė, kad jis ējo, spáudė jį
žmonės.
43. O moteriškė, kuri tekē-
jimą kraujo kentė jau dvy-
likôs métû, ir išmito vis, ką
turējo ant gyditojû, o ne ga-
lējo but išgydita.
44. Priējusi iš užpakalo,
dasilitējo kráŝto rubo jo; o
tûjaus nusistábdė tekējimas
jôs kraujo.
45. Ir bilójo Jēzus: Kas yra,
kas dasilitējo manęs? O kaip
visi užsigynė, tárė Pétras
ir tie, kurie buvo su jů: Mo-
kitojau, žmonės spáudžia ta-
vę ir veržia, o tu kalbi, kas
manęs dasilitējo?
46. Bet Jēzus tárė: Dasili-
tējo kas manęs. Nes aš
pažinau, jog išējo syla iš
manęs.

47. O matydama ana moteriškė, jog ne galėjo pasislėpt, su drebrėjimu atėjo ir pûlė kojump jo ir, kodėl dasilitėjo jo, pasákė po akim visû žmonû, ir kaipo tûjaus pasveiko.
48. O jis jeytárė: Buk linksma duktė, tavo tikėjimas tavę pasveikino; eik pakájuje.
49. O jam dar bekalbant, atėjo nekursai nûg vyriáuso iškálôs, sakydamas jam: Jog numirė duktė tavo; ne vargink Mokitojį.
50. Bet Jėzus išgirdęs tatai, atsákė jam bilodamas: Nesibijok! Tiktay tikėk, o bus išgydita.
51. O inėjęs namûsna, ne léido su savim eit niekam, tiktay Pétrui ir Jokubui ir Jonui, ir tėvui ir motinai tôs mergáitės.
52. O verkė visi ir apraudójo ję. Bet jis kalbėjo jiemus: Ne verkite; nes ne numirė, bet miegt.
53. O apjûkė jį, žinodami, jug buvo numirusi.
54. O jis išváręs laukan visus ir nutvėręs ranką jôs, šaukė, kalbėdamas: Mergáite, kélkis!
55. Ir sugryžo dvasė jôs, ir kėlės tûjaus. Ir liepė, idant jei dûtu válgit.
56. Ir stebėjos jôs gimdytojei. O jis uždraudė jiemus, idant to niekam ne sakytu, kas nusidavė.

PERSKYRIMAS IX.

O suvadinęs dvyliką savo Mokitỉtiniû, dávė jiems galybę ir valdžią ant visû vélnû, ir idant gyditu ligas.
2. Ir išsiuntė jûs, idant apsakytu karalystę Dievo, ir gyditu negálinčius.
3. O tárė jiemus: Ne imkit nieko ant kelonės, ney lazdôs, ney maišélio, ney dûnôs, ney pinigû, ney dviejû jupû turėkit.
4. O kuriosna tiktay namûsna ineisit, tenay pasilikite, pakólay iš ten išeisite.
5. O kurie tiktay ne primtu jusû, išeidami iš ano miesto ir dulkes nûg kojû jusû nukratykite, ludijimui ant jû.
6. Išėję tada apváikščiojo visus miestélus, apsakydami Evangėlią, o visur gydidami.
7. O išgirdęs Erodas Tetrarka vis tatai, kas dároma buvo nûg jo, ir pasibijójo, todėl, jog nekurie sákė, Joną iš numirusiû kėlusį.
8. O nekurie vėl, jog Eliošus pasirodė; o kiti, jog

Pránašas viens iš senujû
kēlēs iš numirusiû.
9. Tada táré Erodas: Jo-
ną aš tiesa nukirtau, bet
kasgi tai tas est, apie kurį
aš tokius girdžiu dáiktus?
Ir geidė jį regėt.
10. O sugryžę Apáštalai ap-
sákė jam, ką tiktay dárė. O
jis ēmęs jûs su savim nuējo
skyru ant vietôs pústôs pas
miestą, vadinamą Betsaidą.
11. Tatai kaipo žmonės pa-
žino, ējo paskuy jį. O pri-
ēmęs jûs, kalbējo jiemus apie
karalystę Dievo, o tûs, ku-
rie pasveikinimo reikalávo,
išgydė.
12. O kad jau diena léidos
vákarop eit, priēję anie
dvylika tárė jam: Paléisk
tûs žmones, idant nuēję ing
aplink ēsančus miestelus ir
kiemus péną ir gaspádą
rastu; nes esme če pústoj'
vietoj'.
13. Bet ansai kalbējo jiems:
Dûkite jús jiems válgiti. O
anie tárė: Ne turime dau-
giaus, tiktay penkėtą dûnû
ir dvį žuvį, jey ne eitubim
o pirktumbim péną šiems
visiems žmonēms.
14. Nes buvo vyrû apie
penkis tukstančius. Ir jis
kalbējo mokitiniump savo:
Liepkit jiems sēstis kožnoj'
eiloj' po pénkis dėšimtis.
15. Ir padárė taip, ir susėdo
visi.
16. O ans ēmęs penketą
dûnû ir anas dvi žuvį, pa-
vizdējęs dangun, ir tús pér-
žegnojęs láužė ir dávė Moki-
tinēms, idant dētu žmonēms.
17. O válgė, ir pasótinti
yra visi. Ir surinko, kas tru-
pučiû liko, dvyliką karbû.
18. Ir nusidavė, kaip jis
viens meldēs skyru, jog bu-
vo su jû Mokitinei, ir kláusė
jis jûs bilódamas: Kągi manę
ēsant žmonės sáko?
19. O anie atsakydami tárė:
Jonu krikštitoju, o kiti Elio-
šum, o kiti, jog Pránašas
nekursai iš senujû kėlės.
20. Ir jis kalbējo jiemus:
O jús ko manę ēsant sakote?
O atsakydamas Pétras tárė:
Kristu Dievo.
21. Bet anas uždraudęs
jiemus, prisákė, idant to
niekam ne sakytu,
22. Bilodamas, jog Sunus
Žmogaus tur daug kentēt ir
atmestas but nûg vyresnybės
žmonû ir nûg vyriáusû ku-
nigû ir mokitû raštė, ir but
nužavintas, o tréčioj' dienoj'
kéltis.
23. Kalbējo betaig visump:
Kas nor sékti manę, te užsigi-
na pats savę, o te ima kryžių
savo kas dien, ir te séka manę.
24. Nes kas tiktay norētu

išlaikyt gyvastį savo, pražu-
dys jį. O kas vēl pražudytu
savo gyvastį manęs dēley,
tas jį užlaikys.
25. Nes kas žmogui padēs,
norint visą svietą nupelny-
tu, kad savę patį pražudytu,
arba iškádą sav darytu.
26. Nes kas gēdētus manęs
ir mano žodžiû, to Sunus Žmo-
gaus gėdēsis, kad ateis gar-
bēj' savo, ir Tēvo, ir šven-
tû Angėlû.
27. Bet ištiesôs jumus sa-
kau: Yra nekurie iš tû, kurie
če stovi, kurie ne ragáus
smertiês, nęg išvys karalystę
Dievo.
28. Ir stójos paskuy tû žo-
džiû, kaipo ir po aštûniû die-
nû, jog ēmęs su savim Pétrą
ir Joną ir Jokubą, užžengė
ant kálno, idant melstusi.
29. O kada meldēs, stójosi
kitoksai pavéikslas véido jo,
ir jo rubai stójos balti ir
žibējo.
30. O štay, du vyru kal-
bējo su jů, o tie buvo Mai-
žiešus ir Eliošus.
31. Kurie pasiródė šlovēj',
ir sákė apie išējimą jo, kurį
turējo išpildit Jeruzalēje.
32. O Pétras ir tie, kurie
buvo su jů, apsunkiti buvo
miegu. O pabudę išvydo
šlóvę jo, ir anůdų vyrų,
kurie stovējo su jů.

33. Ir stójos, kaipo anie nu-
ējo nůg jo, tárė Pétras Jē-
zauspi: Mokitojau, geray
mums če but. Togidēl pa-
darykim tris čētras, tav vie-
ną, Maižiešui vieną, ir Eli-
ošui vieną; nežinodams, ką
kalbējo.
34. O jam bekalbant, stójos
debesis, ir aptēmė jůs. Ir bi-
jójos, kad anie inējo debesina.
35. Ir stójos balsas iš de-
besiês, bilodams: Tas yra
Sunus mano mielasis; to
klausykite!
36. O kaip stójos tas bal-
sas, atrastas buvo Jēzus pats
vienas. Ir tilējo anie, ir ne
sákė to niekam tose dienose,
ką regējo.
37. Stójosi betaig sekan-
čioj' dienoj', kad anie nu-
žengė nůg kálno, jog daug
žmonû jam priešais atējo.
38. O štay, vyras iš anôs
tulybês šaukė, kalbēdams:
Mokitojau, meldžiu tavę, pa-
veizdēk ant mano sunaus, nes
vienatijį turiu.
39. O štay, pikta dvasė su-
gáuna jį, o jis tůjaus rēkia,
o ana drasko jį, jog putůja,
ir ne rods atstója nůg jo,
jį taip plēšusi.
40. Ir prašiau Mokitinius
tavo, idant jį išvarytu, bet
ne galējo.
41. Bet Jēzus atsakydamas

táré: O giminė netikinti ir
pérversta, pakolaygi busu su
jumis, ir kolaygi kęsu jus?
Atvesk če tavo sunų.
42. O jam ateinant, plėšė
jį vélnas ir tásė jį. Bet Jė-
zus sudraudė nečystą dvasę
ir išgydė vaiką ir atdavė jį
jo tėvui.
43. O nusigando visi iš di-
dês galybês Dievo. O kad
visi stebėjosi visiemus dáik-
tamus, kurius dárė Jėzus,
kalbėjo jis Mokitiniump savo:
44. Dėkit tůs žodžius ausis-
na jusû! Nes Sunus Žmo-
gaus bus išdůtas rankosna
žmonû.
45. Bet anie ne išmánė to
žódžio, ir buvo paslėptas nůg
jû, jog jį suprast ne galėjo,
ir ne dryso jį kláust apie tą
žodį.
46. O inėjo tarp jû taipojau
duma, katras iš jû butu di-
džiáusas?
47. Bet Jėzus regėdams
dumą jû širdžiû, ėmęs vai-
kėlį, pastátė jį pas savę,
48. Ir tárė jiems: Kas tik-
tay priimtu tą vaikėlį mano
vardan, manę priima, o kas
priimtu manę, priima tą, kurs
manę siuntė. Bet kas est
mažiáusas tarp visû jusû,
tas bus didžiáusas.
49. O Jonas atsakydamas
tárė: Mokitojau, regėjome
nekurį vardu tavo išvarinė-
jantį vélnus, ir gynėm jamui,
todėl, jog su mums tavę ne-
sėka.
50. Ir tárė jiems Jėzus: Ne
užginkit jam. Nes kas ne est
prieš mus, yra su mumis.
51. O stójos, kad išsipildė
dienos jo aukštyn ėmimo, jog
kreipė savo véidą tiesog Je-
ruzalėmon.
52. Tada nusiuntė pasiun-
tinius pirm savęs, kurie ei-
dami inėjo miestan Samari-
tonû, idant jam gaspádą pri-
gatávitu.
53. Ir anie jo ne priėmė,
todėl, jog véidas jo buvo nu-
gręštas ing Jeruzalem.
54. O regėdami tatái Moki-
tinei Jokubas ir Jonas, tárė:
Viešpatie, jey nori, tarysim,
idant ugnis nusiléistu iš dan-
gaus ir suėstu jůs, kaipo
Eliošus padárė?
55. Bet Jėzus atsigręžęs su-
barė jůs ir tárė: Nežinote,
kokiôs este Dvasês.
56. Nes Sunus Žmogaus ne
atėjo žmonû dušias žudyti,
bet užlaikyt. Ir ėjo ing kitą
miestélį.
57. O nusidavė, kad anie
ėjo, jog ant kélo tárė jop ne-
kursai: Séksu tavę, kur noris
eisi, Viešpatie.
58. O Jėzus jam tárė: La-
pes tur urvus, o paukščei

dangaus tur lizdus, bet Sunus Žmogaus ne tur, kur gálvą priglaustu.

59. Ir táré kitam: Eik paskuy manę. Bet ans atsáké: Viešpatie, pavélik man, pirm nueit ir pakàst mano tēvą.

60. Bet jam kalbējo Jēzus: Numirēlei te pakàsa savo numirēlus; o tu nuējęs apsakyk karalystę Dievo.

61. Táré taipojau ir kits: Eisu paskuy tavę, Viešpatie! bet man pirm pérleisk atsisvéikinti nůg tû, kurie yra mano namůse.

62. Kalbējo bet jopi Jēzus: Nieks, kurs prideda ranką savo žagrēspi, o atsižvalgo atgalôs, nedéra karalystėsp Dievo.

PERSKYRIMAS X.

O potam įstátė Viešpats ir kitus septynis déšimtis, ir išsiuntė tůs po du pirm savo véido ing visus miestus ir vietas, kur turējo pats ateit.

2. Ir kalbējo jiems: Pjutis tiesa yra didė, bet darbinįkû maž. Melskit tada Viešpatį pjutiês, idant atsiústu darbinįkus ant savo pjutiês.

3. Eikite, štay, aš siunčiu jus kaipo avėles tarp vilkû.

4. Ne nešiokit mašnôs, ney maišēlio, ney áutuvo, o nieko ne svéikinkit ant kelonês.

5. O kuriůsna namůsna ineisite, pirmjausay tarykite: Pakájus tiems namams.

6. O jey ten bus kurs kudikis pakájaus, pasiliks ant jo pakájus jusû, o jey ne, sugryš jusump.

7. O tůse namůse pasilikite, válgidami ir gérdami tatai, ką tur. Nes vertas yra darbinįkas algôs savo. Ne váikščiokite iš namû ing namus.

8. O ing kurį miestą ineisite, o priims jus, válgikite, ką jums padēs.

9. Ir gydikite' negálinčius, kurie jame yra, o kalbēkit jiems: Prisiártino karalystė Dievo jusump.

10. O ing kurį tiktay miestą ineisite, o ne priims jusû, išėję ant jo uličiû, bilokite:

11. Ir dulkes, kurios prilipo ant musû iš jusû miesto, nukrátom ant jusû! Vienok tatay žinokite, jog jusump prisiártino karalystė Dievo.

12. O kalbu jums, jog Sodomai lengvjaus bus anoj' dienoj', nęgi anamui miestui.

13. Bēda tav Korazin, bēda tav Betsáida; nes kada Tyre ir Sidonė tie stebuklai butu nusidavę, kurie stójos jusimp, senay maišė ir pelenůse sédēdami butu prisivertę.

14. Togidēl Tyrui ir Sidonui lengvjaus bus ant súdo, nengi jumus.
15. O tu Kapernaume, kursai iki dangui pakéltas esi, busi nustumtas péklon.
16. Kas jusû klauso, manęs klauso; o kas paniekina jus, manę paniekina. O kas manę paniekina, paniekina tą, kursai manę siuntė.
17. O taip sugryžo anie septynis dēšimtis su džaugsmu, kalbēdami: Viešpatie, ir vélnai mumus yra padûti tavo vardana.
18. Tada jiems kalbējo: Regējau šėtoną kaipo žaibą nupůlantį iš dangaus.
19. Štay, davjau jums galybę, idant mintumbit ant žalčiû ir ant kurklû, ir ant visôs galybês neprieteliû, o nieko jusû ne iżeis.
20. Bet todēley nesidžiaugkite, jog dvases jumus pasidůda; bet linksminkitēs iš to, jog vardai jusû parašyti yra danguje.
21. Toje adynoj' prasidžiugo Jēzus dvasēje ir tárė: Garbinu tavę, Tēve, Viešpatie dangaus ir žémês, jog tůs dáiktus užslēpei nůg išmintingujû ir protingû, o apreiškei jůs kudikēliams. Ištiesôs Tēve, jog taipo pamēgo tav.
22. Visi dáiktai yra man padûti nůg mano Tēvo; o niekas ne pažysta, kas yra Sunus, kaip tikt Tēvas; ir kas Tēvas yra, kaip tiktay Sunus, ir kam Sunus nor apréikšti.
23. Tada apsigręžęs Mokitiniump tárė jiems skyru: Išganytingos akys, kurios régi, ką jús régite.
24. Nes sakau jumus, jog daug Pránašû ir karálû geidė regēti, ką jús régit, o ne regējo; ir girdēt, ką jus girdit, o ne girdējo.
25. O štay, nekuris žókono mokitojis kēlēs, gundidamas jį ir kalbēdamas: Mokitojau, ką darydamas apturēsu givátą ámžiną?
26. O anas tárė jam: Zókone kaip yra parašyta? kaip skaitai?
27. O jis atsakydamas tárė: Milēk Poną Dievą tavo iš visôs širdiês tavo, iš visôs tavo dušiôs ir iš visôs tavo silôs, ir iš visôs tavo dumôs; o ártimą tavo, kaipo pats savę.
28. Ir tárė jam: Geray atsakei; tai daryk, o busi gyvas.
29. Bet jis norēdamas pats savę nuteisinti, kalbējo Jēzausp: O kasgi yra mano ártimas?
30. Bet Jēzus atsakydamas, tárė: Žmogus nekursai iš

Jeruzalês ëjo ing Jėriką ir pûlė tarp razbáinikû, kurie jį nuplėšę ir išronijç šalin nuējo, jį pusgyvą palikç.
31. Nusidavė betaig, jog kunigas nekursai ējo anů kėlů, o išvydęs jį aplenkė.
32. Taipojau ir Lėvitas atējęs ant tôs vietôs, o priējęs ir išvydęs jį aplenkė.
33. Bet Samaritonis nekursai keláudams atjójo jop, o išvydęs pasigailējo jo,
34. O prisiártinęs užrišo jo ronas, o įpylęs aliejaus ir vyno, ir uždējęs jį ant savo galvijo, nugabéno jį ing gaspádą ir turējo rupestį apie jį.
35. O ant ritojaus išjodams, išēmė dų grášių ir dávė gaspadorui, kalbēdams jam: Turēk apie jį rupestį! O ką ant jo išmesi, aš sugryžęs atadůsu tav.
36. Kurs tada iš tû trijû régisi tav ártimas buvęs anámui, kurs pûlė tarp razbáinikû?
37. O anas tárė: Kursai padarė mielaširdystę ant jo. Tada Jēzus jam kalbėjo: Eik, ir tu padaryk taipojau.
38. Bet nusidavė, kad anie ējo, jog jis inējo ing nekurį miestélį. O žmona nekuri, vardu Marta, priėmė jį namůsna savo.
39. O ta turējo séserį, vadinamą Maria, kuri taipojau sedēdama pas kojas Jēzaus klausês jo žódžio.
40. Bet Marta labay rupinos apie tulą tarnávimą, kuri priējusi tárė: Viešpatie, ar ne daboji, jog mano sesů manę vieną paliko, idant tarnáučau? Tark tada jei, idant man padētu.
41. O Jēzus atsakydamas tárė jei: Marta, Marta, apie daug dáiktû rupinēs ir sielójēs.
42. Bet vieno dáikto reikia tav. O Maria gérąję išsirinko dalį, kuri nůg jôs ne bus atimta.

PERSKYRIMAS XI.

Ir stójosi, kaip jis buvo ant nekuriôs vietôs melzdamas, jog, kad palovė, kalbējo jam viens iš Mokitiniû jo: Viešpatié, pamokik mus melstis, kaipo ir Jonas mokino savo Mokitinius.
2. Ir tárė jiēms: Kad meldžiatēs, bilókit: Tēve musû, kursai esi danguj', švęskis vardas tavo. Ateik karalystė tavo. Buk valia tavo, kaip danguj', taip ir ant žémês.
3. Dunôs musû visû dienû důk mums visados.
4. Ir atléisk mums griekus

musû; nes ir mes atléidžam
visiems kaltiems musû. O
ne vésk mus ing pagundimą,
bet gélbėk mus nůg pikto.
5. Ir kalbėjo jiems: Kas iš
jusû tur prietelį, ir ėjęs jop
pusiáu naktiês tars jam:
Prietelau, pažyčik man tris
dûnas;
6. Nes prietelis mano atėjo
iš kelónės manęsp, o ne tu-
riu jam ką pakélt.
7. O ans namie budams at-
sakytu bilodams: Ne kvar-
šink manę; jau duris už-
darytos, o vaikai mano su
manim yra kamároj', ne galu
kéltis, idant tav důčau.
8. Sakau jumus, norisgi
jam ne důtu kėlęs todėl, jog
prietelis jo, vienok dėl begė-
dingo dakučiojimo kėlęs důs
jam, kiek reikia.
9. Ir aš jums kalbu: Pra-
šykit, o bus jums důta! Jėš-
kókit, o atrasit! tusgénkit,
o bus jumus atdaryta.
10. Nes kiekvienas, kursai
prášo, ima; o kas jėško,
atranda; o tam, kursai tus-
géna, tam bus atdaryta.
11. Kursai tėvas iš jusû
esti, kurį kad prašytu sunus
dûnôs, ar důs jam ákmenį;
arba jey prašytu žuviês,
ar důs jam vietoje žuviês
žaltį?
12. Arba jeygu prašytu
kiaušinį, argi důs jam kur-
klį?
13. Jeygu tada jús budami
pikti mokatę géras dovanas
důt vaikams jusû, kaipogi
toly labjaus Tėvas jusû dan-
gujėsis důs Dvasę Šventą
meldžentiemus jį?
14. Ir išváré vélną, kur-
sai buvo nebelys. O stójos,
kad išėjo vélnas, prakalbėjo
nebilys, ir stebėjos žmonės.
15. Bet nekurie iš jû kal-
bėjo: Per Beelzebubą kuni-
gáikštį vélnû išváro vélnus.
16. O kiti gundidami jį
geidė nůg jo žénklo iš dan-
gaus.
17. Bet jis regėdamas jû
dumas, tárė jiems: Kožna
karalystė savije ne sudéranti
pústijama esti, ir namai ant
namû griuva.
18. O jeygu ir šėtonas ne
sudera savije, kaipo pasto-
vês karalystė jo? nes sákot,
jog Beelzebubo galybė iš-
metu vélnus.
19. O jeygu aš per Beelze-
bubą išmetu vélnus, sunus
jusû per kągi išmeta? To-
dėley anie bus jusû súdžio-
mis.
20. Bet jeygu aš pirštu
Dievo išmetu vélnus, tad
ištiesôs atėjo jusump kara-
lystė Dievo.
21. Stipras šarvinikas kad

sergti savo namû, pakájuj' yra jo turtai.
22. Bet kad stiprésnis už jį ateit ir jį pérgal, átima visus jo šarvus, ant kuriû nusitikėjo, ir plēšimus jo išdalija.
23. Kas ne est su manim, prieš manę yra; o kas ne renka su manim, tas išbarsto.
24. Kad dvasė nečysta išeit iš žmogaus, váikščioja per sausas vietas, jēškodama atilsiês, o ne rádusi, bila: Sugryšiu namůsna mano, iš kuriû išējau.
25. O atējusi, randa jůs iššlůtus ir iškůptus.
26. Tada eit ir ima su savim septynis kitas dvases, piktésnes už savę; o inējusos givéna tenay, ir stójas paskučiausieji dáiktai ano žmogaus piktésni už pirmůsus.
27. Nusidavė betaig, kaip jis tatai kalbējo, jog pakēlusi balsą nekuri moteriškė iš tulybês tárė jam: Pagirtas (išganytas) živátas, kuris tavę nešiojo, ir krutys, kurias žindei!
28. Bet jis tárė: Ir labay išganyti tie, kurie klauso Dievo žódžio ir saugoja jo.
29. O kad susirinkos žmonės, pradējo jis kalbēt: Giminē toji pikta yra; jēško ženklo, bet ne bus jei důtas ženklas, tiktay ansai ženklas Jonošaus Pránašo.
30. Nes kaipo Jonošus buvo ženklu Ninivitams, taip ir Sunus Žmogaus tai giminei.
31. Karalienė nůg pietû kélsis súde su vyrais tôs giminês ir paskandys jůs, nes atējo nůg kráštû žémês, idant klausytůs išmintiês Salamóno, o štay če daugiaus, ne kaip Salamónas.
32. Vyrai Ninivôs kélsis dienoj' súdo su ta gimine ir paskandys ję, todēl, jog prisivertė po kožonês Jonošaus; o štay če daugiaus, ne kaip Jonošus.
33. O niekas žvákês uždegęs ne státo ję paslēptoj' vietoj, ney po saiku; bet ant žibintuvês, idant tie, kurie ineina, šviesumą regētu.
34. Akis esti kuno žvákė. Jey tada akis tavo butu tikra, ir kunas tavo visas bus šviesus; o jey pikta butu, ir kunas tavo bus tamsus.
35. Dabokis tada, idant šviesybė, kuri yra tavije, ne butu tamsybė.
36. Jey tada visas kunas tavo bus šviesus, ne turēdamas nejókiôs daliês tamsybês; bus visas taipojau šviesus, ir tavę kaipo žvákė žibējimu apšvies.
37. O kad tai kalbējo, prá-

šė jį nekursai Parizeušas, idant valgitu pietus pas jį. Tada ėjęs už stálo sėdos.
38. O regėdamas Parizeušas tatai, stebėjos, jog nesiprausė pirm pietû.
39. Ir táré Viešpats jop: Dabar jús Parizeušai tatai, kas iš viršaus yra kubko ir bludo apčystijat; bet tatai, kas yra viduj' jusû, pilna yra plėšimo ir piktybės.
40. Padukę, argu tas, kurs padárė tatai, kas yra iš viršaus, ne padárė ir tatai, kas yra viduj'.
41. Priegtam dûkite jalmužną nû to, ką turite; o štay, visi dáiktai bus jumus čysti.
42. Bet bėda jums Parizeušams, jog dûdate desėtiną nûg mietû ir nûg rutû ir nûg visokiû žolû, ir apléidžiate súdą ir méilę Dievo. Tûs dáiktus buvo jums reikę daryt, o anû neapléist.
43. Bėda jums Parizeušams, jog mylite pirmas vietas iškalose ir pasvéikinimus ant turgaus.
44. Bėda jums mokitiems raštė ir Parizeušams, véidmainei, nes esti kaip grabai, kurie ne régimi yra, o žmonės vaikščiodami ant jû ne žina apie jûs.
45. O atsakydamas nekursai iš mokitû raštė, tárė jam: Mokitojau, tatai kalbėdams ir mus apgėdini.
46. O jis tárė: Ir jums zókono mokitojams bėda, nes apsunkinat žmones náštomis, kurias pakélti ne gal, o patys ney vienu pirštû ne pakrutinat tû náštû.
47. Bėda jums, jog budavojat grabus Pránašû, o tėvai jusû nužavino jûs.
48. Ištiesôs ludijate, jog mėgstate darbais jusû tėvû; nes anie jûs nužavino, o jús budavojat jû grabus.
49. Togidėl išmintis Dievo tárė: Siúsu jumpi Pránašus ir Apáštalus, o nekurius iš jû jie užmuš ir pérsekios.
50. Idant jėškótu nûg tôs giminês kraujo visû Pránašû, kursai išlietas yra nûg pradžiôs svieto,
51. Nûg kraujo Abėlo iki kraujo Zakariošaus, kursai pražuvo tarp altoriaus ir bažnyčiôs. Ištiesôs sakau jumus, bus pajėškota nûg tôs giminês.
52. Bėda jums zókone mokitiems, nes turit ráktą pažintiês: Patys ne ineinat, ir tûs, kurie nor ineit, uždraudžate.
53. O kad tai jiems kalbėjo, pradėjo mokiti raštė ir Parizeušai jį spáust ir tulimais kláusimais jį ant kalbėjimo priverst.

54. Tykodami ant jo ir jēš-
kodami, idant ką gáutu iš
burnôs jo, kad jį apskústu.

PERSKYRIMAS XII.

Kaip susirinko daug tukstan-
čiû žmonû, taip, jog kits kitą
kone sumynė, pradėjo kalbêt
Mokitiniump savo: Pirmjáu-
say saugokitēs nûg ráugo
Parizeušû, kuri esti veida-
mainystė.
2. Nes nēra nieko uždengta,
kas ne butu aprėikšta; ney
paslēpta, kas ne butu žinoma.
3. Togidēl ką kalbējot tam-
sybēje, girdēta bus šviesy-
bēje; o ką ing ausį kuštējot
kamárose, sakyta bus ant
stogû.
4. O sakau jums prieteliems
mano: Nesibijokite tû, kurie
kuną žavina, o potam ne tur,
ką daugiaus padaryt.
5. Bet parodisu jums, ko
turit bijotis. Bijokitēs to,
kursai nužavinęs tur valdžią,
įmest ing péklôs ugnį. Iš-
tiesôs, sakau jumus, to bijo-
kitēs.
6. Argi penki žvirblei ne
perkami yra už dų pinigų?
O vienok ney vienas iš jû
ne esti užmiršamas po akim
Dievo.
7. Taipojau ir plaukai gal-
vôs jusû yra visi paskaityti.
Nesibijókite tada: Už tulus
žvirblus prakilnésni jús este.
8. Bet kalbu jumus: Kiek-
vienas, kurs manę išpažys
po akims žmonû, ir Sunus
Žmogaus jį išpažys po akim
Angėlû Dievo;
9. Bet kas užsigys manę po
akim žmonû, tas bus užgintas
ir po akim Angėlû Dievo.
10. Ir kiekvienam, kurs kal-
bēs žodį prieš Sunų Žmogaus,
bus jam atléista; bet tam,
kurs prieš Dvasę Šventą
bluznis, ne bus jam atléista.
11. O kad jus ves ing iška-
las ir pas vyriáusus ir val-
dytojus, nesirupinkite, kaipo
ir ką atsakyt, arba ką kalbēt
turētumbit.
12. Nes Dvasė Šventa pa-
mokys jus toje adynoj', ką
turētumbit kalbēt.
13. Ir tárė jam nekursai iš
žmonû: Mokitojau, tark ma-
no broliui, idant pasidalytu
su manim têviškę.
14. Bet jis jam atsákė:
Žmogau, kas manę státė
sudžià arba dalytoju tarp
jusû?
15. Ir kalbējo jiemus: Da-
bokitēs o saugokitēs nûg go-
dulystês; nes ne iš to, jog
kas tur apstingus turtus, jis
gyvas yra.
16. Bet pasákė jiems prily-
ginimą, kalbēdams: Nekurio

turtingo žmogaus dirva ap-
stingą vaisų atanešė.
17. Ir dumójo pats savije,
bilodams: Ką veiksu, kadang
ne turiu, kur sukráučau ma-
no vaisus?
18. Ir táré: Padarysu taip;
išardysu klůnus (skunes) ma-
no, o didésnius pastatysu ir
sugabésu ten visą mano vai-
sų ir gerybę.
19. Ir tarsu dušiosp ma-
no: Dušia, turi daug geryb-
jû, sukrautû ant daug métû:
Atgiilsēk, válgik, gérk ir
linksminkis.
20. Bet Dievas táré jam:
O padúkęs, šę náktį bus pa-
jēškota tavo dušia nůg ta-
vęs; o tatai, ką įgaminai,
kienogi tatai bus?
21. Taip yr, kas skarbą
kráuna sav, o ne esti Die-
vėj' bagotas.
22. Ir táré Mokitiniump sa-
vo: Todēl sakau jumus, nesi-
rupinkite apie jusû givátą, ką
válgitumbit, ney apie kuną,
ką vilkētumbit.
23. Daugēsu yra giváta,
nęgi pénas, o kunas, nęgi
danga.
24. Veiždēkite ant varnû,
jog ne sēja, ney pjáuja, ney
tur klėtiês, ney klůno; ta-
čiaus Dievas pén jůs; kiekgi
jús prakilnésni este už paukš-
čius?
25. Ir kasgi iš jusû rupe-
stingay dumodamas gal pri-
dēti auglosp savo ůlaktį vie-
ną?
26. Kadangi tada ir ma-
žiáusą dáiktą ne gálit pa-
daryt, kogidēl apie kitus
dáiktus rupinatēs?
27. Veizdēkit ant lilijû,
kaipo áuga: Ne dirba, ney
verpja, ȯ sakau jumus, jog
ney Salamonas visoj' savo
šlovēj' ne buvo taip apvilk-
tas, kaipo viena iš tû.
28. O jey šolę, kuri šen-
dieną esti ant lauko, o rytoj'
bus pečun įmesta, taipo Die-
vas dengia, kaipogi toly lab-
jáus jus, o mažatikieji?
29. Jús tada nesikláuskite,
ką válgitumbit, arbą ką gér-
tumbit, ney rupinkitēs apie
didžius dáiktus.
30. Nes to viso giminės šio
svieto jēško; bet Tēvas ju-
sû danguje žino, jog to rei-
kaláujat.
31. Bet geriaus jēškókite
karalystēs Dievo, o vis tatai
bus jums pridůta.
32. Nebijokis tu mažas
gardėli; nes pasimēgo ju-
sû Tēvui, důt jumus kara-
lystę.
33. Pardůkit, ką turit, o
důkit jalmužną. Gatávikite
sav mášnas ne paséstan-
čias, skarbą, kursai nesimá-

žina danguje, kur vagys ne prieit, ir kandys ne gadina.
34. Nes kur esti jusû skarbas, tenay bus ir jusû širdis.
35. Te esie pérjûstos strēnos jusû ir žvákės uždégintos.
36. O jús bukite lygus žmonēmus, kurie láukia savo Viešpatiės, iki kolay sugryštu iš svodbôs; idant, kada ateitu, o tusgéntu, tûjaus jam atdarytu.
37. Palaiminti tie tarnai, kurius, kad ateis Viešpats, jáučiančius atras. Ištiesôs, sakau jumus, jog pasijûses pasodys jûs už stálo, o vaikščiodams tarnáus jiemus.
38. O jey ateitu apie antrą sargybą, ir jey tréčią sargybą ateitu, o taip jûs rastu: Palaiminti yra anie tarnai.
39. O tai žinokite, jog kad žinotu naminikas, ant kuriôs adynôs vagis tur ateit, tada jáustu, o ne dûtu kàst ing savo namus.
40. Togidēl ir jús bukite gátavi; nes tą adyną, kurę nesitikēsit, Sunus Žmogaus ateis.
41. Ir táre jam Pétras: Viešpatie, argi mumus sakai tą prilyginimą, arba visiemus?
42. O Viešpats táre: Kursgi tada esti tikras užveizdētojas ir išmintingas, kurį Viešpats pastatys ant šeimynôs savo, idant jiemus išdûtu péną priskirtą tikru čēsu?
43. Palaimintas tas tarnas esti, kurį ateidamas Viešpats jo rastu taipo dárantį.
44. Ištiesôs sakau jumus, jog statys jį ant viso savo turto.
45. Bet jeygu tartu anas tarnas savo širdije: Viešpats užtrunka savo atējimu, ir pradētu mušt tarnus ir tarnáites, o válgit ir gért ir girtût:
46. Ateis ponas ano tarno dienoj', kurioj ne lauks, ir adynoj', kurioj' ne žinos, ir atskirs jį, o dalį jo padēs su netikinčeis.
47. Bet tas tarnas, kurs žino valę savo pono, o ne esti gátavas, ney dáro pagal jo norą, labay bus korótas.
48. O tas tarnas, kursai ne žinójo, o daré dáiktus vertus korónês, mažiaus mušiû kentês. Ir nûg kiekvieno, kuriam daug yra dûta, daug nûg jo ir jēškos; ir kožnam, kuriam daug prisakyta, daug nûg jo ir bus jēškoma.
49. Atējau ugnį siúst ant žémês, ir kągi norēčau geraus, kaip kad jau užsidégtu.
50. Bet turiu but krikštu apkrikštitas; o kaipo esmi

suspáustas, iki kolay tatai išsipildys?
51. Tariatēs, jog atējau pakáju dût ant žémês? Ne, sakau jumus, bet suirimą.
52. Nes nûg šio čēso bus penki vienûse namûse pérskirti, trys prieš du, o du prieš tris.
53. Kélsis tēvas prieš sunu, o sunus prieš tēvą; motina prieš dukterį, o duktē prieš motiną; ušvė prieš marčią, o marti prieš savo ûšvę.
54. Kalbējo bet žmonumpi: Kada régite debesį ateinantį nûg vákarû, tûjaus sákote: Ateit didis lietus, ir taip stojas.
55. O kad vējas pučia nûg pietû, kalbate: Karšta bus, ir taip stojas.
56. Véidamainei, véidą dangaus ir žémês išpažint mokate, o to čēso kaipogi ne pažystate?
57. Kogidēl ir patys per savę nesúdijate, kas yra teisu?
58. Jey tada su prieštarniku tavo eini kunigaikščiop, rupinkis kelonėj', idant butumbei lûsas; idant ne véstu tavę súdžiosp, o súdžia tavę ne padûtu varžitojui, o varžitojas imestu tavę kalinėn.
59. Sakau tav, ne išeisi iš ten, nęgi atdûtumbei ir paskučiáusą pinigēlį (jûdikēlį).

PERSKYRIMAS XIII.

Bet tû čēsu buvo pas jį nekurie, apsakydami jam apie Galilēonus, kuriû kraują sumáišė Pilotas su jû apieromis.
2. O Jēzus atsakydamas táré jiems: Ar tariat, jog tie Galilēčei už visus kitus Galilēčius griešnésneis buvo, jog tokius dáiktus nukentējo?
3. Ne, kalbu jumus! Ir labay, jey ne prisivérsite, visi taipojau pražusite.
4. Kaipo anie aštonólika, ant kuriû pagriuvo kûras Siloês ir pamušė jûs, ar tikit, jog tie kaltésneis buvo už visus žmones givénančius Jeruzalēj'?
5. Niekubudu, kalbu jumus! Ir labay, jey ne prisivérsite, visi taipojau pražúsite.
6. O pasákė jiems tą prilyginimą: Žmogus nekuris turējo pygôs médį isodintą savo vyničioj'. O atējęs jēškójo ant jo vaisaus, bet ne rádo.
7. Tada tárė užveizdui vyničiôs: Štay, tris métai yra, jog atējęs jēškau vaisaus ant to pygôs médžio, bet ne

randu. Išgikirsk jį; nesa kogidēl tą žémę dykay užustoja.

8. Bet ansai atsakydamas tárė jam: Viešpatie, palik dar jį ir ši métą, iki kolay jį apkàsiu ir apdēsu mēšlû.

9. O štay bés atneš vaisų, o jey ne, potam jį iškirsi.

10. Ir mokė vienoj' iškaloj' Sabbatoj'.

11. O štay, buvo ten žmona, kuri turējo dvasę negalējimo aštonólika métû; o buvo sutraukta, taip, jog nieku budu negalējo išsitiest.

12. Tą kad památė Jēzus, pavadino ję savęspi ir tárė jei: Moteriške, išlůsůta esi nůg tavo negalējimo.

13. Ir uždējo ant jôs rankas, o tůjaus ji išsitiesė ir gárbino Dievą.

14. Bet atsakydams vyrésnis iškalôs, kuris labay rustávos, jog Jēzus Sabbatoj' gydė, tárė žmonump: Šešios dienos esti, kuriose reikia dirbt; tose tada dienose ateidami gydikitēs, o ne dienoj' Sabbatôs.

15. Bet jamui atsákė Viešpats ir tárė: Véidamaini, ar ne kiekvienas iš jusû Sabbatoj' átriša savo jáutį arba savo ásilą nůg prákarto ir véda, idant jį pagirditu?

16. O ta duktė Abraómo, kurę buvo surišęs šėtonas, štay jau aštonólika métû, argi ne turējo but išrišta nůg to ryšio dienoj' Sabbatôs?

17. O kad anas tai kalbējo, susigēdino visi priešinikai jo; bet visi žmonės džiaugēs iš visû anû garbintingû darbû, kurie stójosi nůg jo.

18. Priegtam tárė: Kamui prilyginta yra karalystė Diēvo, o kamui ję prilygisu?

19. Prilyginta yra grudui garstyčios, kurį ēmęs žmogus įmetė ing savo daržą; ir áugo ir stójos médžiu didžiu. O paukščei dangaus dárė lizdus sav ant jo šakû.

20. Ir tárė vēl: Kamui prilygisu karalystę Dievo?

21. Prilyginta yra ráugui, kurį ēmusi moteriškė páslēpė trise mierose miltû, kolay vis surúgtu.

22. Ir váikščiojo po miestus ir miestélus, mokidamas ir keláudamas Jeruzalēmon.

23. Ir kalbējo jam nekuris: Viešpatie, argi maž yra tû, kurie bus išganyti? O jis tárė jiems:

24. Rupinkitēs, idant ineitumbit per ankštus vartus; nes sakau jumus, daug jû nores ineit, bet ne galēs.

25. Kada kélsis gaspadorius ir uždarys duris, o tada pradēsit stovēt pas duris, o tusgént

durisna, kalbēdami: Viešpatie, Viešpatie, atdaryk mums! Tada jis atsakydamas tars jumus! Ne pažystu jusû, iš kur este!

26. Tada pradēsit kalbēt: Válgidavom po tavo akim ir gérdavom, ir ant uličiû mokidavai mus.

27. O ans tars: Sakau jums, nē pažystu jusû, iš kur este. Atstokite nûg manęs visi, kurie dárote neteisybę.

28. Ten bus verksmas ir griežimas dantû, kada išvysite Abraomą, ir Izaoką, ir Jokubą, ir visus Pránašus karalystėj' Dievo, o jus tolyn (laukan) išmestus.

29. Ir ateis kiti nûg užtekējimo ir nusileidimo sáulês ir nûg pasiáu naktiės ir nûg pietû, o sêsis už stálo karalystēj' Dievo.

30. O štay, yra paskučiáusieji, kurie bus pirmjáusais, o yra pirmjáusieji, kurie bus paskutineis.

31. Toj' dienoj' priējo nekurie iš Parizeušû, kalbēdami jam: Išeik, o eik iš če! Nes Erodas nor tavę nužavint.

32. Ir tarė jiems: Eikit, o pasakykite tai lápei: Štay, išvarau vélnus ir gydau šędien ir rytoj', o tréčią dieną imsu pábaigą.

33. Vienok turiu šendien ir rytoj' ir porytoj' vaikščioti; nes ne gal but, idant turētu Pránašas pražút kitur, net Jeruzalėj'.

34. Jeruzalem, Jeruzalem, kuri žudai Pránašus, o užmuši akmenimis tûs, kurie tavęsp siunčiami esti: kiek kartu norējau surinkti tavo vaikus, kaipo višta surenka vištėlus po savo sparnais, o jús ne norējote!

35. Štay namai jusû bus jums pústi palikti. O ištiesôs sakau jumus, jog manęs ne matysite, iki kolay ateis čēsas, kad tarysite: Pašlávintas, kursai ateina vardana Viešpatiês.

PERSKYRIMAS XIV.

Ir stójosi, kaip ējo Jēzus ing namus nekurio vyriáuso Parizeušû Sabbatoj', idant válgitu dûną, jog anie tykojo ant jo.

2. O štay, nekuris žmogus, turys vandens ligą, buvo po akim jo.

3. O atsakydamas Jēzus tárė zókano mokitump ir Parizeušump, bilodams: Ar déra Sabbatoj' pasvéikint?

4. Bet anie tilējo, o jis nutvēręs išgydė ir paléido jį,

5. O atsakydams kalbējo jiems: Kursai yra iš jusû, ku-

riamui jo ásilas arba jautys
įpultu ing šulinį, o ne tůjaus
ištráuktu jį dienoj Sabbatôs?
6. Ir vėl negalējo jam ant
to nieką atsakyt.
7. Pasákė bet ir svéčiams
prilyginimą, regēdams, kaipo
pirmas vietas sav rinko, kalbēdams jiems:
8. Kad butumbei nůg ko pakviestas ant svodbôs, nesēskis
ant pirmutiniôs vietôs; idant
česningésnis už tavę ne butu pakviestas nůg jo,
9. O atējęs tasai, kurs tavę
ir aną pakvietė, tartu tav:
Důk tam vietą! O tada su
gēda turētumbei sėdêt ant
paskutiniôs vietôs.
10. Bet jey busi pakviestas,
ėjęs sēskis ant paskutiniôs
vietôs, idant kad ateitu tasai, kuris tavę pakvietė, tartu
tav: Prietelau, sēskis aukščiaus! tada turēsi garbę po
akim draugo sēdinčiû su tavim.
11. Nes kiekvienas, kursai
pasiáukština, bus nužémintas; o kurs nusižémina, bus
paáukštintas.
12. Kalbējo betaig ir anámui, kurs jį buvo pakvietęs:
Kad pritaisai pietus arba večeriją, ne kviesk tavo prietelių, ney tavo brolių, ney
tavo genčių, ney susiedû bagotû, idant taipojau ir anie
ne pakviestu, o stotus tav
atadavimas.
13. Bet kad pritaisai čestnį,
pakviesk ubagû, negálinčiû,
raišû ir aklû,
14. O busi paláimintas, nes
ne tur, ků tav atlygint; bet
bus tav atadůta prisikēlimė
teisujû.
15. O išgirdęs tatai nekursai iš drauge sēdinčiû, tárė
jam: Išganytingas, kursai
válgo důną karalystēj' Dievo.
16. O jis tárė jamui: Žmogus nekuris padárė večérę
didę ir pakvietė daug,
17. Ir nusiuntė savo tarną
adynoj' večériôs, idant tartu pakviestiemus: Pareikit,
nes vislab jau gatava.
18. Ir pradējo visi lygey
išsikalbēti. Pirmas jam tárė:
Pirkau dirvą ir turiu eit ir
apžvalgyt ję; prašau tavę,
turêk manę už iškalbētą.
19. O kitas tárė: Pirkau
penkis jungus jáučiû ir eimi,
idant pamēginčau jû; prašau tavę, turēk manę už iškalbētą.
20. O kits tárė: Moterį vedžiau, o todēl ateit ne galu.
21. O sugryžęs ans tarnas
pasákė tatai savo ponui. Tada gaspadorius apsirustávęs
tárė savam tarnui: Išeik
greitay ant uličiû ir ant kelû
miesto, o ubagus ir negálin-

čius ir áklus ir raišus įvesk
čon.
22. Ir táre tarnas: Viešpatie, stójos, kaipo įsákei, o dar vietôs yra.
23. Ir kalbėjo Viešpats tarnop: Išeik ant kelû ir ant patvorû, o priversk ineit, idant mano namai papilditi butu.
24. Bet aš sakau jumus, jog ney vienas iš anû vyrû, kurie buvo pakviesti, ne ragaus mano večériôs.
25. Ir ējo su jû daug žmonû, ir apsigręžęs táre jiems:
26. Jey kas eina manęsp, o ne tur neapykantoj' tēvą savo ir motiną savo, ir motę, ir vaikus, ir brolus, ir séseres, priegtam ir savo patiôs gyvastį, negál but mano mokitiniu.
27. O kas ne néša kryžiaus savo, o eit paskuy manęs, ne gal but mano mokitiniu.
28. Nes kas iš jusû yra, norēdams pastatyt kûrą, ne pirm sēdęs išmitimą surokûtu, bau tur, kas reikia ant pabaigimo?
29. Idant kada padētu gruntą, o pabáigt ne galētu, visi, kurie tatai regētu, ne pradētu išjûkt jį, kalbēdami:
30. Tas žmogus pradējo namus statyt, o negalējo pabáigt.
31. Arba kuris karálus, norēdams vésti karionę prieš kitą karálų, pirm sēdęs ne dumoja, ar galētu su déšimt tukstančeis susitikt su anûm, kuris su dvidéšimt tukstančeis ateit jopi?
32. O jey ne, tay kada ansai dar toly yra nûg jo, páslus išsiuntęs jop, prášo apie tatai, kas pakájaus yra.
33. Taipojau ir kiekvienas iš jusû, kas ne atsižad' visam, ką tur, ne gal but mano mokitiniu.
34. Géra tiesa yra druska; bet jey druska pagéstu, kûgi súdis?
35. Ne derēs ney ing žémę, ney ing miešlą, bet ję laukan išmeta. Kas tur ausis ant kláusimo, te kláuso.

PERSKYRIMAS XV.

Ir prisiártino jop visi muitinikai ir griešnikai, idant jo klausytu.
2. Ir murmējo Parizeušai ir mokiti raštè, kalbēdami: Tas griešnikus priima ir su jeis válgo.
3. Ir jis pasáke jiems tą prilyginimą, kalbēdams:
4. Kursaigi iš jusû žmogus kada turētu šimtą avjû, o pamėstu vieną iš jû, argi ne paliekt anû devyniû dé-

šimtû ir devyniû pûščioje, o ne eina paskuy aną, kuri pražuvo, iki kolay ję atrastu?
5. O atrádęs deda ant péčiû savo džiaugdamas.
6. O atėjęs namûna suvadina prietelus ir susiedus, kalbėdamsjiems: Džiaugkitės su manim; nes atradau mano avį, kuri buvo pražuvusi.
7. Sakau jumus, jog toks bus džiaugsmas danguj' ant vieno griešniko prisivérčenčio, daugiaus, ney ant devyniû déšimtû ir deviniû teisujû, kurie prisivertimo ne reikaláuja.
8. Arba kuri moteriškė turėdama dėšimtis grášiû, jey paméstu vieną grášį, ar ne uždega žvákês ir ne šlûja namû, o ne jėško su dabojimu, iki kolay atrastu?
9. O atrádusi suvadina prietelkas ir susiedkas, kalbėdama: Linksminkitės su manim, nes atradau grášį, kurį buvau pamétusi.
10. Taip, sakau jumus, bus linksmybė tarp Angėlu Dievo ant vieno griešniko prisiverčenčio.
11. Tárė jis bet: Žmogus nekuris turėjo dų sunų.
12. Ir tárė jaunésnis iš jû tėvui: Tėve, dûk man dalį lóbjo man pripûlančio. Ir padalijo jiems lobį.
13. O po ne daugio dienû, surinkęs vis ansai jaunésnis sunus, toly išėjo ing atatolintą šalį, ir išpústijo tenay savo lobį, givéndamas palaidóniškay (raskašney).
11. O kada vis pragaišino, stójos didis bádas toje šalije; o anas pradėjo stokóti.
15. O taip nuėjęs pristójo pas vieną mieščionį tôs šaliês, kurs jį nusiuntė ing dirvas savo, idant ganytu kiaules.
16. Ir geidė pripildit savo pilva saladynomis, kurias ėdė kiaulės; bet jam tû nieks ne davė.
17. Potam vėl savęsp sugryžęs tárė: O kaip daug samdinikû mano tėvo tur gana dûnôs, o aš badu prapûlu?
18. Kėlęs tada eisu tėvop mano ir tarsu jam: Tėve, susigriešijau prieš dangų ir po akim tavo;
19. Ir ne vertas esmi daugiaus, but pavadintas tavo sunumi; padaryk manę kaipo vieną iš tavo samdinikû.
20. Tada kėlęs ėjo savo tėvop. O kad dar ans buvo iš tólo, památė jį jo tėvas, ir pasigailėjęs jo pribėgo, o pûlęs ant jo kaklo pabučiávo jį.
21. Tárė betaig jam sunus:

Tėve, susigriešijau prieš dan-
gų ir po akim tavo, ir jau ne
esmi vertas, idant bučau pa-
vadintas tavo sunumi.
22. Tarė tada tėvas tar-
nump savo: Atnėškite man
aną geriáusą jupą (rubą), o
apvilkite jį, ir důkit žiedą
ant jo rankós, ir kurpes ant
jo kojū;
23. O atvėdę aną riebu tė-
lą pamuškit, o válgydami bu-
kime linksmi!
24. Nes tasai mano sunus
buvo numiręs, o vėl atgyjo;
buvo pražuvęs, ir átrastas
esti. Ir pradėjo linksmintis.
25. Bet vyrėsnis jo sunus
buvo ant lauko; o kad atei-
damas prisiártino namůsna,
išgirdo giesmes ir šokinėji-
mą.
26. O pavadinęs vieną iš
tarnū kláusė, kas tai butu?
27. O ans jam pasákė: Bro-
lis tavo parėjo, ir pamušė tė-
vas tavo aną riebų tėlą, jog
jį sveiką atgávo.
28. Bet jis apsirustávo, o
ne norėjo ineit. Bet tėvas
jo išėjęs prášė jį.
29. O ans atsakydams, tárė
tėvui: Štay, per taip daug
métū tarnáuju tav, o niekad
ne péržengiau tavo prisáki-
mo; vienok niekada nemida-
vei ožį, idant su mano prie-
teleis bučau pasilinksminęs,
30. Bet kaip tas tavo su-
nus, kurs praryjo tavo lobį su
ljaurinikėmis (kėkšemis) pa-
rėjo, pamušei jam aną nupe-
nėtą tėlą.
31. O jis atsákė jam: Sunau,
tu visados su manim esi, o
visas mano lobis, tavo yra.
32. Bet reikėjo tav linksmin-
tis ir džiaugtis, jog tasai ta-
vo brolis buvo numiręs, o
vėl atgyjo, ir buvo pražuvęs,
o vėl atsirádos.

PERSKYRIMAS XVI.

Kalbėjo taipgjau jis Mokiti-
nimp savo: Žmogus nekuris
buvo bagotas, kurs turėjo už-
veizdą; o tas buvo jam aps-
kústas, kaipo išbarstąs jo lobį.
2. O pavadinęs jį tárė jam:
Ką tai aš girdžiu apie tavę?
Atadůk rokundą tavo užveiz-
dėjimo. Nes jau daugiaus ne-
galėsi but užveizdu.
3. Tárė bet ans užveizdas
pats savipi: Ką veiksu? ka-
dangi ponas mano atima nůg
manęs urėdystę? Kàsti ne
galu, elgetáuti (ubagáuti) gė-
džiůs.
4. Žinau, ką padarysu, idant
kad busu nuėtas nůg urė-
dystės, priimtu manę jie ing
savo namus.
5. Pavadinęs tada savęsp
kiekvieną iš skolinikū savo

pono, táre pirmámui: Kiek esi káltas ponui manámui?
6. O ans táre: Šimtą buklógu (báčkû) aliejaus. Ir táre jam: Imk tavo užrašą, sêskis tûjaus, o parašyk penkis dėšimtis.
7. Potam kitámui táre: O tu kiek esi káltas? O ans táre: Šimtą báčkû kviečiû. Ir táre jamui: Imk tavo užrašą, o parašyk aštûnias dėšimtis.
8. Ir pagyrė ponas užveizdą neteisų, jog kytrey padárė. Nes vaikai to svieto išmintingésni yra už vaikus šviesybês giminėje savo.
9. Ir aš jumus sakau: Darykite sav prietelus iš mammono neteisojo; idant kada pavárgsite, priimtu jus ing ámžinus givénimus.
10. Kas viernas yra mážame, ir daugumė est viernas. O kas mážame neteisus, ir daugumė neteisus est.
11. Jey tada mammonė neteisame viernais ne buvote, kasgi jums patikês, kas tikra yra?
12. O jey tame, kas svétima yra, viernais ne buvote; kasgi jumus dûs, kas jusû yra?
13. Ney vienas tarnas ne gal dviem ponam tarnáuti. Nes arba vieną turês neapykantoj', o kitą milês; arba prieg vieno turêsis, o kitą nieku vers? Ne gálite Dievui tarnáut ir mammonui.
14. Bet klausės tatai vis Parizeušai, kurie buvo godulingi, ir apjûkė jį.
15. Ir jis táre jiems: Jús este, kurie patys savę nuteisinat po akim žmonû; bet Dievas pažysta jusû širdis. Nes kas yra pas žmones iškélta, bjaurybė yra po akim Dievo.
16. Zókonas ir Pránašai buvo iki Jonui. O nûg to čêso karalystė Dievo apsákoma esti, o kiekvienas josp sylà veržiasi.
17. O pigiaus yra dangui ir žémei praeit, nęgi vienai žimélei zókono prapult.
18. Kiekvienas, kurs apleidžia savo moterį, o kitą paima, venčiavonystę péržengia, o kas nûg vyro atskirtą paima, péržengia venčiavonystę.
19. O buvo nekuris žmogus bagótas, kursai vilkêjosi šarlotu ir švelnais rubais, ir gyvéno kas dien raskašney ir linksmay.
20. Buvo taipojau nekuris elgêta (ubagas), vardu Lozorus, kursai gulêjo pas jo vartus pilnas vočiû,
21. Geizdamas but pasotintas trupučeis, kurie pûlė

nůg stá'o bagočiaus; bet ir šunis ateidami láižė votis jo.

22. O stójos, jog numirė ansai elgėta (ubagas), ir nuneštas buvo nůg Angėlů ing prieglobstį Abraomo. Numirė betaig ir bagočius, ir pakastas buvo.

23. O budams pékloj' pakėlęs savo akis, kad buvo mukose, išvydo Abraomą iš tólo, ir Lozorų jo prieglobstije.

24. Ir jis prašukęs, tárė: Tėve Abraome, susimilk ant manęs, o siúsk Lozorų, idant padažytu gálą savo piršto vandenije, o atvėsintu mano liežuvį, nes mukas kenčiu toj' liepsnoj'!

25. Bet tárė Abraomas: Sunau, atmink, jog tu jau ėmei tavo gérus dáiktus givatoj' tavo, o Lozorus taipojau piktus dáiktus. O dabar ansai palinksminamas, o tu mukas kenti.

26. O ant to viso tarp musů ir jusů yra didis tarpeklis (tárpas) padrútintas, jog tie, kurie nor péreit iš čon jusump, ne gal, ney anie iš ten péreit musump.

27. O ans tárė: Prašau tada tavę, tėve, idant jį nusiústumbei namůsna mano tėvo;

28. Nes turiu penkis brolus, idant jiems ludítu, kad taipojau ir anie ne ateitu ant šiős muků vietős.

29. Ir tárė jam Abraomas: Tur jie Maižiešų ir Pránašus; te klauso jů.

30. O ans tárė: Ne, tėve Abraome; bet kada kas iš numirusiů eitu jump, tay jie prisivérstůsi.

31. Bet jis tárė jam: Jey Maižiešaus ir Pránašů neklauso, tada norint taipojau kas iš numirusiů kéltus, ne intikės.

PERSKYRIMAS XVII.

Bet jis tárė Mokitiniump: Negál but, idant papiktinimai ateit ne turėtu; bet bėda tamui, per ką ateina.

2. Gerésnė jam butu, idant melnyčiős akmů butu pakabintas ant jo káklo, ir įmestas butu ing márias, neg idant vieną iš tů mažujů turėtu papiktint.

3. Dabokitės patys. O jeygu susigriešitu prieš tavę brolis tavo, graudénk jį; o jey gailėtůs to, atléisk jam.

4. O noris septynis kartus ant dienős susigriešitu prieš tavę ir septynis kartus ant dienős sugryštu tavęsp, kalbėdams: Gáilu man to: Atléisk jam.

5. Ir kalbėjo Mokitinei Vieš-

pačui: Padaugsink mums tikējimą.

6. O Viešpats táre: Jey turētumbit tikējimą kaipo grudą garstyčiôs, o tartumit šiam pygôs médžiui: Išsitráuk iš šakniês, o pérsisodink ing márias! paklausys jusû.

7. O kas iš jusû yra, kursai turētu tarną ariantį arba gánantį, kursai kad sugryštu, jam tartu: Tûjaus eik, o sēskis už stálo?

8. Ir ne daugiaus tarytu: Pritaisyk večérę ir pérsijûsęs tarnáuk man, iki kolay priválgisu ir atsigérsu, o potam ir tu válgik ir gérk?

9. Argi dēkavoja tarnui tamui, jog tatai padárė, kas jam buvo įsakyta? ne taip man régis.

10. Taipojau ir jús, kada vis busite padárę, kas jums įsakyta, sakykite: Tarnai ne naudingi esme; ką kalti buvom daryti, darēm.

11. Ir stójos, kad ējo Jeruzalimon, jog ējo vidumi Samáriôs ir Galilēôs.

12. O kad ējo ing nekurį miestélį, užtekējo jam déšimtis vyrû raupsûtû, kurie stovējo iš tólo.

13. O tie pakēlę savo balsą tárė: Jēzau, Mokitojau, susimilk ant musû.

14. Kurius jis išvydęs tárė jiems: Nuéję pasiródikit kunigams. Ir stójos, kad ējo, jog apčystiti buvo.

15. Bet vienas iš jû památęs, jog buvo išgyditas, sugryžo didžiu balsu gárbindamas Dievą,

16. Ir pûlė ant savo véido pas kojas jo, dēkavodamas jamui. O tas buvo Samaritonis.

17. O Jēzus atsakydamas tárė: Argi ne déšimtis yra apčystitû? O anie devyni kurgi yra?

18. Ar nesirádo ney viens, idant sugryštu ir dûtu garbę Dievui, net tiktay tasai prašalnietis?

19. Ir tárė jam: Kélkis, eik, tavo tikējimas tavę pasveikino.

20. O budams kláustas nûg Parizeušû, kada ateis karalystė Dievo? atsákė jiems ir tárė: Ne ateis karalystė Dievo régimu budu.

21. Ney tars: Štay če, arba štay tenay yra. Nes štay karalystė Dievo yra jusimp.

22. O tárė Mokitiniump: Ateis dienos, jog geisite, idant regētumbit vieną dieną Sunaus Žmogaus, bet ne regēsit.

23. Ir bus pasakyta jums: Štay če, arba štay aure yra; bet ne eikit, ney paskuy jû sékite.

24. Nes kaip žaibas žaibûdams nûg vienôs šaliês, kuri

yra padangiems, iki antrai, kuri yra padangiems, žiba, taip bus ir Sunus Žmogaus savo dienoj'.

25. Bet pirmjáusay tur daug pnukentėt ir but atmestas nůg tôs giminės.

26. O kaip buvo dienose Noes, taip bus ir dienose Sunaus Žmogaus.

27. Jie válge, gėrė, moteres vėdė ir tekėjo, iki tai dienai, kurioj' inėjo Noe ing akrutą, ir atėjo tvánas ir nuskandino visus.

28. Taipojau, kaip ir stójosi dienose Loto: Válgė, gėrė, pirko, párdavė, sodino ir budavójo,

29. Bet toj' dienoje, kad išėjo Lotas iš Sódomôs, lyjo ugnimi bei siera iš dangaus ir pražudė visus.

30. Taipojau bus toj' dienoje, kurioj' Sunus Žmogaus bus apreiškiamas.

31. Toj' dienoje jey butu kas ant stógo, o rykai jo namůse, te ne nužengia, idant jůs paimtu. O kas ant dirvôs, taipojau te ne atgryšta top, kas yra užpakalij'.

32. Atminkit ant moteriôs Loto.

33. Kas tiktay norês išlaikyt savo dušią, pražudys ję. O kas tiktay ję pražudytu, išlaikys ję.

34. Sakau jums: Toj' náktije bus du ant vienôs lovôs; vienas bus imtas, o kitas bus paliktas.

35. Dvi bus málanti podraugey; viena bus priimta, o kita bus apléista.

36. Du bus ant lauko; viens bus imtas, o kits paliktas.

37. O atsakydami kalbėjo jam: Kurgi, Viešpatie? O ans jiems tárė: Kur bus lavonas, tenay susirinks ir erélei.

PERSKYRIMAS XVIII.

Bet pasákė jiems ir prilyginimą šen dérinčią, jog visadôs reikia melstis, o ne láutisi, kalbėdams:

2. Buvo nekuris súdžia nekuriame mieste, kursai Dievo nesibijójo, ir žmogaus nesigėdėjo.

3. Buvo bet našlė tamė mieste, ir atėjo jop, kalbėdama: Gélbėk manę nůg mano priešiniko!

4. Bet ansai ilgay ne norėjo. Vienok tárė potam pats savip: Norisgi Dievo nesibijau, ir žmogaus nesigėdžu:

5. Vienok jog manę sunkina ta našlė: atkeršisu abydą jôs, idant ant pabaigôs atėjusi manę ne kvaršintu.

6. Tárė tada Viešpats:

Klausykite, ka kalba neteisus súdžia.

7. Bet Dievas argi ne atkéršis abydôs savo išrinktujû, šaukenčiû jopi dieną ir náktį, ir ant jû kantrumo ne turēs?

8. Sakau jums, jog atkéršis abydą jû tůjaus. Bet kada ateis Sunus Žmogaus, argi atras tikējimą ant žémês?

9. Táré bet ir nekuriump, kurie nusitikējo patys saviep, jog butu teisus, o kitus nieku vertė, tą prilyginimą:

10. Du žmogu ējo ing bažnyčią, idant melstus; vienas Parizeušas, o kitas muitinikas.

11. Parizeušas stovēdams, taip pats savije meldēsi: Dēkavoju tav, Dieve, jog ne esmi, kaipo kiti žmonės, plēšitojai, neteisus, bjaurinikai (péržengtojei venčiavonystês); arba kaip ir šis muitinikas.

12. Pásnikáuju dų kartų per nedēlę ir dūmi desētinas iš viso, ką turiu.

13. O muitinikas stovêdams iš tólo ne norējo pakélt savo akiû dangun, bet mušęs krutisna savo bilójo: Dieve, buk mielaširdingas man griešnámui.

14. Sakau jumus, nuējo šis nuteisintas namůsna savo, daugiaus negi ansai. Nes kas pats savę paáukština, bus pažémintas, o kas pasižémina, bus paáukštintas.

15. Atnešė betaig jop ir kudikēlus, idant jû dasilitētu. O tatai regēdami Mokitinei, draudė jůs.

16. Bet Jēzus atvadinęs jůs tárė: Léiskit kudikēlus ateit manęsp, o ne uždrauskit jiems; nes tokiû yra karalystė Dievo.

17. Ištiesôs sakau jums, kas ne priims karalystês Dievo kaipo kudikēlis, ne ineis ing ję.

18. Ir kláusė jį nekursai vyriáusas, kalbēdams: Mokitojau géras, ką darydams apturēsu givátą ámžiną?

19. O tárė jam Jēzus: Kodēl manę vadini geru? Niekas ne est géras, tikt vienas Dievas.

20. Tu žinai prisákimus. Ne daryk bjaurybês (ne pérženk venčiavonystês). Ne užmušk. Ne vók. Ne ludik neteisaus ludimo. Šienavok (garbink) tēvą tavo ir motiną tavo.

21. O ans tárė: Tai vis laikiau nůg mano jaunystēs.

22. Ką išgirdęs Jēzus tárė jam: Vieno dáikto dar tav netenka. Vis ką turi, pardůk, o důk ubagams; o turēsi skarbą danguje, o atéjęs sék manę.

23. O ans išgirdęs tatai

labay nusismútijo; nes buvo
labay bagótas.
24. O kad jį Jēzus památė, labay nusmútitą, tárė: Kaipogi
ne pigey tie, kurie tur pinigū,
ineis karalystėn Dievo?
25. Nes pigiaus yra, verbludui pėreit per ausį adatôs,
nęgi bagotamui ineit karalystėn Dievo.
26. Tada tárė tie, kurie tatai girdējo: Kasgi tada gal
but išganytas?
27. Bet jis tárė: Kas yra
negálima pas žmones, gálima
yra Dievui.
28. O tárė Pétras: Štay
mes apléidom vis, o nuējom
paskuy tavę.
29. Tada jiems jis atsákė:
Ištiesôs sakau jumus, jog
nēra ney vieno, kurs apléistu
namus, arba gimdytojus, arba
brolus, arba vaikus, dēl karalystės Dievo,
30. Jog ne imtu toly daugiaus šime čēse, o ateisenčioj' ámžioj' givátą ámžiną.
31. Bet ēmęs su savim Jēzus dvyliką, tárė jiems: Štay
užžengiame Jeruzalēmon, o
išsipildis vis, kas parašyta
per Pránašus apie Sunų
Žmogaus,
32. Nes bus išdůtas pagonims ir bus apjůktas ir iš-
...ntas ir apspjáuditas.
Ir nuplakę jį užmuš;
ir tréčioj' dienoj' prisikėlsis
iš numirusiū.
34. O anie to ne suprâto, ir
buvo tas žodis uždengtas
jiems, ir ne išmánė, kas buvo sakyta.
35. Bet stójos, kad ansai
prisiártino Jērikop, áklas nekursai sēdējo pas kélą elgdamasis (ubagáudams).
36. O išgirdęs daugybę
žmonū praeinančę, kláusė,
kas tai butu?
37. Ir pasákė jam, jog Jēzus Nazarēniškis praeina.
38. Ir jis šaukė kalbēdams: Jēzau, Sunau Dovido,
susimilk ant manęs!
39. Ir tie, kurie pirm ējo,
draudė jį, idant tilētu. Bet
ans jo daugiaus šaukė: Sunau Dovido, susimilk ant
manęs!
40. Sustójęs betaig Jēzus
liepė, jį atvést savęsp. O
kad prisiártino, kláusė jį,
kalbēdamas: Ką nori, idant
tav padaryčau.
41. O ans tárė: Viešpatie,
idant regēčau.
42. O Jēzus jam tárė: Regēk! Tikējimas tavo tavę
pagélbējo.
43. Ir tůjaus regēt pradējo,
ir ējo paskuy jį, gárbindamas
Dievą. Ir kaip tatai visi
žmonės regējo, dávė garbę
Dievui.

PERSKYRIMAS XIX.

O jis inėjęs pérējo Jériką.
2. O štay vyras, kurį vadina vardu Zakėušas, kursai vyriáusas buvo muitinikû, o tas buvo bagotas.
3. Ir geidė regēt Jēzų, kas jis butu, bet negalējo dēl žmonû, ues buvo mážo stomeniôs.
4. O nutekējęs pirm užžengė ant morû médžio, idant jį pamatytu; nes tû daiktu eit turējo.
5. O kad atējo ant tôs vietôs, pavizdējęs Jēzus aukštyn památė jį, ir tárė jam: Zakėušau, nužengk véikey žemyn! Nes aš šendien turiu tavo namûse apsilankyt.
6. Ir jis nužengė véikey ir priēmė jį su džiaugsmu.
7. O matydami tatai visi murmējo kalbēdami: Pas žmogų griešną gaspádoj' esti.
8. O stojęs Zakėušas tárė Viešpatiesp: Štay pusę mano turtû dûmi ubagams, Viešpatie, o jey ką kokiame dáikte apgaváu, atdûmi keturopay.
9. Ir tárė jam Jēzus, Šendien stójos, išgánimas tiems namamus, todēl, jog ir jis yra Sunus Abraómo.
10. Nes atējo Sunus Žmogaus, idant jēškótu ir išganytu, kas buvo pražuvusi.
11. Bet aniems to beklausant, pasákė jiems tolaus prilyginimą, todēl jog buvo arty Jeruzalēs, o jog anie tikējosi, jog véikey karalystė Dievo turētu apsiréikšti.
12. Tárė tada: Nekursai žmogus prakilnôs giminēs nuējo ing atólintą šalį, idant sav priimtu karalystę ir vēl sugryštu.
13. O pavadinęs savo dešimtis tarnû, dávė jiems dėšimts grivinû (svárû) ir tárė jiems: Prekáukit, iki koley paréisu.
14. Bet mieščionys jo turējo jį neapykantoj' ir išsiuntė paskuy jį páslus, kalbančius: Ne norime, idant tasai karaláutu ant musû.
15. Ir nusidavė, kaip sugryžo priēmęs karalystę, liepė pavadint savęspi anus tarnus, kuriems buvo idavęs pinigus, idant dasižinotu, ką kiekvienas prekáudams butu laimējęs?
16. Tada atējo pirmas, kalbēdams: Viešpatie, grivina (sváras) tavo dėšimtis grivinû (svarû) nupélnė.
17. Ir jis tárė jam: Geray tarne géras; jog buvai viernas ant mážo, turēk valdžią ant dėšimtiôs miestû,
18. Atējo ir kits, kalbēdams: Viešpatie, grivina (sváras)

tavo penkias grivinas (svárus) nupélnė.
19. Tárė ir tamui: Ir tu buk ant penkiû miestû.
20. O kits atėjo, kalbėdams: Viešpatie, štay grivina (svaras) tavo, kurę (kurį) turėjau išdėtą skaroj'.
21. Nes bijójaus tavęs, jog esi žmogus smarkus, imi, ko ne padėjei, o pjáuji, ko ne sėjei.
22. Bet jis jam tárė: Iš tavo burnôs súdiju tavę, tarne piktas: Žinojei, jog aš esmi žmogus smarkus, kursai imu, ko ne padėjau, o pjáuju, ko ne pasėjau;
23. Kogidėl tada ne davei mano pinigus nůminikams, o aš parėjęs, bučau atėmęs jůs ir su nůmu?
24. Ir tárė tiems, kurie tenay stovėjo: Atimkit nůg jo tą svárą, o důkit tam, kursai tur děšimts svárû.
25. Ir jie tárė jamui: Viešpatie, jog tur děšimtis svárû.
26. Nesa sakau jums, jog kiekvienam, kursai tur, bus důta; o nůg to, kurs ne tur, ir tatai, ką tur, bus atimta.
27. Bet ir neprietelus mano, kurie ne norėjo, idant karaláučau ant jû, atvéskit šénay, o užmuškit po mano akim.
28. O tatai pasákęs, ėjo pirm užžengdamas ing Jeruzalėm.
29. Ir stójos, kad prisiártino Betpagėsp, ir Betaniosp, kálnop, kurį vadina Alyvû, nusiuntė dų iš savo Mokitiniû, kalbėdams:
30. Eikit ing miestelį, kursai yra po jusû akim, ing kurį inėję, atrásite asiláitį pririštą, ant kurio ney vienas žmogus niekados ne sėdėjo; atrišę jį atvéskit.
31. O jey jus kas pakláustu: Kodėl atrišate? Taip jam pasakykite: Todėl, jog jo Viešpats reikaláuja.
32. Nuėję tada tie, kurie buvo nusiústi, atrádo, kaipo jiems buvo pasákęs.
33. O kad anie atrišo aną asilátį, tárė jo ponai jump: Ko atrišate asiláitį?
34. O anie pasákė: Viešpats jo reikaláuja.
35. Ir átvedė jį Jėzausp. O uždėję rubus savo ant to asiláičio, užsodino Jėzų ant jo.
36. Anámui bet einant, klójo jie savo rubus ant kélo.
37. O kad jau prisiártino tenay, kur žemyn eina nůg kálno Alyvû, pradėjo visa tulybė Mokitiniû džiaugdama garbint Dievą didžiu balsu, dėl visû stebuklû, kurius regėjo.
38. Kalbėdami: Pašlovin-

tas Karálus, kursai ateina vardana Viešpatiês! Pakájus ant dangaus, o garbē ant aukštybjû!

39. Bet nekurie Parizeušû iš tulybês tárėjop: Mokitojau, sudrausk savo Mokitinius.

40. O ansai atsakydamas tárė jiems: Sakau jumus, jey tie tilētu, ákmenis šauks.

41. O kaip prisiártino, išvydęs miestą verkė ant to, kalbēdamas:

42. Jeyb pažintumbei ir tu ir tiesa šioj' dienoj' tavo, kas déra ant tavo pakájaus. Bet tatai dabar uždengta nůg akiû tavo.

43. Nes ateis ant tavęs dienos, jog tavę apstos tavo neprietelei pilimu, ir apguls tavę, ir suspáus tavę iš visû šalû.

44. Ir sulygis tavę su žemè, ir vaikus tavo, kurie yra tavimp, o ne paliks tavije ákmenio ant akmens; todēl, jog ne pažinai čēso tavo atlankimo.

45. O inējęs bažničion pradējo išvaryti tůs, kurie ten pardavinējo ir pirko, kalbēdams jiemus:

46. Parašyta esti: Namai mano, namai maldû yra, o jůs padárēt jůs lindinę razbáinikû.

47. Ir mokino kas dien bažnyčioj'. Bet prakilnésni kunigai, ir mokiti raštè ir viriáusieji tarp žmonû jēškójo jį nužavint;

48. Bet nerádo, ką jam turētu padaryt; nes visi žmonės kabójo ant jo, klausydami jo.

PERSKYRIMAS XX.

Ir stójos iš anû dienû vienoj', kaip mokino žmones bažnyčioj' ir apsákė Evangēlia, jog susiējo vyrésnieji kunigai ir mokiti raštè su prakilnésneis.

2. Ir tárė jop kalbēdami: Pasakyk mums, iš kokiôs valdžiôs tai darai, arba kas yra tas, kursai tav dávė tą valdžią?

3. O jis atsakydams tárė jiemus: Pakláusu ir aš jus apie vieną dáiktą; o pasakykit man:

4. Krikštas Jono, ar buvo iš dangaus, arba nůg žmonû?

5. O anie dumójo patys savije, kalbēdami: Jey pasakysim: Iš dangaus, tars: Kogidēl jam netikējot.

6. Jey vēl tarsim: Iš žmonû, visi žmonės akmenimis užmuš mus; tikray nes laikė, jog Jonas yra Pránašas.

7. Ir atsákė, jog nežino, iš kur.

8. O Jėzus táre jiems: Ir aš jumus ne pasakysu, iš kokiôs valdžiôs tatai darau.
9. Pradējo betaig žmonump kalbēt tą prilyginimą: Žmogus nekursai sodino vyničią, ir parsámdė ję darbinikams, ir nuējo toly ant čēso nemážo.
10. O savo čēse nusiuntė tárną pas anus dárbinikus vyničiôs, idant jam dûtu nůg vaisaus anôs vyničiôs; bet anie darbinikai sumušę jį parsiuntė atgalôs tuščią.
11. Ir nusiuntė vēl kitą tárną, bet anie ir tą sumušę ir apgėdinę siuntė atgalôs tuščią?
12. Ir nusiuntė vēl tréčią. Bet anie ir tą išroniję išmetė.
13. Tárė bet Viešpats anôs vyničiôs: Kągi veiksu? Siúsu Sunų mano mielajį; ben, kad tą pamatyš, bijosis.
14. Bet darbinikai památę jį, tárė tarp savęs, kalbėdami: Šisai esti tēvainis; eikim, užmuškim jį, idant musû butu tēvainystė.
15. Ir išstumę jį iš vyničiôs, užmušė jį. Kągi tada padarys jiems Viešpats vyničiôs?
16. Ateis, ir nužavys anûs darbinikus vyničiôs, o vyniščią padûs kitiemus. Ką anie išgirdę, tárė: Apsaugôk Dieve.
17. Bet ans pavizdējęs ant jû tárė: Kasgi tada yra, kas parašyta: Akmû, kurį átmetė budáunikai, tas stójos gálva sàsparôs.
18. Kiekviens, kurispuls ant to akmens, susikuls; o ant ko tas akmû nupuls, sutrys jį.
19. Ir jēškójo prakilnésni kunigai ir mokiti raštè, kaipo ant jo rankas mèstu toje adynoj', bet žmonû bijójos. Nes pažino, jog ant jû kalbējo tą prilyginimą.
20. O taip tykodami ant jo, nusiuntė žvalgytojus, kurie prasimánė teisus esą, idant jį prigáutu jo kalbose, o potam idant jį padûtu vyresnybei ir ing galybę storastos.
21. Ir kláusė jį kalbėdami: Mokitojau, žinom, jog geray kalbi ir moki, ney atboji asábû, bet kélą Dievo teisybēj' mokini.
22. Argu déra donį dût ciecorui, argu ne?
23. Bet památęs jû kitrybę, tárė jiems: Kodēl manę gundžiate?
24. Parodikit man grášį; kieno tur ábrozą ir párašą? O atsakydami tárė jie: Ciecoraus.
25. Tada ansai jiems pasákė: Dûkit tada kas yra ciecoraus,

ciecorui, o kas esti Dievo, Dievui.

26. Ir negalējo jį prigáut jo kalboj' po akim žmonū, o nusistebėję atsákimū jo, nutilo.

27. O atėję nekurie iš Saduceušū, kurie priešinas sakydami, jog nēra iš numirusiū prisikēlimo, ir kláusė jo, kalbēdami:

28. Mokitojau, Maižiešus mums parášė: Jey kieno brolis numirtu, turēdams páčę, o numirtu be vaikū, idant jo brolis paimtu tą páčę, o prikéltu sēklą savo broliui.

29. Buvo tada septyni brolei, iš kuriū pirmas paēmęs páčę numirė be vaikū.

30. Ir paēmė antras tą páčę; ir tasai pamirė be vaikū.

31. Potam ję paēmė ir tréčias, taipojau ir anie visi septyni; o ne palikę vaikū pamirė.

32. Po visū taipojau numirė ir ana moteriškė.

33. Togidēl prikēlimè iš numirusiū kienogi iš jū bus ana motē, kadangi septyni jū turējo ję už motę?

34. Ir atsakydams jiems tárė Jēzus: Vaikai tôs amžiês véda moteres ir išsidūda ant svodbôs.

35. Bet tie, kurie verti yra, idant apturētu aną ámžią ir prisikēlimą iš numirusiū, ney vės moterū, ney išsidūs ant svodbôs.

36. Nes mirt daugiaus ne gal; nes esti lygus Angėlams, budami vaikais Dievo, kadangi esti vaikais prikēlimo iš numirusiū.

37. O jog numirėlei kélsis iš numirusiū, tatai ir Maižiešus parodė pas aną krumą, kaip vadina Poną Dievą, Dievu Abraómo, ir Dievu Izaóko, ir Dievu Jokubo.

38. O Dievas ne esti Dievu numirusiū, bet gyvujū; nes jam visi gyvi.

39. Bet atsakydami nekurie iš mokitū raštè, tárė: Mokitojau, geray pasakei.

40. Ir ne dryso kas daugiaus jį nieko klausti.

41. O jis tárė jiems: Kaipogi sáko, jog Kristus yra sunumi Dovido?

42. O pats Dovidas kalba knygoj' Psalmū: Tárė Viešpats Viešpačui manámui: Sēskis po déšinês mano,

43. Iki kolay paguldysu neprietelus tavo krásè kojū tavo.

44. Jey tada Dovidas jį vadina Viešpatimi, kaipogi tada yra jo sunumi?

45. O kad kláusės visi žmonės, tárė Mokitiniemus savo:

46. Sergēkitês nūg mokitū raštè, kurie nor váikščiot

rubôse ilgûse, ir myl pasvéikinimus ant turgaus, ir pirmas vietas ant večériû.

47. Kurie praryja namus náš.û, po uždanga ilgû maldû. Tie apturės sunkésnį pražudimą.

PERSKYRIMAS XXI.

Bet pavizdėjęs išvydo bagočius métančius dovanas savo skarbnyčion.

2. Išvydo betaig ir nekurę nášlę ubagėlę, métančę tenay dų mažų pinigelų (iûdikių).

3. Ir táré: Ištiesôs jums sakau, jog ta ubagė nášlė daugiaus, ne kaipo anie visi įmetė.

4. Nes tie visi nûg to, kas jiems atliko, įmetė ing dovanas Dievo; bet ta iš savo ubagystês visą išlaikimą, kurį turėjo, įmetė.

5. O kad nekurie kalbėjo apie bažnyčią, jog buvo gražois ákmenimis ir dovanomis išdábinta, táré jis:

6. Ateis dienos, jog nûg viso to, ką régit, ne bus paliktas akmû ant akmens, kursai ne butu sugriáutas.

7. Ir kláusė jį, kalbėdami: Mokitojau, kadagi tatai bus? O koksai bus žênklas, kada tatai turês dêtis?

8. O ans táré: Veizdėkit, idant ne butumit išvesti. Nes daug jû ateis mano vardan, kalbėdami: Aš esmi Kristus, o čėsas prisiártino. Todėl ne eikite paskuy jûs.

9. O kad išgirsite apie kariones ir sumišimus, neišsigąskit. Nes reikia, idant tatai stotus pirm, bet ne tûjaus yra gálas.

10. Tada jiems kalbėjo: Kélsis giminė prieš giminę, ir karalystė prieš karalystę.

11. Ir bus vietomis didi drebėjimai žémês, ir badai, ir marai; taipojau išgasčei ir žénklai didi iš dangaus bus.

12. Bet pirm to viso mès ant jusû savo rankas ir pérsekios jus, padûdami ing iškalas ir kalinėn, vadžiodami pas karalus ir storastas, dėl mano vardo.

13. Nusidûs betaig jums ant ludijimo.

14. Togidėl dėkit tatai širdisne jusû, idant pirm čêso ne dumotumbit, kaipo atsakyt turėtumbit.

15. Nesang aš jums dûsu burnas ir išmintį, kurei negalės prieštaráuti, ney atsispirt visi prieštarnikai jusû.

16. O busite taipojau išdûti nûg gimdytojû ir nûg broliû,

ir nůg genčių, ir nůg prietelių, ir užmuš nekurius iš jusų.
17. Ir busite neapykantoj' tarp visų dēl mano vardo.
18. O ney viens plaukas nůg galvôs jusų ne pražús.
19. Kantrume jusų paveldēkite dušias jusų.
20. O kad pamatysit Jeruzalem nůg karių apigultą, tada žinokite, jog prisiártino jo išpústijimas.
21. Tada tie, kurie yra Judēôs žémēj', te bēga kálnump, o tie, kurie yra viduj' jôs, te išeina; o tie, kurie yra ant laukų, te ne ineina ing ję.
22. Nes tos dienos yra atkéršijimo, idant išsipilditu vis, kas yra parašyta.
23. Bet bēda neščiomis ir žindančiomis anose dienose. Nes bus suspaudimas didis toj' žémēje, ir narsas Dievo ant tų žmonų.
24. Ir puls nůg ašmens kalavijo, ir bus nuvesti neválon ing visas gimines; ir bus Jeruzalem sumindita nůg pagonių, ikikoley išsipildis čēsai pagonių.
25. Ir bus ženklai ant sáulês ir ant mēnesio ir ant zvaizdzių; o ant žémês suspaudimas giminų dēl nusiminimo, kad ůšti pradês mários ir vilnys.
26. Taip, jog žmonės džius dēl báimēs ir laukimo tų dáiktų, kurie ateis ant viso svieto; nes galybės dangaus pasikrùtis.
27. O tada išvys Sunų Žmogaus atentį debesije su stiprybè ir šlovè didè.
28. O kada tatai pradēs nusidůt, paveizdēkit aukštyn ir pakélkit gálvas jusų, todēl, jog prisiártina atpirkimas jusų.
29. Ir pasákė jiems prilyginimą: Veizdēkit ant pygôs médžio ir ant visų médžių.
30. Kada jau sprogsta, regēdami tatai patys išpažystate, jog jau arty yra vásara.
31. Taip ir jús, kad išvysite, jog tatai prasideda, žinokite, jog arty yra karalystė Dievo.
32. Ištiesôs sakau jumus, jog ne praeis ta giminē, net vis stosis.
33. Dangus ir žémė praeis, bet žodžei mano ne praeis.
34. O sergēkitēs, idant širdys jusų ne butu apsunkitos apsiryjimu ir girtávimu ir rupesčeis šiôs givátôs, o umay ant jusų ateitu ta diena.
35. Nes kaipo žabángas ateis ant visų, kurie givéna ant visôs žémês.
36. Togidēl budēkite melsdamēs visame čēsè, idant verti butumbit išvéngt to

viso, kas nusidůti tur, ir stotis po akim Sunaus Žmogaus.

37. Bet dienoj' mokino bažnyčioj', o náktij' išeidams, ant kálno budavo, kuri vadina Alyvû.

38. O visi žmonės anksty susiėjo jop, idant jo klausytu bažnyčioj'.

PERSKYRIMAS XXII.

O artinosi šventė prieskėniû, vadinama Velykos.

2. Ir jėškójo prakilnésni kunigai ir mokiti raštė, kaipo jį nužavintu, ir bijójos žmonû.

3. Ir iženge šėtonas ing Judošų, kurį vadino Iškariotu, kursai buvo iš skaitlaus dvylikôs.

4. Tas tada nuėjęs, susikalbėjo su prakilnésneis kunigais ir su vyriáusaiseis žmonû, kaipo jį jiems išdůtu.

5. Ir jie džiaugėsi ir suderėjo su jů, jog norėjo jam důt pinigus.

6. Ir jis pažadėjo ir jėškójo čėso indoraus, idant jį jiems išdůtu be máišto.

7. Tada atėjo diena prieskėniû, kurioj turėjo but Avinėlis apieravotas.

8. Ir nusiuntė jis Pétrą ir Joną, kalbėdams: Nuėję prigatávikit mums Avinėlį, idant válgitumbim.

9. Bet anie jam tárė: Kurgi nori, idant jį prigatávitumbim?

10. O jis jiems tárė: Štay miestan jums ineinant, susitiks su jumis žmogus nešąs izboną vándenio; eikite paskuy jį ing namus, ing kurius ineis,

11. O tarkit gaspadoriui tû namû: Liepė tav pasakyt Mokitojas: Kur yra gaspadà, kur válgičau Avinėlį su Mokitineis mano?

12. O ansai jums parodis svetlyčią didelę pritiestą; tenay prigatávikit.

13. Bet nuėję atrádo, kaipo jiems buvo pasákęs, ir prigatávijo Avinėlį.

14. O kad atėjo adyna, sėdos už stálo, ir dvylika Mokitiniû su jů.

15. Ir tárė jiems: Geizdamas geidžiau tą Avinėlį válgit su jumis, pirm nęgi kentėsu.

16. Nes sakau jumus, jog jau daugiaus to ne válgisu, ikikolay išsipildis karalystėj' Dievo.

17. O ėmes kieliką ir padėkavojęs tárė: Imkit tatai, o padalykit tarp savęs.

18. Nes sakau jumus, jog ne gérsu iš vaisaus vyn-

medžio, iki ateis karalystė Dievo.

19. O ėmęs důną ir padėkavójęs, láužė ir dávė jiems, bilódamas: Tai esti kunas mano, kursai už jus yra důdamas; tai darykit ant atminimo mano.

20. Taipojau ir kieliką po večérijôs, kalbėdamas: Tas kielikas yra Naujas Testamentas mano kraujè, kursai už jus praliejamas.

21. Bet štay ranka to, kursai manę išdůda, su manim yra už stálo.

22. O Sunus Žmogaus tiesa eina pagal tai, kas yra įstatyta; bet bėda žmogui tamui, kursai jį išdůda.

23. Ir anie pradėjo kláustis tarp savęs apie tatai, kasgi iš jû butu, kursai tatai turėtu daryt.

24. O prasidėjo taipojau vaidas tarp jû apie tatai, kas iš jû regėtůs didésnis ésąs?

25. Bet jis jiems tárė: Karálei giminû viešpatáuja ant jû, o kurie ant jû valdžią tur, geradėjais vadinami esti.

26. O jús ne taipo, bet kursai didésnis yra tarp jusû, tesie kaipo mažésnis, ir kas yra vádas, te est kaipo tas, kurs tarnáuja.

27. Nes kursai didésnis yra? ar tas, kurs sėd, arba tas, kurs tarnáujá? argu ne tas, kurs sėdi? Bet aš esmi tarp jusû, kaipo tas, kursai tarnáuja.

28. O jús este, kurie iškentėt prieg manęs mano pagundimůse.

29. O aš jumus prigatáviju karalystę, kaipo man prigatávijo mano Tėvas.

30. Idant válgitumbit ir gértumbit už mano stálo karalystėj' mano, ir sedėtumbit ant sósto, súdidami dvyliką giminû Izraėliškiû.

31. Bet tárė Viešpats: Simone, Simone, štay šėtonas geidė jusû, idant jus sijotu kaipo kviečius.

32. Bet aš prašiau už tavę, idant tavo tikėjimas nesiláutu. O tu kartunta prisivertęs, stiprink tavo brolus.

33. O ans jam tárė: Viešpatie, gátavas esmi su tavim ir kalinėn ir ant smertiês eiti.

34. O jis tárė: Sakau tav, Pétrai, ne pragys šendien gaidys, net pirm tris kartus užsigyši jog manęs ne pažysti,

35. Ir tárė jiems: Kad jús siunčiau be maišėlio ir be kolytôs, ir be kurpjû, argu jums ko ne téko? O anie sákė: Nieko.

36. Tada jiems tárė: Bet dabar kas tur maišėlį, te ima, taipojau ir kolytą. O kas ne

tur, te pardůda savo jupą, o
te nuperka kalaviją.
37. Nes sakau jumus, jog
dar tur išsipildit tatai, kas
parašyta ant manęs, ypačey,
jog su piktadējais yra pas-
kaitytas. Nes kas apie ma-
nę rašyta, gálą tur.
38. Bet anie tárė: Viešpa-
tie, štay če du kalaviju. O
ansai jiems tárė: Gana yra.
39. Ir išėjęs ėjo pagal pa-
junkimą ant kálno Alyvôs, o
ėjo paskuy jį ir jo Mokitinei.
40. O kad atējo ant vietôs,
tárė jiems: Melskite, idant ne
ineitumbit ing pagundimą.
41. O pats atsitólino nůg jû
kaipo ant metimo akmens, o
parklaupęs ant kélû meldēs,
42. Kalbēdamas: Tēve, jey
nori, atimk tą kieliką nůg
manęs; vienok ne mano no-
ras, bet tavo tesistoja.
43. Ir pasirodė jam Angėlas
iš dangaus, stiprindamas jį.
44. Bet budams karionėj'
smertiēs, karščiaus meldēsi.
O buvo prákaitas jo kaipo
lašai kraujo plustančio ant
žémēs.
45. O kēlęs nůg maldôs,
atējo Mokitiniump ir rádo jůs
miegančius dēl smútkôs,
46. Ir tárė jiems: Kągi
miegste? Kélkitēs o melski-
tēs, idant ne ineitumbit ing
pagundimą.
47. O kaip jis dar kalbējo,
štay pulkas ir tas, kurį va-
dino Judošum, vienas iš dvy-
likôs, ējo pirm jû ir prisi-
ártino Jēzauspi, idant jį pa-
bučůtu.
48. O Jēzus tárė jam: Ju-
došau, ar pabučávimu išdůdi
Sunų Žmogaus?
49. O regēdami tie, kurie
pas jį buvo, kas turējo nusi-
důti, kalbējo jam: Viešpatie,
ar turime mušt kalaviju?
50. Ir ištiko vienas iš jû
aukščiáuso kunigo tarną, ir
nukirto jam déšinę ausį.
51. Bet Jēzus atsakydamas,
tárė: Toliaus te dáro jie. O
dasilitējęs ausiēs jo, išgydė jį.
52. O tárė Jēzus tump, ku-
rie buvo atēję jop, ing vy-
résnius kunigus, ir ing pra-
kilnésnius bažnyčiôs, ir ing
vyrésnius žmonû: Išējot kai-
po ant piktadējo su kalavi-
jais ir su vēzdais.
53. Aš kas dien buvau su
jumis bažnyčioj', o ne ištie-
sēt rankû ant manęs; bet ta
yra jusû adyna ir galybė
tamsybjû.
54. Sugávę tada jį, védė jį,
ir átvedė ing namus aukš-
čiáuso kunigo. O Pétras ējo
paskuy jį iš tólo.
55. O kaip anie sukúrė ugnį
viduj' dváro ir draugė susē-
do, sēdos ir Pétras tarp jû.

56. O išvydusi jį nekuri merga pas ugnį sēdintį ir tvirtay ing jį žiurējusi, táré: Ir tas buvo su jů.

57. O ansai jo užsigynė, kalbēdams: Moteriške, ne pažystu jo.

58. O po mažôs válandôs išvydęs jį kitas, táré: Ir tu esi iš tû viens. Bet Pétras táré: Žmogau, ne esmi.

59. O po válandai, kaip kada po vienôs adynôs, tatai kitas patvirtino, kalbēdams: Ištiesôs ir tas buvo su jů; nes taipojau yra Galilietis.

60. O Pétras táré: Žmogau, ne žinau, ką kalbi. O potam tůjaus, kad ansai dar kalbējo, gaidys pragydo.

61. O Viešpats atsigręžęs pavizdējo ant Pétro. Ir atminė Pétras ant žodžio Viešpatiês, kaipo jam buvo pasákęs, pirm ne kaipo gaidys pragys, tris kartus manęs užsigysi.

62. O Pétras išējęs laukan karčey nusiverkė.

63. Bet vyrai, kurie turējo Jēzų, išjůkė jį mušdami.

64. O uždengę jį, mušė véidą jo ir kláusė jį, kalbēdami: Pranašáuk, kas yra tas, kursai tavę ištiko.

65. Ir daug kitû dáiktû bluznidami kalbējo prieš jį.

66. O kad prašušo, susiējo prakilnésni žmonû ir aukščiáusieji kunigai, ir mokiti raštė, o atvedė jį savo rodon, kalbēdami:

67. Jey tu esi Kristus, pasakyk mums. Ir jis táré jiems: Norint jums pasakyčau, ne itikēsite.

68. O norint taipojau ir kláusčau, ne atsakysit man, neygi išléisit manę.

69. Nůg to čēso Sunus Žmogaus sedēs po déšinês galybês Dievo.

70. Bet táré visi: Tu tada esi ansai Sunus Dievo? O ans táré jiems: Jus sákot, jog aš esmi.

71. O anie táré: Kogi dar bereikaláujam ludijimo? Nes patys girdējom iš burnôs jo.

PERSKYRIMAS XXIII.

Ir pasikēlusi visa tulybė, védė jį Pilotop.

2. Pradējo bet ant jo skúst kalbēdami: Tą rádom atverčiantį žmones ir užsákantį důt donį ciecorui, sakydamas, jog jis yra Kristus karálus.

3. Ir kláusė jį Pilotas, kalbēdamas: Tugu esi ansai karálus Žydû? O ans atsakydamas jam táré: Tu sakai.

4. Bet kalbējo Pilotas prakilnésniump kunigû ir tuly-

bei žmonû: Nejókiôs kaltês
ne randu ant šio žmogaus.
5. Bet anie labjaus skundė
sakydami, jog sujudina žmo-
nes, mokidams po visą Žydû
žémę, pradējęs nůg Galilēôs
iki če.
6. Tada Pilotas išgirdęs apie
Galilēą, kláusė, ar butu žmo-
gus Galilietis?
7. Ir ištyręs, jog buvo po
viešpatávimo Erodo, nusiun-
tė jį Erodop, kursai taipo-
jau buvo Jeruzalēj' tose die-
nose.
8. O Erodas išvydęs Jēzų,
pradžiugo labay; nes senay
jį geidė regēt, todēl, jog
daug apie jį girdējo, ir ti-
kējos kokį ženklą nůg jo pa-
darytą regēsęs.
9. Kláusė betaig jį daug žo-
džiû; bet jis jam nieko ne
atsákė.
10. O prakilnésni kunigai
ir mokiti raštė stovējo, sti-
pray skúsdami ant jo.
11. Bet paniekinęs jį Ero-
das su zalniereis savo, ir ap-
jůkęs jį, apvilko jį rubu šlo-
vingu, ir parsiuntė jį vēl Pi-
lótop.
12. Ir tápo tarp savęs prie-
teleis Pilotas su Erodu toj'
páčioj' dienoj'; nēs pirm to
buvo sav neprieteleis.
13. O Pilotas suvadinęs
vyrésnius bažnyčiôs ir pra-
kilnésnius kunigus ir žmo-
nes, tárė jiems:
14. Atvedēt man tą žmogų,
kaipo atverčiantį žmones. O
štay, aš po akim jusû kláus-
damas jį, nejokiôs kaltês ne
radau ant to žmogaus apie ta-
tai, dēl ko ant jo skundžiate.
15. Bet ney Erodas; nes
jus nusiunčiau jop. O štay,
niekas, kas smertiês vertas
butu, jam nesištójos.
16. Togidēl pakorójęs jį,
išléisu jį.
17. Bet pagal pajunkimą
turējo jiems Pilotas išléisti
vieną kalinį ant šventês.
18. Tada prašuko visa tulybė
kalbēdama: Šalin su tům, o
išléisk mums Barabošų,
19. Kurs buvo dēl nekurio
maišto miestė padaryto, ir
dēl žmogžudystês apkàltas.
20. Tada Pilotas vēl kalbējo
jump, norēdams išléist Jēzų.
21. Bet anie šaukė, kalbē-
dami: Nukryžiavok, nukry-
žiavok jį.
22. O ansai tréčiu kartu tárė
jiems: Kągi piktą tas pa-
dárė? nejókiôs kaltês smer-
tiês ne radau jampi, togidēl
pakorójęs išléisu jį,
23. Bet anie ne palovė bal-
sais didžeis geisdami, idant
butu nukryziavotas. Ir isiga-
lējo balsai jû ir prakilnésniû
kunigû.

24. O Pilotas nusúdijo, idant stotus prášimas jû.
25. Ir išléido jiems aną, kursai buvo dēl maišto ir žmogžudystês apkàltas, kurio jie prášė; bet Jēzų pádavė jû válei.
26. Kaip tada jį védė, sugávę nekurį Simoną iš Cyrėneôs, einantį iš lauko, uždējo ant jo kryžių, idant jį néštu paskuy Jēzų.
27. Bet êjo paskuy jį tulybė didė žmonû ir moterû verkenčiû ir raudojančiû dēl jo.
28. Bet Jēzus atsigręžęs jump, tárė: Dukteres Jerozolimôs, ne verkit manęs, bet savęs pačiû dēl vęrkite ir dēl jusû vaikû.
29. Nes štay, ateina dienos, kuriose kalbês: Palaimingos nevaisingos, ir živátai, kurie ne gimdė, ir krútys, kurios ne žindė,
30. Tada pradēs kalbēt kalnams: Pulkit ant musû, o kalnéliams: Apdengkit mus.
31. Nes jey tatai ant žálo médžio déstis, kas bus ant sauso?
32. Bet vestu buvo taipojau ir kitu du piktadēju, idant drauge su jů butu nužavintu.
33. O kada atêjo ant vietôs, kurę vadiną, gálvû lavonû (kaukolû) vieta, tenay jį nukryžiavójo ir anus piktadējus, vieną po déšinês, o kitą po kairės.
34. Tada Jēzus tárė: Têve, atléisk jiems, nes nežino, ką dáro. O pérdaliję rubus jo, burtas apie jůs métė.
35. Ir stovējo žmonės veizdēdami. O apjůkė jį ir vyrésnieji su jeis, kalbēdami: Kitus gélbējo, te gélbti pats savę, jeygu jis ésti Kristus, ans išrinktasis Dievo.
36. Apjůkė jį taipojau ir zalnierei prieidami ir atnešdami jam uksusą, ir kalbēdami:
37. Jey tu esi karálus Žydû, gélbēk pats savę.
38. O buvo taipojau ir antrašas parašytas viršum jo, grēkišku ir lotinišku ir žydišku ráštu: TAS YRA KARALUS ŽYDU.
39. O vienas iš anû piktadējû, kurie su jů kabējo, bluznijo jį kalbēdams: Jey tu esi Kristus, gélbēk savę ir mums.
40. O atsakydams antras, draudė jį, kalbēdams: Ir tu nesibijai Dievo, norint tu tame patim pražudime esi.
41. O mes ištiesôs teisey; nes vertą algą už darbus musû imam; bet tasai nieko pikto ne padárė.
42. Ir tárė Jēzausp: Viešpatie, atsimink manęs, kad ateisi karalystén tavo.
43. O Jēzus jam tárė: Iš-

tiesôs sakau tav, šendien su manim busi Rojuje.

44. O buvo kaip šéšta adyna, ir stójos tamsybė ant visôs žémês, iki adynai devintai.

45. Ir aptémo sáulė, o uždanga bažnyčiôs pérplyšo pusiáu.

46. O Jēzus šaukdams balsu didžiu, tárė: Tēve, ing tavo rankas padûmi mano dvasę. O tatai táręs, numirė.

47. O regēdams šimtinikas, kas stójos, gárbino Dievą, kalbēdams: Ištiesôs, tas žmogus buvo teisus.

48. Taipojau ir visi žmonės, kurie buvo susiēję ant to veizdējimo, regēdami, kas stójos, mušdamēsi krutisna savo pagryžo.

49. O pažystami jo visi iš tólo stovējo, ir moteres, kurios paskuy jį buvo atėjusos iš Galilēôs, veizdējo tatai.

50. O štay, vyras vardu Jozēpas, kursai buvo senatorus (rotinikas), géras ir teisus.

51. Kursai ne buvo pavélijęs rodai ir darbams jû, iš Arimatôs, miesto Judēôs, kursai taipojau láukė karalystês Dievo:

52. Tas atējęs Pilotop, prášė kuną Jēzaus.

53. Ir nuėmęs jį, suvinójo jį ing čystą prastyrią ir padējo jį grabè ûlėj' iškàltame, kuriame dar nieks niekadôs ne buvo paguldytas.

54. O buvo diena prisigatávijimo, ir Sabbata praáušo.

55. Bet nuējusos moteres paskuy jį, kurios su jû buvo atējusos iš Galilēôs, apžvalgė grábą, kaipo buvo paguldytas kunas jo.

56. O sugryžusos prigatávijo kvépjančiû dáiktû, ir mosčiû; bet Sabbatoj' atsiilsējo pagal prisákimą.

PERSKYRIMAS XXIV.

Bet pirmą dieną nedēlês, labay anksty atējo grabop, néšdamos dáiktus kvépjančius, kurius buvo prigatávijusos, ir nekurios kitos su jomis.

2. Ir atrádo ákmenį atristą nûg grábo,

3. O inējusos grában ne rádo kuną Pono Jēzaus.

4. Ir stójos, kad dēl to išsigando, štay, du vyru stovējo prieg jû, rubûse šviesûse.

5. O kad anos bijójos ir palenkė véidą savo žemyn, tárė jie jump: Kogi jēškote gyvą tarp numirusiû?

6. Nēra jo če, bet kēlēs. Atminkite, kaipo jums esti sákęs, kad dar buvo Galilēoj', kalbēdamas:

7. Sunus Žmógaus tur but išdůtas rankosna žmonû griešnû, ir but nukryžiavotas. o tréčioj' dienoj' kéltis iš numirusiû.

8. Ir atminė ant žodžiû jo.

9. O sugryžusos nůg grábo, apsákė tatai vis anai Vienolikai ir kitiemus visiemus.

10. Ir buvo Maria Magdalēna, ir Joanna, ir Maria motina Jokubo, ir kitos su jomis, kurios tatai sákė Apáštalams.

11. Ir jiems regējos kaipo pramánims žodžei jû, ir netikējo joms.

12. Bet Pétras kēlęs nubēgo grábop, o pasilenkęs išvydo tikt vienas prastyrias gulinčias. Ir nuējo stebēdams pats savimp, kas tai butu.

13. O štay, du iš jû tą páčę dieną ējo ing miestélį, kurs buvo per šešis dēšimtis varstû nůg Jeruzalês, kurio vardas Emmaus.

14. O tie kalbējo tarp savęs apie visus tůs nusidávimus.

15. Ir stójos aniems bekalbant ir tarp savęs besikláusinējant, jog ir Jēzus prisiártinęs ējo su jeis.

16. Bet akys jû buvo užturētos, idant jo ne pažintu.

17. Jis tárė bet jump: Kokios tos yra kalbos, kurias jús turite tarp savęs eidami, o este smútni?

18. O atsakydamas jamui vienas, kurio vardas buvo Klėopas, tárė jam: Tugu viens esi ateivis Jeruzalēj', o ne žinai, kas joj' tose dienose stójos?

19. Ir jis tárė jiems: Kasgi? O anie jam tárė: Apie Jēzų Nazarêniškį, kursai buvo vyras Pránašas, galys darbůse ir žodžiůse po akim Dievo ir visû žmonû.

20. O kaipo jį išdavė kunigai prakilnésni, ir vyresnieji musû, idant butu apsúditas ant smertiês, ir nukryžiavójo jį.

21. O mes tikējomēs, jog jis turējo atpirkt Izraēlį. Bet dabar tam visam yra tréčia, diena, kaipo tatai stójos.

22. Bet ir moteriškes nekurios iš musû išgandino mus, kurios labay anksty buvo pas grábą.

23. O ne atrádusos jo kuną, atėjo, sakydamos, jog regējimą Angēlû regējo, kurie sáko, jį ēsantį gyvą.

24. Ir ējo nekurie iš musû grábop ir taip rádo, kaipo ir moteres sákė, bet patiês ne mátė.

25. Tada ans tárė jump: O jús durni ir tingiôs širdiês

ant tikējimo tamui visamui, ką apsákė Pránašai.
26. Argi ne turējo tatai kentēti Kristus ir ineit ing savo garbę?
27. O pradējęs nůg Maižiešaus ir nůg visû Pránašû, išguldė jiems visus anus raštus, kurie apie jį parašyti buvo.
28. Ir prisiártino miesteliop, ing kurį ējo, o jis dējosi tolaus einąs.
29. Bet anie jį privertė kalbēdami: Pasilik su mumis, nes vakarop eiti, o diena jau prilinko. Ir inējo, idant pasiliktu su jeis.
30. Ir stójos, kaip jis sėdējo su jeis už stálo, ēmęs důną, dēkavojo, o láuždamas padavė jiems.
31. Ir atsivērė akys jû, ir pažino jį. Bet jis išnyko iš jû akiû.
32. Ir jůdu kalbējo tarp savęs: Argu ne degė musû širdis musimp, kad su mumis ant kélo kalbējo, ir kad mums ráštus išguldė?
33. Ir kēlęsi tą páčę adyną, sugryžo Jeruzalėn ir rádo vienoliką susirinkusus ir tůs, kurie su jeis buvo, sákančius:
34. Kēlęs Viešpats tikray ir pasirodė Simonui.
35. O anie taipojau pasákė, kas tikos ant kélo, ir kaipo jį pažino laužimė důnôs.
36. O kad anie tatai kalbējo, stójosi patsai Jēzus viduj' jû ir tárė jiems: Pakájus jumus!
37. O anie išsigandę, ir ibaikštinti budami, tárēsi dvasę regi.
38. Ir jis tárė jiems: Kodēl nusigandote, ir kodēl tokios dumos užžengia širdise jusû?
39. Apžvalgykit mano rankas ir kojas mano: jog aš esmi pats. Dasilitēkit manęs o veizdēkit, nes dvasė ne tur kuno, ney káulû, kaipo régite manę turintį.
40. O tatai táręs, paródė jiems rankas ir kojas.
41. Bet kad anie dar netikējo dēl džiaugsmo, ir nusistebējo, tárė jiems: Ar turite če ką válgyt?
42. O anie padavė jam dalį keptôs žuviês ir korį medaus.
43. O jis ėmęs válgė po akim jû.
44. Tárė betaig jiems: Tie yra žodžei, kurius kalbējau jumus, budamas dar su jumis, jog reikia visam išsipildit, kas parašyta zokonė Maižiešaus ir Pránašůse ir Psalmůse apie manę.
45. Tada jiems atvêrė išmintį, idant išmanytu raštus.
46. Ir tárė jiems: Taip yra parašyta, ir taip turējo Kristus

kentėt, ir tréčią dieną kéltis iš numirusiû.
47. Ir idant butu apsakytas vardanejo prisivertimas ir atléidimas griekû tarp visû giminû, pradėjus nûg Jeruzalês.
48. O jús este luditojeis tû daiktû.
49. O štay, aš nusiúsu pažadējimą mano Tēvo ant jusû. O jús pasilikite mieste Jeruzalēs, ikikolay busite apvilkti galybė iš aukšto.
50. Išvedė betaig jůs laukan iki Betaniôs, o pakēlęs savo rankas, péržegnojo jus.
51. Ir stójos, kaip jůs peržegnodams atsiskyrė nůg jů, ir buvo néštas aukštyn dangun.
52. O anie melzdamēs jamui, sugryžo ing Jeruzalem su džiaugsmu didžiu.
53. Ir buvo visados bažnyčioj', laupsindami ir šlovindami Dievą. Amen.

EVANGĖLIA ŠVENTO JONO.

PERSKYRIMAS I.

Iš pradžiôs buvo žodis, o tas žodis buvo Dievop, o Dievas buvo tas žodis.
2. Tas buvo iš pradžiôs Dieviep.
3. Visi dáiktai per jį daryti yra, o be jo niekas nēra daryta, kas daryta yra.
4. Jame buvo givata, o givata buvo šviesybė žmonû.
5. O ta šviesybė tamsybēje šviečia, bet tamsybė jôs ne apēmė.
6. Buvo žmogus siústas nůg Dievo, kuriamui vardas buvo Jonas.
7. Tas atējo ant ludijimo, idant luditu apie tą šviesybę, idant per jį visi itikētu.
8. Ne buvo ans šviesybe, bet atējo, idant luditu apie tą šviesybę.
9. Tasai buvo tikroji šviesybė, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį ant šio svieto.
10. Jis ant svieto buvo, ir svietas padarytas yra per jį, bet svietas ne pažino jo.
11. Jis savump atējo, bet savieji jo ne priēmė.
12. Bet kurie tiktay jį priēmė, dávê jiems tą valdzią, idant stotus vaikais Dievo, tiems, kurie tik ing jo várdą.
13. Kurie gimė ne iš krau-

jo, ney iš valės kuno, ney iš valės vyro, bet iš Dievo.
14. O tas žodis stójos kunu ir givéno tarp musū. (ir regējom jo šlovę, šlovę kaipo Viengimusio nůg Tēvo), pilną malonės ir tiesôs.
15. Jonas ludijo apie jį, ir šaukė, kalbēdamas: Tas buvo, apie kurį sakiau, po manęs ateisęs, pirm manęs buvesis; jog pirm buvo, ne kaip aš.
16. O iš pilnumo jo mes visi ēmėm ir malonę už malonês.
17. Nes zókonas per Maižiešų yra dûtas. O malonė ir tiesa per Jēzų Kristų stójos.
18. Dievo niekas niekados ne regējo: Viengimęsis Sunus, kursai yra prieglobstije Tēvo, tasai mums tai apsákė.
19. O tas yra ludijimas Jono, kad siuntė Žydai iš Jeruzalês kunigus ir Levitus, idant jį kláustu: Tu kas esi?
20. Ir išpažino, o ne užsigynė, ir išpažino: Aš ne esmi Kristus.
21. Ir kláusė jį: Kasgi tada esi? Argi Eliošus tu esi? O ans tárė: Ne esmi. Ar Pránašas esi? ir atsáke: Ne esmi.
22. Tárė tada jam: Kasgi esi? idant atsakytumbim tiemus, kurie mus siuntė? Kągi tada sakai apie savę?
23. Jis tárė: Aš esmi balsas šaukenčio puščioje: Taisykit kélą Viešpatiês, kaipo pasákė Ezaiošus Pránašas.
24. O tie, kurie buvo siústi, buvo iš Parizeušū,
25. Ir kláusė jį ir tárė jam: Kogidēl tada krikštiji, kadángi tu ne esi Kristus, ney Eliošus, ney Pránašas?
26. Atsákė jiems Jonas, kalbēdams: Aš krikštiju vandenimi, bet viduj' jusū stov, kurio jús ne pažystate:
27. Tas yra po man ateisęsis, kurs pirm manęs stójos, kurio aš ne esmi vertas, idant išriščau diržą jo kurpjū.
28. Tatai nusidavė Betabaroj' už Jordano, kur Jonas krikštijo.
29. O antrą dieną išvydo Jonas Jēzų ateinantį savęsp ir tárė: Štay Avinēlis Dievo, nešąs svieto griekus.
30. Tasai yra, apie kurį sakiau: Ateina paskuy manę vyras, kurs pirm manęs stójos; jog pirm buvo, ne kaip aš.
31. O aš jo ne pažinau, bet idant butu apreikštas Izraēlui, todēl atējau krikštidams vandenimi.
32. Ir ludijo Jonas sakydamas: Regējau Dvasę nužengenčią kaipo karvēlį iš dangaus, ir pasiliko ant jo.
33. O aš jo ne pažinau, bet kursai manę siuntė krikštit

vandenimi, tas man táre: Ant
kurio regēsi Dvasę nužen-
genčią ir pasiliekančią ant
jo, tasai yra, kursai krikštija
Dvasė Šventa.
34. O aš regējau ir ludijau,
jog tasai yra Sunus Dievo.
35. O antrą dieną vēl stovējo
Jonas, ir du iš jo Mokitiniû.
36. O išvydęs Jēzų vaikš-
čiojantį, tárė: Štay Avinēlis
Dievo.
37. Ir girdējo jį du jo Moki-
tiniû kalbantį, ir ējo paskuy
Jēzų.
38. Bet atsigręžęs Jēzus ir
památęs jůs paskuy savę ei-
nančius, tárė jiems: Ko jēš-
kote. O anie jam tárė: Rabbi
(tai išsiguldo: Mokitojau) kur
gyveni?
39. Jis tárė jiems: Eikit o
veizdēkit. Ir jie ējo ir regējo,
kur givéno, ir pasiliko pas
jį tą dieną, nes buvo apie
déšimtą adyną.
40. O buvo Andriejus, bro-
lis Simono Pétro, vienas iš
anû dviejû, kurie tatai gir-
dējo nůg Jono, ir buvo nuėję
paskuy jį.
41. Tas pirmjáusay rádo Si-
moną, savo brolį, ir tárė jam:
Rádome Messiošų, kas išsi-
guldo: Kristus.
42. Ir átvedė jį Jēzausp. O
Jēzus pavizdējęs ant jo tárė:
Tu esi Simonas, sunus Jono-
šaus; to busi pramintas Kē-
pas, tai išsiguldo: ůla.
43. Ant rytojaus norējo Jē-
zus išeit Galilēon, ir rádo
Pilipą ir tárė jam: Eik pa-
skuy manę.
44. O Pilippas buvo iš Bet-
saidôs, iš miesto Andriejaus
ir Pétro.
45. Pilippas rádo Natanaēlį
ir tárė jamui: Rádomė tą,
apie kurį ráše Maižiešus zo-
konė, ir Pránašai, Jēzų, su-
nų Jozēpo iš Nazaret.
46. Ir tárė jam Natanaēlis:
Argi gal iš Nazaret ateit kas
géro? Tárė jam Pilippas:
Ateik, o veizdėk!
47. Išvydęs tada Jēzus Nata-
naēlį ateinantį savęsp, sákė
apie jį: Štay yra tikras Izra-
ēlietis, kuriamė nēra vylaus.
48. Tárė jam Natanaēlis:
Iš kogi manę pažysti? At-
sákė Jēzus ir tárė jam: Pirm-
jaus, ne kaipo tavę Pilippas
pavadino, kad buvai po py-
gôs medžiu, regējau tavę
49. Atsákė Natanaēlis ir
tárė jam: Mokitojau, tu esi
Sunus Dievo; tu esi Kará-
lus Izraēlaus.
50. Atsákė Jēzus ir tárė
jam: Jog kad tav pasakiau:
Regējau tavę po pygôs me-
džiu, tiki tu. Didésnius dáik-
tus už tůs išvysi.
51. Ir tárė jam: Ištiesôs,

ištiesôs sakau jums, nůg to čēso išvysite dangų atvertą, ir Angėlus Dievo užžengenčius ir nužengenčius ant Sunaus Žmogaus.

PERSKYRIMAS II.

O dienoj' tréčioj' buvo svodbą Kanoj' Galilēôs, ir buvo ten motina Jēzaus.

2. Pakviestas taipojau buvo ir Jēzus ir jo Mokitinei ant svodbôs.

3. O kad ne téko vyno, tárė motina Jēzaus jop: Vyno ne tur.

4. Tárė jei Jēzus: Kas man su tavim, moteriškė: Mano adyna dar ne atējo.

5. Tárėjo motina tarnams: Ką tiktay jumus sakys, darykite.

6. Ir buvo ten šeši indai iš akmens, pastatyti pagal apčystijimą Žydû, kuriůsna kožname tilpo du arba tris viedrai.

7. Bilójo jiems Jēzus: Pripildikit tůs indus vándenimi! Ir pripildė jůs sklidinus.

8. Ir tárė jiems: Semkite dabar, o néškit užveizdētojui svodbôs! Ir nunešė.

9. O kad paragávo užveizdētojas svodbôs vándenio vynan pavirtuso, o ne žinójo, iš kur buvo; (tarnai bet žinojo, kurie vandenį sēmė), pavadino ansai užveizdētojas svodbôs jaunikį.

10. Ir tárė jam: Kiekvienas žmogus pirmjaus důda gérą vyną, o kad atsigērė, tada tą, kurs yra lētésnis. O tu gérajį vyną palaikei iki šioley.

11. Tą prádžią stebuklû padárė Jēzus Kanoj' Galilēôs, ir apréiškė savo šlovę, ir itikējo ing jį jo Mokitinei.

12. Potam nužengė ing Kapernaum, jis ir motina jo ir jo brolei ir jo Mokitinei, ir pasiliko ten ne daug dienû.

13. Nes arty buvo Velykos Žydû, ir užžengė Jēzus Jeruzalėn.

14. Ir rádo bažnyčioj' sēdinčius tůs, kurie pardavinējo jáučius ir avis ir karvēlus, ir tůs, kurie pinigais mainávo.

15. O padáręs botágą iš virvēliû, visus várė iš bažnyčios, ir avis ir jaučius; o tû, kurie pinigais mainávo, pinigus išbarstė ir stalus apvertė.

16. O tiems, kurie karvēlus pardavinējo, tárė: Išnéškit tatai iš čon, o ne darykit namus mano Tēvo namais prekiávimo.

17. Bet atminė Mokitinei jo, jog parašyta yra: Karšta méilė (žēlávimas) dēl namû tavo ėdė manę.

18. Tada atsákė Žydai ir
tárė jam: Kogigį zénklą mums
parodai, jog tatai darai?
19. Atsákė Jēzus ir tárė
jiems: Pagriáukit tą bažny-
čią, o trise dienose pastaty-
su ję.
20. Tárė tada Žydai: Ketu-
ris děšimtis ir šešis métus
budavójo tą bažnyčią, o tu ję
trise dienose pastatysi?
21. Bet jis kalbējo apie
bažnyčią savo kuno.
22. Togidēl, kad iš numiru-
siû kēlēs, atminė Mokitinei jo,
jog jiems tatai buvo pasákęs,
ir intikējo ráštui ir žodžiui,
kurį ištarė Jēzus.
23. O kad buvo Jeruzalēj
ant Vélykû šventês, daug
jû itikējo ing jo vardą, regē-
dami jo stebuklus, kurius
dárė.
24. Bet Jēzus ne pasitikējo
jiems pats savę, todēl, jog
jis pažino visus.
25. O jog ne reikalávo,
idant kas jam ludijimą dûtu
apie žmogų; nes jis žinójo,
kas žmoguje buvo.

PERSKYRIMAS III.

Bet buvo nekursai žmogus
iš Parizeušû, vardu Niko-
dēmus, vyriáusas Žydû.
2. Tas atėjo Jēzausp naktije
ir tárė jam: Mokitojau, žino-
me, jog atējei nûg Dievo Mo-
kitoju, nes niekas tokiû ste-
buklû daryt ne gal, kurius tu
darai, jey su jû Dievas ne
butu.
3. Atsákė Jēzus ir tárė jam:
Ištiesôs, ištiesôs sakau tav,
jey kas ne užgims iš naujo, ne
gal regêt karalystês Dievo.
4. Tárė jop Nikodēmas: Kai-
pogi gal žmogus atgimti, bu-
damas sénas? argi gal antrą
kartą ieit živátan savo mó-
tinôs ir gimti?
5. Atsákė Jēzus: Ištiesôs,
ištiesôs sakau tav, jey kas
ne atgimtu iš vandens ir iš
Dvasês, ne gál ieit karaly-
stėn Dievo.
6. Kas užgimė iš kuno,
kunas yra, o kas gimė iš
Dvasēs, Dvasė esti.
7. Nesistebêk, jog tav pa-
sakiau, reikia jums iš naujo
užgimt.
8. Vējas kur nor pučia, ir
užimą jo girdi, bet ne žinai,
iš kur ateit ir kur nueit:
Šitaipo yra kiekvieną̨s, kur-
sai iš Dvasês užgimė.
9. Atsákė Nikodēmas ir tárė
jam: Kaipogi tatai gal but?
10. Atsákė Jēzus ir tárė jam:
Tu esi mokitoju Izraēlije, o to
ne žinai?
11. Ištiesôs, ištiesôs sa-
kau tav, jog ką žinom, mes
kalbame, o ką regējom, ludi-

jame, bet musû ludijimą ne priimate.

12. Jeygi ne tikit, kad jumus žémiškus dáiktus apsakau, kaipogi tikēsite, jey jums apsakyčau dáiktus dangiškus?

13. O niekas ne užžengia dangun, tiktay tas, kursai nužengia iš dangaus, Sunus Žmogaus, kursai yra danguje.

14. O kaipo Maižiešus pakēlė žaltį pusčioje, taipo tur buti pakéltas Sunus Žmogaus,

15. Idant kiekvienas, kursai tik ing jį, ne pražútu, bet turētu ámžiną givátą.

16. Nēsa taipo Dievas numilējo svietą, jog savo viengimusį Sunų dávė, idant kiekvienas, kurs ing jį tik, ne pražútu, bet turētu ámžiną givátą.

17. Nes ne siuntė Dievas savo Sunų ant svieto, idant súditu svietą, bet idant svietas butu išganytas per jį.

18. Kas tik ing jį, ne bus súditas, bet kursai ne tik, jau yra apsúditas, jog ne intikējo ing vardą viengimusio Sunaus Dievo.

19. O tas yra súdas, jog šviesybė atējo ant svieto, bet žmonės labjaus numilējo tamsybę, ne kaipo šviesybę; nes jû darbai buvo pikti.

20. Kiekvienas nesa, kursai piktay dáro, neapkenčia šviesybês ir ne ateit šviesybėsp, idant darbai jo ne butu pabarti.

21. Bet kas dáro tiesą, ateina šviesybėsp, idant butu régimi jo darbai; jog Dieviep padaryti yra.

22. Potam atējo Jēzus ir Mokitinei jo ing Žydû žémę, ir ten su jeis givéno ir krikštijo.

23. Krikštijo taipojau Enone ir Jonas arty Salim, nes tenay buvo daugel vandenio. O žmonės ateidavo ir apkrikštiti buvo.

24. Nes Jonas dar ne buvo padûtas ing kalinę.

25. Prasidējo tada kláusimas tarp Jono Mokitiniû ir tarp Žydû apie apčystijimą.

26. Ir atējo Jonop ir tárė jam: Mokitojau, tas, kursai buvo su tavim už Jordaną, apie kurį tu ludijei, štay, tasai krikštija, o visi jop eina.

27. Atsákė Jonas ir tárė: Ne gal žmogus nieko imt, jey jam ne butu dûta iš dangaus.

28. Jús patys este man ludinikais, jog pasakiau: Ne esmi aš Kristus, bet jog esmi siústas pirm jo.

29. Kas tur marčią, tas yra jaunikis. O gentis jaunikio, kursai stov ir klauso jo,

džiaugias didžu džiaugsmu
dėl balso jaunikio. Togidėl
tas mano džiaugsmas išpil-
ditas yra.
30. Jam reikia áugti, bet
man mažyn eit.
31. Kas iš aukšto ateit,
ant visû yra. Kas iš žémês
esti, žémiškas yra ir žémiš-
kus dáiktus kalba. Tas, kursai
iš dangaus atėjo, ant visû yra.
32. O ką regėjo ir girdėjo,
tatai ludijo, bet ludijimą jo
niekas ne priima.
33. Kas priima ludijimą jo,
tasai užpečėtijo, jog Dievas
yra tikras.
34. Nesa kurį Dievas siuntė,
tas Dievo žodį kalba, nes
Dievas ne dûst Dvasę pagal
mierą.
35. Tėvas myl Sunų, ir
vislab dávė jam rankosna.
36. Kas tik ing Sunų, tur
ámžiną givátą; bet kas ne tik
Sunui, ne regês givátôs, bet
rustybė Dievo pasiliekt ant jo.

PERSKYRIMAS IV.

O kaip pažino Viešpats, jog
išgirdo Parizeušai, kaip Jė-
zus daugiaus Mokitinių dárė
ir krikštijo, neng Jonas.
2. (Norisgi pats Jėzus ne
krikštijo, bet Mokitinei jo.)
3. Paliko Judėôs žémę ir
parėjo vėl Galilėon.
4. Bet jis turėjo per Sa-
márią eiti.
5. Ir atėjo miestan Sama-
riôs, vadinamą Sikar, arty
kiemélio, kurį buvo dávęs
Jokubas savo Sunui Jozēpui.
6. Ir buvo ten šulinys Jo-
kubo. Togidėl budams Jėzus
iš kelonês pailsęs, sėdos taip
ant šulinio, o buvo kaip
šešta adyna.
7. Ir atėjo moteriškė iš
Samariôs, semt vándenį, ku-
rei tárė Jėzus: Dûk man gért.
8. Nes Mokitinei jo buvo
nuėję ing miestą, idant pri-
pirktu válgimo.
9. Tada tárė jam ana žmona
Samaritoniška: Kaipogi tu
budamas Žydas geidi nûg
manęs gérti, nûg moteriškes
Samaritoniškôs? nes Žydai
nesidraugáuja su Samari-
tonais.
10. Atsákė Jėzus ir tárė jei:
Kad tu žinotumbei tą dovaną
Dievo, ir kas esti tas, kursai
tav kalba, dûk man gért: tu
jį prašytumbei, ir jis dûtu
tav vandenį gyvą.
11. Ir tárė jam moteriškė:
Viešpatie, ne turi ney su kû
semt, o šulinys yra gilus:
išgi kur tu turi tą gyvą
vandenį?
12. Argi tu esi didésnis už
musû tėvą Jokubą? kursai
mumus dávė tą šulinį, ir

pats iš jo gērė, ir jo vaikai, ir jo galvijai.
13. Atsákė Jēzus ir tárė jei: Kiekvienas, kursai gérs tą vándenį, vēl trokš,
14. Bet kas gértu aną vándenį, kurį aš jam důsu, ne trokš amžinay. Bet tas vandů, kurį aš jam důsu, bus jamė versmē vandenio tékančo amžinosp givátosp.
15. Tárė jop moteriškė: Pone, důk man to vándenio, idant ne trokščau, ney če ateiti turēčau semti.
16. Tárė jei Jēzus: Eik pavadink tavo vyrą, o ateik čonay.
17. Atsákė moteriškė ir tárė: Ne turiu vyro. Tárė jei Jēzus: Geray pasakei, ne turiu vyro.
18. Nesa penkis vyrus turējei, o tas, kurį dabar turi, ne esti tavo vyras; tatai tiesą pasakei.
19. Kalbējo jam moteriškė: Viešpatie, regiu, jog tu esi Pránašas.
20. Tēvai musû ant to kálno kloniojosi Dievui, o jús sákote, jog Jeruzalēj' yra ta vieta, kur reik kloniotis Dievui.
21. Tárė jei Jēzus: Moteriškė tikēk man, jog ateit adyna, kada ney ant to kálno, ney Jeruzalēj' melsitēs Tēvą.
22. Jús ne žinote, ką meldžiate, bet mes žinome, ką meldžiame; nes išgánimas yra nůg Žydû.
23. Bet ateit adyna ir dabar yra, jog tikrieji garbintojai melsis Tēvą Dvasēje ir tiesoje. Nes ir Tēvas tokiû jēška, kurie jį taip melstu.
24. Dievas esti Dvasė; o tie, kurie jį meldžia, tur jį melsti Dvasēje ir tiesoje.
25. Tárė jam Moteriškė: Žinau, jog ateis Messiošus, kurį vadina Kristų. Tas kada ateis, apsakys mums vis.
26. Tárė jei Jēzus: Aš esmi tasai, kursai su tavim kalbu.
27. O tůmet atējo Mokitinei ir stebējos, jog su ta moteriške kalbējo. Vienok ney vienas ne tárė, ko kláusi, arba ką su jé kalbi?
28. Ir paliko ana moteriškė savo viedrą ir nuējo miestan ir kalbėjo aniems žmonēmus:
29. Eikit, o regēkit žmogų, kursai man pasákė vis, ką tiktay dariau, argi ne tasai esti Kristus?
30. Togidēl išējo jie iš miesto ir atējo jop.
31. O tů tarpu prášė jį Mokitinei, kalbēdami: Mokitojau, válgik!
32. O ans jiems tárė: Aš turiu válgimą válgit, apie kurį jús ne žinot.
33. Kalbējo tada Mokitinei

tarp savęs: Argi jam kas
átnešė válgit?
34. Tárė jiems Jēzus: Mano
yra válgimas, kad darau va-
lę to, kursai manę siuntė, ir
išpildau jo darbus.
35. Argi jús ne sákote pa-
tys, jog dar yra keturi mēne-
sei, o pjutis ateis? Šitay, sa-
kau jumus: Pakélkit akis ju-
sû, o paveizdēkit ant lauko,
jog jau baltoja ant pjutiês.
36. O kas pjáuja, ima algą
ir surenka vaisų ant ámžinôs
givátôs, idant džiaugtus drau-
gey ir tasai, kursai sēja, ir
tas, kursai pjáuja.
37. Nesang tamè tikra yra
kalba, jog kitas yra, kursai
sēja, o kita, kursai pjáuja.
38. Aš jus siunčiau pjáut
tatai, ko jús ne dirbot; kiti
dirbo, o jús ējot ing darbus
jû.
39. Tada iš ano miesto daug
Samaritonû įtikējo ing jį dēl
žodžiû anôs moteriškês, kuri
ludijo, jog man vis pasákė,
ką aš tiktay dariau.
40. Kad tada atējo jop Sa-
maritonai, prášė jį, idant pas
jûs pasiliktu. Ir pasiliko te-
nay dvį dienį.
41. Ir toly daugiaus jû in-
tikējo dēl jo žódžio.
42. O moteriškei kalbējo:
Jog jau ne dēl tavo žodžiû ti-
kime. Nesa patys girdējome
ir žinome, jog tas esti tikray
Kristus, Išganytojis svieto.
43. O po dviejû dienû išējo
iš ten, ir nuējo Galilēon.
44. Nes patsai Jēzus ludi-
jimą išdavė, jog Pránašas
savo tēviškēje ne esti gar-
bēje.
45. O kad atējo Galilēon,
priēmė ji Galiliečei, regēda-
mi vis, ką dárė budamas Je-
ruzalėj' ant šventês; nes ir
anie buvo atėję ant šventês.
46. Tada vēl atējo Jēzus
ing Kaną Galilēôs, kur buvo
padáręs vyną iš vandenio. O
buvo Kapernaumè nekursai
karališkis, kurio sunus sir-
go.
47. Tas išgirdęs, jog Jēzus
atējo iš Judēôs Galilēon, ējo
jop ir prášė jį, idant nueitu
ir išgyditu jo sunų; nes pra-
dējo mirti.
48. Ir tárė jop Jēzus: Jey
jús ne régite ženklû ir ste-
buklû, tada jús ne intikēsite.
49. Taria jam ans karáliš-
kis: Viešpatie, nueik, pirm
nekaipo numirs vaikas mano.
50. Taria jam Jēzus: Eik,
sunus tavo gyvas yra. Ir in-
tikējo ans žmogus žodžiui, kurį
jam pasákė Jēzus, ir nuējô.
51. O anam jau nueinant,
atējo priešais jam jo tarnai
ir pasákė, bilódami: Vaikas
tavo gyvas yra.

52. Tada jůs kláusė apie adyną, kurioj' pasvéiko. Ir pasákė jam, jog vákar apie sékmą adyną jį karščei pámetė.
53. Pažino tada tēvas, jog tatai anoji adyna buvo, kurioj' jam buvo táręs Jēzus: Sunus tavo gyvas yra. Ir intikējo jis pats ir visi jo namai.
54. Tas esti ántras žénklas, kurį padárė Jēzus, atéjęs iš Judēōs Galilēoną.

PERSKYRIMAS V.

Buvo potam šventė Żydů, ir nuējo Jēzus Jeruzalėn.
2. O buvo Jeruzalėj' pas avjů vartus sodžialka (prudas), kurę žydiškay vadina Betesda, ta turējo penkias prianges.
3. Šiose gulējo daug negálinčių, áklů, raišů, išdžiuvusů, kurie láukė pajudinimo vandens.
4. Nes Angėlas tikru čēsu nužengdavo ing prudą ir pajudindavo vándenį. Kursai tada pirmas inžengė po pajudinimo vandens, tápo sveikas, kokià norint ligà apimtas butu.
5. O buvo ten nekursai žmogus trisdéšimtis ir aštůnis métus sergąs.
6. Tą kada Jēzus išvydo gulintį, o pažinęs, jog jau per ilgą čēsą sirgo, tárė jam: Argu nori but sveikas?
7. Atsákė jam ans ligonis: Viešpatie, ne turiu žmogaus, kursai manę, kad esti pajudinamas vandů, įmestu ing prudą; bet kad aš eimi, kits pirm manęs įžengia.
8. Taria jam Jēzus: Kélkis, imk tavo pátalą, o vaikščiok!
9. O tůjaus stójos sveikas ansai žmogus, ir ēmė savo pátalą ir váikščiojo. O buvo Sabbata tą dieną.
10. Todēley tárė Żydai anam išgyditamui: Sabbata yra; ne déra tav pátalą néšti.
11. Atsákė jis jiemus: Kursai manę išgydė, tas man tárė: Imk pátalą tavo, o váikščiok!
12. Togidēl kláusė jį: Kursaigi yra tas žmogus, kurs tav pasákė, imk pátalą tavo o váikščiok?
13. O ansai išgyditas ne žinójo, kas jis buvo; nes buvo Jēzus atstojęs, kadángi daug žmonů buvo ant tōs vietōs.
14. Potam jį rádo Jēzus bažnyčioj' ir tárė jam: Štay stojeis sveikas: ne be griešik daugiaus, idant kas piktésnio tav ne nusidůtu.
15. O nuėjęs ansai žmogus, pasákė Żydams, jog tatai buvo Jēzus, kursai jį išgydė.

16. Togidėl pérsekiojo Žydai Jēzų, ir jēškojo, kaipo jį nužavintu, jog tatai padárė Sabbatoj'.

17. O Jēzus jiems atsákė: Tēvas mano iki šiolay dirba, ir aš dirbu.

18. Togidēl jů labjaus jēškójo Žydai, kaipo jį nužavintu, jog netiktay péržengė Sabbatą, bet jog ir Dievą sákė ėsant savo Tēvu, darydams savę lygų Dievui.

19. Atsákė tada Jēzus ir tárė jiemus: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, ne gal Sunus pats nůg savęs nieko daryt, tiktay ką rég, jog Tēvas dáro, nes ką tiktay ans dáro, tatai taipat ir Sunus dáro.

20. Nēs Tēvas myl Sunų ir ródo jam vis, ką patsai dáro; ir didésnius jam už tůs darbus rodis, jog jús nusistebēsitēs.

21. Nesa kaipo Tēvas prikel numirusus ir gyvus padáro, taip ir Sunus, kurius nor, gyvus padáro.

22. Nes Tēvas nieko ne súdija, bet visą súdą padavė Sunui,

23. Idant visi garbintu Sunų taip, kaipo garbina Tēvą. Kas ne garbina Sunų, ne garbina ir Tēvą, kursai jį siuntė.

24. Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, kas mano žódžio kláuso ir tik tamui, kurs manę siuntė, tur ámžiną givátą, ir ne ateis ing súdą, bet pérējo iš smertiēs givaton.

25. Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, ateiti adyna ir dabar yra, jog numirēlei išgirs balsą Sunaus Dievo, o kurie išgirs, bus gyvi.

26. Nesa kaipo Tēvas tur givátą pats savije, taip ir Sunui dávė, idant turētu givátą pats savije.

27. Ir dávė jam valdžią, ir súdą daryt, todēl, jog esti Sunus Žmogaus.

28. Ne stebēkitēs dēl to, nes ateiti adyna, kurioj' visi, kurie yra grabůse, išgirs jo balsą.

29. Ir išeis tie, kurie geray dárė, ant prikēlimo givátôs; o tie, kurie piktay dárė, ant prikēlimo súdo.

30. Ne galu aš pats nůg savęs nieko daryt. Kaipo girdžiu, taipo súdiju: o súdas mano yra teisus; nes ne jēškau mano valēs, bet valēs Tēvo, kursai manę siuntė.

31. Jeygu aš pats apie savę ludiju, ludijimas mano ne esti tikras.

32. Kits yra, kursai apie manę ludija, ir žinau, jog tikras yra jo ludijimas, ką jis apie manę ludija.

33. Jús siuntėt Jonop, o jis ludijo apie tiesa.

34. Bet aš ne nůg žmogaus imu ludijimą, bet tatai kalbu, idant jús butumbit išganyti.

35. Ans buvo žvákē déganti ir žibanti; o jús norējot ant valandôs pasilinksmint jo šviesybēj.

36. Bet aš turiu ludijimą didésni už Jono ludijimą, nes darbai, kurius man dávė Tēvas, idant jůs išpildičau, tie patys darbai, kurius aš darau, ludija apie manę, jog Tēvas manę siuntė.

37. O Tēvas, kursai manę siuntė, tas pats ludija apie manę, kurio balso jús niekadôs ne girdējot, ney jo véidą regējot.

38. Ir žódžio jo ne turit savije givénančio. Nesang kurį jis siuntė, tamui ne tikite.

39. Jēškokite ráštůse, nes jumsrégis, jog tůse turit ámžiną givátą. O tie yra, kurie ludijimą důda apie manę.

40. Ir manęsp ateit ne norite, idant givátą turētumbit.

41. Aš garbēs nůg žmonû ne priimu.

42. Bet jus pažystu, jog méilēs Dievo ne turit savije.

43. Aš atējau vardan mano Tēvo, o ne priimat manęs. Jeygu kits ateis savo vardana, tą priimsite.

44. Kaipogi jús gálite tikēt, kurie garbę nůg kits kitû priimate, o garbēs, kuri yra nůg patiēs Dievo, ne jēškote.

45. Ne tarykit, jog aš jus turēčau apskúst manam Tēvui. Yra, kursai skundž ant jûsû, Maižiešus, ant kurio jús nusitikit.

46. Nes kada tikētumbit Maižiešui, tikētumbit ir man. Nes jis apie manę rášė.

47. Bet jey jo ráštams ne tikite, kaipogi mano žodžiams tikēsite?

PERSKYRIMAS VI.

Potám nuējo Jēzus už máriû Galilēôs, kurios yra Tiberiôs mariôs.

2. Ir ējo paskuy jį didis pulkas žmonû, jog regējo stebuklus jo, kurius dárė ant sergančiû.

3. Ir užējo Jēzus ant kalno, ir sėdējo ten su Mokitinineis savo.

4. O buvo arty Velykos, šventė Żydû.

5. Tada pakēlęs Jēzus akis, o památęs, jog didis pulkas žmonû ateina jop, tárė Pilippop: Kur pirksim důnôs, idant tie válgitu.

6. (Bet tatai kalbējo mēgindamas jį; nes jis žinójo, ką norējo daryt).

7. Atsákė jam Pilippas: Už du šimtu gráśiû dûnôs ne gana jiems bus, norint iš jû kiekvienas mážumą imtu.
8. Táré jam vienas iš jo Mokitiniû, Andriejus, brolis Simono Pétro:
9. Yra če vienas vaikas, kursai tur penkėtą miežiû dûnos ir dvį žuvį; bet kasgi tatai yra tarp taip daugel.
10. Táré betaig Jēzus: Liepkit žmonēmus sēstis! O buvo žolēs gana ant tôs vietôs. Ir susēdo vyrû skaičum apie penkis tukstančius.
11. Emė betaig Jēzus dûnas, o padēkavojęs dávė Mokitiniems, o Mokitinei sēdintiemus. Taipojau ir iš žuvû kiek tiktay norējo.
12. O kad buvo pasotinti, táréjis Mokitiniems savo: Surinkite tûs trupučius atlikusus, idant nieko ne pražútu.
13. Tada surinko ir prikrovė dvyliką karbû trupučiû iš penkiû miežiû dûnû, kurie atliko tiemus, kurie válgė.
14. Bet anie žmonės išvydę stebuklą, kurį Jēzus padárė, kalbējo: Tasai ištiesôs yra ansai Pránašas, kursai turējo ateit ant svieto.
15. Tada Jēzus pažinęs, jog norējo ateit ir sugáut jį, idant jį padarytu karálumi, nuējo šalin ant kálno pats vienas.
16. O kad buvo vákaras, nuējo Mokitinei jo máriump.
17. O inėję laivan, atējo ant máriû ing Kapernaum. O jau buvo tamsu, o Jēzus ne buvo atējęs jump.
18. O mários, kad kēlės didis vējas, pradējo judintis.
19. Kaip tada nusiyrė kaipo ant dvidéšimtiês ir penkiû, arba trisdéšimtiês varstû, išvydo Jēzu vaikščiojantį ant máriû ir prisiártinantį laivan, ir nusigando.
20. Bet jis jiems táré: Aš esmi, nesibijokit!
21. Tad anie norējo jį imti ing laivą, o tûjaus laivas priplaukė kráštop, kuriop ējo.
22. Antrą dieną žmonės, kurie buvo už máriû, regēdami, jog ten ne buvo kito laivo, tiktay tas vienas, ing kurį buvo ižengę Mokitinei jo, o jog Jēzus ne buvo inéjęs laivan su savo Mokitineis, bet tiktay vieni jo Mokitinei buvo nuēję.
23. Atējo bet kiti laivai iš Tiberiadôs arty anôs vietôs, kur válgė dûną, kaip Viešpats dēkas buvo dáręs.
24. Tatai kaip památė žmonės, jog ten ne buvo Jēzaus, ney Mokitiniû jo, ižengė ir anie ing laivus ir pérsiyrė Kapernauman, jēškodami Jēzaus.

25. O atrádę jį už mariû, kalbėjo jam: Mokitojau, kada čon atėjei?
26. Atsákė jiems Jēzus ir tárė: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, jēškote manęs, ne todėl, jog stebuklus regējot, bet jog dûną válgēt ir buvot pasotinti.
27. Gaminkite todēl, ne pénną pragaištantį, bet péną, kursai patenka amžinosp givátosp, kurį jums dûs Sunus Žmogaus. Nes jį užpečētijo Dievas Tēvas.
28. Tada tárė jamui: Kągi veiksim, idant galētumbim daryt darbus Dievo?
29. Atsákė Jēzus ir tárė jiems: Tatai yra darbas Dievo, idant tikētumbit ing tą, kurį ansai siuntė.
30. Tada jie jam kalbējo: Kokigį tu žénklą darai, idant regētumbim ir intikētumbim tav? kągi darai?
31. Tēvai musû válgė Manną púsčioje, kaipo yra parašyta: Dûną jiemus dávė iš dangaus ant válgimo.
32. Tada tárė jiems Jēzus: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus: Maižiešus ne dávė jums dûną iš dangaus, bet mano Tēvas dûda jumus tikrą dûną dangaus.
33. Nes dûna Dievo ta esti, kuri iš dangaus nužengia ir dûda givátą sviētui.
34. Tada tárė jie jam: Viešpatie, dûk mums visadôs tokią duną.
35. Bet tárė jiems Jēzus: Aš esmi ana dûna givátôs; kas manęsp ateina, ne išalks, o kas tik ing manę, niekada ne trokš.
36. Bet jumus pasakiau, jog manę regējot, o ne tikite.
37. Vis, ką man dûda Tēvas, manęsp ateis; o tą, kursui manęsp ateis, ne išmesu laukan.
38. Nes nužengiau iš dangaus, ne idant daryčau mano valę, bet valę ano, kursai manę siuntė.
39. O tatai yra valė mano Tēvo, kursai manę siuntė, idant iš to viso, ką man dávė, nieko ne pamesčau, bet idant tatai prikélčau paskučiáusoje dienoje.
40. Tatai bet yra valė ano, kursai manę siuntė, idant kiekvienas, kursai rég Sunų, o tik ing jį, turētu ámžiną givátą; o aš jį prikélsu anoj' paskučiáusoj' dienoje.
41. Murmējo tada Žydai prieš jį, jog kalbējo: Aš esmi ana dûna, kuri iš dangaus nužengė,
42. Ir kalbējo: Argi ne tasai yra Jēzus, sunus Jozēpo, kurio

mes tėvą ir motiną pažystame? kaipogi tada tas sáko: Aš iš dangaus atėjau?

43. Tada atsákė Jėzus ir tárė jiems: Ne murmėkit tarp savęs!

44. Niekas manęsp ateit ne gál, jey mano Tėvas, kursai manę siuntė, jį ne tráuktu; o aš jį prikélsu paskučiáusoj' dienoje.

45. Parašyta yra Pránašůse: Bus visi išmokiti nůg Dievo. Togidėl kiekvienas, kursai girdėjo nůg Tėvo ir išmóko, ateit manęsp.

46. Ne todėl, jog kas regėjo Tėvą, net kursai yra nůg Dievo, tas regėjo Tėvą.

47. Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, kas tik ing manę, tur ámžiną givátą.

48. Aš esmi ana důna givátôs.

49. Tėvai jusû válgė Manną pusčioje ir numirė.

50. Šita esti důną, kuri nůg dangaus ateina, idant ję kas válgidamas, ne numirtu.

51. Aš esmi důna gyva, kuri iš dangaus nužengiau. Jey kas válgis tą důną, gyvas bus ant ámžiû. O důną, kurę aš důsu, yra mano kunas, kurį aš důsu už svieto givátą.

52. Vaidijos tada Żydai tarp savęs, kalbėdami: Kaipogi tas gal důt mums savo kuną ant válgimo?

53. Tada tárė jiems Jėzus: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, jey ne válgisit kuną Sunaus Žmogaus ir ne gérsit kraują jo, ne turite givátôs jusimpi.

54. Kas válgo mano kuną ir geria mano kraują, tur ámžiną givátą, o aš jį prikélsu paskučiáusoj' dienoje.

55. Nes mano kunas tikras esti válgimas, o mano kraujas tikras yra gėrimas.

56. Kas válgo mano kuną, ir geria mano krauja, manipi pasiliekt, ir aš jamė.

57. Kaipo manę siuntė gyvasis Tėvas, ir aš esmi gyvas dėley Tėvo: taip ir kas manę válgo, taipojau gyvas bus dėl manęs.

58. Šita yra důna, kuri iš dangaus nužengia; ne kaipo Tėvai jusû válgė Manną ir numirė. Kas válgo šitą důną, bus gyvas ant ámžiû.

59. Tatai kalbėjo iškaloje, mokidams Kapernaume.

60. Tada daug iš jo Mokitiniû tatai girdėdami, bilójo: Kietas yra tas žodis. Kas jo klausyt gal?

61. Bet žinodams Jėzus savije, jog apie tatai murmėjo Mokitinei jo, tárė jiems: Ar tatai jus piktina?

62. Kaipgi, jey tada išvysite
Sunų Žmogaus užžengentį
ten, kur pirm buvo?
63. Dvasė yra, kuri gaivina;
kunas nieko nepadest. Žodžei,
kurius aš jums kalbu, dvasė
yra ir givata.
64. Bet yra nekurie iš jusû,
kurie ne tik; nes žinójo nûg
pradžiôs Jēzus, kurie buvo ne-
tikintieji, ir kursai jį išdûsęs,
65. Ir kalbējo: Todēl jumus
pasakiau, jog niekas ne gal
ateit manęsp, jey jam ne bu-
tu dûta nûg mano Tēvo.
66. Nûg to čēso daug jo
Mokitiniû nuējo užpakalyn,
o daugiaus su jû ne váikš-
čiojo.
67. Tada bilójo Jēzus Dvy-
likosp: Argi ir jús norite
šalin eit?
68. Ir atsákė jam Simonas
Pétras: Viešpatie, kurgi
eisim? Tu turi žodžius ám-
žinôs givátôs,
69. O mes intikējom ir pa-
žinom, jog tu esi Kristus, an-
sai Sunus gyvojo Dievo.
70. Atsákė jiems Jēzus:
Argi aš ne dvylika jusû iš-
rinkau, o vienas iš jusû yra
vélnas?
71. O tatai kalbējo apie Ju-
došų, sunų Simono Iškario-
to. Šisai nes buvo jį išdû-
sęs, budamas vienas iš dvy-
likôs.

PERSKYRIMAS VII.

O potam Jēzus váikščiojo
per Galilēą. Nes ne norējo
váikščioti žémēj' Judēôs, to-
dēl, jog Žydai jēškójo, kaipo
jį nužavintu.
2. Bet buvo arty šventė
Žydû Čētrû.
3. Tada kalbējo jam jo
brolei: Išeik iš če, o eik ing
Judēôs žémę, idant ir tavo
Mokitinei regētu tavo dar-
bus, kurius darai.
4. Nes niekas nieko slap-
čey ne dáro, norēdams but
régimas. Jey tokius dáiktus
darai, apsireišk svietui.
5. Nes ney jo brolei ne ti-
kējo ing jį.
6. Tárė tada jiems Jēzus:
Mano čēsas dar ne atējo; bet
jusû čēsas visados yra in-
dorus.
7. Ne gal svietas jusû ne-
kentēt; bet manęs ne apken-
čia, nes aš ludiju apie jį,
jog darbai jo pikti yra.
8. Eikitegi jús ant tôs šven-
tês; aš dar ne eisu ant tôs
šventês; nes mano čēsas
dar ne išsipildė.
9. O tatai jiems pasákęs,
pasiliko Galilēoj'.
10. O kad nuējo jo brolei,
tada ir jis nuējo ant šven-
tês, ne regimay, bet kaipo
slapčey.

11. O Žydai jěškójo jo ant
šventês ir kalbějo: Kurgi ta-
sai yra?
12. Ir buvo apie jį didis
murmějimas tarp žmonû. Nes
kiti bilójo, jog esti géras, o
kiti bilújo: Ne, bet išvadžio-
ja žmones.
13. Vienok apie jį niekas iš-
key nė kalbějo bijodamaisi
Žydû.
14. O kaip jau buvo viduj
šventês, užžengė Jězus baž-
nyčion ir mokino.
15. Ir stebějos Žydai kalbě-
dami: Kaipogi tas moka ráš-
tą, kadangi nesimokinęs?
16. Atsákė jiems Jězus ir tárė:
Mano pamokslas ne esti mano,
bet to, kursai manę siuntė.
17. Jey kas nor daryt jo
válę, tas pažys, ar tas pa-
mokslas yra iš Dievo, arba
ar aš pats nûg savęs kalbu.
18. Kas pats iš savęs kal-
ba, savo garbēs jěško; bet
kas jěško garbês to, kursai
jį siuntė, tas yra tikras, o
něra jame neteišybês.
19. Argi jums Maižiešus ne
davė zókoną; o niekas iš ju-
sû ne laiko zókono? Kogi-
děl jěškot, idant manę nu-
žavintumbit.
20. Atsákė žmonės ir tárė:
Vélną turi! Kasgi tavę jěš-
ko nužavint?
21. Atsákė Jězus ir tárė
jiems: Vieną darbą padariau,
o visi stébjatês.
22. Toděl Maižiešus dávė
jums appjáustimą (ne jog yra
iš Maižiešaus, bet iš těvû),
o Sabbatoje appjáustate žmo-
gų.
23. Jey žmogus priima ap-
pjáustimą Sabbatoje, idant ne
butu péržengtas zókonas Mai-
žiešaus: Kogiděl ant manęs
rustáujatěs, jog visą žmogų
išgydžiau Sabbatoj?
24. Ne súdikit pagal paviz-
džią, bet teisų súdą súdikite.
25. Kalbějo tada nekurie iš
Jeruzolimitoniû: Argi ne ta-
sai yra, kurio jěško ušmušt?
26. O štay, jis iškey kalba,
ir nieko jam ne sáko. Argi
tikray pažino vyresnieji, jog
šisai yra tikray Kristus?
27. Bet apie šį žinom, iš kur
yra; bet kad Kristus ateis,
niekas nežinos, iš kur jis yra.
28. Šaukė tada Jězus baž-
nyčioj mokidamas ir biloda-
mas: Jús betaig manę pažy-
state, ir iškur esmi, žinote, o
ne atějau pats nûg savęs, bet
yra teisus, kurs manę siuntė,
kurio jús ne pažystate.
29. Bet aš jį pažystu, nes nûg
jo esmi, ir jis manę siuntė.
30. Tada jěškójo, kaipo jį
sugáutu; bet niekas ne dějo
ant jo rankôs; nes dar ne bu-
vo atějusi jo adyna.

31. O daug iš žmonû in-
tikėjo ing jį ir kalbėjo: Kris-
tus kad ateis, argi daugiaus
stebuklû padarys, kaip tûs,
kurius šisai padárė?
32. Girdėjo Parizeušai, jog
tatai žmonės apie jį murmėjo,
ir siuntė Parizeušai ir pra-
kilnésni kunigai tarnus, idant
jį sugáutu.
33. Bilójo tada jiems Jėzus:
Dar mážą čėsą esmi su ju-
mis, potam eimi anop, kursai
manę siuntė.
34. Jėškósit manęs, o ne
atrásit, ir kur aš esmi, jús
ateit ne gálite.
35. Kalbėjo tada Žydai tarp
savęs: Kurgi tas eis, jog mes
jo ne atrásim? Argi išbarsti-
tump tarp pagoniû eis ir mo-
kis pagonius?
36. Koksai tatai yra žodis,
kurį ištarė: Jėškósit manęs,
o ne atrásit, ir kur aš es-
mi, jús ateit ne gálite?
37. Bet paskučiáusoj' die-
noj' šventės, kuri švenčiau-
si buvo, stovėjo Jėzus ir
šaukė, bilodamas: Jeygu kas
trokšta, te ateina manęsp,
o te geria.
38. Kas tik ing manę, kaipo
kalba ráštas, upės vándenio
gyvo plús iš kuno jo.
39. (O tatai kalbėjo apie
Dvasę, kurę turėjo gaut tikin-
tieji ing jį. Nes dar ne buvo
Dvasė Šventa, todėl, jog dar
Jėzus ne buvo pagárbintas.)
40. Daugel tada jû iš ano
pulko žmonû girdėdami tûs
žodžius, kalbėjo: Tas yra ti-
kray ansai Pránašas.
41. Kiti kalbėjo: Tas yra Kri-
stus. Bet nekurie sákė: Argi
iš Galilėôs ateis Kristus.
42. Argi ne sáko ráštas,
jog iš sėklôs Dovido ir iš
miestélio Betlėem, kur buvo
Dovidas, ateis Kristus?
43. Šitaipo stójos nesuta-
rimas dėl jo tarp žmonû.
44. Nekurie betaig iš jû
norėjo jį sugáut; bet niekas
ne ištiesė ant jo savo rankû.
45. Atėjo tada tarnai vyriau-
sump kunigump ir Parizeu-
sump. Ir anie jiems sákė:
Kogidėl jo ne átvedėt?
46. Atsákė anie tarnai: Nie-
kados taipo ne kalbėjo žmo-
gus, kaipo tas žmogus.
47. Atsákė tada jiems Pa-
rizeušai: Argi ir jús išvésti
este?
48. Argi intikėjo ing jį kas iš
vyriáusû, arba iš Parizeušû?
49. Bet tie žmonės, kurie
nežina zókono, prakéikti yra.
50. Bilójo jump Nikodėmas,
kursai buvo atėjęs náktij jop,
budams vienas iš jû:
51. Argi zókonas musû súdija
žmogų, jey pirm ne pérklau-
sinėtu jo ir žinotu, ką dáro?

52. Anie jam atsakydami
táré: Argi ir tu esi Galilietis?
Datirk ir veizdêk, jog neyjoks
Pránašas iš Galilêôs nesi-
kêlė.
53. Ir nuējo kiekvienas sa-
vo namopi.

PERSKYRIMAS VIII.

O Jēzus ējo ant kálno Alyvû.
2. Ir vėl anksty atējo baž-
nyčion, o visi žmonės susi-
ējo jop, ir sēdęs mokino jûs.
3. O átvedė jop mokiti ráštė
ir Parizeušai moteriškę su-
gáutą patim venčavonystês
péržengimė, ir pastátė ję vi-
dun,
4. Ir tárė jam: Mokitojau,
ta moteriškė užspēta pa-
čiamė darbė svetlovystês
(kekšystēs).
5. Bet zókonė Maižiešus pri-
sákė mums, tokias akmenimis
užmušt. Tu tada ką sakai?
6. O tatai kalbējo gundida-
mi jį, idant galētu jį aprai-
šyti. O Jēzus pasilenkęs že-
myn, rášė pirštu ant žémês.
7. Kaipo betaig ne paló-
vė jį kláusti, atsitiesęs tárė
jiems: Kas iš jusû yra be
grieko, tegul ant jôs pirmą
ákmenį meta.
8. Ir vēl pasilenkęs žémyn,
rášė ant žémês.
9. Ką anie ižgirdę, vienas
po vieno išējo, (budami aplu-
diti savo pačiû sažinėj) pra-
dėję nûg vyresniujû iki pas-
kutiniû; ir Jēzus pats vie-
nas pasiliko ir ana mote-
riškė viduj' stovinti.
10. O atsikēlęs Jēzus ir ney
vieno ne matydamas, tikt tą
moteriškę, tárė jei: Moteriš-
ke, kur yra tie, kurie skun-
dė ant tavęs? Ar niekas tavę
ne pražudo?
11. O ana tárė: Niekas,
Viešpatie. Bet Jēzus tárė:
Tay ney aš tavę ne pražudau.
Eik, o jau daugiaus negriešik!
12. Vēl tada kalbējo jiems
Jēzus, bilodams: Aš esmi
šviesybė svieto. Kas pas-
kuy manę eina, ne váikš-
čios tamsybēj', bet turês švie-
sybę givátôs.
13. Tárė tada jam Parizeu-
šai: Tu pats apie savę ludiji;
tavo ludijimas ne esti tikras.
14. Atsákė Jēzus ir tárė
jiems: Norint aš ludiju apie
manę patį, tikras yra mano
ludijimas; nes žinau, iš kur
atējau ir kur nueimi; jús bet
nežinote, iš kur atéimi ir kur
nueimi.
15. Jús pagal kuną súdi-
jate, aš nieko ne súdiju.
16. O norint ir aš súdičau,
súdas mano teisus yra; jog
ne esmi vienas, bet aš ir
Tēvas, kursai manę siuntė.

17. Bet ir zókonė jusû pa-
rašyta, jog dvieju žmonû lu-
dijimas tikras yra.
18. Aš esmi, kursai pats
apie savę ludiju, o ludija apie
manę ir Tēvas, kurs manę
siuntė.
19. Tada jam bilójo: Kurgi
yra tavo Tēvas? Atsákė Jē-
zus: Ney manęs pažystate,
ney mano Tēvo. Jey manę
pažintumbit, ir mano Tēvą
pažintumbit.
20. Tůs žodžius kalbējo Jē-
zus pas skarbnyčią, mokida-
mas bažnyčioj; o ney vienas
jį ne sugávo, nes dar ne bu-
vo atējusi jo adyna.
21. Bilójo tada vēl jiems
Jēzus: Aš eimi šalin, ir jēš-
kosit manęs, o jusû griekůse
mirsite. Kur aš eimi, jús
ateit ne gálite.
22. Kalbējo tada Žydai: Ar-
gu patsai savę nor nužavint,
jog sáko: Kur aš eimi, jús
ateit negálite?
23. Ir jis tárė jiems: Jús
este iš žemybês, aš esmi iš
aukštybês. Jús este iš šio
svieto, o as ne esmi iš šio
svieto.
24. Togidēl aš jumus pa-
sakiau, jog numirsite jusû
griekůse. Nes jey jús ne
intikēsite, jog aš tas esmi,
mirsite griekůse jusû.
25. Tada jam kalbējo: Kas-
gi tu esi? Ir tárė jiems Jē-
zus: Pirmay tas, kursai su
jumis kalbu.
26. Daug turiu apie jus kal-
bēt ir súdit; bet tasai, kursai
manę siuntė, yra teisus. O
aš, ką nůg jo girdējau, tatai
kalbu ant svieto.
27. Bet ne suprâto, jog
jiems apie Tēvą kalbējo.
28. Togidēl jiems bilójo Jē-
zus: Kada paáukštisite Su-
nų Žmogaus, tada pažysite,
jog aš tasai esmi, o jog pats
nůg savęs nieko ne darau,
bet kaipo manę pamokino ma-
no Tēvas, taip kalbu.
29. O tas, kursai manę
siuntė, su manim yra. Ne
paliko manę vieną Tēvas,
jog ků anas mēgsta, tatai
aš visados darau.
30. Kaip tatai jis kalbējo,
daug jû ing jį intikējo.
31. Tada kalbējo Jēzus Žy-
dump, kurie ing jį intikējo: Jey
jús pasiliksite mano žodije,
tikrais mano Mokitineis este.
32. Ir pažisyte tiesą, o tiesa
jus išvalnys.
33. Atsákė jie jam: Mes es-
me sēkla Abraomo, o niekada
niekam ne tarnávom; kaipogi
tu kalbi, jog valni busite?
34. Atsákė jiems Jēzus:
Ištiesôs, ištiesôs sakau ju-
mus, jog kiekviens dárasis
grieką, yra grieko tarnas.

35 O tarnas ne pasiliekt namůse amžinay; Sunus pasiliekt ant ámžiû.
36. Togidēl jey jus Sunus valnus padarys, tikray valni busite.
37. Žinau, jog este sēkla Abraomo, bet jēškot, idant manę nužavintumbit, nes žodis mano ne tur jusimp vietôs.
38. Aš ką regējau prie mano Tēvo, kalbu. O jús taipojau ką regējot prie jusû tēvo, dárot.
39. Atsákė jie jam ir bilójo: Musû tēvas esti Abraomas. Tárė jiems Jēzus: Kad butumbit sunumis Abraomo, darytumbit darbus Abraomo.
40. Bet dabar jēškote nužavint manę, žmogų, kursai jums teisybę kalbējau, kurę girdējau nůg Dievo. To Abraomas ne dárė.
41. Jús dárote darbus jusû tēvo. Tárė tada jam: Mes ne esme iš bjaurenybês (kekšystês) pavaisinti; vieną turime Tēvą, Dievą.
42. Tada jiems tárė Jēzus: Jey Dievas butu jusû Tēvas, tay manę milētumbit. Nes aš nůg Dievo išējau ir atejau; neygi nesa pats nůg savęs atējau, bet jis manę siuntė.
43. Kogidēl tôs mano kalbôs ne suprántate? Jog ne gálite klausyt mano žodžiû.
44. Jús iš tēvo vélno este, ir geidimus jusû tēvo daryt norite. Tas žmogžudys buvo nůg pradžiôs ir teisybēj' ne stovējo; jog jame nēra tiesôs. Kad kalba melus, iš savo patiês kalba, nesa jis yra melágis ir tēvas to patiês.
45. O aš, jog tiesą kalbu, ne tikite man.
46. Kas iš jusû gal manę kaltint dēl grieko? Jeygu bet tiesą kalbu, kogidēl jús man ne tikite?
47. Kas iš Dievo esti, klauso Dievo žodžiû; todēl jus ne klausote, jog iš Dievo ne este.
48. Tada atsákė Žydai ir tárė jam: Argu mes ne geray kalbame, jog tu esi Samaritonas ir vélną turi?
49. Atsákė Jēzus: Aš vélno ne turiu, bet garbinu mano Tēvą, o jús manę ne gárbinat.
50. O aš ne jēškau mano garbês; yra bet viens, kursai tą jēško ir súdija.
51. Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, jey kas mano žodį laikys, smertiês ne regês amžinay.
52. Tada jam tárė Žydai: Dabar pažystam, jog vélną turi. Abraomas numirė, ir Pránašai; o tu sakai, jey

kas mano žodį laikys, smer-
tiês ne ragáus amžinay.
53. Argi tu esi didésnis už
musû tēvą Abraomą, kursai
numirė? ir Pránašai numirė.
Kagi patsai iš saves daraisi?
54. Atsákė Jēzus: Jey aš
pats savę gárbinu, mano
garbē už nieką esti. Yra
mano Tēvas, kursai manę
gárbiną, kurį jús sákot savo
Dievą ēsantį.
55. O jo ne pažinote; bet
aš jį pažystu. Ir jey sakyčau,
jog jo ne pažystu, bučau me-
lágis lygus jumus; bet jį
pažystu, ir žodžius jo laikau.
56. Abraomas jusû tēvas
džiaugēsi, idant regētu mano
dieną; ir regējo tą, ir link-
sminos.
57. Tada tárė Žydai jop:
Penkiû dėšimtû métû dar ne
turi, o Abraomą regējei?
58. Tárė jiems Jēzus: Iš-
tiesôs, ištiesôs sakau jumus,
pirm nekaip Abraomas bu-
vo, aš esmi.
59. Pagávo tada ákmenis,
idant mestu ant jo. Bet Jēzus
pasislēpė ir išėjo iš bažny-
čiôs, péreidams per vidurį
jû, ir taip praējo.

PERSKYRIMAS IX.

O pro šálį eidams, išvydo
žmogų áklą nûg užgimimo.
2. Ir kláusė jį jo Mokitinei,
kalbēdami: Mokitojau, kas
sugriešijo? tasaigu, arba jo
gimdytojei? jog áklas gimė.
3. Atsákė Jēzus: Ney tas
sugriešijo, ney jo gimdyto-
jei, bet idant pasiroditu dar-
bai Dievo ant jo.
4. Man reikia daryt darbus
to, kursai manę siuntė, iki
koley diena yra. Ateina nak-
tis, kad niekas ne galês
nieko daryt.
5. Koley esmi ant svieto,
esmi šviesybė svieto.
6. Tatai pasákęs spjovė ant
žémês, o padárė purvą iš
spjáudalû, ir užtepė anû pur-
vu akis áklojo;
7. Ir tárė jam: Eik, nusi-
prausk sodžiálkoj' (prudè)
Siloe, kas išsimano: Siústas.
Nuējo tada ir nusimazgójo,
ir atējo regēdams.
8. Tada susiedai ir kurie jį
pirm to regēdavo, jog áklas
buvo, kalbējo: Argi ne tas
yra, kursai sedēdavo ir elge-
távo (ubagávo).
9. Kiti kalbējo, jog tas yra.
O kiti, jôg jam yra lygus. Bet
jis sákė: Aš tasai esmi.
10. Tada jam kalbējo: Kai-
pogi yra atvertos tavo akys?
11. Ans atsáke ir tárė:
Žmogus, vadinamas Jēzus,
padárė purvą ir aptepė mano
akis, o tárė man: Eik pru-

dan Siloe, o nusimazgok. O taip nuėjęs ir nusimazgojęs pražiurėjau.

12. Tada jie jam tárė: Kurgi jis yra? Jis tárė: Nežinau.

13. Tada átvedė tą, kursai buvo pirm áklas, Parizeušump.

14. O buvo Sabbata, kad Jėzus padárė purvą ir atvėrė jo akis.

15. Tada vėl jo kláusė ir Parizeušai, kaipo pražiurėjo? O jis jiems pasákė: Uždėjo man purvą ant akiû, ir nusimazgojau ir regiu.

16. Tada nekurie iš Parizeušû tárė: Žmogus tas ne esti iš Dievo, nes ne laiko Sabbatôs. Kiti vėl kalbėjo: Kaipogi žmogus griešnas gal tokius stebuklus daryt? ir buvo nesutarimas tarp jû.

17. Kalbėjo jie vėl aklámui: Tu ką sakai apie jį, kadángi atvėrė akis tavo? O ans tárė: Pránašas yra.

18. Todėley ne tikėjo Žydai apie jį, jog buvo áklas, ir jog pražiurėjo, iki koley atvadino gimdytojus to, kursai regėti pradėjo,

19. Ir kláusė jûs, kalbėdami: Argi tas yra jusû sunus, apie kurį jûs sákot, áklą užgimusį? kaipgi tada dabar rég?

20. Atsákė jiems jo gimdytojei ir tárė: Žinome, jog tas yra musû sunus ir jog áklas užgimė;

21. Bet kaipo dabar rég, nežinom, arba kas jo akis atvėrė, mes nežinom. Juk tur metus; kláuskitegi jį, jis patsai apie savę pasakys.

22. Taip kalbėjo gimdytojei jo, jog bijójos Žydû. Nes jau buvo Žydai susikalbėję, idant kursai tiktay jį per Kristų išpažintu, butu iš iškalôs išmestas.

23. Togidėl tárė gimdytojei jo: Tur métus, kláuskite jį.

24. Tada pavadino antrą kartą aną žmogų, kurs buvo áklas buvęs ir kalbėjo jam: Dûk garbę Dievui. Mes žinom, jog tasai žmogus yra griešnas.

25. Atsákė tada jisai ir tárė: Ar jis griešnas yra, nežinau; tatai tiktai žinau, jog budams áklas dabar regiu.

26. O kalbėjo jam vėl: Kągi tav padárė? kaipo atvėrė akis tavo?

27. Atsákė jiems: Dabar jumus pasakiau, o ne girdėjot. Kogidėl dar vėl girdėt norite? Argu ir jûs norite but jo Mokitineis.

28. Tada kéikė jie jį ir tárė: Tu esi jo Mokitinis; bet mes esme Mokitineis Maižiešaus.

29. Mes žinom, jog Dievas Maižiešausp kalbėjo; bet tą, iš kur yra, nežinom.

30. Atsákė tas žmogus ir kalbėjo jiems: Tatai ištiesôs dáiktas stebējimo vertas, jog jús nežinot, iš kur yra, o atvērė akis mano.
31. Bet mes žinom, jog Dievas griešnįkû ne kláuso; bet jey kas yra garbintojis Dievo ir valę jo dáro, tą kláuso.
32. Nûg ámžiû ne girdēta, jog kas atvērė akis áklay užgimusio.
33. Kad tas ne butu nûg Dievo, ne galētu nieko padaryt.
34. Atsákė jie jam ir tárė: Tu visas griekûse gimei, o tu mus mokini? Ir išstúmė jį laukan.
35. Išgirdęs Jēzus, jog jį laukan išstúmė ir atrádęs jį, tárė jam: Argi tiki tu ing Dievo Sunų?
36. Jis atsákė ir tárė: O kasgi yra, Viešpatie, jisai, idant ing jį tikēčau?
37. Bet tárė jam Jēzus: Ir regējei jį, ir kursai su tavim kalba, tas yra.
38. O jis tárė: Tikiu, Viešpatie, ir meldēsi jo.
39. Ir tárė Jēzus: Aš ant súdo atējau ing šį svietą; idant tie, kurie neróg, regētu, o tie, kurie rég, aklais butu.
40. Ir išgirdo tatai nekurie iš Parizeušû, kurie buvo su jû, ir tárė jam: Argi ir mes akli esme?
41. Tárė jiems Jēzus: Kad butumbit áklais, ne turētumbit grieko. Bet dabar sákote: mes régim, togidēl griekas jusû pasiliekt.

PERSKYRIMAS X.

Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, kas ne eina pro duris avinyčion, bet ieina kitur, tas yra vagis ir razbáinikas.
2. Bet kas ieina pro duris, piemû esti avjû.
3. Tamui vartinikas átvera, ir avys klauso jo balso, o jis savo avis vardais vadina ir išveda jas.
4. O kad išléidžia avis savo, eina pirm jû, o avys eina paskuy jį; nes pažysta jo balsą.
5. Bet paskuy svétimą ne eina, bet bēga nûg jo; nes ne pažysta balso svetimujû.
6. Tą priekalbį pasákė jiems Jēzus. Bet anie ne supráto, ką jiems kalbējo.
7. Tárė tada vēl jiems Jēzus: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus: Aš esmi durimis avjû.
8. Visi, kurie tiktay pirm manęs atējo, vagys yra ir ražbáinikai; bet jû ne klausė avys.
9. Aš esmi durimis. Jey kas per manę ieis, bus išganytas: O ieis ir išeis ir ganyklą atras.

10. Vagis ne ateina, tiktay
idant jis vogtu, užmuštu ir
nužavintu; aš atėjau, idant
jie givátą turētu ir viso aps-
čiay turētu.
11. Aš esmi piemů gerasis;
géras piemů givátą savo důst
už avis.
12. Bet samdininkas, ir tas,
kursai ne esti piemů, kurio
ne esti tikros ávys, regēdams
vilką atentį, apléidžia avis
ir pabēga; o vilkas pagáudo
ir išvaiko avis.
13. O samdininkas bēga,
jog esti samdininkas, ir ne tur
rupestiês apie avis.
14. Aš esmi piemů gerasis
ir pažystu manases, o mano-
ses taipojau manę pašysta.
15. Kaipo manę pažysta Tē-
vas, taip ir aš pažystu Tē-
vą, ir givátą mano guldau už
avis.
16. Turiu ir kitas avis, ku-
rios ne esti iš tôs avinyčiôs;
ir tas man reik atvest, ir balsą
mano klausys, o bus viena
avinyčia, ir vienas piemů.
17. Todēl manę myl Tēvas,
jog aš guldau givátą mano,
idant ję vēl imčau.
18. Niekas jôs ne ima nůg
manęs, bet aš guldau ję pats
nůg savęs; turiu galybę, důt
ję, ir turiu galybę, vēl ję imt.
Tą isákimą ēmjau nůg mano
Tēvo.
19. Tada stójos vēl pérsi-
skirimas tarp Žydû dēl tû
žodžiû.
20. Kalbējo betaig daug iš
jû: Vélną tur ir paduko. Ko-
gidēl jo kláusot?
21. Kiti sákė: Tie žodžei
ne esti vélną turinčio. Argi
vélnas gál aklujû akis at-
vert?
22. Bet buvo Jeruzalēj'
šventė pašventimo bažny-
čios, ir žiema buvo.
23. Ir váikščiojo Jėzus baž-
nyčioj', priangije Salamóno.
24. Tada apstójo jį Žydai
ir tárė jam: Iki koleygi tu
dušias musû abejojimé užlai-
kai? Jey tu esi Kristus, pa-
sakyk mums iškey.
25. Atsákė jiems Jēzus: Pa-
sakiau jums, o ne tikite. Dar-
bai, kurius aš darau vardè
mano Tēvo, tie apie manę lu-
dija.
26. Bet jús ne tikite; nes
ne este iš mano avjû, kaipo
jums pasakiau.
27. Mano avys klauso ma-
no balso, o aš jas pažystu, ir
eina paskuy manę.
28. O aš givátą ámžiną
důmi joms, ir ne pražus ant
ámžiû, ir niekas jû ne išplēš
iš mano rankû.
29. Tēvas mano, kursai man
jas dávė, didésnis yra už
visus; o niekas ne gal jû

išplêšt iš rankû mano Tē-
vo.
30. Aš ir Tēvas vienu es-
me.
31. Pakēlė tada vēl ákmenis
Žydai, idant jį akmenimis už-
muštu.
32. Atsákė jiems Jēzus:
Daug gerû dáiktu parodziau
jums nûg mano Tēvo; dēl
kurio darbo iš tû manę ak-
menimis mušat.
33. Atsákėjam Žydai, kalbē-
dami: Dēl géro darbo ne me-
tam tavę akmenimis, bet dēl
bluznijimo, ir jog tu budams
žmogus darais pats Dievu.
34. Atsákėjiems Jēzus: Argi
ne esti parašyta zókonė jusû:
Aš pasakiau: Dievai este.
35. Jeygu tus pavadino Die-
vais, kuriump stójos žodis
Dievo, o ne gal but ráštas
lauštas:
36. O tam, kurį Tēvas pa-
šventė ir nusiuntė ing svie-
tą, jûs sákote, tu bluzniji, jog
pasakiau, esmi Sunus Dievo?
37. Jeygu ne darau darbus
mano Tēvo, ne tikēkit man.
38. O jeygu darau, norint
man ne tikētumbit, tikēkitegi
darbams; idant pažintumbit
ir tikētumbit, jog Tēvas esti
manije, o aš jame.
39. Tada vēl jēškójo jį su-
gáut; bet jis išējo iš jû rankû.
40. Ir nuējo vēl už Jordaną,
ing aną vietą, kur pirm Jonas
krikštijo, ir tenay laikēs.
41. O daugel jû ateidami
jop kalbējo: Tiesa Jonas ne
jókio stebuklo ne padárė; bet
vis, ką tiktay Jonas apie tą
pasákė, yra tiesa.
42. Ir daug jû tenay itikējo
ing jį.

PERSKYRIMAS XI.

O buvo nekursai sergąs, var-
du Lázarus nûg Betaniôs,
iš miestélio Mariôs ir Mar-
tôs, seseriês jo.
2. O ta buvo ana Maria,
kuri pátepė Viešpatį mosti-
mi ir šlûstė kojas jo plau-
kais savo; kuriôs brolis Lá-
zarus sirgo.
3. Siuntė tada séseres jop,
kalbēdamos: Viešpatie, štay
tasai, kurį tu myli, sérga.
4. O išgirdęs Jēzus tárė:
Ta liga ne esti ant smertiês,
bet dēl garbês Dievo, idant
butu pagárbintas Sunus Die-
vo per ję.
5. O Jēzus milējo Martą, ir
jôs séserį, ir Lazarų.
6. Todēley kaip išgirdo, jog
sirgo, tada pasiliko dvį dienį
ant tôs vietôs, kur buvo.
7. Potam tárė Mokitiniump:
Eikim vēl Judēôs žémén.
8. Kalbējo jam Mokitinei:
Mokitojau, aną kart jēškójo

Żydai, kaipo tavę akmenimis užmuštu, o vėl ten eini?
9. Atsákė Jēzus: Argi ne dvylika yra adynû dienôs? Jey kas váikščioja dienoj', ne pasižeis, nes rég šviesybę šio svieto.
10. O jey kas váikščioja náktije, pasižeidžia, jog jame šviesôs nēra.
11. Tatai pasákė, ir potam tárė jiems: Lázarus, prietelis musû miegti, bet eimi, idant jį iš miego pabudinčau.
12. Tada tárė Mokitinei jo: Viešpatie, jey miegti, bus sveikas.
13. Bet Jēzus kalbējo apie jo smertį, bet anie tárė, jį apie užmigimą miego kalbantį.
14. Tada jiems tárė Jēzus iškey: Lázarus numirė.
15. Ir džiaugiûsi dēl jusû, jog tenay ne buvau, idant tikētumbit. Bet eikim jop.
16. Tárė todēl Tamošus, kurį vadina Didymus, Mokitiniems: Eikim ir mes, idant su jû mirtumbim.
17. Atéjęs tada Jēzus, rádo jį jau kéturias dienas grabè gulintį.
18. (O buvo Betania arty Jeruzalês, kaipo apie penkiolika varstû.)
19. Ir buvo daug Żydû atējusû Martosp ir Mariosp, idant jas linksmintu dēley jû brólio.
20. Marta tada išgirdusi, Jēzų ateinantį, ējo jam prieš; bet Maria namie sėdējo.
21. Tada tárė Marta Jēzausp: Viešpatie, kada čonay butumbei buvęs, ne butu numiręs mano brolis.
22. Bet ir dabar žinau, jog apie ką tiktay Dievą melsi, dûs tatai tav Dievas.
23. Tárė jei Jēzus: Tavo brolis kélsis.
24. Kalbējo jam Marta: Žinau, jog kélsis prikēlime iš numirusiû sudnoj' dienoje.
25. Tárė jei Jēzus: Aš esmi prikēlimas iš numirusiû ir giváta; kas tik ing manę, norint ir numirtu, bus gyvas.
26. O kiekvienas, kurs gyvas esti, o tik ing manę, ne mirs ant ámžiû. Argu tiki tam?
27. Tárė jam: Ir labay, Viešpatie! Aš intikējau, jog tu esi Kristus, Sunus Dievo, kursai turējo ateit ant svieto.
28. O tatai pasákiusi, nuējo ir slapčey pavadino Marią, séserį savo, kalbēdama: Yra čę Mokitojas ir vadina tavęs.
29. Ana kaip tiktay išgirdo, greitay kēlēs ir ējo jop.
30. O Jēzus dar ne buvo atējęs ing miestélį, bet dar buvo toje vietoje, kur Marta buvo išējusi prieš jį.

31. Tada Żydai, kurie su je buvo namie ir linksmino ję, išvydę Marią, jog véikey kēlēs ir išējo, ējo paskuy ję, kalbēdami: Eina grábop, idant tenay verktu.

32. Bet kada Maria atējo ten, kur buvo Jēzus, išvydusi jį, půlė kojump jo ir tárė jam: Viešpatie, kada če butumbei buvęs, ne butu mano brolis numiręs.

33. Tada išvydęs ję Jēzus verkenčią ir Żydus, kurie buvo su jé atēję, verkenčius, gailingay pasikrutino (labay apsinirto) Dvasēje, ir užsismútijo,

34. Ir tárė: Kurgi jį paguldēt? Tárė jam: Viešpatie, eik o veizdēk.

35. Jēzus apsiverkė.

36. Tada tárė Żydai: Štay, kaipo jį milējo.

37. O nekurie iš jû kalbējo: Argi negalējo tasai padaryt, kursai atvērė akis áklojo, idant tasai ne butu numiręs?

38. Bet Jēzus gailistēj' pasijudinęs (apsinirtęs) pats savije, atējo grábop. Bet buvo důbė, ir akmů buvo užristas ant jôs.

39. Kalbējo Jēzus: Atimkit tą ákmenį! Tárė jam Martą, sesů ano numirusio: Viešpatie, jau pakvipo; nes gulējo kéturias dienas.

40. Pasákė jei Jēzus: Argi aš tav ne kalbējau, jog jey intikēsi, išvysi šlovę Dievo.

41. Nurito tada ákmenį, kur buvo lavonas paguldytas. O Jēzus pakēlęs akis savo aukštyn, tárė: Tēve, dēkavoju tav, jog manę išklausei.

42. O aš žinau, jog manę visadôs išklausai. Bet tatai pasakiau dēl žmonû aplink stovinčiû, idant tikētu, jog tu manę siuntei.

43. O tatai táręs, prašuko didžiu balsu: Lázarau, išeik laukan!

44. Ir išējo tas, kursai buvo numiręs, turēdams surištas rankas ir kojas skaromis, o véidas jo buvo skarà aprištas. Kalbējo jiemus Jēzus: Išriškit jį, o tegul nueina!

45. Daug tada Żydû, kurie buvo atēję Mariosp, o regējo tatai, ką padárė Jēzus, intikējo ing jį.

46. Nekurie bet iš jû nuējo Parizeušump ir pasákė jiems, ką Jēzus padárė.

47. Tada susirinko prakilnésni kunigai ir Parizeušai rodon ir kalbējo: Kągi veikiam? nes tas žmogus daug stebuklû dáro.

48. O jey jį taip paliksim, visi ing jį intikēs; ir ateis

Rimionis ir atims mums tą vietą musû ir žmones.

49. O vienas iš jû, Kaipošus, budamas aukščiáusu kunigu tą métą, tárė jiems: Jús nieko ne žinot,

50. Ney apdumojat, jog mums privalu, idant vienas žmogus mirtu už žmones, o idant ta visa giminė ne pražútu.

51. O to ne kalbējo pats nůg savęs, bet budams aukščiáusu vyskupu tą mėtą, pranašávo, jog Jēzus turējo mirt už tą giminę.

52. O ne tiktay už tą giminę, bet idant taipojau vaikus Dievo, kurie buvo išbarstyti, vienybėn surinktu.

53. Nůg tôs tada dienôs susiródijo, kaipo jį nužudytu.

54. Todēl Jēzus jau ne váikščiojo regētinay tarp Žydû, bet iš ten nuējo šálin ing miestélį, kurs est arty púsčiôs, vadinamą Epraim, ir tenaygi givéno su Mokitineis savo.

55. O buvo arty Velykos Žydû; o daug jû užžengė Jeruzalėn iš tôs šaliês pirm Velykû, idant apsičystitu.

56. Jēškójojie tada Jēzaus ir kalbējo tarp savęs stovēdami bažnyčioj': Kas jums régis, jog neatējo ant šventês?

57. O vyriáusieji kunigai ir Parizeušai buvo išdávę isákimą, jey kas žinotu, kur jis butu, idant důtu žinę, jeyb jį sugáutu.

PERSKYRIMAS XII.

Tada Jēzus šešiomis dienomis pirm Velykû atējo ing Betanię, kur buvo Lázarus, tas, kursai buvo numiręs, kurį prikēle iš numirusiû.

2. Tenaygi jam pritaisė večérią, o Marta tarnávo. O Lázarus buvo vienas iš tû, kurie su jů drauge sėdējo prieg stálo.

3. Maria tada ēmusi svárą mostiês špikanardo labay brángios, pátepė kojas Jēzaus, ir nušlůstė plaukais savo kójas jo. O buvo pripilditi namai kvapù tôs mostiês.

4. Tada tárė vienas iš Mokitiniû jo, Judošus, sunus Simono Iškarioto, kursai turējo jį išdůt:

5. Kogidēl tôs mostiês ne pardavė už tris šimtus grášiû, o ne davė ubagams?

6. O tatai kalbējo, ne jog turētu rupestį apie ubagus, bet jog buvo vagis ir mášną turējo, o nešodavo, ką tiktay idēdavo.

7. Tada tárė Jēzus: Důk jei pakájų! Ant dienôs mano paláidojimo tatai ji laikė.

8. Nes ubagus visadôs pas

savę turite, bet manę ne vi-
sadôs turite.
9. Ištyrė tada pulkas didis
iš Žydû, jog jis tenay buvo, ir
atējo ne tiktay dēley Jēzaus,
bet idant taipojau Lázarų
regētu, kurį buvo prikēlęs
iš numirusiû.
10. Bet rōdijo prakilnésni
kunigai, idant ir Lázarų nu-
žavintu.
11. Nes daugel Žydû dēley
jo atējo ir intikējo ing Jēzų.
12. Ant rytojaus didis pul-
kas, kursai buvo atējęs ant
šventês, išgirdęs, jog Jēzus
eina Jeruzalėn,
13. Ėme šakeles palmû ir
išējo prieš jį ir šaukė: Ozi-
anna! pašlávintas, kursai
ateina vardan Viešpatiês,
Karálus Izraēlo!
14. O gávęs Jēzus asiláitį,
užsēdo ant jo, kaipo parašy-
ta yra:
15. Nesibijók, duktē Zion;
štay tavo Karálus ateiti, sė-
dēdams ant asiláičio.
16. O to iš pirmo ne su-
práto Mokitinei jo; bet kaip
Jēzus buvo péršviestas, tada
atminė, jog tatai apie jį buvo
parašyta, o jog jie jam ta-
tai buvo padárė.
17. Bet tie žmonės, kurie bu-
vo su jû, kaipo Lázarų pava-
dino iš grábo, ir prikêlė jį iš
numirusiû, pagyrė tą darbą.
18. Dēl to taipojau išējo
prieš jį pulkas, kaip girdējo,
jog jis tą stebuklą padáręs.
19. Tada kalbējo Parizeu-
šai tarp savęs: Régit, jog
nieko ne padarysit? Štay,
svietas paskuy jį nuējo.
20. O buvo nekurie Grēkai
tarp tû, kurie buvo užžengę,
idant melstus ant šventês.
21. Tie atējo Pilippop, kur-
sai buvo iš Betsaidôs Gali-
lēôs, ir prášė jį, kalbēdami:
Pone, mes norime regêt Jēzų,
22. Nuėjes Pilippas pasákė
Andriejui, o Andriejus vēl ir
Pilippas pasákė Jēzui.
23. O Jēzus atsákė jiems,
kalbēdamas: Atējo adyna,
idant butu pagárbintas Su-
nus Žmogaus.
24. Ištiesôs, ištiesôs sakau
jumus: Jey grudas kviečiû
įpûlęs ing žémę ne apmirtu,
pats vienas pasiliekti; bet
jeygu apmirtu, daug vaisaus
atneša.
25. Kas myl givátą savo,
pražudys ję. O kas nekenčia
givátôs savo ant šio svieto,
tas ámžinosp givátosp išlai-
kys ję.
26. Jey kas man taruáuja,
tè sėka manę. O kur aš esmi,
tenay bus ir mano tarnas. O
jeygu kas man tarnáus, pa-
garbys ji Tēvas mano.
27. Dabar dušia mano siel-

vartinga yra. Ir kągi tarsu? Tēve, gélbēk manę nůg tôs adynôs. Bet dēl to atējau ant tôs adynôs.

28. Tēve, péršviesk tavo vardą. Atējo tada balsas iš dangaus: Aš jį péršviečau ir dar péršviesu.

29. Tada žmonės, kurie če stovējo ir girdējo, kalbējo: Perkunas griáudžia. O kiti tárė: Angėlas jam kalbējo.

30. Atsákė Jēzus tarydams: Ne dēl manęs tas balsas stójos, bet dēl jusû.

31. Dabar yra súdas šio svieto; dabar kunigaikštis šio svieto laukan bus išmestas.

32. O aš kaip busu paáukštintas nůg žémės, visus savęspi tráuksu.

33. O kalbējo tatai, paženklindamas, kokiu smerčiu turējo mirt.

34. Atsákė jam ansai pulkas: Mes girdējom iš zókano, jog Kristus patenka ant ámžiû; o kaipogi tu kalbi, jog reikia, idant Sunus Žmogaus butu paáukštintas? ir kursaigi yra tas Sunus Žmogaus?

35. Tada jiems tárė Jēzus: Dar ant mážo čēso yra su jumis šviesybė. Vaikščiokit tada, kolay šviesybę turite, idant jus tamsybes ne apimtu. Nes kas tamsybėj' vaikščioja, nežina, kur eiti.

36. Koley šviesybę turite, tikēkite ing šviesybę, idant butumbit vaikais šviesybês.

37. Tatai pasákė Jēzus, o nuéjes pasislēpė nůg jû. O norint taip daug stebuklû padárė po akim jû, tačiaus ne intikējo ing jį.

38. Idant išsipilditu žodis Ezaiošaus Pránašo, kurį pasákė: Viešpatie, kasgi intikējo kózonei musû, o petys Viešpatiês kamuigi yra apreikštas?

39. Dēl to tikêt negalējo, jog vēl Ezaiošus pasákė:

40. Apjékino akis jû ir užkietino širdis jû, idant akimis ne regētu, o širdimi ne išmanytu, ir ne sugryštu, idant jůs išgydičau.

41. Tatai pasákė Ezaiošus, kad regējo jo garbę ir kalbējo apie jį.

42. Vienok bet ir iš vyresnujû daugel jû ing jį intikējo; bet dēl Parizeušû ne išpažino jo, idant iš iškalôs ne butu išmesti.

43. Nes labjaus numilējo garbę prie žmonû, ney garbę prie Dievo.

44. Bet šaukė Jēzus ir bilójo: Kas tik ing manę, ne ing manę tik, bet ing tą, kursai manę siuntė.

45. Ir kas manę rég, rég tą, kursai manę siuntė.

46. Aš šviesybė atėjau ant
svieto, idant ney vienas, kur-
sai tik ing manę, tamsybėje
ne pasiliktu.
47. O jeygu kas klausytůs
mano žodžiû, o ne intikētu,
aš jo ne súdiju. Nes ne atē-
jau, idant súdičau svietą, bet
idant išganyčau svietą.
48. Kas manę paniekina, o
ne priima mano žodžiû, tas
tur, kursai jį súdis: Žodžei,
kurius aš kalbu, jį súdis
sudnoj' dienoje.
49. Nes aš patsai iš sa-
vęs ne kalbējau, bet tasai,
kursai manę siuntė, Tėvas,
man įsákimą davė, ką tu-
rēčau kalbēt ir apsakyt.
50. Ir žinau, jog jo įsákimas
esti giváta ámžina. Togidēl
tatai, ką aš jumus kalbu, kaipo
man pasákė Tēvas, taip kalbu.

PERSKYRIMAS XIII.

O pirm šventês Velykû, ži-
nodams Jēzus, jog atējo jo
adyna, idant eitu iš šio svie-
to Tēvop, numilējęs savosus,
kurie buvo ant svieto, iki
gálo numilējo jůs.
2. O buvo po večériôs, ka-
da vélnas jau buvo dávęs
ing širdį Judošui Simonui
Iškariotui, idant jį išdůtu,
3. Žinodams Jēzus, jog Tē-
vas vis padavė ing rankas
jo, o jog nůg Dievo išējo ir
Dievop eina.
4. Kēlēs jis nůg večériôs ir
nudējo savo rubus, o ēmęs
prastyrią, apsijůsė.
5. Potam įpylė vándenio
ing praustuvę ir pradējo Mo-
kitiniems kojas mazgot, ir
šlůstit prastyria, kurė buvo
apsijůsęs.
6. Tada atējo Simonop Pétrop.
O jis jam tárė: Viešpatie,
tugu tu man kojas mazgosi?
7. Atsákė Jēzus ir tárė jam:
Ką aš darau, tu dabar ne ži-
nai, bet potam žinósi.
8. Kalbējo jam Pétras: Ne
mazgosi tu kojû mano nieka-
dos. Atsákė jam Jēzus: Jey
tavę ne mazgosu, ne turêsi
ne jokiôs daliês su manim.
9. Tárė jam Simonas Pétras:
Viešpatie, ne tiktay kojas
mano, bet ir rankas ir gálvą.
10. Tárė jam Jēzus: Kas
yra numažgotas, ne reikaláu-
ja, tiktay idant kojas numaz-
gotu; nes čystas yra visas.
Ir jůs este čysti, bet ne visi.
11. Nes zinójo, kursai jį tu-
rējo išdůt; dēlgito tárė, ne
visi este čysti.
12. Kad tada numazgójo ko-
jas jû, ir ēmė savo rubus,
pásisēdęs vēl už stálo, tárė
jiemus: Ar žinote, ką jumus
padariau.
13. Jús manę vadinat Mo-

kitoju ir Viešpatimi, o geray sákote, nes ir esmi tasai.

14. Jey tada aš Viešpats ir Mokitojas jusû, numazgojau kojas jusû: Ir jús turit vienas antro kojas mazgoti.

15. Nes davjau jumus pavéikslą, idant, kaipo aš jumus padariau, ir jús darytumbit.

16. Ištiesôs, ištiesôs, sakau jumus, ne esti tarnas didésnis už savo poną, ney pasiuntinys yra didésnis už tą, kursai jį siuntė.

17. Jeygu tatai žinote, išganyti este, jey tatai dárote.

18. Ne apie visus jus kalbu; aš žinau, kurius aprinkau, bet idant išsipilditu, ráštas, kursai su manim válgo dûną, pakēlė prieš manę savo kulną.

19. Dabar jumus sakau pirm to, ne kaip tatai stosis, idant kada tatai stosis, intikētumbit, jog aš esmi.

20. Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, kas priima tą, kurį siúsu, manę priima; o kas manę priima, tą priima, kursai manę siuntė.

21. Tai pasákęs Jēzus nusismútijo dvasēje, ir ludijo ir tárė: Ištiesôs, ištiesôs sakau jumus, jog vienas iš jusû išdûs manę.

22. Tada Mokitinei veizdējo kits ing kitą, abejodami, apie ką tatai kalbētu.

23. O buvo vienas iš Mokitiniû jo, kursai buvo atsigulęs prieglobstije Jēzaus, kurį milējo Jēzus.

24. Togidēl ant jo pamójo Simonas Pétras, idant klausinētu, kursai tasai butu, apie kurį kalbējo.

25. O jis atsigulęs prie krutû Jēzaus tárė jam: Viešpatie, kursai tas yra?

26. Atsákė Jēzus: Tas yra, kuriam aš padažęs kasnį dûnôs padûsu. O padažęs kasnį dûnôs dávė Judošui Simonui Iškariotui.

27. O tůjaus po to kasnio dûnôs inējo ing jį šētonas. Tada jam tárė Jēzus: Ką darai, daryk véikey.

28. O to niekas ne supráto iš drauge sēdinčiû, kodēl jam tatai kalbējo.

29. Nes nekurie tárēs, kadángi Judošus turējo mašną, jog jam tárė Jēzus: Pripirk mums, ko reikia ant šventês, arba idant ką dûtu ubagams.

30. Tada ans ēmęs aną kasnį dûnôs, tůjaus išējo; o naktis buvo.

31. Kaip tada jis išējo, tárė Jēzus: Dabar yra pagárbintas Sunus Žmogaus, o Diévas yra pagárbintas jame.

32. O kadángi Dievas pagárbintas yra jame, tada jį ir Dievas pagárbys pats savije, ir tůjaus jį pagárbys.
33. Vaikélei, dar ant mažo čēso ēsmi su jumis. Jēškósit manęs, bet kaipo pasakiau Žydams, kur aš eimi, jús ateit negálite, taip ir jumus dabar sakau.
34. Prisákimą naują důmi jumus, idant tarp savęs milētumbitēs, kaipo aš jus numilējau, idant ir jús tarp savęs milētumbitēs.
35. Iš to pažys visi, jog mano Mokitineis este, jey méilę turēsite viens prieš kitą.
36. Táré jam Simonas Pétras: Viešpatie, kurgi eini? Atsáké jam Jēzus: Kur aš eimi, tu dabar paskuy manę eit ne gali, bet potam eisi paskuy manę.
37. Kalbējo jam Pétras: Viešpatie, kogidēl dabar paskuy tavę eit ne galu? Givátą mano už tavę paguldysu.
38. Atsáké jam Jēzus: Ar tu givátą tavo už manę paguldysi? Ištiesôs, ištiesôs sakau tav, ne pragys gaidys, net manęs tris kartus užsigysi.

PERSKYRIMAS XIV.

Te-nesismútija širdis jusû! Jús tikite ing Dievą, ir ing manę tikēkite.
2. Namûse mano Tēvo daug yra givénimû. O jey taip ne butu, pasakyčau jumus: Eimi, idant jumus pritaisyčau vietą.
3. O kad nueisu ir pritaisysu jums vietą, ateisu vēl ir imsu jus savęsp, idant, kur aš esmi, ir jús butumbit.
4. O kur aš eimi, žinote, ir kélą žinote.
5. Táré jam Tamošus: Viešpatie, ne žinome, kur eini, o kaipogi gálime kélą žinot?
6. Táré jam Jēzus: Aš esmi kélas ir tiesa ir givata. Niekas ne ateit Tēvop, neng tikt' per manę.
7. Kada manę pažintumbit, ir Tēvą mano pažintumbit; ir jau jį dabar pažystat ir regējot jį.
8. Kalbējo jam Pilippas: Viešpatie, parodik mums Tēvą, o gana mums.
9. Táré jam Jēzus: Taip ilgay esmi su jumis, o ne pažinai manęs? Pilippe, kas manę régi, rég ir Tēvą; kaipogi tu kalbi, parodik mums Tēvą?
10. Ar ne tiki, jog aš esmi Teviep, o Tēvas manip? Žodžius, kurius aš jums kalbu, ne pats nůg savęs kalbu, bet Tēvas, kursai manip givéna, tas dáro tus darbus.
11. Tikēkit man, jog aš Tē-

viep, o Tėvas manipi yra; o jey ne, tay dėl pačiû darbû tikėkit man.

12. Ištiesôs, ištiesôs sakau jums, kas tik ing manę, darbus, kurius aš darau, ir pats darys, ir dar už tûs didésnius darys, kadangi aš eimi Tėvop mano.

13. O ką tiktay prašysite mano vardè, tatai darysu; idant butu pagárbintas Tėvas Suniep.

14. Jey ką prašysit mano vardè, aš darysu.

15. Jey manę mylit, prisákimus mano laikykit.

16. O aš prašysu Tėvą, o kitą Palinksmintoji dûs jumus, idant su jumis pasiliktu amžinay:

17. Dvasę tiesôs, kurę svietas priimt ne gal, nesa jôs ne rég, ney pažysta jôs; bet jús ję pažystate, kadangi prieg jusû pasiliekt ir jusimp bus.

18. Ne paliksu jus siratomis; ateisu jusump.

19. Dar máža válanda yra, o sviets manę daugiaus ne régės, bet jús manę regėsite; nes aš gyvas esmi, ir jús gyvi busite.

20. Toje dienoje jús pažysite, jog aš esmi Tėviep mano, ir jús manip, ir aš jusimpi.

21. Kas tur prisákimus mano ir laiko jûs, tas yra, kursai manę myl. O kas manę myl, milės taipojau jį mano Tėvas; ir aš jį milėsu ir apreikšu jam patsai savę.

22. Sáko jam Judas, ne ansai Iškariotas: Viešpatie, kasgi tatai yra, jog mums nori apsireikšti, o ne svietui?

23. Atsákė Jėzus ir tárė jam: Jey kas manę myl, žodžius mano laikys; ir Tėvas mano milės jį, ir jopi ateisime ir givénimą jempi padarysime.

24. Kas manęs ne myl, žodžiû mano ne laiko; o žodis, kurį girdite, ne esti mano, bet Tėvo, kursai manę siuntė.

25. Tatai jums pasakiau pas jus budamas.

26. Bet Palinksmintojas Dvasė Šventoji, kurę Tėvas atsiús mano vardè, ta jus išmokys vis, ir priinys jums vis, ką tiktay jumus pasakiau.

27. Pakáją paliekmi jumus, mano pakáją dûmi jumus; ne táip dûmi jums, kaipo svietas dûda. Te ne išsigąsta širdis jusû ir te-nesibijos.

28. Girdėjot, jog aš jumus pasakiau: Nueimi ir vėl ateisu jusump. Kad manę milėtumbit, ben džiaugtumbitės, jog pasakiau, eimi Tėvop; nes Tėvas mano didésnis yra už manę.

29. Ir dabar jums pasakiau,

pirm ne kaipo tatai stojas, idant, kada tatai stosis, intikētumbit.

30. Jau tolaus su jumis daugel ne kalbēsu; nesa ateina kunigaikštis šio svieto, o manip nieko ne tur.

31. Bet idant pažintu svietas, jog mylu Tēvą, o kaipo man isákė Tēvas, taip darau: Kélkitēs, o eikim iš če!

PERSKYRIMAS XV.

Aš esmi tikras vyno médis, o Tēvas mano yra vyno daržinikas.

2. Kožną vyno šakélę prieg manęs, kuri vaisaus ne neša, jis atkerta. O kiekvieną, kuri átneša vaisų, jis apčystija, idant daugiaus vaisaus néštu.

3. Jau jús este čysti dēl žódžio, kurį jums kalbējau.

4. Pasilikitegi manipi, ir aš jusimpi. Kaipo vyno sakēlė ne gal atnéšt vaisaus iš savęs, jey ne pasiliktu vyno médije: Taipo ney jús, jey manipi ne pasiliksite.

5. Aš esmi vyno médis, jús šakēlės. Kas pasiliekt manipi, o aš jame, tas atneša daug vaisaus. Nes be manęs nieko daryt ne gálite.

6. Jey kas ne pasiliks manipi, išmestas yra laukan kaip šakēlė ir sudžiústa, ir surenka jas ir ing ugnį imeta ir déga.

7. Jey manipi pasiliekste, ir žodžei mano jusimp pasilieksta, ką tiktay norētumbit prašysit, o stosis jumus.

8. Tame yra pagárbinamas Tēvas mano, idant apstingą vaisų atnėstumbit, o butumbit Mokitineis mano.

9. Kaipo manę milējo Tēvas, taip ir aš numilējau jus. Pasilikite mano méilēj'.

10. Jey mano prisákimus laikysite, pasiliksite méilēj' mano: kaip ir aš laikiau prisákimus mano Tēvo ir pasiliekmi jo méilēj'.

11. Tatai jumus pasakiau, idant mano linksmybė jusimp pasiliktu, o jusû linksmybė butu tobula.

12. Tas yra mano prisákimas, idant tarp savęs milētumbitēs, kaipo aš jus numilējau.

13. Didésnis mēilēs už tą niekas ne tur, tiktay kada kas savo givátą paguldo už savo prietelus.

14. Jús este mano prietelei, jey darysite, ką tiktay jumus prisakau.

15. Jau tolaus ne vadysu jus tarnais; nes tarnas nežina, ką dáro jo Viešpats. Bet jus pavadinau prieteleis, jog vis, ką girdējau nůg mano Tēvo, apsakiau jumus.

16. Ne jús manę aprinkot,
bet aš jus aprinkau ir pa-
skyriau jus, idant nueitumbit
ir atnéštumbit vaisų, o vai-
sus jusû idant pasiliktu, jeib
ką tiktay prašytumbit Tēvą
mano vardè, idant jumus dûtu.
17. Tatai jumus prisakau,
idant vienas antrą milētumbit.
18. Jey jusû svietas neken-
čia, žinokite, jog manęs pirm-
jaus, ne kaip jusû, nekentė.
19. Kad butumbit iš svieto,
svietas savaję milētu; bet
jog ne este iš svieto, bet aš
jus išrinkau iš svieto, to-
gidēl jusû nekenčia svietas.
20. Atminkit žodį, kurį aš
jums pasakiau: Ne esti tar-
nas didésnis už savo poną.
Jey manę pérsekiojo, ir jus
pérsekios: jey żodžius mano
laikė, ir jusû laikys.
21. Bet jums tatai vis da-
rys dēl mano vardo, jog ne
pažysta to, kursai manę siuntė.
22. Jey ne bučau atéjęs, o
ne kalbējęs jiems, ne turētu
grieko; bet dabar ne tur iš-
kalbôs dēl savo grieko.
23. Kas manęs nekenčia,
ir Tēvo mano nekenčia.
24. Kad ne bučau dáręs tû
darbû tarp jû, kuriû niekas
kitas ne dárė, grieko ne turētu;
bet dabar regêjo ir nekentējo
bei manęs, bei Tēvo mano.
25. Bet idant išsipilditu
žodis, kursai yra zokone jû
parašytas: jog manęs be
priežastiês ne kentējo.
26. O kad ateis ans Links-
mintojas, kurį aš jums siúsu
nûg Tēvo, Dvasė tiesôs, kuri
nûg Tēvo išeiti, apie manę
ludis.
27. Bet ir jús ludisite, nes su
manim nûg pradžiôs buvotė.

PERSKYRIMAS XVI.

Tatai jumus pasakiau, idant
nesipiktintumbit.
2. Išmes jus iš surinkimû;
bet ateit čēsas, jog kiekvie-
nas, kursai jus užmuš, tar-
sis Dievui garbę (tarnávimą
darąs).
3. O tatai jums padarys, jog
ne pažysta Tēvo, ney manęs.
4. Bet aš jums tatai pasa-
kiau, idant, kada ateis tas
čēsas, atsimintumbit to, jog
aš jums pasakiau. O to iš
pradžiôs jums ne sakiau, nes
su jumis buvau.
5. Bet dabar eimi top, kur-
sai manę siuntė, o niekas iš
jusû ne kláus manę, kur eini?
6. Bet jog jums tatai pasa-
kiau, smutka pripildita est
širdis jusû.
7. Bet aš jumus tiesą kal-
bu, privalu jums, idant aš
nueičau. Nes jey ne nuei-
čau, Palinksmintojas ne ateis

jusump; bet jey nueisu,
siúsu jį jusump.
8. O anas atéjęs, káltis svie-
tą dēl grieko, ir dēl teisy-
bês, ir dēl súdo.
9. Dēl grieko, jog ne intikējo
ing manę.
10. Dēl teisybês bet, jog
Tēvop mano eimi, o jau ma-
nęs daugiaus ne regēsit.
11. O dēl súdo, jog kuni-
gaikštis šio svieto jau yra
apsúditas.
12. Turiu dar jums daug
kalbēti, bet dabar tai pakélt
ne gálite.
13. Bet kada ateis ana Dvasė
tiesôs, įves jus ing visokią
tiesą. Nes ne pati nûg savęs
kalbēs, bet ką tiktay išgirs,
kalbēs, ir ateisenčius dáik-
tus jums apsakys.
14. Ana manę pagárbis, jog
iš mano ims, o apsakys jums.
15. Vis, ką tur Tēvas, ma-
no yra; dēlgito sakiau: Jog iš
mano ims, o jumus apsakys.
16. Po mažam, o ne regēsit
manęs, ir vēl po mažam, o
regêsit manę, nes aš eimi
Tēvop.
17. Kalbējo tada nekurie iš
Mokitiniûjo tarp savęs: Kasgi
tatai yra, ką mums kalba, po
mažam, o ne regēsit manęs, ir
vēl po mažam, o regēsit ma-
nę, ir jog aš eimi Tēvop?
18. Togidēl kalbējo: Kasgi
tatai yra, ką kalba, pô ma-
žam? Ne žinom, ką kalba.
19. Tada Jēzus pažino, jog
jį kláusti norējo, ir tárė jiems:
Apie tatai klausinējat tarp sa-
vęs, jog pasakiau, po mažam,
o ne regēsit manęs, ir vēl po
mažam, o regēsit manę;
20. Ištiesôs, ištiesôs sa-
kau jums, jog jús verksite,
ir raudosite, o svietas links-
misis, o jús sielositēs: bet
sielvartas jusû pavirs jumus
ing džiaugsmą.
21. Moteriškė kada gimdo,
sielvartą tur, nes atējo adyna
jôs; bet kada pagimdė vai-
kēlį, jau ne átmena sopulio
dēl džiaugsmo, jog žmogus
gimė ant svieto.
22. Ir jús dabar sielvartą
turite; bet vēl regēsu jus, ir
linksmisis širdis jusû, o links-
mybês jusû niekas ne atims
nûg jusû.
23. Ir toj' dienoj' ne kláu-
site nieko manęs.
Ištiesôs, ištiesôs sakau ju-
mus, ką tiktay prašysite Tē-
vą mano vardè, dûs jumus.
24. Iki šioley nieko ne prá-
šēt mano vardè. Prašykit, o
imsit, idant linksmybė jusû
butu tobula.
25. Tatai jums per prilygi-
nimus kalbējau. Bet ateiti
čēsas, kad jau tolaus ne per
prilyginimus jums kalbēsu,

bet iškey apie Tēvą mano
apsakysu jumus.
26. Toj' dienoje mano vardè
prašysite; o ne kalbu jums,
jog aš mano Tēvą prašysu
už jus.
27. Nes pats Tēvas myl
jus, jog jús manę milējote ir
intikējot, jog aš nůg Tēvo
išējau.
28. Išējau nůg Tēvo, o
atējau ant svieto; ir vēl pa-
liekmi svietą, o eimi Tēvop.
29. Tárė jam Mokitinei jo:
Štay, dabar iškey kalbi, o
nejókio priekalbjo ne sakai.
30. Dabar žinome, jog vis
žinai, o ne reikaláuji, idant
tavę kas kláustus: Togidēl
tikime, jog nůg Dievo išējei.
31. Atsákė Jēzus jiemus:
Dabar tikite.
32. Štay, ateis adyna, ir
labay jau atējo, kad busite iš-
barstiti kiekviens ing sava-
ję, o manę vieną paliksite;
bet ne esmi vienas, nes Tē-
vas yra su manimi.
33. Tatai jums pasakiau,
idant manipi pakáju turētum-
bit. Ant svieto suspaudimą
turēsit; bet bukite linksmi,
aš pérgalējau svietą.

PERSKYRIMAS XVII.

Tatai pasákęs Jēzus, pakēlė
savo akis dangun ir tárė:
Tēve, atējo adyna, péršviesk
tavo Sunų, idant taipojau ir
tavo Sunus peršviestu tavę.
2. Kaipo davei jam galybę
ant viso kuno, idant jis vi-
siemus, kurius jam davei,
důtu ámžina givátą.
3. O tatai esti ámžina gi-
vata, idant tavę pažintu vie-
natiji tikrą Dievą ir kurį
siuntei, Jēzų Kristų.
4. Aš tavę peršviečau ant
žémês ir pabaigiau darbą,
kurį man davei, idant jį
daryčau.
5. O dabar péršviesk manę tu
Tēve pats savipi su ta švie-
sybę, kurę tavipi turējau, pirm
nekaipo svietas buvo.
6. Apreiškiau tavo várdą
žmonēmus, kurius man da-
vei iš svieto. Jie tavieji bu-
vo, ir davei man jůs, ir jie
laikė tavo žodžius.
7. Dabar jie pažino, jog vis,
ką man davei, nůg tavęs esti.
8. Nes žodžius, kurius man
davei, davjau jiems; o anie
jůs priēmė ir pažino tikray,
jog nůg tavęs išējau, o inti-
kējo, jog tu manę siuntei.
9. Aš už jůs prašau, ne
už svietą prašau, bet už tůs,
kurius man davei, nes jie
tavieji esti.
10. Ir vis, kas mano yra, esti
ir tavo, o kas tavo, tai ir ma-
no, ir péršviestas esmi jůse.

11. O ne esmi daugiaus ant svieto, betanie yra ant svieto, o aš eimi tavęsp. Tēve šventas, išlaikyk jůs tavo vardè, kurius man davei, idant butu vienu, kaipo ir mes.

12. Kada su jeis buvau ant svieto, aš jůs išlaikiau tavo vardè, kurius man davei apsáugojau jůs, ir ney vienas iš jû ne pražuvo, tiktay tasai sunus prapultiês, idant ráštas išsipilditu.

13. Bet dabar tavęsp eimi ir kalbu tatai ant svieto, idant turētu mano linksmybę pilnay savipi.

14. Aš jiems davjau tavo žodį, o svietas jû ne kentējo; nes ne esti nůg svieto, kaipo ir aš ne esmi nůg svieto.

15. Ne prašau, idant jůs atimtumbei nůg svieto, bet idant jůs apsaugotumbei nůg pikto.

16. Jie ne esti nůg svieto, kaipo ir aš ne esmi nůg svieto.

17. Pašvęsk jůs tavo tiesoje: tavo žodis yra tiesa.

18. Kaipo tu manę siuntei ing svietą, taip ir aš jůs siunčiû ing svietą.

19. O aš pasišvenčiu pats savę už jůs, idant ir anie butu pašvęsti tiesoje.

20. O ne tiktay už jůs prašau, bet ir už anůs, kurie per jû žodį intikēs ing manę.

21. Idant visi butu vienu, kaipo tu Tēve manipi, o aš tavipi; idant ir anie musimpi vienu butu; idant svietas intikētu, jog tu manę siuntei.

22. O aš tą garbę, kurę man davei, davjau jiems: idant vienu butu, kaipo mes vienu esme.

23. Aš jůse, o tu manipi, idant butu tobulais vienybēje, o idant pažintu svietas, jog tu manę siuntei, o jog jůs nůmilējei, kaipo ir manę numilējei.

24. Tēve, kurius man davei, noriu, idant, kur aš esmi, ir anie butu su manim; idant regētu garbę mano, kurę man davei, nes numilējei manę pirm svieto nugruntavójimo.

25. Teisus Tēve, svietas tavęs ne pažino; bet aš tavę pažinau, o ir tie pažino, jog tu manę siuntei.

26. Ir padariau jiems pažystamą tavo vardą, ir pažystamą padarysu; idant méilė, kure manę milējei, butu jůse, ir aš jůse.

PERSKYRIMAS XVIII.

Tatai pasákęs Jēzus išējo su savo Mokitineis per upę Kidron, kur buvo daržas, ing kurį jis iējo ir Mokitinei jo.

2. O žinójo ir Judošus, kursai jį išdavė, tą vietą; nes tenay tánkey susieidavo Jēzus su savo Mokitineis.

3. Togidēl Judošus ēmęs pulką ir tarnus nůg vyrésniū kunigū ir Parizeušū, atējo ten su latarniomis ir žibureis ir ginklais.

4. Tada Jēzus žinodams vis, kas ant jo turējo ateit, išējęs tárė jiems: Ko jēškote?

5. Jie atsákė jam: Jēzaus Nazarēniškio. Tárė jiems Jēzus: Aš esmi! O stovējo su jeis ir Judošus, kursai jį išdavė.

6. Kaip tada jiems pasákė: Aš esmi! jie ējo atgalōs ir půlė ant žémės.

7. Tada vēl jůs pakláusė: Ko jēškote? O anie tárė: Jēzaus Nazarēniškio.

8. Atsákė Jēzus: Sakiau jums, jog aš tas esmi. Jey tada manęs jēškote, leiskitegi tiems atstot.

9. Idant išsipilditu žodžei, kurius buvo pasákęs: Ne prapuldžiau ney vieno iš tū, kurius man davei.

10. Tada Simonas Pétras turēdams kalaviją, ištráukė jį ir ištiko tarną vyriáuso kunigo ir nukirto jam jo dėšinę ausį. O to tarno vardas buvo Malkus.

11. Kalbējo tada Jēzus Pétrui: Idēk tavo kalaviją makštisna. Argi aš ne gérsu to kieliko, kurį man dávė mano Tēvas?

12. Tada pulkas ir šimtinikas ir tarnai Žydū sugávo Jēzų ir surišo jį,

13. Ir vedė jį pirmjaus Annošausp, tas buvo kaipošaus ůšvis, kurs buvo aukščiáusu kunigu tą métą.

14. O Kaipošus tasai buvo, kursai Žydams ródijo, jog naudingésne yra, idant vienas žmogus numirtu už žmones.

15. Bet ējo paskuy Jēzų Simonas Pétras, ir kitas Mokitinis. O tas Mokitinis buvo pažystamas aukščáusamui vyskupui ir inējo su Jēzu ing dvárą vyriáuso vyskupo.

16. Bet Pétras stovējo pas duris lauke. Išējo tada antras Mokitinis, kursai buvo pažystamas aukščiáusamui vyskupui ir kalbējo vartinikei ir ivedė Pétrą.

17. Tada kalbējo Pétrui merga vartininkė: Argi ir tu ne esi vienas iš Mokitinių to žmogaus? Ans atsákė: Ne esmi.

18. Stovējo tada tarnai ir šeimyna, sukurę ugnį, nes buvo šálta, ir šildēsi. Buvo betaig su jeis ir Pétras stovēdams ir besišildidams.

19. Tada vyriáusas kunigas

kláusė Jēzų apie jo Mokitinius ir apie jo mokslą.
20. Atsákė jam Jēzus: Aš iškey kalbējau svietui. Aš visadôs mokidavau iškaloj' ir bažnyčioj, kur visi Žydai susieina, o slápčioje nieko ne kalbējau.
21. Kągi manę kláusi? kláusk tû, kurie girdējo, ką jiems kalbējau: šitay, tie žino, ką aš sakiau.
22. O kad jis tatai kalbējo, vienas iš tarnû, kurie ten stovējo, dávė Jēzui per ausį, kalbėdams: Argi taip atsakai vyriáusamui vyskupui?
23. Atsákė jam Jēzus: Jey piktay pasakiau, dûk ludijimą apie piktą; o jey geray, kodēlgi manę muši?
24. Ir nusiuntė jį Annošus surištą Kaipošausp, aukščiáusop vyskupop.
25. O Simonas Pétras stovêjo ir šildēs. Kalbējo jie tada jam: Argi ir tu ne esi iš jo Mokitiniû? Ans užsigynė, kalbėdams: Ne esmi.
26. Kalbējo jam viens iš tarnû vyriáuso kunigo, gentis to, kuriam buvo Pétras nukirtęs ausį: Argi aš tavę ne regējau daržė su jû?
27. Užsigynė vēl Pétras; o tûjaus gaidys pragydo.
28. Vėdė tada Jēzų jie nûg Kaipošaus ing súdo namus; o buvo anksty. Ir ne ējo patys ing súdo namus, idant ne išsidergtu, bet idant válgitu avinēlį Velykôs.
29. Tada išējo jump Pilotas laukan ir tárė: Kokigį skundimą átnešat prieš tą žmogų?
30. Atsákė jie jam ir kalbējo: Kad tas ne butu piktadēju, ne butumbim jį tav padávę.
31. Kalbējo tada jiems Pilotas: Imkitegi jús jį, o pagal jusû zókoną apsúdikit jį. Tárė tada jam Žydai: Mums nēdera nužavint nieką.
32. Idant išsipilditu žodžei Jēzaus, kurius kalbējo, paženklindams, kokiu smerčiu turēsęs mirt.
33. Tada vēl inējo Pilotas ing súdo namus ir pavadino Jēzų ir tárė jam: Tugu esi karálus Žydû?
34. Atsákė jam Jēzus: Argu patsai tatai nûg savęs kalbi, argu kiti tai tav pasákė apie manę?
35. Atsákė Pilotas: Argu aš esmi Žydas? Giminē tavo ir vyrésni kunigai padávė man tavę; kągi darei?
36. Atsákė Jēzus: Karalystė mano ne esti iš šio švieto; kada mano karalystė iš šio svieto butu, tada mano tarnai dēlēy tôs kariáutu, idant

ne bučau padůtas Žydams; bet dabar mano karalystė ne est iš če.

37. Tada jam tárė Pilotas: Ar tačiau tu esi karálus? Atsakė Jēzus: Tu sakai, jog aš esmi karálus. Aš dēl to gimęs esmi ir dēl to ant svieto atējau, idant ludijimą důčau tiesai. Kožnas, kursai iš tiesôs yra, klauso mano balso.

38. Tárė jam Pilotas: Kasgi yra tiesa? O tatai pasákęs, išējo vēl Žydump ir tárė jiems: Aš jame nejókiôs priežastiēs ne randu.

39. Bet jusimp yra tas pajunkimas, idant jums vieną išléisčau ant Velykû. Ar norite tada, idant jums išleisčau tą Žydû karálų.

40. Tada vēl visi šaukė kalbēdami: Ne tą, bet Barabbošų. O tas Barabbošus buvo razbáinikas.

PERSKYRIMAS IX.

Tada Pilotas ēmė Jēzų ir nuplakė jį.

2. O zalnierei nupynę vainiką iš erškiečiû, uždējo ant jo galvôs, ir rubù šarlotù (kanikôs) apvilko jį.

3. Ir kalbējo: Buk pasveikintas karálau Žydû. Ir dávė jam pérausis.

4. Tada vēl išējo Pilotas laukan ir tárė jiems: Štay išvedu jį jums laukan, idant pažintumbit, jog jame nejokiôs priežastiēs ne randu.

5. Tada Jēzus išējo laukan, nešdams aną erškiečiû vainiką, ir aną ploščiû šarloto (kanikôs). Ir jis tárė jiems: Štay, koks žmogus!

6. Kaip tada jį išvydo vyrésni kunigai ir tarnai jû, šaukė, kalbēdami! Nukryžiavôk, nukryžiavôk! Tárė jiems Pilotas: Imkitegi jús jį, o nukryžiavókit. Nes aš jame nejókiôs priežastiēs ne randu.

7. Atsákė jam Žydai: Mes zókoną turim, ir pagal žokoną musû tur mirti, nes pasidarė Sunumi Dievo.

8. Kaip tatai Pilotas išgirdo tus žodžius, jis jû labjaus bijójosi.

9. Ir vēl inējo ing súdo namus ir tárė Jēzui: Išgikur tu esi? Bet Jēzus jam nieko ne atsákė.

10. Tada jam kalbējo Pilotas: Ar ne kalbi man! Argi nė žinai, jog turiu valdžią, tavę nukryžiavot, ir turiu valdžią, išléisti tavę?

11. Atsákė Jēzus: Ne turētumbei nejókiôs valdžiôs ant manęs, jey ne butu dûta tav iš aukšto; togidēl kursai manę tav išdavė, didésnį grieką tur.

12. Nůg to česo rupinos
Pilotas, kaipo jį išléistu. Bet
Żydai šaukė, kalbēdami: Jey
jį išléisi, ne esi prietelus
ciecoriaus. Nes kiekvienas,
kursai dáros karálumi, yra
prieš ciecorių.
13. O togidēl Pilotas iš-
girdęs tus žodžius, išvedė
Jēzų laukan ir sēdos ant
súdo krásês, ant vietôs vadi-
namôs Litostratos, o žydiš-
kay Gabbata.
14. O buvo tatai diena pri-
sigatávijimo prieš Velykas
kaip ant šeštôs adynôs, ir
tárė Żydump: Štay jusû ka-
rálus.
15. O anie šaukė: Šalin,
šalin su tů, nukryžiavôk jį!
Táre jiems Pilotas: Ar jusû
karálų nukryžiavósu? Atsákė
vyrésni kunigai: Ne turim
karálaus, tikt ciecorių.
16. Tada jiems jį išdavė,
idant butu nukryžiavotas. Ir
jie ēmė Jēzų ir išvedė jį.
17. O jisai nešdams savo
kryžių, išējo ant tôs vietôs,
kurę vadino lavonû galvû
(kaukolû vieta), o žydiškay
vadinamą Golgata.
18. Kur jį nukryžiavójo, o
su jů kitų dų, iš abiejû ša-
lû, o Jēzų viduje.
19. Parášė taipojau Pilotas
ir ántrašą, ir pastátė viršun
kryžiaus. O buvo parašyta:
JĖZUS, NAZARĖNIŠKIS,
KARALUS ŽYDU.
20. O tą ántrašą skaitė
daug Żydû; nes buvo arty
miesto ana vieta, kur Jēzus
buvo nukryžiavótas. O buvo
parašyta žydiškay, grēkiš-
kay, ir lotyniškay.
21. Tada kalbējo Pilotui vy-
résni kunigai Żydû: Ne ra-
šyk, karálus Żydû; bet jog jis
sákęs: Esmi karálus Żydû.
22. Atsákė Pilotas: Ką pa-
rašiau, tatai parašiau.
23. O kada zalnierei Jēzų
nukryžiavójo, ēmė rubus jo
ir padárė ketures dalis, kiek-
vienam zalnierui dalį; taipjau
ir jupą. O buvo ta jupa ne
siutą, bet nůg viršaus visa
austa.
24. Tada kalbējo tarp savęs:
Ne rēškim jôs, bet apie ję
meskim burtas, kieno tur but.
Idant išipilditu ráštas, kur-
sai kalba: Padalijo tarp sa-
vęs rubus mano, o apie jupą
mano burtas mėtė. Tatai ta-
da padárė zalnierei.
25. O stovējo pas kryžių
Jēzaus jo motina, ir sesů jo
motinôs, Maria, motē Kleopo,
ir Maria Magdalēna.
26. Tada Jēzus išvydęs
motiną, ir Mokitinį, kurį jis
milējo, čegi stovintį, tárė mo-
tinai: Moteriške, štay, sunus
tavo!

27. Potam tárė Mokitiniui: Štay, tavo motina! O nůg tôs adynôs ēmė ję tas Mokitinis savęsp.

28. Potam žinódams Jēzus, jog jau vis atlikta, idant išsipilditu ráštas, tárė: Trokštu.

29. O buvo ten indas pastatytas uksůso pilnas. Bet anie pripildę kempinį uksůsu, o apdēję Yžapu, pridējo burnôsp jo.

30. O kada Jēzus paragávo uksůso, tárė: Atlikta! O palenkęs gálvą, atadavė dvasę.

31. Tada Żydai (idant kunai ant kryžiaus Sabbatoj' ne pasiliktu, kadangi buvo diena prisigatávijimo; nes buvo didė ta diena Sabbatôs), meldė Pilotą, idant jiems blauzdas suláužitu ir nuimtu jůs.

32. Atējo tada žalnierei, o pirmam suláužė blauzdas ir antram, kursai su jů buvo nukryžiavótas.

33. Bet Jēzausp atéję, kaip išvydo, jog jau buvo numiręs, ne láužė jo blauzdû.

34. Bet vienas iš žalnieriû ragotine atvērė jo šoną, o tůjaus išējo kraujas ir vandů.

35. O tas, kursai tatai regējo, ludijo apie tatai, ir tikras yra jo ludijimas; o tas žino, jog teisybę kalba, idant jůs tikētumbit.

36. Nes tatai stójos, idant išipilditu ráštas: Ney viens káulas jo ne bus suláužitas.

37. Ir vēl kalba kitas ráštas: Išvys, kurį pérdurė.

38. O potam meldė Pilotą Jozēpas iš Arimatiôs (kurs buvo Mokitinis Jēzaus, bet slapčey dēl báimês nůg Žydû) idant nuimtu kuną Jēzaus. Ir pavélijo Pilotas. Ejo tada ir nuēmė kuną Jēzaus.

39. Atējo betaig ir Nikodēmas, kursai pirm to buvo atėjęs náktij' Jezausp, nešdams sumaišytôs Myrrôs ir Aloês, apie šimtą svarû.

40. Ēmė tada kuną Jēzaus ir iviniójo jį ing prastyrią su anais kvepančeis dáiktais, kaipo yra Žydams paprotis, numirusus pakàsti.

41. O buvo ant tôs vietôs, kur jis buvo nukryžiavotas, daržas, o darže naujas grábas, kuriame dar niekas ne buvo padētas.

42. Togidēl tenay padējo Jēzų dēl prisigatávijimo dienôs Žydû, jog tas grábas buvo arty.

PERSKYRIMAS XX.

O pirmoj' dienoj' nedēlės Maria Magdalėna ateit anksty

grabop, kaip dar buvo tamsu,
ir išvysta ákmenį atimtą
nůg grábo.
2. Nuteka tada, o ateit Si-
monop Pétrop ir anop kitop
Mokitiniop, kurį milējo Jēzus,
ir sáko jiems: Atēmė Vieš-
patį iš grábo, o ne žinom,
kur jį padējo.
3. Tada išējo Pétras ir antras
Mokitinis ir atējo grabop.
4. O tekējo tůdu podraugey,
ir antrasis Mokitinis pranóko
Pétrą ir pirm atējo grabop,
5. Ir pasilenkęs išvydo
prastyrias padētas, vienok
ten ne inējo.
6. Atējo taipojau ir Simonas
Pétras eidams paskuy jį ir
iėjo grában ir išvydo pra-
styrias padētas,
7. Ir skárą, kuri buvo ant
galvôs jo, ne su prastyriomis
padētą, bet skyru ant vienôs
vietôs suviniotą.
8. Potam inējo ir atrasis
Mokitinis, kurs buvo pirmjaus
atējęs grabop, ir išvydo ir
itikējo.
9. Nes dar ne išmánė raš-
to, jog turējo kéltis iš nu-
mirusiû.
10. Tada nuējo vēl anie
Mokitinei namopi.
11. Bet Maria stovējo pas
grábą laukė verkdama. Kaip
tada verkė, pasilenkė grá-
ban,
12. Ir išvydo du Angēlu,
apvilktu báltais rubais, sē-
dinčiu, vieną galvôsp, o antrą
kojump jo, tenay, kur jie bu-
vo padēję kuną Jēzaus.
13. Ir anie jei tárė: Moteriš-
ke, ko verki? Ji pasáko jiems:
Atēmė jie mano Viešpatį, o
ne žinau, kur jį padējo.
14. O tatai pasákiusi, atsi-
gręžė atgalôs ir išvysta Jē-
zu stovintį; ir ne žinójo, jog
Jēzus buvo.
15. Tárė jei Jēzus: Mote-
riške, ko verki? ko jēškai?
Ana dumójo, jog buvo darži-
nikas, ir kalbējo jam: Pone,
jey tu jį ēmei, pasakyk man,
kur jį padējei, o aš jį atimsu.
16. Tária jei Jēzus: Maria!
Atsigręžusi ana tárė jam:
Rabbuni! tatai išsiguldo: Mo-
kitojau.
17. Tária jei Jēzus: Ne da-
silitēk manęs; nes dar ne už-
žengiau Tēvop mano; bet eik
brolump mano, o pasakyk
jiems: Užžengiu mano Tēvop
ir jusû Tēvop, ir mano Die-
vop ir jusû Dievop.
18. Ateit Maria Magdalēna
pranešdama Mokitiniems, jog
regējusi Viešpatį, o jog jei
tatai pasákė.
19. O kada buvo vákaras
toj' dienoj', kuri kuvo pirma
diena nedēlēs, o durys buvo
užrakintos, kur buvo susirin-

kę Mokɨtinei iš báimês dēl
Žydû, atējo Jēzus, ir stójos
viduj' jû ir tária jiems: Pa-
kájus jumus!
20. O tatai pasákęs, paródė
jiems rankas ir savo šoną.
Pradžiugo tada Mokɨtinei, iš-
vydę Viešpatį.
21. Tárė tada jiems vēl Jē-
zus: Pakájus jumus! Kaipo
manę siuntė Tēvas, taip ir
aš jus siunčiu.
22. O tatai ištaręs, kvēpė
ing jûs ir byla jiems: Imkite
Dvasę Šventą!
23. Kuriems tiktay griekus
atléisite, tiems yra tie atléi-
sti; o kuriems tiktay užturēsit,
bus užturēti.
24. O Tamošus vienas iš
Dvylikôs, kurį vadina Didy-
mu, ne buvo su jeis, kada
buvo Jēzus atējęs.
25. Todēl kalbējo jam kiti
Mokɨtinei: Regējom Viešpatį.
Bet ans jiems pasákė: Jey
ne išvysu rankose jo viniû
vietas, o ne ɨdēsu mano piršto
ing viniû vietas, ir ne idēsu
mano rankôs ing jo šoną,
ne ɨtikēsu.
26. O po aštûniû dienû bu-
vo vēl jo Mokɨtinei namûse,
ir Tamošus su jeis. Ateina
Jēzus, kad buvo darys užra-
kintos, o stójos viduj' jû ir
tárė: Pakájus jumus!
27. Potam tária Tamošui:
Indêk čon tavo pirštą, o re-
gēk mano rankas, ir ištiesk
tavo ranką ir indêk ję ing
mano šoną, o ne buk neti-
kinčiu, bet tikinčiu.
28. Atsákė Tamošus ir tárė
jam: Mano Viešpatie, ir mano
Dieve.
29. Sáko jam Jēzus: Jog
manę išvydai, Tamošau, inti-
kējei. Išganyti, kurie ne re-
gējo, ir tačau intikējo.
30. Ir daug kitû stebuklû
padárė Jēzus po akimis savo
Mokɨtiniû, kurie ne esti pa-
rašyti tose knygose.
31. Tie bet yra parašyti,
idant tikētumbit, jog Jēzus
esti Kristus, Sunus Dievo, o
idant tikēdami givátą turē-
tumbit varde jo.

PERSKYRIMAS XXI.

Potam vēl pasiródė Jēzus
Mokɨtiniems pas márias Tibē-
riadôs; pasiródė bet taipo:
2. Buvo drauge Simonas
Pétras ir Tamošus, kurį va-
dina Didymu, ir Natanaēlis,
kursai buvo iš Kanôs Gali-
lēôs, ir sunus Zebedējaus, ir
kitu du jo Mokɨtiniû.
3. Tárė jiems Simonas Pétras:
Eisu žvējot. Tay jie kalbējo
jam: Eisem ir mes su tavim.
Išējo ir tůjaus ɨžengė laivan;
o toj' náktij' nieko ne gávo.

4. O kad jau praáušo, stójos Jēzus ant krášto: Vienok Mokitinei ne žinójo, jog Jēzus buvo.

5. Tária tada jiems Jēzus: Vaikai, argu turite ką válgit? Jie atsákė jam: Ne!

6. O ans jiems pasákė: Meskit tinklą po déšinês laivo, o rasite. Tada jie mẻtė, o jau daugiaus negalējo jį tráukt dēl daugumo žuvû.

7. Tárė tada ans Mokitinis, kurį Jēzus milējo, Pétrui: Viešpats yra. Simonas tada Pétras išgirdęs, jog Viešpats yra, apsijůsė marškineis (nes buvo nůgas) ir isimetė máriosna.

8. O kiti Mokitinei atējo ant laivėlio (nes ne toly buvo nůg krášto, bet kaipo ant dviejû šimtû alkunû), tráukdami tinklą su žuvimis.

9. Kaip tada išējo ant krášto, išvydo anglis padētas ir žuvį ant jû gulinčę, ir důną.

10. Tária jiems Jēzus: Atneškit iš tû žuvû, kurias dabar sugávot.

11. Iženge Simonas Pétras ir ištráukė tinklą ant žémês, pilna didžiû žuvû, kuriû buvo šimtas penkios dėšimtis ir trys; o norint jû taip daug buvo, ne suplyšo tinklas.

12. Tária jiems Jēzus: Eikit, laikykit pietus. O ney vienas iš mokitiniû ne dryso jį kláusti: Tu kas esi? žinodami, jog yra Viešpats.

13. Tada ateina Jēzus ir ima důna ir důda jiems, taipojau ir žuvį.

14. Tatai jau tréčią kartą pasiródė Jēzus savo Mokitiniems po prisikēlimui iš numirusiû.

15. Tada palaikę pietus, tárė Jēzus Simonui Pétrui: Simone Jonošau, argi myli manę daugiaus, ne kaip tie? Tárė jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavę mylu. Jis sáko jam: Ganyk avinēlus mano.

16. Tária jis jam vēl antrą kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Jis sáko jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavė mylu. Tária jis jam: Ganyk avis mano.

17. Tária jis jam tréčią kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Ir nusismutijo Pétras, jog jam tréčią kartą kalbējo: Argi myli manę? Ir sákė jam: Viešpatie, tu visus daiktus žinai, tu pažysti, jog tavę mylu. Pasáko jam Jēzus: Ganyk avis mano.

18. Ištiesôs, ištiesôs sakau tav: Kad buvai jaunésnis, apsijůsdavai ir vaikščiodavai, kur norēdavai; bet kada pasési, ištiesi rankas

tavo, o kitas tavę apjůs ir
nuves, kur ne norēsi.
19. O tatai pasákė, pažén-
klindams, kokiu smertimi tu-
rējo Dievą gárbint. O ta-
tai pasákęs, tária jam: Eik
paskuy manę!
20. O Pétras atsigręžęs pa-
mátė aną Mokitinį, kurį mi-
lējo Jēzus, paskuy einantį,
kursai taipojau buvo gulējęs
prieg večériôs ant krutū jo,
ir táręs: Viešpatie, kursaigi
yra tas, kurs tavę išdůs?
21. Tą išvydęs Pétras, tá-
rė Jēzui: Viešpatie, o šis
ką?
22. Bilója jam Jēzus: Jey
noriu, idant tas pasiliktu iki-
koley ateimi, kas tav apie ta-
tai? Tu eik paskuy manę.
23. Išējo tada tas žodis tarp
broliū, jog tas Mokitinis ne
miršta. O jam ne pasákė
Jēzus, jog ne miršta, bet:
Jey noriu, idant pasiliktu,
ikikoley ateimi, kas tav apie
tatai.
24. Tas yra ansai Mokitinis,
kursai ludija apie tus dáiktus
ir tatai parášė. O žinom, jog
tikras yra jo ludijimas.
25. Yra bet ir kitū daugel
dáiktū, kurius dárė Jēzus,
kurie, kada turētu but po vie-
ną surašyti, tikiůs, jog ir
pats svietas ne apimtu kny-
gū, kurios butu rašytinos.

DARBAI Š. APÁŠTALŪ.

PERSKYRIMAS I.

Pirmą kalbą tiesa para-
šiau, o Teopile, apie vis, ką
pradējo Jēzus ir daryt ir
mokit.
2. Iki tai dienai, kurioj'
paimtas yra aukštyn, kaipo
buvo dávęs isákimą Apášta-
lams, kurius buvo per Dvasę
Šventą išrinkęs,
3. Kuriems taipojau savę
patį po mukôs savo gyvą
pasirodė, tulais neabejotin-
gais ženklinimais, per kétu-
rias dėšimtis dienū pasirodi-
dams jiems ir kalbēdams
apie karalystę Dievo.
4. O surinkęs jůs ant vienôs
vietôs, liepė jiems, idant ne
išeitu iš Jeruzalês, bet idant
láuktu pažadējimo Tēvo, apie
kurį (sákė jis) girdējot nůg
manęs.
5. Nes Jonas krikštijo van-
denimi, bet jús busite ap-

krikštiti Dvase Šventa, po
nedaugiū tū dienū.
6. Bet anie, kurie susiējo,
kláusė jo, kalbēdami: Viešpatie,
argi šiū čēsu pataisysi
karalystę Izraēlaus.
7. Bet jis tárė jiems: Ne pareitis
jums žinoti čēsus, ney
adynas, kurias Tēvas savo
valdžioj' pastátė.
8. Bet gáusit galybę Dvasēs
Šventôs, kuri ateis ant
jusū, ir busite mano ludinikais
ir Jeruzalēj', ir visoj'
Judēôs žémēj', ir Samarioj', ir
iki galáuso krášto žémês.
9. O tatai táręs, aniems berégint
pakéltas yra aukštyn,
o débesis paēmė jį nůg akiū jū.
10. O kaip paskuy jį dangun
žengiantį stipray veizdējo,
štay, du vyru stójosi pas jůs
baltůse rubůse ir tárė:
11. Vyrai Galiliečei, ko stovit
veizdēdami dangun? Tasai
Jēzus, kursai aukštyn
paimtas est nůg jusū dangun,
taip ateis, kaipo jį regējot
einantį dangun.
12. Tada sugryžo Jeruzalėn,
nůg kálno, kurį vadina Alyvū
kálną, kursai yra arty Jeruzalês,
tikt per Sabbatôs kélą.
13. O kad įējo, užžengė ant
aukštynio givénimo, kur laikēsi
Pétras ir Jokubas, ir Jonas
ir Andriejus, Pilippas
ir Tamošus, Bartlamiejus ir
Matteušas, Jokubas Alpėušo,
ir Simonas Zelotas, ir Judas
Jokubo.
14. Tie visi buvo vienširdžey
podraug ant maldū ir
prášimū su motėremis, ir su
Maria, motina Jēzaus, ir su
jo broleis.
15. O anose dienose kēlęs
Pétras viduje Mokitiniū, tárė;
(ir buvo pulkas vardū
drauge susirinksū apie šimtą
ir dvidéšimtis):
16. Vyrai, brolei, turējo išsipildit
tas ráštas, kuri pranašávo
Dvasė Šventa per
burną Dovido, apie Judošų,
kursai buvo vádas tiemus,
kurie sugávo Jēzų.
17. Nes buvo su mumis
skaitytas ir buvo gávęs tą
dalį šio tarnávimo.
18. Tas tiesa apturējo dirvą
už algą neteisybês, o pasikoręs
pérplišo pusáu, ir išpludo
visi vidurei jo.
19. Ir buvo tatai žinoma
visiems givénantiemus Jeruzalēj',
taip jog pavadino tą
dirvą jū liežuvju Akeldama,
tatai esti: dirva kraujo.
20. Nes parašyta yra knygose
Psálmū: Te esie givénimas
jo pústas, o te ne esti ne
vieno, kursai jame givéntu.
O vyskupystę jo te átima
kits.
21. Reikia tada, idant vie-

nas iš tû vyrû, kurie budavo susirinkę su mumis per visą čēsą, kuriame Ponas Jēzus su mumis váikščiojo,

22. Pradējęs nůg krikštijimo Jono iki tai dienai, kurioje yra paimtas aukštyn nůg musû, butu su mumis ludiniku prikēlimo iš numirusiû jo.

23. Ir pastátė dų, Jožēpą vadinta Barzabošum, kurį taipojau vadino Justumi, ir Motieju.

24. O melsdamēs, kalbējo: Tu Viešpatie, kursai pažysti širdis visû, paródik iš tû dviejû vieną, kurį išrinkęs esi,

25. Idant priimtu dalį šio tarnávimo ir Apaštalystês, nůg kuriôs Judošus atstójo, idant nueitu ant savo vietôs.

26. Ir mėtė burtas ant jû, ir pûlė burta ant Motiejaus; o priskirtas yra vienoliką Apáštalams.

PERSKYRIMAS II.

O kaip išsipildė diena Sekminiû, buvo visi vienširdžey podraugey.

2. Ir stójosi umay iš dangaus užimas kaipo pripûlančio didžio vējo, ir pripildė visus namus, kur jie sėdējo.

3. Ir régimi buvo pérdaliti liežuvjei jû kaipo ugniês, ir sēdosi ant kiekvieno iš jû.

4. Ir pripilditi esti visi Dvase Šventa, o pradējo kalbêt kitais liežuvjeis, kaipo jiems Dvasė anoji dávė iškalbēt.

5. O buvo Jeruzalēj givéna Žydai, vyrai Dievo baimingi iš visokiû tû giminû, kurie yra po dangumi.

6. O kad stójos tasai balsas, susiējo daugumas žmonû ir išsigando, jog jůs girdējo kiekvienas kalbančius tikru savo liežuvju.

7. Bet stebējos visi ir nusigandę dumójo, kalbēdami kiti kitump: Argi štay tie visi, kurie kalba, ne esti Galiliečei?

8. O kaipogi mes girdime kožnas iš musû savo liežuvį, kuriame užgimēm?

9. Partai ir Mēdai ir Elamitai, ir kurie givéname Mezopotamioj', Judēôs žémēj', ir Kappadocioj', Ponte ir Azioj'.

10. Prigioj' ir Pampilioj', Egypte ir šalise Libiôs, kuri yra pas Kyrēną, ir ateivjei iš Rymo.

11. Žydai ir naujay Žydump prisiverti, Kretēnai ir Arabionis, girdime jůs kalbančius musû liežuvjeis didžius Dievo darbus.

12. Išsigando betaig visi,

ir dyvijosi kalbēdami tarp
savęs: Kasgi tai bus?
13. Bét kiti apjůkdami kal-
bējo: Tie naujo vyno pasi-
gērė.
14. O stovēdams Pétras su
vienolika, pakēlė savo balsą
ir kalbējo jiemus: Vyrai Ju-
dēôs, ir visi givéntojei Je-
ruzalês, tatai jumus žinė te-
est, o priimkit ing ausis ma-
no žodžius.
15. Nes ne esti tie, kaipo
jús tariatēs, girti; kadangi
dabar tréčią adyna dienôs.
16. Bet tatai yra, kas est
pasakyta per Pránašą Joēlį:
17. Ir stoses paskutiniose
dienose, kalba Dievas: Aš
išliesu nůg mano Dvasês ant
visokio kuno; ir pranašáus
sunus jusũ, bei dukteres ju-
sũ, o jaunikáičei jusũ regē-
jimus regēs, o senieji jusũ
sapnus sapnůs.
18. Irgi anose dienose ant
mano tarnũ ir ant mano tar-
náičiũ išliesu nůg Dvasês
mano, ir pranašáus.
19. Ir důsu stebuklus ant
dangaus aukštay, ir žemay
ant žémês žénklus, kraujus
ir ugnį ir rukimą dumũ.
20. Sáulė pavirs ing tam-
sybę, o mēnů ing kraują, pirm
nęg ateis ana diena Vieš-
patiês, didė ir šlovinga.
21. Ir stosis, jog kas tiktay
šauksis vardop Viešpatiês,
bus išganytas.
22. Vyrai Izraeliečei, klau-
sykite tũ žodžiũ: Jēzų aną
Nazarēniškį, vyrą nůg Die-
vo, pašlovintą jusimp galy-
bēmis ir stebuklais ir žén-
klais, kurius dárė Dievas per
jį, viduj jusũ, kaipo ir jús
patys žinot:
23. Tą pagal padumotą rodą
ir nuveizdējimu Dievo išdůtą,
jús ēmėt ir per rankas bediev-
jũ nukryžiavoję užmusėt,
24. Kurį Dievas prikēlė,
išrišęs sopulus smertiês, ka-
dangi tatai buvo negálima,
idant nůg jo turētu but už-
turētas.
25. Nes apie jį kalba Dovi-
das: Aš visados turiu Vieš-
patį po mano akimis; nes
yra po mano déšinês, idant
ne bučau pajudintas.
26. Togidēl džiaugēsi šir-
dis mano, ir linksminosi lie-
žuvis mano; nes ir mano
kunas atsiilsês nusitikējime.
27. Nes ne paliksi dušiôs
mano pékloje, ney důsi Šven-
tamui tavam regêt patreši-
mo.
28. Apreiškei man kélus
givátôs, o pripildisi manę
džiaugsmu po tavo véidu.
29. Vyrai ir brolei, důkit man
drasey kalbēt jusump apie pa-
triarką Dovidą, jog jis ir mirė

ir pakastas yra, o grábas jo
yra musimpi iki šei dienai.
30. Budams tada Pranašu
ir žinodams, jog jam Dievas
pažadējo su prisiega, jog iš
vaisaus strēnũ jo, pagal ku-
ną, turētu Kristus kéltis ir
sēstēsi ant jo sósto,
31. Tatai pirm veizdēdams
pasákė apie prikēlimą iš nu-
mirusiũ Kristaus, jog ne pa-
likta yra jo dušia pékloje,
ney kunas jo regējo patre-
šimo;
32. Tą Jēzų prikēlė Dievas,
ko mes visi esme luditojais.
33. Per déšinę tada Dievo
budams paáukštintas ir pa-
žadējimą Dvasês Šventôs
ēmęs nůg Tēvo, išliejo ši-
tatai, ką jús dabar régite ir
girdite.
34. Nes Dovidas ne užžengė
dangun; bet jis pats sáko:
Tárė Viešpats Viešpačui ma-
nam: Sēskis po déšinei mano,
35. Iki koley paguldysu ta-
vo neprietelus krasė kojũ tavo.
36. Te žina tada visi na-
mai Izraēlaus tikray, jog
Dievas Viešpatim ir Kri-
stumi padárė tą patį Jēzų,
kurį jús nukryžiavójot.
37. O kaip jie tatai girdējo,
ējo jiems per širdį ir tárė
Petrop ir kitump Apášta-
lump: Kągi turim daryt, vy-
rai ir brolei?

38. Tada Pétras jiems tárė:
Prisiverskities, o apsikrik-
štikit kiekvienas iš jusũ
vardan Jēzaus Kristaus ant
atleidimo griekũ, o gausite
dovaną Dvasês Šventôs.
39. Nes jums tas pažadēji-
mas pareitis ir vaikamus ju-
sũ, ir visiems, kurie toly yra,
kurius tiktay Viešpats Die-
vas musũ pavadys.
40. Ir daug kitais žodžeis
apludijo jis ir graudéno jůs
kalbēdams: Išgelbēkitēs nůg
tôs giminês pérvertingôs.
41. Kurie tada meilingay
priēmė žodžius jo, buvo ap-
krikštiti: ir pristójo tą dieną
dušiũ apie tris tukstančias.
42. Ir jie pasiliko pamoksle
Apáštalũ ir draugybēj', ir
láužime důnôs, ir maldose.
43. Ir atējo báimė ant kiek-
vienôs dušiôs, o daug žénklũ
ir stebuklũ stójos per Apáš-
talus.
44. O visi, kurie intikējo,
buvo podrauge, ir visus dáik-
tus turējo bendrus.
45. O lobį ir turtą savo par-
davė ir nudalijo tai visiems,
kaipo kuriam buvo reikalinga.
46. O kožną dieną budami
bažnyčioj' vienširdžey ir dů-
ną láužidami veik če, veik
kitur namůse, priēmė válgi-
mus su džiaugsmu ir tikrybe
širdiēs,

47. Garbindami Dievą, ir turēdami méilę prieg visũ žmonũ. O Viešpats pridējo surinkimui kožną dieną tũs, kurie stójos išganyti.

PERSKYRIMAS III.

Bet Pétras ir Jonas drauge užžengė bažnyčion maldũ adynoj', butent devintoj'.

2. O vyras nekursai, budams raišas iš živáto savo motinôs, buvo nešiojamas, kurį kas dien sodindavo pas duris bažnyčiôs, kurias vadino gražes, idant prašytu jalmužnũ nůg tũ, kurie eidavo bažnyčion.

3. Tas išvydęs Pétrą ir Joną ieisenčius bažnyčion, prášė nůg jũ jalmužnôs.

4. O Pétras su Jonu tvirtay ant jo žiurēdamu, táré: Veizdēk ant musũ.

5. Tada jis veizdējo ant jũ, tikēdamas ką imsęs nůg jũ.

6. O táré Pétras: Sidábrą ir áuksą ne turiu; bet ką turin, tatai tav důmi: Vardan Jēzaus Kristaus Nazarêniškio kélkis o váikščiok!

7. O nutvēręs jo déšinę ranką, pakēlė jį. O tůjaus pastiprintos buvo kójos jo ir blauzdkaulei.

8. Ir šokęs stójosi ir váikščiojo, o iējo su jeis bažnyčion, vaikščiodams ir šokinēdams, o garbindams Dievą.

9. O regējo jį visi žmonės vaikščiojanti ir garbinantį Dievą.

10. Ir pažino jį, jog tai tasai buvo, kursai dēl jalmužnôs sėdēdavo pas gražiases duris bažnyčiôs, ir tápo pilni išgasčio ir nusistebējimo ant to, kas jam tikos.

11. O kaip ans raišas, kurs buvo išgyditas, Petrop ir Jonop laikēsi, susibēgo jump visi žmonės ing priangį, vadinamą Salamóno.

12. Tatai matydamas Pétras kalbējo žmonump: Vyrai Izraēliškei, kągi tam stébjatēs? arba ko ant musũ taip tvirtay véizdit, kaip kada tatai per musũ pačiũ galybę arba pabažnystę butumbim padárę, jog tasai váikščioja?

13. Dievas Abraomo ir Izaoko ir Jokubo, Dievas Tēvũ musũ pagárbino Jēzų Sunų savo, kurį jús išdavēt ir užsigynēt jo po akim žmonũ ir po véidu Piloto, kursai jį súdijo, but vertą išléidimo:

14. O jús Šventojo ir Teisojo užsigynēt, o išprašēt žmogžudį, idant jums butu dovanótas.

15. Bet Kunigaikštį givatôs nužavinot, kurį Dievas

prikēlė iš numirusiû, ko mes ludinikais esme.

16. O per tikējimą ing jo vardą, ant šito, kurį jús régite ir pažystate, pastiprino vardą jo, ir tikējimas, kurs per jį yra, dávė tamui šitą sveikatą po akim jusû visû.

17. Bet dabar brolei, žinau, jog tatai iš nežinês padárēt, kaipo ir jusû vyresnieji.

18. Bet Dievas, ką per burną visû savo Pránašû pirm pasákė, jog Kristus turējo kentêt, tatai taip ištesējo.

19. Togidēl prisiverskiti, o sugryškit, kad butu ištrinti griekai jusû.

20. Idant ateitu čēsai atgaivinimo nůg véido Viešpatiês, kad atsiús tą, kurs jumus pirm apsakytas yra, Jēzų Kristų,

21. Kurį tikray priimt turējo dangus iki čēsui pataisimo visû dáiktû, ką buvo apsákęs Dievas per burną visû savo šventû Pránašû nůg pradžôs svieto.

22. Nes Maižiešus tēvump kalbējo: Pránašą jumus prikéls Viešpats Dievas jusû iš jusû broliu, kaipo manę: ano klausykite visame, ką tiktay jusump kalbės.

23. O stosis, jog kiekviena dušia, kuri ne klausitu to Pránašo, bus išgaišinama iš žmonû.

24. Bet tie visi Pránašai nůg Samuēlo ir nůg kitû paskuy jį, kiek tiktay jû kalbējo, taipojau pránešė apie tas dienas.

25. Jús este vaikai Pránašû ir sándario, kurį padáręs Dievas su tēvais musû, kalbēdams Abraomop: O sēkloj' tavo bus peržegnotos visos giminės ant žémês.

26. Jumus pirmjáusay Dievas prikēlęs savo Sunų Jēzų, siuntėjį, idant jus peržegnotu, ir kiekvienas iš jusû atsigręštu nůg savo piktenybjû.

PERSKYRIMAS IV.

O kad tatai anie kalbējo žmonump, atējo jump kunigai ir vyresnieji bažnyčios ir Saduceušai.

2. Nekésdami, jog mokino žmones, ir apsákė Jēzuje prikēlimą iš numirusiû;

3. Ir uždējo ant jû rankas ir padávė jůs kalinėn iki rytui; nes jau buvo vákaras.

4. O daug iš tû, kurie anus žodžius girdējo, intikējo, ir buvo skaitlus vyrû apie penkis tukstančius.

5. O stójos rytmetije, jog susirinko vyrésni jû ir pra-

kilnésni ir mokiti ráśto Je-
ruzalėmoj',
6. Ir Annošus vyriáusas
kunigas, ir Kaipošus, ir Jonas,
ir Aleksandras, ir kiek jũ
buvo iš giminês aukščiáusũ
kunigũ.
7. O pastátę jůs viduje, kláu-
sė jũ: Iš kokiôs galybês ir
kuriů vardu tatai padarētė?
8. Tada Pétras budams pil-
nas Dvasês Šventôs, tárė
jump: Jús vyriáusieji žmonũ,
ir vyresnieji Izraēliškei,
9. Jey mes turim but šen-
dien súditi dēl geradējystês
žmogui negalinčiamui pada-
rytôs, per kurę jis tápo išgy-
ditas:
10. Tegul jumus visiemus
žinoma esti ir visiems žmo-
nēms Izraēlaus, jog vardan
Jēzaus Kristaus Nažarēniš-
kio, kurį jús nukryžiavójot,
kurį Dievas prikēlė iš numi-
rusiũ, per tą tasai stov po
jusũ akim sveikas.
11. Tas yra akmů paniekin-
tas nůg jusũ budavojančiũ,
kurs stójos gálva sasparôs.
12. Ir nēra ney vienamė
kitamė išgánimo; nes nēra
nejokio vardo po dangumi
důto žmonêmus, per kurį ga-
lētumbim but išganyti.
13. Regēdami tada drasumą
Pétro ir Jono ir suprátę, jog
buvo nemokiti žmonės ir pra-
stokai, stebējos, o pažino jůdų,
jog teipat buvo su Jēzumi.
14. Regēdami betaig aną
žmogų su jeis stovintį, kur-
sai buvo išgyditas, ne tu-
rējo ką kalbēt prieš tatai.
15. O prisákė jiems šalin
išeit iš rodôs, ir rodijos tarp
savęs, kalbēdami:
16. Kągi padarysim tiems
žmonêms? nesa stebuklas per
jůs padarytas žinomas yra
visiemus Jeruzalēj' givénan-
tiemus, o ne gálim to užgint.
17. Bet idant tatai ne iš-
siplátintu tarp žmonũ, už-
drauskim jiems ruščey, idant
daugiaus tamė vardė ney
vienam žmogui ne kalbētu.
18. O pavadinę jůdų, užsákė
jiemdviem, idant visiškay
ne kalbētu, ney mokitu var-
dan Jēzaus.
19. Bet Pétras ir Jonas at-
sakydamu tárė jiems: Ar ta-
tai teisus dáiktas po akim
Dievo yra, jusũ labjaus klau-
syt, nęgi Dievo, jús patys
súdikit.
20. Nesang negáliva ki-
taip, turiva kalbēt tai, ką
regējom ir girdējom.
21. O anie uždraudę, iš-
léido jůs, nieko neatrádę, kai-
po jůs pakorótu, dēl žmonũ.
Jog visi garbino Dievą už
tatai, kas nusidavė.
22. Nes tas žmogus buvo

daugiaus nęgi kéturis déšim-
tis métũ, ant kurio tas žén-
klas išgydimo buvo nusidá-
vęs.
23. O kad jûs išléido, atējo
savump ir apsákė jiems, ką
jiemdviem vyriáusieji kuni-
gai ir prakilnésni kalbēję
buvo.
24. Kurie išgirdę tatai, vien-
širdžey pakēlė savo balsą
Dievop ir tárė: Viešpatie, tu
esi Dievas, kursai padarei
dangų ir žémę ir márias ir
vis, kas jose yra.
25. Kuris per burną savo
tarno Dovido pasakei: Ko-
dēlgi siáučia giminės, o žmo-
nės niekus pramáno?
26. Sustójo karálei žémês,
ir kunigáikščei susirinko po-
draugey prieš Viešpatį ir
prieš jo Pateptinį.
27. Nes tikray susirinko
prieš šventajį tavo Sunų Jē-
zų, kurį patepei, Erodas ir
Pontskas Pilotas, su pagoni-
mis ir su žmonēmis Izraēlaus,
28. Idant padarytu, ką tik-
tay tavo ranka, ir roda tavo
pirm to priskyrė, idant tatai
stotus.
29. Togidēl dabar, Viešpa-
tie, pavizdēk ant jũ grumzdi-
mo, o dûk tavo tarnamus su
visokiu drasumù kalbēt ta-
vo žodį,
30. Ištiesdams tavo ranką
ant išgydimo ir ant darimo
ženklũ ir stebuklũ per var-
dą tavo švento Kudikio Jē-
zaus.
31. O kad anie meldēs, pa-
sikrùtino ana vieta, ant ku-
riôs buvo susirinkę, ir visi
pastójo pripilditi Dvasè Šven-
tà, ir kalbējo Dievo žodį su
drasumu.
32. O tulybės tikinčiũ buvo
viena širdis ir viena dušia; ir
nevienas ne sákė apie savo
lobį, jog jo butu, bet turējo
visus dáiktus draugiškay.
33. O su didè galybe Apá-
štalai dávė ludijimą apie
prikēlimą iš numirusiũ Pono
Jēzaus, ir buvo didi malonė
ant jũ visũ.
34. Nes ney vieno ne buvo
tarp jũ neturtingo; nes kurie
tiktay turējo dirvas arba na-
mus, pardûdami átnešė pi-
nigus už tatai, ką pardavė,
35. Ir dējo pas kojas Apáš-
talũ. Ir padalijo tatai kiek-
vienam, kiek kuriam buvo
reikalas.
36. O Joses, kuris vadintas
buvo nûg Apáštalũ Barna-
bošus (kas išsiguldo: Sunus
palinksminimo) Lėvitas, iš
Cypro gimęs,
37. Turēdams dirvą, par-
davęs ję átnešė pinigus ir
padējo jûs pas kojas Apáš-
talũ.

PERSKYRIMAS V.

O vyras nekursai, vardu Ananiošus su Sapira moterimi savo, pardavė lobį,

2. Ir dalį nutráukė nůg anũ pinigũ, žinant moterei savo, o atnešęs kokę dalį, padėjo pas kojas Apáštalũ.

3. Tárė bet Pétras: Ananiošau, kogidēl šėtonas pripildė tavo širdį, idant melůtumbei Dvasei Šventai ir nutráuktumbei dalį iš pinigũ už dirvą?

4. Argi tat, ką turējei, ne tavo buvo, o ką pardavei, ne tavo valdžioje buvo? Kogidēl tą dáiktą primanei širdije tavo? Ne sumelavai žmonēmus, bet Dievui.

5. Bet išgirdęs tůs žodžius Ananiošus, půlęs išleido dvasę. Ir atējo báimė didė ant visũ, kurie tatai girdējo.

6. O kēlēsi jaunikaičei šalin padējo jį ir išnešę paláidojo.

7. O stójos po valandôs, kaip ir po trijũ adynũ, jog ir jo moteriškė, nežinodama, kas stojos, inējo.

8. O tárė jei Pétras: Pasakyk man, argi už tiek tą dirvą pardavēt? O ana pasákė: Taip yra, už tiek.

9. Bet Pétras tárė jei: Kogidēl su savim susitarēt, idant gunditumbit Dvasę Viešpaties? Štay, kójos tũ, kurie pákasė tavo vyrą, pas duris yra, ir tavę taipojau išneš.

10. Ir ji půlė tůjaus po kojũ jo ir išleido dvasę. O inéję jaunikaičei rádo ję numirusę, o išnešę pakasė ję pas jôs vyra.

11. Ir atējo didė báimė ant viso surinkimo ir ant visũ, kurie tatai girdējo.

12. Bet per rankas Apáštalũ stójos daug žénklũ ir stebuklũ tarp žmonũ. (O buvo visi vienširdžey priangije Salamóno.

13. O iš kitũ niekas ne dryso prisiskirt, bet žmonės didey jůs garbēje laikė.

14. O prisidējo dar daugiaus tikinčiũ ing Viešpatį, vyrũ ir moterũ.)

15. Taip jog ir ant uličiũ išnešė ligonis ir dējo jůs ant pátalũ ir lovũ; idant Pétrui ateinant tiktay šešėlis jo užutemtu ben nekurį iš jũ.

16. Susiējo taipojau ir daugumas iš apilinkũ miestũ ing Jeruzalem, atnešdami ligonis ir vargintus nůg nečystujũ dvasũ, kurie visi sveiki pastójo.

17. Bet kēlęs aukščiáusas kunigas ir visi, kurie su jũ buvo, kurie buvo skirtvierôs Saduceušũ ir pastójo pilni pápykio.

18. Ir mėtėsi rankomis ant Apáštalû ir padavė jůs ing kalinę abelną.

19. Bet Angėlas Viešpatiês náktije atdárė duris kalinês ir išvédęs jůs tárė:

20. Eikite, o stovēdami kalbēkite žmonumpi bažničioj' visus žodžius šiôs givátôs.

21. Tada anie tatai išgirdę, inējo auštant bažnyčion, ir mokino. O atéjęs aukščiáusas kunigas ir kurie su jů buvo, suvadino rodą ir visus vyrésnius Izraēlaus, ir nusiuntė kalinėn, idant butu atvesti.

22. O kaip tarnai atējo, ne rádo jû kalinėj', o sugryžę pasákė,

23. Kalbēdami: Kalinę tiesa rádom užrakintą su visu saugojimu, ir sargus laukè pas vartus stovinčius; bet atdárę, ney vieno joje nerádom.

24. O kad tůs žodžius išgirdo, ir aukščiáusas kunigas ir užveizdas bažnyčiôs, ir kiti vyriáusieji kunigai, abejójo apie jůs, kas tatai butu.

25. O atėjęs kaškoksai pasákė jiems, kalbēdams: Štay vyrai, kurius padavēt kalinėn, yra bažnyčioj', stovēdami ir mokindami žmones.

26. Tada nuējo Etmonas su tarnais ir átvedė jůs be gvólto; nes žmonû bijójos, idant ne butu akmenimis nušti.

27. O atvédę jůs, pastátė jůs prieš rodą. Ir kláusė jůs vyriáusas kunigas,

28. Kalbēdamas: Argi jumus drutay ne užsákēm, idant tamè vardè ne mokitumbit? O štay pripildēt Jeruzalem jusû pamokslu, ir norite ant musû atvest kraują to žmogaus.

29. Bet atsakydamas Pétras ir Apáštalai, tárė: Dievo reikia daugiaus klausyt, nęgi žmonû.

30. Dievas Tēvû musû prikēlė Jēzų, kurį jús užmušēt, pakabinę ant médžio.

31. Tą Dievas už Kunigaikštį ir Išganytojį paáukštino per savo dešinę, idant důta butu žmonēmus Izraēlaus prisivertimas ir atléidimas griekû.

32. Ir mes esme jo ludinikais tamè, ką kalbame; taipojau ir Dvasė Šventa, kurę Dievas dávė tiems, kurie jamui esti paklusnus.

33. Bet aniems tatai girdint, plyštę plyšo jû širdis ir ródijos apie tatai, kaipo jůs galētu nužavinti.

34. O kēlęs rodoj' nekursai Parizeušas, vardu Gamaliēlis, mokitojas zókono, garbēje

laikomas tarp visũ žmonũ,
liepė ant mažôs valandôs
šalin išvésti Apáštalus.
35. Ir tárė jump: Vyrai Iz-
raėliški, dabokitēs dēl tũ
žmonũ, ką turētumbit daryti.
36. Nes pirm tũ dienũ buvo
kēlēs Teudas, tardams savę
ēsant nekokį, kuriop prisi-
skyrė vyrũ, skaitluje keturi
šimtai, kurį užmušė, o visi,
kurie jam patikējo, išbarstyti
yra ir niekù pavirto.
37. Po to kēlēs Judas Gali-
lietis dienose párašo, ir at-
vertė daug žmonũ paskuy
savę: tasai pražuvo, ir visi,
kiek tiktay jam priklausė, iš-
barstyti yra.
38. Ir dabar sakau jumus,
láukitēs nůg tũ žmonũ ir léi-
skite jůs. Nes jey nůg žmonũ
yra ta roda arba tas darbas,
susiardys;
39. Bet jey yra iš Dievo,
ne galēsite to suardyt, idant
ne butumbit rasti, kaipo ku-
rie norį Dievui priešintis. Ir
jie paklausė jam.
40. O pavadinę Apáštalus
ir nuplakę jůs, uždraudė,
idant ne kalbētu vardan Jē-
zaus, ir išléido jůs.
41. O taip anie ējo nůg véido
rodôs džiaugdamēsi, jog stó-
jos vertais, késti išgēdinimą
dēl vardo Jēzaus.
42. Ir ne palóvė kožną die-
ną bažnyčioj' ir šen ir ten
namůse mokit ir apsakyt Jē-
zų Kristų.

PERSKYRIMAS VI.

O anose dienose, kada pasi-
daugino Mokitiniũ, prasidējo
murmējimas tarp Grēkũ prieš
Žydus, jog buvo apléidžiamos
nášles jũ kasdieniškame pri-
kavojime.
2. Tad anie dvylika suvadinę
pulką mokitiniũ, tárė: Ne dé-
ra, idant mes apléidę Dievo žo-
dį, tarnáutumbim stalams.
3. Veizdēkit tada, brolei,
tarp savęs septynis vyrus,
gérą ludijimą turinčius, pil-
nus Dvasês Šventosês ir iš-
mintiês, kurius įstatytumbim
ant tôs reikmenês.
4. O mes nůg maldôs ir
tarnávimo žodžio ne láusime.
5. Ir įtiko toji kalba visai
tulybei, ir išrinko Steponą, vy-
rą pilną tikējimo ir Dvasēs
Šventôs, ir Pilippą, ir Pro-
korą, ir Nikanorą, ir Timoną,
ir Parmēną, ir Nikolajų, nau-
jau Žydũ vierą priēmusį An-
tiokionietį.
6. Tůsus statė po akim Apá-
štalũ; ir pasimeldę dējo ant
jũ rankas.
7. Ir áugo Dievo žodis, ir
labay dauginos skaitlus Mo-
kitiniũ Jeruzalēmoj'; taipo-

jau ir didis skaitlus kunigũ pastójo vierai paklusnus.

8. O Steponas budams pilnas tikējimo ir galybês dárė stebuklus ir didžius žénklus tarp žmonũ.

9. Bet kẽlês nekurie iš tũ, kurie buvo iš iškalôs, kurę vadina Libertinũ ir Cyreniečiũ, ir Aleksandrionũ, ir tũ, kurie buvo iš Ciliciôs, ir iš Aziôs ir susiginčijo su Steponu.

10. Ir ne galējo atsispirt išminčei ir Dvasei, kuriojė kalbējo.

11. Tada įmokė jie vyrus, kurie pasákė: Mes girdējom jį kalbantį žodžius blužnijimo prieš Maižiešų ir prieš Dievą.

12. Ir sujudino žmones ir vyrésniũsus ir mokitus raštė; o atsikēlę pagávo jį ir átvedė rodon.

13. Ir pastátė neteisus ludinikus, kurie kalbējo: Tasai žmogus ne paláuja kalbēt žodžius bluznijimo prieš tą šventą vietą, ir žókoną.

14. Nes girdējom jį kalbantį, jog tasai Jēzus Nazarēniškis išardys tą vietą, ir atmainys įstátimus, kurius mums padavė Maižiešus.

15. O veizdēdami ant jo tvirtay tie visi, kurie sėdējo rodoj', regējo jo véidą kaipo véidą Angėlo.

PERSKYRIMAS VII.

Tárė betaig vyriáusas kunigas: Ar taipo yra tas dáiktas?

2. O jis tárė: Vyrai, brolei ir tēvai, klausykit: Dievas šlovês pasirodė musũ tēvui Abraomui, kada buvo Mezopotamioj', pirm nęg givéno Arane.

3. Ir tárė jop: Išeik iš tavo žémês, ir nůg tavo giminês, o eik ing žémę, kurę tav parodisu.

4. Tada išėjęs iš žémês Kaldēiškôs, givéno Aranė. O iš ten, kůmetu numirė tēvas jo, pérkēlė jį Dievas ing tą žémę, kurioj' jús dabar givénate.

5. Ir ne davė jamui toje tēvainystês, ney pēdą kojôs; ir ję buvo jamui pažadējęs důt ant paveldējimo, ir jo séklai po jo, kaip dar ne turējo vaiko.

6. O kalbējo jam taipo Dievas: Tavo sēkla bus ateivis svetimoj' žémėje, ir privers ję tarnáut, ir vargys ję per kéturis šimtus métũ.

7. Ir tą giminę, kurei tarnáus, aš súdisu, tárė Dievas, o potam išeis ir tarnáus man šitoje vietoje.

8. Ir dávė jam sandarį apjáustimo; ir taip Abraomui gimė Izaokas ir appjáustė

jį ašmoj' dienoj'. O Izaokui Jokubas, o Jokubui dvyliką Patriarkū.
9. O Patriarkai pavidēdami Jozēpą, pardavė jį Egyptan; bet Dievas buvo su jů.
10. Ir ištráukė jį iš visū jo vargū, o dávė jam malonę ir išmintį po véidu Paraono, karálaus Egypto, ir jį pastátė kunigaikščiu ant Egypto ir ant visū savo namū.
11. Bet atējo bádas ant visôs žémês Egypto ir Kananēôs, ir suspaudimas didis; ir ne rádo péno tēvai musū.
12. O kada išgirdo Jokubas, jog javū buvo Egypte, nusiuntė musū tēvus pirmą kartą.
13. O antru kartu pažintas yra Jozēpas nůg savo broliū, ir apreikšta yra Paraonui giminē Jozēpo.
14. Bēt Jozēpas nusiuntęs atvadindino savo tēvą Jokubą, ir visą savo giminę, septynias déšimtis ir penkias dušiū.
15. O nuējo Jokubas Egyptan, ir tenay numirė jis ir tēvai musū.
16. Ir pérkelti yra Sikēman, ir padēti grabe, kurį buvo nupirkęs Abraomas už pinigus nůg sunū Emoro, tēvo Sikēmo.
17. O kaip prisiártino čēsas pažadējimo, dēl kurio buvo priesiekęs Dievas Abraomui, prasivaisino žmonės ir pasidáugino Egypte,
18. Iki koley ꝑstójo kits karálus, kursai ne pažino Jozēpo.
19. Tas zdrodnay eidams prieš musū giminę, vargino musū tēvus, taip jog turējo išmesti savo kudikēlus, idant tie gyvi ne išliktu.
20. Tů čēsu gimė Maižiešus, ir buvo méilingas vaikėlis po Dievo akiū, kurį išlaikė per tris mēnesius namůse jo tēvo.
21. O tą išdētą ēmė duktē Paraono, ir išlaikė jį už savo sunų.
22. Ir išmokitas yra Maižiešus visokioj' išmintije Egypto. O buvo galys kalbose ir darbůse.
23. O kaip jis buvo kéturisdéšimtis metū, dumójo jis savo širdije, atlankyt savo brolus, sunus Izraēlaus.
24. O išvydęs vieną abydą kenčiantį, užstójo jį, ir atkeršijo abydą to, kursai abydą kentė, užmušdams Egypčionį.
25. Bet tarēs, jog brolei jo turētu išmanyt, jog Dievas per jo ranką důsęs jiems išgélbējimą; bet anie to ne supráto.
26. O antrą dieną pasirodė

jis jiems, su savim vaidijantiems, ir sujẽdnójo jůs kalbẽdamas: Vyrai, brolei este tarp savęs: Kogidẽl kits kitam abydą dárote?

27. Bet tas, kursai dárė abydą artimam, pavárė jį, kalbẽdams: Kas ɨstátė tavę vyriáusu ir súdžia ant musũ?

28. Ar tu nori ir manę užmušt, kaipo vákar užmušei Egypčionį?

29. Bet pabẽgo Maižiešus po tũ žodžiũ, ir buvo ateivys žémẽj' Madianitũ, kur jam gimė du sunu.

30. O kaip išsipildė kẽturis dẽšimtis métũ, pasirodė jam pusčioj' ant kálno Sinai Angėlas Viešpatiẽs ugniẽs liepsnoje krumè.

31. O Maižiešus išvydęs, nusistebẽjo ant ano regẽjimo. O kada prisiartino, idant apžvalgytu, stójos jop balsas Viešpatiẽs:

32. Aš esmi Dievas tavo tẽvũ, Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. Bet drebẽdams Maižiešus, ne dryso priveizdẽt.

33. Bet tárė jam Viešpats: Numáuk áutuvą nůg tavo kojũ; nes vieta, ant kuriõs stovi, yra šventa žémė.

34. Regẽdams regẽjau suspáudimą mano žmonũ, kurie yra Egypte, ir girdẽjau dusávimą jũ, o nužengiau, idant jůs išgélbẽčau. Ir dabar eik šę, siúsu tavę Egyptan.

35. Tą Maižiešų, kurio buvo užsigynę, kalbẽdami: Kasgi tavę ɨstátė kunigáikščiu ir sudžiu? tą Dievas kunigáikščiu ir išgélbẽtoju siuntė per ranką Angėlo, kurs jam pasirodė erškiečiũ krume.

36. Tas jůs išvedė, darydams stebuklus ir žénklus žémẽj' Egypto, ir ant máriũ raudonũ, ir pusčioje per kẽturis dẽšimtis métũ.

37. Šis yra tas Maižiešus, kuris kalbẽjo vaikams Išraẽlaus: Pránašą jums prikéls jusũ Ponas Dievas iš jusũ broliũ, kaipo manę; to turit klausyte.

38. Šis yra tas, kursai buvo surinkimè pusčioje su Angėlu, kursai kalbẽjo jop ant kálno Sinai ir su musũ tẽvais, kursai gávo gyvůsus žodžius, idant mums důtu.

39. Kuriamui ne norẽjo but paklusnus musũ tẽvai, bet jį átmetė ir atsigrežė širdimis savo Egyptan,

40. Kalbẽdami Aaronop: Padaryk mumus Dievus, kurie eitu pirm musũ; nes ne žinom, kas stójos Maižiešui anamui, kursai mus išvedė iš žémẽs Egypto.

41. Ir padárė anose dienose
tėlą, ir apieravójo apieras
anamui balvonui, ir link-
sminos darbůse savo rankŭ.
42. O atsigręžė Dievas, ir
padavė jůs, idant tarnáutu
dangaus pulkams; kaipo pa-
rašyta yra knygose Pránašŭ:
Argi man pamuštus gal-
vijus ir kitas apieras apiera-
vójot pusčioje per kéturis
dėšimtis métŭ, jús namai
Izraēliški?
43. Ir priēmėt čētrą Moló-
ko, ir žváiždę Dievo jusŭ
Rempano, tůs pavéikslus, ku-
rius sav padárēt, idant jiems
kloniotumbitēs; ir jus nuvesu
anašal' Babilono.
44. Čētrą ludijimo turējo
musŭ tēvai pusčioje, kaipo
buvo prisákęs jiems Dievas,
kalbēdams Maižiešui, idant
ję padarytu pagal pavéikslą,
kurį regējo.
45. Kurę taipojau ēmė tē-
vai musŭ, inešė su Jozuva
ten, kur pagonys givéno, ku-
rius Dievas išvárė nůg véi-
do musŭ tēvŭ, iki dienŭ Do-
vido.
46. Kurs atrádo malonę po
véidu Dievo ir meldė, idant
atrastu čētrą Dievui Jokubo.
47. O Salamonas pastátė
jam namus.
48. Bet Aukščiáusasis ne
givéna bažnyčiose rankomis
padarytose, kaipo Pránašas
kalba:
49. Dangus yra mano sos-
tas, o žémė krásė mano kojŭ.
Kokiusgi man namus išsta-
tysite? kalba Viešpats; arba
kuri yra vieta mano atsiil-
sējimo?
50. Argi ne mano ranka tai
vislab padárė?
51. Žmonės kieto sprándo
ir ne appipjáustitôs širdiês
ir ausiŭ, jús visados prieš-
taráujate Dvasei Šventai;
kaipo jusŭ tēvai, taip ir jús.
52. Kurigį iš Pránašŭ ne
pérsekiojo tevai jusŭ? ir ne
užmušė tŭ, kurie pirm to ap-
sákė atējimą šio teisojo, ku-
rio jús dabar stójotēs zdrod-
nikais ir razbáinikais?
53. Kurie gavotė zókoną
per išrēdimą Angēlŭ, ir tą ne
laikēt.
54. Bet to jiems girdint,
plyšo jŭ širdis, ir griežė ant
jo dantimis.
55. O jis budams pilnas
Dvasês Šventosês, veizdē-
dams tvirtay dangun, išvydo
šlovę Dievo, ir Jēzų stovintį
po dėšinês Dievo.
56. Ir tárė: Štay regiu dan-
gų atvirą, ir Sunų Žmogaus
stovintį po dėšinês Dievo.
57. O anie prašukę balsu
didžiu, užkimšo savo ausis.
ir visi ant jo ējo vienširdžey,

58. O išstumę jį už miesto, numušė akmenimis. O ludininkai sudėjo savo rubus pas kojas jaunikaičio, kurį vadino Saulumi.

59. Ir užmušė akmenimis Steponą, besimeldžiantį ir sákantį: Pone Jēzau, priimk mano dvasę.

60. O priklaupęs ant kélû, prašuko didziu balsu: Viešpatie, ne paskaityk jiems tatai už grieką. O tatai táręs užmigo.

PERSKYRIMAS VIII.

O Saulas pamēgo iš smertiês jo. Ir prasidējo tů čēsu didis pérsēkiojimas prieš surinkimą, kursai buvo Jerozolimoj' ir išsibarstė visi per šalis Judēôs ir Samariôs, be Apáštalû.

2. O paláidojo Steponą vyrai Dievo baimingi, ir padárė ant jo didį raudojimą.

3. O Saulus pústijo surinkimą, eidams ing kožnus namus, o išvilkdamas vyrus ir moteres padavė jůs kalinėn.

4. Tada tie, kurie buvo išsibarstę, váikščiojo, apsakydami Dievo žodį.

5. Bet Pilippas nuéjęs miestan Samariôs, apsákė jiems Kristų.

6. O žmonės atbójo to, ką Pilippas kalbējo, vienširdžey klausydami ir regēdami stebuklus, kurius dárė.

7. Nes dvasės nečystos išējo nůg daugio tû, kurie jas turējo, šaukdamos didžiu balsu. O daug kaulliga sergančû ir raišû išgyditi buvo.

8. Ir stójos didis džiaugsmas tame mieste.

9. O buvo nekursai vyras, vardu Simonas, kursai pirm to tame mieste apsiējo kaipo žinys ir žmones Samariôs apmónijo, sakydams, savę ků didžiu ēsant.

10. Ant kurio pavizdį turējo visi nůg mažiáuso, iki didžiáuso, kalbēdami: Šisai yra ana didė galybė Dievo.

11. O turējo pavizdį ant jo todēl, jog jus apmónidavo savo žinyste.

12. O kaipo itikējo Pilippui, apsákančiamui karalystę Dievo ir vardą Jēžaus Kristaus, apkrikštijos vyrai ir moteres.

13. Tada ir pats Simonas itikējo ir dávęs apsikrikštiti ir laikēs Pilippop; o matydams stebuklûs ir galybes dides, kurios nusidavė, nusistebējo.

14. O išgirdę Apáštalai, kurie buvo Jeruzolimoj', jog Samaria priēmė Dievo žodį, nusiuntė jump Pétrą ir Joną,

15. Kurie ten atēję, meldēsi

už jůs, idant gautu Dvasę Šventą.
16. Nes dar ne buvo ney ant vieno iš jũ nužengusi, bet tikt pakrikštiti buvo vardan Pono Jēzaus.
17. Tada ant jũ dējo rankas, o anie gávo Dvasę Šventą.
18. O išvydęs Simonas, jog per uždējimą rankũ Apáštalũ buvo důta Dvasė Šventa, súlė jiems pinigus, kalbēdams:
19. Důkit ir man tą galybę, idant tas, ant kurio tiktay rankas uždēčau, apturētu Dvasę Šventą.
20. Bet jam tárė Pétras: Pinigai tavo te buk su tavim ant prapůlimo, jog tikējeis, jog dovana Dievo už pinigus gáunama yra.
21. Ne turi tamè dáiktè daliês, ney burtôs; nes širdis tavo ne est tikra po véidu Dievo.
22. Togidēl prisivérsk nůg tôs tavo piktenybês, o melskisi Dievo, jey ben butu atléistas tav padumojimas tavo širdiês;
23. Nes regiu, jog pilnas esi karčiôs tulžiēs ir surištas su neteisybe.
24. Atsakydamas betaig Simonas tárė: Melskit jús už manę Viešpatį, idant ant manęs nieko ne ateitu iš tũ dáiktũ, kurius pasákēt.
25. O taip anie apludiję ir apsákę žodį Viešpatiês, sugryžo Jeruzolimon, ir tulůse miestélůse Samaritonũ apsákė Evangēlią.
26. Bet Angėlas Viešpatiês tárė Pilippop, kalbēdams: Kélkis, o eik ing šalį pietũ, ant kélo, kursai nůg Jeruzalês eina Gazosp, kuri yra pústa.
27. O ans atsikēlęs ējo. O štay, vyras murinis, kamárninkas, valdonas Kandacês, karalienês Muriniũ žémês, kuris buvo ant visů jôs skarbũ, tas buvo atéjęs Jeruzolimon, idant melstus.
28. Ir sugryžo sėdēdams ant savo vežimo, o skaitė Izaiošų Pránašą.
29. Bet kalbējo Dvasė Pilippui: Prieik, o ártinkis top vežimop.
30. O pribēgęs Pilippas išgirdo, jį skaitantį Isaiošų Pránašą, ir tárė: Ar ir išmanai, ką skaitai?
31. O ans tárė: Kaipogi galu išmanyt, jey kas man ne išguldo? Ir prášė Pilippą, idant įžengtu ir sėdētu su jů.
32. O vieta ano rášto, kurį skaitė, toji buvo: Yra véstas kaipo avis ant užmušimo, o kaipo avinēlis tylis prieš tą,

kursai jį kerpa, taip ne atvērė burnôs savo.

33. Jo pasižéminime súdasjo iškéltas yra. O jo gyvasčio ilgumą kas išsakys? Nes atimta nůg žémês yra giváta jo.

34. O atsakydamas kamárninkas Pilippui, tárė: Prašau tavę, apie ką tatai Pránašas kalba? Ar pats apie savę, ar apie kitą?

35. Atvēręs betaig Pilippas savo burną, o pradējęs nůg to rášto, apsákė jam Jēzų.

36. O keláudami, atējo pas nekurį vándenį. Ir tárė kamárninkas: Štay vandů! Kasgi pértarpina, idant ne turēčau but apkrikštitas?

37. Tárė bet Pilippas: Jey tiki iš visôs širdiês, tay gal but. O ans atsakydamas tárė: Tikiu, jog Jēzus Kristus yra Sunus Dievo.

38. Ir liepė sustot vežimui, ir nužengė abudu ing vandenį, Pilippas ir kamárninkas, ir apkrikštijo jį.

39. O kad išžengė iš vándenio, pagávo Dvasė Viešpatiês Pilippą, o ne regējo jį daugiaus kamárninkas; bet važiávo savo kélu džiaugdamas.

40. O Pilippas Azdodè buvo atrastas. O vaikščiodamas apsákė Evangēlią po visus miestus, iki atējo Cesarion.

PERSKYRIMAS IX.

O Saulas dar kvėpůdams kerštu ir nužavinimu prieš Mokitinius Viešpatiês, atējo aukščiáusop kunigop.

2. Ir prášė jį gromatũ ing Damašką ing iškalas; idant, jey tenay rastu to kélo kurius vyrus arba moteres, jůs surištus atvéstu Jeruzolimon.

3. O kaip jis ant kélo buvo, stójos, jog prisiártino Daškop, ir umay apšvietė jį šviesybė iš dangaus.

4. O půlęs ant žémês, išgirdo balsą savęsp kalbantį: Saulau, Saulau, kodêl manę pérsekioji?

5. Tada tárė jis: Kas esi, Viešpatie? O Viešpats tárė: Aš esmi Jēzus, kurį tu pérsekioji. Sunku bus tav prieš akstiną spárdit.

6. O Saulas drebēdams ir bijodams tárė: Viešpatie, ką nori, idant aš daryčau? O Viešpats bilójo jop: Kélkis, o eik miestan, o tenay tav pasakys, ką tu turētumbei daryt.

7. O vyrai, kurie su jů buvo kelávę, sustójo nusigandę, balsą tiktay girdēdami, bet nieko ne regēdami.

8. Bet atsikēlė Saulas nůg žémês, o atvēręs akis savo nieko ne mátė; bet jie nut-

vērę jį prie rankős védė Damaškan.

9. Ir buvo tris dienas ne regēdams, ir ne válgė, ney gērė.

10. O buvo nekuris Mokitinis Damaškė, vardu Ananiošus, ir tárė jop Viešpats regējimė: Ananiošau! O ans tárė: Štay aš esmi, Viešpatie.

11. O Viešpats tárė jop: Kélkis ir eik ing uličią, kuri vadina tiesą, o jēškok namůse Judo, Saulo vardu, Tarseniečio; nes štay jis meldžiasi,

12. Ir regējo regējimė vyrą, vardu Ananiošų, ieinantį, ir ranką ant savęs uždédantį, idant vēl pražiurētu.

13. Atsákė bet Ananiošus: Viešpatie, girdējau nůg daugiũ apie tą vyrą, kaipo daug pikto dárė tavo Šventiemus Jeruzalēj'.

14. Ir čė tur valdžią nůg vyriáusũ kunigũ, rišti visus, kurie meldžiasi vardui tavo.

15. Bet tárė jop Viešpats: Eik; nes tas man yra išrinktas rykas, idant pranéštu mano vardą pagoniams ir karáliams ir vaikams Izraēlaus.

16. Nes aš jam parodisu, kaipo daug tur kentēt dēl mano vardo.

17. O nuējo Ananiošus ir iējo ing anus namus, o uždējęs ant jo rankas, tárė: Saulau, brolau, Viešpats manę siuntė, Jēzus, kursai tav pasiródė ant kélo, kuriů atējei, idant tu vēl pražiurētumbei, o butumbei pripilditas Dvasė Šventà.

18. Ir tůjaus nupůlė nůg jo akiũ kaipo žvynai, ir tůjaus pražiurējo, ir kēlęs apsikrikštindinosi.

19. O ēmęs válgimą pasistiprino. O buvo Saulas su Mokitineis, kurie buvo Damaškė, per keletą dienũ.

20. Ir tůjaus apsákė iškalose Kristų, jog jis esti Sunus Dievo.

21. Bet stebējos visi, kurie jį girdējo, ir kalbējo: Argi ne esti tasai, kurs išpústijo Jeruzalēj' tus, kurie meldēsi to vardo, ir čonay dēl to atējo, kad jůs surišęs véstu vyriáusump kunigump?

22. O Saulas jů ilgiaus, tů daugiaus stiprinos, ir sugēdino Žydus, kurie givéno Damaškė, patikrindams, jog tas yra Kristus.

23. O kad praējo daug dienũ, rodijo Žydai tarp savęs, jį nužavinti.

24. Bet ištyrė Saulas, jog tykojo ant jo. Jie sergėjo tai-

pojau vartus dieną ir náktį, idant jį nužavintu.

25. Bet Mokitinei ėmę jį náktije, nuléido jį per murą pintinėj'.

26. O kaip atėjo Saulas Jeruzolimon, bandė prisiskirt Mokitiniump; bet visi jo bijójos, ne tikėdami, jį ėsantį Mokitinu.

27. Bet Barnabošus ėmęs jį átvedė jį Apáštalump, ir sákė jiems, kaipo ant kélo regėjo Viešpatį, ir jog kalbėjo jop, ir kaipo Damaškė drasey kalbėjo vardė Jėzaus.

28. Ir buvo ieidams ir išeidams su jeis Jeruzalėj', o drasey sakydams vardė Pono Jėzaus.

29. Kalbėjo taipojau ir klausinėjosi su Grėkais. O anie rupinos, kaipo jį užmuštu.

30. O brolei tatai ištyrę, nuvedė jį Cėsarion, ir nusiuntė jį Tarsan.

31. Surinkimai tada per visą Judėą ir Galilėją ir Samarią turėjo pakáju, ir gérinosi, vaikščiodami báimėj' Viešpatiės, o per palinksminimą Dvasės Šventosės dauginosi.

32. O stójos, kada Pétras apváikščiojo visus, atėjo taipojau Šventump, kurie givéno Lydoj'.

33. Tenay rádo žmogų nekurį, vardu Enėošą, per aštũnis métus ant pátalo gulintį, kurs buvo kaulliga sergąs.

34. Ir tárė jam Pétras: Eneošau, te išgydo tavę Jėzus Kristus; kélkis, o pasiklok sav. Ir tũjaus atsikėlė.

35. O regėjo jį visi, kurie givéno Lyddoj ir Saronė, kurie prisivertė Viešpatiesp.

36. O buvo Joppoj' nekuri Mokitinė, vardu Tabita (tai musũ žodžu: Stirna); toji buvo pilna gerũ darbũ ir jalmužnũ, kurias dárė.

37. Bet nusidavė tose dienose, jog ji apsirgdama numirė. Kurę numazgoję, padėjo ant aukštosės svetlyčiõs.

38. O Lyddai arty Joppõs ėsant, ir Mokitinei išgirdę, jog ten yra Pétras, nusiuntė jop du vyru, prašydami, kad ne véngtu jump ateiti.

39. Tada kėlęs Pétras ėjo su jeis. O kad atėjo, ivedė jį ant svetlyčiõs ir apstójo jį visos nášlės, raudũdamos ir rodidamos jupas ir rubus, kurius joms dárė, budama su jomis Stirna.

40. O Pétras išváręs laukan visus, priklaupė ant kelũ ir meldės. O apsigrežęs anop lavonop, tárė: Tabita, kélkis! O ana atvėrė savo akis ir išvydusi Pétrą, sėdosi.

41. O ans padavęs jei ranką, pakēlė ję. O pavadinęs Šventůsus ir nášles, pastátė ję gyvą.

42. Ir išsireiškė tatai po visą Joppą, ir daug jů itikējo ing Viešpatį.

43. Stójos betaig, jog per daug dienů pasiliko Joppoj' pas nekurį Simoną kažemēką.

PERSKYRIMAS X.

O Cesarioj' buvo vyras nekursai, vardu Kornėliušas, šimtinikas iš pulko, kurį vadina Itališką.

2. Nobažnas ir Dievobijąs, su visais savo namais, ir důdamas jalmužnů daug žmonēmus, ir melsdamas Dievo visados.

3. Tas regējo tikray regējimè, kaipo ant devintôs dienôs adynôs, Angėlą Dievo savęsp ineinantį ir táriantį; Kornėliušau.

4. O jis ant jo žiurēdams ir išganditas budams, tárė: Kasgi yra, Viešpatie? Bet jis tárė jam: Maldos tavo ir jalmužnos tavo užžengė ant atmintiês po véidu Dievo.

5. Ir dabar siúsk vyrus Joppon, o atvadindik Simoną, kurį vadina Pétru.

6. Tas tur gaspádą pas nekurį Simoną, kažemēką, kursai tur namus prieg máriů: Tasai tav pasakys, ką tav reikia daryt.

7. O nuėjus Angėlui, kursai kalbējo su Kornėliušu, pavadino jis dų iš savo tarnů, ir zalnierų Dievo bijantį iš tů, kurie jam visados priklausė,

8. Ir pasákęs jiems vis, nusiuntė jůs Joppon.

9. O ant rytojaus aniems bekeláujant ir prisiártinant miestop, užžengė Pótras ant trobôs, idant melstus, kaip ant šeštôs adynôs.

10. O budams išalkęs, norējo válgit. O kad anie jam válgit taisė, užpůlė ant jo umo pagavimas.

11. Ir išvydo dangų atvertą, ir nužengiantį ant savęs kaškokį ryką kaip drobę didę, ant keturiů kampů surištą ir nuléistą ant žémês,

12. Kurioj' buvo visokie žémês keturkojai žvērys ir galvijai, ir slenkiojantieji, ir paukščei dangaus.

13. Ir stójos balsas jop: Kélkis Pétre, pamušk o válgik!

14. O Pétras tárė: Nieku budu Viešpatie; kadangi niekados ne valgiau nieko abelno (paspalyto) arba nečysto.

15. Ir vēl antru kartu stójos balsas jop: Ką Dievas ap-

čystijo, tu ne turêk to už abelną.

16. O tatai stójos po tris kartus, ir atimtas esti vēl ansai rykas dangun.

17. O kaip Pétras pats savipi abejójo, kas tai butu tas regējimas, kurį regējo, tada štay, tie vyrai, kurie buvo nusiústi nûg Korneliušo, kláusdami namû Simono, stovējo prieš duris.

18. O šaukė ir kláusė, ar tenay Simonas, kurį vadina Pétru, gaspádą turētu?

19. O kada Pétras dumójo apie aną regējimą, tárė jam Dvasė: Štay, tavęs trys vyrai jēško.

20. Togidēl kēlęs nužengk, o eik su jeis, nieko ne abejodams; nes aš jûs siunčau.

21. O Pétras nužengęs anump vyrump, kurie nûg Korneliušo jop nusiústi buvo, tárė: Štay, aš esmi, kurio jēškote; kasgi yra priežastis, dēl kuriôs atējot?

22. O anie tárė: Korneliušas, šimtinikas, vyras teisus ir Dievobijas, ir turys gérą ludijimą nûg visôs giminês Žydû, nûg Angėlo švento yra pagraudéntas, kad tavę pavadintu ing savo namus, ir klausytu žodžiû nûg tavęs.

23. Tada pavadinęs namûsna jûs priēmė gaspádon. O antroj' dienoj' ējo Pétras su jeis, ir nekurie iš broliû iš Joppôs ējo su jû.

24. Ir ant rytojaus įējo Cesarion. O Korneliušas láukė jû, suvadinęs gentis ir artimus prietelus.

25. O kaip stójos, jog inējo Pétras, ējo priešais jam Korneliušas, pûlė kojump jo, ir meldēsi jo.

26. Bet Pétras jį pakēlė, kalbédams: Kélkis, ir aš taipojau esmi žmogus.

27. O bekalbēdams su jû inējo ir atrádo daug tû, kurie buvo susiėje.

28. Ir tárė jump: Jús žinot, jog ne déra vyrui Žydui prisiskirt arba susieit su svetimu; bet man Dievas parodė, idant ney vieno žmogaus ne vadinčau abelną (paspalytą) arba nečystą.

29. Togidēl nesigindams atējau, budams pavadintas. Kláusu tada, dēl ko jús manę pavadinot?

30. O Korneliušas tárė: Nûg ketvirtôs dienôs iki tai adynai sėdējau pasnikáudams, o apie devintą adyną meldžiau mano namûse. O štay, vyras nekursai stójos prieš manę šviesûse rubûse,

31. Ir tárė: Korneliušau, išklausyta yra tavo malda,

o jalmužnos tavo atějo ant àtmintiēs po véidu Dievo.
32. Togidēl nusiúsk Joppon, o atvadindik Simoną, kurį vadina Pétru. Tas tur gaspádą namûse Simono, kažemēko pas márias, kursai atėjęs kalbēs su tavim.
33. Tůjaus tada nusiunčiau tavęsp; o tu geray padarei, jog atějei. Dabar tada esme visi po véidu Dievo mátomi, jeib klausytumbim to viso kas tav yra sakyta nůg Dievo.
34. Bet Pētras atvēręs burną, tárė: Dabar tikray suprantu, jog Dievas ne véizd ant asabû,
35. Bet iš visokiû giminû, kursai jo bijos ir dáro taisybę, tas yra jam mielas.
36. Žodį, kurį Dievas siuntė vaikams Izraēlaus, apsakydams pakáją per Jēzų Kristų (kursai Viešpats ant viso esti).
37. Tą žodį, sakau, jús žinot, kurs nusidavė po visą Žydû žemè, pradējus nůg Galilēôs, po krikšto, kurį Jonas apsákė.
38. Kaipo Jēzų iš Nazarēto Dievas pátepė Dvasè Šventà ir galybè, kursai aplinkuy kelávo, geray darydamas ir gydidamas visus apsēstus nůg vélno; nes Dievas buvo su jûmi.
39. Ir mes esme ludinikais to viso, ką dárė Žydû žemēje ir Jeruzalēje: kuri nužavino pakabinę ant médžio.
40. Tą Dievas prikēlęs dienoj' tréčioj' jį apreikšdino;
41. Ne visiemus žmonēms, bet ant to nůg Dievo pirm paskirtiemus ludinikams, mums, kurie su jů válgēm ir gērēm, po jo prikēlimui iš numirusiû.
42. Ir prisákė mums, idant apsakytumbim žmonēmus, ir luditumbim, jog tas yra ansai įstatytas nûg Dievo sudžià gyvû ir numirusiû.
43. Tamui visi Pránašai ludijimą důda, jog per jo vardą atleidimą griekû ims kiekviens, kurs ing jį tik.
44. O Pétrui dar tůs žodžius bekalbant, půlė Dvasė Šventa ant visû klausančiû tû žodžiû.
45. Ir nusistebējo tie, kurie buvo iš appjáustimo tikintieji, kiek jû buvo su Pétru atėję, jog ir ant pagoniû dovana Dvasês Šventosês išlieta buvo.
46. Nes girdējo jůs kalbančius liežuvjeis ir pagárbinančius Dievą. Tada atsákė Pétras:
47. Argi gál kas užgint vándeniui, kad tie ne butu

apkrikštiti, kurie gavo Dvasę Šventą, kaipo ir mes?
48. Ir liepē jůs apkrikštit vardè Viešpatiēs. Tada prášė jie jį, idant pas jůs pasiliktu ant keletą dienů.

PERSKYRIMAS XI.

Išgirdo bet Apáštalai ir brolei, kurie buvo Judēôs žémēje, jog ir pagonys priēmė Dievo žodį.
2. Ir kaip Pétras užžengė Jeruzolimon, spirēs prieš jį tie, kurie buvo iš appjáustimo,
3. Tarydami: Tu iējei vyrump neappjáustitump ir válgei su jeis.
4. Bet pradējęs Pétras, išguldė jiems paeilomis, kalbēdams:
5. Buvau miestè Joppoj' melsdamas ir regējau umo pagavime regējimą, indą kaškokį nusiléidžiantį kaipo drobę didę ant keturiů kampů surištą ir nuleistą iš dangaus, ir atējo iki manęs.
6. Ing tą pažiurējęs, išvydau ir regējau keturkojus žémēs žvėris, ir gyvolus, ir slenkiojančius. ir paukščius dangaus.
7. O išgirdau balsą kalbantį man: Kélkis Pétre, pamušk ir válgik.
8. Tariau bet: Nieku budu, Viešpatie; nes niekados nieko abelno arba nečysto ne iējo ing mano burną.
9. Bet atmisákė antru kartu iš dangaus balsas: Ką Dievas apčystijo, tu ne turēk to už nečystą.
10. O tatai stójos po tris kartus, ir vis tat vēl užtraukta buvo dangun.
11. O štay tůjaus trys vyrai stójos pas namus, kuriůse buvau, siústi budami manęsp iš Cėsariôs.
12. O tárė man Dvasė, idant su jeis eičau, nieko ne abējodams. Ejo taipojau su manim ir tie šeši brolei, ir iējom namůsna to vyro.
13. Kursai mums apsákė, kaipo regējęs Angėlą savo namůse stovintį ir kalbantį savęsp: Nusiúsk vyrus Joppon, o atvadindik Simoną, kurį vadina Pétrù.
14. Tasai tav pasakys žodžius, per kurius busi išganytas tu ir visi tavo namai?
15. O man prádedant kalbēt, půlė Dvasė Šventa ant jů, kaipo ir ant musů iš pradžiôs.
16. Bet atminiau ant žódžio Viešpatiēs, kaipo buvo pasákęs: Jonas tiesa krikštijo vandenimi, bet jús busite apkrikštiti Dvasè Šventà.
17. Jey tada jiems Dievas

dávė lygę dovaną, kaip ir mums tikintiemus ing Poną Jēzų Kristų: kasgi aš buvau, idant galēčau užgint Dievui?

18. O tatai išgirdę nutilo, ir šlovino Dievą, kalbēdami: Tadagi ir pagonims dávė Dievas prisivertimą givátosp.

19. Bet anie, kurie buvo išbarstiti dēl suspáudimo, kursai stójos dēl Stėpono, nuējo iki Peniciôs ir Cypro, ir Antiokiôs, niekam ne apsakydami Dievo žódžio, kaip tikt vieniemus Žydams.

20. Buvo bet iš jû nekurie vyrai iš Cypro ir Cyrēnôs, kurie atėję Antiokion, kalbējo Grēkams, apsakydami Poną Jēzų.

21. Ir buvo su jeis ranka Viešpatiês; o didis skaitlus itikējusû sugryžo Viešpatiesp.

22. Bet atējo nûg jû garsas ausiump surinkimo, kursai buvo Jeruzalēje, ir nusiuntė Barnabošų, kad eitu iki Antiokiôs,

23. Kursai ten atėjęs, o išvydęs malonę Dievo, prasidžiaugė ir graudéno visus, idant su stipra širdže prieg Viešpatiês pasiliktu.

24. Nes buvo vyras géras, ir pilnas Dvasês Šventosês ir tikējimo; ir pripûlė Viešpačui didė daugybė.

25. Potam kelávo Barnabošus Tarsan, Saulaus jēškoti.

26. Ir atrádęs jį, átvedė jį Antiokion. Nusidavė betaig, jog pasiliko per visą métą prieg surinkimo, ir mokino daug žmonû, o pirmjáusey Antiokioj' Mokitinei pavadinti esti Krikščionimis.

27. O tose dienose atējo Pránašai iš Jeruzalês Antiokion.

28. O kēlęs vienas iš jû, vardu Agabus, ženklino per Dvasę, jog busęs didis bádas po visą apirubą žémēs, kursai taipojau stójos po Ciecorumi Klaudiušu.

29. Bet Mokitinei, kiekviens iš jû pagal savo pagalējimą, susiródijo nusiúst ant pagálbôs broliams, givénantiems Judēôs žémēje.

30. Kaip ir padárė, nusiúsdami vyrésniump per ránką Barnabošaus ir Saulò.

PERSKYRIMAS XII.

O tû čēsu mété Erodas karálus rankas ant nekuriû iš surinkimo, idant mučitu.

2. Nužavino betaig Jokubą, brolį Jono, kalaviju.

3. O regēdamas, jog tatai itiko Žydams, tolaus dumójo

sugáut ir Pétrą. (O buvo die-
nos prieskêniû.)
4. Kurį taipojau sugávęs,
padėjo ing kalinę, padávęs
jį keturiems ketvirtainiems
zalnieriû, idant jį sergētu,
norēdams jį po Velykû iš-
vést žmonēmus.
5. Tada sergējo Pétrą kali-
nēje. O be palóvimo surinki-
mas Dievo už jį meldêsi.
6. O kaip jį jau norējo iš-
vést Erodas, toj' náktij' mie-
gójo Pétras tarp dviejû zal-
nieriû, surištas dviem lencu-
gais, o sargai pas duris ser-
gējo kalinus.
7. O štay, Angėlas Vieš-
patiês atējo jop, ir šviesybė
pražibo namůse, o ištikęs
Pétrą ing šoną pabudino jį,
kalbēdams: Kélkis véikey! ir
atpůlė lencugai nůg jo ran-
kû.
8. Tárė bet Angėlas jam:
Apsijůsk ir parišk áutuvą sa-
vo. Ir padárė taip. Ir tárė
jam: Apsiglopk rubu tavo, o
eik paskuy manę!
9. Ir išėjęs ējo paskuy jį, o
ne žinójo, jog tatai nusidavė
tikray, kas dējos per Angėlą,
bet tárēsi regējimą matąs.
10. O kaip praējo pro pirmą
ir antrą sargybę, atėjo var-
tump geležiniump, kurie vé-
da miestan, kurie patys atsi-
vērė; o išėję pérējo vieną
uličią, ir tůjaus atstójo An-
gėlas nůg jo.
11. Ir Pétras atsigávęs
tárė: Dabar pažystu tikray,
jog siuntė Viešpats Angėlą
savo, ir išmitráukė iš ran-
kôs Erodo ir viso láukimo
Žydû žmonû.
12. O kaip pérsimanė, atėjo
namůsna Mariôs, motinôs Jo-
no, kurį vadino Markumi, kur
jû buvo daug susirinkę ir
meldēsi.
13. O Pétrui tusgénant ing
vartus duriû, išējo mergáitė,
vardu Rodė, jeib klausinētu.
14. Ir pažinusi Pétro balsą,
nůg džiaugsmo ne atdárė du-
riû, bet įbēgusi vidun pasákė,
Pétrą stovintį pas duris.
15. Bet anie tárė jei: Pa-
dukai. Bet ji stiprey sákė,
jog taip yra. O anie tárė:
Tai yra jo Angėlas.
16. Bet Pétras ne palóvė
tusgénti; o kad atdárė, iš-
vydo jį ir nusistebējo.
17. O pamojęs ant jû su
ranka, kad nutiltu, pasákė
jiems, kaipo jį Viešpats iš-
vedė iš kalinês, o tárė: Ap-
sakykit tatai Jokubui ir bro-
liams. O išėjęs ējo ing kitą
vietą.
18. O kaip išaušo, stójos
didis sujudimas tarp zalnie-
riû, apie tatai, kas butu nu-
sidavęs su Pétru.

19. Bet Erodas jēžkodams jo, o ne rádęs jo, padáręs súdą apie sargus, liepė jůs išvést, o išvažiávęs iš Judēôs Cesarion, givéno ten.

20. O nůg to čēso Erodas dumójo kariáuti prieš Tyroniečius ir Sidoniečius; bet anie iš vienôs dumôs atējo jop, o pérkalbēję Blastu, karálaus kamarponį, meldė pakájaus, dēl to, jog šalis jũ turējo penētis iš karálaus žemjũ.

21. Bet dienoj' paskirtoj' Erodas apsirēdęs rubu karàlišku, ir sēdęs ant sósto, kalbējo jump.

22. O žmonės šaukė: Tatai Dievo balsas, o ne žmogaus.

23. O tůjaus ištiko jį Angėlas Viešpatiês, todēl, jog nedavė garbês Dievui; ir budams suvarpitas nůg kirmelũ, padavė dvasę.

24. Bet žodis Dievo daugsinosi ir vaisinosi.

25. O Barnabošus ir Saulas sugryžo ing Jeruzalę ir išpildę tarnávimą, êmė su savim ir Joną, kurį vadino Markumi.

PERSKYRIMAS XIII.

O buvo Antiokioj' surinkime nekurie Pránašai ir Mokitojai, Barnabošus ir Simeonas, kurį vadino Niger, ir Lucius Cyrenietis, ir Manaen, kursai užáugintas buvo su Erodu Tetrarka, ir Saulus.

2. O kada anie Viešpačiui tarnávo ir pásnikavo, tárė jiems Dvasė Šventa: Atskirkite man Barnabošų ir Saulą ing tą darbą, ant kurio aš jůs pavadinau.

3. Tada pasnikáudami ir melsdami ir uždēdami ant jũ rankas, paléido jůs.

4. Ir anie tada išsiústi budámi nůg Dvasês Šventosês, atējo Seleuciosp, o iš ten yrēsi Cypran.

5. Ir kad buvo Salaminè, apsákė Dievo žodį iškalose Žydũ; o turējo su savim ir Joną už tarną.

6. O kad pérējo aną salą iki Papôs, atrádo tenay kaškokį žynį, neteisų Pránašą, Žydą, kuriamui buvo vardas Barjēzus,

7. Kursai buvo pas storastą Sergiušą Povilą, vyrą išmintingą; tas atvadinęs Barnabošų ir Saulą, norējo klausyt Dievo žodžio.

8. Bet jiems prieštarávo Elimas ansai žinys (nes taip išsiguldo jo vardas), jēškodams, kaipo storastą nůg vierôs atkreiptu.

9. Tada Saulas (kurį vadina

ir Povilu), pilnas budams
Dvasês Šventôs, o ant jo
veizdēdams, táré:
10. O sunau vélno, viso-
kio vylaus ir visokiôs per-
vertnystês pilnas, nepriete-
lau visokiôs teisybês, argi
ne paláusi pérverst tikrus
kélus Viešpatiês?
11. O štay dabar ranka
Viešpatiês yra ant tavęs, ir
busi áklas, neregēdams sáulês
iki čēso. O tůjaus užpůlė ant
jo ukana ir tamsybė; o ap-
vaikščiodams jēškójo, kursai
jį véstu už rankôs.
12. Tada regēdams stora-
sta, kas stójos, įtikējo, nu-
sistebēdams iš pamóksloViešpatiês.
13. O kaip yrēsi iš Papôs
Povilas ir tie, kurie su jů bu-
vo, atējo Pergon Pampiliôs.
O Jonas atstójęs nůg jū, su-
gryžo Jeruzolimon.
14. O anie pérėję Pergą,
atējo Antiokion Pisidiôs, o
įėję ing iškalą dienoj' Sab-
batôs sēdosi.
15. O po pérskaitimo žó-
kono ir Pránašū, nusiuntė
jump vyresni iškalôs, kal-
bēdami: Vyrai, brolei, jey tu-
rite kokį graudénimą pada-
ryt žmonump, kalbēkite.
16. Atsikēlęs betaig Po-
vilas, o su rankà pamojęs,
tárė: Vyrai Izraēliški, ir
kurie bijotēs Dievo, klausy-
kite.
17. Dievas žmonū Izraēliš-
kū išrinko tēvus musū ir
paáukštino žmones, kada bu-
vo ateivjeis žémēj' Egypto,
ir pétimi ištiestu išvedė anus
iš jôs.
18. Ir per kéturis dēšimtis
métū kentējo papročius jū
púsčioje.
19. Ir išpústiję septynias
gimines žémēj' Kanaan, bur-
tomis išdalijo tarp jū anū
žémes.
20. O potam apie kéturis
šimtus ir penkis dēšimtis
métū dávė súdžias iki Prá-
našo Samuēlaus.
21. O nůg ano čēso prášėjie
karálaus, ir dávė jiems Die-
vas Saulą, sunų Kiso, vyrą
iš giminês Benjamino, per
kéturis dēšimtis métū.
22. O kaip jį atstátė, pri-
kēlė jiems Dovidą už karálų,
apie kąjis ludijo kalbēdamas:
Radau Dovidą, sunū Jessês,
vyrą pagal mano širdį, ku-
ris darys visą mano norą.
23. Iš jo sēklôs Dievas pa-
gal žadējimą prikēlė Izraē-
lui Išganitojį Jēzų.
24. Pirm kurio atējimo apsákė
Jonas krikštą prisivertimo
visiems žmonēms Izraēlaus.
25. O kada Jonas pabaigė
ējimą savo, tárė: Ků manę

ēsant dumojate? Aš ne esmi tasai, bet štay ateiti paskuy manę, kurio kojũ kurpes ne esmi vertas išrišt.

26. Vyrai ir brolei, sunus giminês Abraomo, ir kurie tarp jusũ bijos Dievo, jums žodis to išgánimo siústas esti.

27. Nesang tie, kurie givéna Jeruzalēje, ir jũ vyresnieji, nepažindami to, ir balsũ Pránašũ, kurie ant visũ Sabbatũ skaitomi yra, išpildė jůs, apsúdidami jį.

28. O nejokiôs priežastiês smertiês ne rádę, meldė Pilotą, idant butu nužudytas.

29. Ir kaip pabengė vis, kas apie jį parašyta buvo, nuêmę jį nůg médžio, įdējo ing grábą.

30. Bet Dievas jį prikēlė iš numirusiũ,

31. Kursai buvo regētas per daug dienũ nůg tũ, kurie drauge su jũ atējo iš Galilēôs Jeruzalēn, kurie yra jo luditojais žmonump.

32. Ir mes jumus apsákome tą pažadējimą, kursai tēvams stójos.

33. Jog Dievas tą išpildė mums jũ vaikams, prikēlęs Jēzų, kaipo taipojau ir antrame Psálme parašyta yra: Sunus mano tu esi, aš tavę šendien pagimdžau.

34. O jog jį prikēlė iš numirusiũ, jeib daugiaus negryštu pagedimop, taip pasákė: Aš jums malonę, Dovidui pažadēta, viernay attesēsu.

35. Togidēl ir kitur sáko: Ne důsi tavo Šventamui regėt pagedimą.

36. Nesa Dovidas čēsu savo tarnávęs valei Dievo, užmigo ir pridētas yra tēvump savo, o mátė pagedimą;

37. Bet tas, kurį Dievas prikėlė, ne mátė pagedimo.

38. Tegibuk jums žinoma, vyrai ir brolei, jog jums per tą apsákomas yra atleidimas griekũ, ir nůg to viso, nůg ko negalējote per zókoną Maižiešaus teiseis stotis.

39. Bet per tą kiekvienas tikis nuteisintas yra.

40. Togidēl dabokite, idant ant jusũ ne ateitu, kas pasakyta Pránašůse:

41. Veizdēkit jús išpeiktojei, ir stebēkitēs, o nieku pavirskite, nes aš darau darbą jusũ dienose, darbą, kuriamui netikēsite, noris kas jumus apie jį sakytu.

42. O kad anie ējo iš iškálôs Žydũ, prášė jũ pagonys, kad ir kitoj' Sabbatoj' kalbētu jiems tůs žodžius.

43. O po išējimui surinkimo, ējo daug Žydũ ir Dievobijančiũ naujay Žydũ vierą priēmusu paskuy Povilą ir

Barnabošų, kurie kalbēdami jump, graudéno jůs, idant pasiliktu toje malonēj' Dievo.

44. Bet sékančioje Sabbatoj vos ne visas miestas susirinko ant klausimo Dievo žódžio.

45. Żydai betaig regēdami tůs žmones, pripilditi buvo pavidējimu ir prieštarávo tamui, ką Povilas sákė, kalbēdami prieš tatai ir bluznidami.

46. Bet Povilas ir Barnabošus drasey kalbēdami, tárė: Jums pirmjáusay turējo but apsakytas Dievo žodis; bet kadangi tą átmetat ir apsisúdijat patys, ne vertais ēsą ámžinôs givátôs, šitaygi apsigrežiame pagoniump.

47. Nes mums taip prisákė Viešpats: Pastačiau tavę šviesybè pagonims, idant butumbei išgánimu iki žémês krášto.

48. Bet girdēdami tatai pagonys, džiaugēs ir šlovino žodį Viešpatiês, ir itikējo, kiek tiktay jû buvo paskirti amžinosp givátosp.

49. Išsiplátino betaig žodis Dievo po visą aną šalį.

50. O Żydai sujùdino moteres Dievo bijančias ir viežlivas, ir vyrésnius miestè, o pakēlė pérsekiojimą prieš Povilą ir Barnabošu, ir išmetė jůs iš savo rubéžiû.

51. O anie nukrátę dulkes nůg savo kojû ant jû, atējo Ikonion.

52. Bet Mokitinei buvo pripilditi džiaugsmu ir Dvasè Šventà.

PERSKYRIMAS XIV.

Nusidavė betaig Ikonioj', jog jie podraug inējo iškalon Żydû, ir taip kalbējo, jog itikējo ir Żydû ir Grēkû didė tulybė.

2. Bet Żydai, kurie ne itikējo, sujùdino ir supykdino širdis pagoniû prieš brolus.

3. Buvo tada tenay per ilgą čēsą drasey kalbēdami Viešpatije, kursai dávė ludijimą žodžiui savo malonês, ir dárė, jog stójos ženklai ir stebuklai per jû rankas.

4. Bet pérsiskyrė daugybė miesto, ir buvo vieni su Żydais, o kiti su Apáštalais.

5. O kada stójos sujùdinimas ir pagoniû ir Żydû su jû vyresneiseis, kad išgēdintu ir akmenimis užmuštu jůs.

6. Suprátę tatai pabēgo ing miestus Likaoniôs, ing Listrą ir Derbą, ir aplink ēsančias šalis;

7. O tenay apsákė Evangēlią.

8. O Vyras nekursai Listroj sirgdams kójomis sedējo, bu-

dams raišas iš živáto savo motinôs, kursai niekada neváikščiojo.

9. Tasai klausė Povilo kalbančio, kuris ing jį žiurēdams ir regēdams turintį tikējimą, jog galētu but išgyditas,

10. Tárė didžiu balsu: Stokis tiesey ant tavo kojû! Ir jis pašóko ir váikščiojo.

11. O žmonės regēdami, ką padárė Povilas, pakēlė savo balsą, kalbēdami Likaoniškay: Dievai prilyginti žmonēmus nužengė musump.

12. Ir praminė Barnabošų Jupitru, o Povilą, Merkuriušum, kadangi jis išvedė kalbą.

13. Bet klebonas Jupitro, kursai buvo priemiestij' jû, jáučius ir vainikus vartump atvédęs su žmonēmis, norējo apieras daryt.

14. Tatai bet išgirdę Apáštalai Barnabošus ir Povilas, pérplēšę savo rubus, šóko tarp žmonû šaukdami

15. Ir kalbēdami: Vyrai, kągi tatai dárote? Ir mes esme žmonės, padûti lygiems vargams, kaip ir jús, kurie jumus apsákom, idant nůg tû niekû sugryštumbit gyvop Dievop, kursai padárė dangų ir žémę, ir márias, ir vis, kas jose yra.

16. Kursai pirmais čēsais pérleido visiems pagonims, kad vaikščiotu kéleis savo.

17. Noris ne paliko patsai savę be ludijimo, darydams geray, iš dangaus lietus důdams ir métus vaisingus, pripildidamas širdis musû pénu ir džiaugsmu.

18. O tatai kalbēdami, vos ne vos nuramdė žmones, idant jiems ne apieravotu.

19. Atējo betaig nekurie Žydai iš Antiokiôs ir iš Ikoniôs, kurie pérkalbēję žmones, ir akmenimis sudaužę Povilą, išvilko jį iš miesto, tarydamēs, jį jau numirusį.

20. Bet kaip jį mokitinei apstójo, atsikēlęs įnējo miestan; o antrą dieną tůjaus nuējo su Barnabošum Derbon.

21. O apsákę Evangēlią anamui miestui, ir daug mokinę, sugryžo Listran ir Ikonion ir Antiokion,

22. Stiprindami dušias Mokitiniû, ir graudéndami, jeib pasiliktu tikējime, ir jog per daug suspaudimû reikia mums ineit karalystén Dievo.

23. O kada jiems įstátė vyrésnius kiekvienůse surinkimůse, ir meldēs su pasniká-vimais, padavė jůs Viešpačiui, ing kurį įtikējo.

24. Ir pérėję Pisidią, atējo Pampilion.

25. Ir apsákę Dievo žodį Pergioj', nužengė Attalion.

26. O iš ten nusiyrė Antiokion, iš kur buvo paskirti per malonę Dievo ant to darbo, kurį išpildė.

27. Bet kaip tenay atējo ir surinko surinkimą, apsákė, ką Dievas per jůs padárė, ir jog pagonims duris vierôs atvērė.

28. Pagivéno betaig tenay ne mážą čēsą su Mokitineis.

PERSKYRIMAS XV.

O nekurie atéję iš Judēôs, mokino brolus, jog jey ne apsipjáustisite pagal budą Maižiešaus, ne gálite but išganyti.

2. Kaip tada kēlēs maištas, ir ne mážą Povilas ir Barnabošus turējo su jeis ginčijimą, paskyrė jie, kad Povilas ir Barnabošus, ir nekurie iš jũ, eitu Apáštalump ir vyrésniump Jeruzolimon dēl to kláusimo.

3. Anie tada budami palidēti nůg surinkimo, ējo per Peniciją ir Samariją, sakydami apie prisivertimą pagoniũ, ir padárė didį džiaugsmą visiems broliams.

4. O atēję Jeruzolimon, primti buvo nůg surinkimo ir nůg Apáštalũ ir vyresniujũ, ir apsákė, ką tiktáy Dievas per jůs buvo dáręs.

5. Bet kēlēs nekurie iš skirtvierôs Parizeušũ, kurie buvo intikēję, kalbēdami, jog reikia jůs appjáustit ir isakyt jiems, idant laikytu žókoną Maižiešaus.

6. Susirinko tada Apáštalai ir vyresnieji, jeib pérmastytu tą kalbą.

7. O kaip buvo ilgay susiklausinēję, kēlęs Pētras tárė jiems: Vyrai, brolei, jús žinote, jog iš senũ dienũ Dievas aprinko tarp musũ, idant per mano burną pagonys išgirstu žodį Evangēliôs ir itikētu.

8. Ir Dievas, kursai pažysta širdis, davė ludijimą jiems, dávęs jiems Dvasę Šventą, kaipo ir mums.

9. Ir ne padárė nejókio pérskyrimo tarp musũ ir tarp jũ, per tikējimą apčystidams jũ širdis.

10. Togidēl dabar kodēl gundžiate Dievą, dēdami jungą ant káklo mokitiniũ, kurio ney musũ tēvai, ney mes kélti ne galējom;

11. Bet per malonę Pono Jēzaus Kristaus tikime, jog busime išganyti, lygey kaipo ir anie.

12. Tad nutilo visa daugybė, o klausė Barnabošaus ir Povilo, kurie apsákė, kaipo Dievas

didžius žénklus ir stebuklus dáręs per jůs tarp pagoniû.

13. O kad anie nutilo, atsákė Jokubas, kalbēdamas: Vyrai ir brolei, klausykite manęs.

14. Simonas pásakojo, kaipo pirmjaus Dievas pagonis atlankęs, kad priimtu iš jû žmones savo vardui.

15. O su tů sudera ir kalbos Pránašû, kaipo yra parašyta:

16. Potam sugryšu ir vēl pastatysu čētrą Dovido pagriuvusę, o pagriuvimus jôs vēl atbudavosu ir vēl ję attiesu,

17. Idant tie, kurie pasiliko iš žmonû, jēškótu Viešpatiês, ir visos giminės, ant kuriû vadintas yra mano vardas, byla Viešpats, kursai tatai vis dáro.

18. Žinomi yra Dievui nůg svieto pradžiôs visi tie darbai jo.

19. Togidēl aš súdiju, jeib tiemus, kurie iš pagoniû Dievop sugryšta, nepakájus ne butu darytas.

20. Bet reik rašyt' jiems, idant atsiturētu nůg išsibjaurinimo balvonû, ir nůg nečystatôs (kekšystės), ir nůg pasmáugtû, ir nůg kraujo.

21. Nesang Maižiešus nůg senû čēsû tur visůse miestůse tůs, kurie jį apsáko iškalose, kur kiekvienoj' Sabbatoj' skaitomas yra.

22. Tada intiko Apáštalams ir vyrésniems su visu surinkimu, kad išrinktu iš savęs vyrus ir siústu Antiokion su Povilu ir Barnabošumi, butent Judošų, kurį vadino Barsabošum, ir Silą, vyrus vyrésnius tarp broliû.

23. Ir parášė raštą per ranką jû šitaipo: Apáštalai ir vyrésni ir brolei, svéikinimą tiemus broliams, kurie yra iš pagoniû, Antiokioj' ir Sirioj ir Cilicioj.

24. Kadangi girdējom, jog nekurie išéję nůg musû suklaidino jus žodžeis, silpnidami dušias jusû, o kalbēdami, jog reikia jumus apsipjáustit ir zókoną laikyt, kuriems to ne prisákēm:

25. Regējos geray mums vienširdžey susirinkusiems, siúst jusimp vyrus išrinktus su mylimais musû Barnabošum ir Povilu,

26. Žmonēmis, kurie padavė savo dušias dēl vardo Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.

27. Togidēl siuntēm Judosų ir Silą, kurie ir patys žodžeis tatai pasakys jums.

28. Nes pasimēgo Dvasei Šventai ir mums, ne uždēti ant jusû daugiaus nejokiôs náštôs, tiktay tůs dáiktus reikalingus,

29. Idant atsiturētumbit nůg

dáiktů balvonams apieravotů, ir nůg kraujo, ir nůg pasmáugtů, ir nůg bjaurybês (kekšystês): kurių dáiktů, jey jus saugositēs, geray darysite. Bukit sveiki!

30. Anie tada budami išléisti atējo Antiokion, o surinkę tulybę dávė tą gromatą.

31. O pérskaitę, džiaugēs iš to palinksminimo.

32. O Judošus ir Silas, budami ir anie Pránašais, daug žodžeis graudéno brolus ir stiprino jůs.

33. O užtrukę válandą, išléisti yra pakájumi nůg brolių Apáštalump.

34. Bet Silai pasimēgo tenay pasilikt.

35. Bet Povilas ir Barnabošus givéno Antiokioj', mokidami ir apsakydami Dievo žodį su daug kitais.

36. O po kéletai dienų táré Povilas Barnabošauspi: Sugryžę aplankykime musů brolus po visus miestus, kuriůse apsákēm žodį Viešpatiês, kaipogi anie turisi.

37. Barnabošus betaig ródijo, jeib su savim imtu ir Joną, kurį vadino Markum.

38. Bet Povilui tatai neitiko, ant šio darbo tą su savim imt, kursai nůg jů buvo atsiskyręs iš Pampiliôs, o ne váikščiojo su jeis.

39. Prasidējo todėley tarp jů didis susipriešijimas, taip jog atsiskyrė nůg kits kito, ir Barnabošus ēmęs su savim Marką, nusiyrė Cypran.

40. Bet Povilas išrinkęs sav Silą išējo, budams padůtas malonei Dievo nůg brolių.

41. Ejo betaig po Syrią ir Ciliciją, pastiprindamas surinkimus.

PERSKYRIMAS XVI.

O jis atējo Derbon ir Listron. Ir štay, buvo tenay Mokitinis nekursai, vardu Timoteušas, Sunus nekuriôs tikinčiôs Žydiškôs moteriškês, o Grēkiško tėvo.

2. Tamui ludijimą dávė brolei, kurie buvo Listroj' ir Ikonioj'.

3. Tą norējo Povilas, kad su jůmi eitu; ir ēmęs jį apipjáustė dēl Žydů, kurie buvo anose šalise; nes žinójo visi, jog jo tēvas buvo Grēkas.

4. O kad váikščiojo po miestus, padavė jiems laikyti mokslus įstatytus nůg Apáštalů ir vyresniujů, kurie buvo Jeruzalēj'.

5. Togidēl surinkimai pasistiprino vieroj', ir prisidaugino jů skaitlaus kiek dieną.

6. Bet pérejo jie Prygią ir Galatiôs šalį, ir uždrausta bu-

vo jiems nůg Dvasês Šventôs, apsakyti Dievo žodį Azioj'.

7. Atéję Myzion, pasigundė eit Bitynion, ir neléido jiems Dvasė.

8. Pralenkę betaig Myžią, nužengė Troadon.

9. Ir pasirodė Povilui náktije regējimas: Vyras nekoksai Macedonietis stovējo, prašydams jį ir kalbēdams: Atėjęs Macedonion, gélbēk mus!

10. O kaip jis buvo išvydęs tą regējimą, tůjaus jēškójom nueit Macedonion, budami to tikri, jog mus ten vadino Viešpats, jeib jiems apsakytumbim Evangēlią.

11. Kad léidomēs tada iš Troadôs, tiesogey nuējom Samotracion, o antrą dieną Neapolin.

12. O iš ten Pilippon, kurs yra pirmas miestas tôs daliês Macedoniôs, ir valnas miestas. Ir pasilikom tamė miestė per keletą dienū.

13. O dienoj' Sabbatôs išėjom iš miesto pas upę, kur budavo maldos laikomos, o sėdēdami kalbējom moterump, kurios buvo ten susiējusos.

14. O nekuri moteriškė, vardu Lydia, kuri škarlotą (kaniką) pardavė miestė Tyatiro, Dievo bijanti, kláusė, kuriôs širdį Viešpats atvērė, idant dabotu ant to, ką Povilas kalbējo.

15. O kaip apkrikštita buvo, ir namai jôs, prášė, kalbēdama: Jey manę nuvartojot but tikinčę Viešpačiui, ineikit namůsna mano ir bukit. Ir privertė jůs.

16. Stójos betaig mums ant maldôs beeinant, jog nekuri mergáitė, kuri turējo Dvasę žynávimo, sutiko mums; toji didey pélnė savo ponams, žynáudama.

17. Ta eidama visur paskuy Povilą ir paskuy mus, šaukė, kalbēdama: Tie žmonės yra tarnai Dievo Aukščiáusojo, kurie mums apsáko kélą išgánimo.

18. O tatai dárė ji per daug dienū. Bet Povilas apmaudůdams dēl to ir apsigręžęs, tárė dvasei: Liepju tav vardė Jēzaus Kristaus, idant išeitumbei iš jôs. Ir išējo toje páčioje adynoje.

19. O regēdami jôs ponai, jog prapůlė nodieja naudôs jū, sugávę Povilą ir Silą tráukė jůs ant turgaus vyresnybesp;

20. O nuvedę jůs pas etmonus tárė: Tie žmonės dáro suirimą musū miestė, budami Żydai,

21. Ir apsáko budus, kuriū mums nedera priimti, ney

laikyti, kadangi esme Rimionis.

22. Ir susibēgo tulybė prieš jůs, o etmonai jû rubus nuplēšę, liepė jůs plakt.

23. O kada jiems buvo daug musiû dávę, ↄmetė jůs ing kalinę, prisákę sargui kalinês, idant jůs geray pasérgētu,

24. Kursai gávęs tokį ↄsákimą ↄsodino jůs ing vidutinę kalinę, o kojas jû ↄrakino ing kaladę.

25. O pusiáunaktij', Povilas ir Silas melsdamēs gárbino Dievą giesmēmis; išgirdo betaig jůs ir kalinei.

26. Stójos betaig umay didis drebejimas žémês, jog pasijúdino gruntai kalinês, ir tůjaus atsivērė visos duris, ir visû ryšai išsirišo.

27. O pabudęs sargas kalinēs ir išvydęs átviras duris kalinês, ištráukė kalaviją, norēdams pats nusižudyt, taridamasis, jog kalinei išbēgo.

28. Bėt Povilas prašuko didžiu balsu, kalbēdams: Ne daryk sav nieko pikto; visi nes esme čonay.

29. O prašydams žvákę, vidun šóko ir drebēdams pripůlė kojump Povilo ir Silaus.

30. O išvédęs jůs iš kalinês, tárė: Ponai, ką turiu veikti, jeib bučau išganytas?

31. O anie tárė: Tikêk ing Viešpatį Jēzų Kristų, o busi išganytas tu ir tavo namai.

32. Ir apsákė jam žodį Viešpatiês, ir visiems, kurie buvo jo namůse.

33. O jis ėmęs jůs savęsp tą páčę adyną naktiês, numazgójo randus, o davēsi krikštidintis savę ir visus savůsus.

34. Ir ↄvedęs jůs savo namůsna, pritaisė jiems stálą, ir linksminos, jog su visais namais savo ↄtikējo Dievui.

35. O kad buvo diena, nusiuntė etmonai tarnus miesto, kalbēdami: Išléisk tůs žmones.

36. Apsákė bet sargas kalinēs tůs žodžius Povilui, jog etmonai atsiuntė, kad butumbit išléisti; dabar tada išéję, eikit pakájuje.

37. Bet jiems Povilas tárė: Nuplakę mus regimay, neapsúditus, kur tačiaus esme žmonės Rimionis, ↄmetė ing kalinę, o dabar mus slapčey išmeta? Nieks iš to; bet te ateit pátys ir te išveda mus.

38. Tada pasákė etmonams tarnai miesto tůs žodžius, ir išsigando, išgirdę, jog buvo Rimionis.

39. O atéję numaldė jůs, ir išvédusůs prášė, idant išeitu iš miesto.

40. Išéję tada iš kalinės, iėjo pas Lydią; o išvydę brolus, palinksmino jůs ir išējo.

PERSKYRIMAS XVII.

O paréję per Ampipolin ir Apollonią,atējoTessalonikon, kur buvo Žydũ iškala.

2. Tada Povilas pagal savo pajunkimą inējo jump, o per tris Sabbatas sákė jiems iš rášto,

3. Atverdams jiems ir rodidamas tatai, jog Kristus turējo kentēt ir kéltis iš numirusiũ, o jog tasai Jēzus esti Kristus, kurį aš jumus apsakau.

4. Ir itikējo nekurie iš jũ, o prisiskyrė Povilop ir Silop, ir didis pulkas nobažnũ Grēkũ ir vyriáusũ moterũ ne maž.

5. Bet Žydai, kurie ne itikējo, suimti užvidējimu, priēmė savęsp nekurius valkunus ir nelabus žmones, ir surinkę pulką padárė maištą mieste; o užéję ant namũ Jasono, jēškójo jũ, idant jůs išvéstu prieš žmones.

6. O ne atrádę jũ, tráukė Jasoną ir nekurius brolus vyriáusump miesto, šaukdami: Tie, kurie visą svietą sujùdino, ir čon taipojau atējo;

7. Kurius tilomis priēmė Jason; ir tie visi dáro prieš prisákimą Ciecoraus, sakydami, jog yra kitas karálus, Jēzus.

8. Sujùdino bet žmones ir vyrésnius miesto, kurie tatai girdējo.

9. Ir anie tikrybę gávę nůg Jasono ir nůg kitũ, paléido jůs.

10. O brolei tůjaus náktije Povilą ir Silą ing Berėją išléido; kurie ten atéję, inējo Žydũ iškalan.

11. (O tie buvo prakilnésnês giminês už anus, kurie buvo Tessalonikoj', kurie priēmė žodį su visu stropumu, kiekvieną dieną tirdami ráštůse, ar tatai taipo butu.

12. Togidēl daug iš jũ itikējo, ir Grēkiškũ moterũ viežlivũ, ir ne maž vyrũ.

13. O kad ištyrė anie Žydai iš Tessalonikôs, jog ir Berējoj' buvo apsakytas nůg Povilo Dievo žodis, atējo ir ten, sujùdindami žmones.

14. Bet brolei tůj' išsiuntė Povilą, jeib eitu iki máriũ; o Silas ir Timoteušas tenay pasiliko.

15. O tie, kurie védė Povilą, nuvedė jį iki Atēnũ; ir ēmę isákimą Silop ir Timo-

teušop, idant kû greičiaus
ateitu jop, nuējo.
16. O kada jû Povilas Atē-
nůse láukė, papyko jémpi
Dvasė jo, regēdams tą mie-
stą taip baisey pasidávusį
balvonû garbinimui.
17. Togidēl kalbējo su Žy-
dais ir su žmonēmis nobažnais
iškaloj', ir ant turgaus kožną
dieną su tais, kurie jam pri-
sidavė.
18. O nekurie iš Epikurû
ir Stoikû Pilosopû spyrēs
su jû; ir nekurie kalbējo: Ką-
gi tasai balamutas nor kal-
bēt? O kiti: Régisi, kaip ka-
da norētu apsakyti svétimus
Dievus; kadangi jiems Jēzų
ir prikēlimą iš numirusiû
apsákė.
19. Ir pagávę jį védė súdo
vieton, kalbēdami: Ar gálime
žinot, koks tatai yra naujas
pamokslas, kurį tu apsakai?
20. Nesa nekokius svétimus
dáiktus átneši ausiump mu-
sû. Norime tada žinot, kas
ben tatai nor but?
21. (O visi Atēniečei, ir
ateivjei svéčei nieko kito ne
láukė, kaip tiktay sákimo
arba klausimo naujēnôs.)
22. Bet Povilas stovēdams
viduj' súdo vietôs tárė: Vy-
rai Atēniečei, visaipo regiu
aš jus visůse dalykůse bal-
vonus labay gárbinančus.
23. Nes péreidams ir pér-
veizdēdams nobažnystēs jusû
tarnávimus, radau taipojau
ir altorų, ant kurio buvo pa-
rašyta: Nepažystamui Die-
vui. Kurį tada nepažindami
garbinat, tą jums apsakau.
24. Dievas, kursai padárė
svietą ir vis, kas yra ant jo,
tasai budamas Viešpatim
dangaus ir žémês, ne givéna
bažnyčiose rankomis pada-
rytose;
25. Ney rankomis žmonû
gárbinamas esti, kaipo ko rei-
kaláutu, kadangi jis důda vi-
siems givátą ir kvápą ir vis-
lab.
26. Ir padárė iš vieno krau-
jo visą giminę žmonû, jeib
givéntu ant viso véido žé-
mês; ir pažymējo pirm paskir-
tůsus čēsus ir užmierůtus
rubéžius ant jû givénimo.
27. Idant jēškotu Vieš-
patiês, bau galētu jo čupůti
ir atrasti; norint nůg kiek-
vieno musû ne esti toly.
28. Nes jamė givéname ir
krùtame ir esme; kaipo ir
nekurie iš jusû poetû pasá-
kė: Jog ir mes esme jo gi-
minēs.
29. Budami tada giminês
Dievo, ne turim dumot, jog
Dievystė áuksui, arba sidá-
brui, arba ákmenui mandagey
droštámui arba per žmogaus

dumą pramanytamui balvonui turētu but prilyginta.
30. Ir tiesa, Dievas nežinójimo čēso ne ižvelgė; bet dabar prisáko jis visiems žmonēms visůse kraštůse prisiverstis.
31. Todēl, jog pastátė dieną, kurioj' súdis visą svietą teisybēj', per Vyrą, kuriame tai paskyrė, tikējimą po kim statydams kiekvienam, kadangi jį prikēlė iš numirusiů.
32. O išgirdę apie prikēlimą iš numirusiů, nekurie tiesa apjůkė, o kiti kalbējo: Klausysime tavę vēl apie tatai.
33. Ir taip Povilas išējo iš vidaus jů.
34. O vyrai nekurie prisiskyrę jop itikējo, tarp kuriů buvo ir Dioniziušas Areopagietis, ir moteriškė, vardu Damaris, ir kiti su jeis.

PERSKYRIMAS XVIII.

Potam Povilas išéjęs iš Atēnů, atējo Korintan.
2. O atrádęs nekurį Žydą, vardu Akvilą, gimimusį iš Ponto, kurs ne senay buvo atėjęs iš Italiôs žémês, ir Priscillą, moterį jo (dēl to, jog buvo Klaudiušas istátęs, idant visi Žydai iš Rymo išeitu), atējo jump.
3. O jog buvo vieno remesto, pasiliko pas jůs ir dirbo; (nes remestas jů buvo dirbti čētras).
4. Ir mokindavo iškaloj' kiekvienoj' Sabbatoj', ir pérkalbēdavo bey Žydus, bey Grēkus.
5. O kada atējo iš Macedoniôs Silas ir Timoteušas, priverstas buvo nůg Dvasês Povilas, ludidams Žydams, jog Jēzus yra Kristus.
6. Bet kaip anie prieštarávo ir bluznijo, nukrátęs dulkes nůg rubů, tárė jump: Kraujas jusů te stov ant jusů galvôs! Aš esmi to čystas; nůg šio čēso eisu pagóniump.
7. O nuéjęs iš ten, inējo ing namus nekurio žmogaus, vardu Justus, tarnáujančio Dievui, kurio namai buvo arty iškalôs.
8. Bet Krispus, vyrésnis iškalôs, itikējo Viešpačui su visais savo namais. Ir daug Korintioniů klausydami itikējo ir apkrikštiti buvo.
9. Tárė betaig Viešpats Povilui náktije regējime: Nesibijok, bet kalbēk, o ne tilēk!
10. Nes aš esmi su tavim, o nieks ant tavęs ne pasitráuks, idant tav ko pikto padarytu; nes aš daug žmonů turiu tamė miestė.
11. Bet givéno tenay per

métą ir šešis mėnesius, mokidams pas jůs Dievo žodį.

12. O kada Gallionas buvo storastà Akaioj', kēlēs vienširdžey Žydai prieš Povilą ir átvedė jį ing súdą,

13. Kalbēdami: Tas pérkalba žmones, kad prieš zokoną Dievą garbintu.

14. O kada Povilas norējo burną atverti, tárė Gallionas Žydump: O Žydai, kad neteisybė koki butu, arba koki abyda, tay derētu, kad jus késčau.

15. Bet jog yra kláusimas apie žodžius ir apie vardus, ir apie jusũ zokoną, patys veizdēkite; nes aš tů dáiktũ ne noriu but súdžia.

16. Ir pavárė jůs nůg súdo krásês.

17. Tada pagávę visi Grēkai Sostēną, vyrésnį iškalôs, mušė jį ties súdo kráse; o Gallionas nieko to nedabójo.

18. O Povilas ten dar pasilikęs per daug dienũ, atsisvéikinęs su broleis, yrēsi Syrion, (o su jů Priscilla ir Akvilas) apskůtęs gálvą Kenkrēose; turējo nes apsižadējimą.

19. O atējo Epēzan, ir ten jůs paliko; o pats inéjęs iškalon, turējo kalbą su Žydais.

20. Kada bet anie jį prášė, jeib pas jůs ilgésnį čēsą pasiliktu, ne pavélijo ant to;

21. Bet su jeis atsisvéikinęs, tárė: Visiškay man reikia ateinančę šventę Jeruzalēj švęsti; bet vēl jusump sugryšu, jey bus valė Dievo. Ir léidosi iš Epēzo.

22. O kaip atējo Cesarion, užžengęs ir pasvéikinęs surinkimą ējo Antiokion.

23. Ir pabuvęs ten nekurę válandą, išējo, apeidams pagal eilą šalį Galatũ ir Prigią, pastiprindamas visus Mokitinius.

24. O nekursai Žydas, vardu Apollos, gimes iš Aleksandriôs, vyras galys kalboje, atējo Epēzan, budams galys ráštůse,

25. Tas buvo išmokitas kélą Viešpatiês, ir kalbēdams déganče Dvasė mokino budrey apie Viešpatį, žinodams tiktay apie krikštą Jono.

26. Tas pradējo drasey kalbēt iškaloj'. Kurį išgirdę Akvilas ir Priscilla, priēmė jį savęsp ir tobulaus jam išguldė kélą Dievo.

27. O kad norējo eit Akajon, pagraudénę jį brolei rášė Mokitiniump, idant jį priimtu. Kurs atéjęs, daug gélbējo tus, kurie itikējo per malonę Dievo.

28. Nes stipray Žydus pérgalējo regimay, tatai parodidamas iš rášto, jog Jēzus esti Kristus.

PERSKYRIMAS XIX.

Stójos bet, kaip Apollo buvo Korintė, jog Povilas apėjęs aukštésnes vietas, atējo Epēzan, o atrádęs ten nekurius Mokɨtinius,

2. Táré jump: Argi priēmėt Dvasę Šventą, kaip ɨtikējot? O anie jam táré: Mes ney girdėti ne girdējom, kad Dvasė Šventa yra.

3. O jis táré jiems: Ing kągi tada este apkrikštiti? O anie táré: Ing krikštą Jono.

4. Táré bet Povilas: Jonas tiesa krikštijo krikštu prisivertimo, kalbēdams žmonēmas, idant ing jį, kursai turējo ateit paskuy jį, ɨtikētu, tatai esti ing Kristų Jēzų.

5. O išgirdę tatai krikštidinosi vardana Pono Jēzaus.

6. O kad ant jũ uždējo Povilas rankas, atējo ant jũ Dvasė Šventa, ir kalbējo liežuvjeis ir pranašávo.

7. O buvo visũ vyrũ apie dvyliką.

8. O inéjęs iškalon, kalbējo drasey, per tris mēnesius mokɨdams ir pérkalbēdams jůs apie karalystę Dievo.

9. O kaip nekurie užsikietino, ney tikējo, piktay kalbēdami apie tą kélą Dievo po akim žmonũ, atstójęs nůg jũ ir atskyręs Mokɨtinius, kas dieną mokino iškaloj' nekurio Tyranno.

10. O tatai nusidavė per dvejetą métũ, taip jůg visi, kurie givéno Ažioj', girdējo žodžio Pono Jēzaus, taip Žydai, kaip ir Grēkai.

11. O ne mážus stebuklus dárė Dievas per rankas Povilo.

12. Taip jog ir ant ligoniũ atnešdavo skaràs arba jůstas nůg jo kuno, ir atstódavo nůg jũ ligos, ir dvasės piktos išeidavo iš jũ.

13. Bet nekurie aplink besibástantieji Žydai užžadētojei, pasigundė vadinti vardą Viešpatiês Jēzaus ant tũ, kurie turējo piktas dvases, kalbēdami: Užprisiekiam jus per Jēzų, kurį Povilas apsáko.

14. O buvo jũ septyni sunus vieno Žydo, vardu Skėva, aukščiáuso kunigo, kurie tatai dárė.

15. Bet atsakydama dvasė pikta táré: Jēzų pažystu, ir Povilą; bet jús kas este?

16. O šokęs ant jũ žmogus ansai, kurémpi buvo dvasė pikta, o pametęs po savim jůs, apgalējo iůs, taip jog

nůgi ir išroniti išbēgo iš
anū namū.
17. O buvo tatai žinoma
visiems ir Źydams ir Grē-
kams, kurie givéno Epēzè; ir
užpůlė báimė ant jū visū, ir
buvo didey pagárbintas var-
das Pono Jēzaus.
18. Ir daug tū, kurie itikējo,
atējo, išpažindami ir apsaky-
dami savo darbus.
19. Bet daug tū, kurie pa-
mokslus nereikalingus sékė,
sunešę knygas sudégino jas
po akim visū, o surokávę ver-
tumą jū, rado penkis dešim-
tis tukstančiū sidábrinikū.
20. Taip galintingay áugo
žodis Dievo ir viršų gávo.
21. O kaip tatai išpildita bu-
vo, nudumójo Povilas Dva-
sēj', idant pérejęs Macedonią
ir Akają, eitu Jeruzalén,
kalbēdamas: Aš potam tenay
buvęs, turiu ir Rymą regēt.
22. O nusiuntęs Macedonion
dų iš tū, kurie jam tarnávo,
Timoteušą ir Erastą, bet pats
kokį čēsą pasiliko Azioj'.
23. Bet tů čēsu stójos ne ma-
žas tranksmas apie tą kélą.
24. Nes nekuris vardu De-
metriušas, zalatorius (áuks-
kalvis), kuris dirbo bažny-
čias sidábrinas Dianôs, ne
máž naudôs dárė remesni-
kams,
25. Kurus jis suvadino ir
kitus, kurie tam lygų reméstą
dirbo ir tárė: Vyrai, žinote,
jog iš to reméstо turime mu-
sū naudą.
26. Ir régite ir girdite, jog
ne tiktay Epēze, bet bemáž
ne po visą Azią tas Povilas
pérkalbējo ir atvertė daug
žmonū, kalbēdamas, jog tatai
ne esti dievai, kurie yra ran-
komis padaryti.
27. Togidēl mums bijotis
reikia, kad ne tiktay musū
reméstas ing paniekinimą ne
ateitu, bet kad ir bažnyčia
didês deivês Dianôs nieku
ne butu paversta, o idant
ne ateitu sugáišinimop pra-
kilnumas jôs, kurę visa Azia
ir visas svietas gárbina.
28. O klausydami to ir bu-
dami pilni rustybês, šaukė,
kalbēdami: Didê yra Diana
Épēziškiū.
29. Ir buvo pilnas visas mies-
tas maišto, ir ipůlę iš vie-
no ant veizdējimo vietôs, su-
gávo Gajusą ir Aristarką
Macedoniečius, keleivjus ben-
drus Povilo.
30. O kad Povilas norējo
ieit ing vidų žmonū, neda-
léido jį Mokitinei.
31. O nekurie taipojau pra-
kilnésni vyrai Aziôs, buda-
mi jam prieteleis, nušiuntė
jop, prašydami, idant ne eitu
ant veizdējimo vietôs.

32. Tada vieni taipo, o kiti kitaipo šaukė; nesa ana tulybė buvo sumaišyta, o daugiausi jů nežinójo, dēl ko buvo susibēgę.

33. O iš anů žmonů išvilko Aleksandrą, kurį stumdė Žydai. O Aleksandras pamojęs su ranka, norējo po akim žmonů išsikalbēti.

34. Bet kada pažino, jog buvo Žydas, stójos balsas vienas nůg visů, kaipo per dvi adyni šaukenčiů: Didė yra Diana Epēziškiů.

35. O kaip miesto ráštiniks nutildė tą dauguma žmonů, tárė: Vyrai Epēziškei, kurisgi yra žmogus, kursai ne žinotu, jog miestas Épēzas yra garbintojis didês deivês Dianôs, ir ábrozo nůg Jupitro nupůlusojo.

36. Kadangi tada tam niekas negál prieštarauti, tay ir jús turētumbit nusiramdit, o nieko be sudumójimo nedaryt.

37. Nes átvedēt tůs vyrus, kurie ney bažnyčiôs plēšikai, ney bluznitojais deivês jusů yra.

38. O jeygu Demetriušas ir tie, kurie su jů yra remesnikai, tur ką prieš kurį, tada yra súdai, ir storastai, tegi kits ant kito skundžia;

39. Jeygu vēl apie ką kitą klausinējat, bus tatai tikramė surinkimė ištaisyta.

40. Nes reikia bijotis, kad ne butumbim apskústi dēl maišto šiôs dienôs, kadangi nēra nejókiôs priežastiês, kurę galētumbim parodit, kodēl če susibēgot. O tatai pasákęs, paléido tą surinkimą.

PERSKYRIMAS XX.

O kaip tas tranksmas lovēs, suvadinęs Povilas mokitinius, ir su jeis atsisvéikinęs, išējo iš ten, jeib eitu Macedonion.

2. O pérejęs anas šalis ir pagraudénęs jůs daug žodžeis, atējo Grécion.

3. O tenay užsilaikēs per tris mēnesius. Ir kaip Žydai ant jo bukley tykojo, norēdams Syrion irtisi, padumójo sugryšt per Macedonią.

4. Ir ējo su jů iki Aziôs Sopater Beroenietis, o iš Tessaloničiů Aristarkųs ir Sekundus ir Gajus Derbejietis, ir Timotėušas; o iš Azioniečiů, Tykikus ir Tropimus.

5. Šie pirm nuėję, láukė musů Troadoj'.

6. O mes po dienů Prieskēniů yrēmēs nůg Pilippôs ir atējom jump Troadon penkiomis dienomis, kur patrukom septynias dienas.

7. O pirmoje dienoj' nedelės, kad Mokitinei susirinko ant láužimo důnôs, Povilas kalbėjo su jeis, norėdams šalin eit ant rytojaus, ir pailgino kalbą iki pusiáu naktiės.

8. O buvo daug lampů toje svetlyčioje, kur buvo susirinkę.

9. Tenay sėdėdamas nekursai jaunikáitis, vardu Eutykus, langè, budamas sunku miegu apimtas, kad taip ilgay Povilas kalbėjo, nůg miego apgalėtas, nupůlė žemyn nůg trečio aukšto, ir buvo pakéltas numiręs.

10. O Povilas nužengęs, užpůlė ant jo, o apkabinęs jį tárė: Ne nusigaskit; nes yra jame dušia jo.

11. Bet užžengęs ir láužęs důną ir válgęs, apsákė jiems ilgay iki aušrôs, o šitaipo išėjo.

12. Atvedė betaig tą jaunikáitį gyvą, ir ne maž buvo palinksminti.

13. O mes pirm eję ant ákruto léidomės Assonan, kad iš ten atimtumbim Povilą; nes taip buvo paskyręs, norėdams pats pėsčias eiti.

14. O kada su mumis susiėjo Assonè, atėmę jį musump atsiyrėm Mitylėnon.

15. O iš tę nusiyrę, antroj' dienoj' atėjom pas Kią. O trėčioj' dienoj' prisiyrėm Saman, ir pasilikę Trogylloj', ant rytojaus atėjom Milėtan.

16. Nes Povilas nudumojęs buvo irtis pro šalį Épėzo, idant ne užtruktu Azioj; nes skubinos, jey jam gálima butu, ant dienôs Sekminiů but Jeruzalėj'.

17. Tada iš Milėto nusiuntęs Épėzan, atvadindino savęsp vyrésnius surinkimo,

18. Kurie kada jop atėjo, jis tárė jiems: Jús žinote nůg pirmôs dienôs, kurioj' atėjau Azion, kaipo su jumis visaday buvau,

19. Tarnáudamas Viešpačui su visokišku nusižéminimu ir su daug ášaromis ir pagundimais, kurie man prisidavė, iš patykojimo Żydů.

20. Kaipo ne užtilėjau nieko, kas butu naudinga, kad jumus ne bučau apsákęs ir mokinęs ius atviray ir po namus,

21. Ludijimą důdams ir Żydams ir Grėkams, apie prisivertimą Dievop, ir apie tikėjima ing Poną musů Jėzų Kristų.

22. O štay dabar aš budams surištas Dvasėje, eimi Jeruzolimon, nežinodams, kas tenay ant manęs ateis.

23. Tiktay jog Dvasė Šventa visůse miestůse ludija, sa-

kydama, jog manęs lencugai ir suspaudimai láukia;
24. Vienok aš nieko neatboju, ir ne esti man taip brangi gyvatà mano, idant bēgį mano su džiaugsmu pabáigčau, ir tarnávimą, kurį ēmjau nůg Pono Jēzaus, ant ludijimo Evangēliōs apie malonę Dievo.
25. O dabar štay aš žinau, jog jau daugiaus ne regēsit mano véido jús visi, tarp kuriū váikščiojau, apsakydams karalystę Dievo.
26. Togidēl ludiju aš jums šendieną, jog aš esmi čystas nůg kraujo visū.
27. Nesang ne vengiau, idant jums ne turēčau apsakyt visokią rodą Dievo.
28. Dabokit tada patys savęs ir viso gardo, ant kurio jus Dvasė Šventa įstátė vyskupais, jeib ganytumbit surinkimą Dievo, kurį nupélnė per savo patiēs kraują.
29. Nes aš tatai žinau, jog po mano nuējimui ineis tarp jusū smarkus vilkai, kurie gardo ne čēdis.
30. O iš jusū pačiū kélsis vyrai, kurie kalbēs dáiktus pervertingus, užot paskuy savę patráuktu Mokįtinius.
31. Todēl budēkit, atmindami, jog per tris métus dieną ir nákti ne palovjau graudént su ášaromis kiekvieną iš jusū.
32. O dabar, brolei, padůmi jus Dievui ir žodžiui jo malonēs, kursai galys yra jus pabudavoti ir důt jums tēvainystę tarp visū pašvéstujū.
33. Sidábro arba áukso, arba rubo nenorējau ney nůg vieno.
34. Ir labay žinot patys, jog man ant reikalávimo ir tiems, kurie yra su manim, tarnávo šitos rankos.
35. Vis jumus parodžiau, jog taip dirbant reikia mums silpnůsus priimt, o atmint ant žodžiū Viešpatiēs Jēzaus, jog jis pasákė: Laimingésnis dáiktas yra důti, ne kaip imti.
36. O tatai pasákęs, pasiklaupė ant savo kelū ir meldēsi su jeis visais.
37. Bet stójos didis raudojimas visū, ir puldami ant káklo Povilo, bučávo jį,
38. Sielvartůdami daugiaus dēl tū žodžiū, kurius jiems pasákė, jog jau daugiaus ne regēs véido jo. Ir lydējo jį ing ákrutą.

PERSKYRIMAS XXI.

O kad nusidavė, jog nůg jū atsiskyrę nusiyrēm, tiesogey atējome Konan, o ant ryto-

jaus Rodan, o iš ten Pataron.

2. O rádę ákrutą, kursai turējo plaukti Penycion, ižengę ing jį nusiyrēm.

3. O kada mums pasirodė Cypras, tada jį palikę po kairei, priplaukēm Syrion ir atējom Tyran; nes tenay nášta iš ákruto iškráut turējom.

4. Ir atrádę Mokitinius, pasilikom tenay septynias dienas, kurie kalbējo Povilui per Dvasę, kad ne užžengtu Jeruzalėn.

5. Bet kaip išbuvom anas dienas, išėję nuējom, o visi mus vėdė drauge su moterimis ir su vaikais iki už miesto; o pasiklaupę ant kėlů, ant krášto meldēmēsi.

6. O atsisvéikinę kits kitą, ižengēm akrutan. O anie sugryžo namopi.

7. O mes plaukimą pabaigę, iš Tyro priplaukēm Ptolemaidon; o pasvéikinę brolus pasilikom pas jůs per vieną dieną,

8. O ant rytojaus išėję mes, kurie su Povilu buvom, atējom Cesarion; o iėję ing namus Pilippo Evangelisto, kursai buvo vienas iš anů septynių, pasilikom pas jį.

9. Bet tasai turējo kéturias dukteres, mergas, kurios pranašávo.

10. Ir kaip per daug dienas pasilikom, atējo iš Judėōs žémēs Pránašas, vardu Agabus.

11. Tasai atéjęs musump ir ēmęs jůstą Povilo, o surišęs sav rankas ir kojas, tárė: Tatai kalba Dvasė Šventa: Vyrą, kurio ta jůsta yrą, taip suriš Jeruzalēj' Žydai, ir jį padůs rankosna pagonių.

12. O kada tai išgirdom, prášēm ir mes ir tie, kurie toj' vietoj' givéno, idant jis ne užžengtu Jeruzolimon.

13. Tada atsákė Povilas: Kągi dárote verkdami ir širdį mano slogindami? nes aš ne tiktay surištas buti, bet ir mirt esmi gátavas Jeruzalēj' dēl vardo Viešpatiēs Jēzaus.

14. O kaip jis nesidavė pérkalbēti, lovēmēs, kalbēdami: Te nusidůda valė Viešpatiēs.

15. O po tů dienů ēmę rukležius užžengēm Jeruzalėn.

16. O ējo su mumis ir nekurie Mokitinei iš Cesariōs, vésdami su savim tą, pas kurį gaspádoj' buti turējom, Mnazoną, nekurį Cyprietį, séną Mokitinį.

17. O kada atējom Jeruzalėn, mėilingay brolei mus priēmė.

18. O ant rytojaus iėjo su mumis Povilas pas Jokubą, kur visi vyrésni susiējo,

19. Kurius pasvéikinęs, pasákė jiems vis paéilomis, ką Dievas padáręs tarp pagoniũ per jo tarnávimą.

20. Tatai anie išgirdę, garbino Viešpatį ir tárė jamui: Regi, brolau, kaip daug tukstančiũ yra Žydũ, kurie įtikėjo, o tie visi buvo kaitrus zókono sekiotojei.

21. Bet apie tavę girdėjo, jog atpulti nůg Maižiešaus mokini visus tus Žydus, kurie yra tarp pagoniũ, kalbėdams, jog ne tur apipjáustit vaikėlus, ney váikščiot pagal įstátimą zokono.

22. Kasgi tada yra: Visiškay reikia susieit tulybei. Nes išgirs, jog atėjei.

23. Togidėl daryk tatai, ką tav kalbame: Turim čonay kéturis vyrus, kurie tur apsižadėjimą ant savęs.

24. Tus ėmęs savęsp apčystik tavę su jeis, o užmokêk už jůs, jeib nuskùstu gálvas, o pažintu visi, jog tatai, ką apie tavę girdėjo, nieko nėra, bet jog ir tu patsai váikščioji laikydamas zókoną.

25. O apie tus, kurie įtikėjo iš pagoniũ, mes rášėm, nusúdidami, idant to nieko ne láikytu, tiktay kad saugotus nůg to, kas yra apieravota balvonams, ir nůg kraujo, ir nůg dáiktũ pasmaugtũ, ir nůg bjaurybês (kekšystês).

26. Tada Povilas ėmęs anus vyrus su savim, ant rytojaus apčystitas budams, su jeis įėjo bažnyčion, parodydamas išpildimą dienũ apčystijimo, iki už siekvieną iš jũ butu atnešta apiera.

27. O kada bemáž išsipildė ana septynėta dienũ, nekurie Žydai iš Aziôs, išvydę jį bažnyčioj', sujùdino visus žmones ir užmetė ant jo rankas,

28. Šaukdami: Vyrai Izraėliški, gélbėkit! Tas tatai yra žmogus, kursai prieš žmones ir zókoną, ir tą vietą visus visur mokina; ant to ir Grėkus įvedė bažnyčion ir átšventė tą šventą vietą.

29. (Nesa pirm to regėjo su jũ mieste Tropimą Epėzietį, apie kurį tikėjosi, jog jį Povilas įvedė bažnyčion.)

30. Ir sujùdo visas miestas ir susibėgo žmonės, o sugávę Povilą, išvilko jį laukan iš bažnyčiôs, o potam tůjaus duris užrakino.

31. O kaip jėškójo, idant jį užmuštu, dávė žinę etmonui káriũ, jog sujùdo visa Jeruzolima,

32. Kursai tůjaus ėmęs su savim žalnierus ir šimtininkus, pribėgo jump; bet anie

isyvydę etmoną ir zalnierus, dipalovė Povilą mušti.

33. Tada etmonas prisiártinęs sugávo jį ir liepė jį dviem lencugam surišt ir klausinējo, kas jis ēsas? ir ką padáręs?

34. Bet vieni taip, o kiti kitaip tarp žmonũ šaukė. O kad nieko tikro dēley tranksmo dasižinot ne galējo, liepė jį vést abažan.

35. O kaip atējo pas strepsnius, nusidavė, jog jį zalnierei turējo nešti dēl gvólto anũ žmonũ.

36. Nes tulybė žmonũ ējo paskuy jį, šaukdama: Pateriok jį!

37. O kada turējo but Povilas véstas abažan, tárė etmonui: Argi man valna tavęsp kalbēti? O jis tárė: Argi moki Grēkiškay?

38. Bau ne tu esi ansai Egypčionis, kursai pirm tũ dienũ padarei sujudinimą ir išvedei púsčion kéturis tukstančius vyrus žmogžudžius?

39. Bet Povilas tárė: Aš esmi žmogus Žydas, Tarsanietis, mieščionis iš pašlovinto miesto Ciliciôs. Togidēl prašau tavę, pérleisk, man kalbêt žmonump.

40. O kad ansai pavélijo, Povilas stovēdams ant strepsniũ, pamójo rankà ant žmonũ. O kada buvo didis nutilimas, pradējo kalbēt liežuvju Žydišku, tarydams:

PERSKYRIMAS XXII.

Wyrai, brolei ir tēvai, klausykit mano išsikalbējimą, kurį dabar jusump darau.

2. (O kad išgirdo, jog jump kalbējo Žydišku liežuvju, tů labjaus nutilo. Ir jis tárė:)

3. Aš tiesa esmi vyras Žydas, gimęs Tarsè Cilyčiôs, bet užáugintas šime miestè prieg kojũ Gamaliēlio, išmokitas tobulay zokonè tēviškamè, karštu budams milētoju (zelotoju) Dievo, kaipo jús visi šendien este;

4. Kursai pérsekiojau tą kélą iki ant smertiês, rišdams ir padůdams kalinėn bey vyrus, bey moteres.

5. Kaipo man to yra luditoju ir aukščiáusas kunigas, ir visi vyrésni, nůg kuriũ taipojau gromatas ēmęs brolump, kelavau Damaškan, norēdams ir tus, kurie ten buvo, surištus atvést Jeruzolimon, idant butu koróti.

6. Bet nusidavė, kada kelavau ir atsiártinau Damaškop, apie pietus, jog umay

apšvietė manę didė šviesybė iš dangaus.

7. Ir pũlau ant žémēs, o išgirdau balsą kalbantį manęsp: Saulau, Saulau, kodēl manę pérsekioji?

8. O atsakiau: Kas esi, Viešpatie? Ir jis tárė manęsp: Aš esmi Jēzus Nazarēniškis, kurį tu pérsekioji:

9. O tie, kurie buvo su manim, regējo tiesa šviesybę ir nusigando; bet balso negirdējo to, kursai su manim kalbējo.

10. Tariau bet: Kągi darysu, Viešpatie? O Viešpats tárė manęsp: Kélkis, eik Damaškan, o tenay tav pasakys apie vis, kas tav paskirta yra daryti.

11. O kada ne regējau dēl šviesumu šviesybês tôs, budamas rankà véstas nũg tũ, kurie su manim buvo, atējau Damaškan.

12. Tenay nekursai Ananiošus, vyras Dievo bijąs pagal zókono, turys ludijimą nũg visũ Žydũ, tenay givénančiũ,

13. Priėjęs manęsp ir prisiártinęs, tárė man: Saulau, brolau, pražiurēk! Ir aš toje adynoje pažiurējau ant jo.

14. O jis tárė: Dievas musũ tēvũ pripróvijo tavę, jeib pažintumbei valę jo ir idant regētumbei aną Teisujį ir girdētumbei balso iš jo burnôs.

15. Nes busi jam luditoju to tarp visũ žmonũ, ką regējei ir girdējei.

16. O dabar kodēl trunki? kélkis, o apsikrikštikis ir numazgok tavo griekus, melsdamas vardą Viešpatiês.

17. Nusidavė betaig, kada sugrižau Jeruzolimon, o meldžiáusi bažnyčioj', jog buvau umo pagavime,

18. Ir regējau jį kalbantį manęsp: Skubinkis, o išeik véikey iš Jeruzalês, kadangi jie tavo ludijimo apie manę nepriims.

19. O aš tariau: Viešpatie, anie tatai žino, jog aš padũdavau jũs kalinėn ir mušdavau visose iškalose tũs, kurie itikējo ing tavę;

20. Ir kad praliejo kraują Stepono, tavo ludiniko, aš taipojau tenay pribuvau, ir privélijau ant jo užmušimo, ir apsergējau rubus tũ, kurie jį užmušė.

21. Ir tárė manęsp: Eiki, nes aš tavę pagoniump toly nusiúsu.

22. Ir klausę jį iki šiam žodžiui, ir pakēlė balsą savo kalbēdami: Pateriok tokį nũg žémês; nes nėdera, kad tas gyvas butu.

23. O kad anie šaukė ir

blaškė rubus, ir metinėjo dulkes ing orą,

24. Liepė jį vésti etmonas abažan ir prisákė jį botágais išmėgint, idant žinotu, dėl kokiôs priežastiės ant jo taip šaukė.

25. O kaip jį diržais pritiesė, tárė Povilas šimtinikui, kuris tenay stovėjo: Argi jums pridera, žmogų Rimionį ne apsúditą botágais plakti?

26. Ką išgirdęs šimtinikas priėjęs etmonop, pasákė jam, kalbėdams: Veizdėk, ką darai? nes šisai žmogus yra Rimionis.

27. O priėjęs etmonas, tárė jam: Pasakyk man, ar tu esi Rimionis? O ans tárė: Taip yra.

28. Atsákė bet etmonas: Aš už daug pinigũ tą teisybę gavau. O Povilas tárė: O aš ir rimiškay gimjau:

29. Tada tůjaus atstójo nůg jo tie, kurie jį turėjo išmėginti. Ir etmonas taipojau bijójos, suprátęs, jog buvo Rimionis, o jog jį buvo surišęs.

30. O norėdams ant rytojaus tikray to ištirti, dėl ko butu apskústas nůg Žydũ, išlosino jį nůg anũ ryšiũ ir liepė susieit prakilnésniems kunigamus ir visai jũ rodai. O išvédęs Povilą státė po akim jũ.

PERSKYRIMAS XXIII.

O Povilas tvirtay veizdėdams ant rodôs, tárė: Vyrai ir brolei, aš iš visôs gérôs sažinės váikščiojau po akim Dievo iki šei dienai.

2. Bet Ananiošus, aukščiáusas kunigas, liepė tiems, kurie pas jį stovėjo, per burną ištikti.

3. Tada tárė Povilas jop: Ištiks tavę Dievas, tu siena pabáltinta; ar tu sėdi súdidams manę pagal zókoną, o liepi manę mušt prieš zókoną?

4. O tie, kurie tenay stovėjo, tárė: Ar aukščiausam kunigui Dievo piktažodžioji?

5. Bet Povilas pasákė: Ne žinojau, brolei, jog butu aukščiausas kunigas. Nes parašyta: Kunigáikščui tavo žmonũ ne turi piktažodžioti.

6. O pažinęs Povilas, jog viena jũ dalis buvo Saduceušai, o antra Parizeušai, šaukė jis rodoj': Vyrai, brolei, aš esmi Parizeušas, sunus Parizeušaus; dėley nusitikėjimo ir prikėlimo iš numirusiũ manę súdija.

7. O kada jis tai kalbėjo, kėlėsi sujudimas tarp Parizeušũ ir Saduceušũ, ir pérsiskyrė daugybė.

8. Nes Saduceušai sáko

jog nēra prikėlimo iš numirusiū, ney Angėlo, ney Dvasês; Parizeušai bet abejétą tatai išpažysta.
9. O prasidējo šauksmas didis, ir pasikēlę nekurie mokiti raštė iš šaliês Parizeušū, spyrēsi, kalbēdami: Nieko pikto nerádom tamė žmoguje; ir jey jam ką pasákė Dvasė arba Angėlas, ne karáukim su Dievu.
10. O kada prasidējo didis maištas, bijodamas etmonas, kad Povilą tarp savęs ne sudraskytu, liepė zalnieriams nužengt, o išplēšt jį iš vidaus jū ir nuvést abažan.
11. O antroj' dienoj' náktije stovēdams pas jį Viešpats tárė: Buk stiprôs širdiês, Povile; nes kaipo apie mane ludijei Jeruzalēj', taip reikia tav ludit ir Rymė.
12. O kada buvo diena, susiēję nekurie iš Žydū, užsirišo kéikimu, kalbēdami, jog ne norētu válgit, ney gért, pirm nęg Povilą užmušę.
13. O buvo jū daugiaus ne kaip keturdéšimtis, kurie tą užsiprisiekimą buvo padárę.
14. Kurie atėję prakilnésniump kunigump ir vyrésniump, tárė: Mes stipray užsirišēm kéikimu, jog ne ragáusim nieko, ik Povilą busim užmušę.
15. Togidēl jús dabar důkit žinot etmonui ir visai rodai, idant jį rytoj jusump išvéstu, kaipo kad norētumbit geriaus jį pérklausinēt; o mes pirm nęg čon ateis, gátavi esme, jį užmušt.
16. O kada išgirdo seserēnas Povilo apie tą patykojimą, atējo, o inéjęs abažan, apsákė tatai Povilui.
15. Bet Povilas pavadinęs vieną iš šimtinikū, tárė: Nuvésk tą jaunikáitį etmonop; nes jam tur kašką pasakyt.
18. O taip ansai ēmęs jį, nuvedė jį etmonop ir tárė: Povilas kalinys pavadinęs manę prášė, kad tą jaunikáitį atvesčau tavęsp, kursai tur tav ką pasakyt.
19. Etmonas betaig ēmęs jį už ranką, ir nuėjęs skyru, datirinējo: Kas yra, ką turi man pasakyt?
20. O ans tárė: Susikalbējo Žydai, prašyt tavę, idant rytoj išvéstumbei Povilą po akim rodôs, kaipo kad norētu ko tobulaus jį iškláusti.
21. Bet tu ne pavélik to jiemus; nes ant jo tykoja daugiaus jū, ne kaip kéturis déšimtis vyrū, kurie prakéikimu apsižadējo, ney válgit, ney gért, net jį užmuš; ir jau yra gátavi, láukdami nůg tavęs žadējimo.

22. Tada etmonas išléido aną jaunikáitį, prisákęs jam, jeib to niekam ne sakytu, jog jam tatai apreiškė.

23. O pavadinęs dų šimtinikų, tárė: Pritaisykite dų šimtų žalnieriũ, kad eitu iki Cesariôs, priegtam septynis déšimtis raitinikũ, ir dų šimtų strēlčũ, ant tréčiôs adynôs naktiês;

24. Prigatávikit taipojau galvijus, jeib užsodinę ant jũ Povilą sveiką jį nuvéstumbit Pēliksop, storastosp.

25. Ir jis parášęs gromatą tokiu budu:

26. Klaudius Liziošus galitingiáusam storastui Pēliksui, sveikatą.

27. Tą vyrą sugáutą nůg Žydũ, kad jau nůg jũ butu buvęs užmuštas, priėjęs su žalniereis, ištráukiau nůg jũ, ištyręs, jog esti Rimionis.

28. O norēdams žinot priežastį, dēl kuriôs ant jo skundė, išvedžiau jį ing jũ rodą,

29. Kurį atradau, jog ant jo skundžia dēl kokiũ kláusimũ jũ zókono, o jog ne tur ne jokiôs kaltês, dēl kuriôs vertas butu smertiês arba ryšiũ.

30. O kada man pasákė apie tykojimą, kurį norējo padaryt Žydai ant to vyro, tůjaus jį nusiunčiau tavęsp, prisákęs taipojau tiemus, kurie ant jo skundė, kad po tavo akim kalbētu tatai, ką prieš jį turētu. Buk sveikas!

31. Žalnierei tada taip, kaipo jiems buvo prisakyta, ēmę Povilą, védė jį nákčė Antipatridon.

32. O ant rytojaus palikę raitinikns, kad su jů jotu, sugryžo ing abažą.

33. Kurie atjoję Cesarion, o atdávę gromatą storastai, státė po akim ir Povilą.

34. O storasta gromatą pérskaitęs, pakláusė jį, iš kuriôs butu šaliês, o suprátęs, jog buvo iš Cilyciôs,

35. Tárė: Klausysu tavęs, kada taipojau pribus tie, kurie skundžia ant tavęs. Ir liepė jo sergêt Erodo súdo namůse.

PERSKYRIMAS XXIV.

O po penkiũ dienũ nuējo aukščiáusas kunigas Ananiošus su vyrésneis ir su Tertullu, nekokiu kalbētoju, kurie pasirodė po akim storastôs prieš Povilą.

2. O kaip jis buvo atvadintas, pradējo ant jo skúst Tertullus kalbēdamas:

3. Kadangi didžiame pakájuje givénam po tavim, ir daug géro tai giminei stójos per tavo priveizdą; tatai visados ir visur su visokiu

dēkavojimu priimame, galingiáusasis Pēlikse.
4. Bet jeib tavę ilgay ne trukinčau, prašau, idant musū trumpay paklausytumbei pagal tavo malonystēs.
5. Nes rádom tą vyrą iškadingą ir dárantį sumišimą tarp visū Žydū po visą svietą ir viršininką to pamókslo Nazarēnū.
6. Kursai taipojau dryso atšvęst bažnyčią, kuri taipojau sugávę pagal zókoną musū norējom apsúdit.
7. Bet atéjęs etmonas Liziošus, su didė stiprybė átēmė jį iš musū rankū,
8. Liepęs tiemus, kurie ant jo skundė, eit tavęsp, nūg kurio patsai galēsi ištirdinēdams žinót tatai vis, kodēl mes ant jo skundžiamēs.
9. Pritarė betaig tam ir Žydai, kalbēdami, jog tatai taipo yra.
10. Bet Povilas atsákė, kaip jam storasta pamójo, kad kalbētu: Aš nūg daug métū žinodams tavę buvus súdžia tōs, giminēs, jū geriaus nebijodams išsakysu apie manę,
11. Kursai tu gali žinot, jog nēra man daugiaus dienū, kaip tiktay dvylika, kaipo aš užžengiau Jeruzalėn melstēsi.
12. Neygi manę rádo bažnyčioj' su kū kalbantį, arba maištą dárantį tarp žmonū, ney iškalose, ney miestė;
13. Ney man gal to privésti, dēl ko dabar ant manęs skundžia.
14. Bet tatai po akim tavo išpažystu, jog pagal to kélo, kurį jie skirtvierą vadina, taip tarnáuju savo tēvū Dievui, tikēdams visamui, kas tiktay parašyta yra zókone ir Pránašūse,
15. Turēdams nusitikējimą Dievop, jog bus, kurio ir anie patys láukia, prikēlimas iš numirusiū ir teisujū ir neteisujū.
16. O tamė ir aš rupinūs, idant visadōs turēčau sažinę be pažeidimo po akim Dievo, ir žmonū.
17. O po daugio métū atējau, jeib atneščau jalmužną giminei mano ir apieras;
18. Ant to jie rádo manę bažnyčioj' apsičystijantį, ne su tulybe, ney su maištu.
19. Ten bet buvo nekurie Žydai iš Aziōs, kuriemus taipojau priderētu čonay stotis po tavo akim, ir skúst, jey ką turētu prieš manę;
20. Arba tepasáko tie patys, jey ant manęs rádo kokią neteisybę, kada stovējau po akim rodōs.
21. Tiktay to vieno žodžio dēley, jog tarp jū stovēdams

šaukiau: Děl prikělimo numirusiů aš šendien apsúdijamas esmi nůg jusů.

22. O išgirdęs tatai Pěliksas, atguldė jůs, tikray žinodamas apie tą kélą, tarydamas: Kad čonay etmonas Lyziošus atvažiůs, tada jusů dėley dasitirinėsu.

23. Ir prisákė šimtinikui, kad sergětu Povilą ir důtu jám pakáju, ir idant ne užgintu ney vienam iš jo prietelių, jam tarnáut, arba jį aplankyt.

24. Bet po nekuriů dienů atějęs Pěliksas su Drusilla, pače savo, kuri buvo Žydelka, liepė atvadint Povilą ir kláusė jį apie tikějimą ing Kristų.

25. O kada jis kalbějo apie teisybę ir apie čystybę, ir apie ateisentį súdą, išsigando Pěliksas ir pasákė: Jau dabar eik sav; o kada turěsu patogų čěsą, liepsu tavę atvadint.

26. Priegtam tikějos, jog Povilas důses jam pinigus, idant jį išléistu. Togiděl ir jů tankiaus pavadindamas jį savęsp, kalbějo su jů.

27. Bet kaip išsipildė du metù, iějo ing Pělikso vietą Porciusas Pěstus. O norědams Pěliksas méilěs ingyt nůg Žydů, paliko Povilą apkàltą.

PERSKYRIMAS XXV.

Pěstus tada atéjęs ant Viešpatávimo, po trijů dienů užžengė Jeruzalėn nůg Cesariős.

2. Ir pasirodė po akim jo aukščiáusieji kunigai ir prakilnésni Žydů prieš Povilą, ir meldė jį,

3. Prašydami malonês prieš jį, kad jį lieptu atvést Jeruzalėn, tykodami, jeib ant kélo jį užmuštu.

4. Bet Pěstus atsákė: Povilas jog Cesarioj' palaikomas, bet ne po ilgo jį ten věl nukelausentį.

5. Kurie tada, sákė jis, iš jusů gal, te nukelauja su mumis, o jey yra koki kaltě ant to vyro, te skundžiasi ant jo.

6. O pabuvęs pas jůs daugiaus, ne kaip dėšimtis dienů, nukelavo Cesarion; o antrą dieną sědęs ant súdo krasês, liepė Povilą atvesti.

7. Kursai kada atějo, apstójo jį tie Žydai, kurie buvo nužengė iš Jeruzalės, atnešdami daugel ir sunkiů apskundimů prieš Povilą, kurius išvésti negalějo.

8. Kadangi jis iškalbějo savę, jog ney prieš zókoną Žydů, ney prieš bažnyčią, ney prieš ciecorų nieko ne nusidějo.

9. Bet Pěstus norědams igyt

malonês nůg Žydũ, atsákęs Povilui táré: Argu nori užeit Jeruzalėn, o tenay apie tus dáiktus but súditas nůg manęs?
10. Bet Povilas táré: Po súdu ciecoriaus stovju, kur reikia manę apsúdit; Žydams nieko neteisybês ne dariau, kaipo ir tu geriaus žinai.
11. Nes jey ką neteisey ir smertiês vertą padariau, nesiginu mirti: bet jey nēra nieko tokio iš tũ dáiktũ, apie kurius skundžia ant manęs, nieks negál manę jiems išdůt. Aš atsišaukiůs ciecoriausp.
12. Tada Pēstus pasikalbējęs su roda, atsáké: Ciecoriausp atsišaukei, ciecoriausp ir eisi.
13. O po nekuriũ dienũ karálus Agrippas ir Bernice nuējo Cesarion, svéikinti Pēstų.
14. O kaip tenay nemaž dienũ užtrůko, Pēstus pasáké karálui apie Povilą, kalbēdamas: Vyras nekursai paliktas yra nůg Pēlikso apkàltas,
15. Dēl kurio, kada buvau Jeruzalēj', pasirodė po akim mano prakilnésni kunigai ir vyrésni Žydai, prašydami dekrētą (súdą) prieš jį.
16. Kuriems atsakiau, jog to budo nēra Rimionims, kažkokį žmogų išdůt ant nužavinimo, pirm ney apskústas budams turētu prieš savę tus, kurie ant jo skundžia, ir gáutu vietą ant iškalbējimo prieš apkáltinimą.
17. Kaip tada čon susiējo, be jokio gaišimo, antrą dieną sēdęs ant súdo krásês, liepjau atvést tą vyrą,
18. Prieš kurį sustoję tie, kurie ant jo skundė, nejokiôs priežastiês ne átnešė iš tũ, kurius aš mislijau;
19. Bet nekurius kláusimus turējo apie savo pramanytą nobažnystę prieš jį, ir apie kokį Jēzų numirusį, kurį Povilas tvirtay sákė, gyvą ēsant.
20. Aš betaig abejodams apie tą kláusimą, tariau, ar norētu eit Jeruzalėn, o tenay apie tatai buti súditas?
21. Bet jog Povilas atsišaukė, kad butu palaikytas ant ciecoraus provôs, liepjau jį laikyt, iki kolay jį nusiusčau ciecoriausp.
22. Agrippas betaig táré Pēstop: Norēčau ir aš tą žmogų girdēt. O jis táré: Rytoj girdēsi.
23. Ant rytojaus, kaip atējo Agrippas ir Bernice su didžiu pávaizdu ir iējo namůsna súdo su etmonais ir su prakilnésneis vyrais to miesto, ant isákimo Pēsto atvedė Povilą.

24. Ir tárė Pēstus: Karálau Agrippè ir visi vyrai, kurie če este su mumis, régit tą, apie kurį manę visa tulybė Žydũ priējo ir Jeruzalēj', ir čonay, šaukdami, jog nepridera, kad tas ilgiaus gyvas butu.

25. O aš suprátęs, jog ne padárė nieko verto smertiês, o jog ir jis patsai atsisaukė Augustop, nudumojau, jį nusiúst;

26. Apie kurį ką tikray viešpatiesp rašyt ne turiu. Togidēl liepjau jį po akim jusũ atvést, o daugiaus po akim tavo, karálau Agrippè, jeib po laikyto pérklausinējimo turēčau ką rašyt.

27. Nes man régis ne patogu ēsant. nusiúst kalinį, o priežasčiũ, kuriũ dēl ant jo skundžia, ne pranešti.

PERSKYRIMAS XXVI.

Bet Agrippas tárė Povilop: Pavélita tav pačiamui kalbėt pro savę. Tada Povilas ištiesęs ranką, pro savę kalbējo:

2. Lakau savę už palaimingą, karálau Agrippè, jog dēl to viso, dēl ko manę kàltina Žydai, šendien turiu po tavo akim atsikalbēt;

3. O jů daugiaus, jog tu žinai tus visus budus ir kláusimus, kurie yra tarp Žydũ. Togidēl tavę meldžiũ, kad manę kantrey paklausytumbei.

4. Ir kas tiesa, givénimą mano nůg jaunystês, koks tas buvo nůg pradžiôs tarp šiôs giminês Jeruzalēj', žino visi Žydai,

5. Pažindami manę iš pradžiôs (kad norētu ludijimą důt), jog aš pagal aštrausą skirtumą musũ vierôs givenau kaip Parizeušas.

6. O dabar stovju ir esmi súdijamas dēl nusitikējimo ant pažadējimo, tēvams nůg Dievo padaryto,

7. Kuriop dvylika musũ giminũ be palóvimo dieną ir náktį tarnáudamos Dievui, tur nusitikējimą išką́kti; dēl to nusitikējimo skundžia ant manęs Žydai, karálau Agrippe.

8. Kodēl jumus rēgis dáiktas ne gálims esas, jey Dievas numirusus prikel?

9. Aš tiesa patsai tariaus, daug turys padaryt prieš vardą Jēzaus Nazarēniško.

10. Kaipo tatai ir dariau Jeruzalēj', ir aš daug šventujũ dēdavau ing kalinę, ēmęs valdžią nůg vyrésniũ kunigũ; o kad turējo but nužavinti, padējau jůs súdit.

11. Ir po visas iškalas tán-

19. Kurius pasvéikinęs, pasákė jiems vis paéilomis, ką Dievas padáręs tarp pagoniũ per jo tarnávimą.
20. Tatai anie išgirdę, garbino Viešpatį ir tárė jamui: Regi, brolau, kaip daug tukstančiũ yra Żydũ, kurie itikējo, o tie visi buvo kaitrus zókono sekiotojei.
21. Bet apie tavę girdējo, jog atpulti nůg Maižiešaus mokini visus tus Żydus, kurie yra tarp pagoniũ, kalbēdams, jog ne tur apipjáustit vaikēlus, ney váikščiot pagal istátimą zokono.
22. Kasgi tada yra: Visiškay reikia susieit tulybei. Nes išgirs, jog atējei.
23. Togidêl daryk tatai, ką tav kalbame: Turim čonay kéturis vyrus, kurie tur apsižadējimą ant savęs.
24. Tus ēmęs savęsp apčystik tavę su jeis, o užmokêk už jůs, jeib nuskùstu gálvas, o pažintu visi, jog tatai, ką apie tavę girdējo, nieko nēra, bet jog ir tu patsai váikščioji laikydamas zókoną.
25. O apie tus, kurie itikējo iš pagoniũ, mes rášēm, nusúdidami, idant to nieko ne láikytu, tiktay kad saugotus nůg to, kas yra apieravota balvonams, ir nůg kraujo, ir nůg dáiktũ pasmaugtũ, ir nůg bjaurybês (kekšystês).
26. Tada Povilas êmęs anus vyrus su savim, ant rytojaus apčystitas budams, su jeis iējo bažnyčion, parodydamas išpildimą dienũ apčystijimo, iki už siekvieną iš jũ butu atnešta apiera.
27. O kada bemáž išsipildė ana septynėta dienũ, nekurie Żydai iš Aziôs, išvydę jį bažnyčioj', sujùdino visus žmones ir užmetė ant jo rankas,
28. Šaukdami: Vyrai Izraēliški, gélbēkit! Tas tatai yra žmogus, kursai prieš žmones ir zókoną, ir tą vietą visus visur mokina; ant to ir Grēkus ivedė bažnyčion ir átšventė tą šventą vietą.
29. (Nesa pirm to regējo su jů mieste Tropimą Epēzietį, apie kurį tikējosi, jog jį Povilas ivedė bažnyčion.)
30. Ir sujùdo visas miestas ir susibēgo žmonės, o sugávę Povilą, išvilko jį laukan iš bažnyčiôs, o potam tůjaus duris užrakino.
31. O kaip jēškójo, idant jį užmuštu, dávė žinę etmonui káriũ, jog sujùdo visa Jeruzolima,
32. Kursai tůjaus ēmęs su savim žalnierus ir šimtininkus, pribēgo jump; bet anie

isyvydę etmoną ir zalnierus, dipalovė Povilą mušti.

33. Tada etmonas prisiártinęs sugávo jį ir liepė jį dviem lencugam surišt ir klausinējo, kas jis ēsas? ir ką padáręs?

34. Bet vieni taip, o kiti kitaip tarp žmonũ šaukė. O kad nieko tikro dēley tranksmo dasižinot ne galējo, liepė jį vést abažan.

35. O kaip atējo pas strepsnius, nusidavė, jog jį zalnierei turējo nešti dēl gvólto anũ žmonũ.

36. Nes tulybė žmonũ ējo paskuy jį, šaukdama: Pateriok jį!

37. O kada turējo but Povilas véstas abažan, tárė etmonui: Argi man valna tavęsp kalbēti? O jis tárė: Argi moki Grēkiškay?

38. Bau ne tu esi ansai Egypčionis, kursai pirm tũ dienũ padarei sujudinimą ir išvedei púsčion kéturis tukstančius vyrus žmogžudžius?

39. Bet Povilas tárė: Aš esmi žmogus Žydas, Tarsanietis, mieščionis iš pašlovinto miesto Ciliciôs. Togidēl prašau tavę, pérleisk, man kalbēt žmonump.

40. O kad ansai pavélijo, Povilas stovēdams ant strepsniũ, pamójo rankà ant žmonũ. O kada buvo didis nutilimas, pradējo kalbēt liežuvju Žydišku, tarydams:

PERSKYRIMAS XXII.

Wyrai, brolei ir tēvai, klausykit mano išsikalbējimą, kurį dabar jusump darau.

2. (O kad išgirdo, jog jump kalbējo Žydišku liežuvju, tũ labjaus nutilo. Ir jis tárė:)

3. Aš tiesa esmi vyras Žydas, gimęs Tarsè Cilyčiôs, bet užáugintas šime miestè prieg kojũ Gamaliēlio, išmokitas tobulay zokonè tēviškamè, karštu budams milētoju (zelotoju) Dievo, kaipo jús visi šendien este;

4. Kursai pérsekiojau tą kélą iki ant smertiês, rišdams ir padũdams kalinén bey vyrus, bey moteres.

5. Kaipo man to yra luditoju ir aukščiáusas kunigas, ir visi vyrésni, nũg kuriũ taipojau gromatas ēmęs brolump, kelavau Damaškan, norēdams ir tus, kurie ten buvo, surištus atvést Jeruzolimon, idant butu koróti.

6. Bet nusidavė, kada kelavau ir atsiártinau Damaškop, apie pietus, jog umay

key vargindamas jůs, priverčiau bluznit; o daugiaus sùtęs budams ant jũ, pérsekiojau jůs ir iki svetimũ miestũ.

12. Dēl ko kada taipojau Damaškan kelavau, turēdams valdžią ir pavélijimą nůg prakilnésniũ kunigũ.

13. Viduj dienôs keláudams regējau, karálau, šviesybę iš dangaus, skaistésnę už šviesumą sáulês, kuri apšvietė manę ir tůs, kurie kelávo su manim.

14. O kaip visi půlēm ant žémês, išgirdau balsą kalbantį manęsp ir bylantį žydišku liežuvju: Saulau, Saulau, kodēl manę pérsekioji? Sunku tav bus prieš ákstiną spárdit.

15. O aš tariau: Kas esi, Viešpatie? O jis tárė: Aš esmi Jēzus, kurį tu pérsekioji.

16. Bet kélkis, o stokis ant tavo kojũ. Nesang tav dēl to pasirodžiau, jeib tavę padaryčau tarnu ir luditoju, taip tũ dáiktũ, kurius regējei, kaipo ir kitũ, kuriůse tav pasirodisu,

17. Ištráukdams tavę iš tũ žmonũ ir iš pagoniũ, kuriump tavę dabar siunčiu,

18. Idant atvértumbei akis jũ, ir jie sugryštu iš tamsybês šviesybėsp, o iš galybês šētono Dievop, ir apturētu atleidimą griekũ ir dalį tarp pašvéstujũ per tikējimą ing manę.

19. Togidēl, karálau Agrippè, ne buvau nepaklusnus tamui dangujējui regējimui;

20. Bet pirmjaus tiemus, kurie yra Damaškè ir Jeruzalēj', ir visose vietose žydiškôs žémês, ir pagonims apsakiau, kad prisiverstu ir sugryštu Dievop, darydami darbus, vertus prisivertimo.

21. Dēl tũ dáiktũ Žydai sugávę manę bažnyčioj' pasigundė, manę užmušt.

22. Togidēl gavęs pagálbôs iš Dievo dabar iki tai dienai stovju ludidams ir mážam ir didžiam, nieko kito nesakydams prieš tatai, ką apsákė Pránašai, jog nusidůtis turējo, ir Maižiešus:

23. Jog Kristus turējo kentēt; o budams pirmasis iš numirusiũ prikēlimo, apsakyt turējo šviesybę tiems žmonēms ir pagonims.

24. Tatai kaip jis ant apginimo savo pasákė, tárė Pēstus balsu didžiu: Povile tu dúksti; daugybe mokslũ tavę dukin.

25. Bet jis tárė: Aš ne dúkstu, galitingiáusas Pēste,

bet tikrus ir išmintingus žodžius kalbu.

26. Nes žino karálus apie tůs dáiktus, po akim kurio ir drasey kalbu. Nes tikiu, jog iš tũ dáiktũ jam nieko nēra užslēptą, kadángi tatai ne kampė nusidavė.

27. Argi tiki, karálau Agrippė, Pránašams? Žinau, jog tiki.

28. Bet Agrippas tárė Povilop: Ne daugio reikia, tu manę pérkalbētumbei, idant bučau krikščonimi.

29. Bet Povilas tárė: Geisčau nůg Dievo, kad ar maž, ar daug reiktu, kad ne tiktay tu, bet ir visi, kurie manę šendien klauso, stotus tokeis, koksai ir aš esmi, tiktay be tũ ryšiũ.

30. O tatai jam pasákius, kēlēs karálus ir storasta ir Bernice ir tie, kurie sēdējo su jeis,

31. O nuėję šalin, tárė viens vienam, kalbēdami: Nieko smertiôs arba ryšiũ verto ne dárė tasai žmogus.

32. Bet Agrippas tárė Pēstop: Galētu tasai žmogus but paléistas, kad ne butu ciecoriausp atsišaukęs.

PERSKYRIMAS XXVII.

O kaip nudumota buvo, kad irtumbimēs ing Italiôs žémę, pádavė ir Povilą ir nekurius kitus kalinius šimtinikui, vardu Juliušas, nůg pulko Augusto.

2. Inžengę bet ing ákrutą Adramitēniškį, norēdami plaukti pro šalis Aziôs, leidomēs nůg krášto, o buvo su mumis Aristarkus Macedonietis iš Tessalonikôs.

3. O antrą dieną prisiyrēm Sidonan. Ir Juliušas meilingay apsieidams su Povilu, pavélijo jam eit prietelump ir savę kavoti.

4. O iš ten kada léidomēs, prisiyrēm Cyprauspi, dēl to, jog buvo vējai prieš mus.

5. O pérplaukę márias, kurios yra ties Cilycia ir Pampylia, atējom ing Myrą, miestą Lyciôs.

6. O tenay šimtinikas rádęs ákrutą iš Aleksandriôs, kursai plaukė ing Italiôs žémę, isodino mus ing tą.

7. O kad per daug dienũ iš lengvo yrēmēs ir vos ne vos prieš Knydą iškákom, todēl, jog mus vējas tolyn neléido, atsiyrēm Kretôsp pas Salmoną.

8. O vos ją pralenkę, atējom ant nekuriôs vietôs, kuri vadinasi Gražus Kráštai, nůg kuriũ arty buvo miestas Lasēa.

9. O kada ne mážas čēsas praėjo, ir jau baikštus plau-

kimas buvo, todēl, jog buvo ir pásnikas jau prašokęs, graudéno jůs Povilas,

10. Kalbēdams jiems: Vyrai, matau aš, jog su pažeidimu ir didė iškadà, netiktay tavorū ir ákruto, bet ir musū givátôs bus tas plaukimas.

11. Bet šimtinikas daugiaus tikējos užveizdui ákruto ir styrinikui, nęg tam, ką Povilas sákė.

12. O kada ne buvo patogaus kráštо, žiemavoti, didésni dalis rodijo eiti iš ten, jey kaip norint galētu pérplaukę Penycion, péržiemavot pas kráštą Kretēnišką, kursai gul prieš pietvakarinį ir šaurvakarinį vēją.

13. Bet pučenčiam pietū vējui ir tarintiemus, jog busent, kaip padumojus, léidos nůg kráštо ir yrēs arty Krētôs.

14. Bet ne ilgay potam kēlēs prieš jůs vējas baisingas, kurį vadina Euroklydon (šaurrytvējis).

15. O kada buvo ákrutas pagáutas, o negalējo atsispirt prieš vēją, léidomēs ir plaukēm.

16. O kaip pas nekurę mážą salą atējom, kurę vadina Klauda, vos valtės sugrēbti galējom,

17. Kurę užtráukę, gélbējomies, parišę ant ákruto; o bijodami, kad ne užbēgtumbim ant smiltiēs, nuléidę ryką, taipo plaukēm.

18. O kaip mus vilnys labay mété, ant rytojaus tavorus išmetēm.

19. O trécioj' dienoj' rankomis musū ákruto indus išmetēm.

20. Bet kada ney sáulė, ney žvaiždes per daug dienū ne pasirodė, o nemenkas oras mus slēgė, jau prapůlė visas nusitikējimas musū užlaikimo.

21. O kaip ilgay ne buvo válgė, tada Povilas viduj' ju stovēdamas, tárė: Reikējo ištiesôs, o vyrai, manęs klausyt ir nesiléist nůg Krētôs, o taip išvéngt tą priespaudą ir iškádą.

22. Ir dabar graudenu jus, idant ne nusimintumbit; nesa ne pražús iš jusū ney viena dušia, tiktay ákrutas.

23. Nesa stovējo pas manę šę náktį Angėlas to Dievo, kurio aš esmi, ir kuriam tarnáuju,

24. Kalbēdams: Nesibijók, Povile, reikia tav pasistatytis po akiū ciecoraus. O štay padovanójo tav Dievas visus, kurie su tavim plaukia.

25. Togidēl nesibijókite vyrai; nes tikiu Dievui, jog taipo bus, kaipo man yra pasakyta.

26. Bet reikia mums ateiti ing nekurę salą.
27. Bet kaip atėjo keturolikta naktis, o mes plaukėm po márias Adriatiškas, pusiáunaktije, regėjos styrnikams, jog jie nekurį kráštą prieina.
28. Tada nuléidę virvę su švinu rádo gilumą dvidéšimtiês sieksniů, o mažnuplaukę ir vėl nuléidę šviną, rádo penkiolika sieksniů.
29. Ir bijodamês, kad ant ůlingů vietů ne užbėgtu, numétę kéturias katvyčias nůg pasturgálo, geidė dienôs.
30. Bet kad karoblinikai jėškojo iš ákruto pabėgt, ir nuléido váltį ant máriů, buk norėdami išmest katvyčias (inkarus) iš pirmgalo ákruto,
31. Tárė Povilas šimtinikui ir žalnieriams: Jey tie ne pasiliks ákrutė, jús ne gálite but užlaikyti.
32. Tada žalnierei pakirto virves nůg botėlo ir dávė jam nupult.
33. Ir kaip pasirodė aušra, graudéno Povilas visus, jeib pasiválgitu, kalbėdamas: Šendien keturolikta diena yra, kaip laukdami kenčiate be válgimo, nieko ne priimdami.
34. Todėl prašau jus, idant pasiválgitumbit. Tatai nes paréitis ant išlaikimo jusů; kadangi niekam iš jusů ney vieno plauko nůg galvôs ne nupuls.
35. O tatai pasákęs ir důnôs ėmęs, padėkavójo Dievui po akim visů ir suláužęs pradėjo válgit.
36. Tada visi budami linksmôs širdiês ir patys priėmė válgimą.
37. O buvo musů visů dušiů ákrutė dų šimtų septynios déšimtis ir šešios.
38. Budami tada válgimu pasotinti, lengvino ákrutą, išmesdami javus máriosna.
39. O kada buvo diena, ne pažino žémês; išvydo bet nekurę átšaką máriů, turinčią kráštą, kuriop dumójo, jey galėtu but, privaryt ákrutą.
40. O ištráukę katvyčias, léidosi márioms, atrišdami podraug styriaus ryšus; ir pakėlę žieglus po vėjui, norėjo kráštop leistėsi.
41. Ir kaip užpůlėm ing vietą, kuri turėjo iš abiejů šaliů márias, nusitrenkė akrutas, o pirmgalis ákruto inkluvęs apsistójo nekrutėdamas; bet pasturgalis ákruto plyšo dėl vilniů prášmato.
42. Tada žalnierei susirodijo, kalinius nužavinti, idant kursai išplaukęs ne pabėgtu.

43. Bet šimtinikas norēdams išlaikyti Povilą, nuramdė jũ pramánimą ir liepė tiems, kurie galējo plaukt, pirmjaus išsiléisti mariosna ir ant krášto išeiti.

44. Ir kiti nekurie ant lentũ, o nekurie ant stukiũ akruto. Ir taip nusidavė, jog visi sveiki išējo ant žémês.

PERSKYRIMAS XXVIII.

O kaip sveiki išējo, tůmet ištyrēm, jog tą salą vadina Melytą.

2. Bet tie Barbarei parodė mums ne mažą meilystę; nes užkurinę láužą malkũ, priēmė mus visus dēl lietaus lyjančio ir dēl šalčio.

3. O kada Povilas sukrovė kruvą šakũ ir dējo ant ugniês, iššóko givátė (angis) iš karščio ir ɨsikándo rankôs jo.

4. O kada tie Barbarei išvydo aną givátę kábančią prieg jo rankôs, kalbējo kits kitop: Tikray tas žmogus žmogžudys yra, nes norint iš máriũ išējo, tačaus jam gyvam but atkeršimas ne daleidža.

5. Bet jis nukrátęs aną givátę ing ugnį, nieko pikto nekentė.

6. O anie láukė, iki koley sutintu, arba umay parpůlęs numirtu. Bet kada to ilgay láukė, o regējo, jog jam nieko pikto nesistójo, kitaip dumódami tárė, jog jis yra Dievas.

7. O tose vietose turējo vyriáusis salôs, vardu Publiušas, dvarą, kuris priēmęs mus per tris dienas meilingay išlaikė.

8. Bet stójos, jog tēvas ano Publiušo sirgdams karštine ir živáto ligà gulējo, kuriop Povilas ɨējęs meldēs, o uždējęs ant jo rankas išgydė jį.

9. Kaip tatai nusidavė, ir kiti, kurie ligas turējo ant anôs salôs, atējo ir buvo išgyditi.

10. Kurie taipojau mums didę garbę darė, o kada tolyn irtis norējom, ɨkrovė mums, ko buvo reikalas.

11. O po šešiũ mēnésiũ léidomēs ákrutė Aleksandriôs, kursai žiemavójo ant tôs salôs, turis už ženklą Kastorą ir Polluksą.

12. O prisiyrę Sirakusump pasilikom tenay tris dienas.

13. Iš ten eidami aplinkuy, atējom ing Regium; o po vienai dienai, kada kēlēs vējas pietuvis, antroj' dienoj' atējom Puteolump,

14. Kur atrádę brolus, prašyti buvom nůg jũ, kad pas jůs septynias dienas pasilik-

tumbim; o šitaipo atējom ing Rymą.

15. Ir iš ten kada išgirdo brolei apie mus, išējo prieš mus iki turgaus Appiušo, ir iki trims karčiamoms, kurius kada Povilas išvydo, padēkavojęs Dievui, gávo nusitikējimą.

16. O kad atējom Ryman, šimtinikas atadavė kalinius etmonui; bet Povilui pavélijo pasilikt, kur norējo su zalnierumi, kursai jį sergējo.

17. Bet nusidávė po trijű dienű, jog suvadino Povilas vyrésnius Žydű, o kaip susiējo, tárė jiems: Vyrai ir brolei, aš nieko ne esmi padáręs prieš žmones, arba budus tēviškius, o tačaus surištas Jeruzolimoj', padűtas esmi rankosna Rimionių,

18. Kurie išmiklausinēję norējo manę išléist, todēl, jog manipi nejokiôs priežastiês, vertôs smertiês, ne buvo.

19. Bet kada tamui prieštarávo Žydai, turējau atsišaukti ciecoriausp: ne kaip kada turēčau mano giminę dēl ko apskúst.

20. Dēl tôs tada priežastiês suvadinau jus, jeib jus regēčau ir su jumis pasikalbēčau; nesa dēl nusitikējimo žmonű Izraēlaus šių lencugu esmi surištas.

21. Bet anie tárė jop: Mes ney gromatű gávom apie tavę iš Judēôs, ney kas iš brolių atėjęs apsákė arba kalbējo ką piktą apie tavę.

22. Vienok norime nűg tavęs girdęt, ką išmanai. Nes apie tą skirtą pamokslą žinom, jog visur jam prieštaráuja.

23. O paskyrę jam dieną, atējo jop gaspádon ne mažjű, kuriems išguldė ir apludijo karalystę Dievo, kalbēdams jiems apie Jēzų, iš Maižiešaus zókono ir iš Pránašű, nűg ryto iki vákarui.

24. Ir nekurie itikējo tamui, ką kalbējo, o nekurie ne itikējo.

25. O nesutikdami tarp savęs, šalin ējo, kada Povilas tárė tą vieną žodį: Geray Dvasė Šventa pasákė per Ezaiošų Pránašą tēvump musű,

26. Bilodama: Eik tump žmonump, o kalbēk: Girdēte girdēsite, bet ne išmanysite, ir regēte regēsite, o ne išvysite.

27. Nes užsikietávo širdis tű žmonű, ir sunkey ausimis girdējo ir užmerkė akis savo, jeib akimis ne išvystu, ir ausimis ne išgirstu, ir širdžė ne išmanytu, ir ne sugryštu, o išgydičau jűs.

28. Tesiegi tada jums žino-

ma, jog pagonims nusiústas yra tasai išgánimas Dievo, o anie klausys.

29. O kad jis tatai tárė, nuējo Žydai, turēdami tarp savęs daug suspirimo klausimè.

30. Pasiliko bet Povilas per dų métų pasamdytoj' savo gaspádoj', ir priimdavo visus, kurie ateidavo jop,

31. Apsakydams karalystę Dievo ir mokidamas tůs dáiktus, kurie yra apie Viešpatį Jēzų Kristų su visokiu drasumu, neuždraustas.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO RIMIONIUMP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, tarnas Jēzaus Kristaus, pavadintas Apáštalas, išskirtas ant apsákimo Evangēliôs Dievo,

2. (Kurę pirmay buvo pažadējęs per Pránašus savo, šventůse ráštůse,)

3. Apie Sunų savo, kursai gimė iš sėklôs Dovido pagal kuną,

4. Ir paroditas Sunumi Dievo su galybe, pagal Dvasês pašventimo, per prikēlimą iš numirusiû, tatai est apie Jēzų Kristų, Viešpatį musû,

5. Per kurį ēmēm loską ir urēdystę apáštališką, ant paklusnystês vierôs tarp visû giminû, jo vardè.

6. Tarp kuriû ir jús este pavadinti Jēzaus Kristaus:

7. Visiems kurie este Rymè, Dievo milimiems, pavadintiemus šventiemus: Malonė te esie jumus ir pakájus nůg Dievo musû Tēvo ir Pono Jēzaus Kristaus.

8. Pirmjáusay tiesa dēkavoju manam Dievui per Jēzų Kristų už jus visus, jog viera jusû apsákoma yra po visą svietą.

9. Nes luditoju yra man Dievas, kuriamui tarnáuju mano dvasè Evangēlioj' jo Sunaus, jog be palóvimo átmenu jusû

10. Visados maldose mano melsdams, idant man kada norint pasiroditu palaimingas kélas per valę Dievo, ateit jusump.

11. Nes trokštu regēt jus, jeib jums galēčau nudalyt kokę dvasišką Dovaną, ant jusû padrutinimo.
12. Tatai est, idant aš jusimp drauge pasilinksminčau, per bendrą tikējimą ir jusû ir mano.
13. O ne noriu, jeib jús ne turētumbit žinot, brolei, jog tánkey dumójau ateit jusump, (bet ik šiolay buvau apstabditas), idant turēčau kokę naudą ir tarp jusû, kaipo ir tarp kitû pagonû.
14. Aš esmi skolininku ir Grēkams ir Barbarēms, ir išmintingiemus ir neišmintingiemus.
15. Taipo, kiek iš manęs gal but', gátavas esmi ir jums, kurie este Rymè, Evangēlią apsakyt.
16. Nes nesigēdžiu Evangēliôs Kristaus, kadángi est galybė Dievo, ant išgánimo kiekvienam tikinčiam, Žydui pirmjaus, taipojau ir Grēkui.
17. Nes teisybę Dievo per ję apsireiškia iš tikējimo ing tikējimą, kaipo yra parašyta: Teisus iš tikējimo bus gyvas.
18. Nes rustybė Dievo apsireiškia iš dangaus prieš visokę bedievystę ir neteisybę žmonû, kurie užlaiko tiesą neteisybēje;
19. Todēl, jog kas gal buti žinoma apie Dievą, yra jiemus apreikšta; nes tatai jiems Dievas apreiškė.
20. Nes nerégimi jo daiktai iš sutvērimo svieto, per sutvertus dáiktus matomi yra, tatai est ámžina jo galybė ir Dievystė, taipo jog anie ne tur ne jókio išsikalbējimo.
21. Todēl jog pažinę Dievą, ne gárbino kaipo Dievą, ney jam dēkavójo, bet pastójo niekingi dumose savo, ir jû neišmánanti širdis aptémo.
22. Tikēdamiesi išmintingais esą, durnais tápo.
23. Ir pérkreipė garbę nesmertélno Dievo ing pavéikslą smertélno žmogaus ir paukščiû ir keturkojû ir slenkiojančiû žvēriû.
24. Todēl ir pádavė jûs Dievas geidulávimams širdiês jû ant nečystybês, idant apdérgtu tarp savęs savo kunus;
25. Kurie pérkreipė Dievo tiesą ing mélą ir garbino sutvērimus ir tarnávo jiems labjaus, nęgi Sutvertojui, kursai yra pašlovintas ant ámžiû. Amen.
26. Todēley padavė jûs Dievas ing bjaurus pageidimus. Nes ir moteres jû pérkreipė apsiējimą prigimtą ing tą kursai yra prieš prigimimą;
27. Taipojau ir vyriškei pa-

metė prigimtą apsiējimą moteriês ir užkaitę pageidimè savo prieš kits kitą, vyriški su vyriškeis gēdiškay darydami, o algą savo klajójimo, kaip reikė, ant savęs imdami.

28. O kaipo jiems nesimēgo, idant pažintu Dievą, padavė jůs Dievas ing pérverstą dumą, tatai daryti, kas ne déra;

29. Pilni budami visokiôs neteisybês, palaidávimo (kekšystês), kytrystês, godulystês, piktybês, pilni pavidôs, razbajystês, barniês, vylaus, nelabû pápročiû, ikalbētojai,

30. Apkalbêtojai, Dievo negenčiantieji, nelabi, puiki, kyrpelnei, išrandējai piktû dáiktû, neklausantieji gimdytojû,

31. Be išmintiês, sándarôs nelaikantieji, be prigimtôs méilēs, nedoringi ir nemielaširdingi,

32. Kurie pažinę teisybę Dievo, (jog tie, kurie tokius dáiktus dáro, verti yra smertiês): Ne tiktay patys jůs páro, bet taipojau pasimēgsta tais, kurie jůs dáro.

PERSKYRIMAS II.

Togidēl esi be išsikalbējimo, o žmogau, kaškas súdiji. Nes tamè, ků kitą súdiji, savę patį apsúdiji, kadángi tatai darai tu, ką tu apsúdiji.

2. Bet žinome, jog súdas Dievo yra pagal teišybę prieš tůs, kurie tokius dáiktus dáro.

3. Argu bet tari tatai, o žmogau, kursai súdiji tůs, kurie tokius dáiktus dáro, o pats jůs darai, jog tu išvengsi súdą Dievo?

4. Arba ar bagotystę gerybês jo ir kantrybês ir lengvybês paniekini? nežinodams, jog gerybė Dievo prisivertimop tavę véda?

5. Bet pagal užkietējimo tavo ir neprisverčenčiôs širdiês kráuni sav pačiam rustybę ant dienôs rustybês ir apreiškimo teisojo súdo Dievo,

6. Kursai atdůs kiekvienam pagal jo darbus:

7. Tiems tiesa, kurie per kantrumą gérame darbè jēško šlovês ir garbês ir nesmertelnystês, ámžiną givátą;

8. Bet barbinikams ir teisybês neklausantiemus, klausantiemus betaig neteisybês, rustybę ir narsą,

9. Vargą ir suspaudimą dušei kiekvieno žmogaus, kursai piktybę dáro, Žydo pirmjaus, o taipojau ir Grēko.

10. Bet garbę ir šlovę ir pakáju, kiekvienam dáran-

čiam geray, Žydui pirmjaus, taipojau ir Grēkui.

11. Nes nēra Dieviep pavizdējimo ant asábû.

12. Nes kurie tiktay be zokono susigriešijo, be zokono taipojau prapuls; o kurie tiktay zókonè susigriešijo, per zókoną bus súditi.

13. Nes ne klausytojai zokono teisus yra Dieviep, bet kurie darbais išpildo zokoną. bus teisus.

14. (Jey nesang pagónys ne turēdami zokono iš prigimimo dáro, kas yra zokonè, tie zokono ne turēdami, patys sav yra zokonu,

15. Kurie paródo, darbą zókono parašytą ēsantį širdije savo, su ludijimu sažinês savo, ir dumû tarp savęs apsiskundžiančiû, arba ir išsikalbančiû.)

16. Anoj' dienoj', kada Dievas súdis paslēptus dáiktus žmonû, pagal mano, Evangēlią per Jēzų Kristų.

17. Štay, tu vadinamas esi Žydas, ir nusitiki ant zokono, ir giriesi iš Dievo,

18. Ir pažysti valę jo, ir mēgini dáiktus prakilnésnius, išmokitas budams iš zokono,

19. Ir pasitiki, jog esi vadu aklujû, šviesybė tû, kurie yra tamsybēj',

20. Mokitoju neišmintingujû, mistru ne nuvókenčiû, turinčiu pavéiksłą pažintiês ir tiesôs zokonè,

21. Kursai tada mokini kitą, o pats savę nemokini? kursai sakai, idant ne vogtu, o pats vagi?

22. Kursai kalbi, užot ne palaidůtu (ne péržengtu venčiavonę), ir tu palaidůji (venčiavonę péržengi)? kursai bodēsi balvonais, o šventus daiktus vagi?

23. Kursai zokonu giriesi, o prastojimu zokono Dievą gēdini?

24. Nes vardas Dievo dēl jusû bluznijamas yra tarp pagoniû, kaipo parašyta yra.

25. Nes appjáustimas tiesa naudingas yra, jey laikytumbei zokoną; bet jey ne pildai zokono, tavo appjáustimas tápo neappjáustimu.

26. Jey neappjáustimas laikytu teisybę zokono, argi jo neappjáustimas ne bus už appjáustimą rokůtas?

27. Irgi šitaipo, kas iš prigimimo neapipjaustimas yra, ir zokoną išpildo, tavę súdis, kursai tu esi prie rašto ir apipjaustimo, ir zokoną péržengi.

28. Nesang ne tasai yra Žydas, kursai viršutiney yra Žydas, ney esti tatai appjáustimas, kas ant kuno iš viršaus appjáustimas yra,

29. Bet tas esti Žydas, kurs viduj' paslēptas yra, ir širdiês appjáustimas yra appjáustimas, kurs Dvasėj' stojas, ne skaitytinėj', kurio garbē ne est iš žmonû, bet iš Dievo.

PERSKYRIMAS III.

Kû tada vertésnis yra Žydas? arba koki yra nauda appjáustimo?

2. Didelė visokiu budu. Nes tatai yra: Pirmjáus jiems yra paviorita, ką Dievas kalbējo.

3. Nes kas iš to, jey nekurie neitikējo? Argi jû netikējimas suniekis tikējimą Dievo?

4. Apsáugok Dieve; bet teest Dievas teisus, o kožnas žmogus melágis, kaip yra parašyta: Idant butumbei nuteisintas kalbose tavo, ir idant pérgalētumbei, kad súdijams esi.

5. O jey neteisybė musû Dievo teisybę pagiria, kągi tarsime? Argi neteisus yra Dievas, ant to keršidams? (kalbu žmonû budu).

6. Apsáugok Dieve! kaip galētu kitaip Dievas svietą súditi?

7. Nes jey Dievo tiesa per mano mélą garbingésnė pastoja ant jo šlovês, kodēlgi dar ir aš súdijams bučau kaipo griekininkas?

8. O ne labjaus (kaipo bluznijami esme, ir kaip nekurie sáko, jog mes taip kalbame) darykim piktus dáiktus, idant geri ateitu? kuriû paskandinimas yra teisus.

9. Kągi tada? Ar turime viršų prieš jûs? Nieku budu; nes pirm privedēm, jog ir Žydai ir Grēkai visi yra po griekù.

10. Kaipo parašyta: Nēra čonay teisaus, ne, ney vieno.

11. Nēra čonay išmánančio, nēra, kursai jēškotu Dievo.

12. Visi atsikreipė, drauge stójos nenaudingi; nēra če, kursai gér darytu, nēra ney vieno.

13. Jû gerklē yra átviras grábas; liežuvjeis savo prigávo; gylis givátês (nûdai angiû) yra po jû lupû.

14. Kuriû burna yra pilna keikimo ir kartumo.

15. Kójos jû greitos yra ant kraujo praliejimo.

16. Suspáudimas ir bēda yra jû kélûse.

17. O kélo pakájaus jie ne pažino.

18. Báimês Dievo nēra jû akise.

19. O žinome, jog ką tiktay zokonas kalba, tai tiems kalba, kurie yra po zokonu; jeib visû burnos užkimštos, ir visas svietas Dievui káltas butu.

20. Togidēl, jog iš zokono darbû ne bus nuteisintas nevienas kunas po akim jo. Nes per zokoną ateiti pažinimas griekû.

21. Bet dabar be zokono teisybė Dievo apreikšta esti, turēdama ludijimą iš zokono ir Pránašû.

22. Bet aš sakau apie tokią teisybę po Dievo akiû, kuri ateiti per tikējimą į Jēzų Kristų, visiems ir ant visû, kurie tik.

23. Nēsa ne yra čonay ne jokio skirtumo: jie visi susigriešijo ir stokója garbês prie Dievo.

24. O nuteisinami yra dovanay iš jo malonês, per atpirkimą, kursai stójos per Kristų Jēzų,

25. Kurį Dievas pastátė sujednojimu per tikējimą jo krauje, ant paródimo savo teisybês, dēl atléidimo pirm to išpilditû griekû,

26. Kurius Dievas pakentējo, ant paródimo teisybês savo šiû čēsu, idant jis butu teisus, ir teisinąs tą, kurs yra tikis ing Jēzų.

27. Kame tada yra gyrius? Išrakintas yra. Per kurį zokoną? Argi per darbû? Ne, bet per zokoną tikējimo.

28. Togidēl tikimēs, jog žmogus nuteisinamas esti per tikējimą be zokono darbû.

29. Ar yra Dievas tiktay Žydû Dievu? Argi taipojau ne ir pagoniû? Tikray ir pagoniû.

30. Kadangi vienas yra Dievas, kursai nuteisina appjáustimą iš tikējimo, ir neappjáustimą per tikējimą.

31. Tadagu zokoną niekiname per tikējimą? Apsaugok Dieve! bet zokoną dar drutiname.

PERSKYRIMAS IV.

Kągi tada tarysime, jog rádo Abraomas, tēvas musû, pagal kuną?

2. Nes jey Abraomas iš darbû esti nuteisintas, tur iš ko girtusi, bet ne Dieviepi.

3. Nes ką ráštas kalba? Įtikējo Abraomas Dievui, ir prirokûta tatai jam yra už teisybę.

4. O dirbančiam ne rokûjama yra alga iš malonês, bet iš skólôs.

5. Nedirbančiam vêl, bet tikinčiam ing tą, kursai nuteisina Dievo nebijantį, prirokûjamas yra tikējimas jo už teisybę.

6. Kaipo ir Dovidas sáko, jog išgánimas to žmogaus tiktay esti, kuriam Dievas prirokûja teisybę be darbû:

7. Išganyti yra, kuriems atléistos yra neteisybes ir kuriû griekai uždengti yra.
8. Išganytas yra vyras, kuriam Viešpats ne prirokůja grieko.
9. Tasgi tada išgánimas ar tiktay ant appjáustimo ateit, ar ir antneappjáustimo? Sákome nesa, jog tikējimas Abraomui yra prirokůtas už teisybę.
10. Kaipogi tada yra prirokůta? kadangi jis buvo appjáustime, arneappjáustime? Niekados appjáustime, bet neappjáustime.
11. Bet ženklą apipjaustimo gavo jis i péčvietę teisybês tikējimo, kurį jis dar turējo neapipjaustime. Jeib butu tēvas visû tikinčû neapipjaustime, kad ir jiems tai prirokůta butu per teisybę;
12. Ir taipojau pastotu tēvu apipjáustimo, ne tiktay tû, kurie yra iš apipjaustimo, bet ir tû, kurie vaikščoja pēdůse tikējimo, buvuso neapipjaustime musû tēvo Abraómo.
13. Nēs pažadējimas, jį svietą i dalykus gausent, ne tikosi Abraómui arba jo vaikams per zokoną, bet per teisybę tikējimo.
14. Nes jey iš zokono ēsajie tēviškês dalykus yra gauną, tay tikējimas nieks, ir pažadējimas nieku pavirto.
15. Nes zokonas tikt kérštą dáro. Nes kur ne yra zokono, čon' ney péržengimo ne yra.
16. Todēl teisybė tur ateiti iš tikējimo, kad ji butu iš malonês, ir pažadējimas drútas pasiliktu visai sēklai, ne tai vienai, kuri po zokonu yra, bet ir tai, kuri yra tikējimo Abraómo, musû visû tēvu ēsančio.
17. Kaipo parašyta yra: Aš tavę pastačau tēvu daug pagonû po akiû Dievo, kuriam itikējęs esi, kursai gyvus padáro numirusus, ir šaukia tam, kas ne yra, kad kas butu.
18. Ir tas tikējęs yra ant lukestiês, kur nieko ne buvo lúkurti, jeib jis pastotu tēvu daug pagonû, kaipo ir jam pasakyta: Taipo bus tavo sēkla.
19. Ir jis ne pasilpo tikējime, neygi veizdējo ant savo patiês kuno, jau apmirusio, kadangi kůne šimtą métû buvo, ney unt Zorês apmirusio žyváto.
20. Nēs jis ne abejojo apie Dievo pažadējimą per netikējimą, bet drútas pastójo tikējime, ir Dievui garbę dávė.
21. Budams taipojau to tikras, jog tasai, kursai pažadējo, galys esti ir padaryt.

22. Togidēl ir prirokůta yra tatai jam už teisybę.

23. O ne parašyta tatai dēl jo patiês tiktay, jog jam tat prirokůta yra,

24. Bet ir dēl musû, kuriems tur but prirokůta, kurie tikime ing tą, kursai prikēlė Jēzų Viešpatį musû iš numirusiû,

25. Kursai išdůtas yra dêl musû griekû, ir kēlės iš numirusiû dēl musû nuteisinimo.

PERSKYRIMAS V.

Budami tada nuteisinti per tikējimą, pakáję turime su Dievu per Viešpatį musû Jēzų Kristų.

2. Per kurį taipojau prieigą apturējom tikējime šiosp malonėsp, kurioje stovime, ir giriamės nusitikējimu ant šlovês Dievo.

3. O ne tiktay tatay, bet giriamēs ir iš vargû, žinodami, jog vargas kantrybę dáro,

4. O kantrybė pértirimą, o pértirimas nodieją;

5. O nodieja ne išgēdina, todēl jog méilė Dievo išlieta esti širdise musû per Dvasę Šventą, kuri mums yra důta.

6. Nes Kristus, kada dar buvom silpnais, pagal čēsą numirė už Dievo nesibijančius.

7. Nes vos kas miršta už teisų, kadángi už gérą rasi kas ir numirti drystu.

8. Bet giria Dievas savo méilę prieš mus, jog kada mes dar buvom griešnais, Kristus už mus numirė.

9. Toly tada labjaus dabar nuteisinti budami krauju jo, busim išlaikyti per jį nůg rustybēs.

10. Nes jey budami neprieteleis sudérinti esme su Dievu per smertį jo Sunaus: Toly labjaus budami sudérinti išlaikyti busim per jo givátą.

11. O ne tiktay tatai, bet ir giriamēs Dievu per Poną musû Jēzų Kristų, per kurį dabar sudérinimą apturējom.

12. Togidēl kaipo per vieną žmogų griekas inējo ing svietą, o per grieką smertis: taip ir ing visus žmones smertis pérējo, kadángi visi susigriešijo.

13. (Nes iki zokonui griekas buvo ant svieto; bet griekas ne yra prirokůjamas, kada zokono nēra.)

14. Bet smertis karalávo nůg Adomo iki Maižiešui, ir ant tû, kurie ne susigriešijo lygu péržengimu, kaip Adomas, kursai yra pávizdas to, kursai ketino ateiti.

15. Bet ne taipo déstis su dovana, kaip su grieku. Nēs jey dēl vieno grieko daug nu-

mirė, tay toly daugiaus Dievo malonė ir dovana tuliems bagotingay nusidavė, per malonę to vienintelio žmogaus, Jēzaus Kristaus.

16. Ir ta dovana ne yra viena ant vieno grieko, kaipo per to vieno griekininko vieną grieką visas prapůlims. Nēs súdas radosi iš vieno grieko ant prapůlimo, bet dovana gélbti ir iš daug griekû teisybēsp.

17. Nes jey dēl vieno grieko smertis karalávo per tą vieną, tada toly daugiaus tie, kurie gáuna apstumą tôs malonês ir dovaną teisybês ant givátôs, karaláus per tą vieną Jēzų Kristų.

18. Togidēl kaipo per vieną grieką ant visû žmonû atējo paskandinimas: taip ir per vieno nuteisinimą ant visû žmonû atējo dovana ant apteisinimo givátôs.

19. Nes kaip per nepaklusnumą vieno žmogaus daugel jû tápo griešnais: taip per paklusnumą vieno žmogaus, daugel jû pastójo teiseis.

20. O zokonas priegtam inējo, idant pravistu griekas; bet kur griekas praviso, ten malonė jû daugiaus apstinga buvo.

21. Jeib kaipo griekas karalávo ant smertiês, taip ir malonė karaláutu per teisybę givátosp ámžinosp, per Jēzų Kristų, Viešpatį musû.

PERSKYRIMAS VI.

Kągi tada tarysime? Ar pasiliksime griekè, idant malonė apstinga butu?

2. Apsáugok Dieve! Kurie numirēm griekui, kaipogi jamè givénti norētumbim?

3. Ar ne žinote, jog kurie tiktay apkrikštiti esme ing Jēzų Kristų, ing smertį jo apkrikštiti esme?

4. Paláidoti tada esme su jû per krikštijimą ing smertį, idant, kaipo Kristus prikéltas esti iš numirusiû per garbę Tēvo, taip ir mes naujoj' givátoj' váikščiotumbim.

5. Bet jey su jůmi ižēpiti tampame ant lygaus smerčio, tay ir taipojau prikēlime lygus busime,

6. Tatai žinodami, jog senasis musû žmogus draugе su jû yra nukryžiavotas, idant kunas grieko butu sugaišintas jeyb potam griekui daugiaus ne tarnáutumbim.

7. Nes kas numirė, nuteisintas yra nůg grieko.

8. Jey tada su Kristumi numirēm, tikime, jog su jůmi ir gyvi busime.

9. Žinodami, jog Kristus kēlęs iš numirusiû, daugiaus ne

miršta, smertis ant jo daugiaus ne ponavója.
10. Nes jog numirė, griekui vieną kartą numirė; o jog gyvas yra, Dievui gyvas esti.
11. Šitaipo ir jús tikēkitēs esą numirę griekui, bet gyvi Dievui Kristuje Jēzuje, musû Viešpatije.
12. Tadagi te-ne karaláuja griekas smertingamè jusû kunè, jam paklusni buti jo geidulůse.
13. Neygi savo sánarius padůkit griekui ant neteisybês ginklû, bet patys pasidůkit Dievui, kaip kurie iš numirusiû gyvi pastójot, ir savo sánarius Dievui tiesybês ginklams.
14. Nes griekas ant jusû ne ponavos. Nes ne este po zokonu, bet po malone.
15. Kągi tada? argi griešisime, jog ne esme po zokonu, bet po malone? Apsaugok Dieve!
16. Ar ne žinote, jog kam pasidůdat už tarnus ant paklusnystês, to este tarnai, kuriam paklausot, ar griekui ant smertiês, arba paklusnystei ant teisybês?
17. Bet garbē Dievui, jog buvote tiesa tarnais grieko, bet paklausot iš širdiês pavéikslui ano pamókslo, kuriam pasidavēt.
18. O budami išvalniti nůg grieko, pastójote tarnais teisybês.
19. Žmogišku budu kalbu, dēl silpnybês jusû kuno; nes kaipo státēt sánarius jusû ant tarnávimo nečystybês ir nůg vienôs neteisybês kitosp neteisybesp: taipo dabar statykit jusû sánarius ant tarnávimo teisybês pašventimop.
20. Nes kaip buvote tarnais grieko, buvote valni nůg teisybēs.
21. Kokiągį tada tů čēsu turējot naudą tůse dáiktůse, kuriû dabar gēdžatēs? Nes gálas jû yra smertis.
22. Bet dabar budami išvalniti nůg grieko, o tarnais Dievo pastoję, turite naudą savo ant pašventimo; o gálas, givatą ámžiną.
23. Nes alga už grieką yra smertis, bet Dievo dovana iš malonês yra givata ámžina Kristuje Jēzuje, Viešpatije musû.

PERSKYRIMAS VII.

Argi ne žinote, brolei, (nes pažinti zokono turintiems kalbu), jog zokonas viešpatáuja ant žmogaus, kolay gyvas esti?
2. Nes moteriškė, kuri yra po vyru, kolay gyvas yra vyras, pririšta jam esti zokonu;

o jey vyras numirtu, valna
yra nůg zokono apie vyrą.
3. Togidēl, kolay vyras gy-
vas yra, bus pavadinta palai-
stuvė (péržengtoja venčia-
vonystês), jey moteriškė ki-
top vyrop laikytus; bet jey
vyras jôs pamirtu, valna esti
nůg zokono ano, taip, jog
nēra péržengtoja venčiavo-
nystês, norint su kitu vyru
givéntu.
4. O taip, brolei mano, ir jús
este numarinti zokonui per
kuną Kristaus, jeib butum-
bit prie kito, tatai est prie to,
kursai prikeltas yra iš numi-
rusiû, idant vaisų atneštum-
bim Dievui.
5. Nes kaip buvom kune,
pageidimai griekû, kurie rá-
dosi per zokoną, įgalējo sá-
nariůse musû ant atnešimo
vaisaus smerčiui.
6. Bet dabar tápom valni
nůg žokono, budami numirę
tamui, per kurį buvom užtu-
rēti, idant tarnáutumbim nau-
jybêj' Dvasês, o ne senybêj'
literôs (skaitytinês).
7. Kągį tada tarsime? Ar
zokonas yra griekas? Apsáu-
gok Dieve! Bet grieko ne pa-
žinau, kaip tiktay per zokoną.
Nes ir apie pageidimą bučau
ne žinojęs, jey zokonas ne
butu sákęs: Ne pageisk!
8. Bet griekas, ėmęs priežastį
iš prisákimo, padárė manipi
visokį pageidimą; nes be zo-
kono griekas buvo numiręs.
9. O aš givenau kaškados
be zokono; bet kad atējo
prisákimas, griekas atgyjo.
10. Aš bet numiriau, ir at-
sirádo, jog tas prisákimas,
kursai turējo but givátôsp,
yra man ant smertiēs.
11. Nes griekas ėmęs prie-
žastį iš prisákimo, prigávo
manę, ir per jį užmimušė.
12. O taip zokonas yra šven-
tas, ir prisákimas šventas ir
teisus ir géras.
13. Tatai tada, kas yra gér,
ar tápo man smerčiu? Ap-
sáugok Dieve! Bet griekas,
idant pasiroditu griekas esąs,
padárė man smertį per tatai,
kas buvo gér, idant griekas
butu per mierą griešningas
per prisákimą.
14. Nes žinom, jog zokonas
yra dvasiškas; bet aš kuniš-
kas esmi, pardůtas po grieku.
15. Nes to, ką darau, neži-
nau; nes ne ką aš noriu, ta-
tai darau, bet ko nekenčiu,
tatai darau.
16. O jey ką ne noriu, tatai
darau, privéliju zokonui, jog
géras esti.
17. Jau tada dabar ne aš
tatai darau, bet griekas, kur-
sai manije givéna.
18. Nes žinau, jog ne givé-

na manipi, tatai esti maname kune, kas yra géra. Nes noras yra manipi, bet daryti tatai, kas yra gér, ne randu.

19. Nes ne darau géro, ko noriu, bet pikto, ko ne noriu, tatai darau.

20. O jey aš tatai darau, ko ne noriu, jau ne aš darau to, bet griekas, kursai givéna manipi.

21. Taygi aš savij zokoną randu,kursai noru géro daryti, kad man piktybė prilimpa.

22. Nes mēgstu zokonu Dievo pagal vidutinio žmogaus.

23. Bet matau kitą zokoną mano sánariůse, prieštaráujantį zokonui mano umo, ir kursai manę verčia neválon po zokonu grieko, kursai yra mano sánariůse.

24. (Aš pavargęs žmogus, kas manę išgelbēs iš kuno šio smertiēs?

25. Dēkavoju Dievui per Jēzų Kristų, Poną musũ.) Todēley tada aš pats su umu tarnáuju zokonui Dievo, bet su kunų zokonui grieko.

PERSKYRIMAS VIII.

Togidēl dabar nēra nejókio pražudimo tiems, kurie yra Kristuje Jēzuje, kurie ne pagal kuną váikščioja, bet pagal Dvasę.

2. Nes zokonas Dvasês givátôs Kristuje Jēzuje išvalnijo manę nůg zokono grieko ir smertiēs.

3. Nes kas buvo negálima zokonui, kadangi buvo silpnas dēl kuno, Dievas padárė, nusiuntęs savo Sunų ligybēj' griešno kuno, ir dēl grieko ir pražudė grieką kunē;

4. Jeib teisybė zokono butu išpildita musimpi, kurie ne pagal kuną váikščiojame, bet pagal Dvasę.

5. Nes kurie yra kuniški, apie tatai dumoja, kas yra kuniška; bet kurie yra dvasiški, dumoja apie tatai, kas yra dvasiška.

6. Nes kuniškay dumoti yra smertis; bet dvasiškay dumoti yra givata ir pakájus.

7. Todēl jog kuno protas yra neprietelystė prieš Dievą; nes zokonui Dievo ne pasidůda, kadang' ir ne gal.

8. Kurie bet yra kuniški, Dievui pamēgti ne gal.

9. Bet jús ne ēsate kuniški, bet dvásiški, jey kitaip Dievo Dvásė jusije gyvéna. Bet kursai ne tur Kristaus Dvasês, tas jo ne yra.

10. Bet jey Kristus jusimp esti, tada kunas yra numiręs dēl grieko; o dvasė yra gyva dēl teisybês.

11. O jey Dvasė to, kursai

Jēzų prikēlė iš numirusiû, givéna jusimp; taipojau ir tasai, kursai prikēlė Jēzų iš numirusiû, atgaivys ir jusû smertélnus kunus per Dvasę savo, kuri jusimp givéna.

12. Todēley, brolei, skolinikais esme ne kunui, idant pagal kuną givéntumbim;

13. Nes jey pagal kuną givénate, tay mirsit; bet jey per Dvasę darbus kuno marinate, tay gyvi busit.

14. Nes kurie tiktay Dvasês Dievo védami yra, tie yra Dievo vaikais.

15. Nēs ne gavote bérnišką Dvásę, kad jums vēl reiktu bijotis; bet gavote vaikišką Dvasę, per kurę mes šaukiame: Abba, mielas Tēve!

16. Ta Dvasė ludija Dvasei musû, jog esme vaikais Dievo.

17. O jey vaikais, tada ir tēvaineis, butent tēvaineis Dievo, o draugtēvaineis Kristaus; jey tiktay su jû kenčiame, idant taipojau su jû butumbim ing šlovę iškelti.

18. Nes tikiûs, jog ne verti esti kentējimai šio čēso anôs šlovês, kuri tur apsireikšti ant musû.

19. Nes troškingas láukimas sutvērimû láukia apreiškimo vaikû Dievo.

20. Kadángi sutvērimas niekystei yra padûtas be valês, bet dēl to, kursai jį padavė ant nodiejôs.

21. Nes ir pats sutvērimas bus išvalnitas nûg tarnávimo pragaištančiôs butybês, ant šlovingôs valnystês vaikû Dievo.

22. Nes žinome, jog visas sutvērimas drauge dusáuja ir drauge tužijasi su mumis iki šiam čēsui.

23. O ne tiktay jis, bet ir mes, kurie turim Dvasês pirmanes, patys savimp dusáujam, láukdami priēmimo ing vaikus Dievo, (tatai est) atpirkimo musû kuno.

24. Nes nodiejoje esme išganyti. O nodieja, kuri régima yra, ne est nodieja; nes ką kas rég, kaip gál jis to nusitikēti?

25. Jey bet nusitikim to, ko ne régime, tay per kantrybę to láukiame.

26. Taipojau ir Dvasė padést silpnybėms musû; nes apie ką melsti turētumbim, kaipo reikia, ne žinom; bet ta Dvasė meldžia už mus neiškalbamais dusávimais.

27. Bet kurs širdis išjēško, tas žino, kas Dvasês duma yra; nes ji šventûsus užstov pagal tą, kas Dievui pamēgsta.

28. O žinom, jog tiems, kurie

Dievą myl, visi dáiktai padést ant géro; tiemus butent, kurie pagal nustátimą pavadinti yra.

29. Nes kurius pirmay žinójo, tůs ir paskyrė, idant butu lygus ábrozui jo Sunaus, idant jis butu pirmgimiu tarp daug broliû.

30. O kurius paskyrė, tůs ir pavadino; o kurius pavadino, tus ir nuteisino; o kurius nuteisino, tus ir šlovingus padárė.

31. Kągi tada tarsime ant to? Jey Dievas už mus, kasgi gal prieš mus buti?

32. Kursai ney patiês savo Sunaus ne čēdijo, bet jį už mus visus išdavė, kaipogi mums su jů ne vislab dovanotu?

33. Kasgi skús ant išrinktujû Dievo? Dievas yra, kurs nuteisina.

34. Kasgi yra, kursai pražudytu? Kristus yra, kursai numirė, ir jů daugiaus, kurs iš numirusiû kēlės, kurs taipojau yra po dešinês Dievo, kursai taipojau mus užtar.

35. Kasgi mus atskirs nůg méilês Kristaus? ar vargas, ar suspaudimas, ar pérsekiojimas, ar bádas, ar nůgybė, ar nebespečnystė (prigada), ar kalávijas?

36. Kaip parašyta yra: Dēl tavęs visą dieną nužavinami esme, rokůjami esme kaip ávys ant papjovimo paskirtos.

37. Bet tamè visame pérgalime silingay per tą, kursai mus numilējo.

38. Nes tikray tai žinau, jog ney smertis, ney givata, ney Angėlai, ney kunigaikštystes, ney galybes, ney kas dabar yra, ney kas bus,

39. Ney aukštumas, ney gilumas, ney kitas koksai sutvērimas galês mus atskirt nůg méilês Dievo, kuri yra Kristuje Jēzuje, Viešpatije musû.

PERSKYRIMAS IX.

Tiesą kalbu Kristuje, o ne melůju, apie ką ludijimą důst man mano sažinė per Dvasę Šventą,

2. Jog turiu didį sielvartą ir ne láujantį sopulį mano širdije.

3. Nes geiščau aš pats buti atskirtas nůg Kristaus už mano brolus, kaip už genčius mano pagal kuną,

4. Kurie yra Izraeliečei, kuriû yra priēmimas už vaikus ir garbē ir suderējimas ir zokono davimas ir tarnávimas Dievo ir žadējimai,

5. Kuriû yra tēvai, ir iš kuriû atējo Kristus pagal

kuną, kurs yra ant visû Dievas, pašlovintas ant ámžiû. Amen.

6. Bet negál buti, kad galētu nieku nueiti Dievo žodis. Nes ne visi, kurie išējo iš Izraēlo, yra Izraēlitēnai.

7. Neygi visi, kurie iš giminês Abraómo yra, todēley taipojau ir vaikai yra, bet: Izaoke tav vaikai bus vadinami.

8. Tai esti, ne tie Dievo vaikai yra, kurie pagal kuną yra vaikai, bet pažadējimo vaikai per vaikus rokůjami yra.

9. Nes pažadējimo žodis tasai yra: Šiû čēsu ateisu, o Sara turês sunų.

10. O ne tiktay tatai, bet ir kaip Rebekka iš vieno Izaoko, tēvo musû, neščia tápo,

11. Kada dar vaikai ne buvo užgimė, ney ko géro arba pikto padárę, (idant pagal išrinkimą nustátimas Dievo pasiliktu:)

12. Ne iš darbû, bet iš to, kursai pavadino, pasakyta jei yra, jog didésnysis tarnáus mažesnamui.

13. Kaipo parašyta yra: Jokubą numilējau, bet Ezavą neapkenčiau.

14. Kągi tada tarsime? Argi neteisybė yra Dieviepi? Apsaugok Dieve!

15. Nes Maižiešui kalba: Susimilsu, ant ko susimilstu, o pasigailēsu, ant ko pasigailu.

16. Togidēl ne užgul ant to, kursai nor, ney ant to, kursai téka, bet ant Dievo, kursai susimilsta.

17. Nes kalba ráštas Paraonopi: Ant to patiês dáikto tavę prikēlau, idant paródičau galybę mano ant tavęs, o idant butu apsakytas mano vardas po visą žémę.

18. Togidēl ant kurio nor, susimilsta, o užkietina, kurį nor.

19. Tarsi tada man: Kodēlgi dar mus káltina? Nes valei jo kas gal priešitis?

20. Ir labay, o žmogau, kasgi tu esi, kurs atsisakai prieš Dievą? Argi tars sulipimas tam, kursai jį sulipino: Kodēl manę taip padarei?

21. Ar ne tur valdžiôs půdžius ant mólio, idant iš to patiés stukio padarytu vieną indą ant čéstiês, o kitą ant gēdôs?

22. O jeygu Dievas norēdams parodit narsą ir žinomą padaryt savo didžgalybę, kentējo su didė kantrybe rykus rustybês, ant prápultiês padarytus:

23. O idant žinomą padarytu bagotystę savo garbês prieš indus mielaširdystês, kurius padárė ant garbés,

24. Kurius ir pavadino, tatai est mus, ne tikt iš Żydů, bet ir iš pagonių.
25. Kaipo ir Ozeošauspi kalba: Pavadysu mano žmonēmis, kurie ne buvo žmonēmis mano; o aną, kuri ne buvo mylima, pavadysu numilētą.
26. Ir stósis, jog toje vietoje, kur jiems kalbēdavo: Ne este jús mano žmonės, ten bus pavadinti sunumis Dievo gyvojo.
27. O Izaiošus šaukia ant Izraēlio: Norint skaitlus sunů Izraēlaus butu kaipo žiezdra márių, tačiau palaikai bus išganyti.
28. Nēs išpildys tą žodį su teisybe ir patrumpis sugaišimo čēsą; Viešpats ta patrumpinimą darys ant žémês.
29. Ir kaip pirm pasákė Izaiošus: Kada ne butu mums Viešpats Zebaot palikęs sēklôs, butumbim tápę kaipo Sodoma, ir Gomorrai lygeis.
30. Kągi tada tarsim? Tay sakysime: Jog ir pagónys, kurie ne jēškójo teisybês, apturējo teisybę, o kalbu apie teisybę, kuri yra iš tikējimo.
31. Bet Izrael jēškódamas zokono teisybês, ne iškako zokonan teisybês.
32. Kogidēl? Todēl, jog ne iš tikėjimo, bet kaipo iš darbů zokono (tai jēškójo). Nes nusitrenkė ing ákmenį pasižeidimo.
33. Kaipo parašyta yra: Štay pádēmi Sionė ákmenį pasižeidimo ir ůlą pasipiktinimo; o kiekvienas, kursai ing jį tik, ne bus užgēdintas.

PERSKYRIMAS X.

Brolei, geidimas tiesa šierdiês mano ir malda, kurę darau Dievui, yra už Izraēlį, kad išganyti butu.
2. Nes důmi jiems ludijimą, jog karštą žēlávimą dēl Dievo tur, bet be išmintiês.
3. Nes ne pažindami teisybês Dievo ir jēškodami savo pačių teisybę įstatyti, teisybei Dievo ne buvo padůti.
4. Nes gálas zokono yra Kristus ant teisybês kiekvienam tikinčiam.
5. Maižiešus nesa rášė apie teisybę, kuri yra iš zokono: Jog kas tiktay žmogus tus dáiktus darytu, per jůs bus gyvas.
6. Bet teisybė, kuri yra iš tikējimo, taip kalba: Ne kalbêk savo širdije, kas užžengs ant dangaus? tatai est, Kristų žemyn nuvést.
7. Arba, kas nužengs ing prapultį be dugno? tatai est, Kristų iš numirusių išvést.
8. Bet ką ji kalbą? Arty ta-

vęs yra žodis, butent burnoje tavo, ir širdije tavo. Tatai yra žodis tikējimo, kurį apsákome.

9. Jog jey burnoje išpažintumbei Viešpatį Jēzų, ir itikētumbei širdije tavo, jog jį Dievas prikēlė iš numirusiû, busi išganytas.

10. Nes jey kas iš širdiês tik, tas yra teisus, bet jei kas su burna išpažysta, tas bus išganytas.

11. Nes ráštas kalba: Kiekvienas, kursai ing jį tik, ne bus išgēdintas.

12. Kadángi nēra pérskirimo tarp Żydo ir Grēko; nes tas pats Viešpats visû, bagótas yra ant visû, kurie jį meldžia.

13. Nes kiekvienas, kursai meldžia vardo Viešpatiês, bus išganytas.

14. Kaipogi tada melsis tą, ing kurį ne itikējo? o kaipo itikēs ing tą, apie kurį negirdējo? o kaipo išgirs be apsakytojo?

15. Kaipogi vēl apsakys, jey ne butu siústi? kaipo parašyta: Kaipo grážos yra kójos tû, kurie apsáko pakáją,tû, kurie apsáko gerus dáiktus.

16. Bet ne visi paklusni buvo Evangēliai. Nes Ezaiošus kalba: Viešpatie, kasgi itikējo musû apsákimui?

17. Taygi tikējimas ateiti iš sákimo Dievo žódžio, sákims per Dievo žodį.

18. Bet kalbu: Ar jie to ne girdējo? Ir labay ant visôs žémês išējo jû balsas ir ant visû kráštû žémês jû žodžei.

19. Bet tariu: Argi to ne pažino Izrael? Pirmas Maižiešus kalb: Aš jûs storavójančus padarysu ant tû, kurie ne mano žmonės yra; per giminę neprotingą inkerštisu jûs.

20. O Izaiošus su drasumu kalba: Esmi atrastas nûg tû, kurie manęs ne jēškójo, ir esmi apreikštas tiems, kurie manęs ne kláusė.

21. Bet Izraēlui kalba jis: Per visą dieną ištiesiau rankas mano žmonump netikinčiump ir prieštaráujančiump.

PERSKYRIMAS XI.

Sakau tada: Argu patrēmė Dievas savo žmones? Apsáugok Dieve! nes ir aš esmi Izraelietis, iš sēklôs Abraomo, iš giminês Benjamino.

2. Ne átmetė Dievas savo žmonû, kurius pirmay pažino. Argi ne žinote, ką kalba ráštas apie Eliošų? kaipo tárpina Dieviep prieš Izraēlį, kalbēdamas:

3. Viešpatie, Pránašus ta-

vo jie užmušė ir altórius tavo sugriovė, o pasilikau aš vienas, ir jie jēško dušiôs mano.

4. Bet ką jam sáko Dievo atsákimas? Palikau sav septynis tukstančius vyrû, kurie ne palenkė savo kelus Baálui.

5. Taip tada ir šiû čēsu stójos su šitais palaikais pagal išrinkimą malonês.

6. O kadángi iš malonês, tada jau ne iš darbû, kitaip malonė jau ne butu malonė. O jey iš darbû, tada jau ne est iš malonês; kitaip darbas ne butu darbas.

7. Kągi tada? Ko Izraēlis jēško, to ne apturējo, bet išrinkimas apturējo, o kiti užkietinti yra.

8. Kaipo parašyta: Davė jiems Dievas Dvasę ꞁkeršinimo, akis, idant ne regētu, ir ausis, kad ne girdētu, iki šei dienai.

9. O Dovidas kalba: Te esie jiems stálas jû žabángu ir spástu ir pasipiktinimu ir atadávimu.

10. Užtemk akis jû, idant ne regētu; o nugarą jû visada palenk.

11. Sakau tada: Argi todêl nusidaužė, idant pultu? Apsáugok Dieve: Bet per jû nupûlimą atējo išgánimas pagonims, idant jûs ant želavójimo prirágintu.

12. O kadángi jû nûpulis esti bagotystė svieto, o numážinimas jû bagotystė pagoniû: kaipogi tada toly daugiaus jû pilnystė?

13. Nes kalbu jums pagonims, nesang jog aš budamas Apáštalu pagoniû, tarnávimą mano giriu.

14. Bau tus, kurie mano kunas yra, pajùdinčau storavótis, ir kelis jû išganyčau.

15. Nes jey patrēmimas jû yra sudérinimas svieto: kasgi tada bus jû priēmimas, net atgijimas iš numirusiû?

16. O jey pirmunes šventos yra, tada ir ꞁmaišimas; o jey šaknis šventa, tada ir šakos.

17. O jey nekurios šakos apláustos yra, tu betaig, kursai buvai berždžias alyvôs médis, esi ꞁčēpitas ing jas, ir dalį gavai šakniês ir drēgnumo alyvôs médžio.

18. Nesigirk prieš šakas; o jey giriesi, žinok, jog ne tu šaknį nešóji, bet šaknis tavę.

19. Bet tarsi: Nuláuštos yra šakos, idant aš bučau ꞁčēpitas.

20. Geray: dēl netikējimo paláuštos yra, tu bet per tikējimą pastovējei; negibuk puikiôs dumôs, bet bijókis.

21. Nes jey Dievas prigimtû šakû ne čēdijo, dabok visaipo, idant ney tavęs ne čēditu.
22. Išvysk tada gerybę ir smarkybę Dievo; prieš tûs tiesa, kurie nupûlė, smarkybę, bet prieš tavę gerybę, jey pasiliksi gerybēje, kitaip ir tu busi iškirstas.
23. Bet ir anie, jey ne pasiliks netikējimè, bus vēl ičēpiti, kadangi galys yra Dievas anus vēl ičēpiti.
24. Nes jey tu esi iškirstas iš alyvôs medžio, kursai iš prigimimo berždžias buvo, o prieš prigimimą esi ičēpitas ing gérą alyvôs médį: kaipogi toly labjaus, kurie yra pagal prigimimą, bus ičēpiti ing savo tikrą alyvôs médį?
25. Nes ne noriu, idant ne žinotumbit, brolei, tôs paslēptinês, idant ne butumbit patys savimp puikiôs dumôs, jog apjékimas iš daliês Izraēlui stójos, iki kolay bus inējusi pilnybė pagoniû,
26. O taip visas Izraēlis bus išganytas, kaipo parašyta yra: Ateis iš Siono Išganytojis ir nugręš bedievystes nûg Jokubo.
27. O tai bus suderējimas mano su jeis, kad atimsu jû griekus.
28. Pagal Evangēlią jie neprieteleis yra dêl jusû, bet pagal išrinkimą yra jie man mielais dēl tēvû.
29. Nes Dievas dovanû ir pavadinimo savo nesigail.
30. Nes kaipo ir jús kaškaday ne tikējot Dievui, bet dabar įgyjot mielaširdystę dēl jû netikējimo:
31. Taip ir anie dabar ne tikējo, dēl mielaširdystês jums paróditôs, idant ir anie mielaširdystę apturētu.
32. Nes užrakino Dievas jûs visus po netikējimu, idant ant jû visû susimiltu.
33. O gilybė bagotystês, abiejû, kaip išmintiês, taip ir pažintiês Dievo! kaipo ne ištyriami yra jo súdai ir ne pérmanome jo kelai?
34. Nes kas pažino dumą Viešpatiês? Arba kas jam rodiniku stójos?
35. Arba kas jam ką pirm davė, idant butu jam vēl atdûta?
36. Nes iš jo ir per jį ir ing jį yra visi dáiktai: Jamui t'esie garbē ant ámžiû, Amen.

PERSKYRIMAS XII.

Prašau tada jus, brolei, per susimilimą Dievo, idant statytumbit kunus jusû ant apierôs gyvôs, šventôs, ir pamēgstančôs Dievui, tatai testov jusû išmintinga Dievo službma.

2. O ne prisilyginkit šiam svietui, bet atsimainykit per atnaujinimą jusû umo, idant ištirtumbit, kuri yra géroji, pamēgstanti ir tobula valė Dievo.

3. Nes sakau per malonę, kuri man est dûta, kiekvienam, kursai yra tarp jusû, idant daugiaus apie savę ne laikytu, ne kaip reikia laikyti, bet kad apie savę laikytu miernay, taip, kaipo kiekvienam nudalijo Dievas mierą vierôs.

4. Nes kaip viename kunè daug sánariû turime, bet visi sánarei ne vieneropą dárbą tur:

5. Šitaipo daug esme vienu kunu Kristuje, bet ypačey vieni antro esme sánareis,

6. Turēdami tuleropas dovanas pagal malonę, kuri mums yra dûta.

7. Jey kas tur prarakystę, tai ji vierai te prilygsta. Jey kas tur urēdą, tas te pilnavoj' urēdą. Jey kas mokina, tas te pilnavoj pamokslą.

8. Jey kas graudéna, tas te pilnavoj graudénimą. Jey kas dûda, tas tedûd prastybēj'; jey kas per vyrésnį istatytas, te esie budrus; jey kas dáro mielaširdystę, te dáro su linksmybe.

9. Méilė te esie nevéidmainiška. Ne késkite piktenybês, prisilaikykite prie to, kas gér yra.

10. Méilêsp broliškosp tarp savęs bukite prilinkę, garbēj laikymu kits kitą pranokdami.

11. Dirbdami ne tingêkit, Dvasēje karšti bukit, Viešpačui tarnáudami.

12. Nodiejoje linksmi bukit. Vargûse kantrus. Maldose nepaláują.

13. Reikalams šventû nudalykit. Svéčius mieley priimkite.

14. Žegnokittus, kuriejus pérsekioja; žegnokit, o ne kéikit.

15. Linksminkitēs su linksminančeis, o verkite su verkenčeis.

16. Bukit tarp savęs vienôs dumôs; apie áukštus dáiktus ne rupinkitēs, bet pakarniemusiems prisilenkitēs.

Ne bukite išmintingais patys savipi.

17. Niekam piktą už piktą ne atdûkit; rupinkitēs apie tatai, kas yra viežliba po akim visû žmonû.

18. Jey gál buti, kiek ant jusû paréitis, su visais žmonēmis pakáją turēkit.

19. Ne atsikeršikit patys, mieláusieji, bet dûkit vietą rustybei (Dievo); nes parašyta yra: **Mano yra atkeršijimas; aš atdûsu, kalba Viešpats.**

20. Jey tada alksta neprietelus tavo, penėk jį; jey trókšta, pagirdik jį! Nes tatai darydamas žarijas déganćias sukráusi ant jo galvôs.

21. Nesidůk pérgalėti piktybei, bet piktybę su gerybė pérgalėk.

PERSKYRIMAS XIII.

Kožna dušià tést vyresnybėms aukštésnioms padůta. Nes nėra vyresnybês, net nůg Dievo; o kurios yra vyresnybės, nůg Dievo yra įstatytos.

2. Kas tada vyresnybei prieštaráuja, Dievo įstátimui prieštaráuja; o kurie prieštaráuja, patys sav prapůlimą ims.

3. Nes vyresnybė ne esti ant pabaidôs geriems darbams, bet piktiems. O jey nori nesibijotis vyresnybês? daryk kas gér yra: O turėsi pagyrimą nůg jôs.

4. Dievo nes tarnas esti tav ant géro. Bet jey padarysi, kas yra pikta, bijokis. Nes ne dykay kalaviją nešioja; kadángi esti tarnas Dievo, atkeršidamas ir koravódamas tą, kurs piktay dáro.

5. Togidėl iš reikalo bukite padůti ne tiktay dėl rustybês, bet ir dėl sąžines.

6. Nes dėl to ir mézlavas důdat, kadángi yra tarnais Dievo, kurie to patiês daboja.

7. Atdůkitegi tada kiekvienam, ką este kalti: Kamui mêzlavą, tamui mézlavą; kamui muitą, tamui muitą; kamui báimę, tamui báimę; kamui čestį, tamui čestį.

8. Niekam nieko kaltais ne bukite, tiktay jeib tarp savęs milėtumbitės. Nes kas myl kitą, tas zokoną išpildė.

9. Nesang tatai: Ne palaidůnáuk, (ne péržengk venčiavonystês), ne užmušk, ne vogk, ne ludik neteisey, ne pageisk, ir jey koksay kitas yra prisákimas, tame žodije trumpay išsilaiko: Milėk artimą tavo, kaipo pats savę.

10. Méilė artimui nieko pikto ne dáro; dėlgito méilė yra išpildimas zokono.

11. O tatai žinodami, butent, čėsą, jog jau atėjo adyna, idant iš miego pabustumbim; nes dabar artésnis mums yra išgánimas, nęg kada įtikėjom.

12. Naktis praėjo, o diena prisiártino, atmèskime tada darbus tamsybês, o apsivilkim ginklais šviesybês.

13. Váikščiokim viežlibay kaip dienoje, ne apsirijimè, ney girtávimè, ney pasileidimè, ney bjaurybėje, ney barnije, ney pavidėjimè:

14. Bet apsivilkit Viešpa-

timi Jēzumi Kristumi, o ne darykit rupesčio apie kuną ant išpildimo pageidimû.

PERSKYRIMAS XIV.

O tą, kursai yra tikējime silpnas, priimkit, ne ant nusúdijimû prieškalbjû.

2. Nes viens tik, jog gal vislab válgit, o kitas budams silpnas, válgo virelus daržo.

3. Tas, kursai válgo, te-ne paniekina to, kûrsai ne válgo; o kursai ne válgo, tas te-ne súdija to, kursai valgo; nes Dievas jį priēmė.

4. Tu kas esi, kurs súdiji svétimą tarną? Jis Viešpačiui savam stov arba pûla. Bet gal attiestas buti; nes Dievas galys yra padaryt, idant jis stovêtu.

5. Kits tiesa skyrų dáro tarp dienôs ir dienôs, o kits kiekvieną dieną lygey laiko. Kiekvienas tesižina tikray umè savo.

6. Kas dabójas dienôs, Viešpačiui dabójas; o kas nesidabója dienôs, Viešpačiui nesidabója; kursai válgo, Viešpačiui válgo; nes dēkavója Dievui; o kas ne válgo, Viešpačiui ne válgo, o dēkas dáro Dievui.

7. Nes ney viens musû sav pačiam yra gyvas, ir ney viens sav pačiam ne miršta.

8. Gyvi budami, gyvi esme Viešpačui; mirdami, mirštame Viešpačui. Todēl ar ar gyvi, ar mirę, tay Viešpatiês esme.

9. Nes tam ir Kristus numirė, ir prisikēlė, ir vēl gyvas pastójo, kad ant gyvujû ir numirusiû Viešpatimi butu.

10. Bet tu kodēl súdiji tavo brolį? Arba tu, kodēl nieku verti tavo brolį? Visi nēsa busime statyti ties sostu Kristaus.

11. Nes yra parašyta: Kaip tikray aš gyvas esmi, sako Viešpats, man visi kielei turēs pasilenktis, ir visi liežuvjey turēs Dievą išpažinti.

12. Togidēl kiekvienas iš musû pats už savę dûs rokundą Dievui.

13. Todēley ne súdikime daugiaus kits kitą; bet daugiaus tatai nusúdikit, idant ne dûtumbit brolui nutrenkimo, ney papiktinimo.

14. Žinau ir patikrintas esmi per Viešpatį Jēzų, jog ne esti nieko per savę nečysta, tiktay tam, kursai dumoja kiekuntą ēsantį nečystą, tatai jam nečysta yra.

15. Bet jey dēl válgimo esti nusmútitas tavo brolis, tada jau ne váikščioji pagal méilę; ne žudyk tavo válgimu tą, už kurį Kristus numirė.

16. Todēl te-ne esti bluznitas lobis jusû.

17. Nes karalystė Dievo ne est válgimas, ney gėrimas, bet teisybė ir pakájus ir džiaugsmas Dvasēje Šventoje.

18. Nes kas tůse dáiktůse tarnáuja Kristui, pamēgstas Dievui yra, o itinkąs žmonēms.

19. Todēl tada sekiokim to, kas ant pakájaus déra ir ant pagérinimo kito prieš kitą.

20. Dēl válgimo ne gadink darbą Dievo. Vis tiesa yra čysta; bet pikt est žmogui, kursai válgo su pažeidimu.

21. Gér tiesa ne válgit miesôs ir ne gért vyno, ney vieno dáikto, kuriû brolis tavo pasižeidžia, arba pasipiktina, arba pasisilpnina.

22. Tu tikējimą turi? Turēkigi jį pats savipi po akim Dievo. Paláimintas yra tas, kursai pats savęs ne súdija tamė, ką tur už gérą;

23. Bet kursai apie ką abejoja, ir tačau válgo, tas prásúdytas yra; nēs tai ne eit iš tikējimo. Bet kas ne iš tikējimo eiti, tai griekas.

PERSKYRIMAS XV.

Turime betaig kélti mes, kurie esme stiprésni, silpnybes silpnujû, o ne patys savimi pasimēgti.

2. Bet kožnas tarp musû taipo te elgiasi, kad savam ártimui patiktu ant géro, ant pasigérinimo.

3. Kadángi ir Kristus ne pasimēgo pats savimi, bet, kaip yra parašyta: Gēdinimai gēdinančiû tavę užpůlė ant manęs.

4. Nes kas tiktay pirm parašyta yra, ant musû pamókslo parašyta yra; idant per kantrybę ir palinksminimą rástû nusitikējimą turētumbim.

5. O Dievas kantrybês ir palinksminimo te důda jumus, idant butumbit vienôs dumôs tarp savęs pagal Jēzų Kristų,

6. Idant vienširdžey viena burna garbintumbit Dievą ir Tēvą Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.

7. Togidēl priimkit vienas antrą, kaipo ir Kristus mus priēmė, ant garbês Dievo.

8. Sakau bet, jog Jēzaus Kristus buvo tarnas appjáustimo dēl tiesôs Dievo, idant patvirtintu žadējimus, tēvams padarytus.

9. O pagonys idant už mielaširdystę garbintu Dievą, kaipo parašyta: Todēl išpažysu tavę tarp pagoniû ir vardui tavo giedosu.

10. Ir vēl kalba: Linksminkitēs pagonys su jo žmonēmis.

11. Ir vēl: Gárbinkit Viešpatį visi pagonys, o šlovinkit jį visi žmones.

12. Ir vēl Izaiošus kalba: Bus šaknis Jessês, ir kurs prisikelsis, idant viešpatáutu ant pagoniû, ant to pagonys nusitikējimą savo guldys.

13. O Dievas nusitikējimo te-papilda jus visokia linksmibe ir pakájumi tikējime, idant butumbit apstingais nusitikējimė per galybę Dvasês Šventosês.

14. O tikras esmi, brolei mano, ir aš pats apie jus, jog ir jús patys pilni este gerybês, papilditi visókiôs pažintiês, ir gálite viens kitą graudénti.

15. Bet aš tačau pasidrąsinęs, jums ką rašyti norējau, mieli brolei, jums priminti, dēley málonês, Dievo man důtosês.

16. Ant to, idant bučau tarnu Jēzaus Kristaus tarp pagoniû, ir apieravodams Evangēlią Dievo, idant pagonai stotus ing priēmingą apierą, pašvęstą per Dvasę Šventą.

17. Turiu tada iš ko girtis per Kristų Jėzų, tůse, kas Dievo yra.

18. Nes ne drysčau ką kalbēti, jey tatai ne darytu Kristus per manę, privérst pagonus ant paklusnystês, per žodį ir per dárbą.

19. Per galybę žénklû ir stebuklû, per galybę Dvasēs Dievo, taip jog nůg Jeruzalês, ir apilinkû šalû iki Illyriko papildžiau su Evangēlia Kristaus.

20. O tatai rupinaus apsakyt Evangēlią, kur ney minētas buvo Kristus, jeib ant svétimo pundamento ne budavóčau;

21. Bet kaip parašyta: Kuriems ne sakyta yra apie jį, tie tai išvys; o kurie ne girdējo, tie tai išmanys.

22. Dēl kuriôs priežastiês tankey turējau užtrukti, jusump ateiti.

23. Bet dabar daugiaus ne turēdams vietôs šiose šálise, o geizdams ateit jusump nůg daug métû,

24. Kad tiktay eisu Jšpanion, ateisu jusump. Nes tikiůs, jog anů dáiktu eidams, regēsu jus, o jog jús ten manę palidēsit, kad pirmjaus su jumis maž busu pasilinksminęs.

25. O dabar eimi Jeruzalėn, tarnáudams šventiemus.

26. Nes pasimēgo Macedonijai ir Akajai, ką drauge sudēt pavárgusiems šventiems, kurie yra Jeruzalēj'.

27. Ir tai iš géro darė, ir yra jû skolininkai. Nēs jey pago-

nai jû dvásiškû dovanû dályvais pastójo, tay vert' yra, kad ir jie jiems kuniškûse lobjûse pašlúžitu.

28. Togidēl kada busu tatai pabaigęs, o jiems tą naudą užpečētijęs, eisu per jus Jšpanion.

29. O žinau, kada ateisu jusump, jog su apstinga žegnone Evangēliôs Kristaus ateisu.

30. Prašau bet jus, brolei, per Viešpatį musû Jēzų Kristų ir per méilę Dvasês, idant drauge pamidētumbit kovóti maldomis už manę Dievop.

31. Idant bučau išgélbētas nûg tû, kurie yra netikinčeis žémēj' Judēôs, o idant tarnávimas mano, kurį darau Jeruzalēna, priēmingas butu šventiemus.

32. Idant su džiaugsmu ateičau jusump per valę Dievo, ir drauge su jumis atsigaivinčau.

33. O Dievas pakájaus teest su jumis visais! Amen.

PERSKYRIMAS XVI.

O palecavóju jumus séserį musû Pēbę, kuri yra tarnáitė surinkimo Kenkreēniško,

2. Idant ję priimtumbit Viešpatije, kaipo pridera sventiemus, ir pristovētumbit jei kožname dáikte, kuriamè tiktay jusû reikaláutu; nes ir ji daugiems pristójo, ir man pačiam.

3. Pasvéikinkit Priscillą ir Akvilą, mano pagálbininkų Kristuje Jēzuje.

4. (Kurie už mano gyvastį savo pačiû kaklą pastátė; kuriems ne aš viens dēkavoju, bet ir visi surinkimai tarp pagoniû.)

5. Taipojau surinkimą, kursai yra jû namûse. Pasvéikinkit Epēnētą, mielajį mano, kurs yra pirmunis iš Akajôs Kristuje.

6. Pasvéikinkit Marią, kuri daug darbû musû dēley turējo.

7. Pasvéikinkite Androniką ir Juniošų, mano genčius ir mano draugkalinius, kurie ženklingais yra tarp Apáštalû, kurie ir pirm manęs buvo Kristuje.

8. Pasvéikinkit Ampliošų, mylimą mano Viešpatije.

9. Pasvéikinkite Urboną, musû pagálbininką Kristuje, ir Stakyną mano mielajį.

10. Pasvéikinkit Appellēsą, išmēgintajį Kristuje. Pasvéikinkite tûs, kurie yra iš (šeimynôs) Aristobulo.

11. Pasvéikinkit Erodioną, mano gentį. Pasvéikinkit, kurie yra iš namû Narcisso, tûs, kurie yra Viešpatije.

12. Pasvéikinkit Tripēną ir Triposą, kurios dirbo Viešpatije. Pasvéikinkit ir mielaję Persidą, kuri daug dirbo Viešpatije.

13. Pasvéikinkit Ruppą, išrinktajį Viešpatije, ir motiną jo ir mano.

14. Pasvéikinkite Asynkritą, Plegontą, Ermáną, Patrobą, Ermėną, ir brolus, kurie yra su jeis.

15. Pasvéikinkit Pilologą ir Julią, Nerēą ir jo séserį, ir Olympą, ir visus šventus, kurie yra su jeis.

16. Pasvéikinkit kits kitą su šventu pabučiávimu. Svéikina jus surinkimai Kristaus.

17. O meldžiu jus, brolei, idant dabotumbit ant tû, kurie dáro suárdimus ir papiktinimus prieš tą mokslą, kurio jús išmókot, ir atsitolinkitēs nůg jû.

18. Nes tokie Viešpaciui musû Jēzui Kristui ne tarnáuja, bet tiktay savam pilvui, o per švelnas kalbas ir prisimeiláujančius žodžius išvadžioja širdis nekaltujû.

19. Nes paklusnumas jusû visur apreikštas yra. Todēl džiaugiůs jusû dēley. Bet noriu, idant butumbit išmintingais ant géro, o prastokais ant pikto.

20. O Dievas pakájaus tepamina šētoną po jusû kójomis véikey. Malonė Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus te-est su jumis! Amen.

21. Svéikina jus Timoteušas, pagálbinikas mano, ir Luciušas, ir Iazonas, ir Sosipater, genčei mano.

22. Svéikinu jus Viešpatije aš Terciušas, kursai tą gromatą rašiau.

23. Svéikina jus Gajusas, Gaspadorus mano ir viso surinkimo. Svéikina jus Érastus, užveizdētojas miesto, ir Kvartus, brolis.

24. Malonė Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus te-est su jumis visais! Amen.

25. O tam, kurs gal jus patvirtint pagal mano Evangēliją, ir apsákimą Jēzaus Kristaus, per kurį apreikšta yra paslēptinė, kuri iš svieto pradžôs užtylēta buvo,

26. Bet dabar apreikšta ir per raštus Pránašû pagal isákimą amžinojo Dievo, ant paklusnumo vierôs, tarp visû giminû apsakyta:

27. Tamui vienam išmintingámui Dievui, tést garbē, per Jēzų Kristų ant ámžiû! Amen

Sústa Rymionams iš Korintôs per Poēbę, kuri tarnávo surinkimui Kenkrēoje.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO KORINTIONUMP I.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, pavadintas Apáštalas Jēzaus Kristaus, iš valês Dievo, bei Sostenēs brolis:
2. Surinkimui Dievo, kursai yra Korintè, pašvestiemus Kristuje Jēzuje, pavadintiemus šventiemus, su visais, kurie meldžias vardo Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus, visose ir jusû ir musû vietose:
3. Malonė te-est jumus ir pakájus nûg Dievo musû Tēvo ir Viešpatiês Jēzaus Kristaus.
4. Dēkavoju Dievui mano visados už jus, už malonę Dievo, kuri yra dûta jumus Kristuje Jēzuje,
5. Jog visûse dáiktûse tápote bagotais jamè, visame mokslè ir visokioj' pažintije.
6. Kaipo ir ludijimas apie Kristų jusije nutvirtintas yra.
7. Taip, kad jús ney jokiôs dovanôs ne stokójat, bet tikt laukiat apréiškimo musû Pono Jēzaus Kristaus,
8. Kursai ir pastipris jus iki gálui, jeib butumbit nekorotingi dienoje Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.
9. Viernas yra Dievas, per kurį pavadinti este ing draugystę Sunaus jo Jēzaus Kristaus, Viešpatiês musû.
10. Bet meldžiu jus, brolei, per vardą Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus, idant visi kalbētumbite vienširdžey, ir idant ne butu tarp jusû persiskirimai, bet laikykitēs tvirtay podraug vienoj' dumoj' ir vienamè išmánime.
11. Nesa ištyriau apie jus, brolei mano, per tus, kurie yra iš Kloês naminikû, jog yra tarp jusû barnis.
12. Bet tai kalbu, jog kiekvienas iš jusû kalba: Aš tiesa esmi Povilo, o aš Apolloso, o aš Kēpaso, o aš Kristaus.
13. Argi pérdalytas yra Kristus? Argi Povilas nukryžiavotas yra už jus? Argi este apkrikštiti vardana Póvilo?
14. Dēkavoju Dievui, jog ne krikštijau iš jusû ney vieno, net Krispusą ir Gajusą,
15. Idant nieks ne sakytu, jog krikštijau mano vardana.
16. Krikštijau betaig ir na-

mus Stepono; daugiaus nežinau, ar krikštijau ką kitą.
17. Nes Kristus ne siuntė manę, idant krikštičau, bet idant apsakyčau Evangēlią; ne išmintije žódžio, idant ne butu nieku paverstas kryžius Kristaus.
18. Nes žodis kryžiaus, tiemus tiesa, kurie prapůla, yra paikystė; bet tiemus, kurie išgánomi yra, tatai est mums, yra galybė Dievo.
19. Nes parašyta yra: Išmintį išmintingujû sugaišysu, o rázumą protingû atmesu.
20. Kamè yra išmintingas? kamè yra mokitas rášto? kame yra tirējas šio svieto? Argi ne padárė Dievas išmintį šio svieto durnystè?
21. Nes kadangi svietas per savo išmintį Dievą jo išmintije ne pažino, geray patiko Dievui, per paiką kozonį išganyti tus, kurie tai tik.
22. Nes Žydai geidžia ženklû, o Grēčionis jēško išmintiês.
23. Bet mes apsákom Kristų nukryžiavotą, Żydams tiesa papiktinimą, o Grēčionims durnystę;
24. Bet tiems pavadintiemusiems, (apsákom) Kristų, bei Žydámus, bei Grēčionims, galybę Dievo ir išmintį Dievo.
25. Nes dieviškoji paikystė išmintingésnė yra už žmones; ir silpnybė Dievo yra stiprésnė už žmones.
26. Nes régite pavadinimą jusû, brolei, nesa ne daug yra išmintingû pagal kuną; ne daug galinčiû, ne daug áukštôs giminês ēsančus yra pavadinti.
27. Bet kas durna yra po akim svieto, išrinko Dievas, idant apgēdintu išmintingus, ir kas silpna ant svieto, išrinko Dievas, idant apgēdintu stiprus;
28. Ir kas ne áukštôs giminês yra ant svieto, ir kas yra paniekinta, tai išrinko Dievas, ir dáiktus, kurie nieku yra, jeib nieku padarytu tůs, kurie kas yra:
29. Ieyb nesigirtu ney viens kunas po jo véidu.
30. Bet nůg jo ir jús este Kristuje Jēzuje, kursai yra padarytas mums nůg Dievo ing išminčią, ir teisybę, ir pašventimą, ir atpirkimą;
31. Idant, kaipo yra parašyta, kas giriasi, te-sigiria Viešpatije.

PERSKYRIMAS II.

O aš, brolei, kad atējau jusump, ne atējau su áukštais žodžeis arba su áukšta iš-

mintimi, apsakydamas jumus ludijimą Dievo.

2. Nes nesitariau ką žinąs tarp jusû, net tiktay Jēzų Kristų, ir tą nukryžiavotą.

3. Ir pats buvau silpnybēje ir báimēje ir didžiame drebējimė pas jus.

4. O žodis mano ir kózonis mano ne buvo švelnûse žodziûse žmogiškôs išmintiês, bet parodime Dvasês ir galybês;

5. Idant jusû tikējimas ne butu išmintije žmonû, bet galybēje Dievo.

6. O kalbame išmintį tarp tobulû; bet išmintį ne šio svieto, ney kunigáikščiû svieto, kurie pragaišta;

7. Bet kalbame išmintį Dievo paslēptinēje, kuri buvo apslēpta, kure Dievas pirm svieto paskyrė, ant šlovês musû,

8. Kuriôs ne pažino niekas iš vyresnujû šio svieto. Nes jey butu pažinę, tada niekados Viešpatį slovês ne butu nukryžiavoję.

9. Bet kaipo yra parašyta: Ko akis ne regējo, ney ausis girdējo, ney ing širdį žmogaus atējo, tą pritaisė Dievas tiems, kurie jį myl';

10. Bet Dievas apreiškė tai mums per savo Dvasę. Nes Dvasė išjēško visus dáiktus, ir gilybes Dievystês.

11. Nes kurs iš žmonû žino tai, kas yra žmoguje, net tiktay Dvasė žmogaus, kuri yra jamė? Lygu budu taipojau nežino niekas to, kas yra Dievije, net tiktay Dvasė Dievo.

12. Bet mes ne gávome dvasę svieto, bet Dvasę, kuri yra iš Dievo, idant žinoti galētumbim, kas mums nûg Dievo esti dovanóta;

13. Ką taipojau kalbame, ne žodžeis, kurius žmogiška išmintis mokina, bet žodžeis, kurius Dvasė Šventa mokina, dvasiškus dáiktus dvasiškay súdidami.

14. Bet iš savo prigimimo žmogus ne supránta dáiktû, kurie yra Dvasês Dievo; durnystė nesang yra jamui, ir ne gal pérmanyt, nes dvasiškay tur buti súdijami.

15. Bet dvasiškas nusúdija tiesa visus dáiktus, pats betaig nûg nieko ne est nusúdijamas.

16. Nes kas pažino dumą Viešpatiês, kas jam parodą dûs? Bet mes dumą Kristaus turime.

PERSKYRIMAS III.

Ir aš, brolei, negalējau kalbēt jumus kaipo dvasiškiems,

bet kaipo kuniškiems, ir kaipo jauniems vaikams Kristuje.

2. Girdžiau jus pienu, o ne penējau drutu penù; nes dar ne galējot', ir dabar labay dar nepagálit.

3. Nes kuniškais dar este. Nes kadangi yra tarp jusû užvidējimas ir barnis ir nesándora, argu ne este kuniškais ir váikščiojate pagal kunišką budą?

4. Nes jey viens sako: Aš tiesa esmi Povilo; o kits: Aš esmi Apolloso: ar neste kuniški?

5. Nes kas yra Povilas? ir kas yra Apollosas? Tikt tarnaijie yra, per kurius itikējot, ir tai kaipo Viešpats kožnam dávė?

6. Aš sodinau, Apollosas laistė: bet Dievas dávė áuglį.

7. Togidēl ney tas, kursai sodina, yra ko, ney tas, kursai apláisto: bet Dievas, kursai dûst áuglį.

8. Bet tas, kurs sodina ir kurs apláisto, vienu yra; bet kiekviens gaus savo algą, pagal savo darbą.

9. Nes draug-darbinikais esme Dievo; jús Dievo dirva ir budavónė Dievo este.

10. Pagal malonę Dievo, kuri yra man dûta, dējau aš pámatą, kaipo išmintingas remesnikas, o kits budavoja ant jo; bet tesidaboja kiekviens, kaipo ant jo budavoja.

11. Nes niekas ne gal guldyt kitą pámatą, be to, kursai guldytas yra, kursai yra Jēzus Kristus.

12. O jeygu kas budavoja ant to pámato áuksą, sidábrą, brangus ákmenis, médžius, šieną, šaudus:

13. Kožno darbas bus išréikštas; nes diena tai parodis, kadángi per ugnį bus apréikštas, ir koksai kóžno darbas bus, pérmēgys tai ugnis.

14. Jeygu kieno darbas išsilaikys, kurį ant jo budavójo tay jis gaus algą.

15. Jeygu kurio darbas sudegs, gaus iškádą; bet pats bus išganytas, vienok taip, kaipo per ugnį.

16. Argi ne žinote, jog este bažnyčią Dievo ir jog Dvasė Dievo givéna jusimp?

17. Jeygu kas pagadina bažnyčią Dievo, pagadys jį Dievas; nes bažnyčia Dievo yra šventa, kuri jús este.

18. Te-ne priviloja savę niekas. Iey kas iš jusû tarias išmintingas esąs ant šio svieto, testojas paikas, idant butu išmintingas.

19. Nes išmintis šio svieto yra durnystė po akim Dievo.

Nes parašyta yra: Kursai sugáudo išmintingus kitrybėje jů.

20. Ir vėl: Žino Viešpats dumas išmintingujů, jog yra niekingos.

21. Te-nesigiria tada niekas iš žmonů; nes vis yra jusů:

22. Noris Povilas; noris Apollosas, noris Kėpas, noris svietas, noris givata, noris smertis, noris ėsantieji, noris busentieji daiktai, vis yra jusů:

23. Bet jús este Kristaus, o Kristus yra Dievo.

PERSKYRIMAS IV.

Taipo te-laiko mus kožnas, kaipo tarnus Kristaus, ir užveizdus paslėptinů Dievo.

2. Galausey iš užveizdů kit nieko ne jėškoma, kaip tikt, kad vierni butu išrasti.

3. Bet man tai mažiáusas dáiktas yra, idant súditas bučau nůg jusů, arba nůg žmogiško súdo; bet ir pats taipojau ne súdiju savęs.

4. Nes nieko ant savęs nežinau, bet ne esmi tamė nuteisintas; bet kurs manę súdija, yra Viešpats.

5. Ne súdikite tada nieko pirm čėso, iki koley ateis Viešpats, kursai taipojau ant šviesôs pastatys, kas paslėpta yra tamsybėje ir apreikš rodas širdžiů; o tů čėsu kiekvienam bus garbė nůg Dievo.

6. O tus dáiktus, brolei, per prilyginimą ant savęs tráukiau ir ant Apollóso, dėl jusů, jeib išmoktumbite iš musů, idant niekas apie savę ne laikytu daugiaus, net kaip yra parašyta; idant nekurio dėley kits prieš kitą ne pasipústu.

7. Nes kas iškėlė tavę? O ką turi, ko ne gavai? Bet jey gavai, ko tadagi girės kaipo negávęs?

8. Jús jau pasotinti, jús jau pralóbot, jús be musů ponavójat; ir důk Dieve, kad jús ponavótumbit, jeib ir mes su jumis ponavótumbim.

9. Bet aš misliju, Dievą mus Apáštalus per pračáusus stáčusį, kaipo ant smertiês padůtus, kadangi ant prisižvalgimo tápom svietui ir Angėlams ir žmonėms,

10. Mes paiki esme dėl Kristaus; bet jús este išmintingi Kristuje. Mes esme silpni, bet jús stipri, jús este šlovingi, bet mes paniekinti.

11. Iki šei pačei adynai kenčame badą, ir trokštam, ir nogais esme, ir mušami

esme, ir neturim tikrôs pasiliekančôs vietôs.
12. Ir provijam dirbdami savo rankomis; kad pakalbami esme, mes žegnojame; kad pérsekiojami esme, mes kenčiame;
13. Kad bluznijami esme, meldžiamēs; tápome kaipo išmėtimai svieto, visû iššlojimai iki šioley.
14. Tatai rašau, ne todēl, idant apgēdinčau jus, bet graudenu jus kaipo mano mielus vaikus.
15. Nes noris turētumbite dėšimtis tukstančius mokitojû Kristuje, tēvû tačiaus ne daug (turite); nes aš pagimdžiau jus Kristuje Jēzuje per Evangēlią.
16. Graudenu tada jus, bukit sekiótojais mano.
17. Dēl tôs pačiôs priežastiês nusiunčiau jusump Timoteušą, kursai yra mano mielu ir viernu sunumi Viešpatije, kursai atmys jums kelus mano, kurie Kristuje yra, kaipo visur visůse surinkimůse mokinu.
18. O nekurie taip pasipútė, kaip kada ne ateičau jusump.
19. Bet véikey ateisu jusump, jey norês Viešpats, o pažysu ne žodžius tû, kurie pasiputė, bet galybę.
20. Nes ne žodžiůse yra karalystė Dievo, bet galybėje.
21. Ko norite? Ar ateisu jusump su rykšte, arba su méile ir su lengva dvase?

PERSKYRIMAS V.

Paspalytay girdima yra, jog yra tarp jusû palaidávimas (kekšystė), o toks palaidávimas, kokio neminēta yra tarp pagoniû, jog vienas turys savo tēvo moterį.
2. O jús pasiputēt, o ne daugiaus smútijotēs, idant išmestas toks butu iš jusû vidaus, kursai tokį dáiktą esti dáręs.
3. Nes aš tiesa kaip ne pribudamas kunu, tačiau pribudamas dvasė, jau nusúdijau, kaipo pats pribučau, tokį, kursai tai padárė,
4. Vardana Viešpatiês musû Jēžaus Kristaus, susiējimė jusû ir mano Dvasês, ir su galybe Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus:
5. Padůti jį šētonui ant pagadinimo kuno, idant išganyta butu dvasė dienoje Viešpatiês Jēzaus.
6. Gyrius jusû ne est géras. Ar ne žinote, jog maž raugo pérraugia visą užmaišimą.
7. Iššlůkite tada seną ráugą, jeib butumbite naujas už-

maišimas, kaipo jús este ne
rauginti. Nes ir Kristus mu-
sû Velykôs Avinēlis už mus
apieravotas esti.
8. Švéskime tada šventę,
ne sénome ráuge, ney ráuge
piktybês ir pérvertnystês, bet
neraugintame imaišime ti-
krybês ir tiesôs.
9. Rašiau jumus gromatoje,
idant nieko darbo neturētum-
bit su bjaurinikais (kékšini-
kais).
10. Tai visay ne misliju apie
kekšininkus šimè sviete, arba
apie godingus, arba apie plē-
šikus, arba apie balvonû gár-
bintojus; šeip turētumbit iš
svieto išeiti.
11. Bet dabar rašiau jums,
kad jús su jeis nieko dár-
bo ne turētumbit, butent,
jey kas vadindinas broliu,
ir yra kekšininkas, arba go-
dingas, arba balvonû gar-
bintojis, arba blûznitojis, ar-
ba girtoklis, arba plēšiks;
su tokiu ney válgite ne vál-
gikit.
12. Nes kas man rúp lau-
kè ēsajie, kad aš jůs tu-
rēčau súditi? Ar jús ne
súdijate tus, kurie viduje
yra?
13. Bet Dievas laukè ēsan-
čůsus súdis. Pátys iš savo
tarpo išmeskite tą, kursai
piktas yra.

PERSKYRIMAS VI.

Kaip dręsa kas iš jusû, bylą
turēdams su kitu, bilinēt po
akiû neteisujû, o ne po šven-
tujû?
2. Argu nežinot, jog šven-
tieji súdis svietą? o jey nůg
jusû súditas tur but svietas,
argi ne verti este, mažiáusas
bylas súditi?
3. Ar ne žinote, jog súdisim
Angēlus, kaipogi ne labjaus
šiôs givátôs dáiktus?
4. Bet jús, kad čēsiškû lobjû
dēley skundą turite, tay imat
tus, kurie paniekinti yra su-
rinkimè, ir státot jůs per
sudžas.
5. Ant apgēdinimo jusû kal-
bu. Taipogi nēra tarp jusû
išmintingo ney vieno, kurs
galētu súdit tarp savo broliû?
6. Bet brolis su brolu bili-
nēja, o tai po akim netikin-
čiû.
7. Jau tada yra nusidējimas
tarp jusû, jog bilinējate kits
su kitu. Kam ne geriaus
kenčiate iškádôs?
8. Bet patys dárot abydą, ir
dárot iškádą, o tai broliams.
9. Ar ne žinote, jog ne-
teisieji ne apturēs karaly-
stês dangaus? Ne klajokite!
ney palaidonai (kékšinikai),
ney balvonû garbintojai, ney
péržengtojai venčiavonystês,

ney nečystieji, ney su viriškais dergėtuvai (gulintieji),
10. Ney vágys, ney godulingi, ney girtůklei, ney pakalbėtojai, ney plėšitojai neapturēs karalystês Dievo.
11. O tokeis buvote nekurie; bet apmazgoti este, bet pašvęsti este, bet nuteisinti este per vardą Viešpatiês Jēzaus ir per Dvasę musû Dievo.
12. Vis man valna yra, bet ne vis naudinga; vis man valna, bet aš nesidůsu nejokiam dáiktui pérgalēti.
13. Válgimas pilvui yra, o pilvas válgimui, bet kaip šį, taip aną Dievas sunaikis; kunas betaig ne palaidávimui (kėkšystei), bet Viešpačiui, o Viešpats kunui.
14. O Dievas prikēlė taipojau Viešpatį, ir mus prikéls per galybę savo.
15. Ar ne žinote, jog kunai jusû yra sánareis Kristaus? Ar ēmęs tada sánarius Kristaus padarysu jůs sánareis palaidonēs (kékšês)? Apsáugok Dieve!
16. Ar nežinote, jog kas palaidonėsp (kékšėsp) prisiskir, yra vienu kunu su jé. Nes kalba jis: Bus du viename kunė.
17. Bet kas prisiskiria Viešpatiesp, tas yra viena dvase su jů.
18. Véngkite palaidávimo (kėkšystês). Visi griekai, kurius dáro žmogus, yra lauke jo kuno; bet kas palaidáuja, tas griešija prieš savo kuną.
19. Arba ar ne žinote, jog kunas jusû yra bažnyčia Dvasês Šventôs, kuri yra jusimp, kurę turite nůg Dievo, o ne este savo pačiû?
20. Nes brangey atpirkti este. Garbinkite tada Dievą jusû kunė ir jusû dvasēje, kurie yra Dievo.

PERSKYRIMAS VII.

Bet apie tatai, ką rášēt man, atrašau: Gér yra žmogui nedasilitēt moteriês;
2. Bet, idant kekšystę vengtumbit, te tur kožnas savo moterį, ir kožna te tur savo vyrą.
3. Vyras te-atdůda moterei kaltą méilę; lygey taipojau ir motē vyrui.
4. Motē ne tur valdžiôs ant savo kuno, bet vyras; taipojau ir vyras ne tur valdžiôs ant savo kuno, bet motē.
5. Ne atsitraukit nůg kits kito, net su pavélijimu abiejû, ant čēso, idant gátavi butumbite pasnikávimop ir maldosp; o vėl susieikit, idant

jusû ne gunditu šētonas dēl jusû nečistybês.

6. Bet tai sakau, valę dů-dams, o ne kaip pér prisá-kimą.

7. Nes norėčau, idant visi žmonės butu taipo, kaip aš. Bet kiekviens tur savo do-vaną nůg Dievo, viens tiesa taip, o kits kitaip.

8. Bet nevédusiems ir náš-lēms sakau: Gér yrajiems, jey taip pasiliktu, kaipo ir aš.

9. Bet jeygu ne užsitur, te-žengia stonan venčiavonys-tēs. Nes geraus yra venčia-vonystėn ineit, nęgi degimą kést.

10. Bet védusiems prisa-kau, ne aš, bet Viešpats: Motē nůg vyro te-nesiskiria.

11. O jeygu atsiskirtu, te-pasiliekt be vyro, arba te-susidérina su vyru; o vyras tegul ne léidžia savo moterę nůg savęs.

12. Bet kitiemus kalbu aš, ne Viešpats: Jeygu kurs brolis tur netikinčę moterį, o ta mēgsta givént su jů, te-gul nesiskiria nůg jôs.

13. O jey motē kuri tur ne-tikintį vyrą, o tam patinka givént su je, te-nesiskiria nůg jo.

14. Nes netikis vyras pa-švéstas esti per moterį; ir netikinti motē pašvésta esti per vyrą. Nes kitaip vaikai jusû butu nečysti; bet dabar yra šventi.

15. Bet jey tas, kurs yra netikis, atsiskiria, tesiskiria. Nes brolis arba sesů tokiůse dáiktůse ne esti neválnikais; bet Dievas pavadino mus pakájuje.

16. Nes ką tu žinai, motē, bau išganysi vyrą? Arba ką žinai, vyre, bau išganysi moterį?

17. Bet kaipo kiekvienam nudalijo Dievas, kaipo kiek-vieną pavadino Viešpats, taipo te váikščioja. O taip aš įstatau visůse surinki-můse.

18. O jeygu yra kas pava-dintas apipjáustime, te-ne velka ant savęs neappjáu-stimą. O jey yra kas pava-dintas neapipjáustime, tas te-ne apipjáustinas.

19. Appjáustimas yra nie-kas, ir neapipjáustimas yra niekas, bet laikimas Dievo prisákimû.

20. Kiekviens tegul pasi-liekt tamė pavadinimė, kuria-me yra pavadintas.

21. Jey pavadintas esi ne-válniku, nesirupink apie tai; bet jey gali but valnas, ge-riaus to vartok.

22. Nes kas pavadintas yra Viešpatije neválniku, valni-

ku yra Viešpatiês. Lygey taipojau kursai yra pavadintas valniku, neválniku yra Kristaus.

23. Jús brangey este atpirkti: ne pavirskit neválnikais žmonû.

24. Kiekviens, brolei, kuriame yra pavadintas, tamè te-pasiliekt po akim Dievo.

25. Apie mergas ne turiu isákimo Viešpatiês; bet sakau savo mislę, kaipo tas, kursai gavau mielaširdystę nûg Viešpatiês, idant bučau viernas.

26. Misliju tada, jog tai gér yra dēl ēsančiôs bēdôs: Jog gér yra žmogui taipo but.

27. Jey pririštas esi moteriesp, ne jēškok išrišimo. Jey valnas esi nûg moteriês, ne jēškok moteriês.

28. Bet jeygu vedi motę, ne susigriešijei; ir jeygu merga tekētu, ne susigriešija; tačau tokie kuniškus turēs vargus. Bet aš rods jusù čēdičau.

29. Bet kalbu tai, brolei, čēsas yra trumpas: Reik dar, idant kurie tur moteres, butu kaipo kad ne turētu,

30. O kurie verkia, kad butu kaipo ne verkia, ir kurie džiaugias, kaipo nesidžiaugtu, ir kurie perka, kaip kada ne apturētu;

31. Ir kurie vartoja šio svieto, kad ne piktay vartotu. Nes butybė šio svieto pragaišt.

32. O noriu, idant jús butumbite be rupesčio. Nevédesis rupinas apie tai, kas yra Viešpatiês, kaipo intiktu Viešpačiui.

33. Bet kursai védė, rupinas apie tai, kas yra svieto, kaipo itiktu moterei. Yra pérskyrimas tarp moteriês ir tarp mergôs.

34. Ne nutekējusi rupinas apie tai, kas yra Viešpatiês, idant butu šventa, taip kunu, kaipo dvase; bet nutekējusi rupinas apie tai, kas yra svieto, kaipo itiktu vyrui.

35. O tai kalbu ant naudôs jusû; ne idant užmesčau ant jusû žabángą, bet idant darytumbit, kaip patogu yra, ir prie Viešpatiês prisilaikytumbit be užtrukimo.

36. Bet jeygu kuriam régisi, jog ne patogey apsieinas su mergà savo, jey métas tekējimo praeitu, neygi gal kitaip buti, te-dáro, ką nor, ne griešija; te-teka ji.

37. Bet kas stipray dumoja širdije savo, ne budams priverstas, o savo valês yra, ir tatai apsižadējo širdije savo, laikyt mergą savo, geray dáro.

38. Todēley tada kas iš-
důst už vyrą, geray dáro; ir
kas ne išdůst už vyra, ge-
riaus dáro.
39. Motē pririšta yra žoko-
nui, pakolay yra gyvas jôs vy-
ras; bet jeygu pamirtu vyras
jôs, valna yra, už ką nor nute-
kēt, kad tiktay Viešpatije.
40. Bet palaimingesni yra,
jey taip pasiliekt, pagal mano
dumą. O aš taipojau tariůs,
jog turiu Dvasę Dievo.

PERSKYRIMAS VIII.

Bet apie tůs dáiktus, ku-
rie apieravojami yra balvo-
nams, žinom, jog visi turim
išmánimą. Žinojimas papu-
čia, bet méilė pagérina.
2. O jeygu kas tikis, ką ži-
nąs, tas ne žino dar nieko,
kaipo turētu žinot.
3. Bet jey kas myl Dievą,
tas yra pažintas nůg jo.
4. Apie válgimus tada, kurie
apieravojami yra balvonams,
žinome, jog balvonas niekas
yra ant svieto, ir jog nēra
kito Dievo, net tiktay vienas.
5. Nes noris yra, kurie vadi-
nami yra Dievais, noris dan-
guj', noris ant žémês, (kadán-
gi daug yra Dievû, ir daug
Viešpačiû):
6. Mes tačiaus turime tiktay
vieną Dievą Tēvą, iš kurio
yra visi dáiktai, ir mes
jampi, ir vieną tiktay Vieš-
patį Jēzų Kristų, per kurį
yra visi dáiktai, o mes per jį.
7. Bet ne visůse yra žino-
jimas; bet nekurie sažinę sa-
vo sunkina dēley balvóno, ir
ikšiolay dar válgo kaipo tai,
kas yra apieravota balvonui;
ir sažinė jû budama silpna,
yra apdárkoma.
8. Bet valgis ne padáro
mus geresnus Dievui. Jey
válgome, dēl to mes ne bu-
sim geresni; jey ne vál-
gome, dēl to mes ne busim'
menkesni.
9. Bet dabokitês, idant ta
jusû valnystė ne butu silp-
niemus ant pasipiktinimo
kokiu budu.
10. Nes jeygu kas rég tavę,
kurs turi žinojimą, už stálo bal-
vóno namůse sēdintį, argi są-
žinė jo, kursai yra silpnas, ne
gáuna priežastį, válgit dáik-
tus balvonams apieravotus?
11. Ir argu per tavo žino-
jimą pražús silpnas brolis,
kurio dēley Kristus numirė?
12. Bet jús taip griešidami
prieš brolus ir silpną jû
sažinę žeizdami, griešijate
prieš Kristų.
13. Togidēl jeygu piktina
pénas mano brolį, ne válgisu
mēsôs ant ámžiû, idant ne
papiktinčau mano brolį.

PERSKYRIMAS IX.

Ar aš ne esmi Apáštalas? Ar ne esmi válnas? Ar aš neregējau Jēzų Kristų Viešpatį musû? Ar ne este jús mano darbas Viešpatije?

2. Ir jey kitiemus ne esmi Apáštalu, jums tačiaus esmi. Nes péčētis mano Apaštalystês jús este Viešpatiję.

3. Mano apsiginimas prieš tůs, kurie klausinēja manę, tas yra:

4. Ar ne turime valnystês, válgit ir gért?

5. Ar ne turime valnystês, séserį per moterį vadžiot su mumis, kaip ir kiti Apáštalai, ir brolei Viešpatiês, ir Kēpas?

6. Ar aš tikt ir Barnabas ne turim valnystês, tai daryt?

7. Kas kada tarnáuja kario-nēje ant savo patiês algôs? Kas sodina vyničią, o ne válgo iš jôs vaisaus? Kas gáno gardą, o ne válgo pieną gardo?

8. Argu kalbu tai pagal budą žmonû? Ar ne kalba tai taipojau ir zokonas?

9. Nes parašyta yra zokonė Maižiešaus: Ne užrišk nasrû kulančiam jáučui. Ar rupinas Dievas apie jáučius?

10. Arba ar ne kalba jis tai tiktay dēl musû? Nes dēl musû tai yra parašyta, jog tas, kurs ária, nusitikējime tur arti, ir kurs kula nodiejoj', naudą tur gáuti nodiejôs savo.

11. Jey jums sējom dáiktus dvásiškus, ar didis tai dáiktas yra, jey pjáujame jusû kuniškus dáiktus?

12. Jey kiti yra dalinikais tôs valdžiôs ant jusû, kodēl ne toly labjaus mes? Bet ne vartójom tokiôs valdžiôs, bet vis pakenčiame, kad ne užtrùkintumbim Evangēlią Kristaus.

13. Ar ne žinote, jog tie, kurie šventiemus dáiktams tarnáuja, iš šventû dáiktû pénasi? Ir kurie altoriui tarnáuja, dalį tur iš altoriaus?

14. Taip ir Viešpats paskyrė tiemus, kurie práneš Evangēlią, jeib penētusi iš Evangēliôs.

15. Bet aš ne vartojau iš tû dáiktû ney vieno. O ne rašau to, idant taipo su manim butu laikoma. Nes man geriaus butu mirt, nęgi kada kas mano garbę turētu paniekint.

16. Nes jeygu apsakau Evangēlią, ne galu iš to girtis; nes kaltybė man užgul. Ir bēda man, jey ne apsakyčau Evangēliôs.

17. Jey rods darau, tay man alga důdama; bet jey ne rods darau, tay tačau man tas urēdas pavierits.

18. Kokiagi tai mano algà? Butent, jeib apsakyčau Evangēlią Kristaus, ir daryčau tai valnay ir dykay, kad savo valnybês ne piktay vartočau prie Evangēliôs.

19. Nes norint valnas budams nůg visû, visiemus pasidariau tarnu, jeib jů daugiaus laimēčau.

20. Ir Žydamus pastojau kaipo Žydas, laimēti Žydus. Tiemus, kurie po zokonu yra, pastojau kaipo po zokonu, idant laimėčau tůs, kurie yra po zokonu.

21. Tiemus, kurie be zokono yra, pastojau kaipo budamas be zokono: (kačeyg be zokono ne esmi Dievui, bet po zokonu Kristaus): idant laimēčau tus, kurie yra be zokono.

22. Silpniemus tapau kaipo silpnas, idant laimēčau silpnůsus; visiemus visokiu pastojau, idant visur nekurius išganyčau.

23. O tai darau dēl Evangēliôs, jeib jôs dálį gáučau.

24. Ar ne žinote, jog kurie lenktyn bēga, visi tiesa bēga, bet viens gáuna lažybą? Šitaipo bēgkit, idant tą apturētumbite.

25. O kiekviens, kursai kovója, nůg viso atsilaiko; anie tiesa, idant pragáištančę karuną įgytu, bet mes ne pragáištančę.

26. Betaš taipo begu, ne kaip ant nežinû. Aš taipo širmavoju, ne kaip ůrą plakdams,

27. Bet baudžiu mano kuną, ir ing neválę priverčiu; idant aš sakydams kitiemus, ne bučau kokiu budu patsai atmestinas.

PERSKYRIMAS X.

Bet ne noriu, brolei, idant nežinotumbit, jog tēvai musû visi buvo po débesimi, ir visi pérējo per marias

2. Ir visi apkrikštiti yra po Maižiešumi débesije ir máriose,

3. Ir visi vienokį dvásišką péną válgė,

4. Ir visi vienokį dvásišką gērimą gērė. (Nes gērė iš dvásiškôs ůlôs, kuri pásekė; o ta ůla buvo Kristus.)

5. Bet didésne dalimi jû ne pasimēgo Dievas; nes nužavinti yra pusčioje.

6. O tie dáiktai stójos mums ant pavéikslo, idant ne geistumbim piktû dáiktû, kaipo ir anie pageidė.

7. Ir ne bukit balvonû garbintojais, kaipo nekurie iš jû buvo, kaipo yra parašyta: Sėdos žmonės válgit ir gért, ir kėlēs žáisti.

8. Ir ne dasiléiskim bjaurenybês (ne kekšáukim), kaipo nekurie iš jû dasiléido bjaurenybês, ir prapůlė vienoj' dienoj' dvidéšimtis ir trys tukstantis.

9. Ir ne gundikime Kristų, kaipo taipojau nekurie iš jû jį gundė ir pražuvo nůg žalčiû.

10. Ir ne murmēkite, kaipo nekurie iš jû murmējo ir prapůlė nůg žudytojo.

11. O tie visi dáiktai nusidavė jiems ant paveizdo; bet parašyti yra ant musû graudénimo, ant kuriû atējo pabaiga svieto.

12. Kas tada tarias, jog stov, tesidaboja, kad ne pultu.

13. Pagundimas dar ne apēmė jus neg tiktay žmogiškas. Bet Dievas yra viernas, kursai ne pérleis jus gunditi pér jusû išgalējimą; bet su pagundimu darys tokį gálą, idant galētumbite iškést.

14. Togidēl mylimi mano, véngkite balvonû garbinimo.

15. Kaipo išmintingiems kalbu. Súdikite jús, ką kalbu.

16. Péržegnotasis kielikas, kurį péržegnojame, argi ne est draugystė kraujo Kristaus? Důna, kurę láužame, argi ne esti draugystė kuno Kristaus?

17. Nes viena důna yra, o taip musû daug vienas kunas; nes visi vienôs důnôs dalinikais esme.

18. Veizdēkit ant Izraēlaus pagal kuną; argi tie, kurie válgo apieras, ne yra dalinikais altoriaus?

19. Kągi tada sakau? Ar sakysu, jog balvonas ků yra; arba jog tatai, kas esti balvonams apieravojama, kas yra?

20. Bet (sakau), jog tatai, ką pagonys apieravoja, vēlnams apieravoja, o ne Dievui. Bet ne norēčau, idant butumbit draugystēje vélnû.

21. Ne gálite gért kieliką Viešpatiês ir kieliką vélno; negálite dalinikais but stálo Viešpatiês ir vélno stálo.

22. Arba ar prieš Viešpatį tyčosimies? argu stiprésni esme už jį?

23. Vis man valna, bet ne vis naudinga. Vis man valna, bet ne vis ant pagérinimo išeina.

24. Niekas te-ne jēško, kas jo yra, bet kožnas, kas kito yra.

25. Vis, ką mēsinyčioje pardůda, válgikit, nieko neklausdami, dēl sažinês.

26. Nes Viešpatiês yra žémė ir pilnybė jôs.

27. O jey jus kas pakviestu iš netikinčiujû, o norētumbit eit: tada vis, ką jums padeda, válgikit, nieko ne kláusdami, dēl sažinês.

28. Bet jey jums kas tartu: Tai esti balvonams apieravota, ne válgikit, dēl to, kursai tatai pasákė, ir dēl sažinês. Nes Viešpatiês yra žémė ir pilnybė jôs.

29. O sakau apie sažinę, ne tavo patiês, bet ano kito. Nes kodēlgi mano valnystė tur but apsúdita nůg svétimôs sažinês.

30. Nes jey aš su dēkavojimu priimu, kodēlgi turiu but bluznitas dēl to, už ką dēkavóju?

31. Togidēl norint valgote, norint gériate, norint ką tikt dárote, vis ant garbês Dievo darykite.

32. Ne bukite piktinimu ney Žydams, ney Grēkams, ney surinkimui Dievo.

33. Kaipo ir aš visůse dáiktůse visiems intinku, ne jēškodams, kas man, bet kas daugiems naudinga yra, idant butu išganyti.

PERSKYRIMAS XI.

Bukite sekiótojeis mano, kaipo ir aš Kristaus.

2. O giriu jus, brolei, jog átmenat visůse dáiktůse manęs, ir kaipo jums padavjau, įstátimus laikote.

3. O noriu, idant jús žinotumbit, jog kóšno vyro gálva yra Kristus; o vyras yra gálva moteriês, o Dievas yra gálva Kristaus.

4. Kiekvienas vyras, kad meldžias, arba pranašáuja, turēdams uždengtą gálvą, tas apgēdin savo gálvą.

5. Ir kožna moteriškė, kad meldžias, arba pranašáuja neapdengta gálva, ta apgēdin savo gálvą. Tiekagi nes tai yra, kaipo kada nuskùsta butu.

6. Jey ji ne nor apsidengti, tay jei ir plaukus reikia nukirpti. Ale kadangi ne mandagu, kad moteriškė nukirptus plaukus tur, arba nuskùsta yra, tay te apsideng galvą.

7. Vyras tiesa ne tur apdengt gálvą, nes yra ábrozas ir garbē Dievo, bet moteriškė yra garbē vyro.

8. Nes vyras ne esti iš moteriškês, bet moteriškė iš vyro.

9. Nesang vyras ne est sutvertas dēl moteriškês, bet moteriškė dēl vyro.

10. Togidēl moteriškė tur váldžią turēt ant gálvôs, dēl Angėlû.

11. Vienok ney vyras est

be moteriês, ney moteriškė be vyro Viešpatije.
12. Nes kaipo moteriškė iš vyro est, taip ir vyras per moteriškę; bet vislab yra iš Dievo.
13. Patys savimp súdikite, ar pridera moteriškei be apdangôs melsti Dievą?
14. Argi jus ne mokia ir pats prigimimas, jog vyrui, jey ilgus pláukus žélt léistu, yra gēda?
15. Bet moteriškei, jey ilgus užléidžia plaukus, garbē yra? Togidēl, jog plaukai jei dûti yra vietoje uždangôs.
16. O jey kas régis barninikas esąs, tada mes tókio budo neturim, ney surinkimai Dievo.
17. O tatai apsakydamas, ne giriu, jog ne geresnu, bet piktesnu budu susieinate.
18. Nes pirmjaus, kad susieinate surinkimè, girdžiu, jog pérsiskyrimai yra tarp jusû, o iš daliês tai ir tikiu.
19. Nes tur but klaidējimai tarp jusû, jeib tie, kurie yra tikri, butu apreikšti tarp jusû.
20. Kad tada jús vienon vieton susieinate, tada ten ne esti válgoma večērija Viešpatiês.
21. Nes kiekvienas savo večēriją ima pirm válgimo: ir šis yra išalkęs, o aus girtas,
22. Ar tada namû ne turite, kur válgitumbit ir gértumbit? Ar surinkimą Dievo paniekinat, ir apgēdinat tûs, kurie nieko ne tur? Kągi jums tarsu? Ar tamè pagirsu jus? Aš jus negiriu.
23. Nes aš gavau nûg Viešpatiês, ką ir jumus padavjau, jog Viešpats Jēzaus toj' náktij', kurioj' buvo išdûtas, êmė dûną,
24. O padēkavojęs láužė ir bilójo: Imkit, válgikit! Tatai esti kunas mano, kursai už jus láužomas esti; tatai darykit ant atminimo mano.
25. Tokiu budu ir kieliką po večērijôs, bilodamas: Tas kielikas esti naujas Testamentas mano kraujè; tatai darykit, kiek kartû gérsit, ant atminimo mano.
26. Nes kiek kartû tą dûną válgysit ir tą kieliką gérsit, smertį Viešpatiês apsakykit, iki jam ateinant.
27. O taip, kursai válgitu tą dûną, arba gértu tą kieliką Viešpatiês ne vertay, tas kaltas yra kuno ir kraujo Viešpatiês.
28. Bet žmogus patsai savę tesimēgin, o taip te-válgo nûg tôs dûnôs ir iš to kieliko te-geria.
29. Nes kas válgo ir géria

nevertay, tas súda sav pats válgo ir géria, ne nuvartodams kuną Viešpatiês.

30. Todēley tarp jusû daug yra negálinčiû ir ligoniû, ir nemaž jû užmigo.

31. Nes jey patys savę súditumbim, ne butumbim súdijami.

32. Bet kad súdijami esme, tada nůg Viešpatiês korójami esme, kad su svietu pražudyti ne butumbim.

33. Dēlgito, brolei mano, kad susieinate válgit, tada láukite kits kito.

34. O jey kas išalko, tas te-válgo namie; idant ant súdo ne susieitumbit. O kitus dáiktus įstatysu, kad ateisu.

PERSKYRIMAS XII.

O apie dvasiškas dovanas, brolei, ne noriu, kad ne žinotumbit.

2. Žinote, jog kad pagonys buvote, balvonump nebylump nuējot, kaip védami buvot.

3. Togidēl apreiškiu jumus, jog niekas per Dvasę Šventą kalbēdams, ne sáko Jēzui prakéikimą; ir niekas ne gal vadint Jēzų Viešpatim, neng tikt per Dvasę Šventą.

4. O tuleropos yra dóvanos, bet ta pati Dvasė.

5. Ir tuleropos yra urēdystes, bet tas viens Viešpats.

6. Ir yra tuleropi dárbai, bet tas viens Dievas, kurs dáro vislab visůse.

7. O kiekvienam důdamas yra apreiškimas Dvasês ant draugiškôs naudôs.

8. Nes vienam per Dvasę důdama yra kalba išmintiês, o kitam kalba pažintiês, pagal tą pačę Dvasę;

9. O kitam tikējimas toj' pačioj' Dvasēj; o kitam dovana pasveikinimû, toj' pačioj' Dvasēj';

10. O kitam dovana dárimo stebuklû, kitam pranašávimas, kitam pérmanimai dvasû, kitam tuleropi liežuvjei, o kitam išguldimas liežuvjû.

11. O tatai vis dáro ta pati viena Dvasė, nudalydama skyru kiekvienam, kaipo nor.

12. Nes kaipo kunas vienas yra, o sánariû daug tur, visi bet sánarei vieno kuno, norint jû daug yra, tačiau vienas kunas esti: šitaip ir Kristus.

13. Nes per vieną Dvasę ing vieną kuną mes visi esme apkrikštiti, buk Žydai, arba Grēkai, buk tarnai, arba

valni, ir visi esme ing vieną Dvásę pagirditi.
14. Nes ir kunas ne est vienas sánaris, bet daug.
15. Jey tartu koja: Aš ne esmi ranka, todēl ne esmi iš kuno; ar todēl ji ne est iš kuno?
16. O jey tartu ausis: Aš ne esmi akis, todēl ne esmi iš kuno, ar todēl ji ne est iš kuno?
17. Jey visas kunas akis butu, kurgi pasiliktu girdējimas? O jey visas (kunas) girdējimas butu, kurgi butu kvēpimas?
18. Bet dabar Dievas státė sánarius, kožną iš jû ypačey kunè, kaipo norējo?
19. O jey visi butu vienas sánaris, kamegi (pasiliktu) kunas?
20. O dabar tiesa daug yra sánariû, bet vienas yra kunas.
21. Negál bet sakyt akis rankai: Aš ne prisivalau tavęs, arba vēl galva kojoms: Aš neprisivalau jusû.
22. Bet toly daugiaus tie sanarei, kurie régisi silpnésni esą kunè, yra reikmeningi.
23. O kurie régisi visû nečesningésni kunè, tiems daugiaus garbês pridedam; o nečesningi sánarei musû daugésnį apgrážinimą tur.
24. Nes česningi musû sánarei to neprisiválo; bet Dievas taip sutaisė kuną, ir menkesnamui sánariui daugiausey garbês dávė.
25. Idant ne butu pérsiskyrimas kunè, bet kad sánarei už kits kitą lygey rupintusi.
26. O togidēl jey vienas sánaris kenčia, tay visi sánarei su jů drauge kenčia; o jey vienas sánaris pagárbintas esti, drauge džiaugias su jů visi sánarei.
27. Bet jús este kunas Kristaus ir sánarei, kiekviens pagal savo dalį.
28. O nekurius Dievas įstátė surinkimè, pirmjaus Apáštalus, potam Pranašus, ant tréčio Mokitojus, potam stebuklû darytojus, potam turinčus dovanas pasveikinimû, padējėjus, rēditojus, tuleropus liežuvjus.
29. Argi visi yra Apáštalais? argi visi yra Pránašais? argi visi Mokitojeis? argi visi stebuklû darytojais?
30. Argi visi tur dovanas išgydimo? argi visi liežuvjeis kalba? ar visi gal išgulditi.
31. Rupinkitēs bet tvirtay apie gerausas dovanas. O aš jums dar gerésnį kélą parodisu.

PERSKYRIMAS XIII.

Iey aš kalbėčau liežuvjeis žmonû ir Angėlû, o meilês ne turėčau, tada bučau kaipo varu skambanču, arba cymbolu žvanganču.

2. Ir jey turėčau pranašystę, ir žinočau visas paslėptines ir visą žinę, ir jey turėčau visą tikėjimą, taip jog kalnus pérkelčau, o méilês ne turėčau, tada nieku bučau.

3. Ir jey išdůčau ant penėjimo ubagû visą mano turtą, ir jey padůčau mano kuną ant sudéginimo, o méilês neturėčau, nieko man tai ne padėtu.

4. Méilė yra kantri, yra meilinga, méilė ne pavyd, méilė ne esti savrėdinga, ne pasipučia.

5. Ne dáro nieko nepatogey, ne jėško, kas savo yra, ne keršinasi, ne dumoja pikto.

6. Ne džiaugiasi iš neteisybês, bet džiaugiasi dėl tiesôs;

7. Vislab pákela, vislab tik, viso láukia, vislab nukenčia.

8. Méilė niekada ne paláuja, kačeig Pranašystes láusis, ir liežuvjei pasiláus, ir žinojimas nieku pavirs.

9. Nesang iš daliês žinome, ir iš daliês pranašáujame.

10. Bet kad ateis pilnybė tobula, tada pasiláus, kas iš daliês yra.

11. Kad buvau kudikis, kalbėjau kaipo kudikis, kaipo kudikis išmaniau ir kaipo kudikis dumojau; bet kaipo stojaus vyru, pamečiau tatai, kas kudikio buvo.

12. Nes dabar régime per zerkolą paslėptame žodije; tada bet véidu ing véidą; dabar pažystu iš daliês, tada bet pažysu taip, kaip ir aš pažintas esmi.

13. O dabar pasiliekt tikėjimas, nodieja, méilė, tie trys: bet didžiausa iš jû yra méilė.

PERSKYRIMAS XIV.

Jėškokite méilês, rupinkitės didey apie dvasiškas dovanas, bet labjáusey, kad pranašáutumbit.

2. Nes kas kalba liežuvju, ne žmonėms kalba, bet Dievui (nes nieks jo ne klausos), bet per Dvasę kalba paslėptines.

3. Bet kas pranašáuja, kalba žmonėms ant pasigérinimo ir ant graudénimo ir palinksminimo.

4. Kas liežuvju kalba, patsai savę pagérina, bet kas pranašáuja, tas surinkimą pagérina.

5. O norėčau, kad jûs visi liežuvjeis kalbėtumbite, bet

daugiaus, idant pranašáu-
tumbit. Nes didésnis yra tas,
kurs pranašáuja, nęgi tas,
kurs liežuvjeis kalba; jey tikt
tai ir išgulditu, kad surin-
kimas gáutu pagérinimą.
6. Bet dabar brolei, jey atei-
čau jusump liežuvjeis kalbē-
damas, kam jums derēčau,
jey jums ne kalbēčau ar per
apreiškimą, arba per išmá-
nimą, arba per pranašystę,
arba per pamokslą?
7. Lygu budu ir su tais yra
dáiktais, kurie skamba, o ta-
čiau givátôs ne tur, kaipo
vamzdis, arba citra, jey per-
skirtą balsą ne išdůst, kai-
pogi bus pažinta, kas ant
vamzdžio, arba kas ant citrôs
žáidžiama yra.
8. Nes jey triuba ne išmá-
nomą balsą išdůda, kasgi ant
kovôs pasitaisys?
9. Šitaipo ir jús, kad liežuv-
jeis ne išdůtumbit išmáno-
môs kalbôs, kaipogi bus iš-
manyta, kas yra kalbēta? Nes
tiktay ing vēją kalbēsite.
10. Taip tuleropas, ant pa-
véikslo, yr budas balsû ant
svieto, o nēra ney vieno iš
tû be paženklinimo.
11. Jey tada nežinočau bal-
so pérmanimo, busu tamui,
kurs kalba, ne išmánoms; o
tas, kurs kalba, bus man ne-
išmánomas.
12. Taipogi ir jús, kadangi
stiprey rupinatės apie dva-
siškas dovanas, jēškokit to,
kad apstingais butumbit ant
pagérinimo surinkimo.
13. Dēl to, kas kalba liežuv-
jeis, tegul meldžia, idant ga-
lētu išguldyt.
14. Nes jey aš meldzůs lie-
žuvju, tada meldžiasi mano
dvasė, bet duma mano yra
be vaisaus.
15. Kasgi tada yra? Aš
melsůs Dvasēje, bet melsůs
taipojau ir dumoje; giedosu
Dvasēje, bet giedosu taipojau
ir dumoj'.
16. Nes kad žegnotumbei
Dvasēje, kaipogi tasai, kurs
yra iš skaitlaus prastokû, ant
tavo dēkavojimo tars Amen?
kadangi ne išmáno, ką kalbi.
17. Nes tu tiesa geray dēka-
voji, bet kitas ne pasigérina.
18. Aš dēkavoju manam Die-
vui, jog daugiaus už jus vi-
sus liežuvjeis kalbu.
19. Bet surinkimè vélijůs
penkis žodžius duma mano
kalbēt, jeib ir kitus pamo-
kičau, nęgi déšimtis tukstan-
čius žodžiû liežuvju.
20. Brolei, ne bukite vaiké-
leis išmánimè, bet piktybēje
bukite vaikéleis, o išmánimè
bukite tobuli.
21. Zokonè parašyta yra:
Kitais liežuvjeis ir kitomis

lupomis kalbēsu šiemus žmonėms, o tačiaus manę ir taip ne paklausys, kalba Viešpats.
22. Togidēl liežuvjei ne yra ant žénklo tikintiems, bet netikintiems; o pranašystė ne netikintiemus, bet tikintiems.
23. Jey tada visas surinkimas vienoje vietoje susieitu, ir visi liežuvjeis kalbētu, o ineitu ten prastokai arba netikintieji, argu ne tars, jog jús padúkot?
24. Bet jeygu visi pranašáutu, o ineitu kurs netikis arba prastokas: tas visû pérluditas ir visû súditas butu,
25. O taip paslēptines širdiês jo apsireikštu, ir taip ans pûlęs ant véido melstus Dievui, išpažindams, jog Dievas tikray yra tarp jusû.
26. Kasgi tada yra, brolei? kad susieinate, kiekvienas iš jusû tur psálmą, tur mokslą, tur liežuvį, tur apreiškimą, tur išguldimą. Vis tai tedéstis ant pagérinimo.
27. Jey kas liežuvju kalba, te est tai po du, arba daugiáusey, po tris, o tai pakarčuy, o viens te išguldo.
28. O jey išguldytojo ne butu, te-tyl jisai surinkimè, o tegul kalba sav pačiam ir Dievui.
29. Bet Pránašai te kalba po du arba po tris, o kiti tegul nusúdija.
30. Bet jey kitam sēdinčiam kas butu apreikšta, tada ans pirmas te-tyl.
31. Nes gálite po kits kitą visi pranašáut, jeib visi mokintusi ir visi graudénti butu.
32. Ir Dvases Pránašû yra padûtos Pránašams.
33. Nes Dievas ne esti Dievas nedavádo, bet pakájaus, kaipo ir visûse surinkimûse šventujû.
34. Moteres jusû te-tyl surinkimûse. Nes ne pavélita yra joms, kalbeti, bet kad padûtos butu, kaipo ir zókonas sako.
35. O jey ko išmokt nor, namie vyrus savo te kláusa. Nes gēda yra moterims surinkime kalbēt.
36. Argi nûg jusû Dievo žodis išējo? arba ing jus vienus tiktay atējo?
37. Jey kas régisi Pránašas esąs, arba dvásiškas, tas tegul išpažysta, jog tie daiktai, kurius jums rašau, yra isákimai Viešpatiês.
38. O jey kas nežino, tas te nežino.
39. Todēley, brolei, rupinkities stiprey apie tai, kad pranašáutumbite; o liežuvjeis kalbēt ne ginkite.

40. Vislab tegul déstis viežlibay ir su rėdu.

PERSKYRIMAS XV.

Primenu betaig jums, brolei, Evangēlią, kurę jums apsakiau, kurę taipojau priēmēt ir kurioje stovite;

2. Per kurę taipojau išgánomi este, jey atamenat, kokiu budu jums apsákęs esmi, jey tiktay dykay ne butumbit tikėję.

3. Nes pirmjaus padavjau jumus, ką ir aš gavau: Jog Kristus numirė už musû griekus, pagal ráštą;

4. O jog yra paláidotas, o jog kēlės iš numirusiû tréčioj' dienoj', pagal ráštą;

5. Ir jog regētas yra nůg Kêpaso, potam nůg dvylikôs;

6. Potam regētas yra daugiaus neng nůg penkiû šimtû broliû vienu kartu, iš kuriû daug givi yra ik šiolay, nekurie betaig ir užmigo.

7. Potam regētas est nůg Jokubo, potam nůg visû Apáštalû.

8. Paskučiáusay po visû regētas yra nůg manęs, kaipo nůg ne čēsu gimusio.

9. Nes aš esmi mažiáusas tarp Apáštalû, kurs ne esmi vertas, kad bučau vadintas Apáštalu, todēl, jog pérsekiojau bažnyčią Dievo.

10. Bet iš malónēs Dievo esmi, kas esmi; o jo malonė prieš manę ne buvo noprósna, bet aš dirbau daugiaus, nęgi anie visi, vienok ne aš, bet malónė Dievo, kuri su manim yra.

11. Dēlgito buk aš, buk anie, taip apsákom, ir taipo júa tikējot.

12. Bet jey Kristus apsákomas yra, jog iš numirusiû prisikēlēsi, kaip tada nekurie tarp jusû kalba, jog nėra prikēlimo iš numirusiû?

13. Nes jey prikēlimo iš numirusiû nēra, tada ney Kristus nesikēlė.

14. O jey Kristus nesikėlė, tada noprósna kózonis musû, tada noprósnas ir jusû tikėjimas.

15. Ir butumbim atrasti netikrais luditojais Dievo, todēl, jog esme ludiję apie Dievą, jog Kristų prikēlė, kurio ne prikēlė, kadangi numirę nesikela.

16. Nes jey numirę nesikela, tada ney Kristus nesikēlēsi.

17. O jey Kristus nėsikėlė, tay noprósnas yra musû tikėjimas, ir dar este jusû griekůse.

18. Tada ir tie pražuvo, kurie užmigo Kristuje.

19. Jey tiktay šime gyvastije Kristumi nusitikime, tada esme bědniausi už visus žmones.
20. Bet dabar Kristus iš numirusiû kēlēsi ir stójos pirmuniu tû, kurie miegt.
21. Kadángi per vieną žmogų smertis, ir per vieną žmogų prisikēlimas iš numirusiû ateit.
22. Nes kaip Adomè visi numiršta, taip ir Kristuje visi bus gyvi padaryti.
23. Bet kiekvienas savame rēde, Kristus kaipo pirmunis, potam tie, kurie yra Kristaus, kad jis ateis;
24. Potam bus pábaiga, kada jis padûs karalystę Dievui ir Tēvui; kada išnaikys visą ercikystę ir visą valdžią ir galybę.
25. Nes jam reikia karaláut, kolay paguldys visus neprietelus po savo kójomis.
26. Paskučiáusis neprietelus, kursai bus sugaišintas, yra smertis.
27. Nes visus dáiktus padavė po jo kójomis. O kad byla, jog visi dáiktai padûti yra, žinoma yra, jog be to, kursai jam padavė visus dáiktus.
28. O kad jam bus vislab padûta, tada ir pats Sunus bus padûtas tamui, kursai jam padavė visus dáiktus, jeib Dievas butu vislab visûse.
29. Šeip ką daro tie, kurie dûstis krikštiti už numirusus, jey visiškay numirę nesikela? kogidēl dûsti krikštitis už numirusus?
30. Kogidēl ir mes nebespečnystēj' (prigádoj') stovime kožną adyną?
31. Prie musû garbēs, kurę turu Kristuje Jēzuje, musû Viešpatije, aš mirštu kas dieną.
32. Jey žmogišku budu su žvērimis Epēzuje kariavau, koki man nauda, jey numirę nesikela?Válgykim ir gérkim; nes rytoj' numirštam.
33. Ne išsivadžodinkit! Pikti žodžei pagadina gerus papratimus.
34. Pabuskit teisey, o ne griešikite. Nes nekurie ne tur pažinimą Dievo; ant jusû apgēdinimo tatai kalbu.
35. Bet jey tartu kas: Kaipogi prisikela numirę? O kokiu kunu išeis?
36. Durnau, ką tu sēji, ne atgyja, jey pirm nenumirtu.
37. Ir ką sēji, ne yra tas kunas, kuris potam tur buti, bet nûgas grudas, ant pavéikslo, kviečiû, arba koks iš kitû.
38. Bet Dievas dûda jam

kuną, kaipo jis nor, ir kiekvienai sėklai jôs pačôs kuną.

39. Ne visokis kunas yra tasaigi vienas kunas, bet kitas tiesa kunas yr žmonû, o kitas kunas galvijû, o kitas žuvjû, o kitas paukščiû.

40. O yra kunai dangiški, ir kunai žémiški; bet kita šlovė yra dangiškû, o kita žémiškû.

41. Kitoniška šlovė yr sáulês, kitoniška šlovė mēnesio, ir kitoniška šlovė žvaizdžiû. Nes viena žvaizdė nûg kitôs žvaizdês kitoniška yra šlovėje.

42. Taipogi bus ir prisikēlimas numirusiû: Sējamas yra pagendamas, o bus prikeltas nepagendamas.

43. Esti sējamas negarbēje, o prikelsis šlovēje; esti sējamas silpnybēje, o prisikels stiprybēje.

44. Esti sējamas kunas prigimtas, o prisikels dvásiškas. Yra kunas kuniškas, ir yra kunas dvásiškas.

45. Kaip ir parašyta yra: Padarytas yra pirmasis žmogus Adomas ing dušią gyvą; bet paskutinis Adomas ing dvasę atgaivinančę.

46. O dvásiškasis ne esti pirmas, bet kuniškasis, potam dvásiškasis.

47. Pirmasis žmogus iš žémês, žémiškas; antrasis žmogus yra Viešpats iš dangaus.

48. Koks yra tas žémiškasis, tokie yra ir žémiškieji; o koksay yra tas dangiškasis, tokie yra ir dangujēji.

49. O kaipo nešiojam ábrozą žémiškojo, taip ir nešiosim ábrozą dangujējo.

50. Bet tatai sakau, brolei jog kunas ir kraujas karalystês Dievo tēvainiškay apturēt ne gal, ney dáiktas pagendasis ne apturēs nepagendančio.

51. Štay, paslēptinę jumus sakau: Ne visi užmigsime, bet visi pérmainyti busime.

52. Umay, akiês mirkterējime, ant trubôs paskučiáusôs. Nes truba skambēs, o numirę prikelsis nepagendą, o mes busim pérmainyti.

53. Nes tas pagendasis dáiktas tur apsivilkti nepagendančiu, ir šis smertélnas tur apsivilkti nesmertelnystè.

54. O kad šis pagendasis apsivilks nepagendančiu, ir šis smertélnas apsivilks nesmertélnu, tada išsipildis ans žodis, kursai parašytas yra: Prarytas yra smertis ing apgalējimą.

55. Kame yra, smertie, gėlû tavo? Kame yra, pékla, tavo pérgalējimas?

56. Bet smertiês gelû yra griekas; o galybė grieko yra zókonas.

57. Bet te-est dėkavojimas Dievui, kursai mumus dávė pérgalėjimą per Poną musû Jēzų Kristų.

58. O taip, brolei mano numilėti, bukite stipri, ne pakrutinami, daugsindamēs darbè Viešpatiês visadôs, žinodami, jog darbas jusû ne est noprósnas Viešpatije.

PERSKYRIMAS XVI.

O aplink dovanas ant Šventujû, kaipo įstačiau bažnyčiose Galatû, taipojau ir jús darykite.

2. Kožną pirmą dieną nedėlės kiekviens iš jusû teguldo pas savę zopóstui, kieku Dievas jį est žegnojęs, jeib ne tûmet rinktos butu, kad ateisu.

3. O kad ateisu, kurius norint paskirsite per gromatas, tus nusiúsu, idant nunéštu dovaną jusû Jeruzalėn.

4. O jey taip stotus, kad ir aš eičau, podraug su manim eis.

5. Bet ateisu jusump, kad péreisu Macedonią; nes per Macedonią eisu,

6. O rasi pasiliksu pas jus arba ir žiemavosu, jeib jús manę palidėtumbit, kur tiktay eisu.

7. Nes ne noriu dabar jus regėt pro šálį eidams; bet pasitikiu, jog pabúsu su jumis per kokį čėsą, jey Viešpats pérleis.

8. O pasiliksu Epėzè ik Sekminiû.

9. Nes duris man yra atvertos dideles ir galintingos, ir daug yra priešininkû.

10. Jey tada ateitu Timoteušas, veizdėkit, idant be báimês butu tarp jusû. Nes jis darbą Viešpatiês dáro, kaipo ir aš.

11. Togidėl niekas te-neverčia jį nieku; bet palidėkit jį pakájuje, kad ateitu manęsp; nes jo láukiu su broleis.

12. O apie brolį Apolloną (žinokite), jog labay graudenau jį, idant eitu jusump su broleis, ir nieku budu ne norėjo dabar ateiti; bet ateis, kad jam bus pigu.

13. Budėkite, stovėkit tikėjime, vyriškay laikykitės, bukite stipri.

14. Visi dáiktai jusû tedéstis méilėje.

15. Bet prašau jus, brolei, žinot namus Stepóno, jog yra pirmunes Akajôs, o jog savę pačius paskyrė ant tarnávimo Šventiemus.

16. Jeib ir jūs butumbit padůti tokiemus, ir kožnamui drauge padėdančiamui ir dirbančiamui.
17. O džiaugiůs dėl atėjimo Stepóno, ir Portunato, ir Akaiko, šie nesa, ko man ne téko jusû, papildė;
18. Nes atgaivino dvasę mano ir jusû. Pažinkit tada tokius.
19. Svéikina jus surinkimai, kurie yra Azioj'. Svéikina jus didey Akvilas Viešpatije ir Priscilla, su surinkimu, kurs yra jû namůse.
20. Svéikina jus brolei visi. Svéikinkit kiti kitus šventu pabučiávimu.
21. Aš Povilas pasvéikinu mano rankà.
22. Jey kas ne myl Viešpatį Jėzų Kristų, tas t'est anatėma. Maran ata (t. e.: Tas t'est prakéiktas. Viešpats ateina).
23. Malónė Viešpatiės Jėzaus Kristaus te-est su jumis!
24. Mano méilė te-est su jumis visais Kristuje Jėzuje! Amen.

Pirmoji Grómata Korintionump, siústa iš Pilippôs, per Steponą, ir Portunatą ir Akaiką ir Timoteušą.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO KORINTIONUMP II.

PERSKYRIMAS I.

Povilas Apáštalas Jėzaus Kristaus, per valę Dievo, ir brolis Timoteušas, surinkimui Dievo, kuris yra Korintė, su visais Šventais, kurie yra visoj' Akajoj':
2. Malonė te-est su jumis ir pakajus nůg Dievo musû Tėvo, ir Viešpatiės Jėzaus Kristaus.
3. Pašlovintas tést Dievas ir Tėvas Viešpatiės musû Jėzaus Kristaus, Tėvas mielaširdystės, o Dievas viso palinksminimo,
4. Kursai mus linksmina visůse musû vargůse; kad ir mes linksmint galėtumbim tus, kurie yra kokiůse vargůse, tů pačiu palinksminimu, kuriů mes palinksminami esme nůg Dievo.
5. Nes kaipo mes daug savimp turim kentėjimû Kri-

staus, taip ir per Kristų apstingay palinksminami esme.

6. Bet ar vargo turim, ar palinksminojimo, tai toktai jums ant géro nusidůst. Jey vargas, tai jums nusidůst ant palinksminójimo ir išgánimo, (kursai išgánims pasiródo, jey kenčiat su kantrumu, taipo, kaip mes kenčiam). Jey palinksminojimas, tai taipojau jums nusidůst ant palinksminójimo ir išgánimo.

7. O nusitikējimas musû stiprus yra ir už jus; kadangi žinom, jog kaipo drauge kenčiat vargus, taipo drauge ir palinksminimą gáusite.

8. Nes ne norim, jog ne turētumbit žinot, brolei, apie musû vargus, kurie mums nusidavė Azioje, jog per mierą buvom apsunkinti ir prieš pagalējimą, taip, jog pradējom abejot ir apie givátą,

9. Ir patys savimpi turējom mislį smertiês, idant nepasitikētumbim patys savim, bet Dievu, kursai prikel numirusus,

10. Kursai iš tókio didzio smertiês mus išgélbējo ir dabar išgélbt, kuriame nusitikējimą turim, jog ir tolaus išgélbēs,

11. Per pagálbą jusû maldôs už mus; jeib už tą dovaną, kuri per daug asábû mums yra dûta, butu taipojau per tulus dēkavójimas darytas už mus.

12. Nes tas yra pasigyrimas musû, ludijimas musû sažinês, jog tikrybēje ir tiesoje Dievo, o ne kuniškoj' išmintije, bet malonēje Dievo ant svieto gyvénom, o daugiáusey pas jus.

13. Nes kito jumus ne rášom, tiktay ką skaitote ir pažystate. Bet tikiûs, jog ir iki gálo išpažysite.

14. Kaipo ir mus pažinot iš daliês, jog esme gyrius jusû, kaipo ir jús musû, dienoje Viešpatiês Jēzaus.

15. Ir su tů nusitikējimu ketinau ateit jusump pirmjaus, jeib antrą geradējystę gáutumbit.

16. Ir per jus eit Macedonion ir vēl iš Macedoniôs ateit jusump, o nůg jusû but palidētas ing Judēą.

17. Argi n'apsidumojime elgiausi, toktai ketindams? arba ar mano apsiēmimai kuniški? ne taipo; bet pas manę yra kas je, tai je, ir kas ne, tai ne.

18. Bet, ak viernasis Dievas žino! kad musû žodis ant jusû ne buvo je ir ne (šitaip ir kitaip).

19. Nes Dievo Sunus Jēzus Kristus, kursai tarp jusû per

mus yra apsakytas, per manę ir per Silvoną ir per Timoteušą, ne buvo taip ir ne, bet taip jame buvo.

20. Nes visi pažadėjimai Dievo jamė yra taip, ir jamė yra Amen, ant šlovês Dievo per mus.

21. O tas, kursai mus patvirtina su jumis ing Kristų, ir kursai mus pátepė, Dievas yra;

22. Kursai taipojau užpečėtijo mus ir dávė užguldimą Dvasês širdise musû.

23. Bet aš pavadinu Dievą ludiniku ant dušiôs mano, jog čėdidams jusû dar ne atėjau Korintan.

24. Ne jog viešpatáujam ant jusû tikėjimo, bet esme padėtojeis jusû linksmybês; nes tikėjime stovite.

PERSKYRIMAS II.

O nudumojau tai savip, kad ne ateičau vėl su nusmútijimu jusump.

2. Ney jey jus užsmútiju, kas yra, kurs manę palinksmin, kaip tiktay tas, kursai nûg manęs yra užsmútitas?

3. O tai jums parašiau, jeib atėjęs ne turėčau smutką iš tû, iš kuriû turėčau linksmintis, nesa ant jusû visû nusitikiu, jog mano džiaugsmas jusû visû džaugsmas yra.

4. Nes iš didžio vargo ir suspaudimo širdiês rašiau jumus, su daug ášarû, ne kad turėtumbit but nusmútiti, bet idant pažintumbit méilę, kurę labay apstingą turiu prieš jus.

5. Bet jey kas smútką padaręs, tas ne manę apsmútijo, bet iš daliês (kad ne per daug sakyčau) jus visus apsmútijo.

6. Bet gana yra tokiam, jog nûg daugio šitaipo pabártas yra;

7. Jeib jús prieš tatai geriaus atléistumbit ir palinksmintumbit, jeib per mierą didžioj' smûtkoje ne prapultu toksai.

8. Togidėl prašau jus, kad méilę prieš jį paroditumbit.

9. Nes ir dėl to buvau parášęs, idant ištirčau, bau tikray este paklusni visûse dáiktûse.

10. O kam jús ko atléidžiate, tam ir aš atléidžiu. Nes ir aš, jey ką atléidžiau kokiam, atléidžiau jusû dėley Kristaus vietoje.

11. Kad ne butumbit nûg šėtóno prigauti; nes ne yra jo dumojimai mumus nežinomi.

12. O kad atėjau Troadon dėl apsákimo Evangêliôs Kri-

staus, o duris man buvo atvertos Viešpatije;

13. Ne turējau atilsiês dvasėje mano, dēl to, jog neradau Tituso, mano brólio, bet atsisvéikinęs nůg jû, nuējau Macedonion.

14. Det Dievui t'esie dēkavojimas, kursai mums důda visados pérgalējimą Kristuje ir kvápą savo pažinimo apreiškia per mus visosa vietosa.

15. Kadangi Kristaus géras kvápas esme Dievui tarp tû, kurie išgánomi yra, ir tarp tû, kurie prapůla.

16. Tiems tiesa kvápas smertiês ant smertiês; bet aniemus kvápas givátôs ant givátôs. Ir kas šiems daiktams primanus yra?

17. Nes mes ne esme, kaipo daug jû yra, kurie perkreipja Dievo žodį, bet kaipo iš tikrybês ir kaipo iš Dievo po véidu Dievo, Kristuje kalbame.

PERSKYRIMAS III.

Argu prádedam vėl patys savę girti? Argu prisiválom, kaipo nekurie, pagyrimo gromatû jusump, arba pagyrimo gromatû nůg jusû?

2. Gromata musû jús este, parašyta ing musû širdis, pažystama ir skaitoma nůg visû žmonû;

3. Kurie pažystami pastójot, êsą gromata Kristaus, per musû sákimo urēdą įtaisyta, ir per mus rašyta; ne tinta, bet Dvasė gyvojo Dievo, ne ing akmens toblyčas, bet ing kuniškas širdiês toblyčas.

4. O tokį nusitikējimą turime per Kristų Dievop:

5. Ne jog primanus esme, ką dumot patys iš savęs, kaipo patys iš savęs, bet primánimas musû iš Dievo yra,

6. Kursai taipojau mus primanus padárė tarnais naujo Testamento, ne literôs (skaitytinês), bet Dvasês. Nes skaitytinė nužavin, bet Dvasė gyvus dáro.

7. O jey tarnávimas, kurs per skaitytines nužavin, ir ing ákmenis est parašytas, šlovingas buvo, taipo, jog vaikai Izraėlaus ne galėjo drasey veizdēt ing véidą Maižiešaus, dēl šlovės jo véido, kuri tačau pragaišta:

8. Kaipogi ne toly daugiaus tarnávimas Dvasês šlovingas bus?

9. Nes jey tarnávimas paskandinimo šlovę tur: toly daugiaus tarnávimas teisybės apstingą šlovę tur.

10. Nės ir ana dalis, kuri pėršviesta buvo, ne laikytina yra per skaistumą prieš šį apstingąjį skaistumą.

11. Nės jey skaistumo turėjo, kas pasilauja, jů daugius šlovės turės, kas pasiliekt.

12. Togidėl turėdami tokę nodieją, vartokime daug drasumo.

13. O ne darydami kaipo Maižiešus, kursai dėjo uždangą ant savo vėido, kad vaikai Izraėlaus drasey ne veizdėtu ant pabaigôs to, kas sunaikinama buvo.

14. Bet apjėkinti yra umai jû. Nes iki šei dienai toji uždanga skaitimė seno Testamento pasiliekt neatdengta, (kuri Kristuje susinaikinasi).

15. Bėt iki šei dienai, kad Maižiešius skaitomas esti, uždanga yra ant jû širdžiû padėta.

16. O kada Viešpatiesp sugryštu, tada atimta butu ana uždanga.

17. Bet Viešpats yra Dvasė; o kur yra Dvasė Viešpatiės, ten yra valnystė.

18. Bet mes visi atdengtu vėidu šlovę Viešpatiês, kaipo zerkolė regėdami, ing tagį ábrozą pėrmainomi esme, iš šlovês ing šlovę, kaipo nůg Viešpatiês Dvasês.

PERSKYRIMAS IV.

Dėl to turėdami tą tarnávimą, taip kaipo mielaširdystę apturėjom, nepailstame,

2. Bet astižadėjom užslėptôs gėdôs, ne apsieidami kytrey, neygi pėrkreipjame Dievo žodį, bet apreiškimė tiesôs, geray elgiamies prieš visû žmonû sažines, po vėidu Dievo.

3. Jey tada uždengta yra musû Evangėlia, tada uždengta yra tiemus, kurie pražuva,

4. Kuriůse Dievas šio svieto apjėkino úmus netikinčiujû, kad jiems nešviestu šviesybė Evangėliôs šlovês Kristaus, kursai yra ábrozas Dievo.

5. Nes ne savę pačius apsákomę, bet Kristų Jėzų Viešpatį; o mus pačius tarnais jusû dėl Jėzaus.

6. Kadángi Dievas, kurs liepė, iš tamsybės sviesybei prasišviesti, tas yra, kurs prasišvietė širdise musû, ant apšvietimo pažinimo šlovês Dievo vėidė Jėzaus Kristaus.

7. O turim tą skarbą žemeškůse rykůse, kad prakilnumas tôs galybês butu iš Dievo, o ne iš musû.

8. Visůse dáiktůse suspaudimą turim, bet nesitúžijam:

neramu mums yra, bet ne
nusiminam.
9. Pérsekiojimą kenčiam,
bet ne esme apléidžiami; es-
me pamesti,bet ne prapůlame;
10. Visados Viešpatiês Jė-
zaus numirimą ant musû
kuno nešiojame, jeib ir gi-
vata Jėzaus ant musû kuno
butu apreikšta.
11. Nes visados mes, kurie
gyvi esme, išdůdami esme
ant smertiês dėl Jėzaus, idant
ir givata Jėzaus apreikšta
butu musû smertélname ku-
nė.
12. Togidėl smertis tiesa
galybę savo tur musimpi,
bet jusimpi givata.
13. Turėdami tada tą pačę
tikėjimo Dvasę, taip kaipo
parašyta yra: Intikėjau, to-
gidėl kalbėjau, tad ir mes
tikime, todėl ir kalbame,
14. Žinodami, jog tasai,
kurs prikėle Viešpatį Jėzų,
ir mus prikels per Jėzų ir
pastatys draug su jumis.
15. Nes tai vis déstis dė-
ley jusû, jeib apstinga ma-
lonė per daugiû dėkavójimą
daugintus ant garbês Dievo.
16. Dėl to nepailstam; o
norint viršutinis musû žmo-
gus pagenda, tačiaus anas
vidutinis atsinaujina kozną
dieną.
17. Nesa musû vargas,
čėsiškas ir lengvas ėsąs,
důda amžiną, ir per visą
mierą svárbę šlovę.
18. Mumus ne véizdinčiemus
ant dáiktû regimû, bet ant
neregimû. Nes régimi dáik-
tai yra čėsiški, o ne régimi
dáiktai yra ámžini.

PERSKYRIMAS V.

Bet žinom, jey musû žémiški
namai šiôs čėtrôs bus suar-
dyti, jog budavonę turim nůg
Dievo budavotą, ne rankomis
padarytą, ámžiną danguje.
2. Nes ir šiůse dusáujame,
geisdami, idant namais musû,
kurie yra iš dangaus, apvilkti
butumbim;
3. Bet taipo, jey tikt ap-
vilkti, o ne nůgi atrasti bu-
tumbim.
4. Nes kurie esme šioj'
čėtroj', dusáujame, budami
apsunkiti, kadángi norime ne
nůgais, bet apvilktais buti,
jeib smertelnystė butu pra-
ryta nůg givátôs.
5. O tas, kursai mus ant to
pritaisė, yra Dievas; kurs
mums taipojau dávė užgul-
dimą Dvasês.
6. Togidėl visados esme
palinksmintôs širdiês, žino-
dami, jog kolay givénam ku-
ne, keláujame toly nůg Vieš-
patiês.

7. (Nes tikējimė váikščiojam, o ne regējimė.)
8. Bet nusitikime ir daugiaus geidžiam, iš kuno keláuti, bey givént pas Viešpatį.
9. Togidēl ir rupinamēs, norint namie budami, norint keláudami, jamui pamēgti.
10. Nes reikia mums visiems pasirodit prie súdo krásēs Kristaus, jeib kiekvienas gáutu pagal tatai, ką padárė gyvas budams, ar géray, ar piktay.
11. Togidēl žinodami apie tą báimę Viešpatiēs, žmones tikējimop védame, o Dievui régimi esme; turiu bet nusitikējimą, jog ir jusû sažinēse žinomi esme.
12. Nes ne patys mes savę vēl jums giriame, bet jums dûdame priežastį, idant girtumbitēs iš musû; kad turētumbit ko girtis prieš tus, kurie girias pagal regējimą, o ne pagal širdį,
13. Nēsa jey per daug dárome, tay Dievui per daug dárome; jey mierą laikome, tay jums mierą laikome.
14. Nes méilė Kristaus mus taip verča, nuvartodami tatai, jog, jey vienas už visus numiręs esti, tada visi numirė.
15. O dēl to už visus numirė, jeib tie, kurie gyvi yra, jau daugiaus ne sav gyvi butu, bet tamui, kursai už jûs numirė ir prisikēlė.
16. Dēl to mes nûg šio čēso ney vieno pagal kuną ne pažystame; o norint ir esme pažinę Kristų, pagal kuną, tačiaus jau dabar daugiaus ne pažystame.
17. Todēley jey kas yra Kristuje, tada tas nauju sutvērimu esti. Kas sena buvo, tai praējo; štay vis nauja stójosi.
18. O tai vis iš Dievo, kursai mus su savim pačiu sudérino per Jēzų Kristų ir dávė mums tarnávimą sudérinimo.
19. Kadángi Dievas buvo Kristuje, svietą su savim pačiu sudérindamas, ney prirokûdams jiems jû griekus, ir padējo musimp tą žodį sudérinimo.
20. Togidēl mes vietoje Kristaus siuntineis esme, nes jus Dievas graudéna per mus: Prášom vietoje Kristaus, dûkitēs susidérint su Dievu.
21. Nes jis tą, kursai nepažino grieko, už mus griekù padárė, idant mes jame butumbim teisybę Dievo.

PERSKYRIMAS VI.

Togidēl kaip padētojai graudénam jus, idant malonę Die-

vo ne butumbit noprósnay priëmę.

2. Nes jis byla: Čēsè meilingame išklausiau tavę, o dienoj' išgánimo gélbējau tavę. Šitay, nů yra čēsas meilingas; šitay, dabar diena išgánimo.

3. Ne důkim niekam nejókio papiktinimo, idant ne butu papeiktas musû tarnávimas;

4. Bet visůse dáiktůse pasirodikime kaipo tarnai Dievo, didžiame kantrumè, suspaudimůse, bēdose, vargůse,

5. Múšiůse, kalinēse, maištůse, darbůse, budējimůse, pásnikůse,

6. Čistybēje, pažinimè, lengvaširdystēje, gerybēje, Dvasēje Šventoj', méilēje nevilojančioje,

7. Žodije tiesôs, galybēje Dievo, per šarvus teisybês po déšinês ir po kairês;

8. Per gárbę ir apgēdinimą, per piktą garsą ir gérą garsą; kaipo išvadžiotojei, o vienok teisus;

9. Kaip ne pažystami, o vienok pažystami; kaipo mirštą, o štay, esme gyvi; kaipo nukoróti, bet ne nužavinti;

10. Kaip sielvartingi, bet visados linksmi; kaipo ubagai, vienok daug bagotais darydami; kaipo nieko neturēdami, o vienok vislab turēdami.

11. Ak jús Korintionai! musû burna atsivērė jusump, širdis musû yra išplátinta.

12. Jús ne este suspáusti musůse; bet este suspáusti širdije jusû.

13. Bet tą pačę prisieinančę algą (kaip vaikams kalbu), praplátinkit ir jús.

14. Ne tráukite svetimo jungo su netikinčeis. Nes kokę tur draugystę teisybė su neteisybe? Arba kokę draugystę šviesybė su tamsybe?

15. Arba kaip sutinka Kristus su Bélialu? Arba kokį dalį tur tikisis su netikinčiu?

16. Kaipo Dievo bažnyčia sulygsta balvonams. Nes jus este bažnyčia gyvojo Dievo kaipo Dievas bilójo: Aš givesu jůse ir váikščiosu jůse, ir busu jusû Dievas, o anie bus mano žmonės.

17. Togidēl išeikite nůg jû ir atsiskirkit, bylo Viešpats; o kas ne čysta, ne krutinkit: ir aš jus priimsu,

18. Ir busu jums už Tēvą, o jús busite mano sunus ir dukteres, bylo visogalisis Viešpats.

PERSKYRIMAS VII.

Tus tada pazadējimus turėdami, mieláusieji, apčystikim patys savę nůg visokio apdár-

kimo kuno ir dvasês, išpildidami pašventimą báimėje Dievo.

2. Priimkit mus! niekam abydôs nepadárēm, ney vieno ne pažeidēm, nieko neprigávom.

3. Ne kalbu tai jums ant jusû praskandinimo; nes pirm to pasakiau, jog jús širdise musû este, norēdami su mumis podraug mirti ir podraug gyvi buti.

4. Su didžu drasumu jums kalbu, turiu didį pasigyrimą iš jusû; pripilditas esmi palinksminimo, labay apstingą turiu džiaugsmą visame musu suspaudime.

5. Nes kaip atējom ing Macedonią, musû kunas nejokiôs atilsiês neturējo, bet visame dáiktė buvom suspáusti: iš viršaus kariones, o viduje báimė;

6. Bet Dievas, kursai linksmina nužémintus, tas palinksmino mus per atējimą Tituso.

7. O ne tiktay per jo atējimą, bet ir per palinksminimą, kuriû anas palinksmintas yra nûg jusû, apsákęs mumus jusû geidimą, jusû verksmą, jusû storavójimą dēley manęs, taip jog ir daugiaus prasidžiaugiu.

8. Nes norint jus užsmútijau per gromatą, nesigailûs, ir norint man butu gailu buvus. Nes regiu, jog ta gromata jus, norint ant valandos, užsmútijo;

9. Vienok dabar džiaugiûs, ne dėl to, jog buvot užsmútiti, bet jog buvot užsmútinti ant gailesčio. Nes buvot užsmútiti pagal Dievą, šitaipo jog nejokiamė dáikte iškádôs nûg musû ne gávot.

10. Nes smutka pagal Dievą dáro gailestį ant išgánimo, kurio niekas nesigail; bet svieto smutka dáro smertį.

11. Nes štay tas pats dáiktas, jog jús buvot užsmútiti pagal Dievą, kaipo didį budrumą jusimp padárė, bet ir apsigynimą, ir rustybę, ir báimę, ir išsiilgimą, ir storavójimą ir atkéršimą; visûse dáiktûse pasirodēt čysti esą tamė darbe.

12. Togidēl norint rašiau jusump, tačiau ne rašiau dēl to, kursai abydą padárė, ney dēl to, kuriamui abyda padaryta; bet todēl, idant žinomas butu ansai budrumas jusû musû dēley pas jus, po akim Dievo.

13. Dēl to palinksminimą gávom, jog jús palinksminti este. O dar labjaus esme pasidžiaugę dēl džiaugsmo Ti-

tuso, jog atsigaivino dvasė
jo iš jusû visû.
14. Bet jey ko po akim jo
apie jus gyriaus, tůmi neapgė-
dintas esmi, bet kaipo tiesa
yra vis, ką su jumis kalbė-
jom, taip ir pasigyrimas musû
prieg Tituso tiesà pastójo.
15. O jo širdis tů daugiaus
ant jusû métasi, jog átmena
paklusnystę jusû visû, kaipo
jį su báime ir su drebėjimu
priėmėt.
16. Džiaugiůs, jog jumis
visůse dáiktůse galu pasiti-
kėti.

PERSKYRIMAS VIII.

O pránešu jums, brolei, ma-
lonę Dievo, kuri est důta su-
rinkimams Macedoniôs.
2. Nes prabanga jû link-
smybė buvo, kaip per daug
vargû mėginti buvo ir labay
didė vargingystė jû turėjo
apstingą bagotystę visokioj'
prastybėje.
3. Nes důmi jiems ludijimą,
jog pagal pagalėjimą, ir aukš-
čiaus už tą pagalėjimą, patys
buvo gátavi.
4. Su didžiu graudénimu
nůg musû geizdami, idant
mes priimtumbim tą geradė-
jystę ir draugybę nudalijimo,
kuri důdama yra žventiemu-
siems.
5. O ne taipo, kaipo tikėjo-
mės, bet patys savę padavė
pirmjáusey Viešpačiui, po-
tam ir mums per valę Die-
vo;
6. Jog turėjom graudénti
Titų, kad kaipo pirm pra-
dėjo, taip ir baigtu tą gera-
dėjystę ir tarp jusû.
7. Bet kaipo visame ba-
goti este tikėjime ir kalboje,
ir išmánime, ir visokiamė bu-
drumė ir méilėje jusû prieš
mus, (taip darykit), kad ir
šioje geradėjystėj' apstingi
butumbit.
8. Ne kalbu kaipo liepdams,
bet kadángi kiti taip budrus
yra, mėginu, bau tikra yra
jusû méilė.
9. Nes žinot méilę Vieš-
patiês musû Jėzaus Kristaus,
jog, kačeyg budams bagotas,
neturtingu stójos dėl jusû,
idant jús per jo neturtą ba-
gotais butumbit.
10. O tamė důmi jums ma-
no gerą mislę. Nes tai jumus
privalu, kurie ne tiktay da-
ryt, bet ir norėt pradėjote
jau métė prašokusame.
11. O dabar tat', ką pradė
jot daryt, išpildykit, jeib kai-
po buvo gátavas umas no-
rėti, taip ir tesie gátava valė
daryti, iš to, ką turite.
12. Nes jey kas pirm yra
gátavo umo, tas esti Dievui

pamėgstas, pagal turėjimą, o ne pagal neturėjimą.

13. Nes ne noriu, kad kiti turêtu paléngvinimą, o jús prispaudimą; bet kad lygey butu.

14. Jusû ápstas te-pádeda neturtui jû šime čēse, idant ir jû ápstas potam padētu jusû neturtui, ir stotus ligybė.

15. Kaipo parašyta yra: Kas daug rinko, ne turējo daugiaus, o kas maž rinko, ne turējo mažiaus.

16. Bet dēkavójimas te-est Dievui, kursai dávė tokį pasirupinimą apie jus ing širdį Tito.

17. Jog aną pagraudénimą priēmė; o budams labay procaunus, valnay nuējo jusump.

18. O nusiuntēm drauge su jû brolį, kursai tur gyrų iš Evangēliôs po visus surinkimus.

19. (O ne tiktay tatai, bet ir aprinktas yra nûg surinkimû už drauginiką kelónês musû su ta geradējystė, kuri ištaisoma yra per mus ant šlovês Viešpatiês, ir (ant paródimo) meilingo jusû nóro),

20. Vengdami to, idant kas mus ne peiktu dēl tokiôs skalsybês, kuri per mus ištaisoma yra.

21. Rupindamês apie patogius dáiktus, ne tikt po akim Viešpatiês, bet ir po žmonû.

22. O nusiuntēm taipojau su jeis musû brolį, kurį atrádom daug dáiktûse tánkey pasiprocevojantį, o dabar toly daugiaus pasirupinantį, dēl didžio nusitikējimo, kurį (turiu) prieš jus:

23. Buk dēley Tito, kursai yra mano tavorčius, ir tarp jusû pagálbinikas; buk dēley broliû musû, kurie Apáštalai yra surinkimû, ir garbę Kristaus

24. Togidēl išrodijimą méilês jusû, ir pasigyrimą musû iš jusû, parodikit prieš jûs taipojau ir po véidu surinkimû.

PERSKYRIMAS IX.

Nes apie tą dovaną, kuri dûdama yra Šventiemus, nemireikia jums rašyt.

2. Žinau nesang gátavą jusû umą, kuriûm aš giriûs iš jusû pas Macedoniečius, jog Akaja gátava buvo pirm méto; o tas jusû pavéikslas daug ant to prirágino.

3. Siunčiau tus brolus, kad pasigyrimas musû, kurį turim iš jusû, ne butu noprósnas šioj dalij', jeib (kaipo pasakiau) gátavi butumbite.

4. Jeib nekaškaip nusidûtu, kad jey su manim ateitu Macedoniečei, o rastu jus negátavus, mes (ne tarsu jús) gêdoj' butumbim dêl tokio drásaus pasigyrimo.

5. Togidēl man regējos dáiktas reikalingas ėsąs, pagraudéntbrolus, idantjusump pirmjaus eitu ir pritaisytu jusû jau pirm pažadētą geradējystę; jeib butu gatava, taipo, kaip butu šlovintingas davimas, o ne kaipo priverstas daikts.

6. Bet tai kalbu, kas skupay sēja, skupay ir pjaus; o kas apstingay sēja, apstingay ir pjaus.

7. Kožnas pagal nudumojimą savo širdiês; ne su apmaudu, ney iš privertimo; nes linksmą davēją Dievas myl.

8. O gal Dievas daryti, jeyb tarp jusû visoki malonė skelstu, idant visame visokį ápstą turēdami, apstingais butumbit ant visókio géro darbo;

9. Kaipo parašyta yra: Išbarstė, dávė pavárguliems; teisybė jo pasiliekt ant ámžiû.

10. O tasai, kursai dûda sēklą sējančiamui, tas dûs ir dûną ant válgimo, ir daugis jusû sēklą ir paskelsis vaisų jusû teisybês.

11. Idant visûse dáiktûse butumbit bagotais, visokioj' prastybēje, kuri daro per mus, jog dēkavojimas Dievui dágromas yra.

12. Nes davimas tôs dovanôs ne tiktay papildo nedastotkus Šventujû, bet ir prabangas tame yra, jog daug Dievui dēkavos,

13. Kurie per vierną šį tarnávimą Dievą šlovina už jusû paklusnumą Evangēliai Kristaus, ir už prastybę dosningo nudalijimo jiems ir visiems,

14. Ir dēley maldôs savo už jus, išsiilgdami jusû dēl malónês Dievo apstingôs jusimp,

15. Bet Dievui te-est dekavonė už jo neišsákomą dovaną.

PERSKYRIMAS X.

Bet aš Povilas pats graudenu jus per lengvaširdystę ir kantrumą Kristaus, kursai tiesa, budams po akim jusû nužémintas esmi, bet kitur búdamas esmi drasus prieš jus.

2. O prašau, jeib kad esmi prieg jusû, ne reiktu man but drasu tokiu drasumu, kaip kokiu dumoju drasus buti prieš nekurius, kurie

mus kaltin, kaipo kada pagal kuną váikščiotumbim.
3. Nes norint kunè váikščiodami, mes ne pagal kuną kariáujame.
4. Nes švarvai musû žalnierystês ne yra kuniški, bet galitingi Dievui, ant išvertimo tvirtybjû.
5. Išversdami rodas, ir visokį aukštumą, išsikélantį prieš pažinimą Dievo, ir pamušdami neválon visą protą po paklusnystè Kristaus,
6. Ir gátavą turēdami atkeršinimą ant visokiôs nepaklusnystês, kad išsipildis paklusnystė jusû.
7. Ar ant to tiktay, kas yra po akim, véizdite? Jey kas apie savę pasitikējimą tur, jog yra Kristaus, tas tegul tat taipojau iš savęs nuvartója, jog, kaipo jis yra Kristaus, taip ir mes Kristaus esme.
8. Nes norint aš ir jû daugiaus girčausi iš galybês musû, kurę mums dávė Viešpats ant pagérinimo, o ne ant jusû pagadinimo, ne bučau gêdoje,
9.(Bet tai sakau),kad ne mislitumbit, manę norējûsį jus gandit grómatomis.
10. Nes grómatos, kalba jie, sunkios yra ir stipros, bet kuno pribuvimas silpnas, ir kalba peiktina.
11. Tat tegul dumoja toksai, jog kokie esme žodžeis grómatose, ne pribudami, tokeis esme ir darbè, budami po akim.
12. Nes ne drésame patys savę rokûti tarp nekuriû, arba su tais sulygint, kurie patys savę giria; bet tie, savę patys savimi mierůdami ir patys savę sav patiems prilygindami, nieko ne išmáno.
13. Bet mes ne girsimēs per mierą; bet pagal šnurą mierôs, kurę mierą išmieravo mums Dievas, atsiekti ir iki jusû.
14. Nes mes ne išsitiesam per mierą, kaipo kada ne atsiektumbim iki jusû; nes ir ing jus iškákom su Evangēlia Kristaus.
15. O ne giriamês per mierą svétimůse darbůse; bet turim nusitikējimą, jog, kada pasidaugis jusû tikējimas,jusimp išplatinti busim ir mes pagal mierą musû skalsey,
16. Ant apsákimo Evangēliôs anose šalise, kurios guli aną šál jusû, negirdamês iš to, kas per svétimą dawádą pataisyta yra.
17. Bet kas girias, Viešpatije te-girias.
18. Nes ne tasai, kurs pats

savę girias, yra kam tinkas, bet tasai, kurį Viešpats giria.

PERSKYRIMAS XI.

Dûk Dieve, jeib manę pakéstumbit ant valandôs paikystėje mano; bet ir pakenčiat manę.
2. Nes zėlávoju prieš jus zėlávimu Dievo. Nes aš jus sulubijau vienamui vyrui, idant jus statyčau čystą páną Kristui.
3. Bet bijaus, kad kaipo žaltys prigávo Evą kitrybè savo, taip ir jusû umai ne butu nukreipti nûg prastybês, kuri yra Kristuje.
4. Nes jey tas, kurs pas jus ateit, kitą Jėzų apsakytu, kurio mes ne apsákėm; arba jey kitą gáutumbit Dvasę, kuriôs ne gávot; arba kitą Evangėlią, kuriôs ne gávot: tay toktai geray pakéstumbit.
5. Nes tikiûs, jog ne buvau nieko prastésnis už anûs didžius Apáštalus.
6. O norint esmi ir prastokas kalboj', vienok ne išpažinime; bet visur pažystame tápom visûse dáiktûse prie jusû.
7. Argu nusidėjau, jog pats savę pažéminau, jeib jús butumbit paáukštinti? Nesa až jums Evangėlią dovanay pranešiau.
8. Kitus surinkimus applėšijau, imdams nûg jû algą, jeib jumus tarnáučau.
9. O budams pas jus ir késdams nedastotką, sunkus niekam ne buvau. Nes mano neturtą papildė brolei, kurie atėjo iš Macedoniôs, ir visame sergėjaus, idant jums sunkus nebučau, ir potam sergêsûs.
10. Kaip tikray Kristaus tiesa manij' yra, taip man tas gyrus žémėsa Akajôs ne tur but užgintas.
11. Dėl kogi? Ar jog jusû ne mylu? Dievas tai žino.
12. Bet ką darau, tat ir darysu, jeib atkirsčau priežastį tiemus, kurie priežastiês jėško, idant tamè, iš ko girias, butu atrasti taip, kaipo ir mes.
13. Nes tokie netikri Apáštalai yra klastôs pilni darbinikai, pérsimainydami ing Apáštalus Kristaus.
14. O ne privalome stebėtis; nes ir pats šėtonas pérsimaino ing Angėlą šviesybês.
15. Todėl ne didis tada dáiktas, jey ir tarnai jo pérsimaino, kaipo butu tarnais teisybês, kuriû gálas bus pagal jû darbus.
16. Vėl sakau, kad niekas

ne tartůs, manę durną ėsantį; kitaipo ir dabar priimkit manę kaipo durną, idant ir aš ben mož pasigirčau.

17. Ką dabar kalbu, tai ne kalbu kaipo Viešpatije, bet kaipo durnybėje, šime drasumė pasigyrimo.

18. Kadángi daug jû girias pagal kuną, tada ir aš girsůs.

19. Nes jús rods nukenčiate neišmintingus, patys budami išmintingi.

20. Nes nukenčiate, kada kas jus neválon verčia, kada kas jus išryja, kada kas ima, kada kas išsikela, kada kas jus véidan muša.

21. Kalbu pagal išgėdinimą, kaipo kada butumbim silpnais; o kaškame kas drásus yra (iš durnybės kalbu), ir aš drásus esmi.

22. Jie Žydai, aš taipojau; jie Izraėlitai, aš taipojau; jie giminė Abraómo, aš taipojau.

23. Jie Kristaus tarnai, (paikay kalbu,) aš jey ne didésnis esmi. Aš daugiaus dirbau, aš daugiaus mušiû kentėjau, aš tankiaus sugautas, tankey smertiės bėdosa buvau.

24. Nůg Žydû penkis kartus po kéturis déšimtis mušiû be vieno gavau.

25. Tris kartus buvau plaktas rykštėmis; vieną kartą buvau muštas akmenimis; tris kartus su manim ákrutas sudužo; dieną ir náktį buvau gilybėje máriû.

26. Aš tankey kelavau, aš buvau bėdoj' ant vandenio, bėdoj' tarp razbaininkû, bėdoj' tarp Žydû, bėdoj' tarp pagonû, bėdoj' miestůse, bėdoj' púsčose, bėdoj' ant márû, bėdoj' tarp netikrû broliû.

27. Darbė bey vargė, nemiegojimė dažnay, išalkumė bey troškumė, pasnikavimė tankey, šaltije bey nůgystėje.

28. Bet to kas iš viršaus pripůla, anas kožną dieną užmigulisis rupestis apie visus surinkimus.

29. Kas silpnas, o aš nesilpnas? Kas pasipiktina, o aš nedegu?

30. Jey reikia girtis, iš mano silpnybės girsůs.

31. Dievas ir Tėvas Viešpatiės musû Jėzaus Kristaus, kurs yra pagárbintas ant ámžiû, žino, jog ne melůju.

32. Damaškė storasta karálaus Arėta apstátė su sargybė miestą Damaškû, norėdams manę sugáuti.

33. Bet pro lángą virvė pintinėje per murą buvau nuléistas ir išėjaû iš jo rankû.

PERSKYRIMAS XII.

Girtis tiesa nedera man. Ateisu bet regėjimump ir apreiškimump Viešpat'ės.

2. Pažystu žmogų Kristuje pirm keturolikôs mėtû, (bau tasai buvo kunè, nežinau, bau be kuno, nežinau, Dievas žino), kursai buvo paimtas ik ing trėčią dangų.

3. O pažystu tą žmogų (bau tas buvo kunè, arba be kuno, nežinau, Dievas žino),

4. Jog buvo paimtas ing Roją ir girdėjo neiškalbamus žodžius, kurius žmogui iškalbėt ne pareitis.

5. Iš tokio žmogaus girsûs, bet iš patiės savęs nesigirsu, tikt iš silpnybjû mano.

6. Nes jey norėčau girtis, nebučau paikas; nes tiesą sakyčau; bet atsilaikau, kad kas ne laikytu apie manę aukščiaus, nęgi ką rėg manę ėsant, arba ką gird iš manęs.

7. O idant iš didybės apreiškimû per mierą nepasiáukštinčau, dûtas man yra ákstinas kunui, Angėls šėtono, kad manę véidan muštu, jeib per mierą ne išsikelčau.

8. Togidėl tris kartus meldžiau Viešpatį, idant nûg manęs atstotu.

9. Bet man bilójo: Gana tav mano malonė; nes galybė mano išsipildžia silpnybėj'. Mieláusay tada girsûs daugiaus iš mano silpnybjû, idant manipi givéntu galybė Kristaus.

10. Togidėl aš linksmôs širdiės esmi silpnibėse, apgėdinimûse, nedastotkose, pérsekiojimûse, ir suspaudimûse dėl Kristaus. Nes silpnu budams druts esmi.

11. Tapau paikas besigirdamas; jús manę ant to privertėt. Nes aš nûg jusû turėjau but pagirtas, kadángi ne buvau prastésnis už anus didžius Apáštalus, kačeyg nieks esme.

12. Vienok žénklai Apáštalo paroditi yra tarp jusû visokioje kantrybėje ir žénklûse ir stebuklûse ir galybėje darbû.

13. Nes kasgi yra, dėl ko buvote prastésni už kitus surinkimus, tikt jog aš pats neapsunkinau jusû? Atléiskit man tą abydą.

14. Štay tréčą kartą esmi gátavas ateit jusump, o ne apsunkysu jusû. Nes ne jėškau to, kas yra jusû, bet jusû pačiû. Nes vaikai ne tur gimditojiems kraut skarbą, bet gimditojei vaikams.

15. Bet aš labay rods noru

guldyt, ir guldytas buti už jusû dušias; kačeyg aš jus labay didey mylu, ir tačau mažmylims esmi.

16. Bet te est taipo, aš jusû ne apsunkinau; bet kytrus budams, vylumi jus sugavau.

17. Argu per nekurį iš tû, kurius jusump siunčiau, apgavau jus?

18. Meldžiau Titusą, ir nusiunčiau su jů brolį: Argi jus Titus apjëškójo? Argu ne vienà dvasè váikščiojom? Argi ne vienais pëdais.

19. Argi vël tariatës, jog mes po akim jusû išsikalbam? Po véidu Dievo, Kristuje kalbame; o tat' vis, numilëti, iums ant pagérinimo.

20. Nes bijaus, kad atëjęs ne rasčau jus tokius, kokius, norëčau, ir aš taipojau rastas bučau nůg jusû, kokio jús ne norëtumbit; idant tarp jusû ne butu barniû, pavidû, rustybjû, vaidû, apkalbëjimû, kuštëjimû, pasipu-timû, maištû.

21. Kad manę vël, kad ateisu, ne nužémintu mano Dievas pas jus, ir turéčau smutitis iš daugio tû, kurie pirm to susigriešijo, o ne prisivertė už nenečystybę, ir palaidonystę (kekšystę) ir bjaurybę, kurę dárė.

PERSKYRIMAS XIII.

Tréčią jau kartą eimi jusump. Burnoje dviejû arba trijû luditojû apsistos kožnas žodis.

2. Pasakiau pirm ir vël sakau pirm, kaipo antrą kartą budams prieg jusû, taip ir dabar nepribudams rašau tiemus, kurie pirm griešijo, ir kitiems visiems, jog, jey vël ateisu, ne čëdisu.

3. Kadángi jëškote išrodijimo to, kursai manije kalba, Kristaus, kursai prieš jus ne esti silpnas, bet galys yra jusimp.

4. Nes norint nukryžiavótas yra silpnybëje, tačiau gyvas yra iš galybês Dievo. Nes ir mes jame silpni esme, bet gyvi busim su jů iš galybês Dievo tarp jusû.

5. Datirkit patys savę, bau este tikëjimè; mëginkite patys savę. Argi patys savę ne išpažystate, jog Jëzus Kristus jusimp yra? jey ne este atmestini.

6. Nusitikiu betaig, jog pažysite, kaip mes ne esme atmestini.

7. O meldžiu Dievą, idant nieko pikto nedarytumbit; ne jeib mes neatmestini pasiroditumbim, bet kad jús, kas yra géra, darytumbit, o

mes butumbim kaipo atme-
stini.
8. Nes ne gálim nieko prieš
tiesą, bet už tiesą.
9. Nes džiaugiamēs, kada
mes esme silpnais, o jús este
stipreis. Bet to ir geidžiame,
idant jús butumbit tobulais.
10. Togidēl tat' rašau, ne
budams prie jusû, kad, prieg
jusû budams, ne reiktu man
parodit aštrybês, pagal tą
macę, kurę man dávė Vieš-
pats ant pagérinimo, o ne ant
pagadinimo.
11. Paskučiausay, brolei, tu-
rēkitēs geray, bukite tobu-
lais, linksminkitēs, vienôs
dumôs bukite, pakájuje gi-
vénkite: tada Dievas méi-
lês ir pakájaus bus su ju-
mis.
12. Pasvéikinkit kits kitą
šventu pabučiávimu; svéiki-
na jus visi šventieji.
13. Malonė Viešpatiês Jē-
zaus Kristaus, ir méilė Dievo,
ir draugystė Dvasês Šven-
tosês te-esti su jumis visais.
Amen.

Gromata antra Korintioniump, siústa iš Pilippû Macedoniôs, per Titusą ir Lukošų.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO GALATUMP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas Apáštalas (ne nûg
žmonû, ney per žmogų, bet
per Jēzų Kristų, ir Dievą
Tēvą, kursai jį prikēlė iš
numirusiû),
2. Ir visi brolei, kurie yra
su manim, surinkimams Ga-
latioj':
3. Malonė jums ir pakájus
tést nûg Dievo Tēvo ir
Viešpatiês musû Jēzaus Kri-
staus,
4. Kursai pasidavė pats už
musû griekus, idant mus iš-
tráuktu nûg šio dabar ēsan-
čio piktojo svieto, pagal valę
Dievo ir musû Tēvo;
5. Kuriamui te-est garbē iki
ámžiû amžinujû. Amen.
6. Stebjûsi, jog taip greitay
dûdatēs atsikréipt nûg to,
kurs jus pavadino malonėspi
Kristaus, ant kitôs Evangē-
liôs,
7. Norint ney jokiôs kitôs ne
yra; kaip tikt, kad keli yra,

kurie jus sumaišo, norēdami pérkreipt Kristaus Evangēlią.

8. Bet noris ir mes, arba Angėlas iš dangaus, apsakytu jumus Evangēlią, be tôs, kurę jums apsákēme, tas te-est prakéiktas.

9. Kaipo pirm to apsákēme ir dabar vēl kalbu: Jeygu jums kas Evangēlią apsakytu prieš tą, kurę priēmētė, tas te-est prakéiktas.

10. Nesang dabar argu žmonēms itikt norēdams kalbu, ar Dievui? Argu jēškau pamēgti žmonēms? Nes jey dar norēčau pamēgt žmonēms, ne bučau tarnas Kristaus.

11. Důmi betaig jumus žinę, brolei, jog Evangēlia, kuri est apsakyta nůg manęs, ne est žmogiška

12. Nesang aš ne ēmjau jôs nůg žmogaus, ney jôs išmokau, bet per apreiškimą Jēzaus Kristaus.

13. Nesang girdējotė apie mano givénimą, koksai tas pirm buvo Žydû vieroje, jog per mierą pérsekiojau surinkimą Dievo ir gaišinau ji.

14. Ir tarpau Žydû vieroje už daug jû, man lygiujû savo giminēje, ir be mierôs storavojau už tēvišką zokoną.

15. Bet kada pamēgo Dievui, (kursai manę paskyrė nůg živáto mano mótinôs, ir pavadino per savo malonę,

16. Idant apreikštu savo Sunų manipi), kad jį apsakyčau tarp pagoniû: tůjaus pasiskùbinau ir ne susirodijau su kunu bey krauju.

17. Ney atējau Jeruzalēmon pas tus, kurie pirm manęs buvo Apáštalais, bet ējau ing Arabią ir sugryžau vēl ing Damašką.

18. Potam po trijû métû sugryžau ing Jeruzalem, idant isvysčau Pétrą ir pasilikau pas ji penkioliką dienû.

19. Bet kito iš Apáštalû ne regējau, tikt Jokubą, brolį Viešpatiês.

20. O ką jums rašau, štay po akim Dievo, (apsisviečiju), jog ne melůju.

21. Potam atējau ing šalis Syriôs ir Cilyciôs.

22. O buvau ne pažystamu ant véido surinkimams Žydavôs, kurie yra Kristuje.

23. Bet anie tiktay buvo išgirdę, jog tas, kursai mus pirmay pérsekiojo, dabar apisáko vierą, kurę pirmay gaišino.

24. Ir gárbino Dievą dēl manęs.

PERSKYRIMAS II.

Potam po métû keturolikôs užžengiau vēl ing Jeruzalem

su Barnabošumi, ėmęs su
savim ir Titusą.
2. Užžengiau betaig pagal
apreiškimą, ir pérguldžiau
jiems Evangėlią, kurę apsa-
kau tarp pagoniû; bet ypa-
čey tiems, kurie buvo pra-
kilnésneis; idant noprósnay
ne bėgčau, arba bėgęs bu-
čau.
3. Bet ney Titusas, kursai
su manim buvo, budams
Grėkas, ne buvo priverstas
apipjáustitis.
4. Ir dėl broliû netikrû,
nesuprastinay įsivédusû, ku-
rie buvo įsivogę, jeib pér-
tirtu valnystę musû, kurę
turime Jėzuje Kristuje, idant
mus tarnávimop sutramditu,
5. Kuriemus neygi ant va-
laudôs ne davėm vietôs, ir
ne pasidavėm, idant jusimp
tiesa Evangėliôs pasiliktu.
6. O nůg tû, kurie regėjosi
kas esą, (kokie norint pirm
to buvo, nieko man nerup:
Dievas ant asábôs žmogaus
ne atboja). Tie nesa, kurie
regėjosi kas esą, nieko kito
manę ne mokino.
7. Bet priešais kaip regė-
jo, jog man Evangėlia pa-
tikėta yra tarp neapipjáu-
stitû, kaipo Pétrui tarp apip-
jáustitû;
8. (Nesang tas, kursai galys
buvo per Apáštalą Pétrą
urėdystėj' tarp apipjáustitû,
taipojau galys buvo ir manipi
tarp pagoniû),
9. Ir pažinę malonę man
důtą, Jokubas ir Kėpasas ir
Jonas, kurie regėjos stulpais
esą, dávė déšinę sándarôs
man ir Barnabošui; idant
mes tarp pagóniû, o jie tarp
apipjáustitû (apisakytu).
10. Tiktay, jeib mes pavár-
guliû atsimintumbim; apie
ką rupinaus labay, idant
tai padaryčiau.
11. O kad Pétras atėjo An-
tiokion, prieštaravau jam ing
véidą, kadangi buvo kalti-
namas.
12. Nes pirm to, ne kaip
nekurie atėjo nůg Jokubo,
podraugey su pagonimis vál-
gė; o kad atėjo, atsitráukė ir
atsiskyrė nůg jû, bijodams
tû, kurie buvo iš apipjáu-
stimo.
13. O drauge su jů véida-
mainiškay apsiėjo ir kiti
Žydai, taip jog ir Barnabo-
šus buvo išvadžiotas per jû
veidamainystę.
14. Bet išvydęs, jog ne
tikray váikščiojo pagal tie-
są Evangėliôs, tariau Petrui
po akim visû: Jey tu, bu-
dams Žydas, pagoniškay gi-
veni, o ne žydiškay, kodėl,
pagonius per sylą verti, žy-
diškay apsieit?

15. Mes, kurie esme iš prigimimo Żydai, o ne griešnikai iš pagoniû,
16. Vienok, žinodami žmogų teisų ne pastojantį per zokono darbus, bet per tikėjimą ing Jėzų Kristų; tay ir mes tikim ing Kristų Jėzų, jeib teisus pastotumbim per tikėjimą ing Kristų, ir ne per zokono dárbus. Nesa per zokono dárbus ne pastoja teisus ney joks kunas.
17. Bet jeygu mes, kurie jėškom per Kristų teisus buti, dar ir patys griekininkais išrasti butumbim, tay Kristus butu grieko tarnas. Apsaugok Dieve!
18. Nes kada aš tatai, ką suardžiau, vėl atbudavoju, péržengtoju pats savę statau.
19. Aš nesang per zokoną zokonui numiriau, idant gyvas bučiau Dievui; su Kristumi esmi nukryžiavotas,
20. Aš gyvas esmi, vienok dabar ne aš, bet Kristus gyvas yra manije. Nesa ką dabar gyvas esmi kúne, tai gyvas esmi tikėjime Sunaus Dievo, kursai manę mylėjęs ir pats savę už manę pasidavęs.
21. Ne átmetu tą Dievo malonę. Jey nesang per zokoną ateit teisybė, tada Kristus noprósnay numirė.

PERSKYRIMAS III.

O paikieji Galatai, kasgi jus apmónijo, idant tiesai ne butumbit paklusni? Kuriems po akiû Jėzus Kristus pirm to buvo išmolavótas, tarp jusû nukryžiavótas.
2. To tiktay noru išmókti iš jusû: Ar gávot Dvasę per zokono dárbus, arba per sákimą apie tikėjimą?
3. Ar taip ne išmáną este? Dvásėje pradėjote, argi dabar kúne baigsite?
4. Ar taip daugel kentėjote noprósnay? jey tiktay noprósnay.
5. Tas tada, kursai jums pridůda Dvasę, ir dáro stebuklus tarp jusû, argu iš darbu zokono (tai dáro), ar iš klausimo apie tikėjimą?
6. Kaipo ir Abraomas intikėjo Dievui, ir paskaityta tai jam buvo teisybėna.
7. Išpažystate tada, jog tie, kurie iš tikėjimo yra, tie yra vaikais Abraómo.
8. O nuveizdėjęs tai ráštas, jog iš tikėjimo Dievas teisus dáro pagonis, pirm apisákė Abraomui, jog tavip bus péržegnoti visi pagonis.
9. O taip tie, kurie yra iš tikėjimo, yra péržegnojami su tikinčiu Abraomu.
10. Kiek nesang jû yra iš

darbû zokono, po prakeikimu yra. Nesang yra parašyta: Prakéiktas te-est kožnas, kursai ne pasiliekt visame tamè, kas parašyta knygose zokono, kad tai darytu.

11. O jog per zokoną niekas ne est nuteisinamas po akim Dievo, žinoma yra; nes teisusis iš tikējimo gyvas bus.

12. O zokonas ne est iš tikējimo; bet žmogus, kursai tai dáro, gyvas bus per jį.

13. Bet Kristus atpirko mus nûg prakeikimo zokono, pastodams už mus prakeikimu, (nesang parašyta: Prakéiktas kožnas, kursai kába ant médžio).

14. Idant ant pagoniû žegnonė Abraómo ateitu Kristuje Jēzuje, ir jeib mes taipo pažadējimą Dvasês imtumbim per tikējimą.

15. Brolei (žmonišku budu kalbu), juk žmogaus testamento, kada patvirtintas yra, niekas ne átmeta, ney jopį ką pridést.

16. Bet Abraomui pasakyti yra pažadējimai, ir sēklai jo. Ne kalba, ir sēkloms, kaipo apie daug; bet kaipo apie vieną: „Ir sēklai tavo", kuri yra Kristus.

17. Tatai betaig kalbu, testamento pirmay nûg Dievo nutvirtintojo ant Kristaus, zokonas, kursai po keturiû šimtû ir trijû déšimtû métû pakuy dûtas yra, ne išniekina, kad turētu suardyt pažadējimą.

18. Jey nesang iš zokono tēvainystė yra, jau ne iš pažadējimo; bet Dievas per pažadējimą dovanójo Abraomui.

19. Kamgi tada zokonas? Pridûtas est dēl péržengimû, iki ateitu anoji sēkla, kurei stójosi pažadējimas, ir surēditas yra per Angèlus rankoje tarpiniko.

20. O tarpinikas ne yra tikt vieno; bet Dievas yra vienas.

21. Argu tada zokonas yra prieš pažadējimus Dievo? Apsaugok Dieve. Bet jey zokonas butu dûtas, kursai galētu gyvus padaryt, tay tikray iš zokono ateitu teisybė.

22. Bet ráštas užrakino vis po grieku, idant pažadējimas iš tikējimo ing Jēzų Kristų butu dûtas tikintiemus.

23. O pirm to, ne kaip atējo tikējimas, buvome po zokonu sergiami ir užrakinti ing tikėjimą, kursai potam turējo but apréikštas.

24. Togidēl zokonas kaipo vaikû vádas mums buvo Kristauspi, idant per tikējimą butumbim nuteisinti.

25. Bet kaip atējo tikējimas, jau ne esme po vadu.

26. Nesang visi vaikais Dievo este per tikėjimą ing Kristų Jėzų.
27. Nes kiek iš jusû este ing Kristų apkrikštiti, Kristumi apsivilkotė.
28. Če nėra Žydo, ney Grēko; nėra tarno, ney valno; nėra vyro, ney moteriês. Nesang visi jús vienu este Kristuje Jēzuje.
29. O jey jús este Kristaus, tada ir sėkla Abraomo este, o pagal pažadējimą tēvaineis.

PERSKYRIMAS IV.

Sakau bet, pakoley tēvainis yra vaikas, nejókio skyraus ne tur nůg tarno, kačeig jis ponas yra ant visû lobjû.
2. Bet yra po apekunais ir priveizdais, iki čēso, kurį Tēvas paskyrė.
3. Taip ir mes, kada buvome vaikais, buvome ing tarnávimą dûti po pradžiôs įstatimais šio svieto.
4. Bet kada atėjo išsipildimas čēso, siuntė Dievas savo Sunų, gimusį iš moteriškês, ir padůtą po zokonu,
5. Jeib jis tus, kurie po zokonu buvo, išvadůtu, ir mes vaikystę apturētumbim.
6. Kadángi este vaikais, siuntė Dievas Dvasę savo Sunaus ing jusû širdis, šaukenčę: Abba, (tai est) Tēve.
7. O taip jau daugiaus ne esi tarnas, bet vaikas; o jey vaikas, tada ir tēvainis Dievo per Kristų.
8. Bet tů metù, ne pažindami Dievo, tarnávot tiems, kurie iš savęs ne est Dievais.
9. O darbar pažinę Dievą, arba labjaus budami pažinti nůg Dievo, kaipogi atsikreipjat silpnump ir pavárgusiump pradžiôs įstatimump, kuriems vēl iš naujo tarnáut norite.
10. Užlaikot dienas, ir mênesius, ir válandas, ir métus.
11. Bijaus dēl jusû, kad noprósnay aplink jus ne bučau vargęs.
12. Bukite kaipo ir aš, nesang ir aš esmi kaipo ir jús. Brolei, prašau jus: nejokiame dáiktè man ne padárēt abydôs.
13. Žinote betaig, jog pirmay silpnybēj' kuno jums Evangēlią apsakiau.
14. O gundimą mano, kurs buvo mano kune, ne vertētė nieku, ney jo átmetėt; bet manę kaipo Angėlą Dievo priēmėt, taip, kaipo Kristų Jēzų.
15. Kaip jús buvote tůčēs taip išganyti? Nesang důdu jums ludijimą, jog, jey butu gálimas dáiktas buvęs,

butumbit man dávę išplėš-
tas akis savo.
16. Argi taipo stojaus ju-
sû neprietelumi, jums tiesą
kalbėdamas?
17. Jie storavójasi už jus
nemandagey, bet jie nor jus
nůg manęs atkreipti, kad jús
už jůs storavótumbitiês.
18. Storavótis gér yra; kad
tiktay visad géro dėl nusi-
důda, ir ne tiktay, kad po
jusû akiû esmi;
19. Mano mylimi vaikai,
kurus vėl su sopėjimu gim-
dau, pakol Kristus jusije pa-
véikslą gautu!
20. Bet norėčau buti dabar
pas jus ir atmainyt balsą
mano, kadángi abejoju ap-
link jus.
21. Pamisakykite jús, kurie
norite but po zokonu, argi ne
girdėjote zokono?
22. Nes parašyta yra, jog
Abraomas turėjo dų sunų:
vieną iš tarnáitês, o kitą iš
valnôs.
23. Bet tasai, kursai buvo iš
tarnáitês, buvo gimęs pagal
kuną; o kursai iš valnôs, tas
pagal pazadėjimą buvo gimęs.
24. Tie Daiktai per prilygini-
mą sakyti. Nesang tie yra du
Testamentu: vienas nůg kál-
no Sinai, gimdžiąs ing tarná-
vimą, kurs yra Agar.
25. (Nesang Agar, yra kál-
nas Sinai Arabioj', o prisi-
lygina šiû čęsu Jeruzalei);
bet tarnáuja su vaikais sa-
vo.
26. Bet ana Jeruzalem, kuri
aukštay yra, valna yra, kuri
est musû visû motina.
27. Parašyta nesang: Pra-
silinksminkis nevaisinga, ku-
ri ne gimdai; šokterėk ir šauk,
kuri ne vargsti gimdimè; nes
apléistosês daugiaus yra vai-
kû, ne kaip tôs, kuri tur vy-
rą.
28. Bet mes, brolei, pagal
Jzaoką esme sunus pažadė-
jimo.
29. Bet kaipo tů čėsu tas,
kurs buvo užgimęs pagal ku-
ną, pérsekiojo tą, kurs buvo
užgimęs pagal dvasę: taip
ir dabar (déstis).
30. Bet kągi kalba ráštas?
Išmesk tarnáitę ir jôs sunų.
Nesang ne apturês têvainy-
stês sunus tarnáitês su su-
numi valnosês.
31. O taip, brolei, ne esme
vaikais tarnáitês, bet val-
nosês.

PERSKYRIMAS V.

Stovėkitegi toj' valnystėje,
kurioj' mus Kristus valnus
padárė, o ne pasidůkite vėl
po jungu tarnávimo.
2. Štay aš Povilas kalbu

jums: Jey dar apsipjáustisite, Kristus jums nieko ne derês.

3. O apludiju vêl po akim kiekvieno žmogaus, kursai apsipjáusto, jog kaltas est visą zokoną pildyt.

4. Jús Kristų pametēt, kurie per zokoną teiseis pastoti norite, ir išpůlēt iš malonês.

5. Bet mes laukiam dvasēje per tikējimą teisybęs, kuriôs reik laukti.

6. Nes Kristuje Jēzuje nedéra ney neapipjaustimas, ney apipjaustimas, bet tikējimas, per méilês darbus pasirodąs.

7. Jús bēgote mandagey; kas jus apstabdė, tiesôs neklausyti?

8. Tas pérkalbējimas ne est nůg to, kurs jus pavadino.

9. Mažumas ráugo visą įmaišimą užráugia.

10. Aš turiu apie jus nodieją Viešpatiesp, jog nieko kito išmanyt ne norēsite. O tas, kurs jus maišo, tas apturês súdą, buk kas noris.

11. O aš, brolei, jey dar apipjáustimą apsakau, kogidēl dar pérsekiojimą kenčiu? Jau tada pasilovęs yra papiktinimas kryžiaus.

12. Ak idant ir iškirsti butu tie, kurie jums nepakájų dáro.

13. Jús nesang, brolei, ant valnystês este pavadinti; tiktay (veizdēkit), kad per tą valnystę kunui valês ne důtumbit, bet per méilę tarnáukit kits kitam.

14. Visas nesang zokonas viename žodije išpildomas yra, butent tame: Milēk ártimą tavo, kaipo savę patį.

15. Bet jey tarp savęs kándatēs ir ryjatēs, veizdēkite, kad kits nůg kito ne butumbit sunaikinti.

16. Bet sakau: Dvasēj vaikščiokite, o kuno pageidimû ne išpildisite.

17. Nesang kunas geidžia prieš Dvasę, o Dvasė prieš kuną. O tie dáiktai tarp savęs prieštaráuja, jog ne darote tai, ką jús norite.

18. Bet jey Dvasês este rēdomi, ne este po zokonu.

19. O darbai kuno régimi yra, kurie est: Svetlovystė (péržengimas venčiavonystês), bjaurenybė, nečistybė, pasilaidávimas,

20. Balvonû gárbinamas, žynávimas, neprietelystė, barnis, neapykanta, rustybės, vaidai, nesuderējimai, skirtumai.

21. Pavidējimai, žmogžudystes, girtávimai, apsiryjimai, ir tiems lygus dáiktai, apie kurius apsakau jumus, kaip ir pirm to apsakiau, jog, kurie tokius dáiktus dáro,

ne bus tėvaineis karalystês Dievo.

22. Bet vaisus Dvasês yra méilė, linksmybė, pakájus, lengvybė, meilystė, gerybė, tikėjimas, romumas, viežlibystė;

23. Prieš tokius nėra zokono.

24. Kurie bet yra Kristaus, tie nukryžiavoja savo kuną su piktais budais ir pageidimais.

25. Jey Dvasėj givénam, tada Dvasėj ir váikščiokime.

26. Ne bukime norinčeis niekingôs garbês, vienas antrą išvadinėdami, ir vieni kitiems pavidėdami.

PERSKYRIMAS VI.

Brolei, jey žmogus butu griekė kokiame apgáutas, tada jús, kurie dvasiški este, tokį atgelbėkit Dvasėj romybês, dabodamas pats savęs, idant ir tu ne butumbei gunditas.

2. Vieni kitû naštas nešiokite, o taip išpildikite zokoną Kristaus.

3. Jey nesang kas régis ko ėsąs, nieku budamas, toks prigáuna pats savę.

4. Bet kožnas tegul patiês savo dárbą te-mėgina, o tada pats savije turês garbę, o ne kitame.

5. Nesang kiekvienas savo náštą nešos.

6. O tegul te-nudalyja tas, kurs mokinams yra žodžiu, tamui, kursai mokina, iš visókio géro.

7. Ne klajokite, Dievas ne apsijûkdinasi. Nesang ką žmogus sėja, tai ir dagos.

8. Kurs ant savo kuno sėja, tas nû kuno prápultį dagos. Bet kurs ant dvasês sėja, tas nû dvasês amžiną gyvastį dagos.

9. Bet gér darykime ir ne pailskime, nes savo čėsu dagosime be palovimo.

10. Togidėl, koley dar čėso turime, tay gér darykim visiems, bet ypačey vienôs vierôs su mumis ėsantiems.

11. Régite, kaipo daug žodžiû parašiau jumus savo rankà.

12. Kurie nor but mandagus pagal kuną, tie jus priverčia, idant apsipjáustitumbit; tiktay, jeib dėl kryžiaus Kristaus ne kentėtu pérsekiojimo

13. Nesang ney tie patys, kurie appjáustasi, ne pildo zokono, bet nor, kad jús appjáustitumbitês, jeib anie girtusi iš jusû kuno.

14. Bet apsaugok Dieve, man ko girtisi, kaip tiktay

iš kryžiaus Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus, per kurį man svietas yra nukryžiavótas, o aš svietui.

15. Nesang Kristuje Jēzuje ney appjáustimas kam déra, ney neapipjáustimas, bet naujas sutvērimas.

16. O kurie pagal tôs teisyklês váikščios, ant tû (tesie) pakájus ir mielaširdystė, ir ant Izraēlaus Dievo.

17. Tolaus tegul man niekas sunkybes te-ne dáro. Nes aš nešioju žymes Viešpatiês Jēzaus ant mano kuno.

18. Malonė Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus te-est su dvasè jusû, brolei, Amen.

Gromata Galatump, rašyta iš Rymo.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO ĖPĖZUMP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas Apáštalas Jēzaus Kristaus per valę Dievo, Šventiemus, kurie yra Ėpēzè, ir tikintiemus Kristuje Jēzuje:

2. Malonė (te-est) su jumis ir pakájus nûg Dievo musû Tēvo, ir Viešpatiês Jēzaus Kristaus.

3. Pašlovintas t'ést Dievas ir Tēvas Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus, kursai žegnójo mus visokia dvasiška žegnonè, dangujējûse dáiktûse Kristuje.

4. Kaipo išrinko mus jamè, pirm nurēmimo svieto, jeib butumbim šventais ir ne papeiktinais po véidu jo méilėje.

5. Kurs mus sav pačiam pirm paskyrė priēmimop už vaikus per Jēzų Kristų, pagal pasimēgimą savo valês.

6. Ant laupsês savo šlovingôs malonês, per kurę jis mus sav itinkančeis padárė tamè Mylimamè;

7. Kuriamè turim atpirkimą per jo kraują (tatai est), atléidimą griekû, pagal bagotystę jo malonês,

8. Kurę mums apstingay nudalijo visokioj' išmintij' ir protè,

9. Apreiškęs mums paslēptinę savo valês, pagal pasimēgimą savo, kurį buvo nulēmęs savije,

10. Idant išsipildžus pilnu-

mui čėsû, suglaustu draugo
Kristuje visus dáiktus, kaip
tus, kurie yra danguje, taip
ir tus, kurie yra ant žėmės,
11. Per kurį mes taipojau
ir tėvaineis stójomės, kurie
pirm paskirti buvome pagal
nustátimą to, kursai dáro
visus dáiktus pagal rodą
savo valės,
12. Jeib kas butumbim ant
garbės jo šlovės, kurie pirm
to nusitikėjom ing Kristų.
13. Kuriamė ir jús (nusitikit),
išgirdę žodį tiesôs Evangė-
lią išgánimo jusû; kuriamė
taipojau, kad intikėjot, užpe-
čėtiti este su Dvasė Šventa
pažadėjimo,
14. Kuri yra užguldimas tė-
vainystės musû, ant atpir-
kimo nugaminto paveldėji-
mo, ant pagárbinimo jo šlo-
vės.
15. Togidėl ir aš išgirdęs
apie jusû tikėjimą ing Vieš-
patį Jėzų, ir apie méilę prieš
visus Šventûsus,
16. Nepaláuju dėkavot už
jus, minėdamas jusû mano
maldose;
17. Idant Dievas Viešpatiės
musû Jėzaus Kristaus, Tė-
vas šlovės, dûtu jums Dvasę
išmintiės ir apreiškimo ant
jo išpažinimo,
18. Ir péršviestas akis jusû
umo, kad žinotumbite, kur-
sai yra nusitikėjimas jo pa-
vadinimo, ir kuri yra bago-
tystė šlovės jo tėvainystės
Šventûse.
19. Ir kuri yra prabanga
didybė jo galybės ant musû,
kurie tikime pagal darbą jo
silingôs stiprybės;
20. Kurę parodė Kristuje,
kad prikėle jį iš numirusiû
ir pasodino jį po savo dėši-
nės danguje,
21. Ant visokiôs kuni-
gaikštystės ir valdžiôs ir
galybės ir Viešpatystės, ir
vislab, kas gál vardu vadinta
but ne tiktay šimė svietė,
bet ir ateisenčiame.
22. Ir padavė visus daik-
tus po jo kójomis, o jį dávė
surinkimui už gálvą ant vi-
so,
23. Kuris yra jo kunas ir
pilnumas to, kurs vislab vi-
sûse išpildo.

PERSKYRIMAS II.

Ir jús, kurie buvot numirę
per péržengimus ir griekus,
2. Kuriûse kaškaday váikš-
čiojot pagal budą šio svie-
to ir pagal kunigáikštį, kur-
sai valdžią tur padangėsa,
pagal tą dvasę, kuri dabar
nepateikáuja vaikûse netikė-
jimo,
3. Tarp kuriû ir mes visi

kaškados givénom pageidimůse musû kuno, darydami valę kuno ir dumôs, ir buvom iš prigimimo vaikais rustybês, kaipo ir kiti.
4. Bet Dievas, kurs bagotas yra mielaširdystėje, dėl
didês méilês savo, kurė numilėjo mus,
5. Ir kad buvom numirę péržengimůse, padárė mus gyvus su Kristumi: (iš malonês išganyti pastójote).
6. Ir mus su jůmi prikėlė, ir su jůmi iškėlė ing dangišką gyvénimą, Kristuje Jėzuje.
7. Idant paroditu ateisenčiůse amžiůse prakilnáusą bagotystę savo malonês, iš gerybês ant musû Kristuje Jėzuje.
8. Nes iš malonês išganyti este per tikėjimą; ir tatai ne iš jusû yra, Dievo tatai yra dovana.
9. Ne iš darbû, jeib kas nesigirtu.
10. Nes jo darbas esme, sutverti Kristuje Jėzuje gerump darbump, kurius pirm pritaisė Dievas, kad jůse váikščiotumbim.
11. Togidėl atminkit, jog jús kaškados pagonys pagal kuną, vadinti buvot neapipjáustimas nůg tû, kurie vadinami yra appjáustimas kunė, kuris rankomis déstis;
12. Jog buvote tû čėsu be Kristaus, attolinti nůg draugystês Izraėlaus ir svétimi nůg testamentû pažadėjimo, neturėdami nusitikėjimo, ir buvote be Dievo svietė.
13. Bet dabar Kristuje Jėzuje, jús, kurie pirm to buvot attolinti, prisiártinot per kraują Kristaus.
14. Nes jis yra musû pakájus, kurs iš abiejû vieną padárė, išardydams tvorą, kuri tarpe buvo, tůmi, kad jis per savo kuną atėmė neprietelystę;
15. Suniekindams zokoną, kuris prisákimůse instatytas buvo, jeib iš dviejû vieną naują žmogų pats savije sutvértu ir padarytu pakáju,
16. Ir idant abiejus sujėdnotu su Dievu viename kunė per kryžių, nužavinęs neprietelystę per savę patį.
17. O atėjęs apsákė pakáju jumus, kurie attolinti buvot, ir tiemus, kurie arty buvo;
18. Nes per jį abieji turim priėjimą Tėvop vienoj' Dvasėje.
19. Ne este tada-daugiaus svetimi ir ateivjei, bet miesčionys su Šventaiseis ir naminikai Dievo,
20. Pabudavoti ant pundamento Apáštalû ir Pránašû, kurio apatinis sasparôs akmů yra Kristus Jėzus,

21. Ant kurio visa budavóne sutaisyta áuga ing šventą bažnyčią Viešpatije;
22. Ant kurio ir jús podraug budavojami este, jeib butumbit givénimas Dievo Dvasėje.

PERSKYRIMAS III.

Dėl to aš Povilas esmi kalinys Jēzaus Kristaus už jus pagonys.
2. Kadángi girdējot apie išrėdimą malonês Dievo, kuri man důta yra jusump,
3. Kad man žinoma pastójo ši paslēptinē per apréiškimą, kaip aš jau pirmay trumpinteley rašiau;
4. Iš ko skaitydami gálite suprast mano numánimą paslēptinėj' Kristaus,
5. Kuri ne buvo pažinta pirmůse ámžiůse vaikamus žmonû, kaipo dabar apreikšta yra šventiemus Apáštalams jo ir Pránašamus per Dvasę,
6. Jog pagonys yra draugtēvaineis, ir iš to patiês kuno, ir nodelnikais jo pažadējimo Kristuje per Evangēlią,
7. Kuriôs tapau tarnas pagal dovaną iš malónês Dievo, kurę man dávė pagal provijimą jo galybês.
8. Man mažiáusam iš visû Sventujû dávė tą malonę, apsakyti tarp pagoniû Evangēlią neištyramôs bagotystês Kristaus.
9. O idant ant šviesôs parodičau visiemus, koki yra draugystė paslēptinês, paslēptosês nůg ámžiû Dieviepi, kurs sutvērė visus dáiktus per Jēzų Kristų,
10. Idant žinoma dabar butu kunigaikštystēms ir viešpatystēms danguje, per surinkimą, didey tuleropa išmintis Dievo,
11. Pagal ámžiną nustátimą, kurį padárė Kristuje Jēzuje, Viešpatije musû,
12. Kuriame turime drasumą ir priējimą su nusitikējimu, per tikējimą ing jį.
13. Togidēl meldžiu, idant ne pailstumbite dēl mano vargû už jus, kurie yra jusû garbė.
14. Todēl palenkiu mano kelus Tėvop Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus,
15. Nůg kurio visa tėvystė danguje ir ant žémês vadinas,
16. Idant důtu jums pagal bagotystę savo šlovês drutybę, stiprais buti per jo Dvasę vidutiniame žmoguje;
17. Ir Kristui givénti per tikējimą jusû širdise, ir kad jús butumbit išakniti méilēje ir nutvirtinti;

18. Idant galêtumbite suprast su visais Šventais, kurs yra platumas ir ilgumas ir gilumas ir aukštumas,

19. Ir pažint méilę Kristaus, kuri péreit visokią pažintį, jeib papilditi butumbite visokiu pilnumu Dievo.

20. O tam, kurs gal apstingay padaryt už vis, ką prášom arba dumojam, pagal galybę, kuri yra dáranti musimpi:

21. Tam te-est šlovė surinkimè per Kristų Jėzų visůse čėsůse ant ámžiû amžinujû, Amen.

PERSKYRIMAS IV.

Graudenu tada jus aš kalinys Viešpatije, idant vaikščiotumbite, kaipo paréitis, vertay pavadinimui, kuriû pavadinti este,

2. Su visokia pakarnystè ir su romumu, su kantrybè, kits kitą késdami méilėje,

3. Rupindamêsi išlaikyt vienybę Dvasės per ryšį pakájaus:

4. Vienas kunas ir viena Dvasė, kaipo ir jús pavadinti este viename nusitikėjimè jusû pavadinimo,

5. Viens Viešpats, viens tikėjimas, vienas krikštas,

6. Vienas Dievas ir Tėvas visû, kursai yra ant visû, ir per visus, ir jusůse visůse.

7. Bet kiekvienam iš musû důta yra malonė pagal mierą dovanôs Kristaus.

8. Togidêl byla: Užžengęs ant aukštybês, sugáutą nuvedė apkalimą, ir dávė dovanas žmonêmus.

9. O tatai, jog užžengė, kas yra kit, net jog pirm nužengė ing žemjáusas vietas žémės?

10. Kurs nužengė, tasai yra tas pats, kurs ir užžengė aukščiaus visû dangû, idant vislab papilditu.

11. Ir tasai dávė, nekurius tiesa Apáštalus, o nekurius Pránašus, o kitus Evangelistus, o kitus ganytojus ir Mokitojus.

12. Kad šventieji pritaisomi butu darbop' urėdo, per kurį kunas Kristaus budavojams butu;

13. Iki ateitumbim visi vienybėn tikėjimo, ir pažintiês Sunaus Dievo, ing vyrą tobulą, ing mierą tobulôs amžiês Kristaus;

14. Jeib daugiaus ne butumbim vaikai ir ne důtumbimies lingotis ir subotis visokeis vėjais pamókslo, per buklystę žmonû ir vylų, kůmi mus tyko išvadžoti.

15. Bet darydami tiesą méi-

lėje, augkime visůse dáiktůse tamė, kurs yra gálva, Kristus.
16. Iš kurio visas kunas sutaisytas, ir viens sánaris prie antro sánario kába, per visus sánarius, per kurus viens antram padeda, pagal dárbą kiekvieno sánario savo mieroje, ir daro, kad kunas auga ant savo paties pasigérinimo, ir tai vislab méilėje.
17. Kalbu tada tatai ir ludiju Viešpatije, idant ne váikščiotumbite daugiaus, kaipo vaikščioja kiti pagonys niekystėje savo dumôs,
18. Aptémusį protą turėdami, attolinti nůg givátôs Dievo, dėl nežinójimo, kursai yra jůse, dėl aklystės jū širdiės.
19. Kurie užsikietavę pasidavė ant prabangôs, idant darytu visokią nečistybę draug su godu.
20. Bet jús Kristų ne taip išmókotė.
21. Jéygu kitaip girdėjot apie jį, ir jamė mokiti este, kaip Jėzuje tikra viernybė yra.
22. Taygi atméskite nů savęs pagal pirmąjį elgimą sénąjį žmogų, kurs per geidulus privilojančius savę pagadinas;
23. O atsinaujinkite dvasėje jusū umo.
24. Ir apsivilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas yra pagal Dievą, teisybėje ir šventybėje tiesôs.
25. Todėl nudėję mélą, kalbėkite kiekviens tiesą su savo artimu; sánarei nes esme kits kito.
26. Rustáudami ne griešikite; te-ne nusiléidžia saulė ant jusū rustybės.
27. Ney důkit vélnui vietôs.
28. Kursai vogė, tasai tene vagia daugiaus, bet geriaus te-dirba, darydamas rankomis, kas yra gér, jeib turėtu nudalyt reikaláujančiam.
29. Nejoki bjauri kalba tene išeit iš jusū burnôs, bet kas naudinga yra ant pagérinimo, kad reikama yra, idant důtu malonę klausantiemus.
30. Ir ne apsmútikit Dvasę Šventą Dievo, per kurę užpečėtiti este ant dienôs atpirkimo.
31. Visa kartybė ir rustybė ir narsas ir rėksmas ir bluznijimas, su visokia piktybe, tebuk atmesta nůg jusū.
32. Bet bukit viens prieš kitą maloningi, mielaširdingi, atléisdami kits kitám, kaipo ir Dievas atléido jumus Kristuje.

PERSKYRIMAS V.

Bukit tada sekiotojeis Dievo, kaipo mieli vaikai,
2. Ir váikščiokit méilėje, kaipo ir Kristus numilējo mus, ir savę patį padavė už mus dovanai ir apierai, Dievui ant saldaus kvápo.
3. Bet palaidávimas (kekšystė) ir visoki nečistybė, arba godulystė, te-ne est minēta tarp jusû, kaipo paréitis Šventiemus.
4. Taipojau bjaurybė ir durna kalba arba šutka ir gēdiški žodžei, kurie ne pridera, bet geriaus dēkudarimas.
5. Nes žinokit tatai, jog ney viens palaidonas (kékšininks), arba nečystas, arba godulingas, kurs yra balvonû garbintojis, ne tur tēvainystês karalystēje Kristaus ir Dievo.
6. Te-ne išvadžoja jus niekas niekingais žodžeis, dēl tû nes dáiktû ateit narsas Dievo ant vaikû nepaklusnumo.
7. Ne bukit tada jû nodelnikais.
8. Nes buvot kaškadôs tamsybė, bet dabar este šviesybė Viešpatije: váikščiokit kaipo vaikai šviesybês.
9. (Nes vaisus Dvasês yra visokioj' gerybēj' ir teisybēj' ir tiesoj'.)
10. Ir išmēginkite tatai, kas Viešpačiui pamēgsta.
11. Ir ne turēkit draugystês su nevaisingais darbais tamsybês, bet jû geriaus pabárkit jûs.
12. Nes tatai, kas nûg jû slapčey dároma yra, gēda est irgi sakyt.
13. Bet visi tie dáiktai žinomi pastoja, kad nû šviesybês pabarami yra. Nes vis, kas apsiréiškia, tai šviesybė yra.
14. Togidēl kalba: Pabusk, kursai miegi, ir kélkis iš numirusiû, o Kristus apšvies tavę.
15. Dabokitês tada, kaipo apveizdingay váikščiotumbite, ne kaipo neišmintingi, bet kaipo išmintingi.
16. Atpirkdami patogų čēsą, nes dienos yra piktos.
17. Togidēl nebukit neišmáną, bet išmáną, kuri yra valė Viešpatiês.
18. Ir ne apsigérkite vynu, iš ko sékasi bjaurus pasielgimas; bet papildyti bukite Dvasė,
19. Kalbēdami tarp savęs su psalmais ir giesmēmis ir dvasiškus garsus, giedodami ir laupsindami Viešpačui jusû širdije,
20. Dēkavódami visadôs už visus dáiktus, Dievui ir Tē-

vui, vardan Viešpatiês Jēzaus Kristaus,

21. Kits kitam pasidůdami báimēje Dievo.

22. Moteres te-est padůtos vyramus savo, kaipo Viešpačui.

23. Nes vyras yra gálva moteriês, kaipo ir Kristus gálva bažnyčiôs; ir jis yra Išganytojis kuno.

24. Togidēl kaipo bažnyčia padůta est Kristui, taipo ir moteres vyramus savo visůse dáiktůse.

25. Vyrai, milēkit jusû moteres, kaipo ir Kristus numilējo bažnyčią, ir pats savę padávęs už ję.

26. Idant ję pašvéstu, apčystijęs ję vandens apmazgojimu žodije.

27. Kad ję sav pačam pagatávitu šlovną draugystę, ne turinčią ney jókio darkùmo arba raukšlo, arba ko kito tam lygaus, bet kad butu šventà ir nekáltinima.

28. Taip tur ir vyrai milēt savo moteres, kaipo tikrus kunus savo. Kas myl savo moterį, tas myl pats savę.

29. Nes niekas niekada neturējo neapykantoj' savo kuno, bet pén ir saugoja jį, kaipo ir Viešpats bažnyčią.

30. Kadángi sánareis esme jo kuno, iš jo kuno ir iš jo káulû.

31. Togidēl apléis žmogus savo tēvą ir motiną, o prisiskirs moteriesp savo, o tůdu bus vienas kunas.

32. Ta paslēptinė yra didė. Bet kalbu tai apie Kristų ir apie bažnyčią.

33. Taip tada ir jús visi, ir kiekviens te-myl savo moterį kaip pats savę; o motē te-bijosi vyro.

PERSKYRIMAS VI.

Vaikai, bukit paklusnus gimdytojams jusû Viešpatije. Nes tai yra teisu.

2. Šienavok (garbink) tēvą tavo ir motiną, (kurs pirmas yra prisákimas su žadējimu,)

3. Idant geray tav butu, ir ilgay givéntumbei ant žémês.

4. O jús gimditojei, ne rustinkite vaikû jusû, bet auginkite jůs drausmēje ir graudénime Viešpatiês.

5. Tarnai, paklusnus bukit ponams jusû kuniškamus, su báime ir drebējimu, tikrybēje širdiês jusû, kaipo Kristui.

6. Ne po akims tarnáudami, kaipo tie, kurie žmonēms pamēgti nor, bet kaipo tarnai Kristaus, darydami valę Dievo iš širdiês,

7. Tarnáudami su gerà va-

lė Viešpačiui, o ne žmo-
nėms.
8. Žinodami, jog kiekvienas,
ką ger padarys, ims algą
nůg Viešpatiês, norint tar-
nas, norint valnas butu.
9. O jús ponai tatai taipo-
jau darykit prieš jůs, lau-
kities nůg grumzdimû, žino-
dami, jog ir jús patys turite
Viešpatį danguje, ir nēra
jempi veizdējimo ant asábôs.
10. Galausey, brolei mano,
bukit drúti Viešpatije ir
galybēje jo stiprybês.
11. Apsivilkite šarvus Die-
vo, idant galētumbite stovēt
prieš kytrus užkabinējimus
vélno.
12. Nes mes neturime ko-
vot prieš kuną ir kraują, bet
prieš kunigaikštystes, prieš
valdžias, prieš svieto ponus,
ponavójančius ant tamsybês
šio svieto, prieš dvásiškas
piktybes po dangumi.
13. Togidėl nusitvérkit šar-
vus Dievo, idant galētum-
bite atsispirt piktoj' dienoj',
ir vislab pabaigę viršų gauti.
14. Stovēkit tada apjůsę
strēnas jusû tiesà, ir apsivil-
kę pancērumi teisybês,
15. Ir apsiávę kojas, kaip
gátavi ant Evangēliôs paká-
jaus.
16. O viršun visû dáiktû
ēmę skydą tikējimo, su kurę
galētumbite išgesyt visas
ugningas strēlas piktojo.
17. Ir imkit šalmą išgá-
nimo ir kalaviją Dvasês, ku-
ris yra Dievo žodis,
18. Su visokia malda ir
prášimu melsdamēsi visadôs
dvasēje ir budēdami ant to
su visokiu nepalovimu ir prá-
šimu už visus šventus;
19. Ir už manę, kad man
důtas butu žodis ant atvēri-
mo mano burnôs su drasu-
mu, žinoma daryti paslēptinę
Evangēliôs.
20. Dēl kuriôs páslas esmi
lencugůse, idant jůse kalbē-
čau drasey, kaipo man pri-
gul kalbėt.
21. O idant ir jús žinotum-
bite, kaip yra su manim, ir ką
veikiu, vis tai pasakys jums
Tykikus, mielasis brolis ir
viernas tarnas Viešpatije,
22. Kurį nusiunčiau jusump
dėl to patiês, idant žinotum-
bite, kaip yra su mumis, ir idant
palinksmintu širdis jusû.
23. Pakájus te-est broliams,
ir méilė su tikējimu nůg Die-
vo Tēvo, ir Viešpatiês Jē-
zaus Kristaus.
24. Malonē te-est su visais
tais, kurie myl Viešpatį mu-
sû Jēsų Kristų nepalautinay,
Amen.

Epēzump siusta iš Rymo per Tykiką.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO PILIPPENSUMP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas ir Timoteušas, tarnai Jēzaus Kristaus, visiemus šventiemus Kristuje Jēzuje, kurie yra Pilippensûse, su vyskupais ir diakonais.
2. Malonė te-est jumus ir pakájus nůg Dievo musû Tēvo ir Viešpatiês Jēzaus Kristaus.
3. Dēkavóju Dievui manam, kiek kartu jusû átmenu,
4. Koktai aš darau visados (visose maldose mano už jus visus, su linksmybe melzdams),
5. Už jusû draugystę Evangēlioj', nůg pirmôs dienôs iki šiolay,
6. Nusitikēdams geray apie tatai, jog tas, kurs pradējo jusimp tą gérą darbą, tą ir pabaigs iki dienai Jēzaus Kristaus.
7. Kaipgi man tai verta, šitaipo apie jus visus dumoti, todēl, kad aš jus savo širdije turu, šimè savo kalējime, kuriamè Evangēlią užtaru ir patvirtinu, kaip kurie visi su manimi tôs malonês dalyvi este.
8. Nes Dievas yra ludinikas mano, kaip jusû visû iš širdiês dugno išsiilgstu Jēzuje Kristuje.
9. Ir apie tatai meldžiûse, idant méilė jusû jû tolaus, tû didžiaus skalsintus pažinimè ir visokiame išmánime;
10. Idant galētumbit datirinēt dáiktus prakilnésnius, kad butumbite tikri ir be pažeidimo iki dienai Kristaus,
11. Papilditi vaisumis teisybês, kurie yra per Jēzų Kristų, ant šlovês ir garbês Dievo.
12. O noriu, idant žinotumbite, brolei, jog tatai, kas dējos su manimi, išējo daugiaus ant padauginimo Evangēliôs;
13. Taip, jog ryšei mano Kristuje po visus namus súdo, ir kitiems visiems apskelbti yra;
14. Ir daug broliû Viešpatije, iš mano ryšiû nusitikējimą gávę, jû drasesni pastójo, žodį sakyti be baimês.
15. Kiti tiesà apsáko Kristų ir iš pávydo, ir iš nesandorôs, bet kiti iš gerôs misliês.
16. Anie apsáko Kristų iš vaido, ir ne tikray; nesjie mis-

lija, koki vargą norį pridůti mano ryšiams;

17. Bet šie iš méilês; nes jie žino, kad dēl užtarimo Evangēliôs čę gulu.

18. Kasgi tai? kad tiktay Kristus apsákomas butu visokiu budu, ar tai butu neviernay, ar viernay; tačau aš džaugiůs tůmi ir džaugsůs.

19. Nes žinau, jog išeis man tai ant išgánimo per jusû maldas, ir per pagálbą Dvasēs Jēzaus Kristaus.

20. Pagal mano laukimą ir nusitikējimą, jog ne viename dáikte gēdoje ne busu, bet su visokiu drasumu, kaipo visados, taipo ir dabar bus laupsintas Kristus mano kunè, buk per givátą, buk per smertį.

21. Nesa Kristus yra mano gyvastis, ir mirti man nauda.

22. Bet kadángi kúne gyvam buti, déra daugius vaisaus provyti, tai aš ne žinau, katrą skirtis turēčau.

23. Nesa abejets man macney prigul. Aš geidžu išválnitas ir su Kristumi buti; koktai ir geraus butu;

24. Bet labjaus privalu yra, kúne pasilikti jusû dēley.

25. Ir tai tikray nusitikėdams žinau, pasiliksęs ir pas jus visus podraugę busęs, jums ant augimo, ir ant džaugsmo tikējimo;

26. Jeib pasigyrimas jusû apstingas butu per Kristų Jēzų, manipi, dēl mano sugrižimo jusump.

27. Tiktay vaikščiokit kaipo pridera Evangēliai Kristaus, idant ar atėjęs išvysčau jus, arba nepribudams išgirsčau apie dáiktus jusû, jús stovētumbit vienoj' Dvasėje, vienà dumà kariáudami podraug už vierą Evangēliôs.

28. O nejokiamè dáiktè nesibaidydami priešinikû, kas jiemus yra tikras ženklas prapůlimo, bet jumus išgánimo, o tai nůg Dievo.

29. Jog jumus dovanóta yra dēl Kristaus, ne tiktay ing jį tikēt, bet ir už jį kentēt.

30. Tą pačę karionę turėdami, kokę regējot ant manęs, ir dabar girdit apie manę.

PERSKYRIMAS II.

Jeygu tada yra koks palinksminimas Kristuje, jeygu yra koksai nuraminimas méilês, jeygu yra koki draugystė Dvasês, jeygu yra koki širdinga méilė ir pasigailējimai:

2. Papildikit džiaugsmą mano, idant butumbite vienôs dumôs, turēdami lygę méilę, budami vienširdingi ir vieno išmánimo.

3. Nieko ne darydami per

vaidą, arba niekingą garbę,
bet per nusižéminimą te-laiko
kits kitą didésnį už savę patį.
4. Kiekviens tene-veizd to,
kas jo yra, bet to, kas yra kito.
5. Bet kožnas t' esie tôs
dumôs, kokiôs ir Jēzus Kristus buvo;
6. Kursai budamas pavéikslu Dievo, ne laikė tatai už plēšimą, idant butu lygus Dievui.
7. Bet pats pasimážino, ir priėmęs tarno pavéikslą, pastójo lygus kitám žmogui, ir elgimůse ràstas buvo kaip žmogus.
8. Jis pats savę nužémino, tápęs paklusnus iki smertiês, iki smertiês kryžiaus.
9. Togidēl Dievas didey paáukštino jį, ir dovanójo jam vardą, kurs yra ant visû vardû.
10. Idant vardė Jēzaus klauptusi visokias kélis, tû, kurie yra danguje, ir tû, kurie yra ant žémês, ir tû, kurie yra po žémė,
11. O visi liežuvjei išpažintu, jog Jēzus Kristus yra Viešpatim ant garbês Dievo Tēvo.
12. Togidēl mielieji mano, kaipo visadôs buvot paklusni, ne tiktay po akim mano, bet toly daugiaus dabar man ne ėsant, rupinkitēs išganytais pastoti su báime ir drebējimu.
13. Nes Dievas yra, kursai dáro jusimp norą ir išpildimą, pagal savo pasimēgimą.
14. Vislab darykit be murmējimû ir vaidû;
15. Idant butumbite nekaltais ir tikrais vaikais Dievo, ne papeiktais viduje piktôs ir pérvertingôs giminês, tarp kuriû žibate kaipo žiburei ant svieto,
16. Tůmi, kad laikot žodį gyvastiês, man ant gyraus dienoje Kristaus, kad aš ne noprósnay bēgęs, ney noprósnay dirbęs bučau.
17. O jey ir apieravojamas esmi dēl apierôs ir tarnávimo jusû tikējimo, tačau aš džiaugiůs, ir podraug džiaugiůs su jumis visais.
18. O iš to ir jús linksmindamies, drauge džiaugkitēs su manim.
19. O nusitukiu Viešpatije Jēzuje, jog Timoteušą véikey siúsu jusump, idant ir aš bučau linksmôs širdiês, ištyręs, kaip déstis su jumis.
20. Nes ney vieno ne turiu, kursai butu su manim tokiôs vienôs dumôs, kursai taipo iš širdiês rupintus apie jusû dáiktus.
21. Nes visi jēško savo dáiktû, ne tû, kurie yra Kristaus Jēzaus.

22. O datyrimą jo žinote,
jog kaipo sunus su tēvu tar-
návo jis su manim Evangē-
lioj'.
23. Tą tada nusitikiu siúsęs,
kaip véikey matysu, kas su
manim bus.
24. Bet nusitikiu Viešpa-
tije, jog ir pats ateisu ne po
ilgam.
25. Bet regējos man priva-
lus dáiktas ēsas, Epapróditą,
brolį mano ir pagálbininką ir
draugkareivį, bey jusū Apáš-
talą ir tarną reikmenēs ma-
no, siústi jusump.
26. Kadángi jis tróško ju-
sū visū ir didey rupinos dēl
to, jog buvot išgirdę, jį ser-
gant.
27. Nes ir sirgo maž ne ar-
ty smertiēs, bet Dievas susi-
milo ant jo, o ne tiktay ant
jo, bet ir ant manęs, idant ne
turēčau sielvartą ant siel-
varto.
28. Jū veikiaus tada nu-
siunčiau jį, jeib jį išvydę
vēl linksmintumbitēs, o aš
mažiaus sielvarto turēčau.
29. Priimkit tada jį Vieš-
patiji su visokiu džaugsmu
ir tokius garbēje turēkit,
30. Kadángi dēl darbo Kri-
staus maž ko ne atējo ant
smertiēs, nečēdidams savo gi-
vátōs, idant jusū vietoje man
tarnáutu.

PERSKYRIMAS III.

Galausey, broleimano, džaug-
kitēs Viešpatije. Tůs pačus
dáiktus jums rašyt, man tiesa
nēr gáilu, bet jums déra ant
padrutinimo.
2. Dabokitēs šunū, dabo-
kitēs piktujū darbininkū, da-
bokitēs pérsiskyrimo.
3. Nes mes esme appjáusti-
mas, kurie tarnáujame Die-
vui Dvasēje ir giriamēs Kri-
stumi Jēzumi, o ne pasitikim
ant kuno.
4. Kačeyg ir aš turu, iš kuno
kůmi girtisi. Jey kitam kam
régis, buk jis galētu iš kuno
girtisi, aš jū daugiaus.
5. Aš ašmą dieną appjau-
stitas esmi, aš iš žmonū Iz-
raēlio, iš giminēs Benjamin,
Žydas iš Žydū, ir pagal zo-
kono Parizēušas,
6. Pagal želávimą pérse-
kiotojas bažnyčiōs; pagal tei-
sybę, kuri yra zokone, buvęs
be papeikimo.
7. Bet tatai, kas buvo man
nauda, turējau del Kristaus
už iškádą.
8. Nes vislab aš laikau už
iškádą dēl prakilnystēs paži-
nimo Jēzaus Kristaus, Vieš-
patiēs mano, dēl kurio vis
už iškádą turējau, ir turiu
tatai už purvą, idant laimē-
čau Kristų,

9. Ir bučau išrastas jamè, ne turis savo teisybę iš zokono, bet kuri per tikėjimą ing Kristų ateit, butent teisybė, kuri iš Dievo, tikėjimui prirokójama.

10. Idant pažinčau jį ir galybę jo prisikėlimo iš numirusiû, ir draugystę jo kentėjimû, kad bučau lygus jo smerčiui;

11. Jeib kokiu budu prieš ateičau prikėlimui iš numirusiû.

12. Ne kad kaip tai jau sugávęs bučau, arba jau tobulas bučau; bet vyju, jeib ir sugaučau, kodrin aš nůg Kristaus Jėzaus sugáutas esmi.

13. Brolei, aš ne tariůs, ėsąs sugávęs, bet vieną dáiktą (darau), tą tiesa, kas yra užpakalije, užmiršdams, o top, kas yra priešakije, pasiskubindams.

14. Ir bėgu ing pastatytą mierį, ant paskirtojo brángiojo laimėjimo, kurį rodo dangiškas pavadinimas Dievo, Kristuje Jėzuje.

15. Kiek tada musû esme tobulais, tokiôs dumôs bukim; o jeygu kitôs dumôs este, ir tai apreišk jums Dievas.

16. Tačau taipo, kad pagal vieną davádą, ant kurio parėjom, elgtumbimies, ir vienôs dumôs butumbim.

17. Bukit podraug sekiotojais mano, brolei, ir dabokitės tû, kurie taipo váikščioja, kaipo mus turite už pavaiždą.

18. Nes daug váikščioja, apie kurius dažnay jumus sakiau, o dabar ir verkdamas sakau, jog yra neprieteleis kryžiaus Kristaus,

19. Kuriû gálas yra prapůlimas, kuriems pilvas yra jû dievas, kurie gėdoj' garbę jėško, ir kurie apie žémiškus dáiktus rúpinas.

20. Bet musû vaikščojimas danguje yra, iš tén mes ir laukiame Išganytojo, Viešpatiês Jėzaus Kristaus;

21. Kurs niekingą musû kuną péršvies, kad lygus pastótu jo peršviestam kunui, pagal tą galybę, kuri gal ir visus dáiktus sav padůtas daryti.

PERSKYRIMAS IV.

Taipogi, mano mieli ir brangieji brolei, mano džaugsmas ir mano vainikas, taipo stovėkite Viešpatije, jús mielieji.

2. Evodią meldžiu ir prašau Syntykę, idant butu vienôs dumôs Viešpatije.

3. O meldžiu ir tavę, mano tikras drauginike, padėk joms, kurios su manim drauge varginos Evangėlioj su Klementu, taipojau ir su kitais pa-

gálbinikais mano, kuriû vardai yra knygose givátôs.

4. Džaugkitēs visados Viešpatije. Ir vēl kalbu, džaugkitēs.

5. Lengvybė jusû te-est žinoma visiemus žmonēmus. Viešpats arty yra.

6. Nieko nesirúpinkities, bet visůse dáiktůse maldomis ir prášimais savo širdiês norėjimus su dēkavojimu Dievui pranéškite.

7. O pakájus Dievo péreinąs kožną išmintį, tas te apsáugoja jusû širdis ir dumas Kristuje Jēzuje.

8. Tolaus, brolei, kas norint yra tikra, kas norint viežliba, kas norint teisaus, kas norint čysto, kas norint patogaus, kas norint šlovintingo, jey kas viežlibumas, ir jey koki laupsė, apie tatai dumokit!

9. Ir tai, ką išmókot ir priēmėt ir girdējot ir regējot pas manę, tatai darykit: O Dievas pakájaus bus su jumis.

10. O pradžiugau labay Viešpatije, jog dabar pradējote rupintis už manę tamè, kame ir rupinotēs, bet ne turējot patogaus čēso.

11. Ne sakau tai stokójimo dēl; nēs aš išmokau, kurůse esmi, pasikákdinti.

12. O žinau nusižémint, moku taipojau ápstą turēt. Visur visůse dáiktůse išmokitas esmi, taip pasotintu but, kaip badůt, taip ápstą turēt, kaipo neturtą kentēt.

13. Vislab galu per Kristų, kurs manę gálinčiu dáro,

14. Geray tačiau padárēt kad mano vargû pasigailējote.

15. O žinot ir jús Pilippionis, jog pradžioje Evangēliôs, kad išējau iš Macedoniôs, ney vienas surinkimas ne nudalijo man pagal rokundą, kas buvo davimo ir ēmimo, net jús vieni.

16. Nes ir ing Tessaloniką kartą ir antrą kartą nusiuntēt man ant mano reikmenês.

17. Ne idant ješkočau dovanôs, bet jēškau vaisaus, kad butu apstingas jusû rokunde.

18. O vis apturējau ir turiu apstingay. Pilnas esmi, ēmęs nůg Epaprodyto tai, kas buvo siústu nůg jusû, užůstimą géro kvápo, apierą priėmingą, ir Dievui pamēgstančią.

19. Bet mano Dievas pagal savo bagotystę papildis visokę jusû reikmenę su šlovè Kristuje Jēzuje.

20. Bet musû Dievui ir Tēvui te-est šlovē ant ámžiû amžinujû. Amen.

21. Pasvéikinkite visus Šventůsus Kristuje Jėzuje. Svéikina jus brolei, kurie yra su manim.
22. Visi Šventi svéikina jus, o labjausay tie, kurie yra iš namû ciecoriaus.
23. Malonė Viešpatiês musû Jėzaus Kristaus te-est su jumis visais, Amen.

Rašyta Pilippensump iš Rymo per Epaproditą.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO KOLOSSENSUMP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, Apáštalas Jėzaus Kristaus per valę Dievo, ir Timoteušas, brolis,
2. Tiems, kurie yra Kolossůse, šventiemus ir tikintiemus broliems Kristuje: Malonė jums ir pakájus te-est nůg Dievo musû Tėvo, ir Viešpatiês Jėzaus Kristaus.
3. Dėkavojam Dievui ir Tėvui Viešpatiês musû Jėzaus Kristaus, visados už jus melsdami,
4. Išgirdę apie tikėjimą jusû Kristuje Jėzuje, ir apie méilę prieš visus Šventůsus.
5. Dėley pasitikėjimo ano jums paguldito danguje, apie kurį pirmay girdėjot per žodį tiesôs, (tatai est) Evangėliôs,
6. Kuri atėjo jusump, kaipo ir visame svietė, taipojau átneša vaisų, kaipo ir jusimp, iš anôs dienôs, kada girdėjot ir pažinot malonę Dievo tiesoje.
7. Kaipo ir išmókot nůg Épapro, musû mielo draugtarno, kurs yra viernas dėl jusû tarnas Kristaus,
8. Kursai taipojau išguldė mums jusû meilę Dvasėje.
9. Togidėl ir mes nůg anôs dienôs, kada tatai girdėjom, nepaláujame už jus melst ir prašyt, idant butumbit papilditi pažinimu jo valês, visokioj' išmintije ir dvasiškame išmánimė;
10. Idant váikščiotumbite vertay Viešpačiui visame pasidabojimė, visokiame gerame darbė vaisų atnešdami ir áugdami pažintije Dievo.
11. Visokia stiprybe pastiprinti budami pagal jo šlovingą galybę, visokioj' kan-

trybēj' ir lengvaširdystēj' su
džaugsmu,
12. Dēkavodami Tēvui, kur-
sai mus primanus padárė,
idant butumbim nůdelnikais
tēvainystês Šventujû šviesy-
bēj';
13. Kurs mus išgélbējo iš
galybês tamsybês ir pérkēlė
mus ing karalystę savo mie-
lojo Sunaus,
14. Kuriame turim atpirki-
mą per jo kraują, (butent) at-
leidimą griekû,
15. Kurs yra ábrožu nerégi-
mo Dievo, pirmgimęsis visû
sutvērimû.
16. Jog per jį sutverti yra
visi dáiktai, kurie yra dan-
gůse ir ant žémês, régimi ir
nerégimi, buk tronai, buk vieš-
patystes, buk kunigaikšty-
stes, buk valdžios: Vis per
jį ir dēl jo sutverta yra.
17. O jis yra pirm visû, ir
visi dáiktai per jį išsilái-
kosi.
18. O jis yra gálva kuno,
(butent) bažnyčiôs, kurs yra
pradžia ir pirmgimęsis iš nu-
mirusiû, idant tarp visû jis
butu pirmeinąs.
19. Kadángi pamēgo Tē-
vui, idant jame visas pilnu-
mas givéntu,
20. Ir idant per jį sav su-
dérintu vislab, buk tatai, kas
ant žémês yra, buk kas yra
dangůje, padáręs pakájų per
kraują jo kryžiaus, per jį patį.
21. Ir jús, kurie pirmay bu-
vot attolinti ir neprieteleis
per dumą piktůse darbůse;
22. Bet dabar sudérino sa-
vo kunu per smertį, idant
jus statytu šventus, neap-
kaltintus ir nepapeiktus po
savo véidu;
23. Jey tikt laikotês tikējime
nutvirtinti ir pastiprinti, o
ne paviskinti nůg nusitikēji-
mo Evangēliôs, kurę girdējot,
kuri yra apsakyta visokiam
sutvērimui, kurs yra po dan-
gumi, kuriôs aš Povilas ta-
pau tarnu.
24. Dabar džiaugiůs ken-
tējimůse mano dēl jusû, i
atpildau, kas atliekt, kentēji-
mû Kristaus mano kune, už
jo kuną, kurs yra bažnyčia,
25. Kuriôs aš tapau tarnas,
pagal paskyrimą Dievo, kur-
sai man dûtas yra jusump,
idant išpildičau Dievo žodį,
26. Butent paslēptinę aną,
kuri buvo užslēpta nůg ám-
žiû ir nůg visû giminû, bet
dabar apreikšta yra jo Šven-
tiemus,
27. Kuriems norējo Dievas
apreikšt, kuri yra bagotystė
tôs pašlovintôs paslēptinês
tarp pagoniû, kurs yra Kri-
stus tarp jusû, ansai nusiti-
kējimas šlovês,

28. Kurį mes apsákom, graudéndami kiekvieną žmogų, ir mokidami kiekvieną žmogų su visokia išminče, idant statytumbim kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jēzuje,
29. Kuriamė dáikte ir dirbu, kariáudams pagal jo galybę, kuri manipi savo darbą silingay provija.

PERSKYRIMAS II.

Nes noriu, idant žinctumbit, kokę didę kovą turiu už jus ir tus, kurie yra Laodicēoje, ir kiek jû mano véidą kune ne regējo,
2. Jeib palinksmintos butu jû širdys, suglaustos budamos méilēje, o tatai ant visôs bagotystês pilnystês ir tikro išmánimo, ant pažinimo paslēptinês Dievo ir Tēvo, ir Kristaus;
3. Kuriame paslēpti yra visi skarbai išmintiês ir išpažinimo.
4. O tai kalbu, idant kas jusû ne apgautu kytromis kalbomis.
5. Nes norint ne esmi pas jus pagal kuną, vienok dvásēje esmi su jumis, džiaugiûs, regēdamas jusû rēdą, ir tvertybę jusû tikējimo ing Kristų.
6. Kaipo tada priēmēt Viešpatį Kristų Jēzų, taipo jame ir váikščiokit,
7. Išakniti ir pabudavoti ant jo ir nutvirtinti budami tikējime, kaipo išmokiti este, bagotingi budami tame su dēkavojimu.
8. Dabokitēs, idant kas jus ne atplēštu per pilosopią ir per niekinga privilojimą, mokindami pagal istátimus žmonû, pagal elementus svieto, o ne pagal Kristų.
9. Nesa jame givéna visas pilnumas Dievystês kuniškay;
10. Ir jús este jame tobuli, kurs yra gálva visû kunigaikštysčiu ir valdžiôs.
11. Kuriame taipojau appjáustiti esme appjáustimu, kurs nusidůda be rankû, per išvilkimą griešningo kuno, per appjáustimą Kristaus,
12. Podraug su jů paláidoti budami krikštė, kuriame taipojau su jů drauge prikélti este per tikējimą, kurį Dievas dáro, kurs jį prikēlė iš numirusiû.
13. Ir jús, kad buvot numirė nusidējimůse ir neappjáustimė jusû kuno, podraug su jů gyvus padárė, atléisdams jums visus nusidējimus,
14. Ištrynęs párašą aną, kursai buvo prieš mus istá-

timůse, ir atēmęs jį iš tarpo, prisegė jį kryžiausp.

15. Ir išvilkęs kunigaikštystes ir valdžias vėdė jas ant pávaizdo regimay, triumpą darydams iš jů pats per savę.

16. Te-ne súdija tada jus niekas dēl válgimo, arba gerimo, arba dēl nulemtôs šventês, arba naujmênesio, arba sabbatů:

17. Kurie yra šešėlis busenčių dáiktů, bet kunas pats yra Kristuje.

18. Ney viens jums mierį te ne iškreipja, kurs pagal savo patiês pramánimą elgiasi, pakarnystėje ir šventybėje Angėlů, kurio jis ney vieno niekados ne matęs, ir yra be réikalo pasipútęs savo kuniškoje dumoje,

19. Ir ne-laikos galvôsp, iš kuriôs visas kunas per susegimas ir ryšius pagálbą imdams ir suglaustas budams, áug auglu Dievo.

20. Taygi jey jús pamirę este su Kristumi įstátimams svieto, kámgi důdatēs prisiviloti įstátimais, tarsi dar sviete gyvéną?

21. Kurie sáko: Tu tai ne pakrůtink, tu tai ne paragàuk, tu tai ne palytēk!

22. Kurie daiktai visi genda vartojimu, pagal prisákimus ir mokslus žmonů.

23. Kurie pasiródo išmintingi ēsą, per savo pačů pramanytą šventybę ir pakarnystę, ir per tai, kad jie kuno ne čēdija ir savo kunui garbês ne důda savo reikalui.

PERSKYRIMAS III.

Jeygu tada prisikēlēt podraug su Kristumi, jēškokit tů dáiktů, kurie yra aukštay, kur Kristus yra, sēdys po dēšinês Dievo.

2. Dumokit apie dáiktus, kurie yra aukštay, ne apie tus, kurie yra ant žėmês.

3. Nes jús numirę este, ir givata jusů paslėpta yra su Kristumi Dieviep.

4. Kada Kristus musů givata pasirodis, tada ir jús pasirodisite su jůmi šlovėje.

5. Marinkit tada jusů sánarius, kurie yra ant žėmês, ypačey palaidávimą (kekšystę), nečystatą, gēdingą panorėjimą, piktą pageidimą ir godulystę, kuri yra balvonů tarnávimas.

6. Dēl kurių dáiktů ateit rustybė Dievo ant vaiků nepaklusnů;

7. Tarp kurių ir jús kaškados váikščiojot, kad givénot jůse.

8. Bet dabar ir jús tai vi-

slab nudēkit, keršt̨ą, rustybę, piktenybę, bluznijimą, gēdingus žodžius iš burnôs jusû.

9. Ne melůkit tarp savęs, kadángi išvilkot sénąjį žmogų, su jo darbais,

10. O apvilkot naują, kursai atnaujinamas yra ant pažinimo, pagal pavéikslą to, kurs jį sutvērė.

11. Kur nēra Grēko ir Žydo, appjáustimo ir ne appjáustimo, barbaro (ne pažystąmo) Totoriaus (Scyto) nevalniko ir valno: bet vislab ir visůse Kristus.

12. Apsivilkit tada, kaipo išrinkti Dievo, šventieji ir numilēti, širdingą susimilimą, prietelystę, nusižéminimą, romumą, lengvaširdystę,

13. Kits kitą nukésdami ir kits kitam atléisdami, jey kits prieš kitą kokį skundimą tur, kaipo ir Kristus atléido jums, taipo ir jús.

14. O ant viso to apsivilkit méilę, kuri yra rišys tobulystēs.

15. O pakájus Dievo valdžią te-tur širdise jusû, kuriop taipojau pavadinti este viename kunè, ir bukite dēkingi.

16. Žodis Kristaus te-givéna tarp jusû apstingay, su visokia išmintimi; mokidami ir graudéndami patys savę psalmais, ir laupsês giesmēmis, ir dvasiškomis giesmēmis, su malone giedodami Viešpačiui širdije jusû.

17. Ir vis, ką jús dárot žodžeis, arba darbu, tai vis darykite vardè Viešpatiês Jēzaus, dēkavodami Dievui ir Tēvui per jį.

18. Moteres, padůtos bukite vyramus jusû, kaipo paréitis Viešpatije.

19. Vyrai, milēkit moteres jusû ir ne bukite smarkus prieš jas.

20. Vaikai, paklusnus bukit gimditojams visůse dáiktůse; nes Viešpats tů mēgstasi.

21. Tēvai, ne įkeršinkite savo vaikus, idant ne nusimintu,

22. Tarnai, bukite paklusnus visůse daiktůse jusû kuniškiems ponams, ne tarnáudami po akiû, kaipo tie, kurie žmonēms pamēgt nor, bet prastybēje širdiês, bijodamēs Dievo.

23. O vis, ką dárote, darykit iš širdiês, kaipo Viešpačiui, o ne žmonēmus,

24. Žinodami, jog gáusite nůg Viešpatiês algą tēvainystês; nes tarnáujate Viešpačiui Kristui.

25. Bet kurs dáro neteisey, tas gaus algą, ką jis neteisey

dárę̄s, o nēra padabójimo ant asabū.

PERSKYRIMAS IV.

Ponai, su tarnais jusū, kas teisu ir pridera, tatai darykit, žinodami, jog ir jús turite Viešpatį danguje.
2. Ne paláukite maldose, budėdami jose su dēkavóji-mu,
3. Melsdami podraug ir už mus, idant mums Dievas atdarytu duris kalbôs, kalbēt paslēptinę Kristaus, dēl kuriôs ir surištas esmi;
4. Idant ję apreikščau, kaipo man reikia kalbēt.
5. Elgkitēs išmintingay prieš tus, kurie laukè yra, išpirkdami patogų čēsą.
6. Kalbējimas jusū te-est visados meilingas, su druskà pasúditas, idant žinotumbit, kaipo kožnam atsakyt turēti.
7. Apie vis, kas su manim yra, důs jumus žinę Tykikus, mielas brolis ir viernas tarnas ir draugtarnas Viešpatije;
8. Kurį dēl to siunčiau jusump, kad ištirtu, kaip déstis su jumis, ir nuramintu jusū širdis,
9. Su Onēsimu, viernu ir mielu brolu, kursai yra iš jusū: Tie praneš jums vis, kaip če déstis.
10. Svéikina jus Aristarkus, man draugkalinys, ir Markus, seserēnas Barnabošaus, (apie kurį gávot prisákimus; jeygu ateitu jusump, priimkit jį),
11. Ir Jēzus, vadinamas Justumi, kurie yra iš appjáustimo; tie vieni yra mano pagálbininkais prie karalystês Dievo, kurie man buvo palinksminimu.
12. Svéikina jus Epapras, kursai iš jusū yra, tarnas Kristaus, kursai visados labay kariáuja už jus maldose, idant stovētumbite tobuli ir papildyti su visa vale Dievo.
13. Nes důmi jam ludijimą, jog karštą rupestį tur už jus, ir už tus, kurie yra Laodicēoj', ir kurie yra Jerapolije.
14. Svéikina jus Lukošus, Liekorus mielasis, ir Dēmas.
15. Pasvéikinkite brolus, kurie yra Laodicēoj', ir Nympasą, ir surinkimą, kurs yra jo namůse.
16. O kad pérskaityta bus jusimp ta gromata, padarykit, idant butu skaityta ir surinkimè Laodicēnū; o idant tą nůg Laodicēôs ir jús pérskaitytumbit.

17. O pasakykit Arkippui: Veizdêk ant to tarnávimo, kurį gavai Viešpatije, idant jį išpilditumbei.

18. Svéikinimas su mano, Povilo rankà. Atsiminkit mano ryšiû. Malonė te-est su jumis! Amen.

Kolossensump siûsta iš Rymo per Tykiką ir Onêsimą.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO TESSALONICENSUMP I.

PERSKYRIMAS I.

Povilas ir Silvonas ir Timoteušas, bažnyčiai Tessalonicensû, kuri yra Dieve Têve, ir Viešpatije Jêzuje Kristuje: Malonė jums ir pakájus teest nûg Dievo musû Têvo, ir Viespatiês Jêzaus Kristaus.
2. Dêkavojame Dievui visumet už jus visus, atsimindami jusû musû maldose be palovimo;
3. Atsimindami jusû darbo tikêjimo ir darbo méilês ir kantrumo nusitikêjimo ant Viešpatiês musû Jêzaus Kristaus, po akim Dievo ir musû Têvo,
4. Žinodami, brolei numilêti, apie jusû nûg Dievo išrinkimą.
5. Kadángi Evangêlia musû ne buvo prieš jus kalbose tiktay, bet taipojau ir galybêje, ir Dvasêje Šventoje, ir visokiamè nutikrinimè, kaipo žinote, kokeis mes tarp jusû buvome jusû dêley.
6. O jús sekiótojeis musû ir Viešpatiês stójotês, priimdami žodį tulame vargè su linksmybe Dvasês Šventosês,
7. Taip, jog jús stójotês pavéikslu visiemus tikintiemus Macedonioj' ir Akajoj'.
8. Nes nûg jusû pérskambêjo žodis Viešpatiês netiktay Macedonioj' ir Akajoj', bet taipojau kiekvienoj' vietoj' tikêjimas jusû ing Dievą apsiréiškė, taip, jog mums ne reikia apie tatai kieką kalbêti.
9. Kadángi anie patys apie mus apsáko, kokį turêjom iêjimą jusump, ir kaipo priversti buvot Dievop nûg balvonû, idant tarnáutumbit givamui ir tikramui Dievui,
10. Ir láuktumbit Sunaus jo iš dángaus, kurį prikêlė iš numirusiû, Jêzaus, kursai

mus išgélbti nůg ateisenčio narso.

PERSKYRIMAS II.

Nes jůs patys žinote, brolei, iėjimą musû pas jus, jog ne buvo dykas;

2. Bet, kaip mes pirm to buvom' kentėję, ir apgėdinti pastoję Pilippůse (kaipo žinote), tačau savo Dievije linksmi buvome pas jus, apsakyti Evangėlią Dievo, su didžu karávimu.

3. Nesa graudénimas musû ne buvo iš prigavimo, ney iš nečystybês, ney vyluje.

4. Bet kaipo nůg Dievo išmėginti buvom, idant mums butu patikėta Evangėlia, taip kalbame; ne kaipo žmonėms itikt norėdami, bet Dievui, kursai išmėgina musû širdis.

5. Nes niekaday ne apsiėjom žodžeis paklebavójimo, kaipo žinote, ney po uždenga godulystês, Dievas yra to ludiniku;

6. Ney jėškójom nůg žmonû garbês, ney nůg jusû, ney nůg kitû;

7. Galėdami but jums sunkeis, kaipo Apáštalai Kristaus, bet buvome romus tarp jusû, kaipo kada žindyvė šelpja savo vaikus,

8. Taip jums musû širdžè prilinkę budami, širdingay geidėm nudalyt jums ne tiktay Evangėlią Dievo, bet taipojau ir savo dušias, dėl to, jog mums mielais stójotės.

9. Nes atsimenat, brolei, musû darbo ir vargû. Náktije nes ir dienoje dirbdami, idant ney vieno iš jusû ne apsunkitumbim, apsákėm pas jus Evangėlią Dievo.

10. Jús este ludinikais ir Dievas, kaip šventay ir teisey ir be nůtartiês tarp jusû, kurie itikėjote, apsiėjom.

11. Nės kaipo žinote, kad mes, kaipo tėvas savo vaikus, kiekvieną iš jusû graudénom ir palinksminójom,

12. Graudéndami jus ir palinksmindami ir apludidami, idant váikščiotumbit jús vertay Dievui, kurs jus pavadino ing savo karalystę ir šlovę.

13. Togidėl ir mes dėkavojame Dievui be palóvimo, jog apturėjote Dievo žodį, kurį girdėjote nůg musû, priėmėt ne kaipo žodį žmonû, bet (kaipo est iš tiesôs) kaipo žodį Dievo, kursai taipojau ir sylingay dirba jusimp, kurie tikite.

14. Nes jús, brolei, stójotės sekiótojeis surinkimû Dievo, kurie yra Žydû žémėje, Kristuje Jėzuje, jog tatai ir jús kentėjote nůg jusû paciû gi-

miniečiû, kaipo ir anie nûg
Żydû,
15. Kurie ir Viešpatį Jēzų
nužavino ir savo Pránašus,
ir mus pérsekiojo, ney Die-
vui itinka, ir visiems žmo-
nēms priešinas,
16. Užgindami mums kal-
bēt pagonims, idant butu iš-
ganyti, jeib savo griekus vi-
sados išpilditu; bet atējo
ant jû rustybė iki galui.
17. O mes, brolei, nustoję
jusû ant valandēlēs, regēji-
mu, ne širdžè, tû labjaus ru-
pinomēs regēt véidą jusû su
didžiu noru.
18. Dēl ko norējom ateit
jusump (aš tiesa Povilas) ir
vieną ir antrą kartą, o mus
pértarpino šētonas.
19. Nes kursaigi yra nusiti-
kējimas musû, arba linksmy-
bė, arba karuna pasigyrimo?
Argu ne ir jús po akim Vieš-
patiēs, musû Jēzaus Kristaus,
atējimè jo?
20. Jús nesa este musû
garbē bey džaugsmas.

PERSKYRIMAS III.

Togidēl kada jau pakést
negalējom, pasimēgo mums,
jeib Atēnose pasiliktumbim
vieni.
2. Ir nusiuntėm Timmoteu-
šą, brolį musû ir tarną Die-
vo, ir pagálbininką musû
Evangēlioje Kristaus, idant
jus stiprintu ir pagraudéntu
jus apie jusû tikējimą,
3. Jeib ney vienas paju-
dintas ne butu tûse vargûse;
nes patys žinote, jog ant to
esme statyti.
4. Nes kada buvome pas
jus, pránešēm jums, jog tu-
rēsim vargus kentēti, kaipo
taipojau tatai stójos, ir žinote.
5. Dēl to ir aš negalēda-
mas jau ilgiaus pakésti, nu-
siunčiau, idant dasižinočau
apie tikējimą jusû; idant jus
kokiu budu ne gunditu tasai,
kurs gundina, ir ne butu no-
prósnas musû darbas.
6. Bet dabar Timoteušas
nûg jusû musump atējęs ir
apsákęs mums tikējimą ir
méilę jusû, o jog musû geray
átmenate visados, geizdami
mus regēt, kaip ir mes jus:
7. Dēl to palinksminti esme,
brolei, iš jusû kožname var-
gè ir reikmenēje musû per
jusû tikējimą.
8. Nes dabar mes gyvi es-
me, jog jús stovite Vieš-
patije.
9. Nes kokigi dēkavójimą
gálime Dievui atdût už jus
visokiame džiáugsmè, kuriû
džiaugiamēs dēl jusû po akim
musû Dievo.
10. Mes meldžiámies dieną

ir náktį labay didey, kad regētumbim jusû véidą ir atpilditumbim, jey ko reikaláuja jusû tikējimui.

11. Bet pats Dievas ir musû Tēvas, ir Viešpats musû Jēzus Kristus, te-rēdo kélą musû jusump.

12. O jus Viešpats te-daugina ir te-paskálsina méilę vieno prieš kitą ir prieš visus, kaipo ir mes esme prieš jus,

13. Idant pastiprintos butu jusû širdis be nůtartiēs šventybēje po akim Dievo ir musû Tēvo, ant atéjimo Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus su visais jo Šventais.

PERSKYRIMAS IV.

Tolaus tada, brolei, prášome jus ir graudéname Viešpatije Jēzuje, kaipo priēmėt nůg musû, kokiu budu jús turētumbite váikščiot ir Dievui itikti, idant tů daugiaus skalsintumbitēs.

2. Nesa žinote, kokius jums isákimus dávēmė per Viešpatį Jēzų.

3. Nes tai yra valė Dievo, jusû pašventimas, idant vengtumbite nečistybēs (kekšystēs).

4. O žinotu kiekvienas iš jusû savo ryką palaikyti šventybēje ir garbēje.

5. Ne pageidimė nóro, kaip ir pagonys, kurie apie Dievą nieko ne žino.

6. Idant nieks nespáustu, neygi prigáutu kokiame dáikte savo brolį; dēl to jog atkeršitoju yra Viešpats to viso, kaip ir pirm to jumus sákēmė ir apludijomė.

7. Nes ne pavadino mus Dievas ant nečistybēs, bet ant pašventinimo.

8. Togidēl, kursai átmetą, tas ne átmeta žmogų, bet Dievą, ir tatai důdantį savo Šventą Dvasę ing mus.

9. O apie méilę brolišką ne reikalas jumus rašyt; nes jús patys este nůg Dievo išmokiti, kad milētumbit kits kitą.

10. Nes ir dárote tai prieš visus brolus, kurie yra visoj' Macedonioj'; bet graudéname jus, brolei, idant tů daugiaus skalsintumbitēs,

11. Ir labjaus rupintumbitēsi, idant romus (pakajingay) laikytumbitēs ir dáiktus savo darytumbit, ir dirbtumbit rankomis savo, kaipo jumus isákēmė,

12. Idant viežlibay váikščiotumbite prieš tůs, kurie lauke yra, ir nieko ne prireiktumbit.

13. O ne noriu, brolei, kad

ne žinotumbit apie tus, kurie užmigo, kad nesismútitumbite, kaip ir kiti, kurie nusitikējimo ne tur.

14. Nes jey tikime, jog Jēzus numirė ir kēlēsi: taip Dievas ir tus, kurie užmigo per Jēzų, atves drauge su jůmi.

15. Nes tatai jumus sákome žodžiu Viešpatiês, jog mes, kurie gyvi išliksime ant atējimo Viešpatiês, ne pranoksime tus, kurie miegt.

16. Kadángi pats Viešpats su šauksmu ir balsu vyrauso Angėlo, ir su trubà Dievo nužengs nůg dangaus, o numirę Kristuje, kélsis pirmjáusey.

17. Potam mes gyvieji atsilikę, podraug su jeis pagauti busime debesise sutikimop Viešpatiês ing orą, o šitaipo visaday su Viešpatim busime.

18. Togidēl linksminkite kits kitą tais žodžeis.

PERSKYRIMAS V.

O apie čēsus ir apie válandas, brolei, ne reikaláujate, idant jums rašyčau.

2. Nes patys tobulay žinote, jog anoji diena Viešpatiês ateis kaipo vagis náktije.

3. Nes kada kalbēs: Pakájus ir nebáimė: tada ant jû umay prapůlimas ateis, kaipo sopůlis ant moteriês neščiôs, o ne išbēgs.

4. Bet jús, brolei, ne este tamsybēje, jog jus ana diena kaipo vagis pagáutu.

5. Visi jús este sunumis šviesybês ir sunumis dienôs; ne esme (sunumis) náktiēs, ney tamsybês.

6. Ne miegokim tada, kaipo ir kiti, bet budēkime ir bukime be apsigērimo.

7. Nesa kurie miegt, náktije miegt; o kurie pasigera, náktije pasigera.

8. Bet mes (sunumis) dienôs budami, bukime blaivus (be apsigērimo), apsivilkę šarvu tikējimo ir méilês ir šalmu nusitikējimo ant išgánimo.

9. Kadángi Dievas ne pastátė mus ant narso, bet ant apturējimo išgánimo per Viešpatį musû Jēzų Kristų,

10. Kursai numirė už mus, idant buk jáučame, buk miegame, drauge su jû gyvi butumbim.

11. Togidēl graudénkite kits kitą ir pagérinkit viens vieną, kaipo ir dárote.

12. O prášome jus, brolei, idant pažintumbit tus, kurie dirba tarp jusû ir kurie yra užstatyti ant jusû Viešpatije ir gráudena jus;

13. Idant jůs didey milē-

tumbite dėl jû darbo; pakáją turēkite tarp savęs.
14. O prášome jus, brolei, graudénkite tus, kurie ne laikosi pagal rēdą, raminkite nusiminusus, pakentēkite silpnûsus, bukite lengvôs širdiês prieš visus.
15. Dabokite, idant kas pikto už piktą kamui ne atdûtu; bet visaday géro sekiokite, ir patys tarp savęs, ir prieš visus.
16. Visada džiaugkitês.
17. Be palovimo melskitēs.
18. Už vis dēkavokite. Nes tatai yra valė Dievo Kristuje Jēzuje prieš jus.
19. Dvasês ne gesykite.
20. Pranašystês už nieką ne turēkite;
21. Bet vislab mėginkit, ir kas gér yra, palaikykite.
22. Véngkit vis, kas tikt ródos pikt ēsą.
23. O pats Dievas pakájaus te-pašvenčia jus tobulay; ir čêla Dvasė jusû, ir dušia bey kunas, te-est užlaikyti be kaltēs ant atējimo musû Viešpatiês Jēzaus Kristaus.
24. Viernas yra tas, kursai jus pavadino, kursai taipojau ir padarys.
25. Brolei, melskite už mus.
26. Pasvéikinkit brolus visus su pabučiávimu šventu.
27. Užprisiekiu jus per Viešpatį, idant ta gromata pérskaityta butu visiemus sventiemus broliams.
28. Malonė Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus te-est su jumis! Amen.

Tessalonicensump pirma yra parašyta iš Atēnû.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO TESSALONICENSUMP II.

PERSKYRIMAS I.

Povilas ir Silvonas ir Timoteušas, bažnyčiai Tessalonicensû, Dievije musû Tēvė ir Viešpatije Jēzuje Kristuje:
2. Malonė jums ir pakájus nûg Dievo musû Tēvo ir Viešpatiês Jēzaus Kristaus.
3. Dēkavot turime Dievui visados už jus, brolei, taip, kaipo déra, jog labay auginas jusû tikējimas ir dauginas

méilė kiekvieno iš jusû kito prieš kitą.

4. Taip jog ir mes patys giramês bažnyčiose Dievo iš jusû kantrybês ir tikėjimo visůse pérsekiojimûse jusû ir priespáudose, kurius kenčate.

5. Kas yra tikras žénklas teisaus súdo Dievo, idant jús verti stotumbitês karalystês Dievo, dêl kuriôs taipojau kenčiate.

6. Kadángi teisus yra dáiktas Dieviep, atdůti várgą tiems, kurie jus vargin.

7. O jums, kurie vargus kenčiat, atilsį su mumis, apsireiškimè Viešpatiês Jêzaus iš dángaus, su Angėlais savo galybês,

8. Ir su ugniês liepsnomis, důt atkeršijimą tiems, kurie Dievo ne pažysta, ir kurie ne paklusnus yra Evangêliai Viešpatiês musû Jêzaus Kristaus,

9. Kurie korónę kentês, amžiną pražuvimą nůg véido Viešpatiês ir nůg šlovês jo stiprybês.

10. Kad jis ateis, jeib šlovingay apsiréišktu tarp savo šventujû ir stebuklingay tarp visû tikinčujû, anoje dienoje; nesjús itikėjot musû lùdimui, jums apsakytam.

11. Ogi todêley ir meldžamies visaday už jus, kad musû Dievas jus vertais padarytu to pavadinimo ir išpilditu visą pasimêgimą gerybês ir tikėjimo dárbą macije,

12. Idant butu pašlovintas vardas Viešpatiês musû Jêzaus Kristaus jusimp, o jús jamè, pagal malonę Dievo musû ir Viešpatiês Jêzaus Kristaus.

PERSKYRIMAS II.

O prášome jus, brolei, dêl atėjimo Viešpatiês musû Jêzaus Kristaus, ir musû surinkimo jopi,

2. Jeib ne tůjaus důtumbitês atkréipti nůg savo dumôs, ney ibaikštintis, ney per dvasę, ney per kalbą, ney per gromatą, kaipo nůg musû rašytą, kaipo kad jau arty butu diena Kristaus.

3. Te-ne išvadžioja jus niekas nieku budu, kadángi (ne ateis ana diena) net pirm ateitu atpůlimas ir butu apréikštas žmogus ansai griekо, ans sunus pražuvimo,

4. Kursai priešinas ir išsikela prieš vislab, kas vadinami esti Dievu, arba kas tur Dievo šlovę, taip, jog bažnyčioj' Dievo kaip Dievas sėdasi, rodidamasis Dievu ėsąs.

5. Argi ne atsimenate, jog dar pas jus budamas tatai jums sakiau?

6. O dabar žinote, kas pértarpina, idant butu apreikštas savo čēsu.

7. Nes jau besijùdinasi piktenybė slaptomis, be to tiktay, ikikol tas, kurs tą dabar atláiko, iš tarpo atimtas butu.

8. O tada piktasis apreikštas bus, kurį Viešpats nužavys Dvase savo burnôs, ir išgaišys jį apreiškimu savo atējimo,

9. Tą, kurio atējimas yra pagal darbą šētono, su visokia galybe ir žénklais ir stebuklais mélo,

10. Ir su visokiu vylumi neteisybês tůse, kurie prapůl, todēl, jog tiesôs méilęs ne priēmė, jeib butu išganyti.

11. Ir todēl atsiús jiems Dievas galybę klajójimo, kad tikētu mélui,

12. Jeib butu sûditi visi, kurie ne itikējo tiesai, bet pasimēgo neteisybė.

13. Bet mes turim Dievui dēkavot visaday už jus, brolei numilēti nůg Viešpatiês, jog išrinko jus nůg pradžiôs Dievas ant išgánimo, per pašventimą Dvasês ir tikējimą tiesôs.

14. Ant ko jus pavadino per musû Evangēlią, ant apturējimo šlovês Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.

15. Togidēl, brolei, stovēkite ir laikykite padůtus pamokslus, kurius išmókotė buk per musû kalbą, buk per gromatą.

16. O pats Viešpats musû Jēzus Kristus ir Dievas ir musû Tēvas, kursai mus numilējo ir dávė ámžiną palinksminimą ir nusitikējimą malonēje,

17. Tas te-linksmina širdis jusû ir te-pastiprina jus visokiame pamoksle ir gérame darbė.

PERSKYRIMAS III.

Ant pabaigôs, brolei, melskite už mus, idant žodis Viešpatiês plátintus ir butu pagárbinamas, kaipo ir pas jus,

2. Ir jeib butumbim ištráukti nůg bjaurujû ir piktujû žmonû; nes ne visû yra tikējimas.

3. Bet viernas yra Viešpats, kursai jus pastipris ir apsaugos nůg pikto.

4. O nusitikimēs apie jus Viešpatije, jog tai, ką jums isákome, jús ir dárote ir darysite.

5. O Viešpats te-rēdo širdis jusû méilēsp Dievo ir kantrausp laukimop Kristaus.

6. O isákomė jums, brolei

vardana Viešpatiês musû Jē-
zausKristaus,idantatsitráuk-
tumbitēs nůg kóžno brolio,
nedavádney pasielgiančio, o
ne pagal padûtą pamokslą,
kurį gávo nůg musû.
7. Nes patys žinote, kaipo
reikia mus sékti, kadángi ne
laikēmēs nedavádney tarp
jusû,
8. Ney dovanay důnôs vál-
gēmė nůg ko; bet darbu ir
vargu, dieną bey náktį dirb-
dami, jeib ney vieną iš jusû
ne apsunkitumbim.
9. Ne todėl, jog valės ne-
turētumbim, bet jeib jums
patys savę už pavéikslą pa-
dûtumbim, idant mus sekio-
tumbit.
10. Nes kada buvome pas
jus, tay jums isákėmė, jog jey
kas ne nor dirbti, tas taipojau
tene válgo.
11. Nes girdime, jog nekurie
tarp jusû nedavádney váikš-
čioja, nieko ne dirbdami, bet
ne reikalingus dáiktus veik-
dami.
12. Togidēl tokiems isáko-
me ir graudéname jus per
Viešpatį musû Jēzų Kristų,
idant pakájuje dirbdami, sa-
vo pačiû důną válgitu.
13. O jús, brolei, ne pail-
skite geray darydami.
14. O jey kas nepaklusnus
yra musû žodžui, per gro-
matą tą pažénklikite, o ne
turēkit nieko darbo su jů,
jeib užgėdintas butu.
15. O ne laikykite jį per
nepritelį, bet graudénkite
kaipo brolį.
16. O pats Viešpats paká-
jaus te-důda jums pakáją vi-
sadôs visokiu budu. Vieš-
pats te-est su jumis visais!
17. Pasvéikinimas mano Po-
vilo rankà, kas yra žénklas
kožnoj' grómatoj: taip rašau.
18. Malonė Viešpatiês mu-
sû Jēzaus Kristaus te-est su
jumis visais! Amen.

Tessalonicensump antra siústa iš Aténû.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO TIMOTEUŠOP I.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, Apáštalas Jēzaus
Kristaus pagal isákimą Die-
vo musû Išganytojo ir Vieš-
patiês Jēzaus Kristaus, kursai
yra musû nusitikėjimas:
2. Timoteušui, mano tikram

sunui tikėjime: malonė,mielaširdystė, pakájus nůg Dievo musû Tēvo, ir Jēzaus Kristaus, musû Viešpatiês.

3. Kaipo prašiau tavę, idant pasiliktumbei Épēzė, man einant Macedonion, ir prisakytumbei nekuriems, kad ne mokitu kitoniškay,

4. Ir ne dabotusi ant pásakû ir ant išskaitimû nepabáigamû giminû, kurie daugiaus klausinējimû átneša, nęg pasigérinimo Dievop tikējime.

5. Nes gálas prisákimo yra méilė iš čystôs širdiês ir gérôs sažinês ir neveidamainiško tikējimo,

6. Nůg ko nekurie paklydę atsikreipė ant niekam netinkančiû kalbû.

7. Norēdami but zokono Mokitojais,neišmanydami ney to, ką kalba, ney to, ką už tikrą laiko.

8. Bet žinome, jog zokonas yra géras, jey kas jį pridérinčey vartoja.

9. Žinodamas tatai, jog zokonas ne est įstatytas teisamui, bet neteisiemus ir nepaklusniemus ir bedievjams ir griešinikams, piktadējams ir išdergtiemus, tevžudžams ir motinžudžams, žmogžudējams,

10. Palaidónams (kékšinikams), su vyriškais gulintiemus, žmogvagims, melágēms, prisiegôs péržengtojams, ir jeygu kas kito yra, kas prieštaráuja sveikamui pamokslui,

11. Pagal Evangēlią šlovingą išganytingo Dievo, kuri man yra patikēta.

12. Ir dēkavoju Jēzui Kristui, Viešpačui mano, kursai manę patvirtino, jog laikė už vierną manę, įstatydamas manę ant tarnávimo,

13. Kurs pirm to buvau blužnitojis ir pérsekiotojis ir gvoltáunikas, bet mielaširdystę apturējau, jog nežinodams tai dariau mano netikējime.

14. Bet malonė musû Viešpatiês buvo per mier apstinga su tikējimu ir méile, kuri yra Kristuje Jēzuje.

15. Tikra tai yra kalba ir visókio priēmimo verta, jog Kristus Jēzus atējo ant svieto, išganyt griešnůsus, iš kuriû aš esmi didžáusas.

16. Bet todēl apturējau mielaširdystę, jeib ant manęs pirmjáusey paroditu Jēzus Kristus visokį kantrumą, ant pavéikslo tiemus, kurie intikês ing jį givatosp amžinosp.

17. Bet Karálui ámžinamui nesmertelnamui, neregima-

mui, vienam išmintingam Dievui, (te-est) garbē ir šlovē ant ámžiû amžinujû. Amen.
18. Tą prišákimą padůmi tav, sunau Timoteušau, pagal praējusus pranašávimus apie tavę, idant karáutumbei tose gérą karionę,
19. Turēdamas tikējimą ir gérą sažinę, kurę nekurie atmétę tikējime iškádą kentė.
20. Tarp kuriû yra Ymenēus ir Aleksandras, kurius padavjau sētonui, idant pabausti budami mokitûs ne bluznit.

PERSKYRIMAS II.

Graudenu tada, kad pirm visû dáiktû daryti butu meldimái, maldos, užmeldimai, dēkavojimai už visus žmones,
2. Už karalus ir už visus viresnybēje ēsančius; idant romą ir pakajingą givátą véstumbim visokioj' nobažnystēje ir viežlibystēje.
3. Nes géras tai yra dáiktas ir patinkas po véidu Išganytojo musû Dievo.
4. Kursai nor, kad visi žmones butu išganyti ir ateitu pažientiesp tiesôs.
5. Nes vienas yra Dievas ir vienas Tarpinikas tarp Dievo bey žmonû, butent žmogus Kristus Jēzus,
6. Kursai pats pasidavė ant atpirkimo už visus, kad tai savo čēsu sakyta butu.
7. Ant ko aš istatytas esmi koznadējas ir Apáštalas (tiesą kalbu Kristuje, ne melůju) Mokitoju pagoniû, tikējime ir tiesoje.
8. Noriu tada, idant vyrai melstusi visoje vietoje, pakéldami šventas rankas be rustybês ir abejójimo.
9. Šitaipo ir moteres, idant pridérinčiu rubu su gėdingumu ir mandagumu dabintus, ne su plaukais suktais, arba áuksu, arba žemčiugais, arba brangeis rubais,
10. Bet kas pridera moterims, kurios išreiškia nůbažnystę per gerus darbus.
11. Moteriškė te-simokina tilējimė visokiame paklusnumė.
12. O ne pavéliju moteriškei mokit, ney valdžią turēt ant vyro, bet but tilējimė.
13. Nes Adomas pirma sutvertas yra, potam Éva.
14. Ir Adomas ne buvo privilotas, bet moteriškė budama privilota tápo kalta péržengimo.
15. Bet išganyta bus gimdidama vaikus, jey pasiliks tikējime ir méilēje ir šventybēje su patogumu.

PERSKYRIMAS III.

Tikras tai yra žodis, jey kas geidžia vyskupo urėdo, tas géro darbo geidž.

2. O vyskupas tur but be nůtartiês, vyras vienôs moteriês, budrus, neapsigėringas, viežlibas, svečius priimąs, primánas mokinti;

3. Ne girtůklė vyno, ne muštojas, nepatogiôs naudôs ne geidžias; bet lengvôs širdiês, ne vaidinikas, ne godulingas,

4. Kurs geray valditu savo namus, kursai vaikus turėtu paklusnumè su visokiu mandagumu,

5. (Bet jey kas nemoka valdit savo namus, kaipo rupisis tas apie bažnyčią Dievo?)

6. Ne naujininkas, idant pasiputęs ne ipultu ing súdą pakalbėtojo.

7. Reikia betaig jam turėt ir gérą ludijimą ir nůg tů, kurie lauke yra, kad ne ipultu ing gėdą ir žabangą pakalbėtojo.

8. Diákonai taipojau tur but čèsningi, ne dviejů liežuvjů, ne girtůklei daug vyno, nepatogiôs naudôs ne geizdami,

9. Laikydami paslėptinę tikėjimo čystoj' sažinėj'.

10. Ir tie te-est pirmą išmėginti, o potam te-tarnáuja, jeygu be nůtartiês randami.

11. Moteres taipojau tur buti viežlibos, ne pakalbančios, neapsigeringos, viernos visůse daiktůse.

12. Diakonai te-est vyrai vienôs moterês, kurie geray valdo vaikus ir savo namus.

13. Nes tie, kurie geray tarnáuja, gamina sav aukštésnį užžingsnį ir didį drasumą tikėjime, kurs yra Kristuje Jėzuje.

14. Tus dáiktus rašau tav, tikėdamas véikey ateisęs tavęsp.

15. Bet jey užtrùkčau, idant žinotumei, kaipo reikia apsieit numůse Dievo, kurie yra bažnyčia gyvojo Dievo, stulpas ir nutvirtinimas tiesôs.

16. O be abejójimo didė est paslėptinė nobažnystês: Dievas yra apreikštas kunè, nuteisintas Dvasėje, regėtas nůg Angėlů, apsakytas pagonims, intikėtas ant svieto, paimtas aukštyn ing šlovę.

PERSKYRIMAS IV.

Bet Dvasė kalba atviray, jog paskutiniůse čėsůse atstos nekurie nůg vierôs, klausydami dvasů privilstančių ir mokslams vélnů.

2. Per veidamainystę mélą kalbančiů, ženklą indégintą turinčiů savo sažinėje,

3. Uždraudžiančiů žengti malženystėn(venčiavonystėn), liepjančiů užsiturėt nůg valgimů, kurius sutvėrė Dievas, priimt su dėkavojimu tikintiemus ir tiemus, kurie pažino tiesą.

4. Nes visokias sutvėrimas Dievo yra géras, ir niekas ne tur but atmestas, kas su dėkavojimu est priimama.

5. Nes pašvenčiama est per Dievo žodį ir per maldą.

6. Šitatai po akiů pastatydams broliams, busi géras tarnas Jėzaus Kristaus, užaugintas žodžiůse vierôs ir géro mókslo, kurį sekiojai.

7. O niekingů ir bobů pásaků véngk; bet pats prátinkis nobažnystėsp.

8. Nes kuniškas prátinimas maž naudingas yra, bet nobaznystė viesiems daiktams yra naudinga, turinti pažadėjimą dabartiniôs ir ateisenčiôs givátôs.

9. Tikras tai yra žodis ir visókio priėmimo vertas.

10. Nes todėl ir dirbame ir apgėdinami esme, jog nusitikėjimą turime ant gyvojo Dievo, kurs Išganytoju yra visů žmonů, bet labjáusay tikinčiů.

11. Tatai prisakyk ir mokik.

12. Niekas te-ne verčia nieku tavo jaunystę, bet buk pavéikslu tikinčiů kalboje, pagivénime, méilėje, Dvasėje, tikėjime, čystybėje.

13. Buk budrus skaitimè, graudénimè, mokinimè, iki ateisu.

14. Ne apléisk dovanôs Dievo, kuri yra tavipi, kuri yra důta tav per pranašystę, su uždėjimu ranků vyresnůjů.

15. Tai dumok, tůse dáiktůse užsilaikyk; idant tavo padauginimas butu žinomas visiems.

16. Saugok pats savęs ir mókslo; pasilik šiůse dáiktůse; nes darydamas tai ir savę patį išganysi, ir tus, kurie tavęs klausos.

PERSKYRIMAS V.

Sénąjį ne bark, bet graudénk jį kaipo tėvą; jaunůsus kaipo brolus;

2. Senáses moteres kaipo motinas, jaunáses kaipo séseres, visokioje čystybėje.

3. Našles turėk garbėje, kurios tikros yra nášlės.

4. Bet jeygu kuri našlė tur vaikus arba vaiků vaikus, te-mokinasi pirma savo namus rėdit nobažnystėje ir lygey atadůt gimdytojams.

Nes tai yra géras ir mielas **dáiktus** po **akiû** Dievo.
5. Bet **ta** yra tikra našlē, kuri viensanti nusitik ant Dievo ir pasiliekt prášimûse ir maldose dieną ir náktį.
6. Bet kuri raskašiûse givéna, ta gyva budama numirusi yra.
7. O tatai prisakyk, idant butu be nůtartiēs.
8. Bet jeygu kas apie savůsus, o labjaus apie savo naminikus nesirupina, tas užsigynė vierôs, ir piktésnis yra už netikintį.
9. Našlē te-nestov aprinkta, kuri ne tur mažiaus šešiû déšimtû métû, kuri buvo vieno vyro motē,
10. Ludijimą turinti gerû darbû, jeygu išauklējo vaikus, jeygu priimdavo svēčius, jeygu šventiemus mazgódavo kojas, jeygu sielvartingiemus pagálbą darydavo, jeygu visokį gérą darbą sekiódavo.
11. Bet jaunû našlû vengk. Nes kada išlēpo prieš Kristų, nor tekēt,
12. Turēdamos apsúdijimą, jog pirmą tikējimą átmetė.
13. Taipogi ir pateikáudamos mokinasi vaikštinēt nůg namû ing namus; o ne tiktay pateikáuja, bet ir liežuvju plešginčios ir dáiktû nereikalingû geidžiančios, kalba tai, kas nedera.
14. Noriu tada, idant jaunos nášlēs tekētu, vaikus gimditu, gaspadináutu, priežastiēs nejókiôs priešinikui ne důtu ant kůlojimo.
15. Nes nekurios jau nugryžo paskuy šētono.
16. Bet jey kurs tikis arba kuri tikinti tur nášles, tegul jas aprupina, o te-ne stov apsunkintas surinkimas, jeib toms, kurios tikros yra nášlēs, pakáktu.
17. Vyresnieji, kurie geray priveizd, te-stov verti dvejopôs garbēs, ypačey tie, kurie dirba žodije ir pamokslė.
18. Nes kalba ráštas: Kulančiam jáučiui ne užrišk nasrû, ir: Darbinikas vertas yra savo algôs.
19. Prieš vyrésnį ne priimk apskundimo, be dviejû arba trijû ludinikû.
20. O tus, kurie griešija, bark po akim visû, idant ir kiti bijotus.
21. Apludiju po akim Dievo ir Viešpatiēs Jēzaus Kristaus ir išrinktujû Angēlû, kad sergētumbei tus dáiktus, nesiskubindams sudė ir nieko ne darydams pagal prilinkimą savo dumôs ar po vienu, ar po antru eidams.

22. Ne dēk ant ko véikey rankû ir ne buk nůdelniku svetimû griekû; laikyk pats savę čystą.

23. Ne gérk ilgiaus vandens, bet priimk mažumą vyno dēl tavo skilvjo ir tankiû tavo silpnybjû.

24. Nekuriu žmonû griekai régimi yra, pirm nęg ing súdą eina, o kitus paskuy séka.

25. Šitaipo ir kelû geri darbai yra pirma régimi; ir tie, kurie kitoniškay turisi, ne gál užsislēpt.

PERSKYRIMAS VI.

Kurie tarnai po jungu yra, savo ponus visôs garbês vertus te laiko, idant Dievo vardas ir pamokslas ne butu bluznitas.

2. O tie, kurie tur tikinčius ponus, te-nepaverčia jûs nieku dēl to, jog yra broleis; bet dar tû labjaus te-tarnáuja, jog yra tikinčęis ir mylimais, nůdalinikais geradējystês. Tai mokink ir graudénk.

3. Jey kas mokina kitaipo, o ne pristoja išganitingump žodžiump Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus, ir topi, kas yra pagal nobažnystês pamokslą:

4. Tas yra pasipútęs, nemokêdams nieko, bet siaučia barningůse kláusimůse ir vaido kalbose, iš kuriû stojas pavydas, barnis, blužnijimai ir pikti padumojimai,

5. Nereikiami vaidai žmonû pagadinto umo, ir kuriems tiesa atimta yra, kurie tariasi, jog nobažnystė yra viningė. Atstok nůg tokiû.

6. Bet didė yra nauda, nobažnystė su pasikakdinimu.

7. Nes nieko ne átnešēm ant svieto, todēl be abejójimo ir nieko išsinéšt ne gálime.

8. Bet turēdami péną ir dangą, pasikákdinkime.

9. Bet tie, kurie nor pralobti, įpůlą ing pagundimą ir ing žabangą ir ing daug durnus ir iškadingus pageidimus, kurie nugramzdina žmones ing prapultį ir pražuvimą.

10. Nes šaknis viso pikto yra milējimas pinigû, kuriû nekurie geizdami paklydo nůg vierôs ir parsismeigė savę tulais sopuleis.

11. Bet tu žmogau Dievo, véngk tokiû dáiktû, o sekiok teisybês, nobažnystês, tikējimo, méilės, kantrybês ir romybês.

12. Kariáuk aną gérą karionę tikējimo, nutverk ámžiną givátą, ing kurę taipojau esi pavadintas ir išpažinai gérą išpažinimą po akim daug ludinikû.

13. Prisakau tav po akim Dievo, kursai visus dáiktus gyvus padáro, ir Jēzaus Kristaus, kursai po Pontsku Pilotu ludijo gérą išpažinimą:

14. Idant tu tą prisákimą laikytumbei, budams ne išdergtas, be nůtartiês, iki apreiškimui musû Viešpatiês Jēzaus Kristaus,

15. Kurį parodis savo čēsu ansai išganytingas ir viens galys Karálus karaláujančiû ir Viešpats viešpatáujančiû,

16. Kurs viens tur nesmertelnystę, kurs givén šviesybēje neprieinamoje, kurio ne regējo ney viens iš žmonû, ir ne gál regēt: kuriamui te-est garbē ir galybė ámžina. Amen.

17. Bagočiams šio svieto liepk, kad nesididžiůtu ir nesitikētu netikromis bagotystêmis, bet gyvoju Dievu, kurs mums důda apstingay visus dáiktus ant vartójimo.

18. Idant gérdarytu ir bagoti butu gerůsę darbůse, rods důtu ir dalytu,

19. Kráudami sav skarbą, gérą pundamentą busenčiam čēsui, idant apterētu ámžiną givátą.

20. O Timoteušau, užsaugok to, kas tav yra patikēta, vêngdamas niekingû kalbējimû ir susispyrimû neteisey vadinamôs žinês,

21. Kuriop nekurie prisipažindami nůg vierôs paklydo. Malonė te-est su tavim! Amen.

Timoteušop pirma siusta iš Laodiceôs, vyriáuso miesto Prygiôs Pakacianôs.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO TIMOTEUŠOP II.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, Apáštalas Jēzaus Kristaus, per valę Dievo, pagal pažadējimą givátôs, kuri yra Kristuje Jēzuje,

2. Timoteušui, mano mielamui sunui: malonė, mielaširdingystė, pakájus (te-est) nůg Dievo Tēvo, ir Kristaus Jēzaus, musû Viešpatiês.

3. Dēkavoju Dievui, kuriamui tarnáuju nůg mano tēvû čystoj' sažinēj', kad prisime-

nu tavęs be palóvimo mano maldose náktį ir dieną,

4. Geizdamas tavę regēt, kad atsimenu tavo ašarû, idant .papilditas bučau linksmybe.

5. Atsimindamas ne veidamainiško tikējimo, kurs yra tavije, kurs pirmay givéno tavo senmotēj' Loidoje, ir tavo motinoje Eunikoj', o tikray žinau, jog ir tavije.

6. Dēl kuriôs priežastiês primenu tav, idant prikéltumbei dovaną Dievo, kuri yra tavipi, per uždējimą mano rankû;

7. Nes ne davė mums Dievas Dvasę báimês, bet galybês ir méilês ir patogumo.

8. Nesigēdik tada tu ludijimo musû Viešpatiês, ney manęs, kurs esmi jo kalinys, bet drauge kentêk vargą su Evangēlia pagal galybę Dievo,

9. Kursai mus išgánė ir pavadino šventu pavadinimu, ne pagal musû darbus, bet pagal savo nustátimą ir malonę, kuri mums dûta yra Kristuje Jêzuje pirm svieto čēsû;

10. Bet dabar apreikšta yra per pasirodimą musû Išganytojo Jēzaus Kristaus, kurs smertį tiesa sunaikino, o givátą ir nesmertelnystę švieson átvedė per Evangēlią,

11. Ant kuriôs aš esmi įstatytas kažnodėja ir Apáštalas, ir Mokitojas pagoniû.

12. Dēl kuriôs priežastiês taipojau kenčiu tus dáiktus; bet nesigēdžiu. Nes žinau, kuriam tikējau ir tikras esmi, jog jis gál mano paguldimą išlaikyti iki anai dienai.

13. Turėk pavéikslą sveikû žodžiû, kurius girdējei iš manęs, tikējime ir méilēje, kuri yra Kristuje Jēzuje.

14. Šį gérą paguldimą užlaikyk per Šventą Dvasę, kuri musimp givéna.

15. Žinai tai, jog visi, kurie yra Azioj', atsikreipė nûg manęs, tarp kuriû yra Pygellus ir Ermogênes.

16. Viešpats te-dûst namamus Onêsiporo mielaširdystę, jog dažnay atgaivino manę ir nesigêdējo mano lencugû,

17. Bet budams Rymè, stropjaus jēškójo manęs ir rádo manę.

18. Te-dûst jam Viešpats atrast mielaširdystę prieg Viešpatiês anoj' dienoj'! Ir kaip daugel jis man Epêzè tarnávo, tu geriaus žinai.

PERSKYRIMAS II.

Tu tada, mano sunau, stiprus buk malonēje, kuri yra Kristuje Jēzuje.

2. O ką girdėjei nůg manęs po akim daug ludinikû, tatai prisakyk vierniems žmonėmus, kurie primanus bus, mokinti kitus žmones.

3. Tu tada pakésk vargus, kaipo géras karžygis Jêzaus Kristaus.

4. Niekas kareivju budamas nesipainioja darbůsna šiôs givátôs, idant pamėgtu tam, kurs priêmė jį karionêsp.

5. O jey ir kas kariáuja, ne est karunavójamas, jey teisey ne kariáutu.

6. Ukiniks, kursai lauką apgyvéna, tur pirmjaus vaisų atimti.

7. Išmanyk tatai, ką kalbu, Viešpats bet tedůda tav išmánimą visůse dáiktůse.

8. Atsimink, jog Jėzus Kristus iš sėklôs Dovido, kėlėsi iš numirusiû, pagal mano Evangėlią,

9. Dėl kuriôs kenčiu vargus iki ryšiû, kaip piktadėjas; bet Dievo žodis ne est rištas.

10. Todėl vislab kenčiu dėl išrinktujû, idant ir anie įgytu išgánimą, kurs yra Kristuje Jėzuje, su ámžina šlovė.

11. Tikras tatai yra žodis: Jey mes drauge numirštam, taipojau ir gyvi busim su jů.

12. Jey drauge kenčiam, karaláusim taipojau su jů, jey jo užsiginam, ir jis užsigys musû.

13. Jey mes netikim, jis pasiliekt viernas; užsigint pats savęs negál.

14. Tus dáiktus jiems primink, apludidams po akim Viešpatiês, idant nesibartu žodžiû dėley, kas niekam nedera, kaip tiktay ant išvertimo klausančiû.

15. Rupinkis, jeib pasistatytumbei Dievui darbininku tikru ir nesigėdinčiu, kurs geray dalytu žodį tiesôs.

16. Nedvasiškû noprósnû žodžiû véngk; nês tai daug déra ant nedieviško elgimo.

17. Ir žodis jû platyn eina, kaip vėžliga, tarp kuriû yra Ymenêus ir Pilėtas,

18. Kurie atsikreipė nůg tiesôs, sakydami, jog jau buvo prisikėlimas iš numirusiû, ir nekuriû tikėjimą pérverčia.

19. Vienok stiprus pundamentas Dievo stov, turys tą péčėtį: Pažysta Viešpats, kurie yra savieji. Ir: Kožnas, kurs ména vardą Kristaus, te-atstoja nůg neteisybês.

20. Bet didžiůse namůse ne tikt yra áukso ir sidábro indai, bet ir médžio ir mólio; ir tiesa, nekurie ant garbês, nekurie vėl ant negarbês.

21. Jeygu tada kas apčystija pats savę nůg tû dáiktû, bus indas ant garbês, pašvęstas ir naudingas Viešpačui, prirêdytas visokiop gerop darbop.

22. Bet jaunystês geidulus véngk, o sekiok teisybę, tikêjimą, méilę, pakáję su tais, kurie meldžiasi Viešpatiês iš čystôs širdiês.

23. O véngk durnû ir niekam nedérinčiû kláusimû, žinodamas, jog tiktay prikel váidą.

24. O Dievo tarnui ne reik vaiditis, bet but meilingam prieš visus, primanus mokinti ir piktus su kantrybè kenčiąs,

25. Mokidamas su lengvybè tus, kurie priešinasi, jeib kada Dievas jiems kartą důtu prisivertimą ant pažinimo tiesôs,

26. Ir išsiblaivytu iš vélno žabangû, kurio jie apkalti yra ant jo valês.

PERSKYRIMAS III.

Bet tatai žinok, jog paskutiniose dienose ateis baisus čêsai.

2. Nes bus žmonės, kurie patys savę milės, godulingi, girdamiesi, puikus, blužnijantieji, gimdytojiems ne paklusni, nedêkingi, bedievjei,

3. Be prigimtôs méilês, ne sudêringi, pakalbêtojai, nemierni, baisus, géro ne mylintieji,

4. Zdrodinikai, rankščey dárantieji, pasipútę, milêdami labjaus raškašius, ne kaip Dievą;

5. Kurie tur atveizdêjimą nobažnystês, bet galybês jôs užsigina. Ir tokiû saugokis.

6. Nes iš tû yra nekurie, kurie isiveržia ing namus, ir gáuditas véda moteriškes, apsunkintas griekais, kurios váromos yra daug geiduleis;

7. Visados mokindamies ir niekados ant pažinimo tiesôs iškákti ne galêdami.

8. O kaipo Jannes ir Jambres priešinosi Maižiešui, taip ir šie priešinasi tiesai, žmonės pagadintû umû, niekam nederą dáiktûse tikêjimo.

9. Bet tolaus jiems ne séksis. Nes jû paikystė išreikšta bus visiemus, kaip ir anû buvo.

10. Bet tu mokslą mano atsiekei, budą mano apsiêjimo, mano dúma, tikêjimą, lengvaširdystę, méilę, kantrybę,

11. Pérsekinêjimus, kentêjimus, kurie pripůlė man Antiokioje, Ikonioj, Lystrose kokius pérsekinėjimus iš-

kentējau; o iš visů išgélbējo
manę Viešpats.
12. Bet ir visi, kurie nor
givént nobažnay Kristuje Jē-
zuje, pérsekiojimus kentês.
13. O su piktais žmonêmis
ir privilojančeis jů ilgiaus,
jů pikčiaus bus, kurie iš-
vadžioja ir yra išvadžioja-
mi.
14. Bet tu pasilik tame, ką
išmokai, ir kas tav patikēta
yra, žinodamas, nůg ko iš-
mokai.
15. Ir jog moki nůg jau-
nystês šventus ráštus, kurie
gál tavę išmokit ant išgá-
nimo, per tikējimą, kurs yra
Kristuje Jēzuje.
16. Visas ráštas nůg Die-
vo ikvēptas, yra naudingas
ant pamókslo, ant pabarimo,
ant graudénimo, ant pamoki-
nimo teisybēje;
17. Idant Dievo žmogus butu
tobulas, visam géram darbui
dérąs.

PERSKYRIMAS IV.

Apludiju tada aš po akim
Dievo ir Viešpatiês Jēzaus
Kristaus, kursai súdis gyvus
ir numirusus, savo apsireiš-
kimè ir savo karalystēje:
2. Apsakyk žodį, užgulk
graudéndams, buk čêsu, ar-
ba ne čêsu, pakoznik, grumsk,
graudénk, su visokiu kan-
trumu ir mokslu.
3. Nes bus čêsas, kad ne
pakés sveiko pamókslo, bet
pagal savo geidulus užsi-
kráus sav Mokitojus, kaip
jiems ausys nēšt,
4. Ir atkreips savo ausis
nůg tiesôs, o vérsis pása-
kump.
5. Bet tu buk budrus vi-
same, iškésk vargus, daryk
darbą Evangēlisto, tarnávi-
mą tavo pilnay pilnavok.
6. Nes aš jau apieravoja-
mas esmi, ir čêsas mano
atrišimo ártinas.
7. Kariavau gérą karionę,
vykį pabaigiau, tikējimą lai-
kiau.
8. Po to atmiguldita yra
teisybês karuna, kurę man
důs Viešpats, teisusis sú-
džia, anoj' dienoj'; o ne tik-
tay man, bet ir visiemus mi-
lintiems jo apsireiškimą.
9. Skubinkis ateit manęsp
véikey!
10. Nes Dêmas apléido ma-
nę, milēdams dabartinį svie-
tą ir nuējo ing Tessaloniką,
Kréscens ing Galácią; Tytus
ing Dalmacią.
11. Lukošus pats viens yra
su manim; Marką priēmęs
atvesk podraug su savim, nes
man naudingas yra ant tar-
návimo.

12. Bet Tykiką nusiunčiau
Épēzan.
13. Ploščiu (skreistę), kurį
palikau Troadoj' pas Kar-
pusą, ateidams parnešk, ir
knygas, ypačey pergamēną.
14. Aleksandras, kalvis, man
daugel pikto padárė; te-at-
důda jam Viešpats pagal jo
darbus!
15. Nůg kurio ir tu saugo-
kis; nes baisey priešinos žo-
džiams musû.
16. Pirmame mano išsikal-
bējimè ney vieno su manim
ne buvo, bet visi apléido ma-
nę; te-nēra jiems prirokůta.
17. Bet Viešpats primistójo
ir pastiprino manę, idant per
manę tobulay patvirtintas bu-
tu apsákimas, ir jeib girdē-
tu visi pagonys, ir aš iš-
tráuktas esmi iš luto nasrû.
18. Ir išgélbēs manę Vieš-
pats iš viso pikto darbo ir
išlaikys manę ant savo dan-
gaus karalystēs, kuriamui te-
est šlovė ant ámžiû amži-
nujû. Amen.
19. Pasvéikink Priską ir Ak-
vilą, ir namus Onēsiporo.
20. Erastas pasiliko Korin-
tè, o Tropimą palikau ser-
gantį Milētè.
21. Skubinkis ateit pirm
žiemôs. Svéikina tavę Eu-
bulus ir Pudensas ir Linušas
ir Klaudia ir visi brolei.
22. Viešpats Jēzus Kri-
stus te-est su tavo Dvase!
Malonė te-est su jumis!
Amen.

Parašyta iš Rymo ántra Timoteušop, kurs buvo pirmas istatytas Vyskupas, kada Povilas antrą kartą buvo statytas po akim Ciecoraus Nerono.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO TITUSOP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, tarnas Dievo, bey
Apáštalas Jēzaus Kristaus,
pagal tikējimą Dievo išrink-
tujû, ir pažinimą tiesôs, kurs
yra ant nůbažnystēs,
2. Nusitikējimè ámžinôs gi-
vátôs, kurę pažadējo tas, kurs
ne melůja, Dievas, pirm svie-
to čēsû,
3. Bet apreiškė savo čēsu
savo žodį, per apisákimą, ku-
rį man patikējo, pagal isáki-
mą Dievo musû Išganytojo,
4. Titusui mano tikram

sunui pagal bendrų tikėjimą: malonė, mielaširdystė, pakájus te-est nůg Dievo Tėvo ir Viešpatiės Jėzaus Kristaus, musû Išganytojo.

5. Dėl tôs priežastiės palikau tavę Krėtoje, idant kas atliko, tolaus geray pritaisytumbei ir istatytumbei visůse miestůse vyrésnius, kaipo paskyriau tav:

6. Jey kas yra be kaltės, vienôs moters vyras, turėdamas tikinčius vaikus, neapkaltintus dėl prašmáto, arba nepaklusnus.

7. Nes vyskupas tur buti be nůtartiės, kaipo užveizdėtojis Dievo, nę kietsprandiškas, ne rústus, ne girtůklis vyno, nevaidininkas, ne gėdiškay naudôs jėškas,

8. Bet priimąs svečius, mylis géro, ne pasigėringas, teisus, šventas, miernas;

9. Ir prisilaikasis prie žódžio, kursai tikras yra, ir mokit gal, jeib galis butu graudénti per išganantį pamokslą, ir pabárti prieštaraujančus.

10. Nes daug yra nepaklusnujû, niekus kalbančiû, ir išvadžiojančiû, ypačey, kurie yra iš appjáustimo,

11. Kuriemus reikia užkimšt burnas, kurie pérkreipja čėlus namus, mokindami, ko ne reik, dėl gėdiškôs naudôs.

12. Viens iš jû pasákė, jû pačiû Pránašas: Kretėnai visados yra melágeis, piktos žvėrys, tingi pilvai.

13. Tas ludijimas yra tikras. Togidėl bark jůs aštrey, jeib sveiki butu tikėjime,

14. O ne sekiotu žydiškû pásakû ir žmonû istátimû, kurie atsikreipja nůg tiesôs.

15. Visi tiesa dáiktai yra čysti čystiemus, bet išdergtiemus ir netikintiemus nėra nieko čysto, bet išdergti yra ir jû umas bey sažinė.

16. Sákosi, jog pažysta Dievą, bet užsigina jo darbais, bjaurus budami ir nepaklusni ir visokiop gerop darbop neprimanus.

PERSKYRIMAS II.

Bet tu kalbėk tai, kas paréitis sveikam mokslui.

2. Seniems, idant butu blaivus (negirtůjantieji), viežlibi, protingi, sveiki tikėjime, méilėje, kantrybėje.

3. Taipojau sénoms moterims, idant laikytusi, kaipo šventiemus paréitis ir ne butu blužnijančios, ne girtůjančios daugio vyno, géro mokinančios.

4. Kad jaunases moteres išmokitu patogioms buti, savo vyrus mylėti, vaikus mylėti,

5. Kad butu protingos, čystos, savo namus priveizdinčios, géros, paklusnos savo vyrams; idant Dievo žodis ne butu bluznitas.

6. Jaunůsus taipojau graudénk, kad butu mierni.

7. Pats pasistatyk visame pavéikslu gérû darbû, turēdams sveiką pamokslą ir pridérantį padorumą.

8. Žodį sveiką ir ne papeiktą; idant prieštarinikas užsigēdintu ir ne turētu ko pikto kalbēt apie jus.

9. Tarnus (graudénk), kad butu klaužadus savo ponams, ir itiktu jiems visame, ne atsisakytu.

10. Ne jokiame dáikte ne vogdami, bet visą gérą viernystę rodidami, idant pamokslą Dievo, musû Išganytojo apgrážintu visame.

11. Nes pasirodė išganytinga malonė Dievo visiems žmonēms,

12. Ir mokina mus, idant užsigynę bedievystês ir svietiškû pageidimû, viežlibay ir teisey ir nůbažnay givéntumbim ant šio svieto,

13. Láukdami išganytingojo nusitikējimo ir apreiškimo šlovês didžiojo Dievo ir musû Išganytojo Jēzaus Kristaus,

14. Kurs pats savę pasidavė už mus, idant mus atpirktu nůg visokiôs neteisybês ir apčystitu sav pačiam žmones pasisávinimo, kurie sekiotu stropjey gerus darbus.

15. Sakyk tai ir graudénk ir drausk' su visa viernybe. Niekas tavę nieku teneverčia.

PERSKYRIMAS III.

Priminėk jiems, kad butu kunigaikščiams ir valdžią turintiems padůti, ir vyresnybēms paklusni, visam geram darbui gatavi;

2. Idant ne pakalbētu nieką, ne butu vaidingi, bet meilingi, rodidami visokį kantrumą prieš visus žmones.

3. Nes ir mes kaškados buvome neišmintingais, ne paklusneis, klajojančeis, tarnáujančeis tuliemus geidulиams ir daug raškašēms, givéndami piktybēje ir užvidējimė, buvom neapkenčiami, ir kiti kitus nekenčiantieji.

4. Bet kaip pasirodė žmonēmus gerybė ir méilė Dievo Išganytojo musû;

5. Ne iš darbû teisybês, kurius mes dárę buvom, bet pagal savo mielaširdystę jis mus išgánė per apmažgojimą atgimimo ir atnaujinimo Dvasês Šventôs.

6. Kurę apsčey išliejo ant musû, per Jēzų Kristų, musû Išganytojį,
7. Idant budami nuteisinti per jo malonę, stotumbim tē-vaineis ámžinôs givátôs pagal nusitikējimą.
8. Tikras tai yra žodis. O apie tatai noriu, kad patvirtintumbei, kad gérûse darbûse pavéikslu butu, kurie itikējo Dievui. Tie dáiktai yra geri ir naudingi žmonēmus.
9. Bet durnû kláusimû ir išskaitimo giminû ir vaidû ir barniû apie zokoną véngk. Nes be naudôs yra ir noprósni.
10. Žmogaus klajojančio, pirmą ir antrą kartą pagraudénęs, saugokis,
11. Žinodams, jog toks yra pérkreiptas ir griešija, budamas pats per savę nusúditas.
12. Kad siúsu tavęsp Artemoną arbą Tykiką, skubinkis ateit manęsp Nikopolin. Nes tenay padumojau žiemavot.
13. Zenasą, Mokitą zokono ir Apollosą rupestingay išléisk, idant nejokiame dáiktè jie ne pristoktu.
14. O te-mokinasi ir musiškieji gérûse darbûse pavéikslu but ant privalingû reikmenû, idant ne butu be vaisaus.
15. Švéikina tavę visi, kurie yra su manim. Pasvéikink tus, kurie myli mus tikējime. Malonė t'ést su jumis visais! Amen.

Tituskop, pirmop aprinktop Biskupop surinkimo Kretēnû, rašyta iš Nikopolo Macedoniôs.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO PILĖMONOP.

PERSKYRIMAS I.

Povilas, kalinys Kristaus Jēzaus, ir Timoteušas, brolis, Pilēmonui, mielamui musû draug-darbinikui.
2. Ir Appiai, mielajei, ir Arkippui, musû draug-kareivjui, ir surinkimui, kurs yra tavo namûse;
3. Malonė te-est jumus ir pakájus nûg Dievo musû Tēvo ir Viešpatiês Jēzaus Kristaus.

4. Dėkavoju mano Dievui, atmindamas jusû visados mano maldose;
5. Girdėdams apie tavo méilę ir tikėjimą, kurį turi ing Viešpatį Jėzų, ir prieš visus šventus;
6. Jeib tavo tikėjimas, kurį mudu podraugey turiva, tavije gális pastotu, per išpažinimą viso to géro, kurį turite Kristuje Jėzuje.
7. Nesang turime daug džiaugsmo ir palinksminojimo iš tavo méilės, jog širdys šventujû atgaivintos yra per tavę, brolau.
8. Togidėl norint didį turiu drasumą Kristuje, prisakyt tav, kas pridera;
9. Vienok dėl méilės aš vélijų tiktay prašyt, toks budams, kaip sénasis Povilas, o dabar ir kalinys Jėzaus Kristaus.
10. Prašau tada tavę už mano sunų Onėsimą. kurį pagimdžau mano ryšiůse;
11. Kurs kaškada buvo tav nenaudingas, bet dabar tav ir man labay yra naudingas.
12. Kurį vėl atsiunčiau. Bet tu priimk jį kaipo mano paties širdį.
13. Kurį norėjau aš palaikyt pas savę, idant man tarnáutu tavo vietoje ryšiůse dėl Evangėliôs;
14. Bet ne norėjau padaryt nieko be tavo pavélijimó, idant tavo geradėjystė ne butu kaipo per privartą, bet iš gerôs valės.
15. Nes gál but, jog dėl to atsiskyrė nůg tavęs ant valandôs, jeib jį palaikytumbei amžinay,
16. Jau ne kaipo tarną, bet daugiaus ne kaip tarną, (tatai est) mielą brolį, ypačey man, o kaipo daugiaus tav, ir pagal kuną ir Viešpatije?
17. Jeygu tada laikai manę už drauginiką, priimk jį kaipo manę.
18. O jeygu tav ko iškádôs padárė, arba kaltas yra, man tai prirokók.
19. Aš Povilas tai rašiau savo rankà. Aš atdůsu; ne sakau tav, jog ir pats nůg savo pusės man káltas esi.
20. Taipo, brolau, te-est man iš tavęs tas džaugsmas Viešpatije: Atgaivink mano širdį Viešpatije.
21. Rašiau tav nusitikėdams apie tavo paklusnystę, žinodams, jog ir darysi daugiaus, ne kaip kalbu.
22. O taipojau ir gaspádą man pritaisyk; nes tikiûs, jog dovanótas busu jumus per jusû maldas.
23. Sveikina tavę Épapras, mano draug-kalinys Kristuje Jėzuje.

24. Markus, Aristarkas, Dēmasas, Lukošus, mano pagálbinikai.

25. Malonė Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus te-est su jusû dvasė. Amen.

Pilēmonop, siústa iš Rymo per Onėsimą, tarną.

GROMATA Š. APÁŠTALO POVILO ŽYDUMP.

PERSKYRIMAS I.

Kadangi pirm to Dievas tánkey ir tuleropu budu kalbējęs yra tēvams per Pránašus,

2. Paskiausey šiosa dienosa mums kalbējęs yra per Sunų, kurį įstátė tēvonimi ant viso, per kurį svietą sutvēręs;

3. Kursai, kadangi yra skaistumas jo šlovės, ir ábrozas jo butybės, nešąs visus dáiktus savo gálinču žodžu, ir padáręs apčystijimą musû griekû per savę patį, sēdosi po déšinės šlovės aukštybėje.

4. Jû gerésnis pastójo už Angēlus, jû aukštesnį várdą už jûs įgávo.

5. Nes kuriam Angēlui kûčės sakęs: Tu mano Sunus, šendien tavę pagimdžau! Ir vēl: Aš busu jo Tēvas, ir jis bus mano Sunus.

6. Ir vēl, kaip jis įveda Pirmgimusiįį ing svietą, sako: Ir visi Dievo Angēlai tur jo melstis.

7. Apie Angēlus jis tiesa sako: Jis daro savo Angēlus dvásēmis ir savo tarnus ugniēs liepsnomis.

8. Bet apie Sunų: Dieve, tavo sóstas patenka nûg ámžiû iki ámžiû; lazdà tavo karalystės yra tiesi lazdà.

9. Tu mylējei teisybę ir n'apkentei neteisybę; dēl to tavę, ak Dieve, mostijęs yra tavo Dievas linksmybės aliejumi, per tavo draugus.

10. Ir: Tu, Viešpatie, iš pradžôs žémę nugruntavójei, ir dangus yra tavo rankû darbai;

11. Tie sugaiš, bet tu pasiliksi; ir jie pasęs kaip rúbas,

12. Ir kaip gelumbę jûs suriesi, ir jie persimainys. Bet tu tas patsai esi, ir tavo métai ne lausis.

13. Bet kuriam Angēlui jis kůčēs sakęs: Šēskis po mano dešinês, iki padēsu tavo neprietelus solelù tavo kojû?

14. Ar jie ne visi tarnaujenčos dváses, iššústos tarnávimui tû dēley, kurie tur ing dalykus gauti išgánimą?

PERSKYRIMAS II.

Dēl to jû labjaus turim daboti ant to žódžio, kurį girdim, kad ne ing prapultį nubēgtumbim.

2. Nes jey tas žodis stiprus pastójo, kursai per Angēlus sakytas yra, ir kiekviens peržengimas ir nepaklusnumas gavo savo tikrają algą:

3. Kaip mes norim išbēgti, jey tókio išganimo ne atbojam? kursai, kaip pirma apsakytas yra per Viešpatį, ant musû atējo per tus, kurie tai girdējo.

4. Ir Dievas jam davė lùdijimą ženklais, stebuklais, ir tulerópomis galybēmis ir išdalyjimu Šventôsês Dvasês, pagal jo valę.

5. Nes ne Angēlams padavė busentįjį svietą, apie kurį kalbam.

6. Bet lùdij viens vienoj vietój, sakydams: Kas yra žmogus, kad jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad jį atlankai?

7. Tu jį mažą válandą po Angēlû pažéminai; šlovè ir garbè jį apvainikojei ir jį statei ant darbû savo rankû.

8. Vislab padavei po jo kojomis. Tamè, kad vislab jam padavė, nieko ne paliko, kas jam ne butu padůta; bet dabar dar ne matom, kad jam vislab padůta yra.

9. Bet tą, kursai mažą válandą po Angēlû pažémints buvo, matom, kad tai Jēzus yra, per kentējimą smerčio apvainikůtas su šlovè ir garbè, jeib jis iš Dievo malonês už visus smertį ragautu.

10. Nes parējosi tam, dēl kurio visi dáiktai yra, ir per kurį visi dáiktai yra, kursai daug vaikû ing šlovę ivédęs, kad jis kunigaikštį jû išgánimo per kentējimus tobulą padarytu,

11. Kadangi jie visi iš vieno ateina, tiek pašvenčasis, tiek pašvenčamieji. Dēl to jiš ir nesigēdž, jûs broleis vadinti,

12. Ir sako: Aš apsakysu tavo vardą savo broliams ir viduj surinkimo tavę láupsisu.

13. Ir vēl: Aš savo nusitikējimą ant jo guldysu. Ir vēl: Štay, aš, ir vaikai, kurus man Dievas davęs.

14. Kaipogi vaikai kuną ir kraują tur, taipojau jis to dalyvs pastojęs, jeib per smertį macį atimtu tam, kursai smertiês galybę turējo, tai esti, vélinui;

15. Ir atpirktu tůs, kurie dēl smertiês baimês per visą ámžią bernais turējo buti.

16. Nes jis niekur ne prisiima Angēlus, bet Abraómo sēklą jis prisiima.

17. Todēl jis visay turējo savo broliams lygus pastoti, jeib mielaširdingas butu ir viernas vyrausas kunigas po akiû Dievo, sudérinti žmonû griekus.

18. Nes tamè, ką jis pats kentējo ir gunditas yra, gal is gélbēti tus, kurie gundinami yra.

PERSKYRIMAS III.

Dēlgi to, jús šventieji brolei, kurie draugè pavadinti este per dangišką pavadinimą, dabokities Apáštalo ir vyrauso kunigo, kurį išpažystam, Kristaus Jēzaus,

2. Kursai viernas yra tam, kursai jį padárė, kaip ir Maižėšus visůse jo namůse.

3. Bet šisai didésnês garbês verts už Maižėšų, kadangi tas didésnę garbę tur, kurs namus taiso, ne kaip pátys namai.

4. Nes kiekvieni namai vieno taisomi yra, bet viskągi taisasis, Dievas yra.

5. Ir Maižėšus tiesà buvo viernas jo visůse namůse, kaip tarnas, ant lůdijimo to, kas turējo buti sakyta;

6. Bet Kristus, kaip Sunus ant savo namû, kurio namai mes esme, jey kitaip lúkestį ir gyrų pasitikējimo iki galo drutay išláikom.

7. Dēl to kaipo Šventoji Dvásė sako: Šendien, jey girdēsite jo balsą,

8. Ne užkētikit' savo širdis, kaip nusidavė iniršime, dienoje gundinimo púsčoje,

9. Kaip manę jusû tēvai gundė, jie manę mēgino ir mátė mano dárbus per keturesdéšimt métû.

10. Dēlgi to didey iniršau ant tôs giminês, tarydams: Visados jie klajoja širdže; bet jie ne žinojo mano kélus;

11. Kad ir prisēkiau savo kerštè, jůs ne ieisent ing mano átilsį.

12. Dabokities, mieli brolei, kad ne kas iš jusû turêtu piktą, netikinčę širdį, kuri atsitrauktus nůg gyvojo Dievo;

13. Bet patys kas dien savę pasirágınkite, koley šendien vadinama yra, kad ne kas iš jusû užkêtintas butu per vylų grieko.

14. Nes mes Kristaus dalyvi pastójom, jey mes tikt ką pradêję iki gálo drutay išlaikom.

15. Koley sakoma:* Šendien, jey jo balsą girdêsit, tay ne užkêtinkit savo širdis, kaip įniršime nusidavė.

16. Nes keli, kaip jie girdêjo, pakêlė įniršimą, bet ne visi, kurie iš Egypto išêjo per Maižêšų.

17. Bet ant kuriû jis didey įniršo per keturesdéšimt metus? ar ne taipo, kad ant tû, kurie susigriešijo, kuriû kunai púsčoje pûlė?

18. Bet kuriemsgi jis prisêkė, jûs ne ateisent ing jo atilsį, kaip netikintiems?

19. Ir mes matom, jûs ne galêjus įeiti netikêjimo dêley.

PERSKYRIMAS IV.

Dėlgi to bijokimies, kad pažadêjimą, įeiti ing jo atilsį, ne užgaištumbim, ir ney viens iš musû ne pasiliktu paskuy.

2. Nes ir mums apsakyta yra, lygey kaip ir aniems; bet žodis apsakytasis nieko ne gélbêjo anus, kaip ne tikêjo tie, kurie tą girdêjo.

3. Nes mes, kurie tikime, einam ing átilsį, kaip jis tarė: Kad prisêkiau savo kerštè, jûs ne įeisent ing mano átilsį. Ir tiesà, kaip darbai nů svieto pradžôs buvo padaryti,

4. Tarė jis vienoje vietoje apie sékmąję dieną taipo: Ir Dievas ilsêjosi sékmąję dieną nů visû savo darbû.

5. Ir čę šioje vietoje vêl: Jie ne įeis ing mano átilsį,

6. Dêl to, kadangi dar tebiera, kad keli ing tą tur įeiti, ir tie, kuriems iš pirmo apsakyta, ing tą ne įêjo, netikêjimo dêley:

7. Paskyrė jis vêl dieną, po tokio ilgo čêso, ir sako per Dovidą: Šendien, kaip sakyta yra, šendien, jey jús jo balsą girdêsit, ne užkêtinkit savo širdis.

8. Nes jey Jozuvą jûs butu ing átilsį atgabénęs, ne butu jis apie kitą dieną sakęs.

9. Todêl dar viena atilsis tebiera Dievo žmonêms.

10. Nes kurs įėjo ing savo átilsį, tas ilsis nůg savo darbû, lygey kaip ir Dievas nůg savo.

11. Taygi pasiskùbinkim įeiti ing šę átilsį, kad kas ne įpultu ing tą patį pavéikslą netikėjimo.

12. Nesa Dievo žodis yra gyvas ir stiprus ir aštrésnis už kárdą su dviem ašmenim, ir pérsiveržia, iki atskira dušią ir dvasę ir smagines ir kaulus, ir yra sudža mislių ir širdiês úmû;

13. Ir ne yra ney jókio sutvërimo po jo akiû nerégimo, bet visi daiktai regimi ir atdengti po jo akiû; apie tai kalbam.

14. Kadangi mes didį vyrausą kunigą turim, Jėzų, Dievo Sunų, kurs ing dangų užžengė, taygi laikykimies prie to išsipažinimo.

15. Nes mes ne turim' vyrausą kunigą, kurs ne galëtu pasigailëtis musû silpnybês, bet kurs gunditas yra visur, lygey kaip mes, tačau be grieko.

16. Dël to prižengkime su drásumu prie malonês krasês, kad mielaširdystę gautumbim ir malonę ràstumbim tamè čësè, kad pagálbôs privalysim.

PERSKYRIMAS V.

Nes kiekviens vyrausas kunigas, kurs iš žmonû imamas yra, tas státomas už žmones ties Dievu, kad apieravotu dovanas ir apieras už griekus;

2. Kurs galëtu draug kentëti su neišmánančeis ir klajojančeis, kaipgi ir pats apimtas yra silpnybè.

3. Todël tur ir jis, kaip už žmones, taipo ir už savę patį apieravot už griekus.

4. Ir nieks sav pats ne ima tą garbę, bet kurs taipo pavadintas yra nůg Dievo, lygey kaip Aaronas.

5. Taipo ir Kristus ne pats išsikëlė ing tą garbę, kad vyrausu kunigu butu, bet kurs jamui sakęs esti: Tu esi mano Sunus, šę dieną aš tavę pagimdžau.

6. Kaip jis ir kitoje vietoje tarė: Tu esi kunigs amžinay pagal budą Melkizedëko.

7. Ir jis dienosa savo kuno maldas ir dusavjimus su didžu šauksmu ir ašaromis apieravójo tam, kurs jį galėjo iš smertiês išgélbëti, ir yra išklausytas, todël, kad jis Dievą garbëje laikė.

8. Ir norint jis Dievo Sunumi buvo, tačau tamè, ką kentëjo, išmóko paklusnumą.

9. Ir kaip atliko, pastójo visiems jo klausantiems priežastimi ant amžino išganimo;

10. Pramintas nů Dievo vyrausu kunigu, pagal rēdą Melkizedēko.

11. Apie tai tiesà dar turētumbim daug kalbēti; bet sunku yra, kadangi taip neišmáną este.

12. Ir kurie turētumbit jau seney mokitojeis buti, priválot vēl, kad butumbit pirmases skaitytines Dievo žodžiû mokiti, ir kad jums pieno důtu, ir ne drúto valgio.

13. Nes kuriam dar reik pieno důti, tas ne išmókęs yra žodžus teisybēs; nes jis yra jauns kudikis.

14. Bet tobuliems půlas drútas valgis, kurie per papratimą tur mēgintus umus, ant atskyrimo géro ir pikto.

PERSKYRIMAS VI.

Todēl norim palikti pirmutinį pamokslą apie kriščonišką vierą ir pilnystēsp eiti; ne vēl gruntą dēdami apie prisivertimą nůg numirusiû darbû, apie tikējimą ing Dievą,

2. Apie krikštą, apie pamokslą, apie rankû uždējimą, apie iš numirusiû prikēlimą ir apie ámžiną súdą.

3. Ir tai darysime, jey tikt Dievas pérleis.

4. Nesa ne gálima, kad tie, kurie vieną kartą apšviesti ir paragávo dangišką dovaną ir dalyvi pastójo Šventosês Dvasês,

5. Ir ragávo géraji Dievo žodį ir galybes busenčojo svieto;

6. Jey atpůla ir vēl sav patiems Dievo Sunų kryžavoja ir už ápjůką laiko: kad tie vēl atnaujinti butu ant prisivertimo.

7. Nesa žémė, kuri lytų igér, kurs tankey ant jôs ateit, ir priderančę žolę néša tiemus, kurie ję igyvéna, gauna žegnonę nů Dievo.

8. Bet kuri erškēčus ir usnis néša, ta niekam ne tinkanti ir prakeikimui arti yra, kurę ir galausey sudégin.

9. Bet mes iš jusû, jús mylimieji, ko gerésnio nusitikim, ir kad išgánimas artésnis yra, norint mes taip kalbam.

10. Nes Dievas ne esti neteisus, kad jis užmirštu jusû dárbo ir procês ir meilês, kurę išrodēt jo vardui, kaip jús pašlúžijot šventiems ir dar pašlúžijat.

11. Bet mes norim, kad kiekviens iš jusû tą patį stropùmą išrodytu, lúkestį drútą išlaikyti iki gálui;

12. Kad jús ne aptingtumbit', bet sekiotumbit tus, kurie per tikējimą ir kantrùmą įgauna ing dalykus žadējimus.

13. Nes kaip Dievas Abraómui žadējo, ne turēdams ney prie jókio didésnio prisēgkti, prisēkė pats prie savęs,

14. Ir tarė: Iš tiesôs, aš tavę žegnosu ir daugisu.

15. Ir taipo jis pakentējo ir apturējo pazadējimą.

16. Žmonės tiesà prisēkia prie ko didésnio, ne kaip jie yra, ir prysēga padáro gálą visam vaidui; ant to drutay pasiliekt tarp jû.

17. Bet dievas norēdams dalykininkams žadējimo apstingiausey išrodit, kad jo roda ne krypstanti, pridējo prysēgą,

18. Jeib mes per dų dalykų, kuriůdu ne krypsta (nes negálima, kad Dievas melůtu) drútą palinksminojimą turētumbim', kurie prybēgą turim ir laikomies prie pasúlitôs lúkestiês,

19. Kurį mes turim, kaip tvirtą ir tikrą inkarą musû dušiôs, įeinantį ing vidurį užkabôs;

20. Kur pirmtakunas už mus įējęs, Jēzus, vyrausas kunigs pastojęs amžinay, pagal rēdą Melkizedēko.

PERSKYRIMAS VII.

Bet šis Melkizedēks buvo karálumi Salēme, kunigas Dievo, Aukščausojo, kurs Abraómui priešais ējo, kaip jis iš karálû mušio sugryžo, ir žégnojo jį;

2. Kuriam ir Abraómas dávė desētines nů visû lobjû. Ant pirmo jis musû žodžeis išguldoms: karálumi teisybês, bet potam jis yra ir karálus Salēme, tai esti, pakájaus karálus.

3. Be têvo, be motinôs, be giminês, ir ne tur ney pradžôs dienû, ney gálo gyvastiês: bet jis yra prilygintas Dievo Sunui ir pasiliekt kunigas ant amžiû.

4. Bet veizdēkit, kaip didis tasai, kuriam ir Abraómas, sentēvis, desētines důda iš laimētojo plēšimo.

5. Tiesà vaikai Lėvi, kaip jie kunigystę gavo, tur prisákimą, desētines nůg žmonû, tai esti, nůg savo broliû, imti, pagal zokoną, kačeig ir jie iš Abraómo strēnû atėję.

6. Bet tas, kurio giminės

ne minavójama tarp jû, tas ēmė desētines nûg Abraómo ir žegnójo tą, kurs turējo pažadējimą.
7. Bet be viso prieštarávimo taip yra, kad mažesnysis nûg gerésnojo žegnojams yra.
8. Ir čę ima desētines mirštajie žmonės, bet tén jis atlûdija, kad jis gyvs ēsąs.
9. Ogi taip sakant, ir pats Lēvi, imąsis desētines, dávė desētines per Abraómą.
10. Nesa jis dar juk be buvo strênosa têvo, kaip jam Melkizedēks priešais atējo.
11. Taygi jey pilnystė per Lėvitišką kunigystę stójos, (nes po tôs gávo žmonės zokoną) kogi dar reik sakyti, kad kits kunigas turis ràstisi, pagal rēdą Melkizedēko ir ne pagal rēdą Aarόno?
12. Nes kur kunigystė pérkeičama, čę tur ir zokonas buti pérkeičamas.
13. Nes apie kurį tai sakyta, tas yra iš kitôs giminēs, iš kuriôs ney vienas altorui ne šlúžijo.
14. Nes žinoma yra, kad iš Judo yra užtekējęs musû Viešpats, kurei giminei Maižēšus nieko ne kalbējo apie kunigystę.
15. Ir tai dar aiškiaus régima yra, jey pagal budą Melkizedēko kits kunigas stojas,
16. Kurs ne pagal zokoną kuniško prisákimo dētas yra, bet pagal galybę nepaláujančôs gyvastiēs.
17. Nesa jis lûdija: Tu esi kunigas ámžinay, pagal rēdą Melkizedēko.
18. Nes tumi pirmasis zokonas atstátomas, todēl, kad per silpnas buvo, ir nieko ne mačijo;
19. (Nes zokonas ne galējo nieką tobulą padaryti.) Bet įvedamas yra gerésnis nusitikējimas, per kurį mes Dievui ártinamies.
20. Ir priegtam, koktu daug yra, ne be prisēgôs. Nesa anie be prysēgôs kunigais pastójo;
21. Bet šis su prysēga per tą, kurs jam tarė: Viešpats prisēkė ir nesigailēs: Tu esi kunigas ámžinay, pagal rēdą Melkizedēko.
22. Taipo toly gerésno testamento ištaisytojis Jēzus pastójo.
23. Ir anû yra daug, kurie kunigais pastójo, todēl, kadangi smertis jûs ne paliko;
24. Bet šis, todēl, kadangi jis pasiliekt ámžinay, tur nepragaištančę kunigystę.

25. Todēl ir išganyti gal visados, kurie per jį Dievop iškanka, ir gyvas visados ir meldža už jůs.

26. Nesa tókio mums reikējo vyrauso kunigo, kurs butu šventas, nekáltas, neaplbjáurintas, nůg griekininkû atskirtas ir aukštésnis už dangų;

27. Kuriam ne kas dien privalu butu, kaip aniems vyrausiems kunigams, pirmjaus už savo griekus apieravoti, pápotam už žmonû griekus; nes tai jis dárė vieną kartą, pats savę apieravodams.

28. Nesa zokonas padáro žmones vyrauseis kunigais, silpnybę turinčeis; bet šis žodis prysēgôs, kurs pagal zokoną sakytas yra, stato Suną ámžiną ir tobulą.

PERSKYRIMAS VIII.

Tasgi yra vyrausas dalykas žodžiû, musû kalbamû: Mes turim' tokį vyrausą kunigą, kurs sēd po dešinês ant krasês šlovês danguje.

2. Ir yra kavótojis šventujû lobjû ir tikrosês čētrôs, kurę Dievas pastátė, ir ney joks žmogus.

3. Nesa kiekviens vyrausas kunigas įstátomas yra, apieravoti dovanas ir apieras. Todēl ir šis tur ką turēti, ką jis apieravotu.

4. Kadgi dabar ant žémês butu, tay jis ne butu kunigu, kadangi čę kunigai yra, pagal zokoną dovanas apieravoją,

5. Kurie tarnáuja, pávyzdžui ir šešēlui dangiškû lobjû. Kaip dieviškasis atsákimas Maižēšui tárė, kad jis turējo čētra pabáigti: Dabókis, tarė jis, kad padarytumbei vislab pagal pávyzdį, tav ant kalno roditąjį.

6. Bet dabar jis gerésnį urēdą gávo, kaip kurs gerésnio testamento tárpininku yra, kurs ir ant gerēsnû pažadējimû stov.

7. Nes jey ans, pirmasis, butu be nůtartiês buvęs, ne butu antram vietôs jēškoma.

8. Nes jis jůs peikia ir sako: Štay, ateina dienos, sako Viešpats, kad aš ant namû Izraēlio ir ant namû Judo naują testamentą darysu;

9. Ne pagal tą testamentą, kurį dariau su jû tēvais, tą dieną, kaip aš jû ranką nutvērau, jůs išvésti iš Egypto žémês; nesa jie ne pasiliko mano testamentè, todēl ir aš ne norējau jû atboti, sako Viešpats.

10. Nesa tai yra tas testamentas, kurį daryti noru namams Izraēlio po šiû dienû, sako Viešpats: Aš důsu savo zokoną ing jû úmą, ir ing jû širdį aš tą rašysu: ir busu jû Dievu, ir jie bus mano žmonēmis.

11. Ir ne mokis ney viens savo ártimą, ney kas savo brolį, ir ne sakys: Išpažink Viešpatį. Nes jie visi manę pažys, nů mažausojo iki didžausojo.

12. Nesa malonus busu jû netikùmui ir jû griekams, ir jû neteisybês daugiaus ne minēsu.

13. Kad jis sako: Nauja, tay dáro jis pirmąjį senù; bet kas paséno ir nukáršo, tas ártinas savo galop.

PERSKYRIMAS IX.

Tiesà ir pirmàsis (derējimas) turējo savo davadus Dievo šlúžbôs ir viršutinę šventybę.

2. Nes ten bùvo pastatyta pryšakinė čētrôs dalis, kuriojè buvo liktorus ir stálas, ir švèntoses dûnos, o ta vadinama šventoji.

3. Bet už antrôsês užkabôs buvo ta čētrôs. dalis, kuri vadinama švenčausoji.

4. Ta turējo aukso rúkinimo ryką ir skrynę testamento, visur auksu aptrauktą, kurioje buvo aukso dēžē, kuri dangaus důną turējo, ir rykštė Aarόno, kuri buvo žalojusi, ir tobliči dvi testamento.

5. Bet viršuy buvo Kerubinai šlovês, tie apdengė malonês krásę, apie kurę dabar niera ypačey sákoma.

6. Kaipgi tai vislab taip buvo pataisyta, iējo kunigai visu čēsu ing tą pryšakinęję čētrą ir atlikdavo Dievo šlúžbą.

7. Bet ing antrąję ieidavo tikt vieną kartą per métą viens vyrausas kunigas, ne be kraujo, kad apieravotu pats už savę ir už žmonû nusidējimus.

8. Kůmi Šventa Dvasė žénklino, dar ne ēsantį apreikštą kélą ing šventybę, ikikol pirmaijei čētrai stovint,

9. Kuri turējo pávydžu buti tamè čēse, kuriamè dovanos ir apieros apieravójamos buvo, ir kurios ne galējo tobulu daryti pagal sážinę tą, kurs Dievo slúžbą pildo;

10. Bet tiktay su válgimu ir gērimu ir tuleropais apmazgojimais ir viršutine

šventybe, kurie iki čēsui pagérinimo uždēti buvo.
11. Bet Kristus atējo, kad butu vyrausu kunigu busenču lobjû, per didésnę ir tobulésnę čētrą, kuri ne rankà padaryta yra, tai esti, kuri ne taip yra kurtą,
12. Ir ne per ožiû, arba veršiû kraują, bet jis per savo patiês kraują vieną kartą ing šventąję iėjo, ir ámžiną išgánimą išrádo.
13. Nes jey jaučiû ir ožiû kraujas ir telyčôs pelenai užšlakstyti, pašventina nečystůsus ant kuniško apčystijimo:
14. Kaip jû daugiaus kraujaus Kristaus, kurs pats savę be jokiôs kaltybês per ámžiną Dvasę Dievui apieravójos, musû sážines čystis nû numirusiû darbû ant tarnávimo gyvamui Dievui.
15. Irgi todēl jis yra tarpininku naujo testamento, jeib per smertį, kursai nusidavė ant išgánimo nû peržengimû, po pirmu testamentu buvusujû, tie, kurie pavadinti yra, pažadētus amžinus dalykus apturētu.
16. Nes kur testamentas yra, čę tur séktisi smertis to, kurs testamentą dáro.
17. Nes testamentas padrútinams yra per smertį, kitaip ne tur galybês, koley tas dar gyvas yra, kurs tą dáręs.
18. Todēl ir pirmasis be kraujo ne buvo darytas.
19. Nes kaip Maižēšus buvo iškalbejęs visus prisákimus pagal zokoną visiems žmonēms, ėmė jis veršiû ir ožiû kraują, su vandenimi ir su purpurôs vilna ir yzopu ir apšlákino knygas ir visus žmones,
20. Ir tarė: Tai yra kraujas testamento, kurį Dievas jums prisákė.
21. Ir čētrą ir visus rykus Dievo šlúžbós apšlákino jis lyg taipojau krauju.
22. Ir kone vislab kraujù apčystijama yra pagal zokoną. Ir be kraujo praliejiemo n'iera ney jókio atleidimo.
23. Taipogi turējo tie dangiškûjû dáiktû pavyzdžei tůmi apčystijami buti; bet jie patys, dangiškieji, tur geresnes apieras turēti, ne kaip anos buvo.
24. Nes Kristus ne iėjo ing šventąję, rankomis darytą, (kuri yra nuženklinimas tikrosês) bet ing patį dangų, pasiroditi po véidu Dievo už mus.
25. O ir ne, kad jis pats savę tánkey apieravotu, lygey kaip vyrausas kunigas

eina kas mėtą ing šventąję
su svetimù kraujù;
26. Kitaip butu jis tankey
turėjęs kentėti nû pradžôs
svieto. Bet dabar svieto
galè jis vieną kartą pasi-
rodė, per savo patiês apierą,
griekus atimti.
27. Ir kaip žmonêms skirta
yra vieną kartą mirti, bet
potam súdas,
28. Taipo Kristus vieną
kartą apieravotas, atimti dau-
giû griekus. Bet antrą kartą
jis pasirodis be grieko (apie-
rôs) tiems, kurie jo lauk,
ant išgánimo.

PERSKYRIMAS X.

Nesa žokonas tur šešėlį bu-
senčû lobjû, ne butybę lobjû
pačû. Kas mėtą reik apiera-
voti vis vienokias apieras
ir ne gal apieravojenčûsus
tobulais padaryti.
2. Kitaip butu apieravoji-
mas palovęs, jey prie Dievo
šlúžbôs ėsantieji jau dau-
giaus ne turėtu sážinês apie
griekus, vieną kartą apčy-
stiti budami.
3. Bet tiktay stójos per jûs
atsiminimas griekû kožną
mėtą.
4. Nesa negálima, per jau-
čiû ir ožiû kraują griekus
atimti.
5. Todėl ing svietą ateidams
sako jis: Apierû ir dovanû
tu ne norėjei, bet kuną tu
man prigatávijei.
6. Déginimo apiera ir apie-
ros už griekus tav ne patinka.
7. Tay tariau aš: Štay atei-
mi, knygosa didžausey apie
manę parašyta stov, kad
pildičau, Dieve, tave válę.
8. Pirmà, kaip buvo sakęs:
Apierû ir dovanû, déginimo
apierû ir apierû už griekus
ne norėjei, ir jos ne patinka
tav, (kurios pagal zokoną
apieravójamos,)
9. Tay taria jis: Štay, aš
ateimi, pildyti, Dieve, tavo
válę. Čę jis pirmąjį atme-
ta, kad antrąjį įstatytu.
10. Kurioje válėje mes pa-
švésti esme, per apierą (vie-
ną kartą nusidávusę), kuno
Jėzaus Kristaus.
11. Ir kiekviens kunigas
yra statytas, kad kas die-
ną atliktu Dievo šlúžbą, ir
tánkey vieneropas apieras
apieravotu, kurios niekados
ne gal griekus atimti.
12. Bet šisai, vieną apierą
apieravojęs budams už grie-
kus, amžinay tinkančę, sėd
po dėšinês Dievo,
13. Ir laukia toliaus, iki
jo neprietelei padėti bus po
solelu jo kujû.
14. Nesa vienà apiera jis

tus prigatávijo ant ámž.ů, kurie pašvenčami yra.
15. Bet tai mums atlùdija ir Šventoji Dvasė; nes kaip pirma sákiusi buvo:
16. Tai yra tas testamentas, kurį aš jiems darysu po šiů dienů, taria Viešpats: Aš savo zokoną ing jů širdį důsu ir ing jů úmus aš tą rašysu;
17. Ir jů grieků ir jů neteisybės daugiaus ne minėsu.
18. Bet kur tůjů atleidimas yra, čę daugiaus ne yra apieros už griekus.
19. Taygi turėdami, mieli brolei, tą drasumą, ieiti ing šventąję per Jėzaus kraują,
20. Kurį jis mums pagatávijo ant naujo ir gyvo kélo, per užkabą, tai esti, per savo kuną;
21. Ir turėdami vyrausą kunigą ant Dievo namů;
22. Prieikimegi su vierna širdže, pilnamė tikėjime, apšlákinti savo širdije ir valni nů piktős sážinės ir mazgoti ant kuno čystu vándenimi;
23. Ir pasilikime prie lúkestiės išpažinimo ir ne abejokim, (nesa viernas yra, kurs ję pažadėjo)
24. Ir tarp savęs dabókimi ant kits kito, ragindamies ant méilės ir gerů darbů;
25. Ne prastodami savo surinkimą, kaip keli paprátę, bet graudéndami tarp savęs kits kitą, ir tai jů daugiaus, kadangi mátot, dieną prisiártinančę.
26. Nes jey mes tyčomis griešijam, tiesős išpažinimą apturėję, jau daugiaus ne turim kitős apierős už griekus;
27. Bet išgastingą laukimą súdo ir ugniės kéršto, kurs priešininkus prarys.
28. Kad kas Maižėšaus zokoną pérženg, tas tur mirti be susimilimo, per dų arba tris lùdininkus.
29. Kaip jů piktésnę korónę, dumokit jús, pelnys tas, kurs Dievo Sunų kójomis mina ir testamento kraują už nečystą laiko, per kurį jis pašvéstas yra, ir Dvasę malonės gėdina?
30. Nes mes žinom tą, kursai sako: Pagiežimas mano yra, aš atlygisu, taria Viešpats. Ir vėl: Viešpats savo žmones súdis.
31. Baisu yra, ing rankas gyvojo Dievo pulti.
32. Bet atsiminkit pirmujů dienů, kuriosa jús apšviesti, iškentėjot didę kovą kentėjimo,
33. Tiek patys, per gėdą ir sielvarta apjůku pastoję, tiek

draugalaudami su tais, kuriems taipo déstis.

34. Nes jús mano ryšiû pasigailējot ir išplēšimą savo naudôs su džaugsmu pérkentējot, kaip kurie žinote, savije gerésnį ir pasilaikantį turtą danguje turį.

35. Ne atmèskite savo nusitikējimą, brangę algą turintį.

36. Bet kantrùmo jums reikals, jeib Dievo válę pilditumbit ir pažadējimą apturētumbit.

37. Nes dar po mažôs valandôs ateis Ateisęsis ir ne užtruks.

38. Bet teisusis iš tikējimo gyvas bus. Bet kurs atsitrauks, tûmi mano dušia ne pasimēgs.

39. Bet mes ne esme iš tû, kurie atsitraukia ir prapûla, bet iš tû, kurie tik ir savo dušią išgélbti.

PERSKYRIMAS XI.

Bet tikējimas yra tikras nusikējimas to, ko pasitikim, ir ne abejojam apie tai, ko ne mátom.

2. Per tą senieji lùdimą gavo.

3. Per tikējimą mes numánom, svietą per Dievo žodį gátavą ēsantį, kad vislab, kas mátomą, iš nieko pastójo.

4. Per tikējimą Abēlas Dievui gerésnę apierą apieravójo, ne kaipo Koynas, per kurį jis lùdimą gavo, teisus ēsąs, kaip Dievas lùdijo apie jo dovaną; ir per tą patį jis dar kalba, kačeyg jau miręs.

5. Per tikējimą Enoks buvo atimtas, kad smertiês neregējo, ir ne buvo ràstas, todēl, kad Dievas jį atēmė; nes pirm savo atēmimo jis lùdimą gávo, kad jis Dievui patiko.

6. Bet be tikējimo negálima Dievui itikti; nes kurs Dievop iškákti nor, tur tikēti, jį ēsantį ir jo jēškantiems algą attesēsentį.

7. Per tikējimą Noaks Dievą gárbino ir akrutą itaisė ant išgélbējimo savo namû, kaip Dievo prisákimą buvo gavęs apie tą, ko dar ne buvo matyt; per kurį jis prasúdijo svietą, ir ing dalykus gavo teisybę, iš tikējimo ateinančę.

8. Per tikējimą klausė Abraómas, pavadintas budams, išeiti ing žemę, jam ing dalykus téksenčę, ir išējo, nežinodams, kur iškáksęs.

9. Per tikējimą jis ateivju buvo pažadētoje žémēje, kaip svétimoje, ir gyvéno čētrosa

su Izaoku ir Jokubu, sandalininkais to patiês pažadêjimo.

10. Nes jis laukė miesto, apačôs tvirtumą turinčio, kurio budavonininks ir sutvértojis yra Dievas.

11. Per tikējimą ir Zorė gavo sylą, nēšča pastoti, ir pagimdė čēsui jôs senùmo jau pérējus; nesa laikė jį už vierną, kurs tai žadējo.

12. Togidēl ir iš vieno, norint pamirusio kuno, daug yra gimę, kaip dangaus žvaigzdes ir žiezdros ant krantû jurû, kuros ne paskáitomos.

13. Tie visi numirė tikējime, ir pažadējimą ne gavo, bet tą iš tólo matė, tů nusitikēdami pasikákdinos ir išpažino, svečeis ir ateivjeis ant žémês ēsą.

14. Nes kurie tai sako, tie išmanyti důda, kad jie tēviškês jēšką.

15. Ir tiesà, jey tą butu mislij turēję, iš kuriôs buvo išēję, tay jie ganà dar čēso turējo, vēl sugryšt.

16. Bet dabar jie geidė gerésnês, butent dangiškôs. Todēl Dievas nesigēd vadintisi jû Dievu; nes jis jiems miestą pagatávijo.

17. Per tikējimą apieravójo Abraomas Izaoką, kaip buvo mēgintas, ir padavė viengimusi, jau žadējimą gavęs,

18. Apie kurį sakoma buvo: Izaokė bus tav tavo sēkla vadinta;

19. Ir dumójo: Dievas gal ir iš numirusiû prikélti. Todēl jis ir vēl jį ing pávyzdį priēmė.

20. Per tikējimą žegnójo Izaoks Jokubą ir Ezavą apie busenčus dáiktus.

21. Per tikējimą žegnójo Jokubs, mirdams, abų sunų Jozēpo ir pasilenkė prieš viršų jo (karáliškôs) lazdôs.

22. Per tikējimą kalbējo Jozēps mirdams apie išējimą vaikû Izraēlio ir prisákē dēl savo kaulû.

23. Per tikējimą Maižēšus, užgimęs, buvo tris mēnesius paslēptas nů savo gimdytojû, dēl to, kad mátė, jį gražų kudikį ēsantį, ir nesibijojos karálaus prisákimo.

24. Per tikējimą Maižēšus užaugęs, ne norējo daugiaus vadinamas buti sunumi dukters Paraóno,

25. Ir jů geraus sav apsiskyrė, su Dievo žmonēmis vargus kentēti, ne kaip čēsiškôs griekû linksmybês turēti,

26. Laikydams Kristaus apgēdinimą už didésnę bago-

tystę, ne kaip skárbus Egypto; nes veizdējo ant algôs;
27. Per tikējimą paliko jis Egyptą ir nesibijójo karálaus rustybês. Nes nusitvērė tûmi, kurio ne regējo, lyg kaip jį matąs.
28. Per tikējimą šventė jis velykas ir laikė kraujo lējimą, jeib tas, kurs pirmgimusus žùdė, jûs ne užgáutu.
29. Per tikējimą pérējo jie per raudonases marias, kaip per sausą žémę; koktai ir Egypcionai bandydami, nuskendo.
30. Per tikējimą sugruvo múrai Jērikoje, kaip septynes dienas aplink tus buvo ēję.
31. Per tikējimą kékšė Raab ne prapûlė su netikinčeiseis, kaip ji spēgus meilingay priêmė.
32. Ir ką daugiaus sakysu? Čēso ne pritékčau, kad turēčau pásakoti apie Gidēoną ir Baraką ir Simsoną ir Jēptą ir Dovidą ir Zomelį ir Pránašus,
33. Kurie per tikējimą karalystes pérgalējo, teisybę dárė, žadējimą apturējo, lútû nasrus užkimšo,
34. Ugniės macę užgésę, kárdo aštrumui išbēgę, stiprus pastoję iš silpnybės, galingi pastoję karávime, svétimus zalnieriû pulkus pérgalėję;
35. Móteres savo numirusus iš prikēlimo vēl ēmė; bet kiti yra sumušti ir ney jokį vadávimą ne priēmė, kad gerésnį prisikēlimą gautu.
36. Kiti apgēdinimą ir plakimą iškentējo, taipjau ryšius ir kalējimus:
37. Jie yra akmenimis užmušti, sukapoti, suskvarbyti, kárdu gadinti; jie aplink ējo kailinûse ir oškû kailûse, stokójime, sielvarte ir sunkybēje;
38. (Kuriû svietas ne buvo vertas), ir ējo varge po púsčas, po kálnus, po dûbes ir skylēsą žémês.
39. Šie visi per tikējimą lùdimą gávo ir ne apturējo pažadējimą.
40. Todēl, kad Dievas mums ko gerésnio paskyręs, kad jie be musû ne butu pabaigti.

PERSKYRIMAS XII.

Togidēl ir mes, turēdami taip didį pulką luditojû aplink savę gulintį, nudėję visokę náštą ir grieką, kurs vis mus apigul, per kantrybę tekēkime toje karionēje, kuri mums yra isstatyta,
2. Ir veizdēkim' ant Jēzaus,

pradētojo ir pabáigtojo tikējimo. Kursai norint butu galējęs džaugsmą turēti, kentējo kryžų, ir n' atbójo gēdôs, ir pasisēdo po déšinês ant Dievo krasês.

3. Atsiminkit to, kursai tokį prieštarávimą prieš savę iškentējo nůg griešnikû, idant ne pailstumbite, pasilpę dušiose jusû.

4. Dar iki kraujo ne priešinotês, kariáudami prieš griekus,

5. Ir užmiršot graudénimo, kurs kalba jums kaipo sunums: Sunau mano, neversk nieku drausmês Viešpatiês, o ne pasilpk, kad nůg jo korójamas esi.

6. Nes kurį Viešpats myl, tą baudžia; o pláka kožną sunų, kurį priima.

7. Jeygu iškenčiate baudimą, tay Dievas žádosi jums kaipo sunums; nes kursai yra sunus, kurio tēvas ne baustu?

8. Bet jeygu este be baudimo, kurio visi tápo dalinikais, bekorteis (kekšês gimjeis) este, o ne sunumis.

9. Jey tada turējom musû kuniškus tēvus už baustojus, o bijójomês jû; argu ne busim toly daugiaus paklusni dvasiškam Tēvui, kad gyvi butumbim?

10. Nes anie tiesa ant maž dienû, kaipo jiems regējos, mus baudė; bet tas ant naudôs (musû), idant butumbime dalinikais jo šventybês.

11. Bet kiekvienas plakimas, kad užeit, nesirég džiaugsmas ėsas, bet smutka; bet potam důst iš savęs pakajingą vaisų teisybês tiemus, kurie išmēginti yra per jį.

12. Togidēl nuléistas rankas ir pàilsusus kélus vēl attieskite!

13. Ir žengkite tiesus žingsnus savo kojomis, kad kas ne klupinētu kaip ráišas, bet jů labjaus sveiks pastotu.

14. Pakájaus sekiokite su visais, ir šventybês, be kuriôs niekas Viešpatiês neregês.

15. Ir dabókities to, kad kas Dievo malonês ne nustoktu, kad ne kokia karti šaknis užaugtu ir nepakájų padarytu, ir daug per tą apbjaurinti butu.

16. Jeib kas ne butu palaidonu (kékšiniku) arba bedievju, kaipo Ezávas, kurs už vieną strovą pardavė savo pirmgimystę.

17. Nes žinot, jog ir potam, kad norējo apturēti tēvainiškay žegnonę, buvo atmestas; nes nerádo vietôs prisiver-

timui, noris suášaromis jo jėškójo.
18. Nes ne priėjot kalnop, kurio dasilitėtis galėjo ir dėgančiósp ugniėsp, ir ing ukaną, ir ing tamsybę, ir vėtrósp,
19. Ir trubós garsop ir balsop žodžiů, kurio dėl tie, kurie girdėjo, meldė, idant tas žodis ne butu jiems daugiaus kalbėtas.
20. Nes ne galėjo pakelt to, kas buvo kalbėta. Ir jey galvijas dasilitėtu kálno, akmenimis turėjo užmuštas, arba pérsmeiktas but.
21. O taip išgastinga buvo, kas pasirodė, jog Maižiešus bilójo: Išsigandau ir drebu.
22. Bet jús iškákot prie kalno Siono, ir prie miesto gyvojo Dievo, prie dangiškós Jeruzalės, ir prie daugybės daug tukstančů Angėlů,
23. Ir prie surinkimo pirmgimusujů, danguje parašytů, ir prie Dievo, súdšós ant visů, ir prie dvasů tikray teisujů;
24. Ir prie tarpininko naujo testamento, Jėzaus, ir apšlákinimo kraujo, kurs geraus kalba, ne kaip Abėlo.
25. Veizdėkit, idant ne paniekintumbit to, kurs kalba. Nes jeygu anie ne išbėgo, kurie niekino tą, kurs ant žėmės kalbėjo: jů mažaus mes, jeygu vengsime to, kurs iš dangaus kalba;
26. Kurio balsas tů čėsu pajudino žėmę, bet dabar pažada jis, bilodamas: Dar vieną kartą aš pajudisu ne tiktay žėmę, bet ir dangų.
27. Bet tai: Dar vieną kartą, paženklin, kad pajůdinamasis tur pérmainytas buti, kaip kurs darytas yra, kad pasiliktu, kas nepajůdinama.
28. Togidėl priimdami nepajůdinamą karalystę, turime malonę, per kurę tarnáukime Dievui ant pamėgimo, su patogumu ir su dieviška baime.
29. Nes musů Dievas yra suėdanti ugnis.

PERSKYRIMAS XIII.

Broliška méilė te-nepasilauja.
2. Ne mirškite, meilingay priimt svéčus. Nesa per tatai nekurie nežinodami priėmė už svéčus Angėlus.
3. Atsiminkit kalinių, kaipo patys draugkalinei; ir tů, kurie sielvartus kenča, kaipo tie, kurie taipojau kunė este.
4. Venčavonystė tur buti viežlibay laikoma prie visů, ir venčavonės pátalas ne apbjaurintas; bet kekšinin-

kus, ir venčavonystês péržengtojus Dievas súdis.

5. Pagivénimas jusû te-est be gódo, ir te-pakanka jumus tai, ką turite; nes jis pasákė pats: Ne pamèsu tavęs, ney tavę apléisu.

6. Taip, jog drasey gálime kalbēt: Viešpats yra man pagélbētoju ir nesibijosus, ką padarys man žmogus?

7. Atsiminkit jusû vadû, kurie sákė jums Dievo žodį; kuriû apsiējimo gálą nuvartûdami, sekiokite jû tikējimą.

8. Jêzus Kristus vákar ir šendien, tasgi ir ant ámžiû.

9. Nesidûkite išvadžioti tulais ir svétimais pamokslais. Nes géras dáiktas yra, kad patvirtinta butu širdis per malonę, ne válgimais, iš ko ney jokiôs naudôs ne tur tai vartojantieji.

10. Turime altorių, iš kurio válgit ne tur valdžiôs tie, kurie tarnáuja čêtrai.

11. Nes kuriû galvijû kraują ineša aukščiáusas kunigas už grieką šventnyčion, tû kunai sudéginami yra už ábažo.

12. Togidēl ir Jêzus, jeib pašvęstu žmones per savo kraują, kentêjo už bromôs.

13. Išeikim tada jopi laukan už ábažo ir nešiokim jo apgêdinimą.

14. Nes ne turim če pasiliekančio miesto, bet busenčio jēškome.

15. Apieravokim tadą per jį visadôs laupsês apierąs Dievui, tatai est vaisų lupû, kurios išpažysta jo vardą.

16. Ir ne miršēkite geradējystês ir nudalijimo. Nes tokiomis apieromis mēgstasi Dievas.

17. Vadams jusû bukit paklusnus ir padûti. Nes jie bunda ant dušiû jusû, kaipo kurie atdûs rokundą; kad tai darytu su džiáugsmu, o ne dusáudami; nes tai jumus ne est naudinga.

18. Melskitês už mus; nes nusitikime, jog turime gérą sažinę, norēdami visame geray apsieit;

19. O meldžiu tû labjaus, kad tai darytumbite, idant tû veikiaus bučau jumus sugrážintas.

20. O Dievas pakájaus, kursai išvedė iš numirusiû didįjį Ganytojį avjû, per kraują ámžino Testamento, Viešpatį musû Jēzų,

21. Te-padáro jus gatavais visokiame gérame darbè, ant darimo jo valês, darydamas jusimp tai, kas yra miela po véidu jo, per Jêzų Kristų,

kuriamui test šlovė ant ámžiû amžinujû. Amen.
22. Bet meldžiu jus, brolei, pakéskite žodį graudénimo; nes trumpay rašiau jumus.
23. Žinokit, jog Timoteušas, brolis, išléistas yra, su kuriû, jeygu ateis veikey, regėsu jus.
24. Pasvéikinkite visus vadus jusû ir visus šventûsus. Svéikina jus brolei iš Italiôs.
25. Malonė su jumis visais. Amen.

Żydump rašyta iš Italiôs per Timoteušą.

GROMATA Š. APÁŠTALO JOKUBO.

PERSKYRIMAS I.

Iokubas, tarnas Dievo ir Viešpatiês Jėzaus Kristaus, dvylikai giminû, kurios yra išbarstimè, sveikatą.
2. Turėkit tai už didžiáusį džiáugsmą, brolei mano, kad inpûlat ing tuleropus pagundimus,
3. Žinodami, jog ištyrimas jusû tikėjimo dáro kantrumą.
4. Bet kantrumas tegul tur tobulą provijimą, idant butumbite iki gálo tobuli ir pilni, kuriems nieko ne prireiktu.
5. O jey kas iš jusû reikaláuja išmintiês, tas teprášo jôs nûg Dievo, kurs dûst kožnam dosningay, o ne meta ney vienam už akiû, o bus jam dûta.
6. Bet temeldžia tikėjime, ne abejodamas. Nes kurs abejoja, lygus yra vilnims máriû, kurios nûg vėjo váromos ir šen ir ten métamos esti.
7. Toksai žmogus te-nesitiki, ką imsęs nûg Viešpatiês.
8. Abejójąsis vyras ne tvirtay stov visûse savo kélûse.
9. Bet brolis, mažu budams, tesigiria savo aukštybės.
10. O bagotas te-giriasi savo nusižéminimè; nes praeis kaip žiedas žolės.
11. Nes sáulė užtekėjo su karščiu ir sudžiuvo žolė, ir nukrito jôs žiedas, ir pagédo jôs gražumas: taipo ir bagotas savo turtè suvys.
12. Išganytas vyras, kurs ištrivoja pagundimą; nes kad bus pérmėgintas, gaus karuną givátôs, kurę pažadėjo

Viešpats tiemus, kurie jį
myl.
13. Niekas, kas gundžiamas
est, te-ne kalbą, jog gundžia-
mas yra nůg Dievo; nes Die-
vas ne gál but gunditas pik-
tůse dáiktůse, ir pats ne gun-
džia ney vieno.
14. Bet kiekviens gundžia-
mas esti, kad nůg savo pa-
tiês pageidimû patráukiamas
ir vobijamas yra.
15. Potam, kada pageidimas
prasidējo, pagimda grieką; o
griekas išpilditas, užgimda
smertį.
16. Ne klajokite, mieli bro-
lei mano.
17. Visokis géras davi-
mas ir visoki tobula dova-
na ateit iš áukšto, nůg Tē-
vo šviesybjû, kuremp nēra
atmainôs, ney pérsimainimo
šviesybês ir tamsybês.
18. Kuris pagimdė mus žo-
džiu tiesôs pagal savo valês,
idant butumbim pirmunes jo
sutvērimû.
19. Taip tada, mieli brolei
mano, kiekviens žmogus t'ést
greitas ant kláusimo, bet ne
veikus ant kalbējimo, ir ne
veikus ant rustybês;
20. Nes žmogaus rustybė ne
dáro teisybês Dievo.
21. Togidēl atmétę visokę
bjaurybę ir visas pikteny-
bęs, priimkite su lengvybe
žodį įčēpitą, kurs gál iš-
ganyt dušias jusû.
22. O bukit darytojeis žó-
džio, o ne tiktay klausytojeis,
ků pačius savę privilojate.
23. Nes jey kas yra klausy-
toju žódžio, o ne darytoju,
tas lygus yra vyrui, kurs
apžválgo zerkolė savo pri-
gimtą véidą;
24. Nes apsižvalgęs pats
savę, atstoja ir tůjaus už-
miršta, koksai buvo.
25. Bet kas péržvalgo to-
bulan zokonan valnystês ir
pasiliekt tame, tas ne bu-
dams užmirštančiu klausy-
toju, bet darytoju darbo, bus
išganytas savo darbe.
26. Jey kas régisi iš jusû
nobažnas esąs, o ne nuramdo
savo liežuvjo, bet išvadžioja
savo širdį, to nobažnystês
tarnávimas yra noprósnas.
27. Nobažnystė čysta ir
neaptepta po akim Dievo ir
Tēvo yra ta, atlankyt siratas
ir našles jû vargė, ir laikyt
patį savę neapsibjaurintų
nůg svieto.

PERSKYRIMAS II.

Mieli brolei, ne dumokite,
buk tikējimas ing Jēzų Kri-
stų, musû šlovês Viešpatį,
kenčąs atbojimą ar šókio ar
tókio žmogaus.

2. Nes jey ieitu ing jusû surinkimą vyras su áukso žiedu ir brangumè rubè, o ieitu taipojau ir vargdienys lētame (nečystamè rubè);
3. O atsižiurētumit ant to, kurs turi šviesą rubą, ir tarytumbit jam: Tu sēskis če geray, o vargdienui tarytumbit: Tu stovēk ten, arba sėdēk če po krasè mano kojû:
4. Argu ne padárēt skyriaus savipi ir tápote sudžiomis piktû dumû?
5. Klausykit, mieli brolei mano, ar ne aprinko Dievas vargdienus šio svieto, kurie yra bagotais tikējime ir tēvaineis karalystēs, kurę pažadējo tiemus, kurie jį myl?
6. Bet jús papeikēt vargdienį. Ar ne bagočei gvoltą dáro jums? • ir tie patys véda jus ing provą.
7. Argu tie ne blužnija aną gérą vardą, pagal kurį jús vadinti este?
8. Jey tada išpildžiate karálišką zokoną pagal ráštą: Milēk ártimą tavo kaipo patį savę, geray dárote;
9. Bet jey véizdite ant asábû, dárote grieką ir este barami nûg zokono, kaipo péržengtojei.
10. Nes jey kas laikytu visą zokoną, o viename nusidētu, káltas tápo visû (prisákimû).
11. Nes kurs pasákė: Ne palaidonósi (ne péržengk venčiavonystēs), tas taipojau pasákė: Ne užmušk! Jey tada ne palaidonosi, bet užmuši, tapei péržengtoju zokono.
12. Taip kalbēkite ir taip darykite, kaipo tie, kurie per zokoną valnystēs tur but súdijami.
13. Nes súdas be susimilimo bus tam, kurs mielaširdystēs ne dárė; o girias mielaširdystė prieš súdą.
14. Kas gélbs, brolei mano, jey kas sáko, jog tur tikējimą, o darbû ne tur? argu gál tikējimas išganyt?
15. O jey brolis arba sesû butu nûgas ir ne téktu jiems dieniško péno,
16. O tarytu jiems nekurs iš jusû: Eikit pakájuje, susišildykit ir pasiválgykit! O ne dûtumbite jiemus nieko, kas yra reikama kunui, ką jiems tai padēs?
17. Taipo ir tikējimas, jey ne tur darbû, tay pats savije yra numiręs.
18. Bet taria kas: Tu tikējimą turi, o aš turiu darbus; parodyk man tavo tikējimą iš darbû tavo, o aš paródisu tav mano tikējimą iš mano darbû.

19. Tu tiki, jog Dievas vienas Dievas yra: Tu geray darai; ir vélnai tik, ir dréba.
20. Bet ar nori žinot, o niekingasis žmogau, jog tikėjimas be darbû yra numiręs:
21. Abraomas musû tėvas, argi ne iš darbû nuteisintas esti, kad apieravójo savo sunų Izaoką ant altoriaus?
22. Regi, jog tikėjimas draug dirbo su darbais jo, o tikėjimas pastójo tobulas iš darbû?
23. Ir išpilditas yra ráštas, kurs kalba: Intikėjo Abraomas Dievui, ir prirokûta yra tai jamui už teisybę, ir vadintas yra prietelumi Dievo.
24. Régitegi tada, jog nuteisinamas yra žmogus iš darbû, o ne tiktay iš tikėjimo?
25. Taipojau ir palaidonė (kékšė) Raab, argi ne iš darbû nuteisinta stójos, kad priėmė anus paslus ir kitù kélu išléido?
26. Nes kaipo kunas be dušiôs yra numiręs, taipo ir tikėjimas be darbû yra numiręs.

PERSKYRIMAS III.

Mano brolei, tegul ne kožnas iš jusû apsiima mokitoju but, žinodami, jog sunkésnį súdą gáusime.
2. Nes mes visi tulûse dáiktûse pûlame. Kas ne jokiame žodije nepûla, tas yra tobulas vyras, kursai ir visą kuną gál pavaldyt.
3. Šitay dedame arkliams žáslus nasrûsna, idant mumus klausytu, ir visą jû kuną váldome.
4. Šitay ir ákrutai, budami taip dideli ir nûg baisû vejû váromi, nûg mažiáuso styro paváldomi yra, katrul tikt nor styrinikas.
5. Šitaip ir liežuvis mážas yra sanarys, o tačiaus didžiûjasi iš didžû daiktû; štay máža ugnis, kokę giria uždega.
6. Liežuvis yra taipojau ugnis, svietas neteisybês; taipo liežuvis yra statytas tarp musû sanariû, kurs apbjaurina visą kuną ir uždega visą musû elgimą, ir uždegamas yra nûg peklôs ugniês.
7. Nes visokis prigimimas, taip lauko žveriû, kaipo ir paukščiû, taip slankiojančiû, kaipo ir máriû gyvoliû nuváldomas ir nuvalditas yra per žmones.
8. Bet liežuvjo negál pavaldyt nejoks iš žmonû; jis yra nenuramdoma piktenybė, pilna smertiškû nûdû.
9. Per jį šloviname Dievą ir Tėvą ir per jį kéikiame

žmones, kurie pagal Dievo véidą sutverti yra.

10. Iš vienôs burnôs išeit pašlovinimas ir kéikimas. Ne taip, brolei mano, tatai tur buti.

11. Ar išléidžia versmė iš vienôs skylės saldų ir kartų (vandenį)?

12. Ar gal taipojau, brolei mano, pygôs liemů išdůt alyvôs vaisų, arba vyno liemů pygas? Taipojau ir viena versmė negál suro ir saldaus vandens išdůt.

13. Kas tarp jusû yra išmintingas ir žinojimą turys? te-paroda iš géro apsiējimo savo darbus lengvybēje išmintiês.

14. Bet jey turite kartų pavidējimą ir barnį širdije jusû, tay nesigirkite ir ne melůkite prieš tiesą.

15. Nesa tatai ne yra išmintis, ateinanti iš áukšto, bet žémiška, kuniška, vélniška.

16. Nes kur yra pavidējimas ir barnis, ten yra nedavádas ir visokias piktas darbas.

17. Bet išmintis iš áukšto ant pirmo tiesa yra čysta, potam pakajinga, romi, priimanti mokslą, pilna mielaširdystês ir gerû vaisû, ne daranti skirtumus ir ne veidamainiška.

18. Bet vaisus teisybês sējamas esti pakájuje tiemus, kurie pakájų dáro.

PERSKYRIMAS IV.

Iš kurgi yra kariones ir vaidai tarp jusû? argi ne iš to, (tatai est) iš jusû pageidimû, kurie kariáuja jusû sánariûse?

2. Jús geidžiate, o ne turite; pavydite ir neapkenčiate, o ne gálite apturêt; vaidijatēs ir kariáujate, bet ne apturite, todēl, jog ne prášote.

3. Jús prášote, o ne gaunate, dēl to, jog piktay prášote, idant tai jusû pageidimůse prarytumbit.

4. Palaidonai ir palaidones, (Pėržengtojei ir pėržengtojos venčiavonystês), ar ne žinote, jog svieto prietelystė yra Dievo neprietelystė? Togidēl kaškas nor but svieto prietelumi, tas tampa Dievo neprietelumi.

5. Ar tariatēs, jog dykay kalba ráštas: Dvasė, kuri jusimp givéna, geidžia prieš pavydą?

6. Bet didésnę dûst jis malonę. Todēl kalba jis: Dievas prieštariáuja puikiemus, bet pakarniemus dûst malonę.

7. Padûti tada bukite Dievui, atsisspirkit prieš vélną, ir jis atstos nûg jusû.

8. Prisiártinkite Dievopi, o jis prisiartys jusump. Apčystikite rankas, griešnikai, o apčystikit savo širdis, kurie este dvejópo umo.

9. Sielokite ir gailēkitēs ir vérkite. Jûkas jusû te pérsimaina ing verksmą, o linksmybė ing sielvartą.

10. Pasižéminkite po véidu Viešpatiês, tay jis jus paáukštis.

11. Ne apkalbēkite kits kitą, brolei. Kas apkalba savo brolį ir súdija savo brolį, tas apkalba zokoną ir súdija zokoną. O jey súdiji zokoną, tada ne esi darytoju zokono, bet súdžia.

12. Vienas yra davējas zokono, kurs gál išganyt ir pražudyt. Tu kas esi, kurs kitą súdiji?

13. Nugi dabar, kurie kalbate: Šendien arba ir rytoj eisime ing šį arba tą miestą ir išbúsim ten per metus vienus ir kupčiausim ir pelnysim,

14. Kurie ne žinote, kas bus rytoj'. Nes kas yra jusû givata? Gáras yra, kuris ant mážo čēso pasiródo, o potam sunyksta,

15. Prieš tatai reiktu jums kalbēti: Jey Viešpats norês, ir gyvi busime, darysim tai arba tai.

16. Bet dabar giriaties pasididšavime jusû. Visas toksai gyrius yra piktas.

17. Kas tada žino gér daryt, o nedáro, tam tai esti griekas.

PERSKYRIMAS V.

Nugi dabar, bagočei, verkite ir raudokite dēl vargû jusû, kurie ateis ant jusû.

2. Bagotystė jusû supuvo, o rubai jusû kandims téko.

3. Auksas jusû ir sidábras surúdijo, o jû rúdys bus prieš jus ing ludijimą ir krims kunus jusû kaipo ugnis; surinkot skarbą paskučiáusose dienose.

4. Štay alga darbinikû, kurie nuválė jusû laukus, per vylų ne atdûta nûg jusû, šaukia, ir šauksmas pjovējû inējo ausisna Viešpatiês Zebaot.

5. Givénote ant žémês smalstumė ir prabangoje; išpenējot jusû širdis, kaipo ant dienôs pamušimo.

6. Apsúdijot, užmušēt teisujį, o jis nesipriešino jumus.

7. Togidēl kantreis bukit, brolei, iki ateigai Viešpatiês. Štay laukininks láukia brangaus žémês vaisaus, kantrey láukdamas, koley sulaukęs lietų ankstybą ir vēlybą.

8. Dėlgiu ir jūs būkit kantrus; o sustiprinkit jusû širdis; nes ateiga Viešpatiês artinas.

9. Ne dusaukite kits prieš kitą, brolei, jeib ne butumbite pražudyti. Štay súdžia stow ant durû.

10. Brolei mano, imkit ing pavêikslą kentėjimo ir kantrumo Pranašus, kurie kalbėjo vardana Viešpatiês.

11. Štay, mes vadinami išganytingais tûs, kurie iškenčia. Apie kantrybę Jobo girdêjote ir gálą Viešpatiês regêjote, jog Viešpats yra labay mielaširdingas ir susimilstąs.

12. O pirm visû dáiktû, brolei mano, ne prisiegkite, ney per dangu, ney per žemę, ney vieną kitą prisiegą. Bet žodis jusû te-est, taip, taip, ir ne, ne! idant ne ipultumbite vêidamainystên.

13. Jey kas tarp jusû kenčia, tas tesimeldžia. Jey kas yra linksmôs širdiês, tas tegiest laupsês giesmes.

14. Jey kas serga tarp jusû, te-vadina savęsp vyriausus surinkimo, tie te-simeldžia už jį, tepdami jį alejumi vardan Viešpatiês.

15. O malda tikêjimo pasveikis ligonį, ir atkêls jį Viešpats; o jey susigriešijo, bus atlêista jammi.

16. Išpažinkite kits kitamui griekus ir melskitês kits už kitą, idant pasvéiktumbite. Daug gál malda teisojo, kad širdinga yra.

17. Eliošus buvo žmogus tiems vargamus padûtas, kaip ir mes, o meldês maldą, idant ne lietu, ir ne lijo ant žémês per tris metus ir šešis mėnesius.

18. Ir meldêsi vêl, o dangus dávė lietu, ir išdavė žémė savo vaisu.

19. Brolei, jeygu kas iš jusû paklystu nûg tiesôs, o sugrąžintu jį kas,

20. Tegul tas žino, jog tas, kursai sugrąžino griešniką nûg klajójimo jo kelo, tas išgélbėjo dušią nûg smertiês ir apdengs daugybę griekû.

Gálas Gromatôs S. Apaštalo Jokubo.

GROMATA Š. APAŠTALO PĖTRO I.

PERSKYRIMAS I.

Pėtras, Apáštalas Jēzaus Kristaus, išrinktiems ateiviems šę ir tę ēsantiemus Pontė, Galácioj', Kappadocioj', Azioj', ir Bitynioj',

2. Pagal nuveiždējimą Dievo Tēvo per pašventimą Dvasēs, ant paklusnystēs ir apšlēkimo kraujo Jēzaus Kristaus: Malonė jumus ir pakájus te-pasidaugina!

3. Pagárbintas te-est Dievas ir Tēvas Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus, kursai mus pagal savo didę mielaširdystę atgimdė ant gyvo nusitikējimo, per prisikēlimą Jēzaus Kristaus iš numirusiû,

4. Ant ne pagendančôs ir apbjaurintôs ir nepavystančôs tēvainystēs, jumus danguje palaikytôs,

5. Kurie apsáugojami este iš galybēs Dievo per tikējimą ant išgánimo, kurs pagatávitas yra, idant butu apreikštas paskutiname čēse.

6. Kuriamė džiaugsitēs, kurie dabar mážą čēsą ēsate, jeygu reikia, smutni tulûse pagundimûse.

7. Idant mēginimas jusû tikējimo toly brangésnis už áuksą, (kuris pragaišta, o vienok per ugnį mēginamas yra), atrastas butu ant laupsēs ir garbēs ir šlovēs apsireiškimė Jēzaus Kristaus,

8. Kurį jûs ne matēt, ir tačau mylit, ir jau ing jį tikit, norint jį ne mátot, tay jûs džaugsities su neiškalbamu ir šlovingu džaugsmu,

9. Ir gálą savo tikējimo apturēsite, butent dušiôs išgánimą,

10. Kurio išgánimo jêškójo ir datirdinējo Pránašai, kurie pranašávo apie ant jusû ateisenčę malonę,

11. Tirdamies, kurį ir kokį čēsą Dvasė Kristaus, kuri buvo jûse, žénklino, ludidama pirma apie kentējimus Kristaus, ir paskuy ateisenčią šlovę,

12. Kuriemus apreikšta yra, jog ne patys sav, bet mumus tarnávo tais dáiktais, kurie jums dabar yra apsakyti per tus, kurie jumus apsákė Evangēlią, per Dvasę Šventą, nusiústą iš dangaus; ing kurius dáiktus geidžia veizdēt ir Angėlai.

13. Togidėl pėrjûse strėnas jusû umo blaivais (negirtûjančeis) budami, tobulay nusitikėkit ant tôs malonês, kuri jumus dûdama yra apreiškimè Jėzaus Kristaus,

14. Kaip paklusnus vaikai, ir ne lyg' taipo elgkities, kaip pirmay, kad nežinojime pagal geidulus elgėties;

15. Bet kaipo tas, kurs pavadino jus, yra šventas, taip ir jús bukite šventais visame jusû pasielgime;

16. Nes parašyta yra: Bukit šventi, nes aš esmi šventas.

17. O kadangi vadinate Tėvu tą, kursai be iveizdėjimo ant asabû súdija pagal kiekvieno darbą, dabokitês, idant jusû givénimo čêsą báimėje pramistumbit,

18. Žinodami, jog ne este atpirkti pragaistančeis dáiktais, sidabru arba áuksu, nûg jusû niekingo elgimo, padûto jums nûg jusû tėvû;

19. Bet brangumi krauju Kristaus, kaipo nekálto ir neapbjaurinto Avinėlio.

20. Kursai tiesà pirm paskirtas yra, pirm nekaip svieto gruntas dėtas, bet apreikstas paskiausûse čêsûse, jusû dėley,

21. Kurie tikite per jį ing Dievą, kursai prikėlė jį iš numirusiû ir dávė jam šlovę, idant jusû tikėjimas ir nusitikėjimas butu Dieviep.

22. Ir apčystijot dušias jusû paklusnumè tiesôs per Dvasę ant neveidamainiškôs broliškôs meilês. Dabokit, kad iš čystôs širdiês kits kitą karštay milėtumbit,

23. Atgimditi budami ne iš pragaištanciôs sėklôs, bet nepragaištančiôs, per žodį gyvojo Dievo, paténkančio ant ámžiû.

24. Nes visas kunas yra kaipo žolê, ir visa šlovê žmogaus kaipo žiedas žolês: žolê sudžiuvo, o žiedas jôs nukrito.

25. Bet Viešpatiês žodis patenka ant ámžiû. O tas tai yra žodis, kurs apsakytas yra tarp jusû.

PERSKYRIMAS II.

Togidėl nudėję visokę piktenybę ir visokį vylų ir veidamainystę ir pavydą ir visokį pakalbėjimą:

2. Kaipo dabar gimę vaikélei, protingojo čystojo pieno geiskite, idant per tą užáugtumbit!

3. Jey kitaip ragávot, jog Viešpats yra malonus.

4. Kuriop priėjote, kaipo prie gyvop akmens, nûg žmonû

tiesa atmesto, bet po akim
Dievo išrinkto ir brangaus.
5. Ir jūs taipojau, kaipo
gyvi ákmenis budavokitės
ing dvasiškus namus, ing
šventą kunigystę, idant apie-
ravotumbit dvasiškas apie-
ras, priimingas Dievui per
Jėzų Kristų.
6. Togidėl ir rašyta yra
raštė: Štay padėmi Sionė
kertinį ákmenį, išrinktą,
brangų, o kas tik ing jį, ne
bus gėdoje.
7. Jumus tada, kurie tikite,
yra brangus; bet netikintie-
mus tas akmů, kurį átmetė
budavonikai, ir kurs kertinu
pastójo, (yra),
8. Akmů nusitrenkimo, ir
ůla pasipiktinimo, tiemus,
kurie nusitrenkia ant žódžio,
netikėdami tamui, ant ko jie
padėti yra.
9. Bet jūs este išrinkta
giminė, karáliška kunigystė,
giminė šventa, žmonės pa-
sisávinimo, idant apsakytum-
bite cnatas (vieżlivystes) to,
kurs pavadino jus iš tam-
sybės ant savo stebuklingős
šviesybės,
10. Kurie pirm to ne bu-
vote žmonėmis, bet dabar
Dievo žmonėmis este, kurie
pirm to ne apturėjot mie-
laširdystę, bet dabar mie-
laširdystę apturėjot.

11. Numilėti, graudenu jus
kaipo ateivjus ir keleivjus,
idant véngtumite kuniškű
pageidimű, kurie kariáuja
prieš dušią;
12. Ir geray elgkities tarp
pagonių, idant tie, kurie
pakalba jus, kaipo piktadė-
jus, jusű gerus darbus regė-
dami šlovintu Dievą dienoje
atlankimo.
13. Padůti tada bukit vi-
sokiam žmogiškam įstáti-
mui dėl Viešpatiės, noris
karálui, kaipo prakilniáu-
sam,
14. Noris vyriáusiems urėd-
nikams; kaip siústiemus nůg
jo ant atkeršijimo piktay dá-
rantiemus, o ant laupsės gér'
darančiujű.
15. Nes tai yra valė Dievo,
idant gérdarydami užkimš-
tumbite neišmonę durnű
žmonű.
16. Kaipo valni, o ne kaipo
tie, kurie valnystę tur per
uždangą piktybės, bet kaipo
tarnai Dievo.
17. Visus šienavókite. Bro-
lystę milėkite. Bijokitės Die-
vo. Garbej' turėkit karálų.
18. Tarnai te-est padůti
ponams su visokia báime, ne
tiktay gériemus ir lengvie-
mus, bet ir nelabiemus.
19. Nes malonė tatai yra,
jey kas dėl sažinės Dieviep

kiloja vargus, késdamas neteisey.

20. Nes koks tas yra gyrus, jey jús piktenybjû dėley múšus kenčate? Bet kad gerdarydami kenčat, ir iškenčat, tai malonė prie Dievo.

21. Nes ant to pavadinti este, kadángi ir Kristus kentėjo už mus, palikęs mums pavaizdą, idant sekiotumbim jo pėdus.

22. Kurs ne jókio grieko ne padárė, ney rastas yra vylus jo burnoje.

23. Kursai neatlojójo, kada buvo lojójams, ir ne grumsdė kentėdams, bet vislab padavė tamui, kurs teisey súdija,

24. Kurs nešiójo griekus musû patsai kunė savo ant médžio, idant numirę griekams, givéntumbim teisybei; kurio melinėmis (rándais) jús išgydite este.

25. Nes buvot kaipo paklydusos ávys, bet dabar sugražinti este ganytojump ir byskupop jusû dušiû.

PERSKYRIMAS III.

Ir moteres taipojau padûtos bukite vyramus jusû, idant ir tie, kurie ne tiki žodžiui, per moterû pagivénimą be žódžio butu laimėti

2. Išvydę viežlibą jusû pagivénimą báimėje,

3. Kuriû išdabinimas t'ėst ne iš viršaus, supinimė plaukû ir apdėjimu áukso, arba apsivilkimė rubû;

4. Bet paslėptas širdiês žmogus, turys nepagadintą, romą ir pakajingą dvasę: tas brangus yra dáiktas po akim Dievo.

5. Nes šitaip dabinos kaškados šventos moteres, kurios nusitikėjo Dievu ir padûtos buvo vyramus savo.

6. Kaipo Zorė paklusni buvo Abraomui, vadindama jį ponu, kuriôs tápote dukterimis, jeib gér darydamos ne taip baigštos este.

7. Vyrai taipojau givénkite su jomis išmintingay, o kaipo silpnesnamui dáiktui moteriškam pridûdami savo čėstį, kaipo draug-tėvainioms malonės givátôs, idant ne butu pértarpintos maldos jusû.

8. O galáusay, visi bukit vienôs dumôs, draug késdami, brolystę milėdami, susimilstą, meilingi.

9. Ne atdûkit piktą už piktą, arba lojójimą už lojójimą, bet prieš tatai žegnokite, žinodami, jog ant to pavadinti

este, idant apturētumbite tēvainiškay žegnonę.

10. Nes kas nor milēt givátą ir regēt géras dienas, te-ramdo savo liežuvį nůg pikto, ir savo lupas, idant ne kalbētu vylaus.

11. Te-atsilenkia nůg pikto, o te-dáro géro, te-jēško pakájaus ir te-sekioja jį.

12. Nes ákys Viešpatiēs atvertos yra ant teisujû, ir jo ausys ant jû maldû; bet véidas Viešpatiēs yra prieš tůs, kurie pikto dáro.

13. Ir kas yra, kurs jums piktą darytu, jey jús sekiotumbite to, kas gér yra?

14. O jey ir kentētumbit dēl teisybēs, išganyti este; o nesibijókite jû gandinimo, ney išsigáskite!

15. Bet švéskite Dievą Viešpatį jusû širdise. O bukit visadôs gátavi atsakyt kiekvienam jēškančiamui rokundôs nůg jusû, apie nusitikējimą, kurs yra jusimp.

16. Su lengvybe ir su báime, turēdami gérą sažine, idant tamè, ků apikalba jus, kaipo piktadējus, užsigēdētu tie, kurie peikia jusû gérą pagivénimą Kristuje.

17. Nes geriaus yra, jeygu taip yra Dievo valė, kad gér darydami kentētumbite, ne kaip piktay darydami.

18. Nes ir Kristus vieną kartą kentējo dēley musû griekû, teisusis už neteisůsus, idant atvéstu mus Dievop, kursai numarintas budamas pagal kuną, yra gyvas padarytas pagal dvasę,

19. Kurioje ir nuéjęs apsákė dvasēms kalinēje,

20. Kurios kaškados nepaklusnos buvo, kad kantrybė Dievo láukė vieną kartą dienose Noes, kad gatávijo karoblį, kuriamè nedaug, tatai yra aštůnios dušios, išlaikytos buvo per vándenį,

21. Kurio dabar krikštas pavéikslu budams, mus taipojau išgáno (ne nudējimas nečystybjû kuno, bet derējimas gérôs sažinēs su Dievu), per prisikēlimą Jēzaus Kristaus iš numirusiû,

22. Kurs yra po déšinēs Dievo, nuējęs dangun, ir jam padůti yra Angėlai ir valdžos ir galybes.

PERSKYRIMAS IV.

Kadangi tada Kristus kentējo už mus kune, ir jús su ta duma kaipo šarvu apsitaisykite, nes kenčasis kune laujasi nůg grieko,

2. Jeib tolaus, kas dar čēso liekti kúne, ne žmonû

geiduliams, bet Dievo valei
gyvas butu.
3. Nes gana yra mums, jog
praėjusį čėsą givátôs praléi-
dom pagal norą pagonišką,
kad váikščiojom bjaurybėje,
pageidimůse,girtávimůse,ap-
sirijimůse, apsigėrimůse ir
bjaurosa balvonystėsa.
4. Tatai jiems dyvai, jog
su jeis ne bėgate ant tokiôs-
jau per mierą didžiôs bjaury-
bês, ir bluznija tatai,
5. Kurie důs rokundą ta-
mui, kursai gátavas yra súdit
gyvůsus ir numirusus.
6. Nes dėl to ir numiru-
siems apsakyta yra Evan-
gėlia, idant butu súditi tie-
sa pagal žmogų ant ku-
no, bet dvasėje Dievui gyvi
butu.
7. O gálas visû dáiktû ar-
ty priėjo.
Bukit todėl mierni ir budrus
ant maldû.
8. Bet pirm visû dáiktû
turėkit karštą méilę tarp sa-
vęs, nes méilė uždengs dau-
gybę griekû.
9. Svečus priimkite tarp sa-
vęs be murmėjimo.
10. Kiekviens kaipo gávo
dovaną, taip tarnáukite su
taje viens antram, kaipo geri
užveizdėtojei tuleropôs ma-
lonês Dievo.
11. Jey kas kalba, te-kalb'
kaipo Dievo žodį; jey kas
tarnáuja, te-dáro tai pagal
pagalėjimą, kurį důda Die-
vas: idant Dievas pagárbin-
tas butu visůse dáiktůse per
Jėzų Kristų, kuriam te-est
šlovê ir viešpatávimas ant
ámžiû amžinujû. Amen.
12. Numilėti, ne stebėkitės,
kad per ugnį datyriami este,
(kas déstis ant jusû išmė-
ginimo), kaipo kada koks
naujas dáiktas jumus nusi-
důtu.
13. Bet džiaugkitės iš to,
jog podraug su Kristumi ken-
čiat, idant ir čėsè apsireiš-
kimo jo šlovės su linksmybe
džiaugtumbitės.
14. Jey apgėdinami este dėl
vardo Kristaus, palaiminti
(išganyti) este, kadángi šlo-
vês ir Dievo Dvasė ilsis ant
jusû, kuri nůg anû tiesa
bluznijama esti, bet nůg ju-
sû esti garbinama.
15. O niekas iš jusû te-
nekenčia kaipo žmogžudys,
arba kaipo vagis, arba pik-
tadėjas, arba kaipo tas, kurs
įsikiša ing svétimą urėdą?
16. Bet jey kas (kenčia) kai-
po krikščionis, te-nesigėdžia,
bet te-šlovina Dievą tamè
dáikte.
17. Kadángi čėsas yra,
idant prasidėtu súdas ant
namû Dievo. O jey pirma

(prasideda) ant musû: koks bus gálas tû, kurie yra nepaklusni Evangēliai Dievo.

18. Ir jey teisusis vos išgánomas esti, kur pasirodys bedievis ir griešnikas?

19. Todēl ir tie, kurie kenčia pagal Dievo valę, te-padůda savo dušias jam, gér darydami, kaipo viernam sutverējui.

PERSKYRIMAS V.

Vyrésnůsus, kurie tarp jusû yra, prašau aš draugvyrésnis ir ludinikas kentējimû Kristaus, ir nodelnikas šlovês, kuri tur but apreikšta:

2. Ganykite kaimenę Dievo, kuri prisakyta jumus yra, priveizdēdami jôs ne iš nevalês, bet iš gerôs valês; ne bjaurôs naudôs geizdami, bet su gera vierna duma;

3. Ir ne kaipo ponavódami ant surinkimo, bet budami pavéikslu kaimenês.

4. O kad pasirodis vyrausis Ganytojis, apturēsite nevystančę šlovês karuną.

5. Taipojau ir jús jaunieji bukite padůti vyrésniems. O visi kits kitam padůti bukite, ir apsirēdykite pakarnystė; nes Dievas prieštaráuja puikiemus, bet pakarniemus důda malonę.

6. Nusižéminkite tada po silinga rankà Dievo, idant paáukštintu jus savo čēsu.

7. Užmeskit ant jo visą jusû rupestį, nes jis rupinas apie jus.

8. Bukit blaivais (negirtůjančeis) ir budēkit; nes jusû priešinikas, vélnas, kaipo rēkiasis lutas aplink váikščioja, jēškodamas, kurį prarytu,

9. Kuriam atsispirkiti, budami stipri tikējime, žinodami, jog tie patys kentējimai ant jusû broliû svietė išsipildžia.

10. O Dievas visôs malonês, kurs pavadino mus savo amžinôsp šlovêsp Kristuje Jēzuje, tas pats jus, kurie mažą čēsą kenčate, tepadáro tobulais, te-patvirtina, te-pastiprina ir te-nugruntavoja.

11. Tamui pačiam t'ést šlovē ir viešpatávimas ant ámžiû amžinujû. Amen.

12. Per Silvoną, jumus viernąą brolį, kaipo nuvartoju, rašiau trumpay, graudéndamas ir ludidamas, jog ta yra tikra malonė Dievo, kurioje stovite.

13. Svéikina jus, kurie yra Babylonė, draug išrinktas

(surinkimas) ir mano sunus Markus.
14. Pasvéikinkite kits kitą pabučiávimu méilês. Paká-
jus t'est su jumis visais, kurie este Kristuje Jēzuje! Amen.

GROMATA Š. APÁŠTALO PĖTRO II.

PERSKYRIMAS I.

Simonas Pétras, tarnas ir Apáštalas Jēzaus Kristaus, tiemus, kurie su mumis aptu-rējo tą patį brangų tikējimą teisybēje musû Dievo ir Iš-ganytojo Jēzaus Kristaus:
2. Malonė jumus ir pakájus te-prasidaugina per pažinimą Dievo ir Jēzaus musû Viešpatiês.
3. Kaipo dieviška jo galybė dovanójo mums vislab, kas déra givátôsp ir nobažnystêsp, per pažinimą to, kurs pavadino mus ant savo šlovês ir viežlivystês;
4. Per kurias mumus didžiáusi ir brangus pažadējimai dovanóti yra, idant per jus butumbite dalinikais dieviško prigimimo, jey vengiat pragaištančiû svieto pageidimû.
5. O dēl to patiês visokį pridēdami rupestį, išrodikit jusû tikējime viežlibumą, o viežlibumè išpažinimą;
6. O išpažinime miernystę, o miernystēje kantrumą, o kantrumè nobažnystę;
7. O nobažnystēje brolišką méilę, o broliškoje méilēje mielaširdingystę.
8. Nes jey tatai jusimp ir apščey yra, ne dûs jus dykais ir nevaisingais buti pažinimè Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.
9. Nes kurs netur tû dáiktû savipi, áklas yra ir žvairay žur, užmirsęs apčystijimo savo senujû griekû.
10. Togidēl, brolei, rupinkitês jû daugiaus, idant patvirtintumbit jusû pavadinimą ir išrinkimą. Nes tai darydami, niekadôs nesuklùpsite.
11. Nes šitaipo bagotay bus jumus dûta ieiga ing ámžiną karalystę musû Viešpatiês ir Išganytojo Jēzaus Kristaus.
12. Togidēl ne láusûs priminēt jums visadôs apie tus dáiktus, norint tai žinot ir pa-

stiprinti este dabartinoj tiesoj'.

13. O régis man teisus dáiktas ėsas, pakolay esmi šioj' čētroj', bùdint jus per graudénimą.

14. Žinodamas, jog véikey turēsu šę mano čētrą padēti, kaipo ir Viešpats musû Jēzus Kristus man apireiškė.

15. Ir labay rupisûs apie tatai visokiu budu, idant jús po mano atstojimo visados ko turētumbit, tû daiktû atmintij laikyti.

16. Nes ne sekioję pásakû protingay pramanytû, žinomą jumus dárēm galybę ir ateigą Viešpatiēs musû Jēzaus Kristaus, bet savo akimis regējome jo šlovę.

17. Nes gávo nûg Dievo Tēvo garbę ir šlovę, per balsą, kurs jop stójos apie didę šlóvę, šitaipo: Tas yra Sunus mano mielasis, kuriû mēgstu.

18. O tą balsą mes girdējom ateinantį iš dangaus, kad buvom su jû ant švento kálno.

19. Mes turime stiprésnį pránašišką žodį, kurio dabodami, kaipo žvakēs tamsoje vietoje žibančiōs, geray dárote, koley praáuštu diena, ir užtekētu aušrōs žvaizdē jusû širdise.

20. Žinodami tatai pirmjáusey, jog visa pranašystė rášto ne esti iš savo paties išguldimo.

21. Nes ne iš valēs žmogaus pranešta kaškadōs yra Pranašystė, bet šventieji Dievo žmonės kalbējo nûg Dvasēs Šventōs paráginti.

PERSKYRIMAS II.

O buvo taipojau netikri pránašai tarp žmonû, kaipo ir tarp jusû bus netikri mokitojai, kurie slapčey ivés prapûlimo atsiskyrimus, irgi Viešpatiēs, kurs jûs atpirko, užsigindami ir atvésdami patys ant savęs greitą prapûlimą:

2. Ir tuli paseks jû prapûlimą; per kurius kélas tiesōs bus bluznitas.

3. Ir per godulystę pramanytais žodžeis sav antnaudōs norēs jus išvadžoti, kuriems súdas jau senay ne užtrunka, ir jû prapûlimas ne snáudžia.

4. Nes jey Dievas Angélû, kurie susigriešijo, nepačēdijo, bet lencugais tamsybēs nustumtus prágaran (péklon) padavė, idant butu laikyti ant súdo,

5. Ir pirmojo svieto ne pačēdijo, bet Noaką, apsakytojį teisybēs, patį ašmą

užlaikė, atvédęs tváną ant
svieto bedievjû;
6. Ir miestus Sodomôs ir
Gomorrôs pavertęs ing pélenus, apvertimu pražùdė, ir
pastátė ant pavéikslo Dievo
nesibijosentiemus, paskui ateisentiems.
7. Ir išgelbējo teisujį Lotą, kurį darkus žmonės didey
várgino savo neviežlibu pasielgimu.
8. Nes kadángi jis teisus
buvo, ir tarp jû gyvéndams
tai matyt ir girdēt turējo,
várgino jie teisę dušią nůg
dienôs ing dieną savo neteiseis darbais.
9. Viešpats žino Dievobaimingus iš pagundimo išgélbēt, o neteisus laikyt ant
dienôs súdo, koronēsp.
10. Bet labjáusey tůs, kurie
pagal kuną pageidimė išdergimo váikščioja ir nieku
verčia vyresnybę, drasus,
savovalnikai, ir nedréba
blužnit šlovēj ēsančius;
11. Kur tačiaus Angėlai,
didésneis budami syloje ir
galybēje, ne ištarė prieš
savę bluzningo súdo prieg
Viešpatiēs.
12. Bet jie, kaipo galvijai be
razumo, iš prigimimo užgimę
ant sugavimo ir prapultiēs,
bluznidami tatai, ko nežina,
prapuls savo prapůlimė,
13. Ir neteisybēs algą iš
to apturēs. Jie laiko už linksmybę čēsiškajį lēbavimą;
jie yra gēda ir bjaurybė, puikavoj' nůg valgiû, vargstantiems důdamû, lēbauja nůg
jusû turto,
14. Akis turēdami pilnas
palaidonávimo (péržengimo
venčiavonystēs) be palóvimo griešija, privilodami dušias nenutvirtintas, turēdami širdį pasiléidusį ant gódo,
vaikai prakéikimo,
15. Kurie apléidę tikrą kélą, paklydo, sékdami kélą
Balaámo, sunaus Bosóro, kurs
milējo algą neteisybēs.
16. Bet gavo drausmę už
savo péržengimą; nes jungą
nešiojąs, ne prakalbas galvijas kalbējo balsu žmogaus
ir uždraudė durnystę Pránašo.
17. Tie yra šulinei be vandens, debesis váromos nůg
didžio vējo, kuriemus tamsi
tamsybė užlaikyta yra ant
ámžiû.
18. Nes kalbēdami puikey
noprósnus žodžius, privóbija
per pageidimus kuno raškašēmis tůs, kurie buvo tikray
išvéngė tû, kurie váikščioja
klajojime;
19. Ir žád' jiems valnystę,
patys budami neválnikais
prapůlimo. Nes nůg kurio

kas yra pérgalētas, to neválniku jis pastójo.
20. Nes jey išvéngę yra nečystybę svieto, per išpažinimą Viešpatiēs ir Išganytojo Jēzaus Kristaus, bet vēl ing tas pačes ipáinojami ir pérgalimi, tay paskiausieji dáiktai jiems piktesni pastójo, ne kaip pirmieji.
21. Nes geriaus butu jiems, kad ne butu pažinę kélą teisybēs, ne kaipo kad tą pažinę jie atsikreipja nůg padůtojo jiems švento prisákimo.
22. Tikosi jiems pagal aną tiesôs priežodį: Šů vēl ryja, ką išvēmęs, ir kiaulė nutrinkta vēl volójasi purvůse

PERSKYRIMAS III.

Tą antrą gromatą, mieli, rašau jusump, kurioje pabudinu vierną jusû dumą per graudénimą;
2. Idant atsimintumbite žodžiû, kurius pránešė šventi Pránašai, ir musû prisákimo, kurie esme Apáštalais Viešpatiēs ir Išganytojo.
3. Žinodami tai iš pirmo, jog paskutiniose dienose ateis apjóktojei, váikščiodami pagal savo pageidimus,
4. Ir kalbēdami: Kur yra žadējimas jo atējimo? Nes nůg to čēso, kaip užmigo tēvai, pasiliekt visi dáiktai taipogi, kaipo iš pradžiôs sutvērimo buvo.
5. Bet tyčiomis to ne nor žinot, jog seney buvo dangus, ir žémė iš vandens ir per vándenį stójos Dievo žodžiu;
6. Tačau tůčēs svietas per tus pačus buvo griektvaniu prapulditas.
7. Bet tas dangus, kurs dabar yra, ir tą žémė, tugi žódžiu kavojami ir užlaikomi yra ugnei ant dienôs súdo ir prapůlimo Dievo nesibijančujû žmonû.
8. Bet tas viens dáiktas te-neesti jumus paslēptas, numilēti, jog viena diena po akiû Viešpatiēs yra kaip tukstantis métû, o tukstantis métû kaipo viena diena.
9. Viešpats ne trunka su pažadējimu, kaipo nekurie už trukimą laiko, bet yra didey kenčiąs ant musû, ne norēdamas, kad kurie prapultu, bet idant visi prisivérstu.
10. Bet diena Viešpatiēs ateis kaipo vagis náktije, kurioj' dangus su didžiu braškējimu praeis, o elementai nůg karščio ugniēs sutirps, ir žémė su darbais, kurie yra joje, bus sudéginta.
11. Kadángi tai vislab sugaiš, kaipgi jums ne reiktu

gataviems but su šventu elgimù ir su nobažnystė?
12. Laukdami ir skubindamės ant atėjimo dienôs Dievo, kurioje dangus uždegti ugnimi suirs, o elementai iš karščio sutirps.
13. Bet mes láukiame pagal jo žadėjimą naujo dangaus ir naujôs žémês, kuriůse teisybė givéna.
14. Togidėl, numilėti, láukdami tû dáiktû, rupinkitės, idant rasti butumbit po jo akim be apbjaurinimo ir be nůtartiês pakájuje.
15. O laikykite kantrybę musû Viešpatiês už išgánimą; kaipo ir Povilas, musû mielas brolis, rášė jums pagal išmintį jam důtą.
16. Kaip ir visose gromatose jis kalba apie tatai, tarp kuriû dáiktû yra nekurie nepigus ant išmánimo, kurius ne išmokinti ir nenutvirtinti pérverčia, kaipo ir kitus raštus, ant savo pačiû prapůlimo.
17. Bet jús, mano mylimi, tai pirm žinodami, dabokities, kad per klydėjimą nelabû žmonû su jeis ne butumbit išvadžoti, ir ne išpultumbit iš savo pačû tvirtybês.
18. Bet áugkite malonėje ir pažintije musû Viešpatiês ir Išganytojo Jėzaus Kristaus. Tamui te-est šlovė dabar ir ant amžinujû čėsû. Amen.

GROMATA Š. APÁŠTALO JONO I.

PERSKYRIMAS I.

Kas buvo iš prádžiôs, ką girdėjom ir ką regėjom savo akimis, ką apžvalgėm ir ką apčiupójo musû rankos, apie žodį givatôs.
2. (O givata apireiškta yra, ir mes regėjom ir ludijame ir apsákome jumus ámžinajį givátą, kuri buvo Tėviep, o apreiškta yra mumus.)
3. Ką regėjom ir girdėjom, apsákom jums, idant ir jús turėtumbite su mumis draugystę, ir musû draugystė butu su Tėvu ir su jo Sunumi Jėzumi Kristumi.
4. O tai rášome jumus, idant jusû džiaugsmas butu pilnas.
5. O tai yra žadėjimas, kurį girdėjom nůg jo ir apsákom jumus, jog Dievas yra švie-

sybė, o nėra jempi ne jokiôs tamsybês.

6. Jey sákome, jog turim draugystę su jů, o váikščiojame tamsybēje, tay melůjam ir ne dárome tiesôs.

7. Bet jey šviesybēje váikščiojame, kaipo jis yra šviesybėje, tay turime draugystę tarp savęs; o kraujas Jēzaus Kristaus, jo Sunaus, apčystija mus nůg viso grieko.

8. Jey sákome, jog ne turime grieko, patys savę prigáunam ir nėra musimp tiesôs.

9. Bet jey išpažystam musû griekus, tay viernas yra jisai ir teisus, kad atléidža mums griekus ir apčystija mus nůg visôs neteisybês.

10. Jey tartumbim, jog ne sugriešijom, tay padárome jį melagiu, ir jo žódžio nēra musimp.

PERSKYRIMAS II.

Vaikélei mano, tatai rašau jumus, idant ne griešitumbite; o jey kas susigriešitu, tay turime tarpiniką pas Tēvą, Jēzų Kristu, teisujį.

2. Ir jis yra sudérinimas už musû griekus; o ne tikt už musû, bet ir už viso svieto.

3. O per tatai žinome, jog pažinom jį. jey laikome jo prisákimus.

4. Kas kalba: Aš pažystu jį, o nelaiko jo prisákimus, melagiu yra, ir nėra jempi tiesôs.

5. Bet kas laiko jo žodį, tokiame ištiesôs méilė esti tobula. Per tatai žinome, jog esme jempi.

6. Kurs sákosi jame pasiliekas, tas tur ir pats šitaipo váikščiot, kaipo jis váikščiojo.

7. Brolei, ne rašau jums naują prisákimą, bet séną prisákimą, kurį turējot nůg pradžiôs. Tas senasis prisákimas yra tas žodis, kurį girdējot nůg pradžiôs.

8. Vēl rašau jumus naują prisákimą, kurs yra tikra tiesa jempi ir jusimp; nes tamsybė praējo, o tikroji šviesybė jau šviečia.

9. Kas sákosi, šviesybėje ėsąs, o neapkenčia savo brólio, tas tamsybėje dar yra ikšioley.

10. Kas myl savo brolį, pasiliekt šviesybėje, ir nēra jempi papiktinimo.

11. Bet kurs ne apkenčia savo brólio, tamsybēje yra ir tamsybēje váikščioja ir nežino, kur eit; nes tamsybė apjékino jo akis.

12. Rašau jumus, vaikélei, jog atléisti yra jumus griekai dēl jo vardo.

13. Rašau jumus, tēvai,

jog pažinot tą, kurs yra nůg pradžiôs. Rašau jumus, jaunikáičei, jog pérgalėjote piktajį.

14. Rašiau jumus, vaikélei, jog pažinot Tėva. Rašiau jumus, tėvai, jog pažinot tą, kurs yra nůg pradžiôs. Rašiau jumus, jaunikáičei, jog stiprais este, ir žodis Dievo pasiliekt jusimp, ir pergalėjot piktajį.

15. Ne milėkite svietą, ney tû dáiktû, kurie vra ant svieto. Jey kas myl svietą, tame nėra méilês Tėvo.

16. Nes vislab, kas yra ant svieto, pageidimas kuno ir pageidimas akiû ir puikystė givátôs, n'est iš Tėvo, bet yra iš svieto.

17. O sviets pragaišta ir pageidimas jo; bet kas dáro valę Dievo, pasiliekt ant ámžiû.

18. Vaikélei, paskutinė yra adyna, o kaipo girdėjot, jog ateitprieškristis,irdabardaug kėlês prieškrisčiû, iš ko žinome, jog yra paskutinė adyna.

19. Jie išėjo nůg musû, bet ne buvo iš musû. Nes jey butu buvę iš musû, beje su mumis butu pasilikę; bet (išėjo iš musû), idant apreikšti butu, jog visi ne buvo iš musû.

20. O jús turite patepimą nůg Šventojo ir žinot visus dáiktus.

21. Ne rašiau jumus, kaip kad nežinotumbit tiesôs, bet jog žinote ję. o jog ney joks mélas ne ateit iš tiesôs.

22. Kas yra melágis, jeygu ne tas, kurs užsigina, jog Jėzus yrá Kristus? Tas yra prieškristis,kursužsiginaTėvo ir Sunaus.

23. Kas užsigina Sunaus, tas ir Tėvo ne tur (o kas išpažysta Sunų, ir Tėvą tur).

24. Jús tada ką girdėjot nůg pradžiôs, tesiliekt jusimp. Jey pasiliekt jusimp, ką girdėjot nůg pradžiôs, tay ir jús pasiliksite Suniep ir Tėviep.

25. Ir tas tai yra žadejimas, kurį žadėjo mums, (tatai est) amžiną givátą.

26. Rašiau tai jumus apie tus, kurie jus išvadžioja;

27. Ir patepimas, kurį ėmėt nůg jo, pasiliekt jusimp, ir ne reikaláujate, idant kas mokintu jus; bet kaipo pats patepimas mokina jus apie visus dáiktus, tai taip tiesa yra, ir n'est mélas; o kaipo išmokė jus, taipo pasilikit jamè.

28. Ir dabar, vaikélei, pasilikit jamè, idant kad jis bus apréikštas, turėtumbim drasybę ir ne butumbim apgėdinti nůg jo jo atėjimè.

29. Jey žinote, jog jis yra

teisus, tay išpažinkit, jog kiekviens darąs teisybę, iš jo gimęs yra.

PERSKYRIMAS III.

Veizdēkit, kokę méilę išrodė mums Tēvas, kad vadinami butumbim vaikais Dievo. Togidēl ne pažysta musû svietas, jog jo ne pažysta.

2. Numilēti, jau esme vaikais Dievo, o dar ne apsiréiškė, kokeis busime; bet žinome, kad ans apsiréikš, jog busim jam lygus, nes regēsim jį, koks jis yra.

3. O kožnas turys tą nusitikējimą ant jo, apčystija savę, kaipo ir jis čystas yra.

4. Kožnas, kurs dáro grieką, tas taipojau ir zokoną péržengia, ir griekas yra péržengimas zokono.

5. O žinote, jog jis apsiréiškė, idant atimtu musû griekus; o ne jókio grieko nēra jamè.

6. Kožnas jamè pasilieką̄s, ne griešija; kožnas griešijas ne regējo jo, ney pažino jo.

7. Vaikélei, nieks te-ne išvadžoja jus. Kuris dáro teisybę, tas yra teisus, kaipo ans teisus yra.

8. Kuris dáro grieką, iš vélno yra; nes vélnas griešija nûg pradžiôs. Ant to apsiréiškė Sunus Dievo, idant vélno darbus suarditu.

9. Kožnas iš Dievo gimęs, ne dáro grieko; nes jo sēkla pasiliekt jamè, ir negál griešit, nes iš Dievo gimė.

10. Tamè išsiródo, kurie yra vaikai Dievo, ir vaikai vélno: kožnas ne dárąs teisybês, ne est iš Dievo, ir kurs ne myl savo brólio.

11. Nes tas tai yra apsákimas, kurį girdējot nûg pradžiôs, idant milētumbime kits kitą.

12. Ne kaipo Koynas, kurs iš piktojo buvo ir užmušė savo brolį. Ir dēl kogi užmušė jį? Dēl to, jog darbai jo buvo pikti, o jo brólio teisus.

13. Nesistebēkite, mano brolei, jey jusû svietas neapkenčia;

14. Mes žinome, jog pérkelti esme iš smertiês givâton, nes mes mylime brolus. Kas ne myl savo brólio, pasiliekt smertije.

15. Kožnas, kurs ne apkenčia savo brólio, tas yra žmogžudys; o žinote, jog neviens žmogžudys ne tur amžinôs gyvátôs savipi pasiliekančiôs.

16. Tamè pažinome méilę Dievo, jog jis savo gyvastį puguldė už mus, ir mes kalti esme, padēt savo gyvastį už rolus.

17. O jey kas tur šio svieto lobjus ir rég savo brolį reikaláujantį, o uždáro savo širdį prieš jį, kaipo pasiliekt jampè méilė Dievo?
18. Vaikélei mano, nesimilėkimês žodžiu, ney liežuvju, bet darbu ir tiesà.
19. O tamè pažystamè, jog esme iš tiesôs ir po jo akim nutildisime savo širdis,
20. Jog jey pražùdo mus musû širdis, Dievas didésnis yra už musû širdį ir pažysta visus dáiktus.
21. Numilėti, jeygu ne pražùdo mus musû širdis, drąsybę turime Dievop.
22. Ir ko norint melstumbime, imsim nůg jo, dėl to, jog laikome jo prisákimus ir dárome, kas po jo akim yra miela.
23. O tas yra jo prisákimas, kad tikėtumbime vardui jo Sunaus Jėzaus Kristaus ir milėtumbime kits kitą, kaipo dávė mumus prisákimą.
24. O kas laiko jo prisákimus, tas pasiliekt jamè, o jis jamè; o ant to pážystame, jog jis pasiliekt musimp, iš Dvasês, kurę dàvė mums.

PERSKYRIMAS IV.

Numilėti, netikėkit kiekvienai dvasei, bet mėginkite dvases, bau yra iš Dievo; nes daug netikrû pránašû išėjo ing svietą.
2. Ant to pažinkite Dvasę Dievo: kožna dvasė, kuri išpažysta, jog Jėzus Kristus atėjo ing kuną, iš Dievo yra;
3. Ir kožna dvasė, kuri neišpažysta, jog Jėzus Kristus atėjo ing kuną, iš Dievo ne yra. O šita yra prieškrisčio (dvasė), apie kurę girdėjot, jog ateina ir jau dabar yra ant svieto.
4. Jús iš Dievo este, vaikélei, ir pérgalėjot jûs, nes tas didésnis yra, kurs yra jusimp, ne kaip tas, kurs yra ant svieto.
5. Jie iš svieto yra, togidėl kalbą jie apie svietą, o sviets kláuso jû.
6. Mes iš Dievo esme. Kas Dievą pažysta, tas kláuso musû; kas ne ést iš Dievo, ne kláuso musû. Iš to pažystame Dvasę tiesôs ir dvasę klydėjimo.
7. Numilėti, milėkim kits kitą, nes méilė yra iš Dievo, ir kiekviens, kurs myl, tas iš Dievo gimęs ir pažysta Dievą.
8. Kurs ne myl, tas ne pažysta Dievo; nes Dievas yra méilė.
9. Tamè apsiréiškė méilė Dievo musimp, jog savo viengimį Sunų siuntė Dievas ant svieto, idant per jį gyvi butumbim.

10. Tamė ne yra méilė, kad mes milėjom Dievą bet jog jis milėjo mus ir siuntė savo Sunų sudėrintoju uš musû griekus.

11. Numilėti, jey taipo Dievas milėjo mus, ir mes kalti esme, milėt kits kitą.

12. Niekas ne regėjo Dievą kaškadôs. Jey mylime kits kitą, tay Dievas pasiliekt musimp, ir jo méilė yra tobula musimp.

13. Iš to pažystame, jog pasiliekame jempi, o jis musimpi, jog iš savo Dvasês dávė mums.

14. Ir mes regėjom ir ludijame, jog Tėvas siuntė Sunų, idant butu Išganytoju svieto.

15. Kursai išpažys, jog Jėzus yra Sunus Dievo, Dievas pasiliekt jamė, o jis Dievieje.

16. O mes pažinom ir įtikėjom méilę, kurę tur Dievas prieš mus.

Dievas yra méilė; o kurs pasiliekt méilėje, Dievieje pasiliekt, o Dievas jamė.

17. Tame tobula yra méilė musip, kad turėtumbim drasumą dienoje súdo, kadángi kaipo jis yra, taip ir mes esme ant šio svieto.

18. Nėra báimês méilėje, bet tobula méilė išváro báimę. Nes báimė tur kančią, o kurs bijos, n'ést tobulas méilėje.

19. Mes mylime jį, dėl to, jog jis pirma mus milėjo.

20. Jey kas kalba: Aš mylu Dievą, o ne apkenčia savo brólio, tas melagiu yra. Nes kas ne myl savo brólio, kurį regėjo, kaipo tas gál milėt Dievą, kurį ne regėjo?

21. O tą prisákimą turime nůg jo, idant tas, kurs Dievą myl, mylėtu ir savo brolį.

PERSKYRIMAS V.

Kožnas, kursai tik, jog Jėzus yra Kristus, tas yra iš Dievo gimęs; o kožnas, kurs myl tą, kurs jį págimdė, myl ir tą, kurs iš jo gimė.

2. Ant to pažystame, jog mylime Dievo vaikus, kada mylime Dievą ir laikom jo prisákimus.

3. Nes tai yra méilė Dievo, kad jo prisákimus laikome, o jo prisákimai n'ést sunkus.

4. Nes vislab, kas iš Dievo gimęs, pérgal svietą; o tas yra pérgalėjimas, kurs pérgalėjo svietą, tikėjimas musû.

5. Kas yra, kurs pérgal svietą, neg tas, kurs tik, jog Jėzus yra Sunus Dievo?

6. Šitas yra, kurs atėjo su vandenimi bey krauju, Jėzus

Kristus; ne tiktay su vandenimi, bet su vandenimi bey krauju; o Dvasė yra, kuri ludija, jog Dvasė yra tiesa.
7. Nes trys yra, kurie ludija danguje: Tėvas, Žodis ir Dvasė Šventa; o tie trys yra vienu.
8. Ir trys yra, kurie ludija ant žémês: Dvasė ir vandû ir kraujas, o tie trys yra vienybēj'.
9. Jey žmonû ludijimą priimame, tay ludijimas Dievo yra didésnis; nes tas yra ludijimas Dievo, kurį ludijo apie savo Sunų.
10. Kurs tik ing Dievo Sunų, tas tur ludijimą pats savipi. Kas ne tik Dievui, padáro jį melagiu, dēl to, jog ne intikējo ludijimui, kurį ludijo Diėvas apie savo Sunų.
11. O tai yra tas ludijimas, jog Dievas dávė mums ámžiną givátą; o ta givata yra jo Sunuje.
12. Kurs tur Sunų, tur givátą; kas ne tur Sunaus Dievo, ne tur givátôs.
13. Tatai parašiau jumus, kurie tikite ing vardą Sunaus Dievo, idant žinotumbite, jog turite ámžiną givátą ir idant tikētumbite ing vardą Sunaus Dievo.
14. O tas yra drasumas, kurį jop turime, jog jey prášome ko pagal jo valês, tay jis išklauso mus.
15. O jey žinome, jog išklauso mus, apie ką tikt prašome, tay žinome, jog turime tus prášimus, kurius prášēm nûg jo.
16. Jey kas regētu savo brolį griešijantį grieką ne ant smertiês, tas te-simeldžia, ir dûs jam givátą (tatai est) griešijantiems ne ant smertiês. Yra griekas ant smertiês, už tą ne kalbu, kad kas melstusi.
17. Kožna neteisybė yra griekas; ir yra ne koksai griekas ne ant smertiês.
18. Žinome, jog kiekviens, kurs gimė iš Dievo, ne griešija; bet kurs yra gimęs iš Dievo, tas saugojas, o piktasis ne užkrûtis jo.
19. Žinome, jog iš Dievo esme, o visas sviets gul piktame.
20. Bet žinome, jog atējo Sunus Dievo ir dávė mums tą dumą, idant pažintumbim tą, kurs yra tiesà, ir esme tamè, kurs tiesà yra, (tatai est) jo Sunuje Jēzuje Kristuje; šitas yra tikrasis Dievas, ir amžina givata.
21. Vaikélei, saugokitês nûg balvonû. Amen.

GROMATA ŠVENTO JONO II.

Vyrésnysis išrinktai ponei ir jôs vaikamus, kurius mylu tiesoje; o ne aš viens, bet ir visi tie, kurie pažino tiesą,

2. Dēl tiesôs, kuri pasiliekt musimp ir bus su mumis ant ámžiū:

3. Malonė, mielaširdystė, pakájus t'est su jumis nůg Dievo Tēvo ir nůg Viešpatiês Jêzaus Kristaus, Sunaus Tēvo, tiesoje ir méilēje.

4. Pradžiugau labay, jog radau nekurius iš tavo vaikū vaikščiojančius tiesoje, kaipo gávom prisákimą nůg Tēvo.

5. O dabar meldžiu tavę, poni, ne kaipo rašydamas tav naują prisákimą, bet kurį turējom nůg pradžiôs, idant milētumbime kits kitą?

6. O ta yra méilė, kad váikščiojame pagal jo prisákimus; šitas yra tas prisákimas, kaipo girdējot nůg pradžiôs, idant tamė vaikščiotumbite.

7. Nes daug išvadžiotojū išējo ant svieto, kurie ne išpažysta, jog Jēzus Kristus atējo ing kuną. Tasai yra išvadžiotojas ir prieškristis.

8. Veizdēkite patys ant savęs, jeib ne pamestumbim, ką užsidirbom, bet pilną algą gáutumbim.

9. Kiekviens, kurs péržengia ir nepasiliekt mokslė Kristaus, ne tur Dievo. Kas pasiliekt mokslė Kristaus, tas tur ir Tēvą ir Sunų.

10. Jey kas ateit jusump, o ne atnešą tą mokslą, ne priimkit jo savo namůsna ir ne svéikinkit jį,

11. Nes kas tokį svéikina, dalinįku pastoja jo piktū darbū.

12. Daug turiu rašyt jumus, bet ne norējau su popierum ir inkausta; o nusitikiu ateisęs jusump ir kalbēsęs su jumis su burna, idant musū linksmybė pilna butu.

13. Svéikina tavę vaikai tavo seserês išrinktosēs. Amen.

GROMATA ŠVENTO JONO III.

Vyrésnysis mielamui Gajusui, kurį aš mylu tiesoje.

2. Mielasis, veliju pirm visû daiktû, idant tav geray pasivéstu ir sveiks butumbei, kaipo ir tavo dušei geray pasiveda.

3. Nes labay pradžiugau, kad atējo brolei ir ludijo apie tavo tiesą, kaipo tu ir váikščioji tiesoje.

4. Ne turiu didésnês linksmybês už ta, kaipo kad girdžiu, jog mano vaikai tiesoje váikščioja.

5. Mielasis, viernay darai, vis ką darai broliams ir ateiviems,

6. Kurie ludijo apie tavo méilę po véidu surinkimo; geray darysi, jey išleisi jûs vertay ant jû kelonês po véidu Dievo.

7. Nes dēl jo vardo jie išējo ir ne ēmė nieko nûg pagoniû.

8. Mes tada turim tokius priimt, idant butumbim draugdarbinikais tiesôs.

9. Rašiau surinkimui; bet Diotrēpes, kurs nor but pirmasis tarp jû, mus ne priima.

10. Togidēl jey ateisu, primisu jam jo darbus, kurius dáro, piktais žodžeis niekus kalbēdams prieš mus ir ne gana turēdams ant to, jog ne tiktay pats ne priima brolius, bet ir uždraudžia tiemus, kurie nor priimt, ir išmeta jûs iš surinkimo.

11. Mielasis, ne sekiok pikto, bet géro. Kas geray dáro, yra iš Dievo; bet kas piktay dáro, Dievo ne regējo.

12. Demetriušas tur gérą ludijimą nûg visû ir nûg pačiôs tiesôs; o ir mes ludijame, o žinot, jog musû ludijimas yra tikras.

13. Turēčau daug rašyt, bet ne noriu su tinta ir plunksna tav rašyt.

14. Nes tikiûs išvysęs tavę véikey, o tada su burna susikalbēsim.

15. Pakájus te-est su tavim! Prietelei svéikina tavę. Pasvéikink prietelus vardais.

GROMATA Š. APÁŠTALO JUDOSO.

Iudosas, tarnas Jēzaus Kristaus, o brolis Jokubo, nůg Dievo Tēvo pašvéstiemus ir Jēzuje Kristuje palaikytiemus pavadintiemus:

2. Mielaširdystė jums ir pakájus ir méilė te-pasidaugina!

3. Numilēti, visokį rupestį darydams, jeib rašyčau jumus apie musû visû išgánimą, reikalą turējau rašyt jumus ir graudent, idant kariáutumbit už vierą, vieną kartą šventiemus padůtą.

4. Nes įsivogė nekurie žmonės, senay pirma ant to súdo užrašyti, Dievo nebaimingi, kurie apverčia malonę musû Dievo ant prašmáto ir užsigina vienatijo Viešpatiês Dievo, ir Viešpatiês musû Jēzaus Kristaus.

5. Bet noriu priminēti jumus, kad žinotumbit tatai vieną kartą, jog Viešpats išgélbejęs žmones iš žémês Egypto, vēl išteriojo tůs, kurie ne intikējo;

6. Ir Angėlus, kurie ne laikė savo pirmą stoną, bet apléido savo givénimą, palaikė ant súdo didžiôs dienôs, ámžinais ryšeis tamsybēje.

7. Kaip ir Sodoma bey Gomorra ir miestai aplink ēsantieji, kurie lygu budu, kaipo ir anie palaidonávo (kekšávo) ir ējo paskuy kito kuno, statyti yra paveiždu, kentēdami korónę ámžinôs ugniês.

8. Šitaipo ir šie sapnorei kuną tiesa apdergia, o ponystes nieku verčia, o aukščausoje garbēje ēsančius bluznija.

9. Bet Mikolas vyrausas angelas, kada kovódamas su vēlnu vaidijos apie kuną Maižiešaus, ne dryso pakélt prieš jį súdą bluznijimo, bet tárė: Te-subara tavę Viešpats!

10. Bet šie, apie ką jie nieko nežino, tatai bluznija, o ką iš prigimimo kaip neprotingi galvijai žino, tamè prápůla.

11. Bēda jiems! nesa jie eina Koyno kelû ir půla ing Balaámo klajojimą, naudôs dēl, ir prapůla máište Korês.

12. Šie bjaurescei lēbauja iš jusû meilês večérû be gēdôs, gánosi patys; jie yra debesei be vandens, vējo šén ir tén váromi; padžúvę nevaisingi médžei, dų kartų pamirę ir iš šakniû išversti;

13. Saučiančos vilnys ma-
riû, išputojančos savo gė-
dingus dáiktus; klajojančos
žvaiždės, kurioms užlaikyta
yra ukanas tamsybês ant
ámžiû.
14. O apie tus Enoks, sék-
masis nûg Adómo, pranašá-
vo, kalbêdamas: Štay ateit
Viešpats su tukstančeis sa-
vo šventujû,
15. Idant súditu visus ir
korótu visus Dievo nesibi-
jančius tarp jû, už visus
darbus jû bedievystês, ku-
rius dárė bedieviškay, ir už
visus kietus žodžius, kurius
kalbêjo prieš jį griešnikai
bedievjei.
16. Šie yra murmētojais,
skundžiančeiseis,kurie váikš-
čioja pagal savo pageidimus,
o jû burna kalba labay pa-
pútusus žodžius, stebêdamies
asábomis, naudôs dêley.
17. Bet jús, mieli, atsiminkit
ant žodžiû, kurius pirma sákė
Apáštalai musû Viešpatiês
Jēzaus Kristaus.
18. Jog sákė jums, kad bus
paskutiname čêsè apjoktojei,
kurie pagal savo bedieviš-
kus pageidimus váikščos.
19. Tie yra, kurie átsiskiria,
kuniški, Dvasês neturintieji.
20. Bet jús, mieli, pasibuda-
vókite patys ant jusû šven-
čiáusôs vierôs, melsdamies
Dvasêj' Šventoj'.
21. Išsilaikykite patys savę
méilêje Dievo, láukdami mie-
laširdystês Viešpatiês musû
Jēzaus Kristaus, ant ámžinôs
givatôs.
22. Ir laikykit tą skirtu-
mą, kad jús kelû susimil-
tumbit;
23. Bet kitus su báime iš-
ganytumbit ir iš ugniês iš-
trauktumbit, ir n' apkęskit
apbjaurintą kuno rúbą.
24. O tam, kurs gál jus ap-
sáugot nûg grieko ir statyt
po akim savo šlovês be ap-
káltinimo su džiaugsmu,
25. Vienam išmintingam
Dievui, Išganytojui musû (te-
est) šlovē ir didžgalybė ir
stiprybė ir valdžia dabar ir
ant visû ámžiû. Amen.

APREIŠKIMAS Š. JONO, DIEVO MOKITO.

PERSKYRIMAS I.

Apreiškimas Jēzaus Kri-
staus, kurį jam dávė Dievas,
idant paroditu savo tarnams,
kas nusidůti tur véikey, ir
žénklino nusiuntęs per savo
Angėlą, savam tarnui Jonui,
2. Kursai apludijo žodį Die-
vo ir ludijimą Jėzaus Kri-
staus ir vis, ką regėjo.
3. Pašlávintas (išganytas),
kursai skaito, ir tie, kurie
klauso žodžiû Pranašystês ir
laiko tatai, kas toje yra pa-
rašyta; nes čēsas arti esti,
4. Jonas septynioms baž-
nyčioms, kurios yra Azioj':
Malonėjums ir pakájus te-esti
nůg to, kuris yra ir kuris
buvo ir kuris ateis, ir nůg
septyniû dvasû, kurios yra
ties jo sósto,
5. Ir nůg Jėzaus Kristaus,
kursai yra viernas ludinikas,
pirmgimys iš numirusiû ir
Kunigáikštis karálû žémês;
kursai mus milėjo ir numaz-
gójo mus nůg musû griekû
savo krauju,
6. Ir padárė mus karáleis
ir kunigais Dievui ir savam
Tėvui. Jamui t'est šlovė ir
valdžia ant ámžiû amžinujû.
Amen.
7. Štay, jis ateiti su debe-
sėmis, ir išvys jį visoki akis,
ir tie, kurie jį pérdurė, ir vai-
tos po jů visos žémês gimi-
nes. Taip, Amen.
8. Aš esmi A ir O, prá-
džia ir gálas, kalba Vieš-
pats, kuris est ir kuris bu-
vo ir kuris ateis, Visogali-
sis.
9. Aš Jonas, kursai taipo-
jau esmi jusû brolis ir drau-
ginikas vargůse ir karalystėj
ir kantrybėj Jėzaus Kristaus,
buvau ant salôs, vadinamôs
Patmos, dėl žódžio Dievo
ir dėl ludijimo Jėzaus Kri-
staus.
10. Aš buvau pagáutas
dvasėje dienoj' Viešpatiês ir
girdėjau už savęs didį balsą
kaip kokiôs trubôs,
11. Kurs kalbėjo: Aš es-
mi A ir O, Pirmasis ir Pa-
skučiáusas, o ką regi, ira-
šyk knygosna ir nusiúsk
septynioms bažnyčioms, ku-
rios yra Azioj', ing Ėpėzą
ir ing Smyrną ir ing Per-
gamą ir ing Tyatirą ir ing
Sardus ir ing Piladelpia ir
ing Laodicėą.
12. Ir atsigręžiau, idant re-
gėčau tą balsą, kurs su ma-
nim kalbėjo; o atsigręžęs iš-

vydau septynis aukso liktorius.
13. O viduj' anû septyniû liktoriû vieną lygų Sunui Žmogaus, apvilktą ilgù rubù ir apjůstą ant kručiû áukso jůsta.
14. O jo galva ir plaukai buvo bálti, kaip balta vilna, kaip sniegas; o jo ákys kaip ugniės liepsna.
15. O jo kójos lygios skaistvarui, kaip péčiuje žarójančios; o jo balsas kaip balsas daugio vandeniû.
16. Ir turējo savo dėšinēj' rankoj' septynias žvaizdes; o iš jo burnôs išējo kalavijas ant abieju ša'û aštrus; o jo véidas žibējo, kaip kada sáulė gėdrey šviečia.
17. O kad jį išvydau, půlau kojump jo kaip apmiręs; ir jis uždējo savo dėšinę ranką ant manęs, kalbēdamas man: Nesibijok! Aš esmi Pirmasis ir Paskučiáusias;
18. Ir Gyvasis; o buvau numiręs, ir štay esmi gyvas ant ámžiû amžinujû. Amen! ir turiu raktus peklôs ir smerties.
19. Rašyk tůs dáiktus, kurius regējei ir kurie yra ir kurie nusidůtis tur potam;
20. Paslēptinę anû septyniû žvaizdžiû, kurias regējei mano dėšinēj' rankoj', ir septynis áukso liktorius: septynios žvaizdes yra Angėlai septyniû bažnyčiû; o septyni liktorius, kurius regējei, yra septynios bažnyčios.

PERSKYRIMAS II.

Angėlui bažnyčiôs Ėpēzo parašyk: Tatai kalba tas, kursai tur septynias žvaizdes savo dėšinēj' rankoj', kursai vaikščioja viduj' anû septyniû áukso liktoriû.
2. Žinau tavo darbus ir tavo procę ir tavo kantrybę, o jog ne gali kėsti piktujû ir datyrei tůs, kurie sákosi Apáštalais ėsą, o ne yra, ir radai jůs, jog yra meláqeis;
3. Ir nukenti ir turi kantrybę, ir vargài dēl mano vardo, o ne pailsai.
4. Bet turiu ką prieš tavę, kad tavo pirmaję méilę apléidei.
5. Atmink tada, nů ko atpůlei, o prisiversk ir pirmůsus darbus daryk; o jey ne, ateisu tav véikey, o paviskisu tavo liktorių iš jo vietôs, jey ne prisiverti.
6. Bet tatai turi, jog ne kenti darbû Nikolaitû, kuriû ir aš ne kenčiu.
7. Kas tur ausis, te-klauso, ką kalbą Dvasė bažnyčioms. Tam, kursai pérgalēs, důsu válgit nůg mėdžio givátôs,

kursai yra viduj' Rojaus Dievo.

8. O Angėlui bažnyčiôs Smyrnû parašyk: Tatai kalba Pirmasis ir Paskučiáusas, kursai buvo numiręs ir atgyjo:

9. Žinau tavo darbus ir vargus ir ubagystę, (bet bagotas esi), ir blužnijimą tû, kurie sákosi Žydais ėsą, o ne yra, bet est iškala šētono.

10. Nieko to nesibijok, ką turi kentėt. Štay, vélnas imes nekurius iš jusû kalinėn, idant butumbit išmėginti; ir turēsit vargus per déšimtis dienû. Buk viernas iki smertiês, o dûsu tav vainiką givátôs.

11. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms: Kas pérgalēs, ne bus pažeistas nûg antrôs smertiês.

12. O Angėlui bažnyčiôs Pergamo parašyk: Tatai kalba tas, kursai tur kalaviją aną iš abiejû šalû aštrų.

13. Žinau tavo darbus ir kur tu giveni, kur yra sostas šētono, ir turisi mano vardu, o ne užsigynei mano vierôs ir anose dienose, kuriose Antipas, mano viernasis ludininkas, užmuštas esti pas jus, kur šētonas givéna.

14. Bet turiu maž ką prieš tavę, jog ten turi tus, kurie tur mokslą Balaamo, kursai mokino per Baláką, padaryti papiktinimą po akim sunû Izraėl, idant válgitu dáiktus balvonams apieravotus ir nečystátą pilditu (kekšáutu).

15. Taipo ir tu turi, kurie laiko mokslą Nikolaitû, ką aš turiu neapykantoj'.

16. Prisiversk! O jey ne, ateisu tav véikey ir kariausu su jeis kalaviju mano burnôs.

17. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms. Tam, kursai pérgalēs, dûsu válgit nûg paslēptosês mannôs ir dûsu jam akmenėlį bált ą, o ant to akmenėlio nauj ą vardą parašytą, kurio nieks ne pažysta, kaip tiktay tas, kursai jį priima.

18. O Angėlui bažnyčiôs Tyatiro parašyk: Tatai kalba Sunus Dievo, kursai tur savo akis kaip liepsną ugniês, o jo kójos lygios skaistvariui:

19. Žinau tovo darbus ir méilę ir tarnávimą ir tikējimą ir tavo kantrybę ir tavo darbus, kad jû ilgiaus, jû daugiaus darai.

20. Bet turiu maž ką prieš tavę, jog moteriškei Izabēlei, kuri vadinasi ēsanti Pranašēnė, léidi mokint ir išvadžiot mano tarnus, idant

nečystatą darytu (kekšáutu) ir dáiktus balvonams apieravotus válgitu.
21. Ir davjau jei čėsą, kad prisivérstu nůg savo palaidávimo (kekšystės), bet ne prisivertė.
22. Štay, aš ję metu ant lovôs ir tus, kurie su jo venčiavonę pérženg, ing didžius vargus, jey ne prisivers nůg savo darbû;
23. O jôs vaikus ušmušiu smertim; ir pažys visos bažnyčios, jog aš esmi tasai, kursai tyriu inkstus ir širdis, ir atdůsu kožnam iš jusû pagal jusû darbus.
24. O jums kalbu ir kitiemus, kurie este Tyatirose, kurie tiktay ne tur to mókslo ir kurie ne pažino gilybjû šėtono, kaip jie kalba: Ne ušdėsu ant jusû kitôs naštôs.
25. Vienok tatai, ką turit, laikykit, koley aš ateisu.
26. O kas pérgalės ir laikys iki gálo mano darbus, důsu tamui valdžią ant pagoniû,
27. Ir valdys jůs lazdà geležinè; ir kaip půdžiaus rykai bus sudaužyti,
28. Kaip ir aš ėmjau nůg mano Tėvo, ir důsu jam žvaizdę aušrôs.
29. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms.

PERSKYRIMAS III.

O Angėlui bažnyčiôs, kuri yra Sardůse, parašyk: Tatai kalba, kuris tur (septynias) dvases Dievo ir septynias žvaizdes: Žinau tavo darbus, nesa turi vardą, jog gyvas esi, o esi numiręs.
2. Buk budrus, o drutink kitą, kas mirti nor; nes ne radau tavo darbus pilnus po akimis Dievo.
3. Atmink tada, kaip ėmei ir girdėjei, o laikyk ir prisiversk! Jey tada ne budėsi, ateisu ant tavęs kaip vagis, o nežinosi, kurioj' adynoj' ant tavęs ateisu.
4. Maž turi tikt vardû Sardůse, kurie ne áptepė savo rubus; ir jie váikščios su manim báltůse rubůse, jog jie to verti yra.
5. Kas pérgalės, tasai bus apvilktas báltais rubais; ir ne ištrysu jo vardą iš knygû givátôs, ir išpažysu jo vardą po akim mano Tėvo ir po akim jo Angėlû.
6. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms.
7. O Angėlui bažnyčiôs Piladelpioj' parašyk: Tatai kalba ans Šventasis ir Teisu-

sis, kurs tur ráktą Dovido, kursai átveria, o nieks ne užveria; ir užveria, o nieks ne átveria:
8. Žinau tavo darbus: Štay aš davjau pirm tavęs atviras duris, o niekas jû negál užrakinti; jog ne didę turi galybę, ir laikei mano žodį ir ne užsigynei mano vardo.
9. Štay dûmi nekurius iš iškálôs šėtono, kurie sákos Żydais ėsą, o ne yra, bet melûja; štay, padarysu jûs, idant ateitu ir kloniotusi po tavo kojû ir pažintu, jog aš tavę milėjau.
10. Jog laikei žodį mano kantrybês, ir aš tavę išlaikysu nûg adynôs pagundimo, kuri tur ateit ant viso apirubo svieto, idant išmėgintu givénančius ant žémês.
11. Štay ateimi véikey. Laikyk, ką turi, idant nieks neatimtu tavo vainiką.
12. Kas pérgalês, tą padarysu stulpù bažnyčioje mano Dievo, o daugiaus iš jôs ne išeis; ir parašysu ant jo vardą mano Dievo ir vardą miesto mano Dievo, naujôs Jeruzalês, kuri ateiti iš dangaus nûg mano Dievo, ir vardą mano naujaji.
13. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms.
14. O Angėlui bažnyčiôs Laodicėôs parašyk: Tatai kalba Amen, ludinikas ansai viernas ir tikrasis, prádžia Dievo sutvērimo.
15. Žinau tavo darbus, jog ne esi ney šáltas, ney karštas; o idant butumbei šáltas, arba karštas.
16. O taip kadang esi drungnas (šiltokas), ir ney šáltas, ney karštas, išspjáusu tavę iš mano burnôs.
17. Nes kalbi: Esmi bagotas ir pralobau, o nieko ne reikaláuju: O ne žinai, jog tu esi bėdnas ir vargûlis ir ubagas ir áklas ir nûgas.
18. Rodiju tav, idant nûg manęs pirktumbei áuksą ugnije išmėgintą, jeib pralobtumbei; ir báltus rubus, kad butumbei apvilktas, o nesiroditu gėda tavo nûgystês; o tépk tavo akis mostimi, akis gydžiančia, kad regėtumbei.
19. Aš, kurius tikt mylu, tus baru ir baudžiu, buk tada karštas, o prisiversk!
20. Štay stovju pas duris ir tusgenu; jey kas išgirs mano balsą ir atvers duris, ineisu jop ir večérę laikysu su jû, ir jis su manimi.
21. Kas pérgalės, dûsu jam sėdėt su manimi ant mano sósto; kaipo ir áš pérgalėjau,

ir sėdausi su mano Tėvu ant jo sósto.

22. Kas tur ausis, te-klauso, ką Dvasė kalba bažnyčioms.

PERSKYRIMAS IV.

Potam regėjau, o štay duris buvo atvertos danguje, o pirmasis balsas, kurį girdėjau kaip trubôs kalbančiôs su manim, tárė: Užženg šen, ir parodisu tav, kas tur déstis potam.

2. Ir tůjaus buvau pagavime dvasês; o štay, sostas buvo pastatytas danguje, o ant sósto sėdėjo viens.

3. O tasai, kuris sedėjo, lygus buvo pavizdžiu ákmenui Jaspidui ir Sardinui; o aplink aną sostą buvo jůsta dangaus, pavizdžiu lygi Smaragdui.

4. O aplink aną sostą buvo dvidešimti ir keturi sostai, o ant tû sostû regėjau dvidešimtis ir kéturis vyresnůsus sėdinčius, apvilktus baltais rubais, o ant savo galvû turėjo áukso karunas.

5. O iš ano sósto išėjo žaibai ir graudimai ir balsai; ir septynios lampos ugnimi dégančios buvo ties sostu, kurios yra septynios dvasės Dievo.

6. O ties anû sostu buvo stiklines mários, lygios krystálui; o viduj' sósto ir aplink sóstą keturi žvėrys, pilni akiû iš priešakio ir užpakalo.

7. O pirmasis žvêris buvo lygus lutui, o antrąsis žvêris lygus véršui, o tréčiasis žvêris turėjo véidą kaip žmogus; o ketvirtasis žvêris lygus buvo lekiančiamui erėlui.

8. O kiekviens iš anû keturiû žvêriû turėjo po šešis sparnus aplinkuy, o viduj' buvo pilni akiû; o atilsiês ne tur dieną, ney náktį, kalbėdami: Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas, Visogalisis, kuris buvo, ir kuris est, ir kuris ateis.

9. O kaip anie žvėrys davė šlovę ir garbę ir dėkavojimą sėdinčiam ant sósto, givénančiam ant ámžiû amžinujû:

10. Půlė dvidešimti ir keturi vyresnieji po véidu sėdinčio ant sósto ir kloniojosi givénančiam ant ámžiû amžinujû, ir métė savo karunas po sostu, kalbėdami:

11. Vertas esi, Viešpatie, imti šlovę ir garbę ir galybę; nes tu sutvėrei visus dáiktus, ir pér tavo valę jie savo butybę tur ir est sutverti.

PERSKYRIMAS V.

O regėjau po dėšinei rankai ant sósto sėdinčio knygas,

rašytas iš vidaus ir iš vir-
šaus, užpečētavotas septy-
niomis péčētimis.
2. Ir regējau stiprų Angėlą
šaukiantį didžiu balsu: Kas
yra vertas, atvérti tas kny-
gas ir atpečētavoti jû pé-
čētis?
3. O nieks ne galējo ney
danguj', ney ant žémês, ney
po žémè atvért anû knygû,
ney veizdēt ing jas.
4. Ir aš verkiau labay, jog
nieks neatsirádo vertas, at-
vérti knygas ir veizdēti ing
jas.
5. O viens iš anû vyresnujû
man pasákė: Ne verk! štay
pérgalējo lutas, kurs yra iš
giminês Judo, šaknis Do-
vido, idant atvértu knygas
ir atpečētavotu jû septynias
péčētis.
6. Ir pažiurējau, o štay vi-
duj' sósto ir keturiû žvériû
ir viduj' anû vyresnujû sto-
vējo Avinēlis, kaipo buvęs
nužavintas, turēdamas sep-
tynis ragus ir septynias akis,
kurios yra septynios dvasės
Dievo, siústos ing visą žémę.
7. Ir jis atējo ir ēmė anas
knygas iš dešinês rankôs
sēdinčio ant sósto.
8. O kaip jis ēmė anas kny-
gas, tad anie keturi žvērys ir
anie dvidešimti, ir keturi vy-
resnieji půlė ties Avinēlu,
turēdami kožnas cytras ir
áukso smilkituves, pilnas
smilkimû, kurie yra maldos
Šventujû,
9. Ir giedójo naują giesmę,
bilodami: Vertas esi imt kny-
gas ir atvért jû péčētis, nes
buvai nužavintas ir atpirkai
mus Dievui per tavo kraują,
iš visokiôs giminês ir lie-
žuvjo, ir žmonû, ir pagoniû;
10. Ir padarei mus musû
Dievui karáleis ir kunigais,
ir karaláusim ant žémês.
11. O veizdējau, ir išgir-
dau balsą daugio Angėlû
aplink sóstą ir žvériû ir vy-
resnujû; ir jû skaitlus buvo
daug tukstantis kartû tuk-
stančiû,
12. Kalbančiû didžiû balsû:
Vértas yra Avinēlis nužavin-
tasis imt galybę ir bago-
tystę ir išmintį ir sylą ir
garbę ir šlovę ir pašlovini-
mą.
13. O visus sutvērimus, ku-
rie yra ant dangaus ir ant
žémês ir po žémè ir máriose,
ir visus dáiktus, kurie jose
yra, girdējau kalbant: Sēdin-
čiam ant sósto ir Avinēlui
t'est pašlovinimas ir garbē
ir šlovē ir valdžia, ant ám-
žiû amžinujû.
14. O keturi žvērys bilójo:
Amen. O dvidešimti ir ke-
turi vyresnieji půlė ant savo

véidū ir kloniojosi tam, kurs
givén ant ámžiū amžinujū.

PERSKYRIMAS VI.

O regējau, kaip atvērė Avi-
nēlis pirmą iš pečvėčiū, ir
girdėjau vieną iš keturiū svē-
riū kalbantį, kaip perkúno
balsu: Ateik, o veizdêk!
2. Ir išvydau, o štay ark-
lys bàltas, o tas, kuris ant
jo sėdējo, turējo kilpinį, ir
dūtas jam buvo vainikas, ir
išējo pérgalēdamas ir idant
pérgalētu.
3. O kaip atvērė antrą pé-
čētį, girdėjau antrą žvērį
kalbantį: Ateik, o veizdēk!
4. Ir išėjo kitas, sartas ark-
lys, o tam, kuris ant jo sēdējo,
dūta buvo, atimti pakáją
nūg žémês, ir idant kiti kitus
nužavintu; o dūtas jam buvo
didis kalavijas.
5. O kad atvērė tréčią pé-
čētį, girdējau tréčią žvērį
kalbant: Ateik, o veizdėk!
Ir veizdējau, o štay žirgas
jūdas, o kurs ant jo sedējo,
turējo svarus savo rankoj'.
6. Ir girdējau balsą viduj'
keturiū žvériū kalbantį: Ket-
virtis kviečiū už grášį, o trys
ketvirčei miežiū už grášį, o
aliejui ir vynui ne daryk iš-
kádôs.
7. O kad atvērė ketvirtą
péčētį, girdējau balsą ketvir-
to žvērio, kalbančio: Ateik,
o veizdêk!
8. Ir veizdējau, o štay pal-
šas žirgas, o tas, kurs ant jo
sėdējo, vardu buvo smertis,
o pékla ējo paskuy jį; ir dūta
jiems est valdžia ant ketvir-
tôs daliês žémês, nužavinti
kalaviju ir badu ir smertimi
ir žvērimis žémês.
9. O kad atvērė penktą
péčētį, regējau po altorumi
dušias tū, kurie ušmušti bu-
vo dēl Dievo žódžio ir dēl
ludijimo, kurį jie turējo;
10. Ir šaukė didžiu balsu
kalbėdamos: Kolaygi, Vieš-
patie, kurs esi šventas ir
teisus, ne súdiji ir ne pajēš-
koji musū kraują ant tū, ku-
rie givén' ant žémês?
11. Ir buvo dūti kožnam
bálti rubai ir pasakyta est
jiems, kad ilsētusi ant ma-
žo čēso, koley pilnay prisi-
dētu jū draug-tarnai ir jū
brolei, kurie busę nužavinti,
kaip ir jie.
12. Ir veizdējau, kad at-
vērė šéštą péčētį, o štay
stójos didis žémês drebēji-
mas; o sáulė buvo jūda kaip
maišas šeriū, o mēnū visas
tápo, kaip kraujas.
13. Ir žvaizdės nūg dangaus
pūlė ant žémês, kaip pygū
médis numeta savo ne išno-

kusas pygas, kad nůg didžio
vējo pakrēstas yra.
14. O dangus atstójo, kaip
suvyniotos knygos, o visi
kálnai ir salos iš savo vie-
tû pajùdintos buvo.
15. O karálei žémês ir ku-
nigaikščei ir bagoti ir et-
monai ir galunai ir visi, taip
neválnikai, kaipo valni, pa-
sislēpė lindinēsa ir ůlosa
kalnû,
16. Ir kalbējo kalnams ir
ůloms: Pulkit ant musû ir
uždengkit mus nůg véido to,
kurs sēd ant sósto, ir nůg ru-
stybês Avinêlio.
17. Atējo nes anoji didžoji
diena jo rustybês; o kas ga-
lês pastovēti?

PERSKYRIMAS VII.

O potam regējau kéturis An-
gėlus, stovinčius ant keturiû
kampû žémês, tie laikė kétu-
ris žémês vējus, jeib vējas
ne pústu ant žémês, ney ant
máriû, ney ant kokio médžio.
2. Ir regējau kitą Angėlą
užžengiantį nůg sáulės užte-
kējimo, turintį péčētį gyvojo
Dievo, kurs šaukė didžiù
balsù keturiump Angėlump,
kuriems důta yra iškádit žé-
mę ir márias,
3. Kalbēdams: Ne iškádi-
kit ney žémę, ney márias,
ney médžus, iki užpečētisim
tarnus musû Dievo ant jû
káktû.
4. Ir girdējau skaitlų už-
pečētitû: Šimtas ir keturios
dēšimtis ir keturi tukstan-
čei buvo užpečētitû iš visû
giminû vaikû Izraēlaus.
5. Iš giminês Judo dvy-
lika tukstančiû užpečētitû;
iš giminês Rubēno dvylika
tukstančiû užpečētitû; iš gi-
minês Gado dvylika tukstan-
čiû užpečētitû;
6. Iš giminês Assero dvy-
lika tukstančiù užpečētitû;
iš giminês Neptalimo dvy-
lika tukstančiû užpečētitû,
iš giminês Manasso dvylika
tukstančiû užpečētitû;
7. Iš giminės Simēono dvy-
lika tukstančiû užpečētitû;
iš giminês Lévi dvylika tuk-
stančiû užpečētitû; iš gimi-
nês Isašaro dvylika tukstan-
čiû užpečētitû;
8. Iš giminês Zabulono dvy-
lika tukstančiû uspečētitû;
iš giminês Jozēpo dvylika
tukstančiû užpečētitû; iš gi-
minês Benjamino dvylika tuk-
stančiû užpečētitû.
9. Potam regējau, o štay
didė daugybė, kurę ne galējo
nieks suskaityt, iš visû pa-
goniû ir giminû ir žmonû
ir liežuvjû, kurie stovējo ties
sostu ir ties véidu Avinêlio,

apvilkti baltais rubais, o verbos buvo jû rankose,
10. Ir šaukė didžiu balsu, bilodami: Išgánimas (te-est) tam, kurs sėd ant sósto, musû Dievui, ir Avinėliui.
11. O visi Angėlai stovējo aplink sostą ir vyresnûsus ir kéturis žvéris, ir pûlė ties sostu ant savo véido ir klonioiosi Dievui,
12. Tarydami: Amen, laupsē ir šlovē ir išmintis ir dēkavojimas ir garbē ir galybė ir stiprybė t'esie musû Dievui ant ámžiû amžinujû, Amen.
13. Ir atsákė viens iš vyresnujû, kalbēdamas man: Kokie yra tie, kurie apvilkti baltais rubais, ir iš kur jie atējo?
14. Ir tariau jam: Viešpatie, tu žinai. Ir pasákė man: Tie yra, kurie atējo iš didžio suspáudimo ir numazgójo savo rubus ir išbáltino savo rubus kraujûse Avinēlio.
15. Todēley yra jie ties Dievo sostu ir tarnáuja jam dieną bei náktį jo bažnyčioj'; o tas, kuris sēd ant sósto, givęs ant jû.
16. Ne išalks jie daugiaus, ney trokš daugiaus, ney ant jû užpuls sáulė ir nejokias tvánkas.
17. Kadángi Avinēlis, kurs yra viduj' sósto, ganys jus ir vés jûs versmjump gyvump vandeniû ir nušlûstis Dievas visokias ášaras nûg jû akiû.

PERSKYRIMAS VIII.

O kad atvērė sékmą pėčėtį, stóios nutilimas danguje kaip per pusę adynôs.
2. Ir išvydau septynis anus Angėlus, kurie stovējo po akim Dievo, o buvo jiems dûtos septynios trúbos.
3. O kitas Angėlas atējo ir stójosi pas altorių, turēdamas áukso rukilą, o buvo dûta jam daug rukimû, idant dûtu maldoms visû Šventujû ant áukso altoriaus, kurs yra ties sostu.
4. Ir pasikéls dumai rukimo nûg maldû Šventujû iš rankôs Angėlo po Dievo véidu.
5. Ir ēmė Angelas rukilą ir pripildė jį ugnimi nûg altoriaus ir iškratė tą ant žémês; ir stójos balsai ir gráudimai ir žaibai ir žémês drebējimas.
6. O septyni Angėlai, kurie turējo septynias trúbas, pasitaisė, idant trúbitu.
7. Ir pirmasis Angėlas trúbijo: Ir stójos kruša ir ugnis sumaišita su krauju, ir buvo numesta ant žémês: o tréčia dalis médžiû buvo su-

dėginta, ir visoki žala žolė
sudėginta.
8. Ir antrasis Angėlas trū-
bijo: o kaip didis kálnas, ug-
nimi liepsnůdamas, numestas
yra ing márias, ir stójos
kraujù tréčia dalis máriû;
9. Ir padvēsė tréčia dalis
sutvertû dáiktû, kurie buvo
máriose ir giváta turējo, ir
tréčia dalis akrutû prapůlé.
10. Ir tréčiasis Angėlas trū-
bijo: ir nupůlė nůg dangaus
didė žvaiždė, dėganti kaip
lampa, ir půlė ant tréčiôs
daliês upjû ir ant vandens
versmjû.
11. O vardas žvaiždēs yra
pramintas Metilė; ir pravirto
tréčia dalis vandeniû ing
metilę, o daug žmonû numirė
nůg vandeniû, jog buvo kar-
tus tápę.
12. O ketvirtas Angėlas
trúbijo: ir buvo ištikta tré-
čia dalis sáulês ir tréčia
dalis mēnėsio ir tréčia dalis
žvaizdžiû, taip, jog aptēmė
tréčia dalis jû, ir dienôs
tréčia dalis ne švietė, ir
naktiês taipojau.
13. Ir veizdējau, o išgirdau
Angėlą lekiantį per vidų
dangaus ir kalbantį didžiu
balsu: Bēda, bēda, bēda gi-
vénantiemus ant žémês nůg
kitû trubôs balsû trijû An-
gėlû, kurie dar užtrúbis.

PERSKYRIMAS IX.

Ir penktas Angėlas trúbijo:
ir regējau žvaizdę, kuri nů-
půlė iš dangaus ant žémês;
o důtas jam buvo ráktas šu-
linio prapultiês bedugno.
2. Ir jis atvērė šulinį pra-
pultiês bedugno, ir išējo du-
mai iš šulinio, kaip dumai
didžio péčaus, ir aptēmė
sáulė ir oras nůg dumû šu-
linio.
3. Ir išējo iš dumû to šu-
linio žogai ant žémês; o buvo
důta jiems galybė, kaip tur
galybę kurklei (skorpionai)
žémês.
4. Ir buvo jiems užsakyta,
idant ne iškáditu žolei žé-
mês, ney vienam žalam dáik-
tui, ney vienam médžui, bet
tiktay žmonēms, kurie ne
tur péčētiês Dievo ant savo
kaktû.
5. O buvo jiems důta, kad
jůs ne nužavintu, bet kad
butu múčiti per penkis mē-
nėsius; o jû mučijimas (bu-
vo) kaip mučijimas kurklo
(skorpiono), kad žmogų pa-
žeidžia.
6. Ir anose dienose žmonės
smertiês jēškôs, o ne ras jôs;
ir geis numirti, o smertis
bēgs nůg jû.
7. O buvo lygus žirgams,
gátaviems ant kovôs, o ant

jū galvū buvo karunos ly-
gios áuksui, ir jū véidai kaip
véidai žmonū.
8. Ir turėjo plaukus kaip
plaukai moterū, o jū dantys
buvo kaip lutū.
9. O turėjo pancērus, kaip
geležiês pancērus, o bildė-
jims jū sparnū kaip trenks-
mas vežimū, kad daug žirgū
bėga karop.
10. O turėjo ůdegas lyges
kurklems (skorpionams), ir
buvo gylei jū ůdegose; o jū
galybė buvo, iškádit žmo-
nes per penkis mėnėsius.
11. Ir tur ant savęs kará-
lų, Angėlą prapultiês bedug-
no, kurio vardas žydiškay
Abaddon, o grėkiškay Apol-
lyon.
12. Viena bėda pérėjo, štay
ateit dar dvi bėdi paskuy
tôs.
13. Ir šeštasis Angėlas trú-
bijo, ir girdėjau vieną bal-
są iš keturiū ragū áukso
altoriaus, kurs yra po akim
Dievo,
14. Kalbantį šeštam An-
gėlui, kurs turėjo trùbą:
Atrišk anus kéturis Angė-
lus, pririštus pas didelę upę
Eupratę!
15. Ir buvo atrišti anie
keturi Angėlai, prigatáviti
ant adynôs ir ant dienôs ir
ant mėnėsio ir ant méto,
idant nužavintu tréčią dalį
žmonū.
16. Ir buvo skaitlus vaisko
raitinikū du šimtū kartū tuk-
stančiū tukstančiū, ir gir-
dėjau jū skaitlų.
17. O taip regėjau žirgus
regėjime, ir tus, kurie ant
jū sedėjo, turinčius pančērus
ugningus ir nůg Yacynto ir
sierôs; o gálvos žirgū (bu-
vo) kaip gálvos lutū, o iš
jū nasrū išėjo ugnis ir du-
mai ir siera;
18. Nůg tū trijū buvo nuža-
vinta tréčia dalis žmonū,
nůg ugniês, ir nůg dumū, ir
nůg sierôs, kurie išėjo iš jū
nasrū.
19. Jū nesa galybė yra jū
nasrůse ir jū ůdegose; nes
jū ůdegos žalčiams yra ly-
gios, turėdamos galvas, ku-
riomis iškádija.
20. O kiti žmonės, kurie ne
buvo nužavinti tomis slogo-
mis, ne prisivertė nů dar-
bū savo rankū, idant nesi-
kloniotus vélnams ir balvo-
nams áukso ir sidábro ir
vário ir ákmenio ir médžio,
kurie ney regėti gál, ney gir-
dėti, ney váikščioti.
21. Ney prisivertė nůg
savo žmogžudystês, ney nůg
savo žinystês, ney nůg savo
bjaurenybês (kekšystês), ney
nůg savo vagystês.

PERSKYRIMAS X.

O regējau kitą stiprų Angėlą nužengentį iš dangaus, dėbēsimi apvilktą, o jůsta dangaus buvo ant jo galvôs, o jo vėidas buvo kaipo sáulė, o jo kójos kaip stulpai ugniês.

2. Ir turējo savo rankoj' knygélę átvirą, ir pastátė savo déšinę koją ant máriû, o kairę ant žémês,

3. Ir prašuko didžiu balsu, kaip lutas rēkia; o kad prašuko, kalbējo septyni perkunai savo balsus.

4. O kad septyni perkunai kalbējo savo balsus, norējau rašyti; o išgirdau balsą iš dangaus, man kalbantį: Užpečētik, ką kalbējo septyni perkunai, o to ne rašyk!

5. O Angels, kurį regējau stovintį ant máriû ir ant žémês, pakėlė savo ranką danguna,

6. Ir prisiekė per tą, kurs gyvas esti ant ámžiû ámžinujů, kurs sutvėrė dangų ir tatai, kas jamė est, ir žémę ir tatai, kas joje est, ir márias, ir tatai, kas jose yra, jog čēso daugiaus ne bus,

7. Bet dienose balso sékmojo Angėlo, kad pradês trúbit, tur išsipildit paslēptinė Dievo, kaipo tatai apsákė tarnamus savo, Pránašams.

8. O girdējau balsą iš dangaus vėl kalbantį su manimi ir tariantį: Eik, imk knygéles átviras rankoj' Angėlo, stovinčio ant máriû ir ant žémês.

9. Ir nuējau Angėlop, kalbēdamas jam: Důk man knygéles. Ir tárė man: Imk, o suválgik jas: Ir bus karčios tavo pilvė, bet burnoje tavo bus saldžios kaip medus.

10. Ir ēmjau knygéles iš rankû Angėlo ir suvalgiau jas: Ir buvo mano burnoje saldžios kaip medus; o kad jas suvalgiau, mano pilvė buvo karčios.

11. Ir kalbējo man: Turi vėl pranašáuti giminēms ir pagonims ir liežuviems ir daug karáliams.

PERSKYRIMAS XI.

Ir buvo man důta néndrė, lygi lázdai, ir stovējo Angėlas, tarydamas: Kélk, o pamierůk bažnyčią Dievo ir altorių ir tus, kurie meldžiasi joje.

2. O priangę, kuri yra bažnyčioje, išmesk laukan o ne mierůk jôs; nes důta yra pagonims, o miestą šventąjį sumys pér kéturis děšimtis ir dų mėnésų,

3. Ir důsu mano dviem ludininkam, ir pranašáus per

tukstantis dų šimtu ir šešis déšimtis dienû, apsivilkę maišais.
4. Tie yra anůdu medžiu alyvôs ir du liktoriu, stovinčiu po véidu žémês Dievo.
5. O jey kas norētu jiems iškádit, ugnis išeina iš jû burnôs ir suryja jû neprietelus; ir jey kas norētu jiems iškádą daryti, tas taip tur but nužavints.
6. Tie valdžią tur, užrakint dangų, idant ne lytu dienose jû pranašystês, ir valdžią tur ant vandeniû, pérmainyti jůs ing kraują ir ištikti žémę visokia slogà, kiek kartû norês.
7. O kad pabaigs savo ludijimą, žvēris žengdama iš prapultiês bedugno, pakéls prieš jůs karionę, o pérgalēs jůs ir nužavys jůs:
8. O lavonai jû (gulēs) po uličias didžiojo miesto, kursai yra dvasiškay vadinamas Sodoma ir Egyptas, kur ir musû Viešpats buvo nukryžiavotas.
9. Ir išvys tie iš žmonû ir giminû ir iš liežuvjû ir iš pagoniû jû lavonus per tris dienas ir pusę, o ne důs lavonus jû paguldyti ing grabus.
10. O givéntojai ant žémês džiaugsis iš jû ir linksmisis ir dovanas kits kitam siús: jog tůdu Pránašû várgino givénančius ant žémês.
11. O po trijû ir pusês dienû dvasė givátôs nůg Dievo inējo ing jůs, ir jůdu stojosi ant savo kojû, o didė báimė užpůlė ant tû, kurie jůs regējo.
12. Ir jůdu girdējo didį balsą iš dangaus, kalbantį jump: Užžengkit šen! Ir užžengė dangun debesije; o išvydo jůdų jû neprietelei.
13. Ir stójos toj' adynoj' didis žemês drebējimas, o dešimta dalis miesto pagruvo, ir užmušti yra tame drebējime žémês vardai žmonû septyni tukstančei, ir kiti nusigando ir dávė garbę dangaus Dievui.
14. Antra bēda praējo, štay tréčia bēda ateit vékey.
15. O sékmasis Angėlas trúbijo: ir stójos didi balsai danguje, kalbēdami: Karalystes svieto stójos karalystēmis musû Viešpatiês ir jo Kristaus, ir jis karaláus ant ámžiû amžinujû.
16. Ir anie dvidešimti ir kéturi viresnieji, kurie po Dievo véidu sēd ant savo sostû, půlė ant savo véido ir meldēsi Dievo,
17. Kalbēdami: Dēkavojam tav, Viešpatie Dieve vi-

sogalysis, kurs esi, ir kurs buvai, ir kurs ateisi: jog ēmei galybę tavo didę ir karaláuji.

18. Ir apsirustávo pagonys, ir atējo tavo rustybė, ir čēsas numirusiû, idant butu súditi ir idant atdůtumbei algą tavo tarnams, Pránašams ir Šventiems ir tiems, kurie bijos tavo vardo, mažiems ir didiems, ir idant pagadintumbei tus, kurie pagadina žémę.

19. Ir buvo atverta bažnyčia Dievo danguje ir regēta skrynė jo Testamento jo bažnyčioj'; ir stójos žaibai ir balsai ir perkunai ir drebējimas žémês ir didi ledai.

PERSKYRIMAS XII.

Ir buvo regētas didis ženklas danguje: Moteriškė aprēdyta sáule, ir mēnů po jôs kójomis, o ant jôs galvôs karuna iš dvylikôs žvaizdžiû.

2. O budama neščia šaukė, turēdama sopulus ant pagimdimo ir sunkybes kentējo, idant pagimditu.

3. Ir buvo regêtas kitas ženklas danguje: O štay, didis raudonas smákas, turys septynes gálvas ir dēšimti ragû, o ant savo galvû septynes karunas,

4. Ir jo ůdega tráukė trėčią dalį dangaus žvaizdžiû ir numetė jas ant žémês; ir stójo ansai smákas prieš moteriškę, kuri turējo pagimdyt, idant, po pagimdimui jôs sunaus, tą prarytu.

5. Ir pagimdė kudikį vyrišką, kursai turējo valdit visus pagonis lazdà geležinè; ir imtas yra jôs kudikis Dievop ir jo sostop.

6. O moteriškė pabēgo ing púščią, kur tur vietą prigatávitą nůg Dievo, idant ję ten penētu per tukstantis dų šimtų ir šešis dėšimtis dienû.

7. Ir stójos kova danguje: Mikolas ir jo Angėlai kariávo su smakù, o smákas kariávo ir jo Angėlai,

8. O ne laimējo, ney jû vieta daugiaus ne buvo rasta danguje.

9. Ir buvo numestas didysis smákas, žaltys ansai senasis, kursai yra vadinamas vélnas ir šētonas, kursai išvadžioja visą apyrubą žémês, ir buvo numestas ant žémês, ir jo Angėlai su jů numesti buvo.

10. O girdējau didį balsą kalbantį danguje: Nu stójos išgánimas ir galybė ir ka-

ralystė musû Dievo, ir valdžia jo Kristaus, kadángi numestas yra apskundējas musû broliû, kurs jûs apskundė po véidu musû Dievo dieną bei nákti.
11. Ir anie pérgalējo jį kraujû Avinēlio ir su žodžiu savo ludijimo; ir nemilējo savo gyvastiês iki smertiês.
12. Dēl to linksminkitês dangus ir jús, kurie jûse givénat. Bēda givénantiems ant žémês ir ant máriû, nes nužengė vélnas jusump, turēdams didelę rustybę, žinodams, jog maž čēso tur.
13. O kad regējo smákas, jog buvo numestas ant žémês, pérsekiojo moteriškę, kuri buvo pagimdžusi vyrišką kudikį.
14. Ir buvo dûti moteriškei dų sparnų didžio erélo, idant liektu ing púščią, ing savo vietą, kur butu išpenējama per čēsą ir čēsus ir per pusę čēso nûg véido žalčio.
15. Ir išléido žaltys iš savo nasrû paskuy moteriškês vandenį kaip upę, idant ję upė pagautu.
16. O pagélbėjo žémė moteriškei, ir atvērė žémė savo nasrus ir praryjo upę, kurę buvo išléidęs smákas iš savo nasrû.
17. O apsirustávo smákas ant moteriškês ir nuējo, idant kariáutu su kitais iš jôs sēklôs, kurie laiko prisákimus Dievo ir tur ludijimą Jēzaus Kristaus.
18. Ir aš stójaus ant máriû žiezdrû.

PERSKYRIMAS XIII.

Ir regējau žvérį iš máriû užžengiančę, kuri turējo septynes gálvas ir ragû déšimti, o ant jôs ragû buvo déšimtis karunû, o ant jôs galvû vardas bluznijimo.
2. Ir buvo ta žvēris, kurę regējau, lygi pardui, o jôs kójos kaip meškôs, o jôs nasrai kaip nasrai luto. Ir dávė jei smákas savo galybę ir savo sostą ir didelę valdžią.
3. O regējau vieną iš jôs galvû kaip ant smertiês ižeistą, ir jôs smertinga rona buvo išgydita; ir stebējosi visa žémė tôs žvēriês,
4. Ir kloniojos smákui, kursai dávė valdžią žvērei, ir kloniojos žvērei, tarydami: Kas yra lygus tai žvērei? kas galės su jé kariáuti?
5. Ir buvo jei dûti nasrai, kalbēti didžius dáiktus ir bluznijimus, ir buvo jei dûta valdžia, pakélt (karionę) per

kéturis déšimti ir dų mênesų.

6. Ir atvērė savo nasrus ant bluznijimo prieš Dievą, idant bluznitu jo vardą ir jo čêtrą ir tus, kurie danguje givéna.

7. Ir buvo jei dûta kariáuti su Šventaiseis ir pérgalēti jûs; ir buvo jei dûta valdžia ant visokiû gimenû ir liežuvjû ir pagonû.

8. O kloniosis jei visi givénantieji ant žémês, kuriû vardai ne est parašyti knygose givátôs Avinēlio, ano nûg nurēmimo svieto nužavintojo.

9. Jey kas tur ausiû, tas te klauso.

10. Jey kas véda ing apkalimą, tas ing apkalimą ieis. Jey kas kalaviju nužudo, tas tur but kalaviju nužudytas. Šiče yra kantrybė ir tikējimas Šventujû.

11. O regējau kitą žvērį užžengiančę iš žémês, ir turējo dų ragų lygey kaip Avinēlis, ir kalbējo kaip smákas.

12. O dáro visą valdžią pirmosês žvēriês po jôs véidu, ir dárė, jog žémė ir givénantieji ant jôs kloniojas anai pirmajei žvērei, kuriôs smertinga rona buvo išgyjusi.

13. Ir dáro didžius stebuklus, ir ugnį iš dangaus ant žémês nupuldina po akim žmonû.

14. Ir išvadžiojo givéntojus ant žémês per ženklus, kurie jei dûti yra daryt po akim žvērês, kalbēdama givéntojams ant žémês, idant darytu ábrozą žvērei kuri kalaviju suronita buvo ir atgyjo.

15. Ir buvo jei dûta, idant dvasę dûtu abrozui žvériês ir idant ábrozas žvēriês kalbētu ir darytu, jey kurie tiktay nesikloniotu abrozui žvēriês, butu nužavinti.

16. Ir dáro, idant visi, didi ir maži, bagoti ir ubagai, valni ir nevalnikai, imtu žymę ant savo dēšinês rankôs, arba ant savo kaktû,

17. O kad niekas negalētu pirkti ney pardûti, tiktay tasai, kurs tur žymę, arba vardą žvēriês, arba skaitlų jôs vardo.

18. Šiče yra išmintis. Kurs tur rážumą, te-paskáito skaitlų žvēriês; nes est skaitlus žmogaus, o jôs skaitlus yra šeši šimtai šešios déšimtis ir šeši.

PERSKYRIMAS XIV.

Ir regējau, o štay Avinēlis stovys ant kálno Sion, o su

jů šimtas ir keturi déšimtis
ir keturi tukstančei, turēdami
vardą jo Tēvo, parašytą ant
savo kaktû.
2. Ir išgirdau balsą iš dan-
gaus kaipo balsą daug van-
deniû ir kaip balsą didžio
perkuno; ir balsą girdējau
kaip žaisliniků citrôs, žai-
džiančiû savo citromis.
3. Ir giedójo kaip naują
giesmę ties sostu ir po akim
keturiû žvériû ir vyrésniujû;
o nieks negalējo anôs gies-
mês išmokti, kaip tiktay tie
šimts keturidéšimtis ir kéturi
tukstančei, kurie yra iš žé-
mês atpirkti.
4. Tie yra, kurie su moteri-
mis nesidergė; nes mergomis
yra Tie eit paskuy Avinēlio,
kur norint eina; tie yra iš
žmonû atpirkti, pirmunes Die-
vui ir Avinėliui.
5. O jû burnoje nesirádo
vylus; nes yra be kláudôs
ties sostu Dievo.
6. Ir regējau kitą Angėlą
lekiantį per vidų dangaus,
turintį ámžiną Evangėliją,
idant apsakytu givénantie-
mus ant žémês ir kožnai gi-
minei ir plamei ir liežuvjui
ir žmonēms.
7. Kalbantį didžiù balsù:
Bijokitês Dievo ir šlovę jam
důkit; nes atėjo adyna jo
súdo, o melskitês to, kurs
padárė dangų ir žémę ir má-
rias ir versmes vandeniû.
8. O kitas Angėlas sékė
paskuy jį, kalbēdamas: Su-
griuvo, sugriuvo Babylon,
miestas ansai didis, nes vynu
savo rustybês, palaidávimo
(kekšystês) apgirdė visus pa-
gónis.
9. O tréčias Angėlas sékė
paskuy jůs, kalbēdamas di-
džiù balsù: Jey kas meldžasi
tôs žvēriês, ir jôs ábrozo ir
ims žymę ant savo káktôs,
arba ant savo rankôs,
10. Tasai ir gérs nůg vyno
rustybês Dievo, kurs yra įpil-
tas iš vyno kieliko jo rusty-
bês, ir bus kankintas ugnimi
ir sierà po véidu šventujû
Angėlû ir po véidu Avinėlio.
11. O dumai jû mukôs pa-
sikela aukštyn ant amžiû
amžinujû ir ne tur atilsiês
dieną bei náktį, kurie mel-
dēsi žvēriês ir jôs abrozo,
ir jey kas ima žymę jôs
vardo.
12. Če yra kantrybė Sven-
tujû, če yra, kurie laiko pri-
sákimus Dievo ir tikējimą
Jēzaus.
13. Ir išgirdau balsą iš
dangaus, man kalbantį: Ra-
šyk: Išganyti numirusie-
ji, kurie Viešpatije miršta
nůg šio čėso. Bejè, kal-
ba Dvasė, idant atsiilsētus

nûg savo darbû; nes jû darbai eiti paskuy jûs.
14. Ir regējau, o štay debesis balta, o ant anôs debesiês sėdējo lygus Sunui Žmogaus, kurs turējo ant savo galvôs áukso karuną, o savo rankoj, aštrų pjáutuvą.
15. O kitas Angėlas išējo iš bažnyčiôs, šaukdamas didžiu balsu top, kurs sėdējo ant debesiês: Užléisk tavo pjáutuvą, o pjáuk; nes atējo tav čēsas, idant pjautumbei, kadángi žémês pjutis prispējo.
16. Ir užléido tasai, kursai sėdējo ant debesiês, savo pjáutuvą ant žémês, ir žéme buvo nupjauta.
17. O kits Angėlas išējo iš bažnyčiôs, kuri yra danguje, turēdamas ir pats aštrų pjáutuvą.
17. Ir kitas Angėlas išējo iš altoriaus, kurs turējo valdžią ant ugniês ir prašuko didžiù balsù top, kurs turējo aštrų pjáutuvą, tarydamas: Ušléišk tavo aštruįį pjáutuvą, o rink kekes žémês vyničiôs; nes išširpusos yra jôs ûgos.
19. Ir užléido Angėlas savo pjáutuvą ant žémês ir surinko kekes žémês vyničiôs ir įmetė ing didelę spáustuvę rustybês Dievo.
20. Ir minta yra spáustuvė už miesto, ir išējo kraujas iš spáustuvês iki arkliû žaslû, per tukstantį ir šešis šimtus varstû.

PERSKYRIMAS XV.

Ir regējau kitą žénklą danguje, didį ir stebuklingą: Septynis Angėlus, turinčius septynias paskutinias slogas, jog per jas yra pabaigta rustybė Dievo.
2. Ir regējau, kaip márias stiklines sumaišytas su ugnimi; o tus, kurie viršų apturējo ant žveriės ir ant jôs ábrozo ir ant jôs žymês ir ant skaitlaus jôs vardo, stovinčius prieg stiklinû máriû, turinčius arpas Dievo.
3. O giedójo giesmę Maižiešaus, Dievo tarno, ir giesmę Avinēlio, tarydami: Didi ir stebuklingi yra tavo, darbai, Viešpatie Dieve, visogalysis, teisus ir tikri yra tavo kelai, Karálau Šventujû.
4. Kas tavęs nesibijotu, Viešpatie ir ne šlovintu tavo vardą? kadángi vienas esi šventas, nes visi pagonys ateis ir kloniosis ties tavo véidu, jog apsireiškė tavo súdai.
5. O potam regējau, o štay atverta buvo bažnyčia čētrôs ludijimo danguje.

6. Ir išėjo iš bažnyčiôs septyni Angėlai, kurie turėjo septynes slogas, apvilkti čysta ir skaista drobė ir pérjůsti ant krutû áukso jůstomis.

7. O viens iš keturiû žvėriû dávė septyniems Angėlams áukso kaušus, pilnus rustybês Dievo, givénančio ant ámžiû amžinujû.

8. Ir pripildita buvo bažnyčia dumû nůg šlovês Dievo ir nůg jo galybės, o negalėjo nieks ieit ing bažnyčią, koley pasibaigė septynios slógos septiniû Angėlû.

PERSKYRIMAS XVI.

Ir girdėjau didį balsą iš bažnyčiôs, kalbantį septyniems Angėlamus: Eikit, o išliekit septynis kaušus Dievo narso ant žémês.

2. Ir išėjo pirmasis ir išliejo savo kaušą ant žémês: ir stójos pikta ir iškádijanti žaizda ant žmonû, kurie turėjo žymę žveriês, ir ant tû, kurie kloniojos jôs ábrozui.

3. Ir išliejo antrasis Angėlas savo kaušą ant mariû: ir tápo kráujas, kaip numirusio, o kiekviena gyva dušia numirė máriose.

4. Ir išliejo tréčiasis Angėlas savo kaušą ant upjû ir versmjû vandeniû: ir pavirto ing kraujus.

5. Ir girdėjau Angėlą vandeniû kalbantį: Teisus esi, Viešpatie, kuris esi ir kuris buvai, ir šventas, jog tatai nusúdijai.

6. Kadángi jie kraują Šventujû ir Pránašû praliejo, ir davei jiems kraują gérti; nes jie yra to verti.

7. Ir girdėjau kitą nůg altoriaus kalbantį: Bejè, Viešpatie Dieve, visogalysis, tikri ir teisus yra tavo súdai.

8. O ketvirtasis Angėlas išliejo savo kaušą ant sáulês, ir buvo jam důta vargint žmones karščiu ugniês.

9. Ir buvo ikaitę žmonės didžiu karščiu ir bluznijo Dievo vardą, turinčio valdžią ant tû slogû, o ne prisivertė, idant jam šlovę důtu.

10. Ir išliejo penktasis Angėlas savo kaušą ant sósto žveriês: ir stójos karalystė jôs aptamsinta, o anie krimto savo liežuvjus iš sopulû,

11. Ir bluznijo Dievą dangaus dėl savo sopulû ir dėl savo vočiû, ir ne prisivertė nůg savo darbû.

12. Ir išliejo šeštasis Angėlas savo kaušą ant anôs didês upês Euprat: Ir išdžiuvo jôs vandû, idant butu

pagatávitas kélas karálũ nũg
sáulês užtekējimo.
13. Ir regējau iš nasrũ
smáko ir iš nasrũ žvėriês
ir iš nasrũ netikrojo prána-
šo tris nečystas dvases išei-
nančias, lyges varlėms.
14. Nes yra dvasės vélnũ,
dárančios žénklus, kurios
išeit karálump žémês ir ant
viso apyrubo svieto, idant
jůs surinktu ant karionês
anôs didžiôs dienôs Dievo
Visogálinčio.
15. Štay ateimi kaip va-
gis. Išganytas, kursai bun-
da ir laiko savo rubus, idant
ne váikščiotu nůgas ir ne
but regema jo gėda.
16. Ir jis surinko jůs ant
vietôs, kurę vadina žydiškay
Armageddon.
17. O sékmasis Angēlas
išliejo savo kaušą ant oro:
ir išējo didis balsas iš baž-
nyčiôs dangaus nůg sósto,
kalbąs: Stójosi!
18. Ir buvo balsai ir per-
kunai ir žaibai, ir stójos didis
drebējimas žémės, kokio nie-
kad ne buvo, kolay žmonės
buvo ant žémês, toks drebē-
jimas žémes, taip didis.
19. Ir didysis miestas buvo
pérdalitas ing tris dalis, ir
miestai pagoniũ pûlė. Ir Ba-
bylonês didžosés minēta bu-
vo po Dievo akiũ, jei dũti
vyno kieliką nũ jo baisin-
gojo kéršto.
20. Ir kiekviena sala pa-
bēgo, ir kalnai ne buvo
atrasti.
21. Ir didi ledai, kaipo cet-
nerei (šimto svárũ) nupulė
iš dangaus ant žmonũ; ir
bluznijo žmonės Dievą dēl
slógôs krušôs, jog sloga jo
buvo labay didė.

PERSKYRIMAS XVII.

Ir atējo viens iš septyniũ
Angėlũ, kurie turējo septynis
kaušus, ir kalbējo su manim,
tarydamas man: Ateik, pa-
rodisu tav apsúdijimą anôs
didês palaidonês (kékšês),
kuri sēd ant tulũ vandeniũ,
2. Su kurè palaidávimą dá-
rė (kekšávo) karálei žémês,
ir apsigērė vynu jôs palai-
dávimo givénantieji ant žé-
mês.
3. Ir nuēmė manę ing
pustynę dvasēje, ir regējau
moteriškę sėdinčę ant rau-
dónôs žvēriês, pilnôs vardũ
bluznijimo, kuri turējo septy-
nes gálvas ir dēšimti ragũ.
4. O moteriškė buvo ap-
vilkta su purpura (kanika)
ir šarlota ir apáuksinta áuk-
su ir brangumi žémčugu ir
perlomis, turēdama áukso
kupką savo rankoj', pilną

bjaurybjû ir nečystybês jôs
palaidávimo (kekszystês).
5. O ant jôs káktôs buvo
vardas parašytas: Paslēp-
tinė, Babylon didysis, motina
palaidávimû ir bjaurybjû ant
žémês.
6. Ir regējau aną moteriš-
kę girtą krauju šventujû ir
krauju mučelnikû Jēzaus. O
regēdams ję stebējaus didžiu
stebējimu.
7. Ir kalbējo man Angėlas:
Kogidēl stebiesi? Aš tav
pasakysu paslēptinę tôs mo-
teriškės ir tôs žvēriês, kuri
ję nešioja, kuri tur septynes
gálvas ir dėšimti ragû.
8. Žvēris, kurę regējei, bu-
vo, o ne est, o vēl ateis iš
prapultiės bedugno ir eis
ant pražuvimo; ir nusis-
tebės, kurie givén ant žé-
mês, (kuriû vardai ne est
parašyti knygose givátôs nûg
rēmimo svieto), regēdami
žvērį, kuri buvo ir ne est,
o tačiau yra.
9. Ir če yra mislis, prie
kuriôs išmintiės reikia: Sep-
tynios gálvos yra septyni
kaluai, ant kuriû moteriškē
sēd, ir yra septyni karálei.
10. Penki pûlė, o viens yra,
kitas dar ne atējo, o kad
ateis, ant mážo čēso tur pa-
but.
11. O žvēris, kuri buvo,
o ne esti, tas pats ašmasis
yra ir yra iš tû septyniû ir
eit ant prapûlimo.
12. O dėšimtis ragû, ku-
rius regējei, yra dėšimtis
karálû, kurie dar karalystês
ne gavo, bet gáus valdžią
kaip karálei ant vienôs ady-
nôs su švērimi.
13. Tie vieną rodą tur, ir
savo galybę ir valdžią žvērei
padûs.
14. Tie su Avinēlu kariáus,
o Avinēlis jûs pérgalēs, nes
jis est Viešpats viešpačiû
ir Karálus karálû, ir kurie
su jû yra pašaukti ir išrink-
tieji ir tikintieji.
15. Ir jis kalbējo man:
Vandenis, kurius regējei, kur
palaidonė (kékšė) sēd, yra
žmonės ir pulkai ir pagonys
ir liežuvjei.
16. O dėšimtis ragû, kurius
regējei ant žvēriês, tie nea-
pykantoj' turês palaidonę
(kékšę) ir padarys ję pústą
ir nûgą, ir kuną jôs válgis,
o pačę ugnimi sudégis.
17. Nes Dievas padavė ing
jû širdis, idant darytu jo va-
lę, o darytu vieną valę ir
dûtu savo karalystę žvērei,
ik' išsipildis žodžei Dievo.
18. O moteriškė, kurę re-
gējei, yra ansai didysis mies-
tas, kurs tur karalystę ant
karálû žémês.

PERSKYRIMAS XVIII.

O potam regėjau kitą Angėlą nužengiantį iš dangaus, turintį didelę galybę, ir prašvito žėmė nůg jo šlovês.

2. Ir prašuko stiprybėje didžiû balsû tarydamas: Sugriuvo, sugriuvo Babylon anna didyji ir stójos čėtrà, vélnû ir givénimu kožnôs nečystôs dvasês, ir givénimu kiekvieno nečysto ir nekenčiamo paukščio.

3. Jog iš vyno rustybês jôs palaidávimo gerė visi pagonys, o karálei žémês su jé nečystatą dárė (kekšávo), ir prakėjai žémês iš jôs prašmatingû raskašiû pralóbo.

4. Ir girdėjau kitą balsą iš dangaus kalbantį: Išeikit iš jôs mano žmonės, idant ne butumbit dalinikais jôs griekû, o ne gautumbit jôs slogû.

5. Nes atsiekė jôs griekai iki dangaus, ir atminė Dievas jôs neteisybjû.

6. Atadůkit jei, kaip dávė jumus, o dvejopay atadůkit jei pagal jôs darbus; Kieliką, kurį jums pripylė, pripilkit jei dvejopay.

7. Kaip didey ji šlovinosi ir lėbavo, taip jei důkit kančiôs ir sielôs: jog kalba širdije savo: Sėdžiu kaip karalienė, o ne esmi nášlė ir sielôs ne išyysu.

8. Togidėl vienoj' dienoj, ateis jôs slógos, smertis ir siela ir bádas, ir ugnimi bus sudéginta; nes stiprus yra Viešpats Dievas, kurs ję apsúdis.

9. Ir ję apverks ir raudos dėl jôs karálei žémês, kurie su jé nečystatą dárė (kekšávo) ir lėbavo, kad išvys dumus jôs uždegimo.

10. Iš tólo stovėdami dėl báimês mukôs jôs ir kalbėdami: Bėda, bėda, miestas ansai didysis Babylon, miestas ans stiprus, jog vienoj' adynoj atėjo tavo súdas.

11. Ir prakėjai žémês verks ir raudos dėl jo, todėl, jog jû tavorû nieks daugiaus ne pirks.

12. Tavorą áukso ir sidábro ir brangiû akmenaičiû ir perlû ir plonôs drobês ir purpurôs ir šilkû ir šarloto ir visokio médžio Tyino ir visokiû rykû iš elepanto káulû, ir visokiû indû iž brangiausojo médžio ir iš vário ir iš geležiês ir iš marmoro;

13. Ir cinamono ir kvepjančiû dáiktû ir môstiês ir kodylo ir vyno ir aliejaus ir čystû miltû ir kviečiû ir galvijû ir avjû ir arkliû ir vežimû ir vergû ir žmonû dušiû.

14. Ir obolai, pamėgstan-
tieji dušei tavo, atstójo nůg
tavęs, ir visi dáiktai riebus
ir žibanticji nuėjo nůg tavęs,
o tů dáiktů jau daugiaus tu
ne rasi.
15. Prakėjai tů dáiktů, kurie
nůg jôs pralóbo, iš tólo sto-
vês dêl báimês jôs kančiôs,
verkdami ir raudodami,
16. O tarydami: Bėda, bė-
da! miestas ans didysis, kurs
buvo apvilktas plona drobe
ir purpurà ir šarlotu ir áuksu
apáuksintas, brangiauseis ir
akmeneis ir perlonis.
17. Nes vienoj' adynoj' pra-
žuvo taip didė bagotystė; ir
kožnas ákruto valdytojas, ir
visas pulkas žmonů ant ákrutů
ėsančiů, ir karoblinikai, ir
kurie tikt po márias pelno
jėško, iš tólo stovėjo,
18. Ir prašuko, regėdami
dumus jôs degimo, kalbėda-
mi: Kurisgi lygus tam di-
džiamui miestui?
19. O mėtė žémės dulkes
ant savo gálvů ir šaukė verk-
dami ir raudodami ir kalbė-
dami: Ay, Ay! miestas an-
sai didysis, kuriamè pralóbo
visi, kurie turėjo ákrutus
ant máriů, iš jo brangybjů,
jog vienoj adynoj' išpústi-
tas yra.
20. Džaugkis tůmi dangau,
ir šventi Apáštalai ir Prá-
našai, nes nusúdijo Dievas
jusů súdą ant jo.
21. Ir pakėlė viens stiprus
Angėlas didį, kaip melnyčiôs
ákmenį ir imetė jį máriosna,
tarydamas: Taip umay bus
imestas Babylon, miestas an-
sai didysis, ir jau daugiaus
ne bus atrastas.
22. Ir balsas citarniků ir
žáisliniků ir vamzdiniků ir
patrubočiů daugiaus tavip ne
bus girdėtas; ir ney viens
remesnikas visókio remésto
nesiras daugiaus tavip; ir
balsas melnyčiôs ne bus dau-
giaus tavip girdėtas.
23. Ir šviesumas žvákês ne
žibês daugiaus tavipi, ir bal-
sas jaunikio bei marčiôs ne
bus girdėtas daugiaus tavip;
jog prakėjai tavo buvo di-
džiáusieji ant žémês, nesa
per tavo žinystę ing klaidė-
jimą vesti yra visi pagonys.
24. Ir jamè atrastas yra
kraujas Pránašů ir Šventujů
ir visů, kurie est nužavinti
ant žémês.

PERSKYRIMAS XIX.

Potam girdėjau balsą didžių
pulků danguje, kalbančių:
Alleluja! Išgánimas ir šlo-
vė ir garbė ir galybė Vieš-
pačiui musů Dievui.
2. Nes tikri ir teisus yra

jo súdai, jog prasúdijo aną didelę palaidonę (kékšę), kuri pagadino žémę savo palaidávimu ir atkéršijo kraują savo tarnû iš jôs rankû.

3. Ir kalbējo antrą kartą: Alleluja! O dumai jôs aukštyn eina ant ámžiû ámžinujû.

4. Ir parpûlė dvidéšimtis ir keturi vyresnieji, ir keturi žvérys, ir meldēsi Dievo, sėdinčo ant sósto, tarydami: Amen, Alleluja!

5. Ir išējo balsas iš sósto, kalbas: Garbinkit musû Dievą visi jo tarnai, ir kurie jo bijotēs, ir mažieji ir didieji.

6. Ir girdējau, kaip balsą daug vandeniû ir kaip balsą stiprû perkunû, kalbančiû: Alleluja! jog silingay karaláuja Viešpats musû Dievas.

7. Džiaugkimēs ir linksminkimēs, o dûkim jam šlovę, nes atējo svodba Avinēlio, o motē jo prisirēdė.

8. Ir buvo dûta jei, idant apsivilktu drobę čystą ir šviesę, nes drobė yra nuteisinimai Šventujû.

9. Ir táré man: Parašyk! Palaiminti (išganyti), kurie yra pakviesti ant večérês Avinēlio. Ir kalbējo man: Tie yra tikri Dievo žodžei.

10. Ir aš parpûlau jo kojump, idant jo melsčaus, o jis táré man: Dabok, idant ne daryk to; aš esmi tavo draugtarnis ir tavo broliû, turinčiû ludijimą Jēzaus: Dievo melskis; (bet ludijimas Jēzaus yra dvasė pranašystês)

11. Ir regējau dangų atvirą, o štay arklys báltas, o tą, kurs ant jo sėdējo, vadino Viernu ir Teisu, o teisybēj' súdija ir kariáuja.

12. O jo ákys buvo kaip liepsna ugniês, o ant jo galvôs daug karunû; ir turējo vardą parašytą, kurio nieks ne pažino, tiktay jis patsai.

13. O apdengtas buvo rubù pamirkitu kraujûse; o vardą jo vadino: Dievo Žodis.

14. O vaiskai, kurie yra danguje, ējo paskuy jį ant baltû žirgû, apvilkti su plona, bálta ir čysta drobe.

15. O iš jo burnôs išėjo aštrus kalavijas; idant tûmi muštu pagonis; ir jis jûs valdys geležine lazdà; o jis mina vyno spáustuvę narso ir rustybês visogálinčio Dievo.

16. O tur ant savo rubo ir ant strēnû vardą parašytą: Karálus karálû ir Viešpats viešpačiû.

17. Ir regējau vieną Angėlą stovintį sáulēj' ir šau-

kiantį didžiu balsu, kalbantį
visiems paukščiams, lekian-
tiemus po vidum dangaus:
Ateikit, o susirinkit ant ve-
čērês didžiojo Dievo!
18. Idant válgitumbit ku-
nus karálû ir kunus etmo-
nû ir kunus galunû ir kunus
žirgû ir sēdinčiû ant jû ir
kunus visû valnû ir nevalnû,
abiejû, ir mažû ir didžiû.
19. Ir regējau žvērį ir ka-
rálus žémês ir jû vaiskus su-
rinktus, idant kariáutu ka-
rionę su sēdinčiu ant žirgo
ir su jo vaisku.
20. Ir sugáuta yra žvēris,
o su jé netikrasis ansai prá-
našas, kurs dárė stebuklus
po akim jôs, kureis išvadžio-
jo tůs, kurie priēmė žymę
žvėriês, ir kurie meldēsi jôs
ábrozo: Tůdu abudu įmestu
yra gyvu ing marias ugniês
sierà déganĉas;
21. O kiti buvo užmušti ka-
laviju to, kurs sėdējo ant
žirgo, išeinančiu iš jo bur-
nôs; o visi paukščei buvo
pasotinti jû kunais.

PERSKYRIMAS XX.

Ir regējau Angėlą nužengian-
tį nůg dangaus, turintį ráktą
nůg prapultiês bedugno ir di-
dį lencugą savo rankoj.
2. Ir sugávo smáką, žaltį
aną sénajį, kurs yra vélnas
ir šētonas, ir surišo jį ant
tukstančiû métû.
3. Ir įmétė jį prapultin be-
dugno, ir užrakino jį ir už-
pečētijo iš viršaus ant jo,
idant ne išvadžiotu daugiaus
pagoniû, net išsipilditu tuk-
stantis métû; o po to tur
jis but išrištas ant menko
čēso.
4. Ir regējau sostus, o jie su-
sēdosi ant jû, ir důtas jiems
yra súdas; ir dušias nukirs-
tujû dēl ludijimo Jēzaus ir
dēl žódžio Dievo, ir kurie ne-
simeldė žvēriês, ney ábrozo
jôs, ir ne priēmė žymę ant
savo kákťû ir ant savo rankû,
tie givéno ir karalávo su
Kristumi tukstantis métû.
5. O kiti iš numirusiû ne-
atgyjo, ikikoley išsipilditu
tukstantis métû. Tatai yra
pirmasis prisikēlimas.
6. Išganytas ir šventas,
kurs tur dalį primamè pri-
sikēlimè! ant tû antra smer-
tis valdžiôs ne tur, bet bus
kunigais Dievo ir Kristaus,
ir karaláus su jů tukstantis
métû.
7. O kad pasibaigs tukstan-
tis métû, bus išrištas šēto-
nas iš savo apkalimo,
8. Ir išeis, idant išva-
džiotu pagonis, kurie yra ant
keturiû kampû žémês, Gogą

ir Magogą, idant jůs surinktu
karionesp, kuriû skaitlus yra
kaipo žiezdros máriû.
9. Ir užžengė ant platumo
žémês ir apgulė ábažą Šven-
tujû ir numilētą miestą, ir
nužengė ugnis nůg Dievo iš
dángaus ir suryjo jůs.
10. O vélnas, jůs išvadžio-
jasis, mèstas buvo ing marias
ugniês ir sierôs, kur yra anoji
žvēris ir netikrasis pránašas,
ir bus kankinti dieną bey
nąktį ant ámžiû amžinujû.
11. Ir regėjau didį báltą
sostą, ir tą ant jo sēdintį, nůg
kurio véido pabēgo žémė ir
dangus, o jû vieta ne buvo
atrasta.
12. Ir regējau numirusus,
didžius ir mažus, stovinčius
po véidu Dievo, o knygos
buvo atvertos; ir kita knyga
atverta est, kuri est givátôs;
ir buvo súditi numirę iš to,
kas buvo parašyta anose
knygose, pagal jû darbus.
13. Ir išdavė mários nu-
mirusus, kurie jose buvo, tai-
pojau smertis ir pékla iš-
davė numirusus, kurie jose
buvo; ir buvo súditi kožnas
pagal savo darbus.
14. O smertis ir pékla ime-
sti buvo ing marias ugniês.
Šita est antras smertis.
15. O kursai nesirado pa-
rašytas knygose givátôs,
imestas buvo ing marias ug-
niês.

PERSKYRIMAS XXI.

O regējau naują dangų ir
naują žémę; nes pirmasis dan-
gus ir pirmoji žémė praējo, o
máriû jau daugiaus ne buvo.
2. O aš Jonas regējau aną
šventajį miestą, naują Jeru-
zalę, nusileidžančę iš dan-
gaus nůg Dievo, pritaisytą,
kaip marčę išrēditą savam
vyrui.
3. Ir girdējau didį balsą iš
dángaus, kalbantį: Štay čē-
tra Dievo su žmonēmis! ir
givęs su jeis, o anie bus jo
žmonēmis, o patsai Dievas
bus su jeis jû Dievu;
4. Ir nušlůstis Dievas kiek-
vieną ášarą nůg jû akiû; o
smertiês daugiaus ne bus,
ney sielôs, ney rēksmo, ney
sopulû nebebus; nesang pir-
mi dáiktai praējo.
5. Ir kalbējo tas, kursai se-
dējo ant sósto: Štay, vislab
naują darau. Ir tárė man:
Parašyk, nes tie žodžei yra
teisus ir tikri.
6. Ir kalbējo man: Stójosi!
Aš esmi A ir O, pradžia ir
gálas. Aš trokštančiam důsu
dovanay iš versmês gyvojo
vandens.
7. Kas pérgalês, tēvainiš-

kay apturês tai vislab; ir busu jam Dievù, o ans man bus sunumi.
8. Bet baikštiemus ir netikintiemus ir prakéiktiemus ir žmogžudžiams ir palaidonams (kékšininkams) ir žyniams, balvonû meldžiantiems, ir visiems melágiams, dalis tujû bus mariosa dégančiosa ugnimi ir sierà; kas esti antras smertis.
9. Ir atējo manęsp viens iš anû septyniû Angėlû, kurie turējo septynis kaušus, pripilditus septyniomis paskutiniomis slógomis, ir kalbējo su manim, tarydams: Eikš, parodisu tav moteriškę, marčę Avinēlio.
10. Ir nunešė manę dvasēje ant didžio ir aukšto kálno ir parodė man aną didijį miestą, šventą Jeruzalę, nužengiančę iš dángaus nûg Dievo,
11. Turinčę šlovę Dievo, ir jo šviesybė buvo lygi brangiáusamui ákmeniui, kaip ákmeniui Jaspidui ant pavéikslo kristolo giedrojo.
12. Ir turējo murą didelį ir áukštą, turintį bromû dvyliką, o ant anû bromû dvyliką Angėlû, ir vardus užrašytus, kurie yra (vardai) dvyliką giminû vaikû Izraēlaus.
13. Nûg sáulētekio bromos trys; nûg pusiáunaktiēs bromos trys; nûg pusiáudienio bromos trys, nûg saulēlaidžio bromos trys.
14. O muras miesto turējo gruntû dvyliką, o ant jû vardus dvyliką Apáštalû Avinēlio.
15. O tas, kursai kalbējo su manim, turējo áukso néndrę, idant pamierûtu miestą ir jo bromas ir jo murą.
16. O paguldimas miesto buvo ketvirtinis, o ilgumas jo tieksay yra, kieksay ir platumas; ir pamierávo miestą ana néndrè, ant dvylikôs tukstančiû varstû: ilgumas ir platumas ir aukštumas jo lygus yra.
17. Ir pamierávo jo murą ant šimto keturiû dešimtû keturiû ûlaktû, pagal mierą žmogaus, kurs yra Angēlo.
18. O buvo budavonė jo muro iš Jaspido; o pats miestas buvo čystas áuksas, lygus čystamui stiklui.
19. O gruntai miesto muro išdábinti visokeis brangeis ákmenimis. Pirmas gruntas buvo Jaspidas. antras Zapiras, tréčias Kalcedonas, ketvirtas Smaragdas,
20. Penktas Sardonius, šeštas Zardius, sékmas Krysolitas; ašmas Berillus, devintas Topazas, dešimtas Kryzoprazas, vienoliektas Ja-

zyntas; dvyliktasis Ametystas.

21. O dvylika bromû yra dvylika perlû; o kozna broma buvo iš vienôs perlôs. O uličos miesto cystas áuksas, kaip giedrus stiklas.

22. O bažnyčios neregējau jamè; nes Viešpats Dievas visogalisis yra jo bažnyčia, ir Avinēlis.

23. O ne reikaláuja tas miestas sáulês, ney mēnesio, idant žibētu jempi; nes šlovê Dievo apšvietė jį, o jo šviesa yra Avinēlis.

24. O pagonys, kurie bus išganyti, váikščios jo šviesybēj'; o karálei žémês savo šlovę ir garbę ing tą atneš.

25. O jo bromos ne bus užvertos dieną; nes naktiês ne bus ten.

26. Ir įgabęs ing jį šlovę ir garbę pagoniû.

27. Ir ne įeis ing jį nieko nečysto, ir kas dáro bjaurenybę ir mélą, bet tiktay tie, kurie yra parašyti knygose givátôs Avinēlio.

PERSKYRIMAS XXII.

Ir parodė man čystą upę vandenio givátôs, giedrę kaip kristolas, ištékančę iš sósto Dievo ir Avinēlio.

2. Viduj' jo uličios ir iš abieju šalu upēs buvo médis givátôs, nešąs vaisų dvylikeriopą, kožna mēnesį išdůdąs savo vaisų, o lapai to médžio (derējo) ant išgydimo pagoniû.

3. Ir ne bus daugiaus nejokio prakeikimo; bet sóstas Dievo ir Avinēlio jampi bus, o jo tarnai tarnáus jam,

4. Ir regês jo véidą, ir jo vardas bus ant jû kaktû.

5. Ir naktiês tenay ne bus, ir ne reikaláuja žvákês, ney šviesybês sáulês, nes Viešpats Dievas apšviečia jůs; ir jie karaláus ant ámžiû amžinujû.

6. Ir kalbėjo man: Tie žodžei yrą vierni ir tikri, o Viešpats Dievas šventû Pránašû siuntė savo Angėlą, idant paroditu savo tarnamus, kas tur stótis véikey.

7. Štay ateimi véikey. Išganytas, kuris laiko žodžius pranašystês šiose knygose.

8. O aš Jonas regējau ir girdējau tus dáiktus. O kad regējau ir girdėjau, parpůlau, jeib melsčaus po kojû ano Angėlo, kurs man tatai rodė.

9. Ir jis sákė man: Dabokis, idant ne (darytumbei to); nes aš esmi tavo draug-tarnis ir tavo broliû Pránašû, ir tû,

kurie laiko žodžius tôs knygôs; Dievo melskis.

10. O kalba man: Ne pečėtik žodžiû pranašystês tôs knygôs, nes čēsas arty yra.

11. Kas nelabs, tas vis testov nelabs, ir kas nečystas, tas vis testov nečystas; bet kas géras, tas vis testov géras, ir kas šventas, tas testov vis švenstas.

12. O štay ateimi véikey, o alga mano yra su manimi, idant atdůčau kožnamui pagal jo darbus.

13. Aš esmi A ir O, prádžia ir gálas, Pirmasis ir Paskutinis.

14. Išganyti, kurie dáro jo prisákimus, idant turētu valdžią médžiop givátôs ir idant ineitu per bromas ing miestą.

15. O laukè yra šunis ir žynei ir bjaurinikai (kékšinikai) ir žmogžudžei ir balvon-meldžei, ir kiekviens, kurs myl ir dáro mélą.

16. Aš Jēzus nusunčiau mano Angėlą, kad jumus luditu apie tus dáiktus bažnyčiose. Aš esmi šaknis iš giminēs Dovido, žibnanti aušrôs žvaiždē.

17. O Dvasė ir marti kalba: Ateik! O kas gird, te-kalba: Ateik! O kas trokšta, teateiti. O kas nor, te-ima vandens givátôs dovanay.

18. Apludiju nesa visiems klausantiemus žodžius pranašystês knygôs tôs, jey kas pridēs prieg to, pridēs jam ir Dievas slogas, parašytas tose knygose.

19. O jey kas atims iš žodžiû knygû šiôs pranašystês, atims Dievas jo dalį iš knygû givátôs ir iš šventojo miesto ir iš tû dáiktû, kurie yra parašyti šiose knygose.

20. Kalba tas, kuris ludijimą důda apie tus dáiktus: Bejè, ateimi véikey: Amen. Ir labay ateik Viešpatie Jēzau!

21. Malonė Viešpaties musû Jēzaus Kristaus t'est su jumis visais! Amen.